

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ АГРАРНИХ НАУК УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА НАУКОВА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА БІБЛІОТЕКА

Кваліфікаційна наукова праця
на правах рукопису

КОРЗУН ОЛЕНА ВІКТОРІВНА

УДК 001.891:631.1(477)

ДИСЕРТАЦІЯ

**НАУКОВО-ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАСАДИ ВЕДЕННЯ
СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ДОСЛІДНОЇ СПРАВИ УКРАЇНИ
(1939–1945)**

07.00.07 – історія науки й техніки

Подається на здобуття наукового ступеня доктора історичних наук

Дисертація містить результати власних досліджень. Використання ідей,
результатів і текстів авторів мають посилання на відповідне джерело

О. В. Корзун

Науковий консультант **Вергунов Віктор Анатолійович**,
доктор сільськогосподарських наук, доктор історичних наук, професор,
академік НААН

Київ – 2020

АНОТАЦІЯ

Корзун О.В. Науково-організаційні засади ведення сільськогосподарської дослідної справи України (1939–1945). – Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора історичних наук за спеціальністю 07.00.07 «Історія науки й техніки». – Національна наукова сільськогосподарська бібліотека НААН, Київ, 2020.

Реалії існування демократичної України, яка перебуває в постійних перманентних кризах, реформуванні аграрної галузі та наукової сфери, зазнала анексії та окупації певної частини територій, актуалізують дослідження проблем збереження та відновлення науково-дослідного процесу для потреб українського суспільства. Надзвичайно важливим в цьому розрізі постає історичний досвід вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи 1939–1945 рр. В екстремальних умовах військового протистояння, зміни системи влади, ідеології та політичного устрою, спустошення, значних переміщень матеріальних фондів та населення, непоправних людських втрат перед аграрним науковим співтовариством постали завдання щодо оптимального вирішення нових викликів за наявності мінімальних ресурсів, що уможливило подолання руйнівних наслідків Другої світової війни. Цей період яскраво ілюструє як посилюється стратегічне значення наукового забезпечення галузі під час військового конфлікту, де кожна з воюючих сторін намагалась максимально використати наукових потенціал України для задоволення власних потреб у налагодженні продовольчої безпеки. Історія сільськогосподарської дослідної справи України у вказаних хронологічних межах демонструє як соціальний запит працює в умовах невизначеності, а вивчення заявленої теми дозволить розробити концепцію розвитку галузі на сучасному етапі з урахуванням військової загрози.

На основі аналізу наукових праць з історії науково-організаційних засад аграрного експериментаторства України у 1939–1945 рр., з'ясовано, що зазначена тема недостатньо досліджена і знайшла лише епізодичне та фрагментарне

відображення в історіографії. В зв'язку з чим, відтворення поступу вітчизняного галузевого дослідництва у зазначений період базується на використанні джерельного масиву, що складається з опублікованих і неопублікованих документів та матеріалів центральних та обласних державних архівів України, Федерального архіву Німеччини в Берліні.

Аналіз залученого матеріалу дав можливість визначити і розкрити особливості ведення сільськогосподарської дослідної справи України на тлі суспільно-політичних, військових та соціально-економічних процесів 1939–1945 рр. Важливим завданням дослідницького пошуку став аналіз розвитку організаційної структури аграрного дослідництва УРСР у 1939–1941 рр., яка головним чином залежала від соціально-економічних і політичних змін у суспільстві, державної політики в галузі сільського господарства. Проблеми вітчизняного наукового забезпечення сільськогосподарських питань розглядалися в основному в межах НКЗ УРСР, а також ВАСГНІЛ та АН УРСР, галузевих міністерств союзного значення (НКЗ СРСР, НКХП СРСР). Недоліки існування такої організації галузевого експериментаторства та їх усвідомлення стимулювали владу в умовах військової загрози до реорганізації галузі та повернення академічної моделі організації сільськогосподарської дослідної справи у вигляді Української філії ВАСГНІЛ, яке, однак, було перервано війною.

Встановлено, що в СРСР не було розроблено єдиного плану евакуації установ аграрного дослідництва, що пояснює стихійність, неорганізованість, неоднорідність, вибірковість кампанії по перебазуванню наукового потенціалу сільського господарства УРСР. Швидке просування німецької армії територією СРСР завадило організувати цей процес на західноукраїнських та правобережних, значною мірою південних областях республіки. Більш організовано відбувалась евакуація інституцій сільськогосподарської дослідної справи з м. Києва та Лівобережжя. В умовах воєнного часу, коли передислокація носила стихійний характер, певна частина досліджуваних інституцій була розпорошена по різних установах, що завадило їм розгорнути науково-дослідний процес належним чином. За таких умов, географія розміщення сільськогосподарських науково-

дослідних інституцій УРСР окреслювались регіонами Поволжя, Уралу, Сибіру та Середньої Азії, що відповідало завданням уряду СРСР по залученню наукового потенціалу установ сільськогосподарської дослідної справи республіки до інтенсифікації галузі тилих регіонів країни. У системі АН УРСР для комплексного вирішення поставлених завдань для потреб сільського господарства зусилля науковців було консолідовано в межах діяльності інститутів ботаніки та зообіології, міжінститутських комісій: з розширення харчових ресурсів, по відбудові зруйнованих ворогом міст і підприємств України та по мобілізації ресурсів Башкирської АРСР. Визначено, що переміщення матеріальних та наукових ресурсів галузі в тиливі райони країни частково завадило освоєнню сільськогосподарської галузі завойовниками, тим самим позбавивши ворога можливості покращити своє економічне становище.

Визначено і охарактеризовано особливості ведення сільськогосподарської дослідної справи на українських землях, окупованих німецькими та румунськими військами. Доведено, що політика нацистів щодо освоєння сільськогосподарського потенціалу українських земель знаходилась в площині ідеології та була побудована на концепціях автаркії та розширення «життєвого простору». В межах діяльності наукових організацій Німеччини (Товариство кайзера Вільгельма, Німецький дослідницький фонд), державних органів (Райхсміністерства: продовольства та сільського господарства; освіти та науки; управління регіонального планування; Дослідна рада Райху) масштабно (до 80%) фінансувались цільові сільськогосподарські дослідження, які сприяли розробленню заходів щодо експлуатації східноєвропейських, зокрема українських, територій (грунтово-кліматичні особливості, виведення адаптованих до цих умов рослин та тварин, трудові відносини у сільському господарстві). Головна увага приділялась аналізу результатів радянської сільськогосподарської дослідної справи, де акцентувалось на перспективних результатах досліджень інституцій, розташованих на українських землях, як ключовому аграрному регіоні.

Викладено результати аналізу вжитих окупаційною владою заходів щодо використання залишених радянською владою на українських територіях сільськогосподарських наукових ресурсів. Зважаючи на особливу значимість наукових об'єктів галузевого призначення для продовольчої безпеки Німеччини, ці установи були в полі постійної уваги структур Райхсміністерства окупованих східних територій (РОСТ) та його Центральної служби з дослідження Сходу, Оперативного штабу Розенберга та інших, які проводили обстеження галузевих науково-дослідних інституцій, вилучення цінного наукового майна, координували наукові відрядження німецьких вчених та спеціалістів на окупованих територіях, розробляли проекти по реорганізації аграрного наукового потенціалу для потреб Німеччини.

Встановлено, що адміністративно-територіальний поділ українських земель під час окупації та розмежування зон впливу між завойовниками зумовили характер організаційної структури ведення вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи цього періоду. На території Райхскомісаріату Україна тривала перманентна реорганізація галузевого експериментаторства, що завершилась об'єднанням частини академічних інституцій Української академії наук та сільськогосподарських науково-дослідних установ під егідою Крайового дослідницького центру України при райхскомісарі України (Київ, О. Зомер) в межах Спеціальної групи сільськогосподарських досліджень з філією у Херсоні. В зоні військової адміністрації координація аграрного дослідництва входила до компетенції Комітету науково-дослідних установ, згодом Ради наук, як відділу при Харківській міській управі. Сільськогосподарська дослідна справа на території Дистрикту «Галичина» Генеральної губернії була інтегрована у загально-польський контекст в межах Інституту німецької діяльності на Сході (Краків) та його філії у Львові. У «Трансністрії», що належала до румунської зони впливу, чіткої системи координації науково-дослідної роботи для потреб сільського господарства вироблено не було, підпорядкування аграрних науково-дослідних інституцій здійснювалось різними владними органами.

Як засвідчив аналіз, на період формування організаційної структури сільськогосподарської дослідної справи на території Райхскомісаріату Україна, створювались координаційні органи управління сільськогосподарськими дослідженнями (Центр сільськогосподарських досліджень (або інша назва – Центр досліджень сільського та лісового господарства для Північно-західної України) (Київ, О. Зоммер) та Науково-дослідний центр Півдня України (Херсон, Е. фон Богуславський).

Обґрунтовано, що до основних завдань цих органів належали: координація діяльності німецьких вчених-аграріїв на території РКУ; організація науково-дослідної та господарської роботи установ аграрного дослідництва на цій території; розробка міжгалузевих програм розвитку сільського господарства захоплених територій; популяризація досягнень підвладних науково-дослідних установ для німецькомовної наукової спільноти шляхом функціонування спеціалізованого музею, видавництва з метою ефективного використання здобутків цих інституцій для потреб економіки Третього Райху; контроль за вивезенням наукової документації під час відступу німецьких та румунських військ з українських земель та залучення вітчизняних вчених-аграріїв до ведення аграрного дослідництва на підконтрольних Німеччині територіях у 1944–1945 рр. З цією метою при кожній інституції сільськогосподарської дослідної справи запроваджувалась посада німецького комісара (куратора), до компетенції якого входило розв'язання питань її структурної побудови, кадрового, матеріально-технічного забезпечення; сприяння налагодженню побутового життя науковців та співробітників; узгодження тематики та методики науково-дослідної роботи. З метою інтенсифікації роботи вітчизняних вчених широко використовувались різні способи заохочення (продуктові та промислові товари, виділення земельних ділянок та забезпечення насінням з фонду галузевих дослідних інституцій, харчування у відомчих їдальнях, медичне забезпечення), що дозволяло суттєво покращити матеріально-побутові умови у складних реаліях окупаційного життя.

В результаті координаційної діяльності, базуючись на довоєнних напрацюваннях українських вчених, при залученні німецьких науковців було

розроблено кілька міжгалузевих програм для розвитку сільського господарства українських земель: проект зрошення Південної України та Північного Криму водами Інгульця та Дніпра, який мав охоплювати 2,9 млн. га.; реорганізації помологічної науково-дослідної роботи в рамках загального розвитку садівництва України.

З'ясовано, що вітчизняне наукове аграрне співтовариство, використовуючи різні стратегії виживання в умовах окупаційної політики, змогло самоорганізуватись для збереження, відновлення та налагодження дослідницького процесу. Маючи обмежені наукові (кадрові) ресурси для освоєння захоплених земель, німецька окупаційна влада скористалась врятованим науковим потенціалом для потреб німецької та румунської економіки: було продовжено розробку наукових тем, окреслених у попередні роки радянськими вченими, з урахуванням практичних завдань німецької окупаційної влади (апробація німецьких сортів сільськогосподарських рослин, німецьких препаратів та методик боротьби зі шкідниками та захворюваннями), що певною мірою сприяло налагодженню продовольчої безпеки ворога.

До основних завдань дослідження належить реконструкція відбудовчого процесу в сільськогосподарській дослідній справі УРСР після повернення радянської влади на українські землі. З'ясовано, що головним напрямком діяльності вітчизняних сільськогосподарських науково-дослідних установ в цей період було: їх реевакуація, відновлення власних матеріально-технічних та наукових потужностей, розробка ефективних методів відродження галузі. Основними перешкодами на шляху відновлення їх повноцінного функціонування окреслена відсутність у достатній кількості наукових кадрів, потрібного лабораторного устаткування та матеріалів, тяглової сили, сільськогосподарської техніки, племінного та селекційного фонду. Зазначено, що до кінця війни поновили діяльність 61% інституцій аграрного дослідництва. У зв'язку із виробничими потребами галузі постала необхідність у розширенні мережі науково-дослідних установ, що реалізувалось у створенні Української НД

ветеринарної станції, Львівської науково-дослідної станції рільництва та дослідних полів у Дрогобицькій і Станіславській областях УРСР.

Встановлено, що основний характер руйнувань, заподіяний сільськогосподарській дослідній справі в ході подій Другої світової війни, полягав у масштабній втраті науково-виробничих приміщень, лабораторного обладнання, машинно-тракторного парку, продуктивного тваринництва, насіннєвих колекцій, наукового архіву та літератури. Налагодження повноцінного науково-дослідного процесу ускладнювалось скороченням на половину бюджету фінансування, дефіцитом товарів та послуг (будівельні матеріали, лабораторне обладнання, тяглова сила тощо). В зв'язку із стратегічним значенням аграрного дослідництва у відбудові сільського господарства республіки відновленню матеріально-технічної бази сільськогосподарських науково-дослідних установ низкою розпоряджень РНК УРСР було надано першочерговий характер.

Для інтенсифікації управління відбудовчих процесів в аграрному дослідництві відбувається реорганізація управління галуззю: посилюється роль Сектору науково-дослідних установ, відновлюється Наукова Рада при НКЗ УРСР, упорядковуються експериментальні бази інститутів, за якими закріплюються певні ґрунтово-кліматичні зони УРСР, фінансування НДУ аграрного спрямування з республіканського бюджету. Відновлено інституційну репрезентацію аграрного дослідництва в системі АН УРСР – створюється Відділ сільськогосподарських наук АН УРСР (М.М. Гришко) у складі 4 науково-дослідних інститутів та 2 лабораторій. Суттєве зменшення наукових кадрів аграрного дослідництва (62%) спонукало владу до відновлення аспірантури та збільшення на 32% державного замовлення, демобілізації авторитетних вчених з фронту. Поновлено видавничу діяльність науково-дослідних інституцій, випуск науково-виробничих масових видань. Значна частина вітчизняних вчених-аграріїв відзначена численними преміями, орденами, медалями; розроблено низку заходів для покращення матеріально-побутового життя науковців.

Узагальнено результати науково-дослідної роботи провідних науково-дослідних установ, які представляли вітчизняну сільськогосподарську дослідну

справу у 1939–1945 рр. Визначено, що основними досягненнями цих інституцій напередодні військових дій на території УРСР були успіхи в агрогрунтознавчих дослідженнях, розробці ефективної системи удобрення зернових і технічних культур, системи боротьби з шкідниками та хворобами сільськогосподарських рослин; відгодівлі сільськогосподарських тварин і птиці, розпочато експериментальні роботи з біотехнології відтворення сільськогосподарських тварин; удосконалення землеоброблювальних знарядь та збиральних машин. Вченими за період евакуації досягнуто значних результатів в освоєнні нових для тилових районів СРСР сільськогосподарських культур, розроблено покращені методи удобрення та підживлення зернових культур, цукрового буряку, гречки, кок-сагизу, виконано агробіологічне та агровиробниче обґрунтування районування врожайності сільськогосподарських культур в умовах Поволжя, Нечорноземної смуги Радянського Союзу, Башкирії, Уралу, Середньої Азії; організації боротьби зі шкідниками й різними захворюваннями сільськогосподарських культур; покращено методи профілактики та протидії епізоотії. Науково-дослідні установи аграрного спрямування відзначились значними досягненнями щодо відбудови галузі: покращення методики швидкого відновлення племінного поголів'я; розробка оптимальних раціонів відгодівлі в умовах дефіциту кормів; боротьба з епізоотіями та різними хворобами сільськогосподарських тварин і рослин, які активізувались внаслідок масштабних переміщень людських та тваринних контингентів; вироблення рекомендацій з відновлення порушених сівозмін, використання альтернативних видів добрив; конструювання та випробування знарядь для внесення мінеральних добрив, вивчення та апробація трофейної техніки.

Ключові слова: історія науки й техніки, історія аграрної науки, організація сільськогосподарської дослідної справи, науково-організаційні засади, інститутизація, академізація, Друга світова війна, УРСР, евакуація, окупація, втрати, розвиток, відбудова.

SUMMARY

Korzun O.V. Scientific and organizational principles of agricultural research work of Ukraine (1939–1945). Qualificational scientific work with the rights of a manuscript.

The thesis submitted for the scientific degree of Doctor of History in specialty 07.00.07 – History of Science and Techniques. – National Scientific Agricultural Library of NAAS, Kyiv, 2020.

The realities of the democratic Ukraine, which has been subject of permanent crises, reforms in the agricultural sector and the scientific sphere, undergone the annexation and occupation of its certain territories, actualize the study of the problems of preserving and restoring the research process for the needs of the Ukrainian society. In this context, the historical experience of the domestic agricultural experimental and research business of 1939–1945 is of extreme importance. In extreme conditions of military confrontation, changes in the system of power, ideology and political system, devastation, significant transfer of material assets and population, irreplaceable human losses, the agricultural scientific community faced challenges that required their optimal solution incorporating minimal resources, which could help overcome the devastating consequences of World War II. This period clearly illustrates how the strategic importance of scientific support for the industry increases during the military conflict, where each of the warring parties tried to maximize the potential of scientific research to meet their own needs in maintaining food security. The history of agricultural experimental and research work of Ukraine in the above mentioned chronological span demonstrates how social demand operates in conditions of uncertainty, and the study of these issues will make it possible to develop the concept of industry development at the current stage, accounting the threat of war.

The analysis of scientific works on the history of scientific and organizational principles of agricultural experimentation in Ukraine in 1939–1945 enabled to state that this issue has been insufficiently studied and only partially or fragmentarily reflected in historiography. In this regard, the strategy for the development of domestic industry expertise in this period is based on the use of a source array, consisting of published and

unpublished documents and materials from the Central and regional state archives of Ukraine, the Federal archive of Germany in Berlin.

The analysis of the material involved made it possible to determine and reveal the features of conducting agricultural experimental business in Ukraine during socio-political, military and socio-economic processes of 1939–1945. An important task of the research was to analyze the development of the organizational structure of the agricultural research of the Ukrainian SSR in 1939–1941, which mainly depended on socio-economic and political changes in the society, state policy in the field of agriculture. Domestic problems of scientific support of agricultural issues were addressed mainly in the framework of NKZ USSR, and agricultural Sciences and the Ukrainian Academy of Sciences, branch ministries. The shortcomings of functioning of such agricultural research organization and their awareness stimulated the authorities in the face of the military threat to reorganize the industry and the return of the academic model of organizing agricultural experimental work in the form of the Ukrainian branch of VASHNIL, which, however, was interrupted by the war.

It is found out that the USSR had not developed a unified plan for the evacuation of agricultural research institutions, which explains the spontaneity, disorganization, heterogeneity, and selectivity of the campaign to re-equip the scientific agricultural potential in the USSR. The rapid advance of the German army on the territory of the USSR prevented the organization of this process on the Western and right-Bank, largely southern regions of the Republic. The evacuation of agricultural experimental institutes from Kiev and the left Bank appeared to be more organized. In the conditions of war, with spontaneous relocation, some research institutes were dispersed between other institutions, which prevented them from developing the research process properly. Under these conditions, the agricultural research institutes of the USSR were located in the regions of the Volga, the Urals, Siberia and Central Asia, which corresponded to the task of the government of the USSR to attract the scientific potential of institutions of agricultural experimental science of the Republic to intensify the industry of the rear regions of the country. In the system of the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR, the scientists' efforts were consolidated in the framework of the Institutes for Botany and

Zoology, and the Institutes' commissions: to expand food resources, to restore cities and enterprises destroyed by the enemy in Ukraine, and to mobilize resources of the Bashkir ASSR. It is defined, that the relocation of material and scientific resources of the industry to the rear areas of the country partially prevented the development of the agricultural industry by the conquerors, thereby depriving the enemy of the opportunity to improve their economic situation.

The character of conducting agricultural experimental work on Ukrainian lands occupied by German and Romanian troops is determined. It is proved that the policy of the Nazis to develop the agricultural potential of Ukrainian lands was based on their current ideology and concepts of autarky and expansion of the «living space». Within the activities of scientific organizations in Germany (the Kaiser Wilhelm Society, the German research community), state bodies (Imperial ministries: food and agriculture; education and science; regional planning office; Reich Research Council), large-scale funding (up to 80%) was targeted at agricultural research, which contributed to the development of measures for the exploitation of Eastern European, in particular Ukrainian, territories (soil and climate features, animal and plant breeding adapted to these conditions, labor relations in agriculture). The main attention was paid to the analysis of the results of the Soviet agricultural experimental work, where the emphasis was placed on the prospective results of research institutes located on Ukrainian lands, as a key agricultural region.

The article presents the results of the analysis of measures taken by the occupation authorities to use agricultural scientific resources left by the Soviet government in the Ukrainian territories. Taking into account the special importance of the scientific objects of the branch destination to the food security of Germany, these institutions were in the field of constant attention of the structures of the Reich Ministry for the occupied Eastern territories (Operational headquarters Rosenberg, Central research service of the East), which conducted the survey of industry research institutions, the removal of valuable scientific assets, coordinated scientific visits of German scientists and specialists in the occupied territories, has developed the projects for the reorganization of agricultural research capacity for the needs of Germany.

It is found out that the administrative and territorial division of Ukrainian lands during the occupation and the sharing zones of influence between the conquerors determined the nature of the organizational structure of the domestic agricultural experimental business of this period. On the territory of the Reichskommissariat, Ukraine continued permanent reorganization of experimentation, ended with the unification of the academic institutes the Ukrainian Academy of Sciences and agricultural research institutions under the auspices of the Regional research center of Ukraine supervised by the reichskommissar of Ukraine (Kyiv, O. Sommer) as part of a Special group of agricultural research with a branch office in Kherson. In the zone of military administration, the coordination of agricultural research was the responsibility of the Committee, research institutions, and later the Council of Sciences, as a Department of the Kharkiv city Council. Agricultural experimental and research work on the territory of the district «Galicia» of the General province was integrated into the General Polish context within the Institute of German activities in the East (Krakow) and its branch in Lviv. In «Transnistria», which belonged to the Romanian zone of influence, a clear system of coordination of research work for the needs of agriculture was not developed, subordination of agricultural research institutes was carried out by various authorities.

According to the analysis, during the period of formation of the organizational structure of the agricultural experimental work on the territory of the Reichskommissariat of Ukraine, coordination bodies of agricultural research management were established (Center of agricultural research (or another name – center for agricultural and forestry research for North-Western Ukraine) (Kyiv, O. Sommer) and the Research center of the South of Ukraine (Kherson, E. von Boguslavsky).

It is defined that the main tasks were: coordination of the activities of German agricultural scientists on the territory of the RCU; organization of the scientific and economic work of agricultural research institutions on this territory; designing multi-sector programs of agricultural development on the occupied territories; promotion of the achievements of the subject of scientific research institutions for the German-speaking scientific community through the operation of a specialized Museum and a

publishers to highlight the achievements of these institutions for the needs of the economy of the Third Reich; control over the export of scientific documentation during the retreat of German and Romanian troops from the Ukrainian lands and the involvement of local agricultural scientist to conduct agricultural research on the territories controlled by Germany in 1944–1945. For this purpose, each Institute of agricultural experimental work introduced the position of a German Commissioner (curator), whose competence included solving issues of structure, staff, material and technical support; assistance in establishing the everyday life of scientists and employees; coordination of topics and methods of research work. In order to intensify the work of domestic scientists, various methods of encouragement were widely used (food and consumer goods, allocation of land plots and seeds provision from the Funds of industry research institutes, nourishment in departmental canteens, medical support), which enabled to significantly improve material and living conditions in the complex occupation realities .

As a result of coordination activities, based on the pre-war scientific achievements of Ukraine, with the involvement of German scientists, several inter-branch programs for the development of agriculture on Ukrainian lands appeared: the irrigation project for southern Ukraine and Northern Crimea with the waters of the Ingul and the Dnipro to cover 2.9 million hectares.; the reorganization of pomological research work in the framework of the overall development of horticulture in Ukraine.

It was found out that the domestic scientific agricultural community, using different survival strategies in the conditions of occupational policy, was capable of self-organization for the preservation, restoration and establishment of the research process. With limited scientific (human) resources for development of occupied lands, the German occupation authorities used the saved scientific capacity for the needs of the German and the Romanian economy: the research topics identified by Soviet scientists in previous years continued to develop taking into account practical interest of the German occupation government (the German testing varieties of agricultural plants, German drugs and techniques to combat pests and diseases), which to some extent contributed to enemy's food security.

The main tasks of the research included: restoration process in the agricultural experimental area of the Ukrainian SSR after the return of Soviet power to Ukrainian lands. It was found out that the main activity of domestic agricultural research institutions at this period was: their re-evacuation, restoration of their own material, technical and scientific capacities, development of effective methods for the industry's revival. The main obstacles for the restoration of their full functioning are the following: lack of sufficient scientific personnel, necessary laboratory equipment and materials, tractors, agricultural machinery, breeding and breeding stock. It is noted that before the end of the war, 61% of the institutions of agricultural expertise resumed their activities. Due to the production needs of the industry, there was the need to expand the network of research institutions, which was realized through establishment of the Ukrainian research veterinary station, Lviv research station of field breeding and experimental fields in the Drohobych and Stanislavsky regions of the Ukrainian SSR.

It is established that the main nature of the destruction caused by the agricultural experimental industry during World War II was the large-scale loss of research and production facilities, laboratory equipment, machinery and tractor fleet, productive livestock, seed collections, scientific archives and literature. The establishment of a full-fledged research process was complicated by cut downs of the funding budget, shortage of goods and services (construction materials, laboratory equipment, etc.). Due to the strategic importance of agricultural expertise in the restoration of agriculture in the Republic, a chain of regulations and orders by the Radnarcom of the Ukrainian SSR prioritized updating the material and technical base of agricultural research institutions.

To intensify reconstruction processes in the agricultural research, the management of the industry was reorganized: the role of the Sector of research institutions increased, the Scientific Council of the NKZ USSR resumed its work, the experimental bases of institutions securing certain soil and climatic zones of Ukraine were reestablished, as well as financing of National agricultural research university from the Republican budget. The institutional representation of the agricultural research in the system of Ukrainian Academy of Sciences was restored due to the establishment of the Department of agricultural Sciences of the USSR (M.M. Gryshko) consisting of 4

research institutes and 2 laboratories. A significant decrease in the scientific staff of the agricultural research (62%) prompted the authorities to restore post-graduate school and increase by 32% the state order, the demobilization of influential scientists from the front. Research institutes resumed their publishing activity. A significant number of domestic agricultural scientists were awarded numerous prizes, orders, and medals; a number of measures were taken to improve the scientists' welfare.

The results of research work of leading research institutions that represented the domestic agricultural experimental industry in 1939–1945 are summarized. It is defined that the main achievements of these institutions on the verge of the military actions on the territory of the Ukrainian SSR was success in soil research, development of an effective system for fertilizing grain and industrial crops, systems for controlling pests and diseases of agricultural plants; fattening of farm animals and poultry; experimental work on biotechnology of reproduction of farm animals; improvement of soil-processing and harvesting machines. During the evacuation scientists achieved significant results in the development of new agricultural crops for the rear areas of the USSR, developed improved methods of fertilizing and fertilizing crops, sugar beet, buckwheat, kok-sagiz, performed agrobiological and agrobiotic justification of zoning crop yields in the Volga region, non-black soil zone of the Soviet Union, Bashkiria, the Urals, Central Asia; organization of pest control and various crops diseases; improved methods of prevention and combating epizootia. Research institutions in the agricultural sector made significant achievements in restoring the industry: improving methods for rapid recovery of breeding stock; developing optimal fattening diets in conditions of feed shortage; fighting epizootic and various diseases of agricultural animals and plants that intensified as a result of large-scale movements of human and animal contingents; developing recommendations for restoring disturbed crop rotations, using alternative types of fertilizers; designing and testing tools for applying mineral fertilizers, studying and testing captured equipment.

Keywords: history of science and technology, history of agricultural science, organization of agricultural experimental research work, scientific and organizational

bases, institutionalization, academization, World War II, The USSR, evacuation, occupation, losses, development, restoration.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Індивідуальна монографія:

1. Корзун О.В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни : монографія; наук. ред. В.А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. 440 с. (історико-біографічна серія «Аграрна наука України в особах, документах, бібліографії» ; кн. 113.).

Рецензії:

Бородай І.С. Рецензій на монографію : Корзун О.В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни (1939–1945) / НААН, ННСГБ, Ін-т історії аграр. науки, освіти та техніки ; наук. ред. В.А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. 440 с. (Іст.-бібліогр. Сер. «Аграрна наук України в собах, документах, бібліографії»; кн. 113). *Історія науки і біографістика*. 2019. № 3. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/INB_Title_2019_3_17. (дата звернення: 10.03.2020).

Щебетюк Н.Б. Українське аграрне дослідництво: невідомі сторінки Другої світової війни. *Вісник аграрної історії*. 2019. Вип. 29–30. С. 279–280.

Стаття у колективній монографії у видавництві категорії С за класифікацією SENSE

2. Korzun O. Peculiarities of State Regulation of Scientific Researches in the Ukrainian Soviet Socialist Republic During the Period of Reconstruction (1943–1945). *Modern problems of history of science and biographical study* : collective monograph / R. Bey, S. Hordenko, N. Kovalenko, O. Korzun, N. Kotsur, V. Melnyk, V. Orekhivskyi, V. Vergunov. Lviv-Toruń : Liha-Pres, 2019. С. 65–91. (*особистий внесок автора: підготовка розділу монографії: Особливості державного регулювання наукових досліджень в УРСР у відбудовний період (1943–1945 рр.)*)

Статті у наукових фахових виданнях України

3. Корзун О.В. Наукове забезпечення сільського господарства УРСР в роки Другої світової війни: загальний огляд історіографії. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного у-ту ім. М. Коцюбинського*. 2014. Вип. 22. Серія : Історія. С. 252–255.
4. Корзун О.В. Особливості наукового забезпечення сільського господарства УРСР в роки Другої світової війни. *Історичні записки*. 2013. Вип. 39. С. 82–90.
5. Корзун О.В. Особливості евакуації сільськогосподарських науково-дослідних установ та їх діяльність в роки Другої світової війни. *Часопис української історії*. 2014. Вип. 30. С. 144–150.
6. Корзун О.В. Науково-дослідні сільськогосподарські установи України в період окупації під час Другої світової війни: загальний огляд проблеми. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного у-ту ім. М. Коцюбинського*. 2015. Вип. 23. Серія : Історія. С. 96–102.
7. Корзун О.В. Особливості розвитку сільськогосподарської дослідної справи в УРСР у роки Другої світової війни. *Історія науки і техніки*. 2018. Т. 8. Вип. 2(13). С. 489–499.
8. Корзун О.В. Основні напрями діяльності Українського науково-дослідного інституту соціалістичного землеробства упродовж 1941–1945 рр. *Історія науки і біографістика*. 2018. № 4. URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2018-4/10.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).
9. Корзун О.В. Діяльність Українського науково-дослідного інституту агролісомеліорації і лісового господарства у роки Другої світової війни. *Вісник аграрної історії*. 2018. Вип. 25–26. С. 266–275.
10. Корзун О.В. Вивчення німецькими вченими сільськогосподарського потенціалу українських земель в роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 141 (2). Ч. 1. Історичні науки. С. 75–80.
11. Корзун О.В. Український науково-дослідний інститут землеробства під час німецької окупації в роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 143 (4). Ч. 1. Історичні науки. С. 43–48.

12. Корзун О.В. Діяльність Національного наукового центру «Інститут виноградарства і виноробства імені В.Є. Таїрова» НААН у роки німецько-радянської війни. *Історія науки і біографістика*. 2019. № 1. URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2019-1/09.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).

13. Корзун О.В. Організація сільськогосподарської дослідної справи на території Райхскомісаріату «Україна». *Часопис української історії*. 2019. Вип. 40. С. 112–120.

14. Корзун О.В. Наукові дослідження Всесоюзного науково-дослідного інституту цукрової промисловості у роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 144 (5). Ч. 1. Історичні науки. С. 57–62.

15. Корзун О.В. Особливості наукових досліджень Українського науково-дослідного інституту гідротехніки і меліорації у роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 145 (6). С. 66–70.

16. Корзун О.В. Діяльність Науково-дослідного Центру Півдня України як координатора сільськогосподарської дослідної справи південно-українських земель в роки німецької окупації 1941–1944 рр. *Історія науки і біографістика*. 2019. № 2. URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2019-1/09.pdf> (дата звернення: 30.10.2019).

17. Корзун О.В. Особливості досліджень малопоширених сільськогосподарських культур у науково-дослідних установах УРСР упродовж 1941–1945 рр. *Вісник аграрної історії*. 2019. Вип. 27–28. С. 255–264.

18. Корзун О.В. Наукова діяльність вчених селекційно-дослідних установ УРСР упродовж 1941–1945 рр. *Гілея*. 2019. Вип. 146 (7). С. 62–66.

19. Корзун О.В. Сільськогосподарська дослідна справа в УРСР напередодні вступу Радянського Союзу у Другу світову війну: організаційний аспект. *Гілея*: 2019. Вип. 150 (11). Ч. 1. Історичні науки. С. 149–153.

20. Корзун О.В. Організація гідробіологічної науково-дослідної роботи на території рейхскомісаріату «Україна» в період німецької окупації (1941–1943 рр.). *Гілея*. 2019. Вип. 151 (12). Ч. 1. Історичні науки. С. 58–63.

21. Корзун О.В. Науково-організаційна діяльність координаційних центрів сільськогосподарської дослідної справи Райхскомісаріату «Україна». *Питання історії науки і техніки*. 2019. Вип. 4. С. 34–39.

22. Корзун О.В. Діяльність німецьких вчених-аграріїв на території українських земель під час Другої світової війни. *Вісник аграрної історії*. 2019. Вип. 29–30. С. 258–264.

Статті у зарубіжних наукових виданнях

23. Корзун Е.В. Сотрудничество сельскохозяйственных научно-исследовательских учреждений УССР и РСФСР в эвакуации в период Великой Отечественной войны. *Российско-украинские связи в истории естествознания и техники*. 2014. Вып. 2. С. 256–265.

24. Корзун О.В. Наукові здобутки вчених Українського науково-дослідного інституту механізації та електрифікації сільського господарства у роки Другої світової війни. *Virtus: scientific Journal*. 2019. № 30 (January). P. 212–215.

25. Корзун О.В. Політика Німеччини часів Третього Рейху щодо вивчення сільськогосподарського потенціалу українських земель. *Virtus: scientific Journal*. 2019. № 31 (February). P. 213–218.

26. Корзун О.В. Науково-дослідна робота з плодівництва у роки німецької окупації та відбудови в УРСР. *Virtus: scientific Journal*. 2019. № 33 (April). P. 176–180.

Опубліковані праці апробаційного характеру

27. Корзун О.В. Політика окупаційної влади щодо сільськогосподарських науково-дослідних установ. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали VIII Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та спеціалістів, присвяченої 150-річчю з дня народження академіка В.І. Вернадського, 21 травня 2013 р.* Київ. С. 66–69.

28. Корзун О.В. Діяльність Академії наук УРСР для потреб сільського господарства в евакуації в період Великої Вітчизняної війни. *Актуальні питання історії науки і техніки : матеріали 12-ї Всеукраїнської науково-практичної конференції, 3–5 жовтня 2013 р.* Конотоп. С. 167–169.

29. Корзун О.В. Вивчення ґрунтів України під час німецької окупації в роки 2 світової війни. *Матеріали Міжнародного науково-практичного семінару, присвяченого 130-річчю виходу книги професора В.В. Докучаєва «Російський чорнозем», і появи сільськогосподарської дослідної справи як галузі знань, 10 груд. 2013 р.* Київ. С. 226–228.

30. Корзун О.В. Періодична преса окупаційного періоду як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в роки Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали IX Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та спеціалістів, 22 травня 2014 р.* Київ. С. 70–71.

31. Корзун О.В. Науково-дослідні інституції для потреб тваринництва під час евакуаційної кампанії 1941–1942 рр. *Зоотехнічна наука: історія, проблеми, перспективи : матеріали IV міжнародної науково-практичної конференції, 21–23 травня 2014 р.* Кам'янець-Подільський С. 22–24.

32. Корзун О.В. Війна і наука: криза чи прорив? Сільськогосподарська дослідна справа в Україні під час Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали X Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та спеціалістів, присвяч. 150-річчю з часу заснування Полтавського т-ва сіл. госп-ва, 28 травня 2014 р.,* Київ. С. 122–124.

33. Корзун О.В. Український інститут цукрової промисловості під час окупації (1941–1943). *Професор В.О. Поггенполь – учений, метеоролог, фенолог, кліматолог, викладач, інспектор Уманського училища землеробства і садівництва : матеріали круглого столу, 18 вересня 2014 р.* Умань. С. 95–97.

34. Корзун О.В. Діяльність Оперативного штабу Розенберга щодо вивчення сільськогосподарської дослідної справи в Україні. *В.І. Сазанов – розбудовник вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи та громадянин : матеріали круглого столу, 28 листопада 2014 р.* м. Полтава, 2014. С. 56–58.

35. Корзун О.В. Жіноче обличчя української сільськогосподарської дослідної справи років Другої світової війни. *Війни і збройні конфлікти у Східній*

Європі в XX – на початку XXI століть: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, 22 травня 2015 р. Житомир. С. 107–109.

36. Корзун О.В. Архіви Оперативного Штабу Розенберга як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в Україні. *Наука України як фактор національної безпеки: матеріали двадцятої Всеукр. наукової конф. молодих істориків науки, техніки і освіти та спеціалістів, 17 квітня 2015 р. Київ, 2015. С. 87–90.*

37. Корзун Е.В. Сельскохозяйственное опытное дело в Украине в годы Второй мировой войны. *Наука и техника: вопросы истории и теории : материалы XXXVI международной конференции «Советская наука и техника в годы Великой Отечественной войны». 21–24 апреля 2015 г. Санкт-Петербург. С. 243–244.*

38. Корзун О.В. Сільськогосподарська дослідна справа в Західній Україні (1939–1941). *Каразінські читання (історичні науки) : Тези доповідей 68-ї міжнародної наукової конференції, 24 квітня 2015 р. Харків, 2015. С. 174–175.*

39. Корзун О.В. Повсякденність Другої світової війни очима вчених-аграріїв. *Історія радянської повсякденності: на перехресті джерел : збірник матеріалів Всеукраїнського науково-теоретичного семінару, 14–15 травня 2015 р. Вінниця. С. 80–87.*

40. Корзун О.В. Документи особового походження як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в Україні в роки Другої світової війни. *Україна в період Другої світової війни: відомі та невідомі сторінки історії: матеріали регіонального круглого столу, 25 червня 2015 р. Кривий Ріг. С. 47–51.*

41. Корзун О.В. Документи Музею-Архіву переходної доби як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в роки Другої світової війни. *Актуальні питання історії науки і техніки: матеріали 14-ої Всеукраїнської наукової конференції, 8–10 жовтня 2015 р. Львів. С. 215–217.*

42. Корзун О.В. Наукові завдання сільськогосподарських дослідних установ в умовах військового часу (період Другої світової війни). *IV Міждисциплінарні гуманітарні читання: тези доповідей міжнародної науково-практичної конференції, 28 жовтня 2015 р., Київ. С. 56–59.*

43. Корзун О.В. Зміни вітчизняного аграрного наукового співтовариства в умовах Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали XII Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та спеціалістів, присвяч. 100-річчю від дня створення Національної наукової сільськогосподарської бібліотеки НААН України, 19 травня 2017 р.* Київ. С. 107–109.

44. Корзун О.В. Система захисту рослин періоду окупації в роки II світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали XIII Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та спеціалістів, присвяченої 100-річчю від часу утворення у складі Міністерства земельних справ комітетів – вченого і сільськогосподарської освіти (нині – НААН), 18 травня 2018 р.* Київ. С. 84–86.

45. Корзун О.В. Зміни організаційної структури сільськогосподарської дослідної справи напередодні Другої світової війни. *Життя «по-радянськи»: проблеми вивчення та інтерпретації: збірник матеріалів IV Всеукраїнського науково-теоретичного семінару, 27–28 квітня 2018 р.* Вінниця. С. 226–233.

46. Корзун О.В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : збірка матеріалів XIII Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих учених та спеціалістів, присвяченої 100-річчю від часу утворення у складі Міністерства земельних справ комітетів – вченого і с.-г. освіти (нині – НААН), 18 травня 2018 р.* Київ. 2018. С. 23–28.

47. Корзун О.В. Діяльність Української дослідної станції бавовництва в період німецької окупації 1941–1944 рр. *Інноваційні розробки в сільськогосподарській галузі – наукові пошуки молоді: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції молодих учених, 16 травня 2019 р.* Херсон. С. 83–86.

48. Корзун О.В. Науково-дослідна діяльність Носівської дослідної селекційної станції в роки німецької окупації часів Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали XIV Всеукраїнської конференції*

молодих вчених та спеціалістів, присвяченої ювілейним датам від дня народження видатних українських вчених в галузі аграрних наук – основоположників сільськогосподарської дослідної справи в Україні за науковими напрямками, професорів – Богданова С.М., Шиндлера К.Г., чл.-кор. АН УРСР Тюленєва М.О., 17 травня 2019 р. Київ. С. 123–127.

*Опубліковані праці, які додатково відображають
наукові результати дисертації:*

49. Сільське господарство УРСР та його наукове забезпечення у 1940–1946 роках : зб. док. і матеріалів / НААН, ДНСГБ, ЦДАВО України; Уклад. : М.В. Присяжнюк, В.А. Вергунов, О.О. Черниш, В.І. Кучер, А.С. Білоцерківська, Н.П. Коваленко, Н.В. Маковська, О.В. Корзун ; Під заг. ред. М.В. Присяжнюка ; Наук. ред. В.А. Вергунов. Київ : Нілан-ЛТД, 2012. 756 с. (Історико-бібліографічна серія «Аграрна наука України в особах, документах, бібліографії». Кн. 62). (особистий внесок автора: підбір та наукове опрацювання частини архівних документів, підготовка вступної статті до збірника).

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ	27
ВСТУП	30
РОЗДІЛ 1. ІСТОРІОГРАФІЯ, ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА ТА МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ	39
1.1. Стан наукового опрацювання проблеми	39
1.2. Характеристика джерельної бази дослідження	59
1.3. Методологічні засади дослідження	74
РОЗДІЛ 2. РОЗВИТОК АГРАРНОГО ДОСЛІДНИЦТВА В УРСР НАПЕРЕДОДНІ НІМЕЦЬКО-РАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ	102
2.1. Стан наукового забезпечення розвитку сільського господарства УРСР	103
2.2. Наукові здобутки вітчизняного аграрного дослідництва наприкінці 1930–х – поч. 40-х рр. XX ст.	124
РОЗДІЛ 3. СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ДОСЛІДНА СПРАВА УРСР В УМОВАХ РАДЯНСЬКОГО ТИЛУ	153
3.1. Проблема переміщення, збереження, відновлення та налагодження наукових досліджень	154
3.2. Досягнення вітчизняних науково-дослідних установ в питаннях науково-методичного забезпечення сільського господарства в умовах евакуації	174
РОЗДІЛ 4. НАУКОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В УМОВАХ ОКУПАЦІЙНОЇ ВЛАДИ	218

4.1. Політика Німеччини часів Третього Райху у дослідженні сільськогосподарського потенціалу українських земель	218
4.2. Пошук форм і способів організації вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи	240
4.3. Місце і роль координаційних центрів сільськогосподарської дослідної справи щодо організації наукових процесів для потреб галузі на українських землях	267
4.4. Особливості аграрного дослідництва в умовах окупації в межах діяльності галузевих науково-дослідних інституцій	285
РОЗДІЛ 5. ВНЕСОК СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ НАУКОВО-ДОСЛІДНИХ УСТАНОВ У ВІДБУДОВЧИЙ ТА ВИРОБНИЧИЙ ПРОЦЕС В УРСР УПРОДОВЖ 1943–1945 рр.	336
5.1. Особливості державного регулювання галузевих наукових досліджень	337
5.2. Наукове забезпечення галузей землеробства і рослинництва	351
5.3. Розвиток наукових досліджень у напрямі селекції та насінництва сільськогосподарських культур	362
5.4. Відновлення науково-організаційного процесу в агро меліорації та механізації сільського господарства	373
5.5. Розвиток галузей плодівництва, виноградарства і виноробства	384
5.6. Наукове підґрунтя відбудовчих процесів у тваринництві	392
ВИСНОВКИ	418
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	431
ДОДАТКИ	519

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ

АН УРСР	Академія наук УРСР
АРСР	Автономна радянська соціалістична республіка
БАРСР	Башкирська автономна радянська соціалістична республіка
БРСР	Білоруська радянська соціалістична республіка
ВАСГНІЛ	Всесоюзна академія сільськогосподарських наук ім. В.І. Леніна
ВКП(б)	Всесоюдної комуністичної партії (більшовиків)
ВНДІЦП	Всесоюзний науково-дослідний інститут цукрової промисловості
ВРХ	велика рогата худоба
ВУАСГН	Всеукраїнська академія сільськогосподарських наук
ГРГ / НАГ	Головна робоча група / Hauptarbeitsgruppe
ДАВіО	Державний архів Вінницької області
ДАКО	Державний архів Київської області
ДАОО	Державний архів Одеської області
ДАХО	Державний архів Херсонської області
ДАХмО	Державний архів Хмельницької області
ДПР	Державний племінний розплідник
ДСС	державна селекційна станція
ЗН	Зондерштаб «Наука» / Sonderstab Wissenschaft
КМУ	Київська міська управа
КМФ	колекція мікрофільмів
КП(б)У	Комуністична партія (більшовиків) України
ЛКСМУ, комсомол	Ленінський комуністичний союз молоді України
МОН	Міністерство освіти і науки України
МТС	машинно-тракторна станція
НААН	Національна академія аграрних наук України
НАН України	Національна академія наук України

НД	науково-дослідний/а/і
НДІ	науково-дослідний інститут/и
НДС	науково-дослідна станція/ї
НДУ	науково-дослідна/і установа/и
НКЗ, Наркомзем	Народний комісаріат землеробства
НКО, Наркомос	Народний комісаріат освіти
НКХП	Народний комісаріат харчової промисловості
ННСГБ	Національна наукова сільськогосподарська бібліотека
НСДРП	Націонал-соціалістська німецька робітничка партія
ОШР / ERR	Оперативний штаб райхсляйтера Розенберга / Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg
РГ / AG	Робоча група / Arbeitsgruppe
РКУ	Райхскомісаріат Україна
РНК, Раднарком	Рада народних комісарів
РОСТ / RMfdbO	Райхсміністерство окупованих східних територій (нім. Reichsministerium für die besetzten Ostgebiete)
РРФСР	Російська Радянська Федеративна Соціалістична Республіка
СГДС	сільськогосподарська дослідна справа
СГІ	сільськогосподарський інститут
СРСР	Союз Радянських Соціалістичних Республік
США	Сполучені Штати Америки
УНДІ	Український науково-дослідний інститут
УАН	Українська академія наук
ФРН	Федеративна республіка Німеччина
ЦДАГО України	Центральний державний архів громадських об'єднань України
ЦДАВО України	Центральний державний архів вищих органів влади і управління України

ЦДС	Центральна служба з дослідження Сходу (нім. Zentrale für Ostforschung des Reichsministeriums für die besetzten Ostgebiete)
Центр	Крайовий дослідницький центр України при райхскомісарі України (нім. Landesforschungszentrale Ukraine beim Reichkommissar für die Ukraine)
ЦК	Центральний комітет
ЦПУ	Науково-дослідний центр Півдня України (нім. Forschungszentrale Süd Ukraine)
УРСР	Українська Радянська Соціалістична Республіка
ХМУ	Харківська міська управа
BArch Berlin	Федеральний архів Німеччини в Берліні
DFG	Німецький дослідницький фонд (нім. Deutsche Forschungsgemeinschaft)
FD	Служба досліджень (нім. Forschungsdienst)
IBPA	Інститут ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва (нім. Institut für Bodenkunde, Pflanzenernährung und Ackerbau)
KWG	Товариство кайзера Вільгельма (нім. Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft)
RAG	Райхсробоча група з просторових досліджень (нім. Reichsarbeitsgemeinschaft für Raumforschung)
RFR	Дослідницька рада Райху (нім. Reichsforschungsrat)
RfR	Райхсуправління з регіонального планування (нім. - Reichsstelle für Raumordnung)

ВСТУП

Актуальність теми. У загальному процесі тривалого реформування економічної системи та її важливого складника – сільського господарства – вагомими є досягнення аграрної науки та втілення її результатів у виробництво. У сучасних умовах трансформації наукової сфери, яка проходить черговий етап фінансових, структурних, функціональних реорганізацій, гостро постає необхідність вивчення її історії, особливо в контексті взаємовідносин із владою та суспільством, де ключовими є періоди глобальних гуманістичних криз.

Реалії існування демократичної України, яка зазнала анексії та окупації частини території, актуалізують дослідження проблем збереження та відновлення науково-дослідного процесу для потреб українського суспільства. Надзвичайно важливим у цьому розрізі постає історичний досвід ведення вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи упродовж 1939–1945 рр. за екстремальних умов збройного протистояння, зміни системи влади, ідеології та політичного ладу. До цього додавалося спустошення, значне переміщення матеріальних фондів та населення, непоправні людські втрати. Як наслідок, перед аграрним науковим співтовариством постали завдання щодо пошуку оптимального вирішення нових викликів за наявності мінімальних ресурсів, що уможливило подолання руйнівних наслідків війни. Залишилась комплексно не дослідженою неодноразова зміна організації галузевої науки під потреби тієї сторони, що захоплювала українські території у продовж 1939–1945 рр.: на західноукраїнських землях від польського зразка до радянського з його тотальним одержавленням; під німецькою та румунською окупацією; реорганізація радянської моделі: під час евакуації у тиліві райони Радянського Союзу в інші історико-природничі умови, а також пошук оптимальної академічної побудови, що демонструє різні шляхи ведення аграрного дослідництва та їхню ефективність залежно від поставлених владою завдань. Цей період яскраво ілюструє посилення стратегічного значення наукового забезпечення галузі до та під час військового конфлікту, де кожна з воюючих сторін намагалася максимально використати науковий потенціал України для задоволення власних потреб у налагодженні

продовольчої безпеки. Історія сільськогосподарської дослідної справи України вказаного періоду демонструє функціонування соціального запиту в умовах невизначеності. Вивчення заявленої теми дозволяє розробити концептуальні підходи щодо подальшого розвитку галузі на сучасному етапі з урахуванням військової загрози. Водночас, відсутність узагальнювальних праць, присвячених поступу науково-організаційних засад ведення сільськогосподарської дослідної справи України у 1939–1945 рр., зумовили актуальність запропонованого дослідження.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами.

Дисертаційне дослідження виконано відповідно до загального напрямку наукових досліджень Інституту історії аграрної науки, освіти та техніки Національної наукової сільськогосподарської бібліотеки НААН і є складовою наукових тем: «Концептуальні та методологічні основи науково-інформаційного забезпечення інноваційного розвитку аграрної науки в умовах євроінтеграційних процесів» (номер державної реєстрації 0116U002099), «Методологічні та організаційні засади управління системою інноваційно-інвестиційного розвитку аграрної науки: історико-концептуальний аспект» (номер державної реєстрації 0116U002103).

Мета і задачі дослідження. Мета дослідження полягає у проведенні цілісного історико-наукового аналізу розвитку науково-організаційних засад ведення сільськогосподарської дослідної справи України періоду 1939–1945 рр. на основі вивчення результатів діяльності галузевих науково-дослідних установ крізь призму персонологічних вимірів.

Для досягнення мети передбачається розв'язання таких основних завдань:

- проаналізувати стан наукового опрацювання зазначеної проблеми; охарактеризувати джерельну базу, обґрунтувати теоретико-методологічні концепти дослідження;
- визначити основні етапи поступу вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи у 1939–1945 рр., організації та ведення науково-дослідного процесу для потреб сільського господарства, а також змін у соціокультурному вимірі ведення галузевого дослідництва;

- характеризувати особливості інституційної побудови, специфіку та надбання вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи напередодні нападу німецьких військ на територію УРСР;
- з'ясувати проблеми переміщення, збереження, відновлення та налагодження роботи українських галузевих дослідних установ; проаналізувати досягнення вітчизняних сільськогосподарських науково-дослідних установ, а також внесок інституцій системи АН УРСР у наукове забезпечення галузі в умовах евакуації;
- окреслити політику Німеччини часів Третього Райху щодо вивчення сільськогосподарського потенціалу українських земель;
- відтворити зміни організаційних засад наукового супроводу ведення сільського господарства УРСР в умовах окупації;
- визначити місце і роль німецьких координаційних центрів щодо організації дослідницького процесу для потреб аграрної галузі на українських землях;
- охарактеризувати особливості ведення сільськогосподарської дослідної справи на українських землях в умовах окупації у межах діяльності профільних науково-дослідних інституцій;
- проаналізувати стан наукового супроводу ведення сільськогосподарського виробництва, визначити ресурсне забезпечення та наукову проблематику галузевого дослідництва та його внесок у відбудовчий процес в УРСР у 1943–1945 рр. через персоніфікаційне наповнення.

Об'єктом дослідження є розвиток вітчизняної сільськогосподарської науки через висвітлення галузевої дослідної справи УРСР 1939–1945 рр. на тлі суспільно-політичних та соціально-економічних змін.

Предметом дослідження є концептуальні науково-організаційні чинники ведення сільськогосподарської дослідної справи УРСР у процесі її структурування, формування специфічного соціокультурного середовища для реалізації стратегій галузевого виробництва в умовах воєнного часу.

Хронологічні межі дослідження – 1939–1945 рр., що охоплюють період, коли відбулися глобальні зміни суспільно-політичного, соціально-економічного та культурного життя, які знайшли свій вимір в українському контексті. Нижня

межа пов'язана з початком Другої світової війни та вступом радянських військ на територію Західної України; формуванням структурованої за географічним і предметним принципами мережі галузевих науково-дослідних установ. Верхня межа визначається завершенням Другої світової війни і поверненням УРСР до мирного життя; відновленням науково-дослідного процесу в аграрному експериментаторстві. Під час висвітлення розвитку галузевої наукової думки, організаційних засад ведення вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи неминучим було розширення часових меж.

Територіальні межі дослідження окреслюються адміністративними кордонами УРСР відповідно до тогочасного адміністративно-територіального поділу. Використання у дисертаційній роботі назви «Україна» стосується території УРСР у складі СРСР. Частина дослідження пов'язана з іншими територіями СРСР (Поволжя, Урал, Сибір, Середня Азія і Казахстан), куди були евакуйовані науково-дослідні галузеві установи УРСР у роки війни, та територія Німеччини, де у межах реалізації завойовницьких планів та окупаційної політики формувалися концепції розвитку аграрного дослідництва на українських землях.

Методи дослідження. Під час роботи над дисертацією широко використовувались універсальні принципи наукового пізнання – об'єктивізм, історизм, системність, цілісності, наступності, комплексності, науковості, багатофакторності, репрезентативності, світоглядної толерантності, що дозволяють урахувати основні аспекти історичного поступу сільськогосподарської дослідної справи. Застосовано комплекс взаємодоповнювальних методів – історичного пізнання, історичних методів (історико-генетичний, проблемно-хронологічний, порівняльно-історичний, ретроспективний, історико-біографічний, бібліографічний, просопографічний, періодизації); загальнонаукові методи (аналіз, синтез, індукція та дедукція, системний, логічний). Значну увагу приділено методам історіографічного, джерелознавчого, термінологічного, контент-аналізу.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що робота є першим в українській історіографії комплексним дослідженням, у якому всебічно

висвітлюється розвиток науково-організаційних засад ведення сільськогосподарської дослідної справи України впродовж 1939–1945 рр.

У результаті виконаного дослідження *вперше*:

- схарактеризовано змістовні особливості процесу формування наукового дискурсу з проблематики розвитку аграрної науки України періоду Другої світової війни;
- виявлено, проаналізовано та введено до наукового обігу значний фактографічний матеріал із фондів архівних установ і бібліотек України та Німеччини, які визначають науково-організаційні засади ведення вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи;
- відтворено організаційну структуру сільськогосподарської дослідної справи за часів німецької та румунської окупації, місце в ній українських галузевих науково-дослідних інституцій, визначено роль німецьких науково-методичних координаційних центрів в організації аграрного експериментаторства на українських землях;
- через призму функціонування мережі сільськогосподарських науково-дослідних установ УРСР проаналізовано історію формування та впровадження наукових досягнень у різних галузях аграрної науки у 1939–1945 рр.;
- доведено генеруючий вплив здобутків науково-дослідних установ профільного спрямування, окремих учених-аграріїв на компоненти еволюції аграрної науки УРСР та розв'язання засадничих питань наукового супроводу основних напрямів галузевого дослідництва – землеробства, рослинництва, селекції та насінництва, тваринництва, агро меліорації, механізації сільськогосподарського виробництва, плідівництва, виноградарства і виноробства в умовах евакуації, часів окупації, відбудовчого процесу економічного розвитку країни;
- розроблено і запропоновано періодизацію організаційного та наукового складників ведення вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи у 1939–1945 рр., що відрізняються урахуванням різних особливостей історичного періоду розвитку українських земель;

- простежено специфіку шляхів консолідації вітчизняного наукового співтовариства щодо налагодження наукового забезпечення сільського господарства в екстремальних умовах німецько-радянської війни; доведено тезу про неперервність розвитку вітчизняної аграрної наукової думки в цей період.

- сформовано авторське бачення функціональності механізмів взаємодії сільськогосподарської дослідної справи, держави та суспільного простору протягом 1939–1945 рр. крізь призму розвитку аграрної науки.

Поглиблено та суттєво доповнено:

- існуючі відомості щодо відтворення теоретичної та практичної складових розвитку сільськогосподарської науки України через конкретизацію персоніфікованого внеску вчених, участі колективів науково-дослідних установ аграрного спрямування у майбутньому розвитку сільськогосподарської дослідної справи;

- змістове наповнення науково-організаційних основ ведення галузевого дослідництва з визначенням внутрішніх та зовнішніх взаємовпливів;

- методичні принципи узгодженості та взаємодії державного сектору та наукових інтересів щодо організаційного забезпечення ведення сільськогосподарської дослідної справи.

Набули подальшого розвитку:

- напрям наукової роботи з відтворення історії розвитку сільськогосподарської дослідної справи в Україні як складника національної культури та сучасного природознавства;

- відтворення діяльності вітчизняних сільськогосподарських науково-дослідних установ, а також творчої спадщини вчених-аграріїв як базового потенціалу української нації

- концептуальне осмислення місії наукового співтовариства в суспільному житті в період війн, революцій, катаклізмів.

Практичне значення одержаних результатів визначається сформульованими положеннями про закономірності та особливості розвитку науково-організаційних основ сільськогосподарської дослідної справи України в

1939-1945 рр. Теоретичні узагальнення та висновки дослідження можуть бути використані при підготовці комплексних праць з історії аграрного дослідництва, біо- та бібліографічних довідників, словників та енциклопедій; при опрацюванні пріоритетних напрямів подальшого розвитку агропромислового комплексу держави та оптимізації системи його наукового забезпечення. Матеріали дослідження сприятимуть новим пошукам під час підготовки посібників та підручників з історії України, історії сільськогосподарської науки, певних галузей аграрної науки, а також використовуватись у навчальному процесі при викладанні курсів з історії України, історії науки і техніки, історії аграрної науки; стануть у нагоді під час розв'язання сучасних питань щодо управління аграрним сектором держави в умовах військових конфліктів.

Особистий внесок здобувача. Дисертаційна робота є самостійно виконаним науковим дослідженням, де дисертантом обґрунтовано наукову концепцію проблеми, мету і завдання, джерелознавчі та теоретико-методологічні засади. Особистим внеском є формулювання наукових положень дослідження, узагальнювальних висновків, аналітичних суджень та сформульованих на їхній основі авторських тверджень, виявлених тенденцій.

Апробація результатів дисертації. Основні результати та висновки дисертаційної роботи висвітлено на конференціях, семінарах, круглих столах: VIII Всеукраїнській науково-практичній конференції «Історія освіти, науки і техніки в Україні» (Київ, 21 травня 2013 р.); 12-й Всеукраїнській науково-практичній конференції «Актуальні питання історії науки і техніки» (Конотоп, 3-5 жовтня 2013 р.); Міжнародному науково-практичному семінарі, присвяч. 130-річчю виходу книги проф. В.В. Докучаєва «Російський чернозем» і появи сільськогосподарської дослідної справи як галузі знань (Київ, 10 грудня 2013 р.); IV Міжнародній науково-практичній конференції «Зоотехнічна наука: історія, проблеми, перспективи» (Кам'янець-Подільський, 21-23 травня 2014 р.); IX Всеукраїнській науково-практичній конференції «Історія освіти, науки і техніки в Україні» (Київ, 22 травня 2014 р.); Міжнародній науковій конференції «Аграрна біологія: історичний аспект та сучасність» (Луганськ, 26-30 травня 2014 р.); X

Всеукраїнській науково-практичній конференції «Історія освіти, науки і техніки в Україні» (Київ, 28 травня 2014 р.); Круглому столі «Професор В.О. Поггенполь – учений, метеоролог, фенолог, кліматолог, викладач, інспектор Уманського училища землеробства і садівництва» (Умань, 18 вересня 2014 р.); Круглому столі «В.І. Сазанов – розбудовник вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи та громадянин» (Полтава, 28 листопада 2014 р.); 20-й Всеукраїнській науково-практичній конференції «Наука України як фактор національної безпеки» (Київ, 17 квітня 2015 р.); XXXVI Міжнародній конференції «Советская наука и техника в годы Великой Отечественной войны» (Санкт-Петербург, 21-24 квітня 2015 р.); 68-й Міжнародній науковій конференції «Каразінські читання» (Харків, 24 квітня 2015 р.); Всеукраїнській науковій конференції «Війни і збройні конфлікти у Східній Європі в XX–на початку XXI століть» (Житомир, 22 травня 2015 р.); Круглому столі «Україна в період Другої світової війни: відомі та невідомі сторінки історії» (Кривий Ріг, 25 червня 2015 р.); 14-й Всеукраїнській науковій конференції «Актуальні питання історії науки і техніки» (Львів, 8–10 жовтня 2015 р.); XII Всеукраїнській науково-практичній конференції «Історія освіти, науки і техніки в Україні», присвяч. 100-річчю від дня створення ННСГБ НААН (Київ, 19 травня 2017 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «IV Міждисциплінарні гуманітарні читання» (Київ, 28 жовтня 2015 р.); IV Всеукраїнському науково-теоретичному семінарі «Життя «по-радянськи»: проблеми вивчення та інтерпретації» (Вінниця, 27-28 квітня 2018 р.); XIII Всеукраїнській науково-практичній конференції «Історія освіти, науки і техніки в Україні», (Київ, 18 травня 2018 р.); IV Міжнародній науковій конференції німецько-української комісії істориків «Germany and Ukraine in the Second World War» (Мюнхен, 22-24 жовтня, 2018 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Інноваційні розробки в сільськогосподарській галузі – наукові пошуки молоді» (Херсон, 16 травня 2019 р.); XIV Всеукраїнській науково-практичній конференції «Історія освіти, науки і техніки в Україні» (Київ, 17 травня 2019 р.); V Міжнародній науковій конференції німецько-української комісії

істориків «Memories of the Second World War in Germany and Ukraine since 1945» (Дніпро, 5-6 вересня 2019 р.).

Публікації. За основними результатами дисертаційного дослідження опубліковано 49 наукових праць: 1 індивідуальна монографія, 1 стаття в колективній монографії у видавництві категорії С за класифікацією SENSE; 24 статті, з яких 20 – у наукових фахових виданнях України, 4 – в іноземних наукових виданнях або тих, що включені до міжнародних наукометричних баз; 22 публікації у збірниках матеріалів наукових конференцій, читань, круглих столів, 1 – що додатково відображає наукові результати дисертації.

Структура та обсяг дисертації підпорядковані меті та дослідницьким завданням, зорієнтовані на комплексне розкриття взаємопов'язаних аспектів, цілісність яких зумовлена предметом дослідження. Дисертація складається зі вступу, 5 розділів, висновків, списку використаних джерел та літератури, що містить 837 найменувань, 17 додатків. Повний обсяг дисертації становить 551 сторінку, основний текст роботи викладено на 406 сторінках.

РОЗДІЛ 1

ІСТОРІОГРАФІЯ, ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА ТА МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

1.1. Стан наукового опрацювання проблеми

Дослідження подій Другої світової війни, однієї з найбільших трагедій людства планетарного масштабу, почалось вже в перші роки війни і триває до сьогодні, нараховуючи десятки тисяч наукових праць, які висвітлюють різні прояви цього явища. Військові, політичні, економічні, соціальні, етнічні, конфесійні, культурні, морально-психологічні аспекти катастрофи продовжують цікавити вчених всього світу. Одну з провідних позицій у науково-дослідницькій практиці істориків займає проблематика історії сільського господарства в роки війни. Однак вивченню наукового забезпечення цієї сфери дослідниками приділялося недостатньо уваги. Доводиться визнати, що до сьогодні відсутнє в історіографічному просторі комплексне дослідження, присвячене висвітленню сільськогосподарської дослідної справи в Україні у 1939–1945 рр. як галузі знань та організації.

Характеризуючи наявні історіографічні студії з проблеми дослідження, умовно виділено основні їх групи за предметно-тематичним спрямуванням: історія розвитку сільськогосподарської дослідної справи як галузі знань та як її організації; еволюція галузевих напрямів сільськогосподарської науки у зазначений період; історія Другої світової війни. Утім, визначальним є традиційний, хронологічний підхід до аналізу історіографічного надбання, враховуючи вплив політичних режимів на трактування минулого. Одночасно слід виділити радянський, сучасний та зарубіжний сегменти.

Відзначимо, що історичні оцінки певних аспектів, до яких слід віднести період діяльності вчених та інституцій під окупацією, співпрацю вітчизняних науковців з німецькими фахівцями та окупаційною владою, мають опосередкований зв'язок із сьогоdnішніми політичними процесами в Україні і тому, навіть у сучасних умовах незалежної держави, одержують неоднозначне трактування.

Зауважимо, що упродовж радянського періоду дослідження історії розвитку аграрної науки на українських землях у 1939–1945 рр. мали фрагментарний характер та не стало предметом спеціального опрацювання науковців, репрезентація проблеми подавалася в контексті іншого центрального аспекту дослідження. Перші доробки, в яких розглядалися проблеми збереження наукового потенціалу українських земель в умовах німецько-радянської війни, з'явилися у розпал військового протистояння та мали пропагандистський характер. У праці О. Леонтьєва «Зелена папка» Герінга» (1942), на основі певних документів висвітлено плани гітлерівців щодо організації пограбування окупованих територій, у тому числі вперше згадується «План «Ост» як комплексна програма по освоєнню аграрного потенціалу українських земель [348].

Перший огляд діяльності науковців для потреб сільського господарства в роки війни зробив академік, президент АН УРСР (1946–1962) О.В. Палладін на сторінках праці «Академія Української Радянської Соціалістичної Республіки, 1919–1944» (1944) з нагоди 25-річчя Академії [499]. Після повернення радянської влади на територію українських земель, початку відбудовних процесів в суспільстві значно зростає інтерес до питань наукового потенціалу українських земель. У цьому контексті вперше, але в загальних рисах було висвітлено діяльність вчених академії в евакуації та їх внесок у розвиток сільського господарства Башкирії. Акцентувалось на збереженні матеріально-технічної бази інститутів, лабораторій, кадрів, які могли б долучитися до відбудовного процесу в Україні [739]. Згідно із тогочасною партійною політикою, жодних негативних аспектів у цих матеріалах згадано не було. Подібні тенденції простежуються впродовж всього радянського періоду на сторінках розвідок, присвячених історії АН УРСР [437]. Вперше, але стисло характеризує результати діяльності найбільших вітчизняних сільськогосподарських науково-дослідних установ у 1941–1944 рр. тогочасний очільник науково-дослідної мережі НКЗ УРСР, професор О.Т. Калачиков [230].

У повоєнні роки висвітлення стану сільськогосподарської дослідної справи під час військового конфлікту якщо і згадували у дослідженнях, то тільки для

ілюстрації втрат Радянського Союзу у кількісному відношенні, матеріальному забезпеченні дослідних установ під час війни. Через призму аналізу організаційної функції Комуністичної партії висвітлено трудовий подвиг працівників сільського господарства, зокрема і вчених-аграріїв, у перемогу над нацистами у дослідженні М.З. Данилюка [127] та О.Т. Гора [119]. У цей же період починає активно досліджуватися тема відбудови зруйнованого в роки війни та окупації сільського господарства республіки, розглядаючи відновлення діяльності науково-дослідних установ аграрного спрямування, особливо через специфічну організаційну форму галузевої науки – хати-лабораторії як необхідної умови для відродження колгоспно-радгоспної системи (О.П. Канєвський) [231].

Таким чином, у воєнні та перші повоєнні роки дослідниками були зроблені лише певні акценти щодо конкретно-історичного осмислення внеску вітчизняних науковців аграрної сфери у перемогу Радянського Союзу в боротьбі з нацизмом. Однак історія сільськогосподарської дослідної справи в роки війни не стала предметом спеціального дослідження. Узагальнення, які робили вчені, вписувались у загальну тональність тогочасних історичних праць, присвячених Великій Вітчизняній війні, та установки «вождя», які ґрунтувались на класовій боротьбі, переможній ролі Комуністичної партії тощо. Попри це, закладено основи вивчення проблеми.

Значний поштовх у вивченні досліджуваної проблеми відбувся з середини 50-х років ХХ ст., що було обумовлено політико-ідеологічними чинниками. З'являється велика кількість публікацій, присвячена різним аспектам сільськогосподарської науки, внеску вчених у боротьбу з окупантами, відбудову народного господарства країни. Вони висвітлювали як історію республіки, так і областей на основі опублікованих документів, що стосувались, серед іншого, труднощів евакуаційного процесу матеріально-технічної бази сільськогосподарської науки, діяльності на сході країни вчених-аграріїв. Особливо цінними були відомості про господарювання та завдані збитки окупаційною владою і німецько-румунськими військами експериментальним базам сільськогосподарських науково-дослідних та освітніх установ, дані про

масштаби пограбування, шляхом знищення та вивезення наукової документації. Але, слід враховувати, що акценти робились таким чином, аби не «осквернити» роль партійних органів, одночасно зацентрувати увагу на звірствах загарбників. Це, безумовно, позначилось на об'єктивності висвітлення історії аграрної науки. Однак в умовах тоталітарного суспільства іншого варіанту взаємодії з суспільством у висвітленні його минулого не було. За таким принципом діяли науковці, які досліджували аграрну та наукову складові періоду історії Другої світової війни. Замовчуючи певні аспекти висвітлюваних подій, вони слідували ідейно-партійним установкам, що проявлялось у звеличенні партії, прославленні колгоспно-радгоспного ладу. Через це спотворювалось відтворення історії окупаційного періоду війни, залишивши поза увагою питання вимушеної співпраці населення з нацистами.

На таких позиціях висвітлюється матеріал, присвячений розвитку науки, аграрної зокрема, на сторінках фундаментальної праці «Українська РСР у Великій Вітчизняній війні Радянського Союзу (1941–1945 рр.)» [735]. Присвячені періоду німецько-радянської війни спеціальні томи виданнях «Історії Української РСР» [225], «Розвиток науки в Українській РСР за 40 років» [635], де окреслювались завдання, які ставила партія перед вченими у боротьбі з ворогом.

Визначальними в цей період є ціла низка праць, присвячених перебазуванню матеріальних ресурсів на схід країни, відбудові в сільському господарстві, участі колгоспників у цих процесах. Узагальнююча праця С.П. Лаути «Колгоспне селянство Радянської України в роки Великої Вітчизняної війни» [342], в якій на основі багатого статистичного, документального матеріалу вчений проаналізував участь колгоспників у кількоетапній евакуації майна, племінного та насінницького фонду науково-дослідних установ, розграбуванні залишених матеріальних ресурсів науково-дослідних установ на окупованих територіях тощо. Значно розширила знання про діяльність АН УРСР під час війни праця І.І. Ладивіра [338]. Дослідник залучив значні архівні документи, матеріали періодики, де містились виступи вчених, статті про наукові здобутки та усні свідчення близько 200 вчених. Більш розширено, ніж у попередніх розвідках щодо діяльності академічних

установ, звучала сільськогосподарська тематика. Виокремлювались досягнення щодо впровадження в районах Поволжя, Уралу, Сибіру, Середньої Азії та Казахстану нових для цих регіонів сільськогосподарських культур та підвищення їх урожайності [345]. Ця робота є важливою для реконструкції вітчизняної дослідної справи, адже розкриває взаємодію союзної та республіканської академій у питаннях координації певних комплексних програм, пов'язаних з розвитком сільського господарства. Вчений розширив коло досліджуваних проблем в іншій своїй праці «Радянська наука в роки Великої Вітчизняної війни» [346], де висвітлювались не лише діяльність академічних установ, але й відомчі інституції країни. Співробітництву українських вчених з науковими кадрами інших республік Радянського Союзу, науковцями інших країн під час німецько-радянської війни присвячені статті М.В. Ковалю [246; 247].

Історія науки та наукових установ Західної України отримала своє висвітлення у низці монографій [503; 634]. Крім характеристики довоєнного періоду, надавалась розгорнута інформація про період відбудови, налагодження мирного наукового життя. Однак окупаційний період традиційно упускався.

Певну групу складають праці, присвячені загальній історичній характеристиці сільськогосподарської дослідної справи, де робились спроби визначити її теоретичні основи, методологію та сутність. Історію сільськогосподарської науки в контексті історичних процесів зародження, становлення й розвитку сільськогосподарської дослідної справи на українських землях викладає П.А. Власюк [88]. У такому ж ключі, але досить заполітизованою видається колективна монографія «Сільське господарство Української РСР» [368]. П.К. Константинов [261], розкриваючи історію дослідництва, наполягає на потребі вивчення розвитку вузьких спеціальних аграрних дисциплін, передусім ґрунтознавства, рослинництва, селекції рослин і тварин, фізіології, агрохімії, біохімії, фітопатології, ентомології тощо.

Історичну ретроспективу певних галузей агроної науки висвітлюють В.І. Сазанов [650], І.І. Синягін [659], А.О. Вербін [52], які комплексно досліджували значення здобутків спеціалізованих експериментальних установ у

становленні науки агрономії в країні. Історію ґрунтознавчих досліджень аналізує Г.С.Гринь [124]. Монографія М.Є. Лобашова [369] окреслює етапи історії зоотехнії, законодавчі рішення щодо ствердження селекції та розведення ВРХ та тонко- і грубововняних овець. Деталізований розгляд становлення і розвитку вітчизняної генетики аналізує академік М.П. Дубінін [170]. Етапи розвитку вітчизняної селекції цукрового буряку подає у своїй праці М.І. Орловський [464]. Серед іншого він виділяє певні аспекти сільськогосподарської роботи, що проводилась евакуйованими спеціалізованими дослідними установами мережі Всесоюзного інституту цукрової промисловості, а також після визволення українських земель від загарбників. Успіхи в селекції зернових продемонструвала група вчених на чолі з І.М. Поляковим [548], підкреслюючи внесок науковців В.Я. Юр'єва, А.О. Сапегіна, Л.І. Ковалевського, В.Є. Желковича, І.М. Єремєєва. Історію розвитку наукової думки щодо механізації та електрифікації сільського господарства досліджено групою вчених на чолі з П.М. Василенко [48]. Д.Д. Лавриненко [337] звернувся до розгляду особливостей розвитку лісової типології. Загальним для цих праць є формулювання думки, що науковий процес від час військового протистояння Радянського Союзу з Німеччиною не припинявся.

Певну групу досліджень становлять історичні розвідки провідних науково-дослідних установ, які працювали для потреб сільського господарства, підготовлені до чергових річниць їх діяльності [207; 2; 620]. Однак воєнному періоду в таких публікаціях приділяється вкрай мало уваги.

Лише наприкінці 80-х – початку 90-х рр., з ослабленням партійного монополізму, в радянській історіографії почали формуватися нові концептуальні підходи до висвітлення проблем окупаційної доби, адже дослідники отримали можливість вивчати історію поза ідеологічними рамками, знайомитись з документами, що зберігалися в спецховищах державних і відомчих (насамперед, силових структур) архівів, використати оригінальні та опубліковані зарубіжні архівні джерела та історіографічний доробок зарубіжних авторів. Концептуальною у цьому ключі є праця В.І. Онопрієнка [463], присвячена втратам

наукового співтовариства, завданям репресивно каральною машиною радянської влади.

Підсумовуючи стан вивчення у радянську добу історії сільськогосподарської дослідної справи в Україні 1939–1945 рр., констатуємо, що історіографія цього важливого сегменту історії України та історії вітчизняної науки за час від свого зародження до 1991 р. має чималий науковий доробок. Історіографічні напрацювання характеризуються різноплановістю тематичного наповнення та методологічних підходів. На основі введення в науковий обіг значного масиву нових джерел дослідники узагальнили та оприлюднили величезний фактографічний матеріал щодо функціонування у роки війни науково-дослідних установ аграрного спрямування, результатів їх діяльності. Одночасно правлячий політичний режим та його установки впливали на висновки та узагальнення вчених, добір фактів, тематику досліджень тощо. Зовсім недослідженим лишився період окупації, коли робився висновок про повну відсутність сільськогосподарських досліджень на українських землях у цей період. Замовчувалось як ганебне явище для вченого та інституції їх діяльність під орудою німецьких фахівців, загалом упускалась інформація про багаторічні міжнародні довоєнні контакти вчених. Розуміння цих тенденцій дає можливість критично переосмислити історіографічне надбання радянського періоду. Таким чином, незважаючи на значну активність науковців щодо з'ясування різних аспектів розвитку аграрної науки досліджуваного періоду, постійне доповнення фактологічними даними узагальнюючих спеціальних досліджень, присвячених цьому питанню, не проводилось.

За роки незалежності виникла потреба досконалого та неупередженого висвітлення вітчизняної історії та культури, складовою якої є аграрна наука. Із середини 90-х рр. XX ст. у науковий обіг входять напрацювання вітчизняних дослідників з новими методологічними підходами, де ключовим елементом постає з'ясування «українського» чинника, подолання партійно-класового підходу, впровадження гуманістичного та антропоцентричного вимірів. Агробіологічний цикл спорідних до сільськогосподарської дослідної справи досліджень

проаналізовано у доробках, присвячених ювілейним датам НАН України [433; 434], де автори зробили спробу вперше незаангажовано з'ясувати науково-організаційні етапи академізації аграрної науки.

Історіографія різних аспектів історії Другої світової війни «вибухнула» значною кількістю публікацій як за темами, раніше не досліджуваними, так і методами, здійснюється переоцінка раніше висвітлених аспектів наукового життя в умовах війни. Вперше дослідники звертаються до висвітлення наукового життя в умовах окупації. В цьому ключі варто згадати роботи І.В. Верби [51], І.М. Спудки та Л.В. Турчина [697], В. Удовик [731]. З'являється інформація про становище інтелігенції, кількість вчених, що залишились на окупованих землях, робиться спроба проаналізувати мотиви їх співпраці з німцями. Серед таких праць варто згадати публікації М.В. Шевера, присвячене висвітленню долі вчених-ботаніків (О.Г. Радде-Фоміна [757], Н.О. Десятова-Шовстенко [758]), які працювали за часів окупації в Інституті сільськогосподарської ботаніки. Загалом, заглиблюючись у тему колаборації, вчених зокрема, історики М.В. Коваль [248, С. 247–255], В.В. Стецкевич [701], В.І. Кучер [334, С. 176–209], О.В. Потильчак [566], Т.В. Вронська [94], В.О. Шайкан [754] починають диференціювати різновиди і форми співпраці місцевого населення з окупаційною владою, тим самим закладаючи фундаментальні основи для розуміння цього непростого явища. Вчені роблять узагальнення, що для більшості населення співробітництво з окупантами було вимушеним і трималося на економічних мотивах. Певне підведення підсумків у справі осмислення подій 1939–1945 рр. з україноцентричних позицій здійснено у двотомному виданні «Україна в Другій світовій війні: погляд з ХХІ століття», підготовлене Інститутом історії України НАН [733; 734].

Нові підходи окреслились щодо вивчення ситуації на селі в усіх його вимірах. Певний розділ досліджуваному періоду приділено у двотомному фундаментальному виданні «Історія українського селянства» [224] та «Аграрна історія України» [504], де проаналізували організацію, хід, здобутки і втрати евакуації ресурсів сільського господарства у східні райони СРСР, вплив

окупаційної політики на галузь, збитки і шкоди, спричинені війною, мимохідь згадуючи про становище сільськогосподарської науки. Комплексне дослідження економічного та соціального становища українського села на нових методологічних позиціях здійснив О.Г. Перехрест [507]. У контексті відтворення історії дослідної справи для потреб сільського господарства важливим є доробок вченого щодо висвітлення труднощів евакуаційної кампанії племінного поголів'я, сільськогосподарської техніки, науково-дослідних установ, масштаби епізоотій під час війни, внесок вчених-аграріїв у відбудові села.

Значне зацікавлення в незалежній Україні викликають питання, пов'язані з висвітленням аграрної політики німецької та румунської окупаційної влади та їх особливостей у регіональному вимірі, що дає можливість зрозуміти місце сільськогосподарських досліджень, ініційованих під час окупації на території українських земель, у загальному контексті загарбницьких планів Німеччини та Румунії, спрямованих на нищівну експлуатацію галузі, її природного та людського потенціалу. Плідних результатів досягли С.І. Власенко [82], В.А. Нестеренко [438], Н.М. Глушенюк [115], А.В. Боляновський [29], О.О. Захарченко [179], які досліджували діяльність німецьких, румунських та українських допоміжних господарських органів влади в регіонах для забезпечення безперебійного функціонування аграрного сектору економіки регіону для потреб Райху, вивчалися питання німецької політики щодо вчених на окупованих територіях [30]. На основі багатого документального матеріалу вітчизняних та зарубіжних архівних установ Н.Г. Кашеварова [232; 233] здійснила комплексне вивчення архіву Оперативного штабу Альфреда Розенберга, масштабної організації, яка здійснювала конфіскацію культурних, зокрема наукових, цінностей з окупованих земель, особливо з тематики сільського та лісового господарства, ветеринарії. Вперше в історії українського історіописання Г.К. Гайнц зробив спробу охарактеризувати науково-дослідну роботу Інституту німецької діяльності на Сході, діяльність якого охоплювала території дистрикту «Галиччина». Вчений зупинився на аналізі діяльності філії, яка працювала у

м. Львові, зокрема охарактеризовано доробки українських вчених-географів, які аналізували особливості аграрного районування регіону [110].

В контексті реконструкції розвитку сільськогосподарського дослідництва часів Другої світової війни використано серію історіографічних напрацювань біографічного характеру – «Українські вчені-аграрії ХХ століття», що відтворює внесок видатних дослідників у розвиток галузевої науки України [97-106].

Новий концептуальний підхід щодо вивчення історії вітчизняної дослідної справи започатковано та системно проводиться на базі створеного у 2001 р. Інституту історії аграрної науки, освіти та техніки при Національній науковій сільськогосподарській бібліотеці НААН України, очолюваний академіком НААН В.А. Вергуновим. Результати досліджень інституту вишли друком у 13 серіях, серед яких «Аграрна наука України в особах, документах, бібліографії», «Біобібліографія вчених-аграріїв України», завдяки чому до офіційної історії аграрної науки було повернуто цілу плеяду видатних постатей, подій, фактів, висвітлено регіональні проблеми розвитку галузевого дослідництва. Серед численних публікацій, підготовлених цією установою певне синтезуюче місце належить працям академіка В.А. Вергунова [59]. У своїх роботах дослідник виступає як методолог об'єктивного вивчення всього комплексу історичних досліджень науково-освітнього забезпечення аграрного сектору України. Саме йому належить розробка періодизації становлення та розвитку сільського господарства, організаційної структури вітчизняної аграрної науки та її управління, основних етапів розвитку сільськогосподарської освіти [283]. Розглянуто еволюцію наукової думки для потреб тваринництва, ґрунтознавства, меліорації. У своїх узагальнюючих працях вчений вперше звернув увагу на висвітлення організаційної структури галузевого дослідництва в роки Другої світової війни [64]. Певним підсумком розробки стало видання монографії «Сільськогосподарська дослідна справа в Україні від зародження до академічного існування: організаційний аспект» [61] та тритомне видання «Історія сільськогосподарської дослідної справи в Україні» [56-58]. Період німецько-радянської війни окреслюється у певних працях вченого, присвячених історії

найстаріших науково-дослідних інституцій аграрного спрямування [60]. Науковій громадськості було повернуто із забуття імена відомих у світі вчених, Г.Г. Махова [107], Д.О. Джованні [130], які через активну співпрацю з німецькою окупаційною владою були викреслені з анналів історії наукової думки. Важливим для розуміння процесів, які відбувались в організаційному та науковому забезпеченні сільськогосподарської дослідної справи в роки 1939–1945 рр., стала робота Н.Б. Щебетюк [766], яка розкривала особливості формування системи наукового забезпечення розвитку галузі в УРСР у попередній період, кінець 20-х–30-ті рр. XX ст. на тлі політичних, соціально-економічних і теоретико-методологічних чинників.

У своїх дослідженнях до висвітлення регіонального виміру історії сільськогосподарської справи 1939–1945 рр. звернулись Г.І. Комликова [260] (Сумщина), Л.Б. Борисенко [33] (Вінниччина), П.П. Євич [63], Ю.О. Довгорука [133] (Київщина), В.В. Кунець [331], І.Л. Сергєєва [657] (Харківщина) тощо. Певну групу формують біографічні показники наукових праць вчених з різних напрямів розвитку сільськогосподарської науки в Україні [6; 7; 318; 618; 619; 664].

За останні десятиріччя «український контекст» розкривається щодо історії певних напрямів аграрної науки, відтворюючи розвиток їх наукового забезпечення, зокрема напрацювання вчених у роки Другої світової війни. Вивчення історії морфолого-генетичного ґрунтознавства як основоположної галузі знань сільськогосподарської дослідної справи проводили В.А. Вергунов [55], В.Е. Вальчик [47], О.М. Пильтай [509], окреслення наукового доробку ґрунтознавців – Д.І. Ковалишин [245], Н.М. Новосад [445]. Фундаментальна праця академіка НААН Б.С. Носка [447] присвячена визначенню внеску науково-освітніх шкіл, певних центрів і вчених у розвиток вітчизняних агрохімічних досліджень.

Еволюція селекційних досліджень культури пшениці в Україні висвітлюється у працях В.В.Шелєпова [759], Х.М.Піпан [527]. Значну увагу вчені приділяють аналізу становлення та результатам запровадження методів

гібридизації, вчення Т.Д. Лисенка про стадійний розвиток рослин, методу яровізації тощо, які активно використовувались у період війни вітчизняними вченими як на території УРСР, так і в інших республіках Радянського Союзу. Нові методичні і методологічні підходи щодо об'єктивної оцінки еволюції галузевої наукової думки про культуру цукрового буряку в Україні використали автори колективної монографії за редакцією академіка М.В. Роїка [40]. Комплексно висвітлено становлення та розвиток науково-організаційних основ застосування сівозмін у системах вітчизняного землеробства в монографії Н.П. Коваленко [244]. Авторка на основі аналізу архівних документів довела важливість знань про сівозміни під час відбудовчих процесів. Садівнича наука розглядається у праці І.К. Омельченка та І.В. Гринника [459], де приділяється значна увага історії наукового обґрунтування відродження галузі після повернення радянської влади на українські землі. Поступ організації науково-дослідного процесу у виноградарстві та виноробстві розкрито у монографічному виданні колективом авторів ННЦ «Інституту виноградарства і виноробства ім. В.Є. Таїрова» НААН [83]. Дослідження розвитку теоретико-методологічних засад у тваринництві здійснила І.С. Бородай [34], комплексно відтворивши еволюцію основних напрямів зоотехнічного вчення, головні здобутки провідних наукових шкіл цієї галузі тощо. Становлення селекційної науки у тваринництві України через призму особистості висвітлив В.П. Шульга, проаналізувавши творчу спадщину професора М.А. Кравченка [765]. Поступ наукової думки в механізації та автоматизації у тваринництві УРСР дослідив Р.В. Бей [19] на основі узагальнень у контексті соціально-економічних і загальнонаукових чинників, зазначаючи важливу роль цих знань у відбудові вітчизняної галузі. Фундаментальне дослідження щодо розвитку знань з проблем фізіології травлення у свиней у контексті розвитку вітчизняної зоотехнічної науки радянського періоду провела К.Є. Юдіна [768]. Авторами на основі аналізу наукових здобутків вітчизняних вчених формується загальний контекст розвитку наукового складника сільськогосподарської дослідної справи. Незважаючи на фрагментарність у висвітленні періоду 1939–1945 рр., ці напрацювання дають

змогу зрозуміти неперервність вітчизняної наукової думки, незважаючи на кризову ситуацію досліджуваного періоду.

Підсумовуючи викладене, констатуємо, що в останні десятиліття вітчизняна історіографія, що у тій чи іншій мірі розглядає проблеми історії вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи 1939–1945 рр. як інституціонального, так і наукового наповнення, збагатилась значною кількістю наукових досліджень, що ґрунтуються на нових методологічних принципах. Відкидаючи позиції заполітизованості та заідеологізованості, притаманні попередньому радянському періоду, історики аграрної науки системно та виважено аналізують інформацію щодо функціонування галузевих інституцій на українських землях та вибудовують цілісну ретроспективу галузевого дослідництва як на макрорівні, так і звертаються до мікропроцесів, розглядаючи внески певних персоналій, інститутів у розвиток аграрної науки, вивчаючи розвиток наукової думки у розрізі еволюції знань щодо певних сільськогосподарських культур та тварин, явищ, хвороб, шкідників тощо, доводячи існування аграрного дослідництва як галузі знань. Разом з тим, історія сільськогосподарської дослідної справи України часів Другої світової війни як організаційної, так і наукової складової системно не розглядалась ні одним із дослідників.

Історія сільськогосподарської наукової думки та організації науково-дослідної роботи аграрного спрямування на українських землях 1939–1945 рр. одержала певне висвітлення і в зарубіжній історіографії. Даною проблематикою цікавляться російські історики природничої науки, однак у своїх роботах вони розглядають загальносоюзний контекст, не виокремлюючи особливості республіканські [439]. Знаковою, на наш погляд, для осмислення історії аграрної науки України в роки Другої світової війни є фундаментальна колективна праця вчених Інституту історії природознавства та техніки ім. С.І. Вавилова (Санкт-Петербурзький філія) при залученні іноземних фахівців, під загальною редакцією професора Е.І. Колчинського, «Наука і кризи: історико-порівняльні нариси» [426]. На сторінках цього видання вчені представили історико-порівняльний аналіз кризових ситуацій, в яких опинявся цей соціальний інститут у різних країнах та

епохах, починаючи з часів Англійської буржуазної революції і аж до «культурної революції» в КНР. Значна частина дослідження присвячена Другій світовій війні як одній з найбільших гуманістичних криз світу. Певні розділи висвітлюють питання становища науки при націонал-соціалізмі (Марк Уолкер), консолідації радянської системи у передвоєнні роки (Е.І. Колчинський) та характеристики радянської науки під час війни (М.Л. Кременцов). Вчені доводять, що війна, як криза всього суспільства, підштовхувала до перегляду взаємовідносин влади та науки, вимагаючи максимальної мобілізації усіх можливих ресурсів, коли наукові результати намагались отримати при мінімумі затрачених ресурсів ціною індивідуального напруження вчених. Професор Е.І. Колчинський продовжує дослідження взаємовідносин влади та науки, але звужує її щодо окреслення ситуації, що склалась у біології, порівнюючи СРСР та Німеччину [257].

Серед російських вчених, які зробили значний науковий внесок у історичну реконструкцію сільськогосподарської дослідної справи, варто відзначити професорку О.Ю. Єліну [172], яка вперше комплексно аналізує дані, подані Надзвичайною державною комісією, що займалась оцінкою втрат радянського господарства в роки війни. Вчену в цьому аспекті цікавлять питання, пов'язані з сільськогосподарськими дослідними установами, особливо доля їх гербарних фондів та насінневих колекцій, наукової документації та літератури. Серед українських НДУ вчена згадує Харківську селекційну станцію та Всесоюзний селекційно-генетичний інститут в контексті збереження їх селекційного матеріалу [283]. Цінною для дослідження історії аграрного дослідництва України 1939–1945 рр. є стаття авторки, присвячена долі подружжя вчених-генетиків Савицьких [171], спеціалістів з культури цукрового буряку, які продовжили свою дослідницьку роботу під час нацистської окупації 1941–1943 рр. у Києві, а згодом виїхали з України разом із відступаючими німецькими військами. В роботі проаналізовані мотиви та причини еміграції, особливості організації дослідницького процесу під час окупації радянських територій, окреслюється проблематика, пов'язана із аспектами наукової етики.

До аналізу наукових доробків аграрної галузі часів німецько-радянської війни звертався Г.А. Широков [761]. Зокрема вчений аналізує внесок НДІ зернового господарства Південного Сходу СРСР (м. Саратов), де упродовж 1941–1944 рр. працювали евакуйовані вчені УНДІ зернового господарства, аналізуються результати співпраці між фахівцями, запозичення досвіду від українських вчених тощо [283]. Діяльності вчених на ниві агрономії та тваринництва, що працювали в системі Академії наук УРСР за часів евакуації у Башкирії, присвячена робота члена-кореспондента РАН М.А. Ільгамова та М.А. Саїтової [195], яка вирізняється незаполітизованим підходом. Однак недоліком цього дослідження, на нашу думку, є лише констатація досягнень вчених, без аналізу змін організаційної складової науково-дослідної діяльності, що відбулись під час евакуації, проблемних питань, які стояли перед вченими.

Цілу низку публікацій, присвячених соціально-економічним проблемам евакуйованого населення в східні райони Радянського Союзу, формують праці російських вчених, написані на основі документальних матеріалів російських архівних установ. Серед узагальнюючих робіт варто відзначити дисертацію С.О. Козурмана, що торкається проблем щодо налагодження життя евакуйованих осіб, підприємств та установ у Саратовській області [252]. Сюди було спрямовано більшість науково-дослідних інституцій аграрного спрямування УРСР. Подібні питання, але щодо території Башкирії, досліджує Ч.Р. Арсланова [16]. Розглядаючи діяльність вітчизняних вчених АН УРСР щодо розвитку наукової думки для потреб сільського господарства, важливо зрозуміти, з якими труднощами вони зіткнулись, перебуваючи в м. Уфі, центрі БАРСР.

Серед зарубіжної історіографії, яка торкається різних аспектів вітчизняної аграрної науки, унікальне місце належить японському вченому Хірофумі Сайто [651]. На основі листування часів війни академіка Т.Д. Лисенка з різними державними установами, зокрема українськими сільськогосподарськими науково-дослідними інституціями, розглядається механізм прийняття рішень, планування наукової діяльності в сільськогосподарській науці Радянського Союзу [283].

Здійснюючи огляд західної історіографії, слід зазначити, що вона пройшла власний шлях в інтерпретації історії аграрної науки часів Другої світової війни. Один з аспектів вивчення цього питання стосувався взаємовідносин німецької науки з націонал-соціалістичним режимом та участі німецьких вчених у розробках і втіленні їх загарбницьких планів щодо так званого «східного простору» («Ostraum»), зокрема українських земель. Радянський контекст тут розглядався у ключі висвітлення націонал-соціалістичної окупаційної політики на окупованих радянських територіях. Довгий час у західній історіографії панувала думка, що нацисти перешкоджали розвитку науки, обмежуючи її свободу [773]. В цілому нацистський режим сприймався як ворожий науці, а його політика – як антиінтелектуальна. З цієї точки зору авторами робились висновки, що більшість німецьких вчених страждали від нацистської політики, не граючи жодної активної ролі. Тому вони, працюючи «під свастикою», не були скомпрометовані (окрім евтаназії та медичних дослідів у концентраційних таборах). Вважалось, що більшість німецьких науковців була аполітична і далека від практики злочинів. Але, починаючи з 80-х років XX ст., погляд змістився. У публікаціях підкреслювалося, що нацистське правління підкріплювалося експертними висновками багатьох вчених, які проводили дослідження у різних галузях з метою підготовки німецької територіальної експансії і зміцнення нацистського правління на окупованих територіях, а також у Райху [786; 791]. Серед робіт, що досліджували біологічні науки, особливе місце займає праця Уте Дайхмана [785], де розглядаються різні інституціональні, соціально-політичні, економічні аспекти розвитку цієї галузі знань при нацистах, особливо її практичне застосування, представлено всеохоплюючий аналіз їхньої ролі у Третньому Райху, наведені короткі біографічні відомості про всіх найвідоміших вчених цього напрямку. У контексті розгляду історії вітчизняної дослідної справи в період Другої світової війни важливого значення набуває розуміння стратегічних планів нацистів по освоєнню сільськогосподарського потенціалу українських земель, що подається у роботі Міхаеля Берлі [781].

У фундаментальній колективній монографії під редакцією Р. Фирхауса та Б. фон Брокке [773] було розпочато різнобічне вивчення розвитку науки в межах Товариства кайзера Вільгельма (нім. Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft, далі KWG), напівприватної «парасолькової» організації, яка заснувала і підтримувала інститути фундаментальних наукових досліджень в Німеччині і була одним з найбільших замовників сільськогосподарських досліджень, зокрема й українських земель. Продовжує цю тему американська професорка Крісті Макракіс [817], яка дає повномасштабний аналіз розвитку Товариства в контексті політики націонал-соціалістичної держави з урахуванням його попередньої діяльності. Увага до наукової спадщини, проблем інституалізованого наповнення організаційного процесу розвитку в межах Товариства кайзера Вільгельма продовжилась створенням спеціальної комісії при Товаристві ім. Макса Планка (так KWG почало називатись після війни) для вивчення історії цієї провідної наукової установи Німеччини. Результатом роботи стала багатотомна серія «Історія Товариства Кайзера Вільгельма при націонал-соціалізмі». На особливу увагу в контексті нашого дослідження заслуговують праці, присвячені як загальній ретропективі досліджень [806], так і певним галузям [828]. Проєкт стимулював проведення наукових розвідок, присвячених вивченню проблем сільського господарства, де значна увага приділялась аналізу внеску вчених у становлення та розгортання політики самозабезпеченості, т. зв. автаркії [805]. Сюзанн Хайм робить висновки, що Друга світова війна створила безпрецедентні можливості для німецьких вчених для контролю над стратегічно важливими ресурсами в галузі науки (наприклад, генетичними) та дефіцитної сировини, необхідної для ведення військових дій (наприклад, кок-сагиз), що давало можливість Німеччині бути незалежною від імпорту продовольства та сировини. Це досягалось шляхом системної координації аграрних досліджень та використанням наукових і матеріальних ресурсів, узурпованих німцями під час війни, вербування іноземних вчених, українських зокрема [802].

В результаті накопичуваного досвіду щодо дослідження історії аграрних вчень в умовах Третього Райху у 2000 р. було проведено науковий семінар,

присвячений розвитку галузевих досліджень у рамках KWG у контексті політики націонал-соціалістичної експансії, за результатами чого випущено в світ збірник статей «Автаркія та східна експансія. Селекція рослин та сільськогосподарські дослідження в умовах націонал-соціалізму» під загальною редакцією С. Хайм [775]. Особливістю цього збірника публікацій, на наш погляд, є різноманітність поданого матеріалу, який не формує єдиної картини ролі та внеску вчених у функціонування націонал-соціалістичного режиму, а пропонує поліголосність у розумінні таких категорій як привласнення, професійне співробітництво та спільна відповідальність за злочини націонал-соціалізму. Своєрідним підведенням підсумків у дослідженнях соціальної історії сільськогосподарських досліджень у контексті військових, економічних, суспільно-політичних реалій Другої світової війни стала узагальнююча праця С. Хайм «Калорії, каучук, кар'єра. Селекція та сільськогосподарські дослідження в інститутах Товариства кайзера Вільгельма в 1933–1945 рр.», що вийшла в німецькомовній [804] та англomовній версіях [801]. На основі аналізу всеосяжної нацистської програми досліджень у галузі харчування та сільського господарства авторка чітко визначає місце і роль німецьких науковців-аграріїв у грабіжницькій політиці Третього Райху щодо окупованих територій.

Такі масштабні напрацювання дозволили значно розширити розуміння ролі інституцій Товариства кайзера Вільгельма в утвердженні націонал-соціалістичної ідеології, влади нацистів у Німеччині, їх експансії «східного простору». Узагальненням багаторічної праці вчених стало видання, підготовлене Сюзан Хайм (ФРН), Калолою Саше (Австрія) та Марком Волкером (США), фундаментального за своїм наповненням, представленим розлогим фактологічним матеріалом та філігранними висновками, щодо характеристики наукового співтовариства зазначених інституцій – «Товариство кайзера Вільгельма під націонал-соціалізмом» [832]. Вперше сільськогосподарські дослідження, які здійснювались вченими під час епохи нацистів, розглядаються у взаємодії з расовими та військовими науковими студіями.

Аналогічні дослідження щодо взаємовідносин влади і науки, фінансування сільськогосподарських досліджень, участі вчених-аграріїв в освоєнні захоплених під час Другої світової війни земель проводилось у рамках дослідження історії Німецького дослідницького фонду (нім. Deutsche Forschungsgemeinschaft – DFG) [788], головної самоврядної громадської організації по сприянню науковим дослідженням у Німеччині, яка на конкурсній основі обирала проекти для фінансування серед вчених з університетів та наукових інститутів. У цьому ключі варто згадати роботу Віллі Оберкрома, який концентрує увагу виключно на сільськогосподарських дослідженнях, фінансування яких перевищувало медичні, хімічні та технічні дисципліни разом узяті [822]. Важливими для розуміння подій воєнного часу є дані щодо довоєнних наукових проєктів щодо захоплення українських земель та експлуатації їх людських, природних та матеріальних ресурсів [818].

Дослідження Сьорен Флоковскі [792] присвячене діяльності Дослідницької ради Райху (нім. Reichsforschungsrat – RFR), спеціального державного органу, що «підтримував» сільськогосподарські науки, які мали слугувати агресивно-мілітаристській політиці. Вчений звернув увагу на значне зрощення аграрної науки з владними установами. Ці узагальнення дають змогу зрозуміти масштаби організації нацистської науки для вивчення аграрного потенціалу українських земель під час війни, місце та роль українських сільськогосподарських науково-дослідних інституцій, пріоритетність напрямів аграрної науки в цьому процесі.

Таким чином, огляд основних досліджень засвідчує наявність чималої кількості наукових праць, які тією чи іншою мірою подають матеріали, що стосуються історії наукового забезпечення сільського господарства України часів Другої світової війни. Однак безсумнівним є той факт, що найбільше уваги науковцями приділялось питанням розвитку організаційної складової науки за радянської доби, вивченню аналогічних процесів у Німеччині доби націонал-соціалізму, виокреслюючи сільськогосподарський компонент. Значний доробок студій присвячений еволюції наукової думки у деяких галузях аграрної науки, де ключовою позицією є виділення національної складової. Разом з тим, окреслення

українського контексту в історії галузевого дослідництва доби Другої світової війни залишився малодосліджуваним полем для істориків аграрної науки. Започаткована одразу із закінченням воєнних дій на території українських земель історіографія радянського періоду зазначеного питання з її іманентною рисою, якій характерна була героїчна версія війни, діяльність сільськогосподарських науково-дослідних установ, вчених, що їх репрезентували, результати науково-дослідної роботи розглядались лише з огляду на внесок у «Перемогу над ворогом», розбудовуючи галузь у східних районах Радянського Союзу, або як важливий елемент відбудови шляхом відновлення колгоспно-радгоспної системи. Недоліком історіографічного доробку радянських істориків слід вважати схематизм, заідеологізованість. Всі сюжети проблеми подавались в історико-партійному руслі, в який не вписувались сама ідея існування науки під окупацією, проблеми втрати наукового майна, селекційних та племінних колекцій під час та в евакуації тощо. Такі підходи призвели до перекосів у висвітленні історії аграрної науки, де її під владою нацистів не існувало, а отже, і результатів дослідної роботи також. Змушені сповідувати таку концепцію у післявоєнних звітах науково-дослідних інституцій, фахівці, які їх готували, незмінно використовували «кліше» про тотальне руйнування всієї сільськогосподарської дослідної роботи з приходом німецько-румунських загарбників. Хоча, аналізуючи результати дослідів з певних питань, могли наводити цифрові дані результатів дослідів за 1941–1943 рр. Сучасні вчені, на основі нових методологічних підходів, переосмисливши відомі фактологічні матеріали, залучивши документи розсекречених фондів вітчизняних архівних установ, намагаються відтворити галузеве дослідництво України як галузі знань та організації у контексті політичних та соціально-економічних процесів, однак, лише фрагментарно торкаючись часів Другої світової війни. Загальним недоліком зарубіжної історіографії є уникання «української» складової у відтворенні історії організаційних перетворень галузевого дослідництва, сільськогосподарських досліджень воєнної доби.

За результатами проведеного дослідження опубліковано 49 наукових праць, серед яких 1 індивідуальна монографія [307], 1 стаття в колективній монографії у

видавництві категорії С за класифікацією SENSE [810], збірник документів і матеріалів [660], 20 статей у виданнях, визнаних МОН України фаховими [268; 271–273; 275; 282–284; 290–299; 308; 310], 4 статті у зарубіжних виданнях [265; 286; 288; 302], 22 публікації у збірниках матеріалів наукових конференцій, читань, круглих столів [264; 266; 267; 269; 270; 274; 276–281; 285; 287; 289; 300; 301; 303–306; 309].

Таким чином, незважаючи на звернення до різних аспектів вчених у вивченні заявленої тематики, до цього часу повної оцінки вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи зазначеного періоду не було надано. Залишились незаслужено забутими вчені, які працювали в умовах окупації, та їх внесок у сільськогосподарську дослідну справу, повністю не зроблено аналіз діяльності наукових установ галузі як в окупаційний період, так і в умовах евакуації, не розглядались проблеми реєвакуації дослідних установ аграрного спрямування. З усього викладеного постає актуальне наукове завдання: здійснити реконструкцію організаційної складової сільськогосподарської дослідної справи України у 1939–1945 рр. в роки Другої світової війни та розвитку вітчизняної наукової думки для потреб галузі.

1.2. Характеристика джерельної бази дослідження

Основою для аналізу особливостей сільськогосподарської дослідної справи в Україні в роки Другої світової війни слугує комплексне залучення історичних джерел, різних за походженням, інформативністю, змістом та характером, рівнем персоніфікації. Їх впорядковано в деякі групи за видовим принципом: 1) неопубліковані документи та матеріали ряду центральних, обласних, відомчих архівів України та Німеччини; 2) збірники опублікованих документів і матеріалів; 3) наукові праці вчених з галузевого дослідництва; 4) біо-, бібліографічні й інші покажчики; 5) енциклопедичні та довідкові видання; 6) мемуарна література; 7) періодика воєнного періоду.

Наукове забезпечення сільського господарства України в роки Другої світової війни вимагає ґрунтовного дослідження, що базується на виявленні,

опрацюванні та введенні до наукового обігу значного масиву нових архівних документів і матеріалів, значна частина яких була довгий час була недоступною громадськості. Основний масив інформації, залученої до написання праці, становили архівні матеріали з фондів Центрального державного архіву вищих органів влади і управління (ЦДАВО) України, Центрального державного архіву громадських об'єднань (ЦДАГО) України, Державного архіву Вінницької області (ДАВіО), Державного архіву Київської області (ДАКО), Державного архіву Херсонської області (ДАХО), Державного архіву Хмельницької області (ДАХмО), Державного архіву Одеської області (ДАОО). Стипендія, надана Німецько-українською комісією істориків (DUNK), дозволила опрацювати фонди Федерального архіву в Берліні, Німеччина (BArch).

Головне підґрунтя джерельної бази формують матеріали фондів ЦДАВО України. Суттєвим інформативним джерелом у дослідженні стали матеріали з фонду 2 «Кабінет Міністрів України (1918–1999)», щодо забезпечення розвитку різних галузей сільського господарства УРСР у вигляді постанов та протоколів засідань РНК УРСР, різноманітних матеріалів щодо діяльності науково-дослідних установ аграрного профілю. Значний масив документів представлений з фонду 27 «Міністерство сільського господарства УРСР, м. Київ (1919–1991)», матеріали якого дозволили реконструювати організаційні аспекти діяльності галузевих інститутів і станцій під управлінням Сектору науково-дослідних установ НКЗ УРСР, загальні відомості про кількість спеціалістів сільського господарства в системі Наркоматів УРСР, стан мережі насіннєвих станцій після окупації, план насінництва по УРСР у різні роки, інструкції по організації насінництва різних сільськогосподарських культур, комплектування фахівцями західних областей після визволення від німецьких загарбників, типові положення науково-дослідних станцій, інститутів тощо.

Значним інформаційним джерелом слугували фонди науково-дослідних інституцій: № 25 «Національний науковий центр "Інститут механізації і електрифікації сільського господарства, Київська обл., Васильківський р-н, смт. Глеваха» (1931–2001); № 4334 «Український науково-дослідний інститут

лісного господарства та агролісомеліорації Академії сільськогосподарських наук УРСР, м. Харків» (1927–1965); № 4759 «Український науково-дослідний інститут агрохімії і ґрунтознавства Наркомату землеробства УРСР, м. Київ» (1931–1975); № 4790 «Український науково-дослідний інститут плідівництва Міністерства сільського господарства УРСР, м. Київ». (1932–1967); № 5122 «Всесоюзний науково-дослідний інститут цукрових буряків Науково-виробничого об'єднання по цукровому буряку (НВО "Цукорбуряк"), м. Київ» (1922–1990). Аналіз наказів, розпоряджень, звітів установ дозволив відтворити їх діяльність, оцінити здобутки в розвитку галузевого дослідництва.

Задля з'ясування принципів організаційного забезпечення сільськогосподарської дослідної справи в роки окупації, підходів нацистського керівництва до побудови структури галузевого дослідництва, завдань, які ставились перед вітчизняними галузевими інституціями в цей період, та результатів наукових проєктів щодо сільського господарства було опрацьовано документи, що зберігаються у фондах № 3206 «Рейхскомісаріат України, Рівне» (1941–1945) та КМФ-8 «Колекція мікрофотокопій документів німецько-фашистської окупаційної адміністрації і командування вермахту», що діяли на тимчасово окупованих східних територіях». Сукупно опрацьовані матеріали цих фондів відтворюють діяльність органів окупаційної влади щодо наукового забезпечення галузі, реакцію громадськості на реформування науки, першочергові завдання, які ставились перед сільськогосподарським дослідництвом задля забезпечення продовольчих та сировинних потреб Третього Райху. Унікальною знахідкою для історії вітчизняного ґрунтознавства була віднайдена карта ґрунтів України у мірілі 1:150000 з пояснювальним текстом німецькою мовою О. Зігеля, датованою 1942 р. Її автором був професор Г.Г. Махов, що підтверджує дані про ґрунтознавчі дослідження вченого під час окупації.

Документи фонду № 3676 «Штаб імперського керівника (рейхсляйтера) Розенберга для окупованих східних областей м. Берлін, Київ» (1940–1945), крім згаданого, дозволяють з'ясувати загальну картину матеріальних та кадрових наукових ресурсів, залишених радянською владою на окупованій території. Цей

фонд найбільше репрезентує діяльність Оперативного штабу Розенберга (ОШР), що здійснював конфіскацію та переміщення зібрань бібліотек, музеїв, архівів, наукових установ, вищих навчальних закладів під приводом ідеологічної боротьби. Документи німецької установи, поза сумнівом, є одним з найцінніших джерельних масивів, більшість становлять їхні оригінали німецькою мовою. Матеріали фонду дозволяють відтворити перелік споживачів даних, зібраних штабом. Крім того, ОШР, зокрема його групи та команди, робили комплексне обстеження наукових установ після радянської евакуації, аналізували науковий потенціал галузі та розробляли програму реорганізації вітчизняної науки шляхом ліквідації системи АН, злиття та організації нових установ, проведення наукових досліджень при них на більш прикладних засадах. Звіти наукових відряджень працівників ОШР, де об'єктом вивчення були інституції, які становили для німців особливе зацікавлення (Всесоюзний селекційно-генетичний інститут Всесоюзної академії сільськогосподарських наук ім. В.І. Леніна, заповідник «Асканія-Нова», Нікітський ботанічний сад, біологічна станція у Карадазі) надають унікальну інформацію для відтворення наукового життя цих установ в роки окупації. Одним із результатів ОШР було створення узагальнюючих праць, підготовлених німецькими та вітчизняними вченими та присвячених певним галузям знань, серед яких чільне місце займає сільськогосподарська тематика. Вивчення архівного фонду Штабу дає змогу поповнити біо-бібліографічні дані науковців, які залишились на окупованій території та співпрацювали з німецькою владою, простежити їхні наукові контакти з німецькими вченими [266].

Значну роль у реалізації завдань дослідження відіграли документи, що перебувають на зберіганні у фондах ЦДАГО України. Насамперед, це фонд № 1 «Центральний Комітет Комуністичної партії України», в якому опрацьовано документи, що стосуються евакуаційної кампанії, роботу інституцій, комісій та бригад науковців при АН УРСР та НДІ в евакуації, реевакуації НД установ аграрного спрямування, відбудова матеріальної бази галузевого дослідництва, розробки комплексних програм по відбудові сільського господарства тощо.

Чималу інформаційну цінність для відтворення історії наукового забезпечення галузі становлять документи фонду № 166 «Комісія з історії Великої Вітчизняної війни при Академії наук УРСР», що діяла у 1942–1950 рр. Основними її завданнями були збір, систематизація, упорядкування, облік та зберігання документальних матеріалів про події німецько-радянської війни. Серед численних стенографічних записів спогадів учасників і сучасників війни (понад 600 одиниць зберігання) особливу увагу привертають дані, подані науковцями (В.М. Артоболевський, М.К. Грунський), які безпосередньо були учасниками тих подій: щодо реорганізації вітчизняної науки часів німецької окупації, діяльності деяких науково-дослідних установ для потреб сільського господарства, збереження цінного наукового майна українськими вченими та пограбування його німецькими загарбниками; евакуацію науковців та наукових установ тощо.

Значну частину документів виявлено в обласних архівах України. Здебільшого це фонди фонди сільськогосподарських науково-дослідних місцевого значення, документи періоду окупації щодо організації сільськогосподарських досліджень. Більшість інформації, що міститься у документах цих фондів, не систематизована, спорадична та розпорошена, подана німецькою чи румунською мовами. Але ознайомлення з нею дало можливість реконструювати організаційну структуру НДІ аграрного спрямування, що діяли під час окупації, відтворити їх кадровий склад, напрями та результати науково-дослідної роботи, взаємодію з німецькими інституціями, що координували наукові дослідження на українських землях, умови праці вчених у цей період.

Найбільший масив документів з колекцій вітчизняних архівних установ, що репрезентує досліджуване питання, зберігається у фондовій колекції ДАКО. Документи фондів Р-2356 «Київська міська управа, м. Київ. (1941–1943)», Р-2462 «Українська академія наук, м. Київ. (1941–1943)» та Р-2583 «Інститут Зоології Української академії наук, м. Київ. (1941–1943)» дають змогу відтворити діяльність деяких інституцій АН до реорганізації академії у 1942 р., списки вчених, що з різних причини не евакуювались у тиллові регіони СРСР, автобіографії деяких співробітників НДІ часів окупації. Документи фондів Р-

2387 «Український науково-дослідний інститут землеробства Української Академії наук, м. Київ. (1941–1943)», Р-2734 «Київський експериментальний інститут землеробства Української Академії Наук, м. Київ (1942–1943)», Р-2461 «Український науково-дослідний інститут тваринництва Української академії наук, м. Київ (1942–1943)», Р-2463 «Український науково-дослідний інститут гідробіології та рибальства Української академії наук, м. Київ. (1941–1943)», Р-2384 «Київський гідромеліоративний інститут генералкомісаріату, м. Київ (1941–1942)», більшість з яких німецькомовні, відтворюють різні аспекти організаційного та наукового життя науково-дослідних інституцій аграрного спрямування, що діяли в умовах окупації на теренах м. Києва та Київської області. Робота з виявлення фактологічного матеріалу дала підстави констатувати, що звітна документація цих установ була планомірно вивезена і/або знищена відступаючими німецькими військами.

Значною допомогою у вирішенні інформаційного забезпечення дослідницького процесу вказаної проблематики були дані, які зберігаються у фонді Р-2412 «Музей-архів перехідного періоду Київської міської управи, м. Київ. (1941–1943)», однієї з інституцій окупаційної влади, яка збирала та аналізувала інформацію, що стосувалась усіх сфер життя на теренах м. Києва та округи. За 10 місяців свого існування (від березня по жовтень 1942 р.) працівникам вдалось зібрати 6376 експонатів (документи, фотографії, фотонегативи, малюнки, плакати, листівки, періодичні видання, книги), що дозволило підготувати та провести низку тематичних виставок, наукових видань, публічних лекцій. Під час підготовки до виставкового проекту «Освіта м. Києва у переходову добу», ця установа збрала значну колекцію артефактів про діяльність науково-дослідних установ. З огляду на значну втрату документів окупаційного періоду деяких інституцій, а інколи й зовсім їх відсутність, документи, зібрані МАПД, становлять велику наукову цінність [277]. Зокрема, тільки у згаданому масиві знайдено первинні матеріали діяльності науково-дослідного Інституту цукрової промисловості (Інститут селекції та генетики) в окупованому Києві. Підбірка документів щодо діяльності цієї установи дозволяє відслідкувати зміни в організаційній складовій, кадровому

складі, напрямках наукової роботи. Адже поряд з історичними довідками про кожен установу мережі інституту підготовлено довідку про стан інституції після приходу нацистської влади, втрати матеріального фонду. Подібна структура матеріалів зібрана про діяльність НДІ плідівництва, де подано навіть біо-бібліографічні дані працівників.

Інформативно насиченими в контексті розгляду зазначеної теми виступають фонди ДАХО. В м. Херсон окупаційною владою було створено НД центр Півдня України, який мав координувати науково-дослідну роботу в межах Миколаївської, Херсонської, Запорізької, частини Дніпропетровської областей і Криму. Організаційна діяльність цієї установи представлена документами фонду Р-1912 «Науково-дослідний інститут сільськогосподарського науково-дослідного центру Півдня України (1942–1944)». Поточну адміністративну та наукову роботу, узагальнюючі плани та звіти науково-дослідної діяльності представлено у фондах Р-1816 «Херсонська зональна бавовняна станція Миколаївського генералкомісаріату (1941–1943), Р-1080 «Український науково-дослідний інститут зрошуваного землеробства Міністерства сільського господарства УРСР, м. Херсон Херсонської області (1918–1923, 1925–1941, 1944–1961) [271].

Уривчаста, але надзвичайно важлива інформація про діяльність Українського (Крайового) інституту захисту рослин та боротьби зі шкідниками, утвореного на базі Інституту зоології АН УРСР у 1941 р., знайдена на сторінках документів фонду Р-421 «Сільськогосподарська Українська допоміжна управа Поділля» ДАХмО. На прикладі документів регіональної сільськогосподарської управи реконструйовано наукові контакти між інститутом та фахівцями карантинної служби у регіонах, з'ясовано характер методичного супроводу інституту щодо захисту рослин, відстежуються механізми використання результати цієї роботи у виробничих процесах [304].

На прикладі документів фондів Р-1311 «Вінницька обласна управа (періоду німецько-фашистської окупації), (1941–1944), Р-1395 «Вінницький окружний комісар (гебітскомісар) (періоду німецько-фашистської окупації), (1941–1944)» ДАВіО, відслідковується як втілювались у практику наукові розробки вітчизняних

та німецьких вчених у часи окупації. Архівні дані фондів Р-100 «Уладово-Люлинецька дослідно-селекційна станція, с. Уладівка Калинівського району Вінницької області (1921–1970)» та Р-101 «Вінницька державна сільськогосподарська дослідна станція, м. Вінниця, (1890–1999) дозволяють визначити на прикладі регіональних сільськогосподарських науково-дослідних станцій основні віхи поступу організаційної та наукової складової вітчизняної галузевої дослідної справи.

Архівні фонди ДАОО суттєво доповнили дане дослідження щодо вивчення підпорядкування та функціонування сільськогосподарських науково-дослідних установ, що знаходились у зоні адміністративно-територіальної одиниці румунського цивільного управління – Губернаторства Трансністрія. Матеріали фонду Р-2244 «Дирекція агрикультури Губернаторства Трансністрія (1941–1944)» дали можливість дослідити механізм управління румунської окупаційної влади за науковим забезпеченням аграрної галузі українських земель, що знаходились під окупацією Румунії. Основні віхи діяльності НДІ гідтехніки та меліорації, НДІ селекції та генетики репрезентують відповідні фонди – Р-3955 «Одеський інститут селекції та генетики Дирекції культури Губернаторства Трансністрії (1941–1944)» та Р-3950 «Інститут гідротехніки та меліорації Дирекції агрикультури Губернаторства Трансністрії (1941–1944)».

Для дослідників різних аспектів Другої світової війни ключовим є використання та аналіз документів німецьких архівів. У розрізі вивчення сільськогосподарської дослідної справи України 1939–1945 рр. значним за кількісними та якісними характеристиками є інформаційний масив Федерального архіву в Берліні (Німеччина), де зберігаються документи часів Третього Райху. Плани по освоєнню української території та їх впровадження, різноманітні сторони окупаційної політики нацистів на території Райхскомісаріату Україна висвітлюють документи фондів R-6 «Райхсміністерство окупованих східних територій» (нім. Reichsministerium für die besetzten Ostgebiete), 1941–1945 рр. та R-94 «Райхскомісар України» (нім. Reichskommissar Ukraine) 1941–1944 рр. Документи цих фондів дозволили з'ясувати етапи створення та функціонування

Центру сільськогосподарських досліджень, який координував сільськогосподарську дослідну справу в Райхскомісаріаті Україна упродовж 1941–1943 рр., результати та наслідки його діяльності для української науки.

З фонду R-4901 «Райхсміністерство науки, освіти та просвіти громадськості» (нім. Reichsministerium für Wissenschaft, Erziehung und Volksbildung) (1816–1952), використано документи, що торкалися організації сільськогосподарських досліджень на окупованих територіях: формування бригад вчених, які відправлялись на захоплені землі; завдання, які перед ними ставились; практичне планування дослідної роботи; розробка комплексних програм із розгортання аграрних досліджень на українських землях.

У дисертації використано дані, подані в опублікованих збірниках документів та матеріалів. Передусім, це постанови, накази та розпорядження вищих державних і партійних органів з питань розвитку сільського господарства, організації мобілізаційних процесів у Радянському Союзі під час війни, організації відбудови народного господарства республіки [45]. Загальний контекст досліджуваного питання подано у зібраннях документів «Советская Украина в годы Великой Отечественной войны. 1941–1945» [669] та «Німецько-фашистський окупаційний режим на Україні», де надзвичайно важливим для відтворення історії сільськогосподарської справи є інформація про повсякденне життя тих, хто залишився на окупованій ворогом території [444]. Але, слід враховувати, що документи друкувались уривками, аби не «осквернити» роль партійних органів, одночасно зацентрувати увагу на звірствах загарбників. При розгляді досліджуваного питання важливо було врахувати регіональний аспект, який подано у низці збірників, присвячених історії німецько-радянської війни в обласному вимірі [238; 704; 538; 456; 745; 547].

Суттєвого інформаційного доповнення заявлена тема отримала після виходу у світ ґрунтовних видань документів та матеріалів, підготовлених Національною бібліотекою України ім. В.І. Вернадського, присвячених історії Національної академії наук України у 1938–1941 рр. [221] та у 1941–1945 рр. [222; 223], де вперше системно знайшов своє висвітлення період до вступу УРСР у німецько-

радянську війну, воєнний період діяльності вітчизняних академічних установ, як в евакуації, так і під час окупації. Подані в цих збірниках документи дають змогу відтворити структурну організацію Академії, керівну роль Президії АН, стан лабораторно-експериментальної бази інститутів, фінансування, пріоритетні наукові напрями фундаментальних і прикладних досліджень, серед яких провідне місце займала аграрна тематика, визначити як наукові відкриття в аграрній галузі сприяли зміцненню обороноздатності країни [270].

Значний прорив в оприлюдненні першоджерел історії аграрної науки відбувся після виходу збірників документів та матеріалів, підготовлених Інститутом історії аграрної науки, освіти та техніки Національної наукової сільськогосподарської бібліотеки (далі ННСГБ) НААН відповідно до тематики науково-дослідної роботи. Збірник «Сільське господарство УРСР та його наукове забезпечення у 1940–1946 роках» [660] містить цінні документальні матеріали щодо організаційних аспектів і подальшого розгортання діяльності галузевих інститутів та станцій під управлінням Сектору науково-дослідних установ НКЗ УРСР. На його сторінках вперше оприлюднено звіти вітчизняних науково-дослідних установ про результати їх діяльності в евакуації, проблеми реєвакуації та відбудовчих процесів, пов'язаних із відновленням діяльності дослідних інституцій аграрного спрямування. У збірнику «Державне регулювання сільськогосподарської науки в УСРР/УРСР у 1935–1940 роках» [129] подано документи, що реконструюють довоєний стан організаційної структури галузевого дослідництва, репресії вчених-аграріїв, що пригальмувало поступ аграрної науки. Видання «Відділ сільськогосподарських наук Національної академії наук України (1945–1956)» [75] репрезентує післявоєнний поступ організаційної складової аграрної науки. Укладачі збірника документів та матеріалів «Агрогрунтознавство в Україні (1930–1941 рр.)» [5] зосередили увагу на еволюції певної галузі аграрної науки в умовах планової економіки, коли завданнями уряду та партії визначалась пріоритетність напрямів досліджень. Отже, ці видання надають суттєву інформацію про розвиток довоєнного, воєнного та післявоєнного періодів історії аграрного дослідництва України з позиції незаангажованості задля відтворення

еволюції галузевої наукової думки з її проривами та стагнаціями, що дозволяє комплексно дослідити заявлену тему.

Значно полегшує опрацювання документів Оперативного штабу Розенберга документальне видання «Діяльність Оперативного штабу Розенберга з вивчення нацистами “східного простору” (1940–1945)» [233], де представлено низку документів архівних колекцій України та Німеччини у вигляді факсиміле, супроводжених перекладом українською мовою Н.Г. Кашеварової.

Важливим джерелом у реконструкції історії сільськогосподарської справи в Україні часів Другої світової війни є праці вчених-аграріїв періоду дослідження. Аналіз наукових пошуків науковців сприяє виявленню характерних ознак у розвитку наукового забезпечення галузі, її теоретико-методологічних основ. Приділено увагу працям О.Н. Соколовського, П.А. Власюка, П.М. Василенка, І.Ф. Бузанова, В.Я. Юр'єва, Г.Г. Махова та ін.

Використання довідкового апарату видань «Українська сільськогосподарська енциклопедія в 3-х томах» [736], «Колгоспна виробнича енциклопедія в 2 томах» [253], «Електронна енциклопедія сільського господарства» забезпечило комплексне розуміння деяких аспектів галузевого дослідництва на українських землях. Тема Другої світової війни знайшла своє висвітлення в численних статтях «Енциклопедії історії України», яка вийшла друком впродовж 2003–2013 рр. та стала узагальнюючим виданням багаторічної праці істориків України, що створило належне підґрунтя для докорінного переосмислення концепції вітчизняної історії, подолання стереотипів і міфологем радянської доби. Суттєве доповнення, особливо щодо персоніфікації деяких аспектів історії СГДС досліджуваного періоду, одержано при використанні статей електронної видання «Енциклопедія сучасної України». Усвідомленню семантики певних галузевих понять сприяло використання словників: «Практичний словник сільськогосподарської термінології» [649], «Аграрний тлумачний словник. Землеробство. Рослинництво. Сортознавство» [4].

До основних складових джерельної бази належать галузеві періодичні та продовжувані видання, адже вони оперативно висвітлюють різні аспекти життя

аграрної науки. Досліджуваний період представлений радянськими загальними науковими часописами АН УРСР – Вісті АН УРСР, Доповіді АН УРСР, журнали інституцій АН УРСР: «Журнал Інституту ботаніки АН УРСР», «Ботанічний журнал», «Мікробіологічний журнал», «Біохімічний журнал». НДУ сільськогосподарського спрямування випускали масові науково-виробничі часописи: «Зернове господарство» (його правонаступник «Соціалістичне сільське господарство»); «Соціалістичне тваринництво», «Ветеринарна справа», «Сад і город», «Научные записки по сахарной промышленности», «Технічні культури» тощо. Крім того, друкованими органами НД інституцій всесоюзного значення, які розташовувались на українських землях, хоча видавались у Москві: журнал «Яровизация» (ВНДІ селекції та генетики), «Селекция и семеноводство», «Сахар» (ВНДІ цукрової промисловості). Унікальним джерелом для вивчення та відтворення напрямів розвитку української аграрної науки, прикладів героїчної відданості учених науці є публікації сільськогосподарських науково-дослідних інституцій, що випускались під назвами «Труди/Труды», «Наукові праці/работы», «Праці», «Науковий звіт», «Збірник науково-дослідних робіт/Сборник научно-исследовательских работ», «Бюлетень», «Итоги», «Сборник статей» та виходили періодично, інколи присвячувались деяким проблемним питанням. У досліджуваний період наповнення звітів отримує своє подальше вдосконалення, стає лаконічніше, вдосконалюється структура, склад та оформлення, як правило, згідно тематики. Ці джерела привертають нашу увагу повнотою та достовірністю висвітлення наукових фактів, чіткою персоніфікацією щодо виконавців досліджень та актуальністю у контексті тогочасних проблем галузі. Географія досліджень визначається місцем дислокації науково-дослідної установи та авторів: за часів евакуації – це східні райони країни, після реевакуації – за місцем основного розташування. Через те, що видавнича діяльність більшості НДУ в евакуації була припинена, дослідження, проведені в 1941–1945 роках, подавались та узагальнювались у звітах установ пізнішого часу, що підтверджує тезу про тяглість наукової думки.

Основним джерелом інформації про наукові здобутки вчених, які перебували в умовах окупації була періодична преса, яка являла собою один з найголовніших засобів пропаганди. Майже у кожному номері преси окупаційного періоду була представлена інформація щодо сільськогосподарської тематики, яку умовно можна поділити на: матеріали інформативного, нормативного, просвітницького характеру. До інформативного відносимо дані про відкриття та діяльність різних освітніх, науково-дослідних сільськогосподарських установ, проведення науково-практичних конференцій та експедицій, результати нарад працівників сільськогосподарських відділів при обласних округах, відомості про ввезення німецької техніки та сортового насіння, оповіщення про смерть відомих діячів сільськогосподарської науки. До нормативного відносимо друк постанов місцевої влади до населення, що стосувались сільського господарства. Найбільш широко була представлена інформація просвітницького характеру. Деякі газети («Нове українське слово», «Краківські вісті») мали певні рубрики чи навіть сторінки, присвячені сільському господарству, де науковці-аграрії, роз'яснюючи різні питання агрономії, тваринництва наводили дані останніх досліджень тощо [300].

Крім того, існувала на теренах українських земель ще й німецькомовна преса, якою опікувалось «Німецьке видавничо-друкарське товариство в Україні» (нім. «Deutsche Verlags-und Druckereigeigesellschaft Ukraine m.b.H.»), м. Луцьк. У його складі було сільськогосподарське видавництво України (нім. Landwirtschaftlicher Verlag Ukraine G.m.b.H), у видання якого виходили українськомовний і німецькомовний журнали для селян, ілюстрований селянський календар. На відміну від більшості європейських завоювань, проведених у 1939–1941 роках Німечиною, де німецькомовні щоденні видання орієнтувалися як на аудиторію Вермахту, так і на населення окупованих країн, що добре володіло німецькою, видавнича політика на Сході полягала в орієнтації виключно на військових і цивільну німецьку адміністрацію та незначний прошарок фольксдойче. На шпальтах цих видань пропагандисти були ще більш відвертими у формулюванні мети і поточних завдань окупантів, що підвищує

джерельну вартість німецькомовних видань в Україні. Саме це видання випустило певним відтиском «Карту ґрунтів України з поясненнями» професора Г. Махова (Erläuterungen zur Bodenkarte der Ukraine, 1942) (*Додаток II*).

Цінним джерелом інформації, що репрезентує діяльність Інституту німецьких досліджень на Сході, одна із філій якого розміщувався в м. Львові, що здійснювала наукове забезпечення сільське господарства західноукраїнських земель під час німецької окупації, є журнал «Die BURG, щоквартальник Інституту німецької діяльності на Сході, Краків» (нім. «Die Burg, Vierteljahresschrift des Instituts für Deutsche Ostarbeit, Krakau»), 1940–1944.

Таким чином, періодична преса окупаційного періоду є важливим елементом джерельної бази при вивченні історії вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи 1939 –1945 рр. В багатьох випадках публікації періодики є чи не єдиними джерелом інформації, який дозволяє проаналізувати низку маловідомих та невідомих аспектів окупаційного періоду в історії України та історії сільськогосподарської дослідної справи зокрема.

Сьогодні, коли все більше простежується тенденція персоніфікації історичного процесу, на особливу увагу заслуговує мемуаристика. Період Другої світової війни забезпечений значною кількістю таких документів. Адже цей міжнародний конфлікт епічного масштабу залишився рубцем (часто до сьогодні не загоєним) у долях як цілих народів та країн, так й рубіжним етапом у житті того, хто її пережив. Для кожного з учасників цих подій була своя точка відліку та оптика, через яку сприймалися ті чи інші події, адже в протистоянні для переможеного та переможця однаковий факт прочитується по-різному. Репрезентативними щодо вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи України досліджуваного періоду вважаємо мемуари професора ботаніки Генріха Вальтера [46] та українських вчених: чл.-кор. Академії сільськогосподарських наук УРСР, д. с.-г. н., професора Данила Федоровича Лихваря [619], агрохіміка Тетяни Михайлівни Васильєвої [49], ботаніка Ольги Густавівни Радде-Фоміної [756]. Цінним джерелом є листування учасників тих подій. До них відносимо листи професорів В.В. Ковальського,

О.Н. Соколовського до академіка В.І. Вернадського, де висвітлюються деякі аспекти діяльності АН УРСР [510; 90, С. 243–245; 91, С. 224–237] та німецького фахівця з плодівництва Йогана Бьоше [1].

Мемуари всесвітньовідомого біолога, вченого в галузі фітогеографії Генріха Вальтера (1898–1989) під назвою «Сповідь еколога» (нім. «Bekenntnisse eines Ökologen»), надають інформацію про організацію сільськогосподарської дослідної справи на землях українських земель в умовах окупації, дають можливість зрозуміти мотиви співпраці вітчизняних вчених з німецькими тощо [278; 301]. Уривки спогадів вдови академіка О.В. Фоміна, О.Г. Радде-Фоміної, які подаються у статті М.В. Шевери, дають змогу реконструювати діяльність Крайового інституту сільськогосподарської ботаніки, де науковиця працювала вченим секретарем. Свій погляд на організацію аграрної науки подає у листах з України Йоган Бьоше, який у 1942–1943 рр. був референтом керівника з сільськогосподарських справ в Іванківському гебітскомісаріаті. Його колекція листів та фотографій відображають сприйняття тогочасної дійсності очима чиновника, який безпосередньо реалізовував аграрну політику окупаційної влади, співпрацював з усіма її гілками [278].

Репрезентативними щодо заявленої теми є спогади Тетяни Васильєвої, яка напередодні війни працювала на Уладово-Люлинецькій селекційній станції, що входила до мережі Всесоюзного науково-дослідного інституту цукрової промисловості, агрохіміком разом зі своїм чоловіком, директором установи, М.П. Малієнком. Її спогади дають можливість відтворити труднощі евакуаційного життя, відбудовчого періоду очима вченого-аграрія [301]. Цінними для відтворення поступу аграрного дослідництва є мемуари Данила Федоровича Лихваря, який на початок війни очолював Починківське дослідне поле, що знаходилося у Горьковській області та входило до мережі Всесоюзного науково-дослідного інституту конопель. Він подає інформацію про процес евакуації науково-дослідних установ та їх співробітників очима «приймаючої сторони», згадуючи про непрості завдання щодо розміщення та налагодження матеріально-побутових умов новоприбулих співробітників, організації наукової роботи тощо. Особливо

цінними є факти, подані Д.Ф. Лихварем, про віднайдення та повернення вивезених німцями матеріальних цінностей. Листи професора В.В. Ковальського ілюструють труднощі евакуаційного життя вчених АН УРСР в м. Уфі.

Певну інформацію про перепетії життя вчених під час війни подають у своїх спогадах діти науковців, які розділили долю своїх батьків під час життя в евакуації – спогади дочки М.А. Кравченка [317] та сина Л.Й. Рубенчика [740]. З цих джерел ми дізнаємось про громадську позицію та науково-виробничу діяльність науковців у воєнні роки, якими зусиллями вирішувались наукові завдання в умовах воєнного часу.

Отже, для відтворення історії сільськогосподарської дослідної справи України у 1939–1945 рр. спогади мають значну історичну цінність, адже, незважаючи на їх суб'єктивність, дозволяють наповнити минуле вітчизняної аграрної науки реальними життєвими подіями, допомагають досягнути значимість деяких фактів у формуванні світоглядів вчених, що творили вітчизняний науковий процес.

Таким чином, широка джерельна база дозволяє всебічно вивчити історію сільськогосподарської дослідної справи на українських землях у роки Другої світової війни.

1.3. Методологічні засади дослідження.

Вивчення історичних процесів вимагає певної послідовності логічних теоретичних кроків, організації пошуку та наукового трактування відповідної емпіричної бази, що дозволяє сформулювати нові історичні знання. Інтерпретація історичних фактів вимагає освоєння певних методологічних підходів та дослідницького інструментарію. Труднощі наукового пошуку у висвітленні питань, пов'язаних з історією Другої світової війни проявляються у ситуації, коли джерельна база, існуючі знання, напрацьовані у попередні часи, понятійний апарат є недостатнім для задоволення нових запитів суспільства. Особливим тягарем для формування історичних досліджень цього періоду вважаються стійкі стереотипи та пережитки радянського минулого, особливості сучасних політичних та

соціально-економічних механізмів, які опосередковано чи прямо впливають на дослідження проблематики заявленого періоду. Адже Друга світова війна залишається однією з найзаполітизованіших тем у вітчизняному та зарубіжному науковому просторі. За радянських часів історія війни була значною мірою мемуаризована, зретушована, а то й відверто сфальсифікована. Сформована жорстка схема історії Великої вітчизняної війни мала гуртувати радянське суспільство навколо Комуністичної партії та її внеску у Перемогу над нацифашизмом [349, С. 4–5]. Визначались пріоритетні напрями вивчення, де були заздалегідь визначені акценти. І якщо увага зосереджувалась на позитивному висвітленні зусиль радянського тилу, масового героїзму і трудової звитяги, в усіх «кольорах» подавались злочини окупантів тощо, то помилки та невдачі радянської верхівки, недоліки щодо організації евакуаційної кампанії, проблеми колаборації замовчувались. Сьогодні, маючи доступ до раніше засекречених документів, є можливість різнобічно підійти до поставлених питань.

Методологія дослідження науково-організаційних чинників розвитку сільськогосподарської дослідної справи України 1939–1945 рр. визначалася загальною специфікою об'єкта і предмета, метою та комплексом заявлених завдань, дозволила розглянути історію сільськогосподарської дослідної справи як історично та об'єктивно зумовлений процес, який взаємозалежний із загальним соціально-економічним та політичним розвитком українських земель, їх культурними традиціями, науковими, політичними та національними запитам.

Теоретико-методологічну базу дослідження склали наукові праці В.І. Вернадського [66], який закликав до вивчення будь-якої наукової проблеми в контексті її історичного поступу. Основою його переконань була позиція про тісний взаємозв'язок науки та техніки, їх прогресу з історико-науковими дослідженнями. Вони відіграють ключову роль у формуванні і розвитку наукового світогляду особистості. Як стверджував Д.Б.С. Галдейн, що кожне нове покоління має писати наново свою історію, адже нові події набирають ваги і давні події треба розуміти по-новому. В.І. Вернадський також закликав переглядати історію науки кожним поколінням, аби по новому розуміти проблеми сьогодення та шляхи їх

вирішення. Праці В.І. Онопрієнка [460], Л.М. Бєсова [22] дали фундамент до розуміння еволюції науки і техніки, визначення їх ролі і місця в цивілізаційній системі. Адже важливо не лише встановити що, коли та де було винайдено вченими, але й дати відповідь на питання: чому, для чого та яким чином було зроблено те чи інше наукове відкриття [166, С. 105].

Формування світоглядних та дослідницьких позицій автора відбулось під впливом праць істориків аграрної науки, які вперше розробили загальні методологічні підходи до її вивчення. Автором були враховані деякі положення і факти щодо її еволюції, сформульовані в наукових працях радянських дослідників (А.А. Вербіна, В.І. Сазанова, М.С. Лобашева, П.А. Власюка), які, незважаючи на деяку заполітизованість, комплексно та персоніфіковано дослідили значення здобутків української аграрної науки.

Генеруючий вплив на методологічний інструментарій під час дослідження справили праці В.А. Вергунова, який першим розробив теоретико-методологічний базис вивчення еволюції сільськогосподарської дослідної справи в сучасній Україні, виділивши національну складову, визначив галузеве дослідництво основою для формування продовольчої безпеки, а отже державності. Доповнили загальну картину історичного поступу сільськогосподарської дослідної справи висновки сучасних українських вчених аграрної науки, які застосовують еволюційний підхід до вивчення її галузей та напрямів (М.В. Апостол, Р.В. Бей, І.С. Бородай, Н.П. Коваленко, В.Д. Орехівський, В.П. Шульга, В.С. Чишка, Н.Б. Щебетюк).

Застосовуючи універсальні принципи наукового пізнання – об'єктивізм, наступність, історизм та системність, з домінуванням незаангажованості, вибіркового аналізу зібраної емпіричної бази дослідження, можливо неупереджено реконструювати історію організаційних етапів сільськогосподарського дослідництва, розвиток наукових пошуків для потреб галузі в Україні в роки Другої світової війни. Принцип об'єктивності вимагає у дослідника вивчення подій та явищ у всій їхній складності та суперечливості, враховуючи як позитивний, так і негативний їх зміст, незалежно від політичної

кон'юнктури. Принцип об'єктивності орієнтує на всебічний аналіз та оцінку історичних фактів, націлюючи на неупередженість висновків та узагальнень дослідника, зберігаючи критичну дистанцію від будь-яких політичних маніпуляцій історичним минулим [173, С. 51]. Використання цього принципу дозволило уникнути в дисертації упереджених, заідеологізованих, політично заангажованих підходів при дослідженні поглядів щодо розвитку сільськогосподарського дослідництва в умовах планової економіки з домінуванням у ній колгоспно-радгоспної системи, внеску представників німецької наукової спільноти у розвиток організаційних та наукових засад в агроному дослідництві.

Принцип наступності зобов'язує врахувати зв'язок між різними етапами або ступенями розвитку сільськогосподарської дослідної справи, коли нові науково-організаційні форми, змінюючи старі, зберігають в собі деякі його елементи. Розглядаючи суспільні процеси через призму принципу наступності, враховують передачу соціальних і культурних цінностей від покоління до покоління та засвоєння цих цінностей новими поколіннями і соціальними системами. Принцип наступності визначив вектор подання інформації, яка би містила факти, що вказували би на послідовність наукових пошуків вчених щодо ефективного ведення сільського господарства в кризових умовах 1939–1945 рр. Саме цей принцип орієнтує на важливість неперервності наукової аграрної думки, незважаючи на соціально-політичні зміни.

Проведення дослідницького пошуку здійснювалось з урахуванням конкретних історичних умов і взаємозв'язків, що окреслилися на відповідних етапах, застосовуючи властиві історизму характеристики – універсальність та загальнодоступність, необмеженість хронологічних і просторових векторів наукового пошуку, різноманітності арсеналу взаємодоповнюваних власне історичних методів, їх органічного зв'язку із загальнонауковими та іншими пошуковими методами. Як зазначає В.А. Вергунов, для вивчення сільськогосподарської дослідної справи необхідно, «застосовуючи, передусім, метод історико-наукового аналізу в контексті еволюції галузевої наукової думки,

а також логістику та хронологію у викладенні матеріалу, реконструювати перебіг всього еволюційного поступу зародження, становлення та розвитку сільськогосподарської дослідної справи в Україні із широким об'єктивним розглядом конкретного доробку кожного особисто чи колективно щодо наповнення цього процесу» [57, С. 74].

Застосування принципу історизму в даному дослідженні спрямовувалось на з'ясування основних періодів розвитку сільськогосподарської дослідної справи України у 1939–1945 рр. Це дало можливість провести аналіз впливу соціально-економічних, суспільно-політичних, теоретико-методологічних, загальнонаукових та інших чинників на її стан і характер. Досліджувані явища розглядались в контексті загальносвітового, загальнонаукового розвитку, суспільно-політичних та економічних змін, які проходили на теренах українських земель. Дотримання принципу історизму передбачало розгляд організаційних та наукових форм сільськогосподарської дослідної справи відповідно до суворой хронологічної послідовності, надання їм неупередженої оцінки, врахування специфічних особливостей аграрного експериментаторства в контексті трансформації українського соціуму.

Використання принципу науковості забезпечує достовірність фактів, знань, теоретичних положень, встановлення причинно-наслідкових зв'язків між явищами та процесами. Керівну роль у вирішенні завдань дослідження відіграло використання діалектичного розуміння історичного процесу, що вимагає підпорядкування загальним теоретичним положенням та взаємозалежності явищ, фактів та процесів. На основі цього відбувається синтез відповідних понять у наукову систему. Реконструйована реальність розвитку сільськогосподарської дослідної справи 1939–1945 рр. на теренах українських земель виступає єдиним цілим, певною системою, де кожен сегмент предмета дослідження перебуває у взаємозалежності з іншими соціальними структурами, обумовлюючи існуючі форми сільськогосподарського дослідництва за різних політичних реалій.

Важливе місце в організації наукового пошуку посідав структурно-системний метод, де в основі лежить розгляд об'єкта як цілісного елементу в

сукупності відносин і зв'язків між ними, тобто вивчення об'єкта як цілісного. Кожен структурний елемент аграрного дослідництва досліджувався у взаємозв'язку з іншими галузями знань, з'ясовувався вплив певних напрямів аграрної науки на їхню загально-наукову спрямованість, аналізувались наукові проблеми, що виникали з огляду на історично зумовлені процеси.

Принцип ціннісного підходу націлював на пошук і виявлення таких ідей, положень і уявлень в історичній думці, які не втратили свого значення для її сучасного і майбутнього розвитку. Використання принципу багатофакторності, який дозволяє врахувати особливості соціально-політичної ситуації на наукову діяльність вітчизняних науково-дослідних інституцій аграрного спрямування досліджуваного періоду.

Робота над даною темою продемонструвала наявність різнопланових думок авторів, які у своїх дослідженнях торкались організаційних основ вітчизняної галузевої науки. Критично оглядаючи їх висновки, але одночасно, дотримуючись принципу світоглядної толерантності, в даному дослідженні з пошаною було оцінено досвід попередніх поколінь істориків. Комплексне застосування різноманітних способів пошуку, аналізу та синтезу забезпечило можливість оптимального використання архівних джерел, опублікованих документів і наукових праць та дозволило розрізнені думки про сільськогосподарську дослідницьку справу України часів Другої світової війни звести до єдиної досліджуваної проблеми, визначити її складові частини. Одночасно використання принципу репрезентативності дозволило виокремити у процесі накопичення емпіричного матеріалу найбільш змістовні, показові при вивченні предмета дослідження елементи, уникаючи використання повторювання чи другорядності.

У дослідженні використано принцип усебічності пізнання, який реалізується через комплексний аналіз сукупності джерел, що стосуються наукової діяльності інституцій аграрного експериментаторства як наукових та культурно-просвітницьких осередків. Дотримання цього принципу сприяє посиленню об'єктивності та системності та передбачає врахування різноманітних впливів на процес накопичення історичних знань.

В рамках дослідження авторка спиралась на основні методи історичного пізнання. Історико-генетичний метод, що дозволив на основі логіки хронологічної послідовності емпіричних фактів історичної дійсності та джерела виявити еволюцію історичних процесів. Метод дозволив акумулювати розпорошені архівні матеріали з проведених наукових розробок в галузі сільського господарства та показати загальні тенденції в розвитку дослідних установ досліджуваного періоду, охарактеризувати конкретні історичні події в їх індивідуальності та образності.

Використання проблемно-хронологічного принципу дозволило поєднати різні засоби історичного дослідження, не порушуючи принципів об'єктивного пізнання, тенденцій історичного розвитку як на загальнодержавному, так і на регіональному рівнях у хронологічній послідовності, у динаміці та змінах, проводилися теоретичні узагальнення цілого й частини. На основі прийомів наукової критики досліджувався генезис і розвиток історичної науки у сфері дослідження воєнного минулого країни, історії аграрної науки, аналізувалися та оцінювалися основні історіографічні тенденції, попередні концепції.

В роботі широко використовується порівняльно-історичний (компаративістський) підхід, за допомогою якого виділення і опис подій накладається на фон закономірних трансформацій в культурній, політичній, економічній сферах життя соціальних груп різних масштабів. Компаративістський метод дозволяє зіставити певні фази паралельних асинхронних історичних рядів розвитку різних культурних спільнот, що реалізують варіативні сценарії еволюції людського існування, а не лише проаналізувати вихоплені з загального контексту моменти і стани певних соціумів. Порівняння наукових досягнень в певній галузі знань різних держав може показати, яка організаційна структура науки була у кожної з них, які цілі ставилися суспільством на той період; як індивідуальність народу, його господарський уклад впливав на розвиток цієї галузі. На прикладі історії сільськогосподарської дослідної справи українських земель, що входили до складу Радянського Союзу, та Німеччині часів Третього Райху зіставляються взаємовідношення науки і політики. Для історика аграрної науки важливо

визначити роль випадкового, особистісного, особливого, місцевого в кореляції з загальним і закономірним. Ще одна грань проблеми – наскільки детермінованою виявляється місцева специфіка тієї чи іншої спільноти. Чи є обмеження в еволюційній траєкторії певного соціуму, що накладається особливостями його географічного положення та сировинних ресурсів. Порівняння стану розвитку аграрного дослідництва за радянського та нацистського режимів, де наука сприймалася як основна рушійна сила не тільки економічного, але і соціального і політичного прогресу, дає можливість простежити відмінності у вимогах до вченого співтовариства, умовами його існування і функціонування.

При дослідженні окресленого питання виникала проблема трактування «захоплення» наукової документації радянських сільськогосподарських установ німецькими вченими під захистом Вермахту в роки Другої світової війни, особливо їх ідейного наповнення. Застосовуючи компаративістський підхід до цього явища в історії науки з'явилося розуміння його як неоднозначного: від окреслення його як наукового та технологічного запозичення до – «наукового піратства», грабунку ідей.

Компаративістика дозволяє також дати відповідь яким чином проходження певних стадій і подій в минулому культурної історії соціуму впливає на подальші сценарії його розвитку. Як заідеологізованість радянської науки з її лженауковими підходами, впливала на бажання вітчизняних вчених активно співпрацювати з німецькими вченими. Шляхом історико-порівняльного методу послідовно розкривались причини, наслідки та закономірності розвитку сільськогосподарської дослідної справи України в роки Другої світової війни, виявлялись основні тенденції її організації, формувались висновки щодо домінування певних концепцій у розвитку наукового забезпечення сільського господарства.

При вивченні порівняно невеликого періоду важливо було застосування ретроспективного методу оскільки певні складники та елементи сільськогосподарської дослідної справи досліджуваного періоду відрізнялись часовими формами і тому важливо було вивчення елементів попередніх періодів,

які збереглись у досліджуваному чи подальших хронологічних просторах. Вказаний метод використано при виокремленні найбільш характерних рис й тенденцій поступу сільськогосподарської дослідної справи України у 1939–1945 рр., порівнянні певних систем її організації у різних суспільно-політичних умовах, встановленні результативності науково-дослідницького процесу. Особливе значення у методологічному інструментарії отримав регіональний підхід, що дозволив виокремити особливості організації аграрного дослідництва у різних регіонах України, що було зумовлено відмінною політичною та адміністративною кон'юнктурою, науковою традицією.

Історико-біографічний метод дозволив відтворити історичну роль багатьох особистостей у розвитку сільськогосподарської дослідної справи України в роки Другої світової війни, тим самим персоніфікувавши дане дослідження. Досліджуючи біографії науковців, організаторів аграрного дослідництва є можливість глибше зрозуміти їх творчі здобутки. Адже рушійною силою інтелектуального простору є вчені та наукові колективи, зусиллями яких створювались нові сорти рослин, породи та типи тварин, агротехнічні прийоми тощо, що відповідало запитам сільського господарства. Тут проглядається кілька аспектів: внесок вченого у розбудову науки та роль наукових процесів у формуванні наукового світогляду вченого, вплив історичних, соціально-політичних та економічних умов соціуму на кристалізацію ціннісних орієнтацій вченого як людини. Для осмислення ціннісної свідомості вчених, його вплив на наукову дійсність, на вибір предметів дослідження, підходів до нього та теорії важливо досягнути біографічні матеріали, встановити кореляцію між різною низкою подій – між власне науковою інновацією та філософією досліджуваного періоду. Доповнення дослідження біографічними даними вчених створює передумову для особистісного та індивідуального виміру в розгляді динаміки вітчизняної наукової спільноти, формуванні наукових шкіл, актуальності деяких напрямів наукових пошуків. Зазначимо, що біографічний метод за своїми властивостями розглядають як генетичний за спрямованістю, де вивчається життєвий шлях персоналії в контексті історико-культурних змін, взаємодії макро-

і мікросередовища. Це дозволяє відстежити, як попередній життєвий досвід дозволив вченим-аграріям долати труднощі воєнного життя, продовжуючи творчі пошуки, а з іншого боку як зовнішні обставини впливали на зміну дослідницької тематики, методів наукового пізнання. Довготермінова властивість методу за характером вивчення об'єкту/особи, що вимагає охоплення життєвого шляху чи певного періоду життя індивіда, надає можливість віднайти початкові етапи формування тої чи іншої наукової ідеї.

Тісно пов'язаний з історичною біографістикою просопографічний метод, коли індивідуальні риси порівнюються з кількісними та якісними характеристиками групи, вивчаються взаємостосунки індивідуума і групи, що дозволяє створити колективний портрет, який дає можливість проаналізувати значні масиви генерацій. Одночасно просопографічні ознаки дозволяють здійснити не тільки більш точну персоніфікацію особи, а й її типовість у своєму представницькому колі чи в контрастуванні з іншими соціальними верствами [258, С. 56]. Використовуючи даний метод, звернено увагу на критерії, за якими моделювалась уявна соціальна група, аби запобігти створенню штучної моделі, що не характерна для досліджуваного періоду. Враховувалось нерівномірність представлення всіх членів групи, що вивчались через цілком передбачуваний брак джерел, які б з однаковою точністю репрезентували кожного окремого у групі. Гендерна, національна, вікова, освітня, партійна, професійна належність вчених-аграріїв обумовлювала їх участь у науковому процесі часів Другої світової війни. Так, мобілізація представників чоловічої статі збільшила відсоток кількості жінок, задіяних у науковому процесі. Під час евакуації науково-дослідних установ перевага надавалась керівництву закладів, партійним активістам, вченим зі званнями. Використання психологічних та соціально-психологічних методів, коли з'ясовується мотиваційна структура особи вченого, вікова динаміка індивідуальної та колективної наукової творчості, розподіл ролей, лідерство в наукових колективах, система міжособових стосунків у процесі наукової діяльності, психологічний механізм наукового відкриття та його оцінка науковим середовищем певною мірою знайшли своє відображення у даному дослідженні.

Адже, як слушно зазначає О.А. Колястрок «ігнорування таких характеристик людської історії, як світосприймання, система цінностей, способи поведінки перетворює історію на ігрову арену безособистісних абстракцій» [259, С. 175].

Бібліографічний метод дозволяє на основі аналізу опублікованих та неопублікованих праць вчених, інституцій вийти на мікро- (біографія конкретного вченого, діяльність інституції) та макрорівні (певні галузі науки) у реконструкції вітчизняного аграрного дослідництва.

Використання історико-системного підходу зумовлено поглибленням історичних досліджень, адже дозволяє не тільки цілісно охопити досліджувану реальність, але й визначити внутрішні механізми функціонування суспільних систем. Застосовуючи єдність суспільно-історичного розвитку як основу цього методу, можливо комплексно розглянути та зв'язати воєдино певні історичні події, історичні ситуації та процеси, з'ясувати різноманітність прямих та опосередкованих, формальних та неформальних зв'язків між ними, і в результаті дати повну картину минулого, сформована цілісна комплексна картина створення і функціонування сільськогосподарських науково-дослідних осередків.

Метод історіографічного аналізу дав можливість дослідити витoki досліджень теми, виділити внесок у цей процес різних поколінь вчених, обставини появи наукових тверджень та «кліше». Метод історіографічної класифікації застосовувався для групування наукових досліджень попередників за методологічними підходами, застосованими у дослідженнях сільськогосподарської дослідної справи, що збігався з хронологічним. Сучасний стан розробки проблеми подано через просторове тлумачення, де виокремлено український та зарубіжний сегменти. Застосування методу типологізації передбачав провести порівняння різних організаційних моделей наукового забезпечення сільського господарства України, які існували впродовж періоду Другої світової війни.

Для пошуку та систематизації первинної інформації застосовано джерелознавчий, архівознавчий, бібліографічний аналізи та контент-аналіз. Для систематизації джерел, формування джерельної бази проводилась класифікація

джерел, їх ідентифікації, інформаційний аналіз та синтез в їх комплексному застосуванні. Так, інформація про діяльність тієї чи іншої науково-дослідної інституції чи науковця знайдена на сторінках періодики, мемуаристики підлягала критичному аналізу та перевірці з документами офіційних органів управління і, навпаки, офіційні звіти подані державними чи громадськими інстанціями зіставлялися зі свідченнями виконавців. В результаті робились висновки й узагальнення про реальність процесів. Контент-аналіз як метод змістовного якісного аналізу джерела виявився ефективним як при систематизації публікацій з розвитку аграрного науки так і їх вивчення за змістом щодо наповнення, впливу на дослідницькі практики. Особливо вагомим стало використання цього методу при інтерпретації джерел особистого походження, на основі яких проводився аналіз характеристик та оцінок подій Другої світової війни, що реконструювались за матеріалами мемуарів та приватного листування.

Розгляд сільськогосподарської дослідної справи як соціального та культурного явища, розвиток якого покращував загальний культурний рівень населення, дозволив, застосовуючи соціокультурний метод в рамках цього дослідження, з'ясувати соціальну та культурну складові в розвитку галузевої науки воєнного часу. Для аграрного дослідництва та його наукової спільноти, період війни став етапом випробовування на міцність вже сформованих форм і відносин і одночасним стимулом для появи нових. До цього стимулювала зміна географії досліджень, у випадку евакуації у східні регіони, які мали зовсім інші природньо-історичні характеристики, чи зміна влади та ідеології – у тих хто залишився на окупованих землях. Метод дозволив розглянути певні здобутки сільськогосподарської науки як культурні цінності, напрацьовані науковою спільнотою. Зокрема, так подається поява селекційних сортів сільськогосподарських культур, породи сільськогосподарських тварин, над створенням та покращенням яких працювали кілька поколінь науковців.

Культурно-антропологічний метод дозволив розглядати історичні знання як результат взаємовпливу соціально-політичних факторів та інтелектуально-чуттєвої сфери науковця, що дає виразнішу картину мотивації наукової творчості,

врахувати фактор соціального замовлення. Антропологія дозволяє відтворити картину світу в кризових умовах військового часу, за різної політичної ситуації, реконструювати повсякденний побут наукової спільноти в умовах евакуації-реевакуації, окупації та ціннісні відносини між людьми, пов'язаних із ними. Фактично вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи постає як антропологічно орієнтований процес, в центрі уваги якого знаходяться, вчені та їх внесок у розвиток аграрного дослідництва для потреб людства. Це дає можливість продемонструвати, що в межах сучасного антропологічного підходу на перший план висувається проблема індивідуальної участі у збереженні та продовженні функціонування науки в період глибоких соціальних криз (зокрема, Другої світової війни). Адже, це «суспільство певних людей і груп, які функціонують за своїми законами, ніколи не є повністю відокремленими від політичних процесів того часу». [173, С. 52]

На передній план дослідження виступають соціальні ідентичності особистого й групового досвіду і практик. Вивчаючи соціальну історію аграрної науки через макроісторичні підходи пояснення глибинних механізмів та тенденцій, які діяли в українському суспільстві, було звернено увагу на мікропроцеси, спрямовані на реконструкцію ролі особи, на індивідуальному досвіді та практиці. Зокрема, макроаналітична стратегія соціальної історії аграрної науки орієнтує її на з'ясування зв'язків науки з певними соціальними інституціями – передусім з державою, на механізм функціонування науки в рамках певних соціальних матриць – державно організованих інституцій. Як слушно зазначають теоретики «макро-мікро-рівнів історії» Ю. Шлюмбом, М. Кром, Т. Зоколл, цитуючи свого німецького колегу, З. Кракауера, «Макроісторія не може стати історією в ідеальному сенсі, хіба що вона поведе за собою мікроісторію» [762, С. 9]. Мікроаналітичний підхід застосовується при з'ясуванні конкретно-історичних взаємовпливів малих груп (науково-дослідні установи), де особливий інтерес проявляється до механізмів неформальних форм взаємодії в середині цих груп та впливу на наукову діяльність вчених, які репрезентували інституції.

Дієвим способом аналізу та узагальнення наукового матеріалу під час проведення дослідження є метод періодизації, що дозволяє здійснити порівняння та розмежування етапів розвитку галузевої наукової думки, сприяє відображенню динамічних процесів. За основу поділу взято явища певного хронологічного та просторового типу. Запропоновано періодизацію організаційної та наукової складової сільськогосподарської дослідної справи України в період 1939–1945 рр. із врахуванням загально-історичного контексту. Головним критерієм для демаркації запропонованих періодів став початок військових дій на території УРСР, окупація її територій німецькими та румунськими військами, що вплинуло на всі сторони суспільно-політичного, соціально-економічного та наукового життя та призвело до розмежування вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи, на ту, яка функціонувала в умовах евакуації в тилкових районах Радянського Союзу, та – «під окупацією». Повернення радянської влади на територію УРСР, реевакуація науково-дослідних інституцій аграрного спрямування, початок відновлення зруйнованих дослідницьких процесів дозволили виокремити третій період. Періодизація наукових засад аграрного дослідництва часів Другої світової війни обумовлюється запитами владних органів та соціальним та виробничим замовленням. Перебуваючи в системі координат тогочасних військових реалій аграрне наукове співтовариство, яке репрезентувало науково-дослідні сільськогосподарські установи, працювало на запити влади, в умовах яких вони існували, намагаючись вибудувати діалог між політиками та суспільством.

Використання методів аналогії, логічного та статистичного аналізу дозволили викласти матеріал у чіткій логічній послідовності та завершеності, виокремити основні етапи формування сільськогосподарської дослідної справи України у зазначений період, основні результати науково-дослідної роботи галузевих установ та внесок певних особистостей у становлення наукових засад в агрономії. Залучено логічний метод для формування структури дослідження, визначення змісту дисертації, внутрішнього наповнення розділів і підрозділів, обґрунтованості висновків. Досягненню необхідної обґрунтованості дослідження

сприяв розгляд проблеми на основі фактичного матеріалу, аналізу фактів у їх сукупності, синтезу спільних рис і характеристик. Дослідження розвитку аграрного дослідництва, розмежування впливу науково-організаційних чинників на становлення галузевих досліджень неможливий без урахування статистичних даних. Для більш повного з'ясування ролі зазначених факторів використовувався статистико-аналітичний метод, за допомогою якого визначалась взаємодія, вирішальна роль наукових розробок для потреб сільського господарства у зростанні продуктивності галузі.

У дослідженні використовується комплекс методів формальної логіки – аналіз, синтез, індукція та дедукція на різних рівнях. Останній дає можливість зрозуміти одиничні процеси, розглядаючи загальні. Так, висновки щодо проблем евакуації сільськогосподарських науково-дослідних установ формувались на основі з'ясування загальних характеристик усієї багатогранності цього процесу (організаційна, економічна, політична, соціальна складова). На основі такого наукового методу пізнання як аналіз, об'єкт дослідження для вивчення його структури, ознак, властивостей, зв'язків та відносин поділявся на складові елементи, які аналізувались. Це дозволило перейти від цілісного сприйняття сільськогосподарської дослідної справи як частини природничих наук, що досліджують проблеми сільського господарства, до організаційної та наукової, компонент, вузькогалузевих вимірів, досліджень певних наукових питань за різної географії, різними авторами тощо. Отже, застосування цих методів за результатами наукового пошуку дало змогу накопичений емпіричний матеріал обґрунтувати теоретичними положеннями, а загальні поняття проілюструвати конкретними фактами. Метод абстрагування використовувався для визначення головних і визначальних явищ, що сприяло формулюванню основних теоретичних положень роботи.

В умовах формування інформаційного суспільства актуальним є використання інформаційного підходу до історичного пізнання. Він розглядає всі об'єкти, процеси та явища через призму їх наповненості інформаційним змістом для потреб соціальної комунікації. З цієї позиції сільськогосподарська дослідна

справа України часів Другої світової війни, галузі знань, які її формували, наукове співтовариство, яке її творило, організаційна складова у вигляді інституцій формується з інформаційних потоків, що створюють загальну картину соціокультурної взаємодії.

Стратегія дослідження сільськогосподарської дослідної справи вимагала застосування мережевого підходу, запровадженого соціологічною наукою через праці М. Кастельє та Р. Коллінза та застосований для розуміння науки як цілісного організму І. Колесник. Такий підхід розглядає науку як соціальну модель, де інтегруються ідеї, індивідууми з певними професійними ідентичностями, колективи, що діють за характерними лише їм ритуалами, «у безшовну мережу взаємопов'язаних елементів, між якими постійно циркулює інформація» [255, С. 56]. Маючи ідейний, організаційний рівні, в мережевій моделі ключовим нами проглядається простір міжособистісних контактів учених та місце певного науковця в системі науки (інтенсивність контактів, обмін ідей тощо). Горизонтальні рівні такої моделі яскраво демонструють внутрішню ієрархію в середині наукового співтовариства, тяглість наукових шкіл, зміну поколінь. Такий підхід підсилює антропологічний вимір науки, де в центрі уваги постає творець наукового знання, навколо якого вирують ідеї, твориться мережа інституцій. Період Другої світової війни в контексті розвитку сільськогосподарської дослідної справи в її українському вимірі постає особливо вразливим щодо життєздатності комунікативних зв'язків, які виступають магістралями поширення наукової інформації, коли зводяться до мінімуму або взагалі обмежуються видавничою діяльністю, наукові зібрання, підготовка наукових кадрів, контактування вчених, які опиняються по різні боки воюючих сторін.

Для розгляду сільськогосподарської дослідної справи України в роки Другої світової війни як організації застосовано контекстовий підхід щодо державницького впливу через законодавчі рішення, постанови та накази, які концептуально вплинули на її організаційну побудову та структурні зміни за весь період існування. Адже в умовах тоталітарних режимів, під владою яких опинились українські землі в досліджуваній період, наука, і аграрна, зокрема,

були поставлені під контроль держави, яка була єдиним замовником наукових розробок, ставши важливим елементом політики та ідеології.

Особливу увагу у нашому дослідженні набув міждисциплінарний синтез, який збагачує історичну науку методами з інших дисциплін. Для історії науки й техніки це набуває ключового значення, адже вимагає певної інтеграції гуманітарного та природничого знання, що творить на «зіткненнях» історичного пізнання та інших наукових дисциплін підвищений інтерес до загальних питань та проблем. Використання міждисциплінарної методології у ракурсі розгляду тенденції науково-організаційних засад вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи дозволило поєднати базові історичні методи із класичними когнітивними дослідженнями певних напрямів агрономічної науки (особливо в галузі селекції, агрохімії тощо), із соціологічними методами дослідження науки (владні відносини, відносини центр-периферія, наукова політика тощо).

Вирішальним підходом до розуміння досліджуваної проблеми стало трактування періоду війни в історії науки як глобальної кризи в розвитку суспільства. Поняття «Криза» (від греч. «*krisis*» – рішення, поворотний пункт, результат) трактується як переломний момент, важкий перехідний стан, загострення, небезпечний нестійкий стан [330, С. 12]. Криза – це випробування на витривалість вже усталених форм та відносин життя соціуму та одночасно стимул для появи нового, яке виникає як випадкова знахідка чи закономірний перехід до наступного етапу розвитку та стає невід’ємною частиною існуючого [426, С. 6]. Криза, що розпочинається у певній країні, дезорганізовуватиме систему відносин насамперед у цьому суспільстві. Але значно більшою загрозою стають світові кризи, які паралізують цілі континенти [329, С. 3]. Часи Другої світової війни, гуманістичної кризи планетарного масштабу, стали особливим періодом у розвитку науки, що дозволяє побачити багато її важливих особливостей, які мало помітні у звичайних умовах. Адже тоді різко підвищується невизначеність становища науки в суспільстві та порушується соціальний статус вченого. В таких умовах наукові дослідження носять переважно прикладний та доволі вузький характер. В умовах війни потрібна максимальна мобілізація усіх зусиль для

збереження держави, а наукові результати намагаються отримати при мінімально затрачених ресурсах, ціною індивідуальної інтелектуальної напруги вчених. В період війни, як в жодний інший період, загострювалась проблема матеріального забезпечення науки та виживання самих вчених. Саме за цих умов важливими стають самоорганізація науковців та колективна наукова діяльність, колективні стратегії виживання; яскраво проявляється властивість науки вирішувати складні завдання та проблеми, тобто демонструється потенціал, яким володіє наука [269]. Переваги кризового підходу до аналізу історії української науки полягає зокрема, у тому, що він надає можливість перегляду стратегій розвитку галузі на сучасному етапі, демонструє як соціальний запит працює в умовах невизначеності.

З іншого боку, жодні зовнішні фактори не могли змінити внутрішню логіку розвитку науки, що підтверджує позиції відомих вчених – В.І. Вернадського, А. Ейнштейна тощо [11]. В дослідженні відстежується неперервність поступу наукової думки для потреб сільського господарства, коли певного вирішення набували загальні наукові проблем пов'язані з підвищенням урожайності, протидії сільськогосподарським шкідникам та хворобам, покращення продуктивності тваринницької галузі тощо [306].

Враховуючи те, що організація науково-дослідного процесу є також об'єктом вивчення наукознавства, що вивчає закономірності розвитку науки, структуру і динаміку наукової діяльності, розробляє теоретичні основи організації, планування, управління різноманітних форм науки, враховано методи, якими послуговується ця комплексна дисципліна. Праці теоретиків наукознавства М.Т. Білухи, Г.М. Доброва, В.І. Онопрієнка, В.М. Ткаченка дозволили розглянути сільськогосподарську дослідну справу як складно організовану соціальну систему [461, С. 30]. Наукометричний аналіз забезпечив кількісне оцінювання продуктивності суб'єктів наукової діяльності на різних соціальних рівнях [462, С. 3–4].

Дане дослідження передбачало визначення змістовних аспектів термінів і понять, розроблення або уточнення їх сутнісного наповнення, встановлення взаємозв'язків та підпорядкування, що характеризується термінологічним

аналізом. Необхідність його застосування полягала в уточненні змісту певних понять дослідження – «сільськогосподарська дослідна справа», «науковий потенціал», «наукове співтовариство», «наукове середовище», «науковий простір».

Найповнішу характеристику поняттю «сільськогосподарська дослідна справа» подав у своїх чисельних публікаціях В.А. Вергунов, зазначаючи її засадничу позицію у функціонуванні аграрної науки [57, С. 9]. У поєднанні з галузевими виробництвом та освітою утворюється тріада, що гарантує продовольчу безпеку держави [766, С. 35]. Інституційним наповненням аграрного дослідництва виступають спеціалізовані дослідницькі інституції/установи, метою діяльності яких є вивчення сільськогосподарських явищ при використанні відповідних методик у природних та штучних умовах. Дуальність самої природи цього поняття, що окреслює науковий (як галузі знань про напрацювання ефективних шляхів та методів ведення сільського господарства та підвищення його культурного рівня) та організаційний (система науково-дослідних інституцій, що продукують ці знання) аспекти зумовили окреслення предмету дослідження та структуру роботи. Дотримуючись позиції Л.В. Рижко, яка подає науку в цілому як процес взаємодії певного кола людей(учених) та організаційних структур й засобів, забезпечуючи реалізацію наукової діяльності, в результаті якої створюються наукові знання, що формує поняття «наукового простору» [629, С. 7], у такому контексті розглядаємо таке багатовимірне явище як сільськогосподарська дослідна справа. Її когнітивний та інфраструктурний рівні (з його зовнішніми та внутрішніми оболонками) згідно із сегментуванням наукового простору формують цілісність поняття сільськогосподарська дослідна справа [299].

Антропологічним наповнення наукового простору виступає наукове співтовариство. Цей термін введений та розвинений Р. Мертоном та Т. Куном трактується як сукупність учених-фахівців, які зорієнтовані на спільності цілей, стійких традиціях, авторитеті й самоорганізації. Набір таких векторів забезпечує витривалість механізмів, що регулюють відносини в науковому співтоваристві,

незважаючи на те, що вчені розосереджені у просторі, працюють у різному громадському, культурному, організаційному оточенні. Саме наукове співтовариство наділяється здатністю створювати, формувати, відбирати наукові проблеми та їх вирішення, розглядаючи їх як об'єкт пізнання. Репрезентуючи його, науковці відповідають за цілісність науки як професії та її ефективне функціонування [128, С. 70]. Однак головним началом, що об'єднує спільноту вчених, на думку Т. Куна, є не норми професійної етики, а єдиний стиль мислення, визнання даною спільнотою визначених фундаментальних теорій і методів дослідження. Учений може бути сприйнятим і зрозумілим лише за його належністю до певного наукового співтовариства [728, С. 72]. Показовим є періоди злагодженої співпраці науковців евакуйованих сільськогосподарських науково-дослідних інституцій з колегами з тилкових районів Радянського Союзу, незважаючи на почасти зовсім інші природньо-кліматичні умови, що є визначальним для вчених-аграріїв [265]. Натомість відкритим залишається питання інтеграції наукових співтовариств Німеччини та окупованих нею під час Другої світової війни радянських територій [268]. За словами Т. Парсонса та Н. Сторера, які подає В. Осин, представники наукового співтовариства мають: 1) професійну відповідальність за зберігання, передачу та використання спеціалізованої суми знань і часто за розширення цих знань як у емпіричному, так і в теоретичному напрямках; 2) високу автономність професії у справі залучення нових членів, їхньої підготовки і контролю їхньої професійної поведінки; 3) встановлення таких відносин з суспільним оточенням, які забезпечували б їй підтримку, охорону від непрофесійного втручання в її головні інтереси [465, С. 90]. Поступ сільськогосподарської дослідної справи України 1939–1945 рр. яскраво демонструє, що наукове аграрне співтовариство, не зважаючи на умови, в яких вони опинились під час змін, спричинених Другою світовою війною, за такою ж схемою намагались зберегти свій простір від зовнішнього втручання [279; 280]. Це був один із періодів, коли взаємодія наукового співтовариства та державних управлінців навіть при різних політичних, ідеологічних поглядах відбувалась за умови, якщо дотримувалась (чи принаймні декларувалась) загальна вихідна

позиція – віра в удосконалення суспільства, яке досягається зусиллями науки і техніки. Досвід цього періоду показав, що навіть самий жорстокий режим був готовий до співробітництва з вченими, а наукова громадськість в цілому готова приймати будь-яку ідеологічну риторiku. В кінцевому рахунку утилітарні міркування визначали наукову політику держав та поведінку самого аграрного наукового співтовариства.

Вертикальними рівнями наукового співтовариства вважаємо макро-мікронаукові групи/колективи. Саме в такому розрізі чіткіше окреслюються система циркуляції наукових ідей, управлінських рішень тощо. Відсутність макронаукового колективу (галузевої республіканської академії наук), який би науково-методично регламентував діяльність науково-дослідних інституцій аграрного спрямування призвів до розбалансованого стану сільськогосподарської дослідної справи на кінець 30-х років. Виконання науково-методичного супроводу центральним галузевим академічним колективом – ВАСГНІЛ – лише підкреслювало колоніальний характер аграрного дослідництва в УРСР, що закріплювалось організацією Української філії ВАСГНІЛ. Фактично мікронаукові колективи (науково-дослідні інституції) почасти автономно вирішували проблемні питання наукового супроводу галузі республіки. Це дозволило розглядати науково-організаційну діяльність певних інституцій як ключову в забезпеченні розвитку того чи іншого напрямку аграрної науки. Тому в роботі акцентовано на центральних науково-дослідних інститутах, які маючи свою мережу науково-дослідних установ (станції, поля, пункти – мікронаукові колективи) впроваджували напрацювання центральних інституцій на місцях. Війна стала випробуванням для такої організаційної моделі. Реалії військового часу, з їх утилітарними вимогами до наукових розробок, вимагали ефективної координації зусиль науковців, а отже швидкої взаємодії для вирішення масштабних наукових проблем. Організаційна модель АН УРСР – міжгалузеві комісії–інститути продемонструвала свою високу життєздатність, тим самим даючи приклад для реорганізації сільськогосподарської дослідної справи УРСР у післявоєнний період. Запроваджуючи формат Відділу

сільськогосподарських наук АН УРСР та низки наукових академічних інститутів при ньому(макрорівень), які визначали методологічні вектори для інших науково-дослідних інституцій (мікрорівень) організаційні засади сільськогосподарської дослідної справи України повертались до українського репрезентації, закладаючи основи повернення української галузевої академічної моделі. Отже, період 1939–1945 сприяла відновленню історичного поступу академізації аграрного дослідництва у національному вимірі.

Особливо слід відмітити важливість застосування поняття «наукового потенціалу», зокрема сільськогосподарської дослідної справи часів Другої світової війни. Змістове наповнення цього терміну розуміється як сукупність ресурсів і можливостей сфери науки будь-якої системи (колективу, галузі, інституції, регіону тощо), що дає змогу при певній організації ефективно виконувати господарські завдання. До складових наукового потенціалу зараховуються кадри, кошти, матеріально-технічна база, наукова інформація (у будь-якій формі), що розташовані на відповідній території. Крім кількісних показників визначаємо якісні – кваліфікаційний склад наукових працівників, їх відповідність вимогам тогочасного суспільного розвитку, резерв наукових кадрів, механізми впровадження наукових розробок у виробничі процеси тощо. Безперечно основою наукового потенціалу є наукові кадри. Досліджуваний період яскраво демонструє, що для науки важлива наявність співтовариства вчених, постійно пов'язаний з більш глибоким рівнем пізнання. Саме цей потенціал необхідний в кризових ситуаціях, коли дійсність вимагала розв'язання в короткі строки проблем, як до того вважались нерозв'язними. Досліджувані питання демонструють шляхи збереження та подальшого розвитку науки: турбота про збереження та нарощування кадрового потенціалу та матеріально-технічної бази досліджень; розширення тематики досліджень; концентрація зусиль на тих напрямках, де дозріли умови для наукових проривів [302].

Окреслюючи хронологічні рамки періодом Другої світової війни в дослідженні зосереджено увагу на поступі науково-організаційних засад сільськогосподарської дослідної справи тих українських земель, модель яких

стала базисом, що формував структурну організацію аграрного дослідництва у подальшому. Було важливо відслідкувати як радянська модель організації аграрної науки, яка фактично діє і донині [57, С. 65], поширювалась на приєднані під час подій Другої світової війни до складу УРСР українські території [264]. Виняток зроблено побічному розгляду організаційної складової сільськогосподарської дослідної справи польського зразка, яка функціонувала на західноукраїнських землях, до приєднання їх до складу УРСР у 1939 р. в зв'язку з реінтеграцією цього регіону з польськими землями з моменту входження їх до адміністративно-територіальних меж Генеральної губернії, створеної німецькою владою [305]. Логічним на погляд дослідника виступає просторове тлумачення аграрного дослідництва України, що пов'язується з інституціями, які працювали на українських землях та вченими, які репрезентували їх діяльність. З іншого боку до простору сільськогосподарської дослідної справи України зараховано ті науково-дослідні установи, які були евакуйовані з території УРСР у тиллові райони СРСР, вчені, що їх репрезентували та результати їх діяльності. Головними критеріями тут виступають не лише збереження офіційного статусу (назва, структура, частково персональний склад), але й продовження ними наукової тематики, хоча з урахуванням інших природньо-кліматичних умов, самоідентифікація наукового співтовариства.

В контексті історії нацистської окупації відмічаємо, що для певної частини радянського суспільства були притаманні настрої, що спонукали до дистанціювання від «рідної радянської влади», і були зумовлені досвідом (прямим чи опосередкованим) певної кількості громадян УРСР, що постраждали від соціальних, економічних та політичних експериментів передвоєнного періоду існування Радянського Союзу [123, С. 441–442]. Вчені-аграрії як частина інтелігенції, що вирізняється від іншої когорти суспільства певною освіченістю, способом буття, творчим підходом до аналізу та сприйняття суспільних процесів та подій, як зазначають дослідники, стала заручницею складних умов військового та окупаційного життя через свою почасти непристосованість до побутових негараздів і соціальних конфліктів [176]. Таким чином, підтверджується позиція

П. Бурд'є, яку подає Н. Метулинська, що простір представників наукової спільноти є єдиним для дослідження соціального поля науки, а наукове співтовариство є одночасно учасниками соціальної гри на макросоціальному полі [386, 381]. Реконструюючи взаємозв'язки між соціальними структурами і практикою суб'єкту, є можливість простежити «шляхи, ідучи яким, учасники історичного процесу ставали або могли ставати й об'єктами історії, і в той же час її суб'єктами» [373, С. 83]. Вчені змушені були приймати рішення, обираючи ту чи іншу життєву позицію в умовах окупації залежно від попереднього соціального досвіду (боротьбою за виживання як визначальною рисою радянської соціальної поведінки впродовж 1930-х років за Ш. Фіцпатрік), системи цінностей, особистих якостей, ресурсів і можливостей, а практика реалізації їх обмежувалася режимними заходами окупаційної влади. Врахування соціологічного підходу до трактування кризових явищ дало можливість застосувати при аналізі процесів, що відбувались у науковому співтоваристві, особистісного виміру переживання кризових моментів через складний комплекс «депривація-звикання-виживання», який забезпечує відтворення суспільного життя в кризових умовах і виступає своєрідною амортизацією, гасителем крупних соціальних конфліктів [329, С. 17]. Для вчених-аграріїв, які з різних причин опинились на окупованих ворогом територіях постали проблеми виживання в нових політичних та соціально-економічних умовах, напрацьовуючи власні як індивідуальні, так і колективні стратегії, одночасно продовжуючи наукову діяльність, піклуючись про неперервність наукової думки та дослідницького процесу. Досліджуючи історію сільськогосподарської дослідної справи, зокрема трактування окупаційного періоду розділяємо позицію дослідника в галузі соціальної та еволюційної психології Р. Баумайстера, яку наводить К. Беркгоф, аналізуючи життя на теренах українських земель під нацистською окупацією – «багато людей хотіли жити своїм життям, якнайдалі від втручання великих соціально-політичних зрушень. Отримати роботу, знайти житло, закохатися, виростити дітей та інші подібні клопоти і надалі домінують у повсякденні більшості людей навіть у часи війни та революції» [20, С. 14–15]. Однак не слід забувати, що вчений має не тільки соціальну

відповідальність, але й професійну [339, С. 46–52], що частково пояснює конформістську модель поведінки більшості вчених-аграріїв у тих умовах, що складались.

Отже, комплексне використання методологічної бази, методики наукового пошуку, критичний аналіз різнопланових джерел дозволяють врахувати і оптимально використати галузевий науковий доробок вітчизняних учених, ґрунтовно опрацювати архівні матеріали та в підсумку реконструювати історію сільськогосподарської дослідної справи України в часи Другої світової війни.

Висновки до розділу 1

Аналіз стану наукового вивчення теми дозволив дійти висновку, що процес розвитку сільськогосподарської дослідної справи України у 1939–1945 рр. є одним з малодосліджених питань історії аграрної науки, що і підтверджує необхідність запропонованої дисертаційної роботи. Історіографічні студії з проблеми дослідження умовно виділено в основні групи за предметно-тематичним спрямуванням: історія розвитку сільськогосподарської дослідної справи як галузі знань та як її організації; еволюція галузевих напрямів сільськогосподарської науки у зазначений період. Визначальним є традиційний, хронологічний підхід до аналізу історіографічного надбання, враховуючи вплив політичних режимів на трактування минулого. Виділено радянський, сучасний (український) та зарубіжний сегменти.

Огляд основних досліджень історіографії засвідчує наявність чималої кількості наукових праць, які тією чи іншою мірою подають матеріали, що стосуються історії наукового забезпечення сільського господарства України часів Другої світової війни. Однак, безсумнівним є той факт, що найбільше уваги науковцями приділялось питанням розвитку організаційної складової науки за радянської доби, вивченню аналогічних процесів в Німеччині доби націонал-соціалізму, виокреслюючи сільськогосподарський компонент. Значний доробок студій, присвячений еволюції наукової думки в певних галузях аграрної науки, де ключовою позицією є виділення національної складової. Разом з тим, окреслення

українського контексту в історії галузевого дослідництва доби Другої світової війни залишився «темним» полем для істориків аграрної науки. Історіографія радянського періоду зазначеного питання з її іманентною рисою, якій характерна була героїчна версія війни, розглядала діяльність сільськогосподарських науково-дослідних установ, вчених, що їх репрезентували, результати науково-дослідної роботи лише з огляду на внесок у «Перемогу над ворогом», розбудовуючи галузь в східних районах Радянського Союзу, або як важливий елемент відбудови шляхом відновлення колгоспно-радгоспної системи. Недоліком історіографічного доробку радянських істориків слід вважати схематизм, заідеологізованість. Всі сюжети проблеми подавались в історико-партійному руслі, в який не вписувались сама ідея існування науки під окупацією, проблеми втрати наукового майна, селекційних та племінних колекцій під час та в евакуації тощо. Такі підходи призвели до перекосів у висвітленні історії сільськогосподарської дослідної справи, де визначалось, що її під владою нацистів не існувало, а отже і результатів дослідної роботи також. Змушені сповідувати таку концепцію у післявоєнних звітах науково-дослідних інституцій, фахівці, які їх готували, незмінно використовували «кліше» про тотальне руйнування всієї сільськогосподарської дослідної роботи з приходом німецько-румунських загарбників. Однак, аналізуючи результати дослідів із певних питань, могли посилатись на цифрові дані результатів 1941–1943 рр. Сучасні вчені, на основі нових методологічних підходів, переосмисливши відомі фактологічні матеріали, залучивши документи розсекречених фондів вітчизняних архівних установ, намагаються відтворити галузеве дослідництво України як галузі знань та організації в контексті політичних та соціально-економічних процесів, однак лише фрагментарно торкаючись часів Другої світової війни. Загальним недоліком зарубіжної історіографії є уникання «української» складової у відтворенні історії організаційних перетворень галузевого дослідництва, сільськогосподарських досліджень військової доби.

Таким чином, незважаючи на звернення до різних аспектів вчених у вивченні заявленої тематики, до цього часу повної оцінки вітчизняної

сільськогосподарської дослідної справи зазначеного періоду не було надано. Залишились незаслужено забутими вчені, які працювали в умовах окупації та їх внесок у сільськогосподарську дослідну справу, повністю не зроблено аналіз діяльності наукових установ галузі як в окупаційний період так і в умовах евакуації, не розглядались проблеми реєвакуації дослідних установ аграрного спрямування. З усього викладено постає актуальне наукове завдання – здійснити реконструкцію організаційної складової сільськогосподарської дослідної справи України 1939–1945 рр. та розвитку вітчизняної наукової думки для потреб галузі.

Джерельна база дисертаційного дослідження складається з опублікованих і неопублікованих документів та матеріалів центральних та обласних державних архівів України, Федерального архіву в Берліні. У роботі використано понад 300 документів зі 180 справ 35 фондів 7 архівів України й архіву Німеччини. Значну частку документів вперше введено до наукового обігу, а також низку маловідомих матеріалів періодичних видань, які сприяли формулюванню нових висновків, авторській інтерпретації певних наукових подій та явищ, незаангажованій оцінці творчого внеску вітчизняних вчених у розвиток сільськогосподарської дослідної справи України у 1939–1945 рр. Складовою джерельного комплексу стали наукові праці вчених-аграріїв, періодичні й продовжувані видання, мемуари вчених, енциклопедії. Вивчення архівних та опублікованих документів за темою дослідження засвідчило, що джерельна база проблеми є достатньо репрезентативною та достовірною. Аналіз залученого матеріалу дав можливість визначити й проаналізувати науково-організаційні засади сільськогосподарської дослідної справи в Україні в роки Другої світової війни.

Обґрунтовано можливість розгляду задекларованої проблеми в контексті нових теоретико-методологічних розробок сучасної історичної науки: антропологічно орієнтованої історії, соціо-психологічного, соціо-культурного, культурноантропологічного, просопографічного методів. Під час проведення наукового дослідження було використано універсальні принципи наукового пізнання – об'єктивізм, історизм, системність, репрезентативності, світоглядної толерантності; комплекс взаємодоповнюючих методів – історичного пізнання,

історичних (історико-генетичний, проблемно-хронологічний, історико-системного підходу, порівняльно-історичний (компаративістський), історико-біографічний, бібліографічний методи, періодизації), міждисциплінарний; загальнонаукові методи (індукція та дедукція, системний, логічний), джерелознавчий аналіз; інформаційний, контекстовий, кризовий підходи. Використання зазначених наукових методів та підходів до розробки теми із врахуванням її специфіки створило необхідні умови для реалізації визначених мети та завдань дослідження

Отже, комплексне використання методологічної бази, методики наукового пошуку, критичний аналіз різнопланових джерел дозволяють врахувати і оптимально використати галузевий науковий доробок вітчизняних учених, ґрунтовно опрацювати архівні матеріали та в підсумку реконструювати історію сільськогосподарської дослідної справи на теренах України у 1939–1945 рр.

РОЗДІЛ 2

РОЗВИТОК АГРАРНОГО ДОСЛІДНИЦТВА В УРСР НАПЕРЕДОДНІ НІМЕЦЬКО-РАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ

Індустріалізація країни та насильницька колективізація наглядно продемонстрували необхідність посилення наукового супроводу прискорених трансформаційних процесів, які відбувались в радянському суспільстві. Саме в СРСР наука вперше стала одним з головних державних пріоритетів, що надало їй безпрецедентного політичного значення, зокрема й для аграрних наук, що мали забезпечувати продовольчу стабільність. Число науковців і наукових установ зросло в багато разів і стало споживати значну частину національного прибутку і ресурсів. За своїм масштабом збільшення асигнувань на науку не мало аналогів в світі. У всіх документах ЦК ВКП(б) і РНК СРСР 30-х років зростання науки розглядалось як важлива умова економічного і культурного розвитку країни. Розвиток наукової спільноти цілком визначався взаємодією його керівництва, призначеного партійними органами, з партійно-державним апаратом у визначенні пріоритетних напрямів і забезпеченні безперервного фронту наукових досліджень в країні. Науці було відведено важливе, але певне місце – служити зміцненню та процвітанню держави та її вождя, підкріплювати в якості наукових експертів усі політичні рішення.

Разом з тим, партійні ідеологи прекрасно усвідомлювали, що трансформація науки під час «культурної революції» 20-х рр. в цілому не вдалася, що багато вчених чисто зовні сприйняли нові форми взаємодії відносин з владою і обтяжуються своєю залежністю від неї, що їх не влаштовують нові ритуали і традиції. У зв'язку з цим радикальні реформатори, чиї плани докорінної реконструкції науки так і не були здійснені, продовжували не без підстави підозрювати провідних вчених в антирадянських настроях і в різного роду відхиленнях від діалектичного матеріалізму. Цим значною мірою пояснюється величезний відсоток вчених, які постраждали в масових репресіях в другій половині 1930-х рр. Однак, науково-природнича еліта була не тільки жертвами

тоталітарного режиму, але часто твердими та активними поборниками прискореної індустріалізації [830]. Репресії стали складовою сталінського режиму в науці при переході до уявно раціональної планової економіки. Випробувані на «буржуазних спеціалістах» методи і заходи терору з середини 1930-х рр. застосовувались до нових комуністичних кадрів у науці. З цього моменту наука була поставлена під суворий ідеологічний контроль. Вчені мали заявляти про бездоганність світоглядних основ своїх досліджень, які базуються тільки на історичному і діалектичному матеріалізмі. Явне інакомислення в науці не допускалося. Крайня політизація і ідеологізація науки негативно вплинула на результати досліджень. Тотальний контроль над ідеологізованою наукою привів до домінування в багатьох галузях знання лженаукових побудов.

2.1. Стан наукового забезпечення розвитку сільського господарства УРСР

Сільськогосподарська дослідна справа (далі – СГДС), за визначенням академіка НААН В.А. Вергунова, являє собою глибоке і всебічне вивчення у спеціалізованих дослідницьких інституціях агрономічних, зоотехнічних й інших сільськогосподарських явищ, що здійснюються у природних та спеціально створених умовах з використанням відповідних методик та інструментарію задля відпрацювання найбільш доцільних шляхів і підходів підвищення культурного рівня сільського господарства, а також пошуку інших засобів і способів для надання науково-практичної допомоги аграрному виробництву для отримання як найбільшої кількості, так і кращої якості екологічно-збалансованої сільськогосподарської продукції [57, С. 9–10]. Визначають дві складові СГДС – як галузі знань (сукупність відомостей і методів вивчення сільськогосподарських явищ) та як організації (сукупність установ і заходів, що кінцевою метою мають удосконалення техніки сільського господарства) [435, С. 13]. Ставши з 80-х рр. XIX ст. сегментом природничих наук, вітчизняне аграрне дослідництво пройшло шлях пошуку оптимальних форм організації – від дослідного поля до дослідної станції, порайонної та обласної побудови, що завершилось появою крайових

інституцій та створенням у 1931 р. республіканської галузевої академії. Однак, з середини 30-ті роки ХХ ст. під впливом командно-адміністративної системи управління тоталітарного режиму СГДС опинилась у розбалансованому стані [766, С. 303]. У загальносоюзному масштабі методичним керування сільськогосподарської дослідної справи займалась Всесоюзна академія сільськогосподарських наук ім. В.І. Леніна (далі – ВАСГНІЛ). Згідно із Постановою РНК СРСР від 16 липня 1934 р. «Про роботу Всесоюзної Академії сільськогосподарських наук ім. В.І. Леніна» започатковувалась реорганізація галузі, де філії Академії (республіканські академії сільськогосподарських наук) мали бути ліквідовані та вся мережа українських науково-дослідних установ аграрного спрямування переформатовувалась [61, С. 261–282]. Втіленням реорганізацій на території УРСР стало прийняття Постанови РНК УРСР від 29 вересня 1935 р. «Про стан і завдання науково-дослідної роботи в сільському господарстві» [559], де затверджувались істотні науково-організаційні зміни принципів і підходів до ведення аграрного дослідництва. Як зазначалось в документі «за наявності певних значних досягнень [...] робота науково-дослідних інститутів і дослідних станцій в цілому ще відстає від вимог соціалістичного сільськогосподарського виробництва». В цьому ж документі остаточно ставилася крапка і щодо академізації сільськогосподарської дослідної справи на території УРСР. «Українська академія сільськогосподарських наук, створена для об'єднання і науково-дослідного керівництва роботою інститутів, не справилися з покладеним на неї завданням». Таким чином, Всеукраїнська академія сільськогосподарських наук (далі – ВУАСГН), організована у 1931 р. як центр галузевої науки при системі НКЗ УРСР та за програмної та методологічної єдності з ВАСГНІЛ, була остаточно ліквідована у 1935 р. Отже, процес академізації сільськогосподарської дослідної справи на українських землях був призупинений.

Вся теоретична аграрна наука концентрувалась в Академії наук УРСР при Відділі біологічних наук, до складу якого входили інститути: Ботаніки (з ботанічними саами та заповідниками), Зоології, Гідробіології, Мікробіології, біохімії, Карадазька біологічна станція, Інститут клінічної фізіології. З кінця

червня 1936 р. при відділі була сформована група у складі 50 науковців з числа співробітників інститутів зоології, біохімії, ботаніки, мікробіології, органічної хімії і технології, хімії та фізико-технічного інституту, які займалися сільськогосподарською тематикою. Загалом, аграрна тематика визначалась пріоритетною для цього відділу, який мав зосереджуватись не тільки на вивченні питань пов'язаних з охороною здоров'я працюючих, їх харчування; дослідженні природних ресурсів республіки, але й на розробці ефективного ведення сільського господарства: проблемам боротьби зі шкідниками сільськогосподарських рослин, лісу; підвищення урожайності зернових, олійних культур; ерозії ґрунтів, використання малих річок тощо [221, С. 23].

Найбільша кількість сільськогосподарських науково-дослідних інституцій згідно із Постановою РНК УРСР від 29 вересня 1935 р. перебувала у віданні Наркомату землеробства УСРР підпорядковувалось 12 НДІ, 11 спеціалізованих та 7 обласних (загальних) дослідних станцій [61, С. 138, 145] (*Додаток Б*). Після ліквідації ВУАСГН керівництво цими установами було покладено на Сектор наукових установ (пізніше – Сектор науково-дослідних установ), що мав вирішувати матеріальні, фінансові, кадрові та організаційні питання сільськогосподарської дослідної справи силами 16 співробітників [766]. З червня 1936 р. до компетенції Сектору наукових установ входили 3 державних заповідника (середньо-дніпровський, чорноморський, азово-сиваський), Центральна сільськогосподарська бібліотека та Український сільськогосподарський музей [129, С. 13]. Було остаточно закріплено 3-ступеневу організацію дослідної справи: НДІ – дослідна станція – опорний пункт, а експериментальні бази НДІ прирівнювались до насінневих радгоспів [281].

Задля забезпечення науково-методичного керівництва роботою мережі науково-дослідних установ при Наркомземі УСРР створювалась Наукова рада НКЗ УРСР. Упродовж 1935–1936 рр. тривав підбір складу Ради, згідно із розробленими рекомендаціями сільськогосподарського відділу ЦК КП(б)У. Ці вказівки визначали кількісний склад членів за критеріями: партійності (72% членів КП(б)У, ЛКСМУ), гендерності (10% жінок), національності (63% українців),

територіальної та професійної належності, представництва від установ системи міністерства. Важливо відмітити, що лише 31% від загальної кількості членів Ради мали становити фахівці, всі інші – робітники галузі [135]. Згідно із Постановою РНК від 21 квітня 1936 р. [58, С. 178–183] було остаточно затверджено склад Наукової Ради при Наркомземі УРСР в кількості 81 особи. Очолював її нарком НКЗ УРСР Л.Л. Паперний. До складу ради увійшли академіки Т.Д. Лисенко, О.Н. Соколовський, Б.М. Рожественський та лише 5 представників від НД установ, всі інші – функціонери Наркомату і на місцях – ланкові, комбайнери, голови колгоспів. Наукова рада фактично виступила дорадчим органом при Секторі науково-дослідних установ. Однак, перше засідання її відбулись лише наприкінці року. Як пояснювалось у доповідній записці заступника НКЗ УРСР М.Н. Рощенюка до секретарів ЦК КП(б)У С.В. Косіора, П.П. Постишева, М.М. Попова та Голови РНК УРСР П.П. Любченка: «У напружений період сільськогосподарських робіт в колгоспах (весняний сів, збирання зернових і технічних культур) не можна було скликати раду, члени якої безпосередньо були зайняті управлінням найважливішими етапами сільськогосподарської кампанії» [361]. Виробнича тематика займала пріоритетне місце і у порядку денному засідань Ради. Показовим щодо такого твердження було перше засідання Ради від 15–20 грудня 1936 р. Воно стосувалось підведенню підсумків сільськогосподарського 1936 р. та виробничих завдань на наступний, де доповідали представники обласних земельних управлінь найбільш значимих у сільськогосподарському відношенні областей (Дніпропетровської, Одеської, Київської та Харківської) та представники 10 МТС. Друга частина засідання (16 звітів НДІ) була присвячена питанням запровадження у 1937 р. у сільськогосподарське виробництво нових прийомів в агротехніці, механізації та зоотехніці. Питанням рільництва присвячувалось 9 доповідей, 4 – механізації та по одній – щодо тваринництва, плідівництва та виноградарства.

Таким чином, сама організаційна складова діяльності Наукової Ради не сприяла методичному координуванню сільськогосподарської дослідної справи. Цю місію впроваджувала ВАСГНІЛ. Зокрема, академія здійснювала науковий

супровід програми розвитку тваринництва, боротьби зі шкідниками та хворобами сільськогосподарських культур, дослідження сільськогосподарського потенціалу західноукраїнських земель, затверджувала структуру НД інститутів тощо.

Діяльність Сектору науково-дослідних установ фактично зводилась до механічного розподілу грошей та до скликання щорічної конференції працівників науково-дослідних установ. Головна вказівка Сектору, якою мали керуватися НД установи – це опрацювання усіх тематичних планів «на широких нарадах при обласних земельних відділах та Наркомземі за участю агрономів облземвідділу, МТС, райземвідділу та стахановців виробництва» [3]. Не зважаючи на наявність в складі Сектору посад інспекторів-консультантів з певних напрямів наукової роботи (7 штатних одиниць), цей орган НКЗ УРСР в реальності не займався комплексним вивченням програмних завдань дослідних установ. Те саме стосувалось матеріально-технічного обслуговування мережі, коли контроль за фінансами, що виділялись на наукову роботу. Найгучніший лозунг під яким створювався Сектор: «Наука – у виробництво» лише декларувався, а на практиці мало втілювався у життя. Зокрема, яскравим прикладом відсутності управлінської взаємодії було впровадження у виробництво та масове використання розробленої та апробованої УНДІ механізації сільського господарства техніки, яка так і лишалась у вигляді креслень та експериментальних зразків [169]. Згідно із відгуками фахівців на місцях, за всі роки існування Сектору жодного разу ніхто з його співробітників не вникав у сутність роботи: над чим насправді працюватиме установа, що є змістом її досліджень з певних тем, дослідів, яким методом вирішуватиметься те чи інше питання тощо [742]. В організації ж сільськогосподарського експерименту науково-дослідні станції здебільшого значно відставали від теорії. Ще гіршою була ситуація на дослідних полях та опорних пунктах. Там часто ігнорували елементарні правила методики польового дослідіу і зводили його нанівець. Облземвідділи, що надавали для цих опорних пунктів кошти, як і станції та інститути, яким були підпорядковані ці опорні пункти, упродовж років не цікавилися їх роботою. Таким чином, навіть галузева наука, приписана до наркоматів, не була прямо зацікавлена у вирішенні

виробничих завдань, в модернізації виробництва, в зростанні продуктивності праці і зниженні енергетичних і матеріальних витрат. Проте зовні домінувало відомче підпорядкування науки, коли велика мережа наукових установ підпорядковувалася органам, що керують виробництвом [308].

Безпосередньо до мережі ВАСГНІЛ згідно зі згаданою Постановою РНК СРСР від 16 липня 1934 р. увійшла низка дослідницьких інститутів, що функціонували на українських землях: Всесоюзний селекційно-генетичний інститут в Одесі; Сумська дослідна станція як складник Всесоюзного інституту добрив, агротехніки та агрогрунтознавства ім. Гедройца; Всесоюзний інститут акліматизації і гібридизації тварин (Асканія-Нова); Дніпропетровська філія Всесоюзного інституту електрифікації сільського господарства у Запоріжжі.

Головному сортовому управлінню Наркомзему СРСР з числа українських сільськогосподарських науково-дослідних установ підпорядковувалась низка державних селекційних дослідних станцій. Науковий та методичний супровід Миронівської, Немерчанської, Носівської та Харківської державних селекційно-дослідних станцій, зокрема відділів агротехніки, механізації, організації, етимології, фітопатології здійснювався Всесоюзним науково-дослідним інститутом цукробурякового рільництва Головного сортоуправління НКЗ СРСР [544]. Всесоюзний науково-дослідний інститут коноплі у Глухові безпосередньо підпорядковувався Головному льоно-конопляному управлінню НКЗ СРСР. Всесоюзний НДІ свинарства у Полтаві передавався до Наркомату радгоспів СРСР. Українська зональна дослідна станція (Лубни) входила до мережі Всесоюзного науково-дослідного інституту лікарських і ароматичних рослин.

Крім того, на українських землях розташовувалась значна кількість інституцій аграрного дослідництва, що входили до системи Наркомзему харчової промисловості СРСР, зокрема, до його управління цукрової промисловості – Головцукру: Всесоюзний інститут цукрової промисловості, 5 НД станцій та 2 опорних пункти [242] (*Додаток В*). Таким чином, на території українських земель союзного підпорядкування нараховуємо 5 НДІ, 8 – НД станцій та їх мережа опорних пунктів аграрного експериментаторства.

У другій половині 30-х років XX ст. було дозволено відновлення аграрної науки у межах діяльності вищих навчальних закладів. У 1936 р спеціальною постановою ЦК ВКП (б) і РНК СРСР ВНЗ приписувалось розгорнути науково-дослідну роботу на кафедрах, зобов'язати займатися нею кожного викладача, який мав слідувати затвердженим дирекцією індивідуальним планом науково-дослідної роботи [316, С. 351]. В цей період в мережі НКЗ УРСР функціонувало 25 сільськогосподарських вищих навчальних закладів з 45 факультетами.

Таким чином, проблеми аграрної науки розглядалися в межах Академії наук УРСР у Відділі біологічних наук. Працювала низка сільськогосподарських учбових кафедр в університетах та освітніх інститутах. Значна кількість науково-дослідних установ аграрного спрямування були зосереджені в системі республіканського та союзного Народного комісаріату землеробства. Народному комісаріату харчової промисловості СРСР підпорядковувалась низка сільськогосподарських науково-дослідних інституцій, частина з яких розміщувалась на території УРСР.

Організація сільськогосподарської науки другої половини 30-х років орієнтувалась на розробку першочергових проблем галузі, на т.зв. принцип «злиття науки з практикою», що загалом відповідало світовим тенденціям розвитку аграрної науки. Однак, радянська система розробила свій варіант такої співпраці. Постановами НКЗ УРСР від 16 та 29 квітня 1934 р було започатковано так звану колгоспну дослідну справу, шляхом створення хат-лабораторії [58, С. 142–144; 554]. Ці інституції мали посилити зв'язок роботи науково-дослідних установ з колгоспним та радгоспним виробництвом. Адже успішність роботи науково-дослідних установ вимірювалася тим, чи зможуть вони організувати широку перевірку своїх наукових висновків через ці структури, надати допомогу в організації та постановці дослідів і спостережень в колгоспному виробництві. Таким чином, поява такої організаційної структури сільськогосподарського дослідництва була обумовлена переходом держави наприкінці 20-х рр. XX ст. на колективне ведення аграрного сектора і мала стати в якійсь мірі альтернативою галузевої академії наук. Для координації мережі хат-лабораторій у 1936 р. в

системі НКЗ СРСР створювався Всесоюзний НДІ наукових методів посіву, очолюваний Д.Ю. Камищенко, зятим прихильником академіка Т.Д. Лисенка, який виступав активним прибічником функціонування хат-лабораторій. Таким чином, відбулась певна оптимізація з подальшою ліквідацією академічної структури та орієнтацією на провідну роль колгоспного дослідництва, коли практика явно, і на жаль, агресивно домінувала над теоретичними розробками [308].

Підпорядкування аграрної науки державній владі стало можливим лише із застосуванням репресій. 1935–1940 рр. були періодом численних перевірок діяльності науково-дослідних установ сільськогосподарського профілю, постійних замін їх керівного складу. Науковців звинувачували у «шкідництві» та «участі в антирадянських націоналістичних організаціях, що мали терористичні позиції». Науково-дослідні установи були під посиленним контролем партійних осередків, які втручались у кадрові та організаційні питання. Яскравим прикладом такого ставлення з боку партійних органів у цей період є ситуація, що склалась в УНДІ тваринництва. Постійні доноси співробітників один на одного адресовані в партапарат різного рівня – від району до республіки, звинувачення в антирадянській діяльності не сприяли успішному функціонуванню інституції [551]. Подібна ситуація складалась і в інших НДІ аграрного спрямування. Весною 1938 р. було відкрито кримінальну справу, де звинувачувалось 8 науковців Всесоюзного НДІ свинарства, якім інкримінувалась участь у контрреволюційній «шкідницькій» організації, керівником якої ніби був професор О.П. Бондаренко. За вироком суду 1 науковця засуджено до страти, 2 – на різні строки ув'язнення.

Особливо гостро постало питання про кадри в селекційних установах, адже запровадження нових методів селекції, розроблених Т.Д. Лисенком, вимагало беззаперечної підтримки на місцях. Знищувався прошарок старих кадрів-селекціонерів, натомість залучалися нові люди, які здебільшого прийшли в науку з виробництва і мали тільки по кілька років наукового стажу. Підтвердженням цьому є цифри, подані у звіті Сільськогосподарського відділу ЦК КП(б)У,

проведені у 1937 р. щодо розвитку селекційної справи в Україні. З 265 чол. молодих спеціалістів мережі науково-дослідних установ НКЗ УРСР науковий стаж до 2-х років мали чверть працюючих, до 6-ти років – більше 60%. І лише 12% з науковим стажем більше 10 років [134]. Продовжувала нав'язуватись «громадська» думка, що сільськогосподарські науковці, які отримали освіту та сформулювались за часи імперії або нездатні виконувати програми «соціалістичної реконструкції сільського господарства», або є «контрреволюціонерами», «шкідниками», «одноосібниками». І як переконувала більшовицька пропаганда, вони були одними з головних чинників, що заважали у прориві галузі. Як зазначав завідувач Сільськогосподарським відділом ЦК КП(б)У З.О. Сидерський «незважаючи на виробничу чистку склад наукових працівників засмічений класово-ворожими людьми» [134]. Гучні справи кінця 20-х – 30-х років, особливо «Трудової селянської партії», які широко висвітлювали у пресі, створювали в науковому середовищі страх перед репресивною машиною, бажання зайнятись тим, що не викличе невдоволення влади.

Наукове співтовариство стає все більше номенклатурним станом суспільства, всі стадії входження в яке – від вступу до аспірантури до заняття вищих посад – йшли під контролем партійних органів. Згідно із рекомендаціями, поданими ВАСГНІЛ, «при виділенні кандидатів в аспірантуру необхідно звертати увагу на відбір прийнятних в соціальному і найбільш стійких в партійному відношенні товаришів, здатних до науково-дослідної роботи» [354]. Загалом по країні в період з 1934 по 1941 рр. кількість аспірантів збільшилась у 3,5 рази (від 268 до 926 чол.), а в затвердженій у 1936 р. докторантурі перебувало 236 докторантів. Зокрема, в системі НКЗ УРСР щорічно зараховувалось до аспірантури від 60 до 80 чол [419; 401]. Така тенденція відповідала завданням, які стояли для науки загалом – «омолодження кадрів». Однак, результати форсованої кадрової «модернізації» аграрної науки були слабкими. Згідно із доповідною запискою про роботу УНДІ лісового господарства та агролісомеліорації у 1937 р. з 60 аспірантів, які мав інститут упродовж 30-х рр. захистили дисертацію лише 3

чол., що пояснювалось «шкідництвом» професорських кадрів [159]. Подібна ситуація простежується і в інших НДІ.

Таким чином, сільськогосподарська дослідна справа стала невід'ємним елементом держави, з усіма перевагами та недоліками. Отримавши пріоритетне фінансування, аграрне наукове співтовариство мало примиритись з жорстким ідеологічним та адміністративним диктатом. У той же час одержавлення науки в кінцевому рахунку таїло загрозу самій державі, несумісність ідеології якої з наукою і архаїчність тоталітарного управління ставали все більш очевидними.

Початок Другої світової війни для аграрної наукової громадськості пройшов під загальними лозунгами, які звучали ще з попередніх часів, про «зміцнення соціалістичної індустрії та озброєних сил Радянського Союзу» аби протистояти «західно-імперіалістичному світу» [163]. Стратегічна лінія СРСР в умовах політичної кризи кінця 30-х років була викладена у «Короткому курсі історії ВКП(б)» (1938) та в доповіді Сталіна на XVIII з'їзді партії 10 травня 1939 р., де робився наголос на «подальшому посиленні оборонного потенціалу країни». Знову в політичному середовищі активізувалась теза про всесвітню соціалістичну революцію, яка вибухне на уламках західної політичної «самопоглинаючої» системи. У журналі «Більшовик» у цей час зазначалось: «Людство іде до великих битв, які розв'яжуть світову революцію» [111].

Головним завданням, яке стояло перед галуззю, було інтенсифікувати зусилля по максимально-ефективній організації сільського господарства та його науково-організаційного забезпечення. Галузеве республіканське міністерство, яке визначалось, як один з найбільших наркоматів УРСР, важко справлялось з покладеними на нього завданнями. Наркомзем планувався як винятково директивний орган, до компетенції якого мали входити розробка планів розвитку сільського господарства, координація проведення сільськогосподарських кампаній, безпосереднє управління лише великими підприємствами. На практиці НКЗ керував радгоспами та МТС, здійснював керівництво та контроль за сівозмінами та землеустроєм. Крім того, тепер в його компетенції був методичний супровід НД установ. Така ситуація в управлінні галуззю вимагала реорганізації,

яка започатковувалась Постановою РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 5 грудня 1939 р. На виконання цього документу, згідно із Постановою РНК УРСР та ЦК КП(б)У від 31 грудня 1939 р. «Про структуру Народного комісаріату землеробства УРСР» задля більш ефективного управління сільським господарством (планування, фінансування, матеріальне оснащення), а також покращення роботи машинно-тракторних станцій та організаційно-господарського забезпечення колгоспів здійснено реорганізацію Наркомзему УРСР [563]. Подібна реформування, що мало на меті розукрупнення наркоматів, проходило і в інших галузях народного господарства. Зокрема, Наркомат харчової промисловості було розділено на три народних комісаріати: рибної, м'ясної і молочної та харчової промисловості.

Стержневою ідеєю в реформуванні Наркомзему було створення виробничо-територіальних управлінь, замкнутого типу, які могли забезпечити управління сільським господарством певного регіону в усьому його комплексі. Так, в системі управління Наркомзему створювалось 7 виробничо-територіальних управлінь: Центрального Лісостепу; Східного Лісостепу; Півдня; Південно-Східне; Полісся; Північно-західне; Західного Лісостепу. Замість галузевого (спеціалізованого) принципу побудови було застосовано виробничо-територіальний: створені територіальні главки, у складі яких виробничо-територіальні сектори, які мали управляти колгоспами та МТС. У кожному з них були створені виробничі і спеціальні управління: 1) тваринництва, 2) конярства, 3) ветеринарне, 4) сортове, 5) плодоовочеве, 6) меліорації, 7) землеустрою, 8) агротехніки і механізації сільського господарства, 9) вищих начальних закладів і технікумів, 10) підсобних колгоспних підприємств і млинарства та 11) птахівництва. Одночасно, при наркоматі були ліквідовані структурні підрозділи у вигляді галузевих управлінь: зернове, бурякове, бавовняне, лляно-конопляне, тютюнове, лісове, машинно-технічне, планово-фінансове, по боротьбі зі шкідниками та хворобами сільськогосподарських рослин, обліку і звітності та спецвідділ. Територіальні управління, крім тих що репрезентували західноукраїнські області мали у своєму складі: головного агронома в особі керівника управління та групу агрономів-спеціалістів головного інженера із механізації з групою спеціалістів, планово-

фінансовий відділ та бухгалтерію. Така організація дозволяла в короткі терміни вирішувати будь-якої складності виробничі питання в конкретно взятому сільськогосподарському регіоні, не порушуючи роботи інших територій. В складі міністерства виокремлювався Військовий відділ, який мав розробляти плани роботи галузі в умовах війни.

Міністерству підпорядковувались: Державна комісія з сортовипробування овочевих, баштанних та кормових коренеплодів; Державна карантинна інспекція; Технічна рада. Крім того, функціонувало Видавництво колгоспної та радгоспної літератури УРСР «Держсільгоспвидав»; газети «Колгоспник України» та «Тваринництво України», масові науково-популярні журнали «Зернове господарство», «Колгоспне бджільництво», «На Всесоюзний огляд», «Соціалістичне тваринництво», «Технічні культури». Випускались спеціалізовані видання УНДІ плодівництва «Сад і город», УНДІ експериментальної ветеринарії «Ветеринарна справа». Для мобілізації зусиль з покращення якості друкованих органів наприкінці 1940 р. було проведено реорганізацію видань. Так, журнали «Зернове господарство» і «Технічні культури» об'єднали в один спеціалізований журнал – «Соціалістичне сільське господарство»; приєднали до «Соціалістичного тваринництва» журнал «Ветеринарна справа» та підпорядкували «Колгоспне бджільництво» [400].

Реорганізація для потреб військового протистояння активізувала питання реформування галузевого дослідництва. Постійні нарікання на відірваність аграрної науки від виробництва, критика в цьому відношенні роботи НКЗ УРСР, розпорошеність НД установ щодо підпорядкування викликали активне обговорення в пресі та серед наукового загалу шляхів реформування організаційної складової сільськогосподарської справи. Як неодноразово відзначали аналітики (як сучасники, так і пізніше, вітчизняні, так і зарубіжні) основним недоліком, який гальмував розвиток сільськогосподарського дослідництва УРСР у передвоєнні роки була недосконала організаційна побудова його ведення як в межах профільного наркомату, так й інших організацій. Науково-дослідні установи аграрного спрямування в науково-методичному

відношенні були розрізнені і не мали належного єдиного науково-методичного центру, який би керував і спрямовував дослідну роботу за певним планом. Зауважувалось, що на кінець 30-х років як в цілому по Союзу, так і по республіці, не було єдиної організованої системи сільськогосподарських науково-дослідних установ. Дослідні інституції підпорядковувалась обласним земельним відділам, різним управлінням НКЗ, як союзного так і республіканського значення, лише невелика їх частка безпосередньо ВАСГНІЛ [742]. Методична замкненість в рамках кожної установи приводила до розробки схем наукових дослідів, які були не пов'язані між собою і не давали можливості більш чітко і в коротші терміни відповісти на актуальні питання галузі. Фахівці відмічали, що в умовах планової економіки єдиним гарантом розвитку сільськогосподарської дослідної справи мало бути повернення до універсального координуючого органу аграрної науки – республіканської галузевої академії наук, хоча б у вигляді філії всесоюзної.

Про наміри повернення до академічної організаційної побудови вітчизняної сільськогосподарської справи, як вже зазначалось, було окреслено у Постанові РНК УРСР та ЦК КП(б)У від 31 грудня 1939 р. Наступним кроком до академізації аграрної науки стало створення матеріально-технічної бази філії. Для цього було обрано Всесоюзний інститут наукових методів посіву. Постановою Економічної Ради при РНК СРСР від 5 травня 1940 р. його передавали у відання НКЗ УРСР [415]. У березні 1941 р. згідно із Постановою РНК УРСР №156 від 12 лютого 1941 р. Інститут ліквідовувався, а на його базі мала постати Українська філія Академії сільськогосподарських наук ім. В.І. Леніна [556]. Для вирішення всіх технічних питань (продовження незакінчених НДІ наукових методів посіву дослідних робіт та працевлаштування його співробітників, тощо) створювалась ліквідаційна комісія при НКЗ УРСР. Згідно із Постановою РНК УРСР від 13 лютого 1941 р. формувалось Організаційне бюро Української філії ВАСГНІЛ в складі 10 чол. на чолі з М.О. Олышанським, затятим прибічником академіка Т.Д. Лисенка, який виконував обов'язки директора з наукової роботи Всесоюзного НДІ селекції та генетики (Одеса) [557]. До складу Оргкомітету увійшли академіки – В.П. Постелов та В.Я. Юр'єв, з числа науковців доцент Уманського СГІ,

С.Х. Дука; кандидат сільськогосподарських наук, старший науковий співробітник Всесоюзного НДІ кормів ім. В.Р. Вільямса В.М. Рабінович та кандидат сільськогосподарських наук, старший науковий співробітник Всесоюзного НДІ селекції та генетики І.Д. Колесник. З числа функціонерів Оргбюро репрезентували: В.Ф. Старченко, заступник голови РНК УРСР; Ф.Г. Луценко, заступник наркома землеробства УРСР; П.В. Рудницький – начальних планового відділу НКЗ УРСР, М.І. Харитонов, який очолював сектор винахідництва НКЗ УРСР, який тепер було реорганізовано в експериментальну майстерню філії. Вченим секретарем Оргбюро призначено А.Г. Утехіна. Оргбюро згідно із Постановою РНК та ЦК КП(б)У №145 від 31 січня 1941 р. «Про організацію в УРСР філії Всесоюзної академії сільськогосподарських наук ім. В.І. Леніна» надавалось право наукового супроводу цілої низки питань – від підвищення урожайності сільськогосподарських культур, розвитку насінництва, боротьби зі шкідниками та хворобами сільськогосподарських культур до розвитку певних аграрних галузей [555]. По суті, Оргбюро мало перейняти функції Наукової Ради НКЗ УРСР з її громіздкою структурою (81 чол.), адже намічені завдання мали реалізовуватись силами науково-дослідної мережі НКЗ УРСР. Однак Українська філія ВАСГНІЛ так і не встигла розпочати свою діяльність до початку військових дій на території українських земель. А координаційна діяльність науково-дослідної роботи в сільському господарстві продовжувала здійснюватися відповідним структурним підрозділом Наркомзему УРСР практично до 1956 р., до створенням Української академії сільськогосподарських наук.

На початок 1940 р. у мережі науково-дослідних сільськогосподарських установ Наркомзему УРСР, перебувало вже 59 інституцій, що функціонували у 16 з 21 областей республіки. Найбільша кількість установ була сконцентрована в Київській (16) та Харківській (10) областях, однак жодної не існувало в Станіславській, Львівській, Дрогобицькій та Кам'янець-Подільській областях [74]. З квітня 1941 р. кількість інституцій значно збільшилась через приєднання до мережі агрохімлабораторій МТС згідно із наказом НКЗ УРСР від 11 квітня 1941 р. і тепер становила 97 (10 НДІ, 28 дослідних станцій, 16 дослідних

полів, 42 опорні пункти, що розташовувались в колгоспах УРСР та Центральна сільськогосподарська бібліотека) [660, С. 41–42]. Загальний бюджет їх фінансування становив більше 17 млн. крб. *(Додаток Г)* На рілничий напрям досліджень виділялось 39 % всього бюджету (6,6 млн. крб), плодоовочений – 20,4 % (3,5 млн. крб), тваринництва – 14 % (2,4 млн. крб.), механізації – 13% (2,2 млн. крб.), меліорації – 12,3 % (2,1 млн.крб.), певною статей фінансувалась Центральна наукова сільськогосподарська бібліотека – 1,2 % (0,2 млн. крб.). Мережа НД установи системи НКЗ УРСР володіла потужною матеріально-технічною базою, яка нараховувала лише земельних площ 43 тис. га., тракторного парку – 163 одиниці, комбайнів – 21 та іншої сільськогосподарської техніки (сівалок, культиваторів, зерноочисних установок, сортувальниць, плугів) – 1262 шт. *(Додаток Д)* [313].

Для активізації роботи всіх науково-дослідних установ системи НКЗ УРСР почала застосовуватись практика створення бригад науковців, які мали взаємо перевіряти тематичні плани та розроблені заходи щодо їх виконання. Так, з травня 1940 р. почала діяти бригади для перевірки інституцій тваринницького напрямку [411]. Крім того, аби посилити контроль за науковою сферою галузі в системі НКЗ УРСР у січні 1940 р. було змінено керівний склад більшості (32) НД установ [406].

Початок Другої світової війни активізував діяльність Академії Наук УРСР. Зовнішня загроза вимагала консолідації зусиль вчених для більш ефективного об'єднання зусиль вчених різних галузей, зокрема й щодо сільського господарства. У грудні 1939 р. загальні збори АН затвердили зміни до статуту Академії, за яким значно розширювались функції Відділів як провідних ланок наукового керівництва інститутами, контролю за виконанням планових наукових завдань, використанням бюджету тощо [218]. Цей статус Відділів Академії закріплювався «Положенням про Відділи АН УРСР» [221, С. 53–55]. До складу Відділу біологічних наук входили інститути: Ботаніки (з ботанічними садами і заповідниками (директор академік М.М. Гришко), Зоології (директор академік І.І. Шмальгаузен), Гідробіології (директор – чл.-кор. Я.В. Ролл), Мікробіології

(директор П.Е. Марусенко), Біохімії (директор – академік О.В. Палладін), Карадзька біологічна станція (директор К.О. Виноградов), Інститут клінічної фізіології (директор – академік О.О. Богомолець). Ще у 1938 р. Президією АН було затверджено «Положення про науково-дослідний інститут», за яким роль цих структурних об'єднань значно зростала через тісний зв'язок з Держпланом УРСР, наркоматами, господарськими організаціями та підприємствами [221, С. 13]. Президія АН скеровувала наукові колективи на розв'язання комплексних проблем, тому постійно відбувався перегляд наукової проблематики установ АН, зокрема й Відділу біологічних наук, який нараховував 254 наукових співробітників [221, С. 110]. Основне завдання, яке ставилось перед академічними установами – скорочення багатотемності досліджень та повна переорієнтація на комплексне вивчення великих народногосподарських тем. У травні 1941 р. відбулась чергова реорганізація АН, коли розглядались питання структури інститутів та визначалась їх спеціалізація [221, С. 15]. Таким чином, продовжувала впроваджуватись тенденція, запроваджена ще в першій половині 30-х років – «щільніше поєднати теоретичну думку з практикою соціалістичного будівництва і цілком ліквідувати відставання теорії від соціалістичної практики» [760, С. 59]. Так, Інститут біохімії зосередився крім вивчення біохімії нервової системи, м'язової діяльності на проблемі біохімії харчування, зокрема відгодівлі сільськогосподарських тварин. При Інститутах зоології та біології почав діяти новий відділ – паразитології, в якому були об'єднані раніше розпорошені по різних відділах роботи в цій галузі. Відділ екології майже повністю зосередився у своїй роботі на проблемах сільського господарства. При Інституті мікробіології працював відділ ґрунтової мікробіології, який займався вивченням застосування бактеріальних добрив для підвищення урожайності сільськогосподарських культур.

Згідно із рішенням Президії АН УРСР від 17 лютого 1940 р. формувались бригади науковців, які координували наукові дослідження з комплексних тем. Так, найактуальнішим питанням, яке вимагало комплексного теоретичного опрацювання було визначено проблему боротьби зі шкідниками та хворобами

сільськогосподарських рослин та тварин. Головою бригади науковців з цієї теми було призначено академіка В.П. Поспелов, голову Відділу біологічних наук, його заступником призначено чл.-кор. Є.В. Зверозомб-Зубовського, заступника директора з наукової роботи Інституту зоології [221, С. 483]. Ефективна робота бригади стимулювала до виокремлення відділу біометодів боротьби зі шкідниками сільськогосподарських культур, запровадження нових лабораторій – з вивчення таксисів у комах, біологічних та токсикологічних методів боротьби при Інституті зоології АН [221, С. 482]. Крім того, до бригади науковців АН УРСР в середині 1940 р. приєднано фахівців науково-дослідної мережі НКЗ УРСР, НКЗ СРСР, Наркомзему харчової промисловості СРСР, які спільними зусиллями розробили комплекс ефективних заходів боротьби з буряковим довгоносом, на що виділялось галузевим республіканським міністерством 764 тис. грн [417].

Ще однією структурою для координації зусиль по вивченні комплексних тем у 1939–1941 рр. в межах АН УРСР діяла Рада із вивчення продуктивних сил УРСР, головою якої був віце-президент АН УРСР О.Г. Шліхтера, а з грудня 1940 р. – Є.С. Бурксер. До компетенції цієї структури входила: координація планів науково-дослідної роботи академічних установ із Держпланом УРСР та науково-дослідною роботою відомчих інституцій, узгодження планів із загальнодержавним планом з вивченням у ньому основних наукових тем і проблем; організація експедицій республіканського масштабу та участь у загальносоюзних експедиціях [546]. Для потреб сільського господарства в межах Ради працювала бригада науковців, яка розробляла комплексну проблему «Ерозія ґрунту та боротьба з нею». Основними виконавцями та координаторами робіт у цьому питанні призначались Інститути гідрології та Геологічних наук, які мали узгодити дану тематику з вивченням ерозії ґрунту на Донбасі, до розробки якої була долучена група науковців під керівництвом академіка О.Н. Соколовського. За результатами робіт мала бути проведена конференція з проблем ерозії ґрунтів та боротьби з нею [221, С. 540–541]. Адже еродовані ґрунти становили в певних регіонах до чверті всієї площі земель. Голова Ради чл.-кор. Є.С. Бурксер ініціював проведення нарад щодо дослідження ресурсів Західної України, створення Ради в

справі організації робіт в Академії наук з природничо-історичного районування. На засіданні Президії АН УРСР від 4 червня 1941 р. було затверджено склад цього об'єднання в особі 10 членів. Серед них були представники як установ АН УРСР так й інших науково-дослідних установ: Інституту гідрології (академік Б.С. Чернишов та професор А.В. Огієвський), Інституту гідробіології (чл.-кор. Я.В. Ролл), Інститут біології (професор Ю.Д. Клеопов), Інституту географії (професор П.К. Погребняк). Від УНДІ соціалістичного землеробства НКЗ УРСР призначений професор Г.Г. Махов. Головою призначався академік К.Г. Воблій [221, С. 547–550]. Рада координувала також комплексне народногосподарське дослідження р. Дністер, залучаючи для цього як інституції АН так відомчі науково-дослідні установи [221, С. 528, 551].

Приєднання західноукраїнських земель до території УРСР вплинуло на організаційну складову вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи. Адже, до початку військових дій на теренах Радянського Союзу тривав процес інтеграції західноукраїнського наукового простору у загальноукраїнський. До жовтня 1939 р. організаційна структура аграрного дослідництва на території Західної України була представлена інституціями, що підпорядковувались: а) Міністерству землеробства Польщі (Дослідний заклад торф'яних родовищ в Сарнах); б) навчальним закладам (Інститут сільськогосподарської хімії та ґрунтознавства Львівської Політехніки в Дублянах, куди входила дослідна, контрольно-насіннева станція та дослідне поле (з 1901 р.); зоологія Львівської ветеринарної академії (1881 р.); в) громадським галузевим об'єднанням (відділ дослідництва у Львові зі станцією ботанічного землеробства та мережею дослідних полів й хімічною лабораторією Малопольського сільськогосподарського товариства (з 1922 р.); станція захисту рослин Волинського товариства органічного землеробства у Луцьку); г) музейні установи (відділи ботаніки та зоології природознавчого музею наукового товариства ім. Т.Г. Шевченка та музею Дідушицьких (з 1870 р.) [305].

На АН УРСР покладалось завдання щодо вивчення природних ресурсів регіону. З цією метою створювались бригади з наукових співробітників Інститутів

Зоології, Ботаніки, Хімії, Геологічних наук та Енергетики [221, С. 184–186]. Крім того, для виявлення об'єктів, які б доцільно було перетворити у заповідники та природничі музеї АН УРСР було сформовано бюро Відділу біологічних наук [221, С. 186–187].

Зі свого боку НКЗ УРСР силами своєї науково-дослідної мережі долучився до процесу вивчення наукового та сільськогосподарського потенціалу регіону задля інтеграції цих територій у народногосподарський комплекс республіки. Згідно із наказом НКЗ УРСР від 11 травня 1940 р. було розпочато комплексне дослідження ґрунтів Рівненської, Волинської, Тернопільської, Львівської, Дрогобицької та Станіславської областей. Основним виконавцем був УНДІ соціалістичного землеробства, який мав скласти карти ґрунтів шести західних областей УРСР [412]. На це виділялось менше року – від травня 1940 р. до квітня 1941 р. та визначався кошторис витрат в розмірі 163,1 тис крб. Задля розвитку тваринництва, його кормової бази в краї одночасно виходить наказ НКЗ УРСР щодо цього питання. Для цього створювалась бригада науковців, що об'єднувала наукові кадри УНДІ соціалістичного землеробства (Київської та Харківської частини) та Інституту ботаніки АН УРСР. Адже мова йшла про комплексне дослідження луків та пасовищ, розроблення заходів у справі піднесення їх продуктивності та раціонального використання [413].

В результаті дослідження регіону, використавши його науковий аграрний потенціал у 1940 р. почали діяти Сарненська болотна станція (Рівненська область), Лановеська та Шутроминська селекційні станції (Тернопільська область) та сільськогосподарська дослідна станція «Биваки» (Волинська область) [74]. Планувалось відкриття Львівської сільськогосподарської науково-дослідної станції та дослідних полів в Дрогобицькій та Станіславській областях, однак цей процес був перерваний початком німецької окупації українських земель.

Приєднанням Бессарабії та Північної Буковини у 1940 р. також позначилось на організаційній структурі науково-дослідної мережі НКЗ УРСР. Зокрема, на території Ізмаїльської області, створеної в грудні 1940 р., задля вивчення агротехніки рисосіяння та запровадження культури рису у виробництво на

Придунайських плавнях, було організовано опорний пункт рисосіяння, який підпорядковувався Українській НДС рисосіяння, що базувалась м. Вознесенськ Миколаївської області [404]. До травня 1941 р. була розроблена тематика пункту, закінчено спорудження зрошувальної системи на ділянках визначених для рисосіяння, обладнано рисові поля насосними станціями.

Надзвичайно велике значення для популяризації новітніх досягнень українських вчених-аграріїв напередодні вступу СРСР у німецько-радянську війну мала публікація їх результатів досліджень у фахових монографічних та періодичних виданнях. Проведений бібліометричний аналіз публікацій 1939 р., 1940 р. та фактично першого півріччя 1941 р. засвідчує, що лише у Державному видавництві колгоспної і радгоспної літератури УРСР було випущено друком 261 найменувань праць фахівців НДУ аграрного спрямування (у 1939 – 171, 1940 – 145, 1941 – 45). Серед них 84 праці популяризаторського характеру, що висвітлювали передовий досвід зразкових колгоспів та радгоспів, досягнення ланкових та стаханівців (у 1939 – 44; 1940 – 27, 1941 – 13) ; 98 інструкцій, методичних рекомендацій, вказівок щодо різних агро- та зоотехнічних заходів (1939 – 30, 1940 – 27, 1941 – 41), 15 підручників, посібників (1939 – 5, 1940 – 5, 1941 – 5). Основні результати своїх досліджень як в питаннях теорії, так і практики сільського господарства вчені НДУ аграрного спрямування друкували переважно у звітах та збірниках наукових праць українських НДУ, які мали назви: «Труди/Труды», «Наукові праці/роботи», «Праці», «Науковий звіт», «Збірник науково-дослідних робіт/Сборник научно-исследовательских работ», «Бюлетень», «Итоги», «Сборник статей» – 50 випусків (1939 р. – 21; 1940 – 21; 1941 – 8). Упродовж зазначеного періоду виходили науково-виробничі журнали масового характеру: «Зернове господарство» 1939–1940, «Соціалістичне сільське господарство», 1941, «Сад і город» 1939–1941, «Соціалістичне тваринництво» 1939–1941, «Ветеринарна справа», 1939–1940, «Технічні культури» 1939–1940. «Колгоспне бджільництво», 1939–1940, Крім того, друкованими органами НД інституцій всесоюзного значення, які розташовувались на українських землях були: журнал «Яровизация» (ВНДІ селекції та генетики), «Селекция и

семеноводство», «Сахар» (ВНДІ цукрової промисловості). Результати аграрного дослідництва висвітлювались на сторінках періодичних видань АН УРСР: «Доповіді АН УРСР», «Журнал Інституту ботаніки АН УРСР», 1939; «Ботанічний журнал 1940–1941», «Мікробіологічний журнал», «Біохімічний журнал».

Таким чином, в кінці 30-х років остаточно склалися основні сектори науки: загально академічна республіканського рівня, галузева академічна всесоюзного масштабу, вузівська і галузева. Проблеми аграрної науки розглядалися в межах галузевої академічної установи загальносоюзного значення – Всесоюзної академії сільськогосподарських наук ім. В.І. Леніна, ВАСГНІЛ та Академії наук УРСР у Відділі біологічних наук. Працювала низка сільськогосподарських учбових кафедр в університетах й інститутах Наркомату освіти УРСР. Більшість дослідних інституцій аграрного спрямування були зосереджені у віданні Наркомзему (як союзного так і республіканського). Кожен із секторів науки функціонував в значній мірі незалежно, навіть у межах відомств. Характерними рисами довоєнного періоду історії організаційної складової сільськогосподарської дослідної справи стало посилення централізації, бюрократизації та політизації управління, наступу на наукову інтелігенцію, «радикальної перебудови наукових установ». Їх діяльність підпорядковувалася амбітним планам прискореного соціалістичного будівництва. На управління наукою і її організацію, діяльність наукових установ та взаємовідносини влади з науковою інтелігенцією в кінці 30-х рр. XX ст. вирішальний вплив надавали умови, цілі і методи сформованого тоталітарного режиму, установка на завершення будівництва основ соціалізму [308].

Початок Другої світової війни та мобілізація всіх ланок народного господарства стимулювали до реорганізації галузевого міністерства шляхом переформатування його за виробничо-територіальним принципом, що дозволяло в короткі терміни вирішувати будь-якої складності виробничі питання в конкретно взятому сільськогосподарському регіоні, не порушуючи роботи інших територій. Одночасно розпочався процес реорганізації управління сільськогосподарської дослідної справою у вигляді створення Української філії ВАСГНІЛ. У цей період

активізувалась діяльність Академії Наук УРСР, межах якої були сформовані бригади науковців, які координували наукові дослідження щодо вивчення проблеми боротьби зі шкідниками та хворобами сільськогосподарських рослин та тварин, ерозійності ґрунтів, вивчення природних ресурсів приєднаного західноукраїнського регіону. У 1939–1941 рр. тривав процес інтеграції наукового аграрного потенціалу західноукраїнського регіону у загальноукраїнський контекст.

2.2. Наукові здобутки вітчизняного аграрного дослідництва наприкінці 1930-х–поч. років ХХ ст.

Перед Другою світовою війною Україна мала розгалужену мережу науково-дослідних інститутів, селекційних, садово-городніх, тваринницьких і лісових дослідних станцій, полів, опорних пунктів. Мережа являла собою добре організовані науково-дослідні установи, які були обладнані лабораторіями, експериментальними базами, тваринницькими фермами, колекційними розсадниками, лісовими та плодоягідними насадженнями тощо. Діяльність вітчизняних науково-дослідних установ можна було систематизувати за 5-ма основними напрямками: рослинництва, селекції, тваринництва, механізації сільського господарства, сільськогосподарської меліорації.

До групи *рослинництва* входили Українські науково-дослідні інститути соціалістичного землеробства (Київ, Харків), зернового господарства (Дніпропетровськ), які мали розгалужену мережу дослідних станій, полів та дослідних пунктів та входили до мережі НКЗ УРСР. Провідними інституціями щодо селекції та насінництва були Всесоюзні селекційно-генетичний інститут (Одеса), інститут цукрової промисловості (Київ), Українська філія Всесоюзного інституту кормів ім. В.Р. Вільямса з мережею селекційних станцій.

Головні завдання, які стояли перед науково-дослідними установами рослинницького напрямку напередодні вступу Радянського Союзу у Другу світову війну торкалися розробки системи агротехнічних заходів, що забезпечують

прогресивне наростання елементів родючості ґрунту республіки і піднесення врожайності зернових і технічних культур, що в умовах військової загрози мало стратегічне значення. Другою, найбільшою проблемою рослинницької галузі була боротьба з посухою в степових районах УРСР. Крім того, планове виробництво вимагало комплексної розробки високоефективної системи обробітку ґрунту і удобрення сільськогосподарських культур у сівозмінах різних зон України (Полісся, Лісостеп, Степ). Серед нагальних проблем галузі поставало дослідження та агрономічна оцінка нових джерел добрив, а також раціональне використання різних форм органічних і мінеральних добрив. НД установи продовжували розробляти систему агротехнічних прийомів підвищення врожайності трав та опрацювання системи часткового і фундаментального поліпшення луків і пасовищ. Вони ж удосконалювали способи боротьби з різними шкідниками та хворобами сільськогосподарських рослин; проводили селекційні дослідження щодо виведення нових сортів сільськогосподарських рослин [285].

Провідною науковою інституцією аграрного спрямування на українських землях був Український науково-дослідний інститут соціалістичного землеробства, утворений у 1935 р. шляхом об'єднання Українського інституту рослинництва, Українського інституту захисту рослин і Українського інституту добрив і ґрунтознавства з розміщенням його: в частині Інституту ґрунтознавства та добрив – в м. Києві, та рослинництва – в м. Харкові [61, С. 138–139]. У довоєнний період інституція всебічно досліджувала ґрунтовий покрив країни, складались ґрунтові та агрохімічні карти. Інститут здійснив методичний супровід обстеження колгоспів та МТС республіки, в результаті якого вони отримали ґрунтово-агрохімічні карти в мірілі 1:25000 (для МТС) та 1:10000 (колгоспів). Це дозволило розробити комплексні плани щодо застосування добрив у колгоспах буракової зони УСРР. В результаті було досліджено майже 3 млн. га, що було здійснено силами дослідної мережі Всесоюзного НДІ цукрової промисловості [53, С. 7]. Це стало основою розробки класифікації і номенклатури ґрунтів України.

За новою класифікацією була створена зведена ґрунтово-агрохімічна карта Київської Вінницької, Харківської та Чернігівської областей загальною площею

20 млн. га. Дослідження цілої плеяди науковців щодо характеру органічної речовини у типах та підтипах ґрунтів, механічного складу (М.М. Годлін) [116], фізичні властивості чорноземів (К.С. Божко) [27], та опідзолених та деградованих ґрунтів (А.А. Кравченко) дозволили завершити в цей період розробку класифікації ґрунтів за механічним складом [53].

Базуючись на даних розроблених карт науковцями І.Л. Калошею, І.С. Миронівським, С.М. Бугаєм розроблено норми і техніки внесення добрив під цукрові буряки, озиму пшеницю, льон і тютюн [53, С. 23]. Крім того, задля культивування нових шарів ґрунту широко впроваджувалось застосування бактеріального добрива нітрагіну під бобові культури. Це дозволяло підвищити урожайність від 44 до 75%. Ефективні були результати досліджень щодо підживлення рицини, цукрового буряку, бавовнику та люпину бором (О.Т. Калачиков, А.С. Шевченко). Професор О.І. Душечкін досяг збільшення цукристості буряків за рахунок магnezіальних добрив [229, С. 24].

Одним з головних напрямів наукової діяльності інституту було вивчення ефективного використання і відновлення родючості ґрунтів України. Зокрема, О.І. Стоцький обґрунтував схему докорінного поліпшення опідзолених та підзолистих ґрунтів на прикладі зони Полісся [703]. Вчений продовжив дослідження проблеми вапнування ґрунтів в системі сівозмін, особливо щодо поліпшення агрофізичних і фізико-хімічних властивостей кислих ґрунтів Полісся і Лісостепу УРСР. Розроблені ним схеми удобрення давали приріст врожаю на 20–40% [702].

Н.Б. Вернардер узагальнила результати багаторічної праці науковців інституту у розробці системи ефективних агротехнічних заходів на різних ґрунтах сухого степу УРСР. Вчена також досліджувала систему хімічної меліорації солонців та солонцювальних ґрунтів, підсумувала роботу щодо агротехнічних рекомендацій на цих ґрунтах [67, С. 9]. І.М. Ніколенко ще ширше поставив питання щодо використання солонців степу УРСР. Крім угноєння солонців, хімічної меліорації, науковець науково обґрунтовує використання сівозмін «в умовах природнього зволоження» [441, С. 10]. Загалом інститутом упродовж

1936–1941 рр. завдяки закладеним спеціальним дослідям в господарствах Чернігівської, Одеської, Херсонської областей було розроблено комплексні заходи щодо сільськогосподарського використання солонців та солончаків, які займали загальну площу близько 3 млн га в УРСР.

Значні досягнення проведено щодо боротьби з ерозією ґрунтів, адже за даними Г.Г. Махова обсяг еродованих земель в Україні становив 1,5 млн га. Крім того, їх частка в деяких регіонах складала до 25%. Академік О.Н. Соколовський та професор Г.Г. Махов розробили кожен свою схему протиерозійних заходів, які у більшості позицій є дієвими і сьогодні. Так О.Н. Соколовський запропонував технологію диференційованого вирощування польових культур, яка залежить від кута нахилу схилу до 3° та 5° , а також заходи по хімізації еродованих ґрунтів [672]. Професор Г.Г. Махов розробив оптимальні заходи для боротьби з еродованими ґрунтами, де вказувались агроприйоми від посіву сумішей злакових і бобових, внесення органічних добрив, насадження кущів та дерев по горизонталі, терасування, дренажу до вибору спеціального знаряддя для обробітку ґрунту тощо [381, С. 28–29]. Для вирішення цієї масштабної сільськогосподарської та екологічної проблеми були залучені фахівці УНДІ агро меліорації, та лісового господарства; гідротехніки та меліорації, лабораторії хімії Харківського СГІ. У 1941 р. це питання обговорювалось на засіданні Ради по вивченню продуктивних сил УРСР, що діяла при АН УРСР. Інститутам гідрології та геологічних наук АН УРСР доручалось координувати цю комплексну тему. Група науковців на чолі з О.Н. Соколовським, яка займалась дослідженням ерозії ґрунтів Донбасу, долучалась до цієї групи науковців [221, С. 540–541].

З приєднанням західноукраїнських земель до складу УРСР, УНДІ соціалістичного землеробства згідно із наказом НКЗ УРСР від 11 травня 1940 р. [412, С. 105] отримав завдання щодо комплексної ґрунтознавчої оцінки цього регіону. Керівником проекту призначено професора Г.Г. Махова, який мав уже напрацювання та попередньо зробив висновки про подібність зерно-бурякової зони Західної України до тієї ж зони УРСР [380, С. 41–42]. Обстеження ґрунтів регіону стало частиною комплексного вивчення західноукраїнських земель, адже

держава планувала як найшвидше та ефективніше залучити цей край у загальнореспубліканський народногосподарський комплекс. Перед вченими стояло завдання правильно побудувати систему узгоджених агротехнічних заходів, які б забезпечували прогресивне зростання врожаїв усіх культур.

Результати комплексного вивчення ґрунтового покриття краю було викладено професором у його статті «Ґрунти західних областей УРСР і основні завдання раціональної агротехніки» [379], де вчений зазначав, що природні умови сільськогосподарського виробництва регіону дуже специфічні та строкаті, часто відмінні від умов центральних та східних областей УРСР, а тому вимагали особливо уважного ставлення. Поряд із вивчення ґрунтово-кліматичних умов для розробки раціональних сівозмін, добору культур та високоврожайних сортів для цієї зони, правильної системи удобрення та обробітку ґрунту вчений рекомендував утворення в межах регіону кілька міжобласних комплексних станцій для розв'язання чергових питань агротехніки.

Основна увага науково-дослідної роботи УНДІ зернового господарства (Дніпропетровськ) була зосереджена на конкретизації травопільної системи В.Р. Вільямса для зернового господарства. З цією метою проводилась порівняльна оцінка сівозмін у районному розрізі як за їх продуктивністю, так і за впливом на збільшення родючості ґрунту, але одночасно з розробленням системи добрив у сівозміні зернового господарства. Потреба зосереджувати увагу інституту на питаннях удобрення була обумовлена тим, що удобрення в Степу розглядалися як складова частина комплексу заходів, спрямованих на боротьбу з посухою. Запровадження травопільних сівозмін вимагало широкого розроблення агротехніки багатолітніх трав, особливо їх сумішей. Тому перед інститутом стояло питання добору найпродуктивніших трав і їх сумішей для різних районів, вивчення способів посіву сумішей з тим, щоб забезпечити нормальне співвідношення компонентів у суміші і високу продуктивність трави, вивчення строків посіву, способів і норм висіву, догляду за багатолітніми травами і вишукування корисних трав серед дикої рослинності. Особлива увага приділялась підсіву суміші до озимини при осінньому підсіві житняка і весняному підсіві

люцерни, що за висновками вчених полегшувало запровадження сівозмін в степовій частині УРСР.

Одним з головних напрямів роботи інституту було вивчення системи обробітку ґрунту та догляду за сільськогосподарськими рослинами, де особлива увага зверталась на проблему глибини культивації пару, а також добір знарядь для догляду за паром. Для цього випробовувались ножові знаряддя для обробітку пару та давалась їх агрономічна оцінка, вивчалась передпосівна культивація зябу.

Сектор фізіології зосереджувався над одержанням морозостійкого, бавовника, озимої пшениці і посухостійкої ярої пшениці, аналізуючи біологічні способи поглиблення вузла кущення. В цей період інститутом продовжувались дослідні роботи по опроміненню насіння бавовника, рицини. Це давало скорочення вегетаційного періоду бавовника на 5–8 і до 10 днів, і прибавку врожаю від 1 до 2-х центнерів з гектара [363].

Надзвичайно актуальним в умовах наростання військової загрози стали розробки нехімічних методів боротьби зі шкідниками в умовах можливого дефіциту хімічних засобів. Лабораторія боротьби з бур'янами розробляла агротехнічні прийоми по боротьбі з гірчаком, берізкою, гулявником. Вперше в світі було розв'язане питання можливості біологічної боротьби з вовчком (Є.Є. Фомін), який паразитує на ряді культур, використовуючи грибок *Fusarium orobanchae*. Лабораторією фітопатології виведено чисту культуру цього грибка, а також розв'язано питання про виготовлення біопрепаратів [743]. Позитивні результати у виробничих умовах були одержані і щодо застосування яйцеїда трихограми в боротьбі з озимою совкою, знайдено організаційні форми розв'язання цієї справи у формі колгоспних трихограмних лабораторій. Розпочато роботу по вивченню можливості використання покценелід в боротьбі з попелицею. Основними нерозв'язаними питаннями лишались вивчення заходів боротьби з шкідниками люцерни і інших кормових трав; продовжувалось вишукування і апробація нових контактних отрут у боротьбі з гесенською мухою та виведення сортів, стійких проти неї; опрацювання заходів боротьби з чорнотілками.

Значні досягнення мали вітчизняні селекційні науково-дослідні інституції. У 1934 р. було реорганізовано Науковий інститут селекції, створений у 1922 р. у Всесоюзний науково-дослідний інститут цукрової промисловості (ВНДЦП) [95, Арк. 110]. До нього увійшли дослідно-селекційні станції, пункти, сортодільниці, які у своєму складі мали фахівців з вірусології, гербології, ентомології, мікології, фітопатології та інших напрямів наукових досліджень [95, Арк. 111]. Так, в мережу інституту від України увійшли Білоцерківська, Верхняцька, Веселоподільська, Іванівська та Уладово-Люлинецька дослідно-селекційні станції. Крім того, на території РРФСР та БРСР – 5 і 1 відповідно. У 1935–1939 рр. до мережі було приєднано Ялтушківський та Уманський селекційні пункти. Це була масштабна науково-дослідна установа, яка виконувала значний обсяг наукових досліджень з проблем селекції та агротехніки вирощування цукрових буряків та інших сільськогосподарських культур [142, Арк. 102]. Основними досягненнями інституту у довоєнний період щодо селекції цукрових буряків було: обґрунтування і організація, планування та розміщення мережі дослідних установ з цукробурякового виробництва; повне забезпечення попиту на чистосортне насіння цукрових буряків; обґрунтування і впровадження у практику правильного районування сортів цукрових буряків; поглиблене розроблення теоретичних основ селекційного процесу і широке дослідження біології цукрових буряків [114, Арк. 117].

Упродовж 1940–1941 рр. вчені інституту досягли значних успіхів щодо удосконалення агротехніки цукрових буряків, зернових культур і трав у зерно-просапних сівозмінах (С.І. Печора, І.Т. Корольов, І.І. Лобода); розробили ефективну систему заходів щодо удобрення цукрових буряків, озимої пшениці та багаторічних трав, бурякових висадок, удосконалення заходів культури маточних буряків та умов їх зберігання (С.І. Кузьмич). Розроблялись питання бактерій як біологічного удобрення у зерно-бурякових сівозмінах (І.І. Канівець). Під керівництвом чл.-кор. АН УРСР П.А. Власюка розроблено використання відходів марганцеворудної промисловості для удобрення культур у зерно-бурякових сівозмінах. Вченими опрацьовано спеціальні фітопатологічні методи селекції

цукрових буряків, зернових і бобових культур на стійкість до хвороб (В.П. Муравйов). Під керівництвом Ю.М. Шоломого та Є.А. Тонкаля проводилось комплексне вивчення агротехнічних заходів, що застосовувались в буряківничих господарствах, використання живої та механізованої тягової сили з точки зору економічної ефективності [716, Арк. 30].

Перед селекціонерами при виведенні нових сортів цукрового буряку стояли завдання: неквітучість, стійкість до тривалого зберігання, швидко-, холодо-сухостійкість, малим вмістом азоту, відсутністю дуплистості та дерев'янистості. Під керівництвом І.Ф. Бузанова [717, Арк. 1] проводилось виведення нових сортів цукрових буряків, що забезпечували високу урожайність високоякісної сировини за збором цукру. Однак ще з 1932 р. вітчизняними вченими розпочинаються дослідження щодо виведення однонасінного цукрового буряку, що значно полегшило б процес формування насаджень цукрових буряків на плантаціях та мав давати більш прогнозований вихідний результат. Досліджуючи це питання вчені звернули увагу на вивчення диких форм цукрового буряку та походження культурних форм цукрового буряку (В.П. Зосимович) [192]. Вже у 1939 р. проводячи подальше вивчення в цьому напрямку М.Г. Бордонос під керівництвом завідувача лабораторії генетики інституту професора В.Ф. Савицького довела, що ознака однонасінності є рецесивною, що в подальшому дозволило вченим побудувати відповідну схему селекції щодо цієї ознаки. Було одержано третє покоління рослин однонасінних цукрових буряків, серед яких не було вже багатонасінних рослин, а ознака однонасінності передавалася по спадковості [31, с. 202]. Однак, отриманий матеріал характеризувався такими ознаками: пізньостиглість висадків, низька врожайність, недостатня цукристість коренеплодів та понижений врожай насіння. Вивчаючи однонасінні форми цукрових буряків, вчені виявили, що такі характеристики були обумовлені недосконалою методикою проведення схрещувань та наступні роки присвятили подоланню цих хиб [32]. Цитологічна лабораторія під керівництвом О.І. Харечко-Савицької розробляла методи управління процесом запліднення цукрових буряків [717, Арк. 42]. При створенні нових сортів вчені впроваджували в

селекцію низку диких форм буряку, що характеризувались високим імунітетом, холодостійкістю тощо. Проводились досліді щодо схрещування цукрового буряку з скоростиглим столовим буряком округлої форми бульби. Але головний критерій результатів селекціонерів був висока продуктивність з одночасним високим рівнем цукристості. Найкращі показники на той час мали сорти В 1513 та В 23 Верхнячської станції та Л 1739 Львовської. Крім того, інститутом було розроблено схему розмноження насіння, що попереджало регресію сортів цукрового буряку та забезпечувало їх тривале використання у виробництві. Але найголовнішим досягненням були розробки щодо районування сортів цукрового буряка, що забезпечувало при загальній площі цукробурякового виробництва 1,2 млн. га 1,8 млн ц цукру в рік [114, Арк. 117].

Значні успіхи були досягнуті інститутом і в селекції зернових та бобових культур, трав. Зокрема, рекордсменом Всесоюзної сільськогосподарської виставки 1939 р. був сорт вівса «Радянський-0339», який був основним для 11 областей республіки, демонструючи високу урожайність. Перспективним вважався сорт «Хасан» (Верхнячська 528-2/24), який демонстрував високу стійкість до іржі. Щодо озимої пшениці, то замість «Українки» було виведено покращений сорт «Колгоспниця», запроваджено в Полтавській та Харківській областях сорт «Подільська», що виявляв стійкість до бурої іржі, головні, гесенської мухи. Сортовий фонд озимого жита збагатився сортами «Верхнячка», «Лісостепка 74». Успішними виявилися сорти гороху «Уладівський 208», конюшини №31 а [194].

Значних проблем у цукрово-буряковому виробництві завдавали сільськогосподарські шкідники, особливо буряковий довгоносик - звичайний, сірий, чорний, південний сірий. Для координації наукових зусиль у боротьбі з цим шкідником 15–20 лютого 1939 р. Головцукром було проведено Всесоюзну агрономічну нараду, в результаті якої було вирішено розробляти на місцях комплексну програму дослідження. На виконання постанови РНК УРСР №1059 від 24 липня 1940 р. під егідою НКЗ УРСР було створено 6 наукових бригад у 4 центрах для проведення науково-дослідних робіт по дослідженню ефективних

заходів боротьби з цим шкідником. Основна координуюча роль була покладена на ВНДІЦП. До числа Київської бригади входили науковці АН УРСР та УНДІ соціалістичного землеробства, Харківської – УНДІ соціалістичного землеробства, Одеської – Всесоюзний інституту селекції та генетики та Дніпропетровської – УНДІ зернового господарства. Щорічно виділялось на цю тему більше 700 тис. крб [417]. Упродовж другої половини 30-х років вітчизняними вченими було підготовлено 163 наукові публікації. Напрацюванням ВНДІЦП було присвячено спеціальний випуск «Науковых записок по сахарной промышленности», випущений у 1940 р. та третій том фундаментальної наукової праці «Свекловодство» [655]. Дослідження стосувались вивчення біології східного бурякового довгоносика, його личинки, впливу на шкідника речовинами з відходів цукрового виробництва, оцінка хімічного складу поліхлоридів бензола, хлорпохідних етану щодо їх придатності у боротьбі з довгоносом, розробка більш дієвих агроприйомів щодо цієї проблеми біологічних методів протидії жуку та його личинки (використання далматської ромашки, застосування курей, індичків, зеленої мускардини тощо). В результаті науково-дослідних робіт було покращено систему загороджувальних та направляючих канавок, їх механізоване прокладання, розроблена методика та техніка запалу жука у пастках фумігантами, знайдено та вивчено паразита довгоносика – яйцеїд-ценокрепіс. Вивчена біоекологія сірого бурякового довгоносика та розроблено метод боротьби з ним, що дозволяв знищити його ще до появи сходів. Крім того, вчені інституту та його дослідної мережі були розроблені ефективні заходи боротьби з буряковим клопом, блохами, озимою совкою, буряковою попелицею, нематодою та кліщем у насінні цукрового буряку.

Результати значної дослідницької роботи з питань фізіології, анатомії, біохімії, генетики і селекції, проведеної у довоєнний період були відображені у першому томі узагальнюючої праці «Свекловодство» [654]. Таким чином, інститутом та його дослідною мережею вирішувались завдання, що стосувались не тільки створення нових високопродуктивних сортів цукрового буряку, але й

розробки наукових основ ведення цукробурякового виробництва, прийомів підвищення урожаїв та якості цукрового буряку.

Однією з провідних установ селекційного напрямку на території українських земель був Всесоюзний генетико-селекційний інститут (Одеса). З 1934 р. науковим керівником, а з 1936 р. і директором призначено одіозного вченого, академіка Т.Д. Лисенко. В цей період інститут стає дослідним майданчиком для підтвердження його ідей. На основі теорії стадійного розвитку рослин він розробив агротехнічний прийом – яровизацію сільськогосподарських культур. У 1937 р. вже було засіяно 10,5 млн гектарів яровизованим насінням і одержано 15 млн центнерів надбавки врожаю [256]. Однак, ці досягнення були можливі лише за умови залучення до цього агроприйому хат-лабораторій та при застосуванні ручної праці на невеликих за розміром ділянках або полях від 1 до 4 га. Норми висіву і ширина міжрядь для основних польових культур, а також сконструйовані спеціальні сівалки давали змогу за належного рівня агротехніки отримувати високі врожаї, передусім, зернових культур (особливо пшениці). Крім яровизації зернових культур метод впроваджувався і щодо цукрових буряків, бавовнику, картоплі та інших культур. Успіхи яровизації ставились на перше місце серед усіх досягнень аграрної науки, що яскраво простежується у постанові РНК УРСР і ЦК КП(б)У від 29 вересня 1935 р. [559]. Беззаперечним авторитетом для партійного керівництва академік став і щодо методики селекції високоврожайних, скороспілих, посухо-, морозостійких зернових сортів та технічних культур, у липні 1936 р. інститут звітував про прискорене виведення нового сорту ярої пшениці Лютесценс 1163 (урожай з гектара 14,1 ц) та стандарт Лютесценс 062 (12,6 ц з га) [256]. Він також запропонував літню посадку картоплі, що мало запобігти виродженню культури. А весняне садіння яровизованої картоплі від урожаю літніх садінь мало перетворити південь УРСР у райони високих і найбільш ранніх в країні урожаїв молодшої картоплі. В 1937 р. вже 6000 колгоспів південних районів УРСР і МАРСР на площі 18 тис. га запровадили літнє садіння картоплі. 19 березня 1938 р. Раднарком СРСР затвердив план літніх садінь картоплі на площі 49300 га. Подібні успіхи були і щодо виведення нового сорту

бавовника, який мав бути покращеним, порівнюючи з сортом Шредер 1306, який сіяли в нових районах бавовносіяння. Він мав відрізнятися врожайністю, скоростиглістю, більшим виходом волокна, довжиною волокна і розміром коробочок. Селекціонер М.О. Ольшанський, який в кінці 1930-х років виконував обов'язки директора з наукової роботи інститут став автором сортів ОД 1 та ОД 2, про які установа звітувала як урожайні та з більшою довжиною волокон [458]. Аби зберегти нові сорти в несприятливих умовах 1935–1936 рр. Т.Д. Лисенком було запроваджено агроприйм «чеканки бавовника», який використовували у «старих» районах вирощування культури. Цей метод виявився одним з істотних заходів у справі боротьби за ранній високий урожай бавовни.

За висновками В.М. Соколова, незважаючи на засилля «лисенківщини» та його методики ведення наукової роботи, селекція в інституті у тридцяті роки продовжувала плідно розвиватися [671]. Причиною цього були сильні традиції ґрунтової організації селекційного процесу, започатковані ще А.О. Сапегіним та його школою та добре фінансування й забезпечення технічними засобами. Тут зібрались талановиті вчені: Д.О. Долгушин, П.Х. Гаркавий, Ф.Г. Кириченко, О.М. Фаворов, О.С. Мусійко, П.Ф. Ключко та С.Й. Венгренівський, Е.Е. Гешеле та ін. Продовженням напрацювань А.О. Сапегіна стала робота по виведенню озимої м'якої пшениці А.П. Максимчуком (до 1938 р.) та Ф.Г. Кириченко, що було завершено виведенням сортів Одеська 3 та Одеська 12, які вирізнялись високою морозо-, посухостійкістю, відмінними хлібопекарськими якостями. Вже у 1937 перший, а у 1938–1939 р. другий сорт передано у сортовипробування. Ці сорти створили найбільшу славу інституту, адже у перші післявоєнні роки займали щорічно більше 6 млн. га посівних площ. Серед усіх озимих пшениць Одеська 3 за площами посіву займала на той час перше місце в світі. В селекції ярої пшениці успіхи були скромніші – Д.О. Долгушин створив сорт Одеська 13, який активно районувався, однак не у великих обсягах. П.Х. Гаркавий досліджував природу ячменів-дворучок, що дало основу створити нову культуру для південного Степу – ячмінь озимий – сорти Одеський 9 (1936), Одеський 14 (1939), площа посіву яких складала у довоєнні роки 235 тис. га. Результативно

велась селекція томатів, дині (О.М. Фаворов, Л.Л. Петрова, Д.П. Гур'єва). Вчені створили сорт томатів Одеський 71 та дині Кримка одеська. О.М. Фаворов та С.І. Венгренівський у 1940 р. . передали у виробництво сорго-суданський гібрид і суданську траву Одеська 25, які були районовані та вирощувались у 48 областях країни. Таким чином, діяльність провідної установи в галузі рослинництва, селекції та генетики УРСР у передвоєнні роки мала вагомі результати та здобутки, що були втілені у виробництво.

На початку 40-х років значна увага приділялась насінництву багаторічних трав як одному з вирішальних умов успішного розвитку травосіяння. Згідно із наказом НКЗ УРСР від 18 квітня 1941 р. на НДУ покладалось наукове-виробниче обслуговування районів, МТС і колгоспів для надання колгоспам допомоги в справі збільшення врожайності багаторічних трав. Зокрема, вказувались Миронівська, Носівська, Немерчанська, Одеська НДС та Всесоюзний селекційно-генетичний інститут та Українська філія Всесоюзного інституту кормів ім. В.Р. Вільямса. Загальне науково-методичне керівництво цією роботою НДУ покладалось на Організаційне бюро Української філії ВАСГНІЛ [399].

У передвоєнний період одним із стратегічних напрямів в селекції технічних культур були розробки пов'язані з культурою кок-сагизу, який давав можливість синтезувати каучук. Багаточисельні експедиції по вивченню флори, які проводились по всій території Радянському Союзу, та дослідна робота наприкінці 30-х років продемонстрували, що з 1048 видів 316 родів та 95 родин обстежених рослин 609 видів синтезують каучук та каучукоподібні речовини [37]. Найкращі показники демонстрував кок-сагиз з точки зору введення його у виробництво. Було визначено найкращі райони для його впровадження, розроблялась агротехніка культури на різних типах ґрунтів, вивчались хвороби та шкідники. Але найголовнішим завданням стояло проведення селекційної роботи для виведення сортів з найбільшим вмістом каучуку в коренях рослин. З цією метою Головним сортовим управлінням НКЗ СРСР 22 березня 1941 р. було видано наказ про включення у селекційно-насінневу роботу 13 НД селекційних станцій по країні. Серед їх числа були: Миронівська, Немерчанська, Носівська та

Харківська [581]. Для реалізації програми виділялось по 15 тис. крб. на кожен установа. Весною 1941 р. на кращих земельних ділянках станцій було здійснено перші посіви по 5–7 га під еліту, закладались розплідники для триразового відбору. Одночасно з цими заходами проводились висадки культури фрагментами коренів на площі 0,5 га згідно із методикою Т.Д. Лисенка. Вже 26 березня 1941 р. було проведено для керівників НД станцій 5-денний семінар щодо вивчення питань, пов'язаних з культурами каучуконосів. Таким чином, селекційна робота з кок-сагізом напередодні німецько-радянської війни тільки стартувала.

Перед плодовоовочевою галуззю держава ставила завдання щодо опрацювання агротехнічної системи раціонального догляду за садами, ягідниками і виноградниками; боротьба з періодичністю у плодоношенні фруктових дерев; виведення нових сортів плодових, овочевих та ягідних культур. Українського науково-дослідного інституту плідівництва НКЗ УРСР розпочав свою діяльність у 1930 р. [161, Арк. 104]. До воєнних дій експериментальна база інституту складалася з двох ділянок загальною площею 500 га [327, Арк. 1]. На першій ділянці, яка знаходилась на хуторах Китаєве та Самбурки, упродовж 1930–1940 рр. розміщувались старі сади та ягідні насадження [326, Арк. 1]. На другій ділянці, яка знаходилась на хуторі Чабани, упродовж 1939–1940 рр. були організовані нові насадження садів та ягідників [156, Арк. 104 зв.]. В інституті під керівництвом кандидата наук П.Ф. Плесецького для роботи з виведення нових сортів був створений гібридний фонд у кількості 63 тис. рослин [326, Арк. 20]. У насадженнях інституту була цінна колекція мічурінських, місцевих, західноєвропейських і американських сортів у кількості 1100 найменувань, а також колекція карликових прищеп, зібраних з різних районів СРСР та з-за кордону [327, Арк. 1].

У 1941 р. Інститут складався з чотирьох відділів: агротехніки, селекції, захисту рослин, сортовивчення, де працювали 16 наукових співробітників [327, Арк. 1]. Всього експериментальна база налічувала 120 чол. постійних співробітників [156]. На початок 40-х років науковці розробили: сортове районування плодових і ягідних культур, яким керувався НКЗ УРСР; агрозаходи

з плідівництва, які забезпечували можливість колгоспам і радгоспам вести зазначену галузь народного господарства на високому агротехнічному рівні; систему заходів з боротьби з шкідниками і хворобами, яка забезпечувала зведення до мінімуму господарської шкоди від них [327, Арк. 2; 326, Арк. 15–16]. Вченими інституту виведено низку нових сортів фруктово-ягідних культур, які мали виробниче значення; розроблено методику сортовипробування плодових культур, вперше в СРСР висаджені 29 сортовипробувальних садів з широким набором сортименту [326, арк. 2]. Розроблено систему обрізання і формування плодових дерев, запропоновано оригінальний захід з омолодження і подовження термінів використання суничних і полуничних насаджень; розроблено спосіб приготування сидру і пуаре з плодів промислового сортименту УРСР; встановлені терміни зберігання і період найбільш вищих споживчих якостей плодів 132 сортів яблунь з різних екологічних умов вирощування [326, Арк. 11].

У галузі виноробства провідною установою був УНДІ виноградарства та виноробства ім. В.Є. Таїрова, реорганізований у 1931 р з Центральної науково-дослідної виноробної станції імені В.Є. Таїрова. Директором інституту у січні 1940 р. було призначено В.М. Раденка [406]. У передвоєнні роки в УРСР інститутом були упорядковані виноградні розсадники, де за унікальним методом В.Є. Таїрова вирощувались саджанці європейських сортів винограду, щеплені проти розповсюдженого у той час виноградного шкідника філоксери. Такий метод гарантував 90–100% ефективності захисту від їх ураження, що у 1940 р. забезпечило швидке збільшення загальних площ виноградників до 103,2 тис. га, у тому числі плодоносних – до 73,6 тис. га [39].

Таким чином, інституції, які займались науково-дослідною роботою для потреб плодоовочевої та виноробної галузей мали значні успіхи щодо боротьби з низькими й нестійкими урожаєм плодоягідних та виноробних культур. Інституції розробляли заходи щодо прискореного виведення посадкового матеріалу, отримання нових сортів і видів плодоягідних культур, районування цих культур і боротьби з шкідниками та хворобами.

Перед групою науково дослідних установ, що займались агро- та лісомеліорацією стояли головні завдання по будівництву зрошувальної мережі в колгоспах української республіки; розробки ефективних методів хімічної меліорація засолених та кислих ґрунтів України; прийомів високопродуктивного використання полезахисних смуг та лісових насаджень.

У довоєнні роки в Українському науково-дослідному інституті агролісомеліорації і лісового господарства НКЗ УРСР, створеному у 1930 р., вирішували проблеми за важливими напрямками: полезахисного лісорозведення, удосконалення розплідників, лісового господарства та захисту лісів [580]. Особлива увага приділялась проблемі боротьби з ерозією ґрунтів. Зокрема, Маріупольська та Володимирівська агролісомеліоративні дослідні станції, Партизанський та Придеснянський агролісомеліоративні опорні пункти спеціалізувались з цієї проблематики [9, Арк. 1 зв.-2]. Науковцями під керівництвом О.С. Скородумова з'ясовано ґрунтово-гідрологічну характеристику Придонецьких пісків та зроблено їх районування; здійснено обстеження природних і штучних лісонасаджень на Придонецьких пісках та запропоновано рекомендації з асортименту порід, типів змішування і агротехнічного створення насаджень. Під керівництвом І.М. Виборнова науковці О.М. Черствін, Ф.Л. Щепотьєв створили дослідні насадження на території Весело-Боковеньківського державного заповідника задля дослідження підбору порід і агротехніки вирощування насаджень на змитих і розмитих землях; здійснили практичну допомогу у створенні ефективних протиерозійних насаджень; отримали дослідні культури на сильнозмитих інсольованих схилах з різними способами підготовки ґрунту.

Науковці відділу захисту рослин під керівництвом О.В. Баранєя розробляли заходи щодо боротьби з хворобами деревно-чагарникових порід в агролісомеліоративних насадженнях» [577, Арк. 26]. Вченими встановлено: природу гриба, що викликав захворювання ільмових порід і розроблено заходи боротьби з цією хворобою; випробувано при садінні дубу різні способи штучного його зараження мікоризними грибами та стійкість ясеня зеленого і ясеня

пенсільванського по відношенню до помилкового раку. Значні успіхи було досягнуто щодо селекції деревних і чагарникових порід (під керівництвом С.С. П'ятницького). Вченими М.Я. Королем, М.О. Никоненком, Ф.Л. Щепотьєвим успішно проводились дослід з селекцією дубу на посухостійкість і швидкість росту; тополь на посухостійкість; селекцію гледичії на безколючковість; гутоностність бруслини залежно від ґрунтово-кліматичних умов. Вченими інституту під керівництвом Ю.П. Бялловича було доведено ефективність різних конструкцій полезахисних смуг, зокрема, найефективнішою визначено високорослі вузькі смуги (5 рядів), за найбільшої щільності (відстань між рядами 1,5 м та сіянцями 0,7 м) [328]. На Володимирівській і Маріупольській агролісомеліоративних дослідних станціях та Партизанському опорному пункті науковцями П.П. Ізюмським, І.І. Кривокобильським визначено вплив полезахисних лісосмуг у вигляді одного алейного насадження та однієї смуги за деревно-чагарниковим і деревно-тіньовим типом насадження на вологість ґрунту і урожайність сільськогосподарських культур [579, Арк. 37].

Значні успіхи вітчизняних науковців були в галузі меліоративних робіт. Напередодні Другої світової війни в УРСР площа зрошуваних земель становила 6,3 млн. га, осушуваних – 5,7 млн. га [370, С. 10] та характеризувалась поверхневим способом поливу з самопливною, інколи механічною подачею води, а також екстенсивним осушенням. Інститут водних проблем і меліорації НААН було засновано у 1929 р. на базі Південної (Одеса) та Північної (Київ) крайових меліоративних організацій як Науково-дослідний інститут сільськогосподарської меліорації, який почав діяти у м. Харків, а вже у листопаді-грудні його перевели до м. Одеси [692, Арк. 55]. У 1935 р. установу реорганізовано в Український науково-дослідний інститут гідротехніки і меліорації, якому підпорядковувались Володимирська дослідна станція полезахисних смуг та Наддеснянська, Олешківська, Придніпрянська меліоративні дослідні станції, які до 1941 р. припинили свою діяльність та були передані Українському інституту агролісомеліорації; Підставська меліоративна дослідна станція, реорганізована у 1936 р. в Панфілівське дослідне поле [730, С. 13]; Рудне-Радовельська дослідна

станція, реорганізована у 1932 р. в Буровське дослідно-меліоративне поле [228, С. 21]. У підпорядкування інституту було додатково передано: у 1932 р. Сульське дослідне поле з освоєння боліт; 1934 р. – Вознесенську рисову дослідну станцію; 1935 р. – Брилівську дослідну зрошувальну станцію; 1938 р. – Кам'янсько-Дніпровське зрошувальне поле [228, С. 21].

У довоєнний період основними напрямками наукових досліджень інституту стали: вирішення проблем гідротехніки, зрошення та осушення земель, меліоративної гідрогеології, екології, утилізації стічних вод, механізації меліоративних робіт; меліорацій солонців та солончаків; розроблення конструкцій меліоративних систем і дощувальної техніки, систем сільськогосподарського водопостачання, технологій збірного залізобетону, методів застосування полімерних матеріалів у меліоративному будівництві, автоматизації технологічних процесів водорозподілу в меліоративних системах; економіки та організації водно-меліоративних підприємств; оцінювання агрометеорологічних ресурсів та обґрунтування технологій раціонального їх застосування з врахуванням специфічних особливостей різних ґрунтово-кліматичних умов УРСР [521, Арк. 105]. Вченими опрацьовано ефективне вирощування жита, розроблено типові схеми сівозмін на болотистих ґрунтах, опрацьовано динаміку ґрунтових процесів під впливом зрошення [54, С. 142].

Згідно із генеральним планом сільськогосподарських меліорацій, розробленим інститутом за дорученням Наркомзему УРСР, вченими було науково обґрунтовано: осушення боліт площею 1,9 млн. га; боротьба з вимочками сільськогосподарських культур на площі 408 тис. га мінеральних земель; понад 4 млн. га можливої за наявних водних ресурсів площі зрошення у посушливих умовах УРСР; раціональне освоєння та ефективне використання близько 90 тис. га зрошуваних земель, 140 тис. га осушуваних боліт і 100 тис. га осушуваних мінеральних перезволожених земель [228, С. 10]. Для регулювання поверхневого стоку задля обводнення та водопостачання сільських територій було передбачено будівництво 3 тис. ставків.

В напрямі дослідження, що репрезентував тваринницьку галузь держава та суспільство ставило завдання по виведенню нових високопродуктивних порід сільськогосподарських тварин і птиць шляхом схрещування та гібридизації; розробка методів і заходів по внутрішньо-порідній селекційно-племінній роботі, що забезпечило подальше піднесення порідних та продуктивних якостей сільськогосподарських тварин; наукові розробки основних заходів щодо вирощування молодняку; вивчення питань вітамінної та мінеральної годівлі тварин; розробка способів переробки та підготовки кормів до згодовування для підвищення їх поживності, біологічної повноцінності; ефективних методів боротьби з епізоотіями і хворобами тварин та птиць, питання кормовиробництва. Розширення та поглиблення розробки теоретичних та практичних питань штучного осіменіння та заходів щодо підвищення ефективності використання племінних плідників. Зокрема, увага зверталась на вивчення впливу штучного осіменіння на тварин і на якість їх нащадків. Для потреб тваринництва працювали Український науково-дослідний інститут тваринництва (Харків), Український науково-дослідний інститут експериментальної ветеринарії (Харків), Українська науково-дослідна станція птахівництва (Борки, Харківська обл.), Українська науково-дослідна станція бджільництва (Мерефа, Харківська обл.), Українська науково-дослідна станція рибництва (Султанівка, Київська обл.). Всесоюзне значення мали науково-дослідні інститути: свинарства (Полтава), гібридизації та акліматизації тварин (Асканія-Нова).

Складна і неоднозначна ситуація, яка склалась внаслідок постійних адміністративних перевірок та «чисток» в цій галузі у 1937–1939 рр. певним чином вплинули на результати науково-дослідної роботи установ, коли через внаслідок репресій до вчених-тваринників галузь відчувала нестачу кваліфікованих кадрів, тематичні плани інституцій виконувались частково, не в найкращому стані перебувала експериментальна база, як для прикладу це фіксується документами УНДІ тваринництва [157]. Лише в УНДІ експериментальної ветеринарії було репресовано 16 науковців інституту [698, С. 236]. Загроза воєнної небезпеки певним чином призупинила репресивно-каральні кампанії в цій сфері, а

реорганізація галузі, яка розпочалась у 1939 р., вимагала налагодження роботи науково-дослідних установ тваринницького напрямку. В зв'язку з такою ситуацією НКЗ УРСР ініціює перевірку НД установ тваринницької галузі щодо виконання ними тематичних планів [411, С. 190–191].

Не зважаючи на політичний та адміністративний тиск тваринники у довоєнний період спромоглися здійснити прорив у деяких зоотехнічних питаннях. Було завершено формування племінної справи. У 1939 р. було затверджено розроблений академіком ВАСГНІЛ Ю.Ф. Лискуном план породного районування ВРХ, свиней та овець, що сприяло формуванню мережі племінних господарств, веденню племінних книг і створенню в масштабах усієї країни високопродуктивного скотарства [14]. Для відновлення тонкорунного вівчарства на півдні України, на основі дослідів Міллера-Кола та робіт Б.М. Завадовського та І.Г. Літовченка, вчені Всесоюзного інституту гібридизації та акліматизації тварин (А.Т. Пивоваров, І.Л. Перегон, А.С. Сидоров, М.С. Тархова та ін) провели успішні дослідів щодо штучного регулювання процесів розмноження тварин, розробили техніку консервації сироватки для виділення гонадстимулюючого гормону [28]. Вчені інституту продовжили дослідну роботу з виведеною породою асканійського рамбульє, застосовуючи різні методики відгодівлі, догляду за ягнятами багатоплідних окотів [530]. І.В. Смірнов разом з В.К. Миловановим провів низку оригінальних досліджень з питань біотехнології відтворення сільськогосподарських тварин [666]. Так, метод зберігання і перевезення сперми, розфасованої в желатинові капсули, ліг в основу удосконалення організаційних форм штучного осіменіння корів та овець [387]. Продовжувались роботи з виведеною під керівництвом М.Ф. Іванова українською степовою білою породою свиней, було організовано племінний розплідник нової породи, сформовано племінні ферми та пункти метизації. Основний наголос в роботі з ВРХ ставився на зміну продуктивності сірої української худоби у бік розвитку у неї м'ясності і скоростиглості та підвищення молочності [390].

Всесоюзний НДІ свинарства продовжив напрацювання з питань організації і технології вирощування свиней, розробив і впровадив у практику спосіб

підготовки кормів дріжджуванням, що підвищувало продуктивність тварин (Б.Г. Левицький) [343]. Вчений дослідив вплив дріжджування кормів на фізіологічні процеси, що відбуваються в організмі тварин, зокрема, на виділення слини, шлункового соку, перетравлювання білкових речовин кормів у шлункові свиней і перехід їх із шлунка до кишок. Під керівництвом О.В. Квасницького одержано низку цінних висновків щодо застосування в годівлі свиней силосованих та дріжджових кормів як стимуляторів діяльності травних органів (шлункового соковиділення). Визначення перетравної сили шлункового соку безпосередньо в шлунку, вивчення секреції підшлункової залози вперше дозволили виявити закономірності росту і розвитку травного апарату свині [235], впливу на цей процес умов годівлі [234]. У 1940 р. свої висновки вчений узагальнив на сторінках своєї дисертаційної роботи. Д.В. Новосельцев вперше вивчив питання мінерального обміну у поросят. Було розроблено раціони, багаті на картоплю для напівсальної та сальної відгодівлі свиней [446]. О.І. Виноградський вдосконалив техніку відгодівлі, перевірено норми концентратів при відгодівлі [68]. Значна робота проведена щодо розробки узагальнюючого зведення щодо хімічного складу кормів України (Б.П. Утехін) [737, С. 68–72]. Дослідна робота проводилась щодо вивчення порівняльної ефективності виходу більшої кількості та якості м'ясо-сальної продукції у метисів беркширів порівняно з метисами великої білої породи свиней і підсвинками чистопорідної великої білої породи (А. Куриленко) [332]. Результати селекційної роботи завершилися виведенням та у 1940 р. апробуванням миргородської породи свиней, яка в той час відзначалась хорошими сальними і високими материнськими якостями. Створено понад 40 заводських ліній і родин у великій білій і миргородській породах [92, С. 7].

УНДІ тваринництва в цей період продовжує досліджувати питання, започатковані ще в попередні роки – породне покращення і виведення нових порід, відтворення поголів'я, розробка питань економіки, планування та організації тваринництва. В питаннях селекції робота спрямовувалась на вивчення результатів метизації плановими породами ВРХ (швіцькою, червоною степовою

українською, симентальською, білоголовою колоністською і шортгонською), що дало підстави для уточнення районування планових порід ВРХ в УРСР. Значні успіхи були і щодо селекційно-племінною роботою свиней (О.Ф.Бондаренко), овець. Дослідна робота проводилась щодо вивчення результатів метизації на різних її ступенях шляхом порівняльного аналізу екстер'єрно-конституційних ознак та господарсько-корисних якостей покращеної худоби, метисів різної генерації та чистопорідної худоби. В результаті досліджень зона швідської породи у плані районування порід була розширена до 22 адміністративних районів порівняно з 4 на 1932 р. [772]. Гарні показники демонстрували досліди з метизації ВРХ симентальською породою М.А. Кушляк та М.І. Богуславський узагальнили багаторічну роботу щодо вивчення хімічного складу кормів УРСР.

Значні успіхи демонстрував у своїй діяльності реорганізований у 1934 р. УНДІ експериментальної ветеринарії. В ці роки у зв'язку з передачею функцій з виробництва вакцин і сироваток для ветеринарної практики в регіональні ветбакінститути, а потім на біофабрики, коло проблемних питань дослідництва інституту розширилось і охоплювало фундаментальні та прикладні аспекти профілактики та боротьби з основними інфекційними хворобами сільськогосподарських тварин (перипневмонії великої рогатої худоби, енцефаломієліту, стахіоботрикозу та інфекційної анемії коней, бруцельозу та туберкульозу, гельмінтозних і протозойних хвороб, а також цілого ряду захворювань птиці та бджіл).

Таким чином, науковий супровід тваринницької галузі у передвоєнні роки відзначався планомірним та системним підходом, вчені продовжували розпочаті у попередні роки дослідження, що стосувались селекції сільськогосподарських тварин, вивчення кормової бази, питання догляду і вигодовування, штучного запліднення, боротьби з хворобами тощо.

Друга половина 30-х років XX століття для сільськогосподарської дослідної справи згідно із визначенням В.А. Вергунова пройшла під знаком механізації сільського господарства [57, С. 422], що було обумовлено завданнями партії на шляху до форсованої індустріалізації країни. Центральною вітчизняною науково-

дослідною установою, яка відповідала за наукове забезпечення технічної модернізації сільськогосподарського виробництва був Український науково-дослідний інститут механізації та електрифікації сільського господарства, створений 1930 р. у м. Харкові [482, Арк. 1]. До його складу входили Якимівська випробувальна станція механізації сільського господарства, Запорізька станція електрифікації сільського господарства (о. Хортиця) і 6 радгоспних філій. Першочерговими завданнями інституції стали дослідження і розроблення машин для агрегатування з тракторами задля вирішення проблем раціонального комплектування та використання машинно-тракторних агрегатів. В інституті працювали: член-кореспондент АН УСРР А.О. Василенко, професори В.Н. Коралов, А.С. Львов, М.І. Медведєв, С.Н. Пожидаєв та інші. До роботи за сумісництвом були залучені в якості консультантів академіки ВУАСГН Б.М. Рожественський, В.Г. Ротмістров, професори А.А. Алов, М.А. Єгоров, Л.М. Клецький, Л.П. Крамаренко та інші. У 1939 р. вчені інституту виконували дослідження у семи лабораторіях: тракторовикористання, ґрунтообробних машин, посівних машин, зернозбиральних машин, ремонту, агротехніки і повітряного використання. Крім лабораторій в інституті діяли кабінети: палива і мастил, фізико-механіки ґрунту, точних приладів і вимірювальних інструментів, аналізу зернових продуктів, фотокабінет, експериментальні майстерні та інші допоміжні підприємства [482, Арк. 2 зв].

До 1941 р. в інституті було виконано низку актуальних досліджень, які представили Інститут як один з кращих наукових установ Наркомзему УРСР. Ще у 1939 р. перед інститутом було заявлено завдання на основі наукових напрацювань забезпечити раціональне використання машинно-тракторного парку МТС для забезпечення повної механізації технологічних процесів у землеробстві [483, Арк. 2]. Було удосконалено технічний догляд за газогенераторним трактором «ХТЗ-Т2Г»; організовано газогенераторне паливне господарство машинно-тракторних станцій; випробувано торфове газогенераторне устаткування; застосовано солому в тракторних газогенераторах; встановлено ефективний режим змазування тракторних двигунів; оптимізацію

експлуатації паливної системи трактора «Сталінець-65» [482, Арк. 13 зв], розроблено методику реставрації деталей тракторів «СТЗ-НАТі» електричним наплавленням та хромуванням [482, Арк. 12]. Створено секційний дисковий лушпильник та культиватор для передпосівного і міжрядного обробітку ґрунту, що відповідали вимогам тогочасної агротехніки [482, Арк. 15 зв]; встановлено ґрунтові деформації задля розроблення теорії побудови поверхневих робочих органів, які працювали у ґрунті на звичайних і підвищених швидкостях [482, Арк. 13 зв].

Для потреб цукробурякової галузі науковцями розроблено заходи механізації посіву, обробітку та збирання цукрових буряків, висіяних з вузькими міжряддями (340–445 мм), встановлено шляхи агробіологічних чинників підвищення їх ефективності; винайдено спеціальні машини (канавокопачі) для боротьби з буряковим довгоноси́ком. Науковцями визначено економічно доцільні вітро́двигуни для обслуговування тваринницьких ферм колгоспів. Встановлено найбільш раціональні розміри та схеми причіпних машин і знарядь тракторно-кінної тяги. Вчені виконували наукові теми щодо створення пристосувань комбайну для збирання гороху, розроблення способів стаціонарної молотби зернових культур, удосконалення пристосувань до комбайну для збирання соняшника і насінників трав [483, Арк. 11].

Таким чином, інститут максимально забезпечував власними розробками раціональне використання тракторів ЧТЗ(С-65), СТЗ-НАТі та Універсал – 3. Крім того, створено комбайн для збирання проса, кукурудзи та інших культур, а також, так званий, Північний комбайн для польових робіт на Поліссі. Серед інших здобутків: конструктивне вирішення і виготовлення машин: для збирання бавовнику; туковисівного апарату; ґрунтопоглиблювачів, передплужників для плугів; тракторного культиватору-пароочисника; контрольних приладів для МТС; а також нові методи ремонту тракторів, сільськогосподарських машин і механізмів та спрацьованих деталей.

Проблемами механізації сільськогосподарського виробництва займалась і низка інших науково-дослідних установ НКЗ УРСР. Значна увага вчених УНДІ

соціалістичного землеробства (Київ) була прикута до зазначених проблем. Серед винаходів, які активно впроваджувались у виробництво, були двокорпусний плуг, для поглиблення орного шару солонцюватих ґрунтів без вивертання ілювіального горизонту на поверхню, передусім під бавовник (автори – Г.Г. Махов, Г.Ф. Горбик, Б.В. Нестерводський, П.В. Бірко), який з 1938 р. масово почав виготовляти Одеський завод ім. Жовтневої революції. Агрономи-інженери Г.І. Фіщенко і П.Ф. Присяжнюк сконструювали новий тракторний навісний обприскувач та машину для підживлювання сільськогосподарських культур. Ці установки дали змогу широко механізувати способи боротьби з шкідниками, що мало велике значення в боротьбі за високі врожаї. Значно прискорила роботу щодо картографування розроблена професором Г.Г. Маховим машина для механічного виймання ґрунтових монолітів [382, С. 32].

Значна увага приділялась вивченню механізації виробничих процесів УНДІ зернового господарства НКЗ УРСР. Досліджувалась агротехніка гніздових і квадратно-шахових посівів просапних культур (кукурудзи і соняшнику) за допомогою спеціально розробленої сівалки, що збільшувало врожайність культур. Інститут працював над удосконаленням збирання кукурудзи комбайнами, конструюванням молотарки для видалення насіння з кавунів та інших баштанних культур, культиваторів для обробітку парів, які б дозволяли провадити глибоку культивуацію без перевертання і переміщування ґрунту, що дуже важливо в боротьбі з гірчаком і берізкою [729, С. 318–323].

Дослідження наукового обґрунтування механізації виробничих процесів входили до тематики наукових робіт Всесоюзного науково-дослідного інституту цукрової промисловості. На кінець 30-х – поч. 40-х рр. було заплановано вирішення низки наукових питань щодо покращення механізації вирощування цукрових буряків: розроблення сіялки для однозернового дистанційного посіву цукрових буряків (М.П. Менжега) [716, Арк. 31]; для висадження бурякових висадок (В.А. Терентьев) [717]; для посіву і підживлення висадок, маточних та фабричних буряків (Н.В. Туника) [716, Арк. 34], впровадження канавокопачів марки «ВНДЦ» (Т.А. Пасічник) [716, Арк. 32]; удосконалення культиватора з

активними робочими органами системи Касторного (Б.Ф. Очеретяного) [717]. В результаті такої роботи вченими було розроблено та впроваджено у виробництво машину для підкормки цукрового буряку сухим добривом.

Над механізацію виробничих процесів агролісомеліорації і лісового господарства працювали вчені відповідного інституту. Під керівництвом І.М. Лабунського та О.М. Недафківського було удосконалено конструкцію лісової посадкової машини ПН-4 і лісової сіялки ЛСЛ-3 для серійно-масового випуску [578, Арк. 34]. Вченими здійснено лабораторні випробування апаратів на посів стратифікованого насіння дубу, клену та ясена з різною кількістю піску та насіння з ростками; внесено зміни у промисловий зразок сіялки і здійснено її випробування у господарсько-польових умовах; виконано порівняльне випробування промислового ПН-4 і експериментального зразка лісової посадкової машини ПН-5.

Таким чином, враховуючи завдання, які висунула держава та декларували партійні органи щодо форсованої індустріалізації, електрифікації та механізації всіх виробничих процесів в сільськогосподарському виробництві наприкінці 30-х років ХХ ст., сільськогосподарська дослідна справа в особі вчених, які репрезентували науково-дослідні інституції, досягла певних успіхів щодо наукового забезпечення механізації галузевого виробництва. В умовах відсутності можливості використовувати техніку іноземного виробництва, технічні розробки вітчизняних вчених безперечно сприяли підвищенню авторитету галузевого дослідництва і сприяли подальшому розвитку сільськогосподарської дослідної справи як організації за рахунок зміцнення потенціалу передусім рільничих інституцій.

Висновки до розділу 2

Розвиток сільськогосподарської дослідної справи в другій половині 30-х рр. ХХ ст. здебільшого залежав від соціально-економічних і політичних процесів у суспільстві, державної політики в галузі сільського господарства. У жорстких умовах формування командно-адміністративної системи, функціонування

планової економіки, розвитку сільського господарства в межах колгоспно-радгоспної системи, посилення ролі репресивно-каральних методів управління сільськогосподарська дослідна справа стала невід'ємним елементом державної структури з усіма перевагами і недоліками. Початок Другої світової війни ставив перед сільським господарством головне завдання, що полягало в інтенсифікації зусиль по максимально-ефективній організації управління галузі та його науково-організаційного забезпечення. Це втілювалось у виділенні в республіканському галузевому міністерстві певних територіально-виробничих управлінь, які у своєму складі мали відділи з усіх галузей сільського господарства, що дозволяло за потреби вирішувати будь-якої складності виробничі питання в конкретно взятому сільськогосподарському регіоні, не порушуючи роботи інших територій. Реорганізація для потреб військового протистояння активізувала питання реформування галузевого дослідництва. Організація сільськогосподарської науки в цей період орієнтувалось на розробку першочергових проблем галузі та сповідувало т.зв. принцип «злиття науки з практикою», що відповідало світовим тенденціям розвитку аграрної науки.

Після ліквідації у 1935 р. Всеукраїнської академії сільськогосподарських наук, як координаційного та науково-методичного центру сільськогосподарської науки в УРСР, управління галузевою дослідною справою було розпорешено по різних відомствах щодо підпорядкування. НДУ республіканського значення перебували під керівництвом Наркомату землеробства УРСР у межах його структурного підрозділу – Сектору науково-дослідних установ, із формально координаційним дорадчим органом – Науковою Радою. Частина НДУ на території УРСР підпорядковувалася Всесоюзній академії сільськогосподарських наук ім. В.І. Леніна, до компетенції якої входило здійснення наукового супроводу загальнодержавних програм розвитку галузі. Крім того, на українських землях розташовувалася більшість установ аграрного дослідництва, що входили до системи Наркому харчової промисловості СРСР (управління цукрової промисловості – Головцукру). Певні фундаментальні проблеми вітчизняної

аграрної науки досліджувалися також у межах Академії наук УРСР у Відділі біологічних наук (Інститут ботаніки, Інститут зообіології та ін.).

Проголошений державної владою та партійними органами курс на мілітаризацію країни ставив перед сільським господарством головне завдання, що полягало в інтенсифікації виробництва сільськогосподарської продукції і, відповідно, зусиль із максимально-ефективної організації управління галуззю та її науково-організаційним забезпеченням. Єдиним гарантом активізації сільськогосподарської дослідної справи визначалося повернення до універсального координаційного органу аграрної науки – республіканської галузевої академії наук, зважаючи на недоліки чинної організації в умовах планової економіки та військової загрози. Згідно із Постановою РНК та ЦК КП(б)У №145 від 31 січня 1941 р створюється Українська філія ВАСГНІЛ та затверджується її керівний орган – Оргбюро (10 осіб, очільник М.О. Ольшанський). Така організаційна форма фактично закріплювала колоніальний підхід у науковому забезпеченні галузі. Через початок німецько-радянської війни ця інституція так і не змогла розпочати повноцінну діяльність. Приєднання територій Західної України, Північної Буковини та Бессарабії до складу УРСР викликало трансформації в науковому аграрному середовищі цих регіонів, унаслідок чого розпочався процес інтеграції наукового аграрного потенціалу у загальнодержавний контекст, що позначилося розширенням мережі галузевих НДУ

Початок Другої світової війни активізував діяльність Академії наук УРСР, у межах якої були сформовані спеціалізовані бригади вчених, що координували комплексні міжгалузеві наукові дослідження: вивчення проблеми боротьби зі шкідниками та хворобами сільськогосподарських рослин та тварин, ерозійності ґрунтів, дослідження виробничих можливостей західноукраїнського регіону; діяла Рада із вивчення продуктивних сил УРСР.

Аналіз результатів науково-дослідної роботи провідних установ вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи напередодні участі Радянського Союзу у Другій світовій війні, засвідчив, що основними досягненнями в роботі науково-

дослідних установ аграрного спрямування УРСР в довоєнний період були успіхи в агроґрунтознавчих дослідженнях, розробка ефективної системи удобрення зернових і технічних культур, способів хімічної меліорації ґрунтів; ефективної агротехніки зернових культур, продовження удосконалення сортового та племінного фонду; системи боротьби з шкідниками та хворобами сільськогосподарських рослин; відгодівлі сільськогосподарських тварин та птиці. Особливих успіхів щодо попередніх років було досягнуто у розробці наукових основ механізації сільськогосподарського виробництва, що проявилось в удосконаленні землеоброблювальних знарядь (культиватори, посівні машини і оприскувачі) та збиральних машин; виготовлення удосконалених типів машин – підживлювачів і обприскувачів для високоефективного використання мінеральних добрив та їх правильного застосування. Однак, в ряді галузей аграрної науки (рибництво, бджільництво, птахівництво, виноградарство, виноробство та хмелярство тощо) відзначалась недостатність теоретичних досліджень. В цей період відбувається розширення географії наукових пошуків, де у фокус вчених потрапляють проблеми з дослідження історико-природничої характеристики західноукраїнських земель (комплексне вивчення ґрунтів, комплексне дослідження луків та пасовищ).

РОЗДІЛ 3

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ДОСЛІДНА СПРАВА УРСР В УМОВАХ РАДЯНСЬКОГО ТИЛУ

Перебазування основних продуктивних сил СРСР із захоплених районів на схід стало безпрецедентним явищем в історії країн і народів. Німецько-радянська війна гостро поставила питання про найповніше використання всіх сільськогосподарських ресурсів для забезпечення потреб країни і фронту продовольством, промисловість технічною сировиною. Упродовж другого півріччя 1941 р. з західноєвропейської частини СРСР були евакуйовані в тилі регіони мільйони людей, обладнання тисяч промислових підприємств, сотні тисяч тон сировини та інші матеріальні й культурні цінності. Про масштаби цього стратегічного маневру можна судити по тому, що загальна вартість тільки евакуйованого упродовж першого року війни (червень 1941 р. – липень 1942 р.) промислового обладнання перевищила суму всіх капітальних витрат Радянського Союзу за три роки першої п'ятирічки [767, С. 187].

У небачено короткий термін, в середньому через 1,5 – 2 місяці, переміщені в тил підприємства відновлювали свою діяльність на нових місцях і починали давати необхідну продукцію. Без успішного виконання такої грандіозної виробничої операції, проведеної в СРСР у 1941–1942 рр., неможливо було не тільки зберегти основну економічну базу країни, але й організувати міцний тил та швидко перепрофілювати всі галузі народного господарства на масовий випуск необхідної фронту військової продукції. Евакуація була хоч і вимушеним, але вкрай важливим заходом, викликаним трагічною ситуацією, що склалася в зоні бойових дій вже на самому початку війни.

Реалізація завдань щодо максимальної мобілізації сільськогосподарських ресурсів УРСР проходила в надзвичайно складних умовах. В армію було мобілізовано багато спеціалістів сільського господарства. На фронт було відправлено значну кількість сільськогосподарської техніки і тягової сили. Стратегічно важливою складовою галузі під час війни було її науково-освітнє забезпечення, адже завданням сільськогосподарських дослідних установ є

розробка ефективних шляхів ведення аграрного сектору економіки. Радянська влада намагалась максимально більшу кількість інституцій евакуювати і налагодити ефективну роботу у глибокому тилу. Однак, евакуаційна епопея стала однією з найбільш суперечливих сторінок історії війни. Виконуючи основне завдання – вивезення наукової документації, техніки, інвентарю, насіннєвих колекцій, племінних фондів у недосяжні для ворога регіони, – радянські органи сповідували тактику «випаленої землі».

3.1. Проблеми переміщення, збереження, відновлення та налагодження наукових досліджень

Радянський Союз, готуючись до наступальної війни, не мав жодних завчасно розроблених на рівні міністерств планів евакуації на випадок масштабної війни на території СРСР [505, С. 495]. Це пояснює, чому цей процес в ряді регіонів країни, особливо в Західній Україні та Правобережжі проходив стихійно. Згідно із Постановою ЦК ВКП(б) від 27 червня 1941 р. першочерговій евакуації підлягало майно найважливіших промислових підприємств, сировинні ресурси й продовольство та інші цінності, що мали державне значення. Про «людей» згадали лише 5 липня 1941 р., коли Постановою РНК СРСР було розроблено порядок евакуації населення у воєнний час. Однак, визначалось, що пріоритетом було вивезення техніки, обладнання та сировини, тому першочерговій евакуації підлягали фахівці, що супроводжували вантажі. З України планувалось вивезення найбільших обсягів матеріальних цінностей, тому керівництво УРСР створило за зразком загальносоюзної Урядову комісію з евакуації на чолі з Д.М. Жилою, заступником голови РНК УРСР [505, С. 496]. Лише 30 липня 1941 р. було ухвалено мобілізаційний план розвитку народного господарства, який вимагав постійного корегування в зв'язку із невтішною воєнною ситуацією. На території України перша масова евакуаційна кампанія тривала біля чотирьох місяців – з червня по середину жовтня 1941 р., адже до листопада німецькі війська вже

окупували значну частину УРСР. Друга хвиля, що почалась в травні 1942 р., була значно меншою та охопила лише Ворошиловградську область.

Умови початку війни диктували необхідність невідкладної евакуації в тиллові райони наукових установ. Одне з перших рішень Комісії з питань евакуації стосувалось вивезення установ Академії наук УРСР, прийняте вже 29 червня 1941 р. Упродовж 3–7 липня затверджено перелік академіків та член-кореспондентів та науковців фізико-хімічних та математичних наук. Основним місцем розташування евакуйованого академічного майна та співробітників визначалось м. Уфа (БАРСР), де-які співробітники за рішенням Комісії з евакуації виїхали до м. Акмолінськ (Казахська РСР), для керівництва процесом переміщення населення підприємств та організацій з УРСР [686].

Але в тиллові райони Радянського Союзу змогли передислокуватись лише частина вчених та майна інституцій. Тому 21 липня було прийнято рішення про реорганізацію структури АН УРСР – об'єднано інститути без визначення Відділів Академії. Наукові сили було зосереджено у 15 установах, що входили до складу чотирьох відділень: фізико-математичних і хімічних наук; технічних наук; біологічних наук; суспільних наук. Серед інститутів, які до війни займались сільськогосподарською проблематикою, був утворений Інститут зообіології (об'єднувалися Інститути Зоології, Мікробіології, Гідробіології), очолюваний член-кореспондентом Я.В. Роллом. Продовжував працювати Інститут біохімії (академік О.В. Палладін) та Інститут ботаніки (академік М.М. Гришко) [222, С. 59-60]. До Інституту зообіології структурним підрозділом було включено Карадазьку біологічну станцію, два співробітники якої 12 грудня 1941 р. прибули в Уфу [222, С. 79]. Однак, через низку причин частина вчених академічних установ не була вивезена. Одні не виїжджали на схід країни свідомо, інші – через об'єктивні причини (хвороба, старість тощо). Дехто з певних причин (неблагонадійність або навпаки, особливе завдання) не отримав посадкового талону на евакуаційний поїзд. Зокрема, у своїх спогадах професор-зоолог О.П. Маркевич згадує про ситуацію з професором Д.Є. Брилінгом, якого проігнорували під час евакуаційної кампанії.

З усіх галузей природничої науки сільськогосподарський напрямок у цей час опинився в особливому становищі. Більшість галузевих НДУ тісно пов'язані із досліджуваною місцевістю і тому об'єкт і результат досліджень практично не існують у відриві від землі. Евакуація наукового продукту у повному обсязі була практично неможлива. Тому цей процес носив вибірковий характер. Крім того, швидке просування ворога не дало можливості налагодити евакуацію того, що можна було вивести: спеціалістів, обладнання, наукової документації, племінний та насіннєвий фонд.

У західних областях УРСР у зв'язку зі стрімким розвитком подій на фронті та швидкою їх окупацією евакуація фактично не була проведена. Ті ж незначні матеріальні ресурси та цінності, які завдяки великим зусиллям були вивезені за межі західних областей, незабаром загубилися у вирі воєнного лихоліття і простежити їх подальшу долю за документами немає можливості [507, С. 131]. Області Правобережної України, де на початку липня 1941 р. були розпочаті заходи по вивезенню майна установ та організацій, опинились у більш сприятливих умовах. Однак, деякі установи взагалі не були евакуйовані. Прикладом є історія однієї з найстаріших селекційних установ України, Миронівської державної селекційної станції, майно, науковий архів, селекційний матеріал були залишені [477]. Така ж доля спіткала й більшість НД установ Південної України.

Низкою документів, а саме, указом Президії Верховної Ради СРСР від 30 червня 1941 р. «Про автотракторний і гужовий транспорт», постанови Державного Комітету Оборони від 16 липня 1941 р. «Про розміщення евакуйованої з України худоби у Саратовській, Сталінградській, Ростовській областях РРФСР, Калмицькій АРСР, Актюбінській області Казахської республіки» та відповідними документами українських органів влади (директива РНК УРСР та ЦК КР(б)У від 3 липня 1941 р. «Про евакуацію худоби та майна колгоспів, МТС, і радгоспів», постанова РНК УРСР від 11 серпня 1941 р. «Про перегін, розміщення і підготовку до зимівлі евакуйованої худоби») давалися вказівки відносно порядку здійснення перегону та вивезення на лівий берег Дніпра тракторів, худоби та інших

матеріальних цінностей сільського господарства. Наркомзем УРСР відрядив на дніпровські переправи відповідальних працівників для забезпечення перевезення техніки і сільськогосподарського майна через Дніпро.

Особливий акцент на важливості евакуації майна усіх установ сільськогосподарського призначення був зроблений у постанові РНК СРСР і ЦК ВКП(б) від 17 листопада 1941 р. про план сільськогосподарських робіт, де вказувалось, що «в умовах Вітчизняної війни з німецькими фашизмом тимчасової втрати ряду сільськогосподарських районів, особливо значення в забезпеченні країни продуктами харчування й сільськогосподарською сировиною набуває подальше розширення посівних площ і підвищення врожайності зернових, технічних, овочевих культур і картоплі насамперед у районах Поволжя, Уралу, Сибіру, Середньої Азії [735, Т. 1, С. 168]. А сільськогосподарські науково-дослідні установи УРСР мали сприяти цьому, розгорнувши діяльність в нових природньо-кліматичних умовах, долучившись до розробок фахівців цих місцевостей. Так, з території Правобережної України лише деякі селекційні станції встигли частково евакуювати фахівців та селекційні матеріали на схід. І якщо вивезення майна дослідних установ підлягало загальним інструкціям з евакуації сільськогосподарських підприємств та наукових установ (перегін худоби, вивезення машинно-тракторного парку, лабораторного устаткування, наукового архіву), то цінний селекційний матеріал, що залишився в полі у вигляді рослинного матеріалу вивезти не могли і тому питання його збереження залишалось відкритим. Прикладом може слугувати ситуація, що склалась на Уладово-Люлинецькій дослідно-селекційній станції. Згідно зі спогадів Т.М. Васильєвої з 14 наукових працівників лише половина підлягала евакуації. Вони змогли вивезти тільки насіння цукрового буряку. Наукова документація, лабораторне устаткування, а головне, найцінніший матеріал селекційних посівів залишались [49, С. 290].

В липні 1941 р. почалась евакуація установ м. Києва. Було вирішено вивезти в числі інших міністерств та відомств керівництво Наркомзему УРСР (30 чол.), спочатку до Харкова потім до Воронежа. Туди ж вивозились деякі

сільськогосподарські НД інституції, які приєднувались до близьких за тематикою досліджень установ: Київська НДС тваринництва – до УНДІ тваринництва у Харків; Київська селекційно-картопляна станція – на Харківську овоче-картопляну селекційну станцію [477]. Однак, вже після захоплення Києва та швидким просуванням німецьких військ територією України ці установи та весь апарат управління Наркомзему УРСР було евакуйовано за межі України, до Саратова, куди були перебазовані згодом усі НДІ сільськогосподарського спрямування м. Києва. *(Додаток Е)*

Провідну наукову дослідну установу в галузі землеробства – УНДІ соціалістичного землеробства все цінне майно, особливо науковий архів (накази, річні звіти та фінансові звіти, відомості, картотеки на заробітну платню тощо) та прилади в кінці липня 1941 р. було одразу вивезено до Саратовського кредитно-економічний інституту. Згідно зі спогадів науковців УНДІ соціалістичного землеробства Ф.А. Попова, М.А. Вишинського, які згадує у історичній довідці, датованій 1981 р. тогочасний директор, доктор сільськогосподарських наук, професор В.М. Євмінов подальша доля евакуйованих документів невідома [96].

Майно, яке неможливо було евакуювати у тил згідно із постановами РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 27, 29, 30 червня 1941 р. підлягало руйнуванню та знищенню [505, С. 502]. Деякі станції, їх документація та обладнання, посіви свідомо нищились радянською адміністрацією, реалізуючи тактику «випаленої землі». Головними виконавцями директив радянської влади по нищенню майна покладалось на органи держбезпеки. Згідно із директивою НКДБ СРСР від 1 липня 1941 р. співробітники цих служб відходили лише з останніми радянськими частинами та перевіряли наскільки ретельно знищене майно, яке може бути корисним ворогові [505, С. 504]. Так, величезною проблемою для деяких районів Київської та Полтавської областей, став підриг спецзагоном НКВС меліоративної системи р. Супою, якою опікувалося Супійське експлуатаційно-меліоративне управління, а наукове забезпечення здійснював Панфило-Яготинський опорний пункт, що входив до мережі дослідних установ УНДІ гідротехніки та меліорації. Болота та деякі території навкруги залило водою з двох водосховищ з загальним

запасом води 20 млн куб. м. Затоплення тривало близько 3-х тижнів. В наслідок цього вийшла з ладу осушувальна меліоративна сітка, результат багаторічної праці вчених-меліораторів. Було затоплено величезні болотні та земельні території, ряд полів з посівами і частина врожаїв загинула. [133]. Або в іншому випадку майно науково-дослідних установ, селекційне насіння роздавалось селянам, аби тільки ним не скористався ворог [108, С. 123]. Тому значна частина наукового майна була втрачена назавжди в ході евакуаційної операції та швидкого просування ворога територією країни.

13 вересня 1941 р. на Лівобережжі почалась організована евакуаційна кампанія, що передбачала вивезення майна до Курської, Воронежської, Кіровської та Ростовської областей. Київський лісогосподарський інститут переїхав до м. Советська Кіровської області [340]. Всесоюзний науково-дослідний інститут цукрової промисловості Наркому харчової промисловості СРСР (далі ВНДЦП), один із наукових установ стратегічно важливої галузі господарства Радянського Союзу, ще 24 серпня 1941 р. було передислоковано до Рамонської селекційної станції що знаходилась у Воронежській області, що входила до його науково-дослідної мережі. Суди ж вивезли цінне маточне насіння цукрових буряків з Іванівської дослідно-селекційної станції, що входила до науково-дослідної мережі Головцукру. Там було розгорнуто у 1942 р. науково-дослідну-роботу, висіяно маткове насіння на площі 4 га.

Однак, після поновлення влітку 1941 р. наступу німецьких військ почалась друга хвиля евакуації для цих установ – вони переміщались у Краснодарський, Ставропольський край, Середню Азію. *(Додаток Е)* Так, 20 жовтня 1941 р., спираючись на розпорядження начальника Головцукру С.П. Сторожука, ВНДЦП та інші евакуйовані з його дослідної мережі станції (Верхняцька, Іванівська, Льговська, Весело-Подольська, Рамонська та Первомайська) було повторно евакуйовано на базу трьох цукрових комбінатів, що підпорядковувались Головцукру Наркомату Харчової промисловості СРСР: Ново-Троїцького та Фрунзенського Киргизської РСР та Меркенського Казахської РСР [575]. У звіті науково-виробничої діяльності інституту подається інформація, що було повністю

вивезено весь селекційний матеріал, документацію самого інституту та деяких селекційних станцій [476, Арк. 1]. Співробітники Іванівської ДДС разом із науковцями Рамонської ДСС з залишками оригінального насіння виїхали в Киргизію [347]. Там, в м. Кант, в місті з потужним цукровим заводом, ці дві установи стали на той час основною базою бурякосіяння та насінництва [464].

Навальний наступ Вермахту фактично повністю зірвав евакуаційну кампанію південних областей. Частково змогли організувати вивезення УНДІ гідротехніки та меліорації. До Ставропольської державної селекційної станції, а потім у Ташкент (Узбецька РСР) переведено значну кількість провідних науковців та найцінніший селекційний матеріал, прилади, документацію Всесоюзного селекційно-генетичного інституту (м. Одеса).

Більша частина сільськогосподарських науково-дослідних установ з території УРСР була переведена в Саратовську область РРФСР. Сюди перемістили цінне обладнання, наукові роботи і основний штат сільськогосподарських науково-дослідних установ з Лівобережжя: Дніпропетровський НДІ зернового господарства, Українська філія Всесоюзного НДІ кормів ім. В.Р. Вільямса (м. Полтава), Український НДІ тваринництва (м. Харків), УНДІ агро меліорації та лісового господарства (м. Харків) [574], Донецькі картопле-овочева й зернових культур селекційні станції, Харківські птахівнича, картопле-овочева й бджільницька селекційні станції, Мереф'янська та Сталінська картопле-овочеві селекційні станції, архів Ерастівського дослідного поля [477]. До м. Свердловська (Урал) планувалось перемістити Харківський НДІ експериментальної ветеринарії.

Однак, деякі установи були розміщені і по іншим регіонам Радянського Союзу. Адже уряд СРСР надавав розвитку сільського господарства великого значення в умовах війни та поставив перед галуззю завдання по збільшенню врожайності зернових, технічних, овочевих культур і картоплі, покращити методи боротьби з бур'янами та сільськогосподарськими шкідниками, максимальному збільшенню посівних площ в тилкових районах, насамперед у районах Поволжя, Уралу, Сибіру, Середньої Азії і Казахстану. Саме в ці райони були здебільшого

евакуйовані сільськогосподарські науково-дослідні та освітні установи з України. Дослідні поля і опорні пункти направлялися відповідно до розташування інститутів, яким вони підпорядковувалися [477]. Всесоюзний НДІ коноплі (м. Глухів, Сумська область) встиг передислокуватись на одне зі своїх структурних підрозділів, Починковське дослідне поле (Горьківська область РРФСР). Краснотростянецька дослідно-селекційна станція евакуювала до м. Уфи (Башкірська АРСР) все лабораторне обладнання [260, С. 218]. 20 липня 1941 р. Всесоюзний НДІ свинарства (м. Полтава) евакуйований у м. Курган (Челябінська обл. РРФСР) [93, С. 58].

Великої шкоди збереженню майна НД установ в цих умовах завдавало розпорошення майна інституції за різними адресами розміщення. Харківська селекційна станція, яка підпорядковувалась головному сортовому управлінню НКЗ СРСР у м. Харкові було призначено до евакуації в Інститут зернового господарства в м. Омськ та у Красноуфімську (Челябінська обл.) та Камишинську (Сталінградська обл.) селекційних станцій Держкомісії з сортовипробування. Решта селекційно-насінневого матеріалу цієї установ було здано до Заготзерна для відправки у тил. Евакуацію персоналу і матеріальних ресурсів станції до м. Камишин було проведено 23 вересня 1941 р. У подальшому, 23 серпня 1942 р., станцію було перебазовано на Челябінську державну селекційну станцію [657, С. 143].

Розміщення майна та співробітників за різними адресами не давало науковцям в повному обсязі розгорнути роботу в тилу. Так, частина устаткування УНДІ експериментальної ветеринарії була передана ветеринарній службі Південно-Західного фронту, частина архівної документації (дослідження щодо хвороби Ауески) опинилася у Фрунзенському Сільськогосподарському Інституті, 42 ящики, що прямували до м. Свердловська доправлені були тільки до Сталінграда, а згодом були втрачені [453]. Війна розкидала й співробітників цього інституту. Старший науковий співробітник І.М. Гладенко виїхав до Узбекистану, де очолив ветеринарний лазарет дивізії у м. Самарканді; частина співробітників опинились у Ворошиловградській та Сталінградській областях, згодом

доправлялись до основного місця евакуації інституту – м. Саратова, і розмістились на базі Саратовської науково-дослідної ветеринарної станції, користуючись лабораторією евакуйованої туди Харківської біофабрики [480]. М.Й. Середа виїхав до Кузьмінок Ухтомського району Московської області, де розміщувався Всесоюзний НДІ експериментальної ветеринарії, куди згодом з вересня 1942 р. було перебазовано і весь інститут [588].

Для оперативної організації евакуаційного процесу в керівному складі мережі сільськогосподарських дослідних установ Наркомзему УРСР відбулись кадрові зміни. Ситуацію ускладнювала мобілізація до радянських збройних сил значної кількості кваліфікованих кадрів. З цих причин відбулась зміна керівництва деяких НД установ. Замінив С.М. Соколова на посаді директора Українського науково-дослідного інституту (далі УНДІ) зернового господарства ім. В.В. Куйбишева (м. Дніпропетровськ) А.І. Задонцев [543]. В УНДІ тваринництва (м. Харків) змінено керівника М.Г. Дюріча на І.А. Даниленко, в Українській науково-дослідній станції (далі НДС) бджільництва з М.К. Радька на І.К. Любченка, в Центральній науковій сільськогосподарській бібліотеці з О.Ф. Корнєєва на І.Ф. Михайлова, в УНДІ зернового господарства з С.Б. Соколова на А.І. Задонцева [660, С. 78; 592; 408; 591]. Для тих директорів, які залишались на посадах Наркомземом УРСР здійснено повторне їх затвердження, в зв'язку з величезною відповідальністю, яка покладалась на цих осіб під час переміщення майна та особового складу інституцій. Так, директором УНДІ механізації сільського господарства (м. Харків) залишався О.Г. Глікберг, керівником УНДІ експериментальної ветеринарії – І.А. Артюх, Мелітопольської НДС плідівництва О.Т. Сидоренко, Української НДС птахівництва М.В. Дахновський [541; 543; 410; 585].

Звиклі до надмірного контролю центру керівники постали перед необхідністю ухвалювати без зайвих зволікань та узгоджень важливі рішення, домагатися їхнього виконання і відповідати за наслідки. Війна посилила роль адміністративних засобів управління й водночас примушувала керівників виявляти ініціативу, винахідливість, розпорядливість та інші якості, які майже не

культивувались бюрократичною системою у довоєнний час. Саме тому, директору УНДІ механізації сільського господарства, передової інституції вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи, при розгляді діяльності установи інкримінували «недопустиму бездіяльність та безгосподарність при виборі місця для розміщення» інституті після евакуації, в результаті чого було непродуктивно згаяно час тощо [589, Арк. 74].

Складнощі в організації науково-дослідного процесу були характерні і для УНДІ тваринництва, лабораторія якого розмістилась в Санбаклабораторії м. Енгельса Саратовської області. Не маючи власної господарської бази, інститут змушений був тримати своє племінне дослідне стадо в Енгельському навчальному господарстві № 2 Саратовського Сільськогосподарського інституту. Тому завданням «мінімум», яке ставилось перед установою, було збереження та правильне використання евакуйованого племінного поголів'я [323]. Однак, зважаючи на вдалі результати діяльності в евакуації, ця дослідна установа зуміла не тільки відновити свою структуру, налагодити роботу з усіма евакуйованими з УРСР Держплемрозплідниками, і головне зберегла поголів'я власного дослідного стада, але й подвоїла його, тим самим частково забезпечивши племінним молодняком звільнені райони УРСР.

Організація переміщення, розміщення та утримання тварин в нових умовах становила найбільші складнощі під час евакуаційної кампанії для науковців-тваринників [289]. Наркомзем УРСР на виконання директиви РНК УРСР та КП(б)У від 3 липня 1941 р. «Про евакуацію худоби та майна колгоспів, МТС і радгоспів» видає Наказ від 1 серпня 1941 р. «Про організацію перегону, розміщення та підготовки до зимівлі евакуйованої худоби» [590]. Згідно із цим документом були сформовані бригади з числа співробітників НДІ та НДС тваринницького напрямку, фахівців Наркомзему УРСР, які розробляли маршрути перегону, режим харчування, ветеринарно-зоотехнічний супровід колгоспно-радгоспної худоби та тварин НД установ. Однак, умови війни часто не давали провести цю кампанію вдало, навіть для тварин цінного племінного фонду. Аналізуючи звіти УНД станції птахівництва видно, що переїзд відбувався за

складних осінніх умов, повільними темпами, тому кінцевого пункту (Заволжя Краснокутського р-ну Саратовської обл.) не встигли досягти у намічені строки. Тварин було розміщено по трьох базах: птицю на Поворинській птахофабриці, рогату худобу в с. Елань, коней встигли перегнати до с. Заволжжя, однак, не маючи там бази для зимівлі повернули до с. Елань. Вже у липні 1942 р. господарство вимушено було знову евакуюватись і всі роботи та витрати зі створення кормової бази залишилися безрезультатними для господарства, яке перемістилось у Красноярський район Саратовської області. Тільки у грудні 1942 р. в с. Раскатове все поголів'я було зібрано в одному місці. Тому зрозуміло, що за 1941–1942 рр. господарство інституту мало значні втрати тварин через низку причин: розміщення у невідповідних приміщеннях та під навісами, відсутність запасу кормів, заготівля яких була можлива тільки на кілька днів та у вельми обмеженому наборі; тварини залишались на зимівлю виснажені та хворі. Таким чином, лише племінної птиці було втрачено більше 50%. За відсутності нормальних умов для вирощування відзначалась і погана репродукція, яка у 1943 р. становила лише 55% [143]. Подібна ситуація згадується і у звітах УНДІ тваринництва, які проводили обстеження племрозплідників УРСР після евакуації, де виявлено майже повну втрату миргородської породи свиней та деяких порід ВРХ (шведської, симентальської та червоної української) [604].

Розпорошеними по різних господарствах країни були племінні тварини. Серед числа евакуйованих Державних племінних розплідників (ДПР) ВРХ були: Градизький (сіроукраїнська порода – 137 голів), що розміщувався у Єршовському районі Саратовської області, Молочанський (червоно-українська) – Алі-Байранмінський район Азербайджанської РСР. Тварини Лебединського племінного розплідника (Сумщина), який мав всесоюзне значення, а багато його тварин були рекордсменами, розміщувався в різних районах Саратовської, Волгоградської області. Завдяки самовідданій праці евакуювали стада племінних радгоспів – яскравим прикладом є збережене поголів'я сименталів швейцарської селекції племінного радгоспу «Хмельовик», за перевезення якого до Ново-Покровського цукрокомбінату Тамбовської області відповідав

М.А. Кравченко [765, С. 131]. Через 4 місяці шляху (від серпня до грудня 1941 р.) до місця призначення вдалось доставити біля 80% поголів'я племінного стада, що становило найвищі показники, порівнюючи з іншими племінними радгоспами, де кількість врятованих тварин не перевищувала 50%. [317, С. 12] Так, стадо племгоспу «Терезине» було вкрай знесилене, адже худобу переганяли через Київську, Полтавську, Харківську та Воронежську області, переправляли через Дніпро та Дон. В результаті 205 днів в дорозі тварини були розміщені у радгоспі «Хоперський піонер» Сталінградській області [193, С. 53]. Племінне свинарство було врятовано у Мелітопольському ДПР (українська степова порода – 280 голів) та переміщено у Пугачовський район Саратовської області, Полтавський ДПР (велика біла порода) – у Подбельському районі Куйбишевської області. У Хвалинському районі Саратовської області знаходились вивезені з Всесоюзної сільськогосподарської виставки (ВСГВ) 5 свиноматок миргородської породи. У Єршовському районі Саратовської області перебували Кобелякський ДПР овець соколовської породи (1881 голів), у зернорадгосп ім. Чапаєва Пугачовського району доставили 3800 голів овець Всесоюзного інституту акліматизації «Асканія Нова», зокрема 2 тис. голів американського мериносу, 400 – полугрубвововняних мериносів та 1400 – каракулевих овець. Київська державна племінна стайня розмістилась у Красноярському районі Саратовської області [693].

Окрім важких матеріальних умов кількоетапної евакуації ускладнювало роботу науковцям-тваринникам ще й неузгодженість дій різних гілок влади. Цей процес яскраво ілюструють звіти УНД станції птахівництва, яка після першої хвили евакуації, хоча й надто затяжної (від жовтня 1941 р. до березня 1942 р.), розмістилась на птахофермі «Павлівка» Грибалівського району Воронежської області, зуміла налагодити ефективну репродукцію (виведено 3600 голів селекційного молодняку). Однак більше половини поголів'я (2 тис. голів 26 порід) за розпорядженням голови Наркомрадгоспів РРФСР було вилучено та розпорошено по мережі радгоспів НКЗ РРФСР, не дивлячись на протести як працівників станції, інституту, так і Наркомзема УРСР. Цим самим було зірвано проведення дослідної теми станції, яка втратила можливість провести оцінку

якісним характеристикам нащадків, що загальмувало дослідну роботу по селекції птиці на цілий рік. Під час другої хвилі евакуації станції, де кінцевою зупинкою визначалась птахоферма колгоспу «Червоний Жовтень» Красноярського району Саратовської області, і тривала 57 днів (листопад-грудень 1942 р.), більшість поголів'я птиці залишилась у виснаженому стані, тому значна частина молодняку була втрачена [475].

Ситуація в агрономічному напрямі складалась ще більш невтішна, адже сама специфіка дослідної роботи, її прив'язка до місцевості, не дає можливості перебазуватись, адже це прирівнюється до припинення дослідів. Якщо інститути ще могли вивезти обладнання та людей, то їх експериментальні бази (дослідні станції та поля) залишились на окупованій території. Найбільш організовано провів евакуаційну кампанію УНДІ зернового господарства ім. В.В. Куйбишева (Дніпропетровськ), який разом з підпорядкованою йому експериментальною базою (Синельниковська, Ерастівська та Олександрійська), Київською селекційно-овочево-картопляною станцією було вивезено у повному складі, з усім обладнанням та науковим матеріалами до м. Саратов та розміщено на території НДІ зернового господарства південного сходу РСР [533; 696, Арк. 350]. Однак результати тогорічних дослідів було втрачено.

Яскраво ілюструє проблемність евакуації звіт Сталінської Державної Селекційної станції, де робоча та продуктивна худоба були відправлені перегоном до Сталінградської області, тракторний парк зі зразками насінневого матеріалу та лабораторним устаткуванням відправився своїм ходом, наукові працівники на конях везли колекцію елітного насінневого фонду та архів науково-дослідної документації станції. Прибувши до Старобельського дослідного поля, працівники станції весною 1942 р. розгорнули тут насіннєву роботу власним селекційним матеріалом (однорічні трави, городні культури), досліди з агротехніки. Однак з просуванням ворога територією країни, новий етап евакуації для станції розпочався вже 9 липня 1942 р. та завершився невдало: весь тракторний парк, колекція насінневого та селекційного фонду, лабораторне обладнання та колектив спеціалістів потрапили в оточення, а отже все майно було втрачене.

Подібна ситуація склалась й у НДІ агролісомеліорації та лісового господарства. Більша частина працівників була мобілізована до лав Червоної Армії, матеріали залишились в евакуйованому Харкові та були втрачені. Особливого спустошення зазнала інститутська мережа дослідних станцій, зокрема найбільша, Володимирська агролісомеліоративна, в якій не лишилось жодної вцілілої споруди, обладнання та матеріалів [572, С. 3–4]. Звіти Цюрупинської НД станції виноградарства та освоєння дніпровських пісків говорять про те саме, адже відсутність персоналу упродовж періоду панування окупантів призвела до повного занедбання установи, яку вже у 1945–1947 рр. почали розбудовувати знову [515].

Загалом, Наркомзем УРСР, доповідаючи відповідному союзному міністерству, вказує про 2566 спеціалістів сільського господарства УСРС, які були евакуйовані у східні регіони країни, крім того ще 35 співробітників керівного складу [448, Арк. 76–77].

Установи АН УРСР, що перебували в евакуації в перші місяці через неузгодженість дій керівництва УРСР та місцевих органів теж перебували в складному матеріальному становищі, не отримуючи належного фінансування, не маючи приміщень для повноцінного розміщення лабораторного обладнання [222, С. 74-75]. Українські вчені прибули до Башкирії у липні-серпні 1941 р. і спочатку Академія розмістилась у кількох приміщеннях. Інститути ботаніки та зообіології розмістились в будівлі бувшого Спирттресту по Пушкінській вулиці, 79, разом з інститутами хімії, фізичної хімії, фізики та математики, суспільних наук. Всього в приміщенні було 14 кімнат, де розміщувались інституції, які до війни займали окремі будівлі. У травні 1942 р. їй надано велике приміщення – Будинок професійних спілок, т. зв «Дом союзів», де розгорнули свою роботу більшість інститутів [222, С. 123–124]. Значна частина лабораторного устаткування, бібліотеки, робочі матеріали наукових установ лишилось в Києві. Як згадує у листуванні з В.І. Вернадським професор, біохімік В.В. Ковальський: «Нам, киянам, довелося особливо важко, пережити загибель наших бібліотек, рукописів, журналів лабораторних спостережень та ін. Матеріали мого відділу порівняльної

біохімії (в Інституті біохімії) всі загинули, співробітники розсіялися. Все доведеться створювати знову. Чи вдасться зібрати тільки те, що було опубліковано (з проблем еволюції мінерального обміну і хімічної мінливості організмів), але більша частина здобутих нами даних вже не існує.» [510, С. 30]

Однак, навіть в таких умовах академічні інституції відновили науково-дослідну діяльність. Розгортання робіт почалося з уточнення та коригування тематичних планів інститутів, особливо в частині, що стосувалася оборонної тематики. З цією метою 17 жовтня 1941 р. було створено Науково-технічний комітет сприяння обороні СРСР при АН [222, С. 71].

До кінця 1941 р. поступово було налагоджено матеріально-технічні умови життєдіяльності академії: затверджено бюджет фінансування Академії, надано житло (як для приватних так і для виробничих потреб) та організовано харчування співробітників, забезпечення продовольчими товарами [222, С. 78-79; 520]. Лише в травні 1942 р. вирішилось питання щодо об'єднання лабораторій в одному приміщенні, що дозволило розширити тематику робіт, відновити діяльність низки колишніх установ та утворити ряд нових комісій і комітетів [222, С. 123–124]. У лютому 1942 р. було створено Комісію з відбудови зруйнованих ворогом міст і підприємств України [222, С. 91]. Сільськогосподарську секцію Комісії очолив член-кореспондент П.А. Власюк, заступник – член-кореспондент Є.В. Зверозомб-Зубовський. Із січня 1943 р. комісії було перейменовано на Комісію з відбудови народного господарства УРСР. Оскільки в перші місяці війни важливі промислові і сільськогосподарські райони СРСР були окуповані, зросло значення східних його районів. В серпні 1942 р. було ініційовано створення Комісії з мобілізації ресурсів Башкирської РСР на оборону СРСР [222, С. 18].

Керівництво БАРСР за вагомий вклад у мобілізацію природних багатств краю нагородив наукових співробітників АН УРСР Почесними грамотами Верховної Ради БАРСР, зокрема академіка А.О. Сапегіна, чл.-кор. П.А. Власюка, К.Г. Воблого, Я.В. Ролла, кандидата біологічних наук М.М. Підоплічко. Почесною грамотою Верховної Ради БАРСР було нагороджено весь колектив АН УРСР [222, С. 221].

Покращення матеріально-технічного забезпечення дозволило з липня 1942 р. відновити роботу Відділів. Зокрема, серед ч-х відділів АН почав функціонувати Відділ біологічних наук, вченим секретарем якого призначено член-кореспондента П.А. Власюка [222, С. 134]. Таким чином, упродовж серпня-грудня 1941 р. АН основну увагу приділяла своїм організаційним питанням, то у 1942 р. вона широко розгорнула дослідницьку діяльність. Однак, цей процес потребував подальшого зміцнення експериментальної бази Відділу біологічних наук, адже в зв'язку із збільшенням завдань та зростанням вимог до інституцій з боку урядових органів і розгортанням роботи щодо мобілізації ресурсів на оборону країни, наявних лабораторій було замало. Академіком М.М. Гришком пропонувалось залучити до експериментальних робіт бази Медичного, Бактеріологічного, Ветеринарного інститутів БАРСР, посилити технічне постачання усіх інститутів біологічного відділу АН піддослідними тваринами, організувати забезпечення реактивами, лабораторними матеріалами та апаратурою [223, С. 69–70]. До складу Академії наук було повернуто академічну лабораторію хімії ґрунтів, що перебувала під час евакуації у розпорядженні Харківського СГІ [223, С. 73–74]

В травні 1943 р. Уряд СРСР прийняв рішення про переведення АН УРСР до Москви, де вона перебувала до березня 1944 р [222, С. 214–218]. Було визначено 5 черг переїзду інституцій АН. Зокрема, Інститути Зообіології, Ботаніки та Геологічних наук вивозились останніми [223, С. 100]. В зв'язку із збільшенням експериментальної бази планувалось провести в серпні 1943 р. розукрупнення Інститут зообіології і поновити існування трьох інститутів: Інститут зоології, Інститут мікробіології та Інститут гідробіології [223, С. 106]. Однак, переміщення до Москви відбувалось ще об'єднаними структурами [223, С. 123]. І лише з поверненням до Києва було завершено процес реорганізації із утворенням у липні 1944 р. певних інституцій [223, С. 130–131]. Загалом до Москви було перевезено 385 наукових співробітників. Виконкомом Московської міської ради було виділено приміщення для розміщення установ Академії на базі звільненого

Інституту ім. К. Лібкнехта, який потребував капітального ремонту, на що виділялось 16 тис. крб. [222, С. 214–215].

За весь термін перебування Академії наук в евакуації Президія АН УРСР, очолювана академіком О.О. Богомольцем, провела 88 засідань в Уфі (липень 1941 – вересень 1943) та 15 - у Москві (жовтень 1943 – травень 1944), розглянуто біля 800 питань організаційного, науково-організаційного та наукового характеру. [222, С. 23] В результаті такої активної діяльності було досягнуто значних успіхів у налагодженні життєдіяльності академічних установ, активізації їх діяльності для потреб оборони, розвитку східних регіонів СРСР, зокрема в галузі сільського господарства [270].

Виклики, які постали перед сільськогосподарськими НД установами в умовах евакуації вимагали нових адміністративних, організаційних рішень для належного налагодження науково-дослідної роботи. Особливу увагу Наркомзем УРСР приділяв контролю за збереженням наукової документації, ведення архівів установ, адже в умовах постійних переміщень людських та матеріальних контингентів, це питання, як правило, було не першочерговим. Згідно із розпорядженням від 12 жовтня та наказу від 21 жовтня 1941 р. були розроблені інструкції для керівників НДІ та навчальних установ, за якими передбачалось призначення відповідального по кожному інституту за зберігання наукової поточної документації; забезпечення її зберігання у відповідних приміщеннях; заборонялось відбір на макулатуру паперів з числа діловодної документації, а в разі необхідності проводити цю процедуру тільки залучаючи працівників архівної служби НКВД; надання до Центрального Архіву НКЗ СРСР та архіви на місцях у 2-х екземплярах усіх друкованих праць (книги, газети, брошури, листівки, плакати тощо). Завдячуючи таким заходам було збережено наукові архіви тих НД установ, які успішно розгорнули свою діяльність [626; 587].

Згідно із доповідною запискою НКЗ УРСР до НКЗ СРСР про результати евакуації та заходи по збереженню майна колгоспів, МТС, ремонтних підприємств, вищих навчальних закладів, науково-дослідних та інших установ системи Наркомзему УРСР на початок липня 1942 р. було збережено та

фінансувалось НКЗ УРСР в цей період лише 9 установ: Ворошиловградський СГІ, УНДІ тваринництва (м. Енгельс), Дніпропетровський інститут зернового господарства (м. Саратов), УНДІ механізації (м. Саратов), УНДІ експериментальної ветеринарії (м. Саратов), НДС птахівництва (Саратовська обл.), Харківська державна селекційна станція (м. Камишин, Сталінградської обл.), Українська філія ВНДІ кормів (м. Червоний Кут Саратовської обл.) та Біловодська баклабораторія (м. Енгельс) [448, Арк. 81]. Тому міністерство здійснювало посилений контроль за цими інституціями, коригувало їх наукову, організаційну та фінансову діяльність. Задля організації збереження та налагодження роботи згаданих науково-дослідних установ та освітніх закладів в складі НКЗ УРСР формувалась спеціальна група співробітників у складі 30 чол., які мали розв'язувати усі поточні проблеми цих інституцій в умовах евакуації [448, Арк. 83–84]. Крім того, в системі НКЗ УРСР припинявся випуск всіх періодичних та продовжуваних видань, звітів, збірок наукових праць тощо.

Отже, науково-дослідні установи аграрного спрямування під час евакуаційної кампанії опинились в особливій ситуації. З одного боку, питанню збереження племінного поголів'я та елітного насіннєвого фонду, наукової документації щодо дослідної роботи та наукових кадрів надавалось згідно із урядовими документами стратегічне значення, адже у реаліях війни продовольче питання є вкрай актуальним. Використовуючи ресурси науково-дослідних установ, агропромисловий комплекс країни зумів би у короткі строки подолати втрати земельного, людського, технічного, тваринного фонду тощо та налагодити ефективну роботу у тилкових районах. Однак, організованістю, узгодженістю дій, фінансуванню евакуаційна компанія щодо вказаних установ не відзначалась. Вся відповідальність щодо переміщення та налагодження роботи на місцях покладалась на керівників цих закладів та їх організаторські здібності. Результати евакуації науково-дослідних установ в певній мірі можна назвати суперечливими. З усіх галузей природничої науки сільськогосподарський напрямок під час війни опинився в особливому становищі, адже більшість цих наукових установ тісно пов'язані із досліджуваною місцевістю і тому науково-дослідна робота не могла

бути повністю припинена та евакуйована. Тому цей процес носив вибіркового характер. Крім того, швидке просування ворога не дало можливості налагодити евакуацію того, що можна було вивести: спеціалістів, обладнання, племінний та насіннєвий фонд. Зовсім не торкнувшись інституцій Західної України та лише частково Правобережжя, більшою мірою Київщини. Краще було проведено евакуацію харківських науково-дослідних установ аграрного спрямування, про що свідчить перелік повноцінно-діючих сільськогосподарських НДІ в період евакуації [296].

Більшість врятованих НДІ системи НКЗ УРСР були передислоковані до Саратовської області. Місто Саратов було обрано не випадково, адже це був один з центрів сільськогосподарської дослідної справи в Радянському Союзі. Тут діяли потужний СГІ, заснований ще у 1918 р. на базі Вищих сільськогосподарських курсів, зооветеринарний інститут, правонаступник Юрьєвського (Дерптського) ветеринарного інституту, переведеного сюди у 1918 р., інститут механізації та електрифікації сільського господарства (створений у 1932 р.). На базі Саратовської НДС, відкритої у 1907 р. було організовано провідну аграрну НДУ – НДІ зернового господарства південного сходу СРСР. Досвід евакуації в м. Саратов інституцій вже був у часи Першої світової війни. Під час Другої світової війни це місто стало знову центром, куди було передислоковано й багато культурних інституцій як українських (5), так і загальносоюзних (4). Загалом, Саратовська область прийняла на себе один з найбільших евакуйційних потоків за період Другої світової війни (310–320 тис. чол.). Адже з приєднанням 15 районів розформованої в серпні 1941 р. АРСР німців Поволжя та депортацією етнічних німців з цієї території край мав у своєму розпорядженні великі обсяги у більшості вільної від місцевого населення території. Однак, через значну кількість евакуйованих людей, установ та організацій в регіоні гостро постали проблеми постачання продовольчих та промислових товарів, забезпеченням належних житлових умов. Продовольчі труднощі в регіоні штовхали деяких керівників сільськогосподарських НДУ, які мали тісний зв'язок з виробничими базами, на певні махінації задля власного збагачення. На сторінках архівних матеріалів

зафіксовано зловживання, які здійснювались керівним складом інституцій, коли продавалась на «чорному» ринку худоба підсобного господарства тощо. Непоодинокими випадками було приписування у списки на отримання продовольчих пайків, розподіл худоби чи кормів для тварин «мертвих душ».

Гостро поставала житлова та продовольча проблеми і для науковців академічних установ, що опинились в столиці Башкирської АРСР, м. Уфі. До війни це був невеликий, однак, промисловий, науковий та культурний центр Південного Уралу з населенням 258 тис. чол, один з найбільших транспортних вузлів країни [738, С. 5]. Віддаленість від фронту та наявність розгалуженої мережі шляхів дозволило евакуювати сюди лише у 1941 р. близько 104 тис. чол., а до 1942 р. чисельність евакуйованих досягла 278 тис. чол. [769, С. 74] Сюди, крім 18 інституцій АН УРСР були евакуйовані ще 10 культурних установ УРСР та 8 освітніх та науково-дослідних інституції всесоюзного значення, 4 міністерства СРСР. Такий наплив людей, установ вимагав значних зусиль місцевої влади щодо організації побутового життя евакуйованих. Загалом, співробітники Академії наук знаходились у кращих матеріально-побутових умовах, ніж інші категорії евакуйованого населення [740].

Таким чином, недосконало спланована та проведена евакуаційна кампанія, об'єктивні чинники, які не сприяли цьому, призвели до того, що вдалось лише частково зберегти матеріальну базу вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи. Вивезене з України в тиллові райони Радянського Союзу наукова документація, елітне насіння, племінна худоба дало можливість швидко розгорнути діяльність науково-дослідних інституцій аграрного спрямування. Однак, під час бойових дій на території українських земель було втрачено приладдя, літературу, наукові архіви, споруди та, головне – досліді, результати багаторічної та самовідданої праці багатьох науковців.

3.2. Досягнення вітчизняних науково-дослідних установ в питаннях науково-методичного забезпечення сільського господарства в умовах евакуації

Евакуйовані з України у тиллові райони СРСР вчені-аграрії одразу включились у наукову діяльність і разом з місцевими науковцями зробили свій внесок у відновлення продовольчої безпеки Радянського Союзу, для забезпечення промисловості сировиною. Виклики, які постали перед НД установами в умовах евакуації вимагали нових адміністративних, організаційних рішень для належного налагодження науково-дослідної роботи, значної мобілізації зусиль вчених при мінімальних витратах держави.

В умовах воєнного часу прискіплива увага з боку керівних органів приділялась трудовій дисципліні, обліку робіт, оформленню трудових книжок, наукової документації. Інструкції НКЗ УРСР рясніють вказівками щодо чіткого дотримання належного оформлення наукових планів, звітів по програмам, темам, з урахуванням строків, закріпленням відповідальних осіб, розробки контролю за виконанням робіт. Акцентувалось з одного боку на налагодженні роботи з місцевими виробничими організаціями, а з другого – наголошувалось, що практична допомога для наукових установ не є головною. Для активізації наукової діяльності співробітників в нелегких умовах евакуації широко практикувалось застосування радянських методів стимуляції: соціалістичне змагання, ударництво. Зокрема, Наркомзем «рекомендував» керівникам науково-дослідних установ використовувати змагальні принципи щодо термінів та якості виконання досліджень [607]. Визначались також критерії оцінки: праця має бути економнішою у затратах часу, меншою за обсягом звітної документація, але насичена виробничими прикладами, рекомендаціями, ретельна експериментальна перевірка, чіткість викладу доказовою бази. [607]

Найважливішою проблемою рослинницької галузі залишалась зернова, особливо у складних кліматичних умовах Поволжя. Провідну роль у вирішенні зернової проблеми цього регіону до війни відігравав Інститут зернового

господарства південного сходу СРСР (м. Саратов). Зусилля цього колективу були направлені на вирішення трьох проблем: роль чорного пару у підвищенні урожаю зернових, травопільна система сівозмін та насінництво.

На матеріальну та наукову базу цієї установи було евакуйовано з м. Дніпропетровська Інститут зернового господарства ім. В.В. Куйбишева з експериментальною базою в с. Ерастівка (П'ятихатський район, Дніпропетровської області). Як зазначалось, з липня 1941 р. очолив інститут відомий вчений-аграрій Антон Іванович Задонцев (1908–1971) [542]. В 1942 р. штат інституту був затверджений у кількості 15 наукових співробітників, в 1943 р. – вже 22 науковців [660, С. 143–144, 352]. На дослідну роботу виділялось в рік від 180 до 300 тис крб. [117].

У 1942 та 1943 рр. об'єднаними силами інститутів проводилась робота з двох основних напрямів: 1. Розробка системи агротехнічних заходів з вирощування польових культур в умовах воєнного часу і заходів з відновлення сільського господарства в звільнених від німецьких загарбників районах; 2. Створення відновлювальних фондів елітного насіння зернових, зернобобових, олійних, овочевих, баштанних культур і кормових трав сортами, районованими в степових районах УРСР.

Держава в особі Наркомзему УРСР планувала створити насінніві фонди сортового насіння в областях РРСФСР, що межували з УРСР – Саратовською, Куйбишевською, Тамбовською, Пензенською, Сталінградською. Репродукцію насіння та передусім елітного насіння проводити силами евакуйованих Держселекстанцій (далі ДСС) УРСР та Інститутом. У 1942 р. цією установою спільно з Дніпропетровською ДСС було вирощено 859 ц насіння еліти та супереліти, яку збережено в держфонді для потреб УРСР. Також збережено 541 ц насіння озимого жита та пшениці Дніпропетровської ДСС, які зберігались на пунктах Саратовської контори Держсортфонду.

Для створення насіннєвого фонду по основним районованим для Півдня УРСР сортів озимих культур було затверджено план посіву на 1942 р. для Інституту та Дніпропетровської ДСС обсягом 128 га (35 га озимого жита та 93 –

озимої пшениці). Також був затверджений план посіву озимих культур для вирощування насіння еліти для Харківської ДСС, яка проводила роботу на Камишанському дослідному полі Сталінградської області. Ставилось головне завдання – зберегти усе наявне насіння еліти районованих сортів для УРСР як вирощеного у 1942 р. так і евакуйованого з України урожаю 1940 та 1941 рр. [146, Арк. 85–87].

Для проведення насінницьких посівів були організовані спеціальні елітні ділянки при насінницьких радгоспах Саратовської області. Вихідним насінням слугували головню зразки евакуйовані Дніпропетровською ДСС, а по зернобобових також і насіння, евакуйовані Красноградською дослідною станцією. В результаті робіт 1942 і 1943 років було отримано сортового насіння ярих зернових, зернобобових культур, однорічних кормових трав і соняшнику: в 1942 р – 850 ц, а в 1943 р – понад 2,5 т. Проведено розмноження перспективних для Степу УРСР сортів зернових, зернобобових культур та однорічних кормових трав. Створено вихідний матеріал для нормального розвитку в 1944 р. насінництва за всіма основними сортами зернових культур, районованих в Дніпропетровській та Запорізькій областях. З РРФСР було завезено 3336 ц сортового насіння зернових, зернобобових культур, соняшника і трав вирощених під час евакуації. Зроблені в 1943 році сортові посіви озимих культур на площі понад 300 га, з них 140 га в Старобільському районі [696]. Плідна робота вчених інституту в евакуації сприяла прискореному відродженню зруйнованого сільського господарства УРСР.

Перед вченими-аграріями стояли проблеми і щодо вироблення ефективних рекомендацій з вирощування деяких культур. Одним із завдань було виведення таких сортів проса, які мали би довший вегетаційний період, ніж у районованих, аби зменшити навантаження у період жнив на техніку та робочу силу. В результаті селекції їм вдалося створити два сорти – №68 і №311, що перевищували за врожайністю районований сорт проса Саратовське-853 на 12% та пізніше його дозрівання на 5–10 днів [761]. Агротехнічні досліді, проведені з культурою проса, показали також можливість розтягнути строки збирання шляхом проведення різночасових посівів. Такі посіви, вироблені в 1941 р. 26 травня і 26 червня, а в

1942 р. – 6 червня і 6 липня, тобто через місяць між першим і другим термінами, створили розрив у часі дозрівання в 13–15 днів. І отриманий досить високий урожай – в 1941 р 32 ц з га по зябі, в 1942 р. – 19 ц з га по весняній оранці. Причому виявилось, що при пізньому періоді посіву, завдяки ретельній передпосівній обробці, вдалося значно очистити ґрунт від бур'янів і отримати на складних посівах без прополки урожай не менший, ніж на ширококорякових, де проводилася дворазовий міжрядковий обробіток. Результати досліджень знайшли широке застосування в колгоспах південного сходу країни. [761].

Науковці рослинницької галузі розпочали впровадження в сільське господарство східних районів цілого ряду технічних культур, які тут ніколи не вирощувались, зокрема цукрового буряка, кукурудзи, тютюну, каучуконосів тощо. Українські вчені переконливо довели, що і в місцевих кліматичних умовах можна вирощувати багаті врожаї цих культур. Вчені інституту розробили і впровадили при виробництві картоплі прийом ранньої вигонки. Він включав в себе підбір ранньостиглого сорту, обов'язкове пророщування бульб упродовж 20–30 днів у вологій полові або на світлі, неглибоку посадку (на 6–7 см) з підгортанням після сходів. Сама рання посадка (в середині квітня) дозволяла вирощувати і отримувати урожай в розмірі 8–10 тонн з гектара в кінці червня - початку липня, тобто на 20–30 днів раніше, ніж при звичайній весняній посадці.

Результатами досліджень вчених з одним з основних каучуконосов – коксагізом – встановлена можливість отримання на саратовській землі врожаю сирих коренів 50–80 ц з га та виходом каучуку в 100–160 кг з га і врожаю насіння в перший рік 30–50 кг, у другий рік - 100–130 кг/га. Були розроблені основні прийоми обробітку культури (способи передпосівної обробки ґрунту, площі живлення, розведення кореневими живцями тощо).

Спільно з НДІ зернового господарства південного сходу СРСР українські вчені випробовували місцеві сорти соняшнику: Саратовський-19, Саратовський П-10, місцевий романовський і Саратовський ранній. Перші три з них були високоолійних сортами. За даними трирічного випробування, вони перевершували по збору масла з гектара районований сорт Саратовський-169 на

16,5–21%. Сорт Саратовський ранній, поступаючись по олійності сорту 169, мав порівняно з ним на 10–12 днів менший вегетаційний період. Рішенням Державної комісії з сортовипробування цей сорт він як скоростиглий сорт з 1943 р. районувався в східних районах країни. В результаті селекційної роботи в 1940–1942 рр. був виведений новий скоростиглий сорт соняшнику Р-27, який мав такий самий вегетаційний період, як і сорт Саратовський лузальний ранній, але перевищував його зі збору олії з га на 20%. Крім того, одночасно виведено новий сорт соняшнику Саратовський лузальний, який, маючи більші показники лузжистості (більша масова частка оболонки до загальної маси насіння), однак по врожайності та олійності не тільки не поступався, але навіть перевершував районований сорт 169 [265].

Таким чином колектив УНДІ Зернового Господарства зберіг вивезене лабораторне устаткування, еліту кращих сортів сільськогосподарських культур та майно Інституту. Силами Інституту в час евакуації було організовано розмноження сортового насіння на полях радгоспів в Саратовській області і вже восени 1943 року та весною 1944 року посіяно значну площу репродуктованим насінням в колгоспах визволених районів УРСР. Інститут успішно провів також весняну сівбу на своїх експериментальних базах і одержав значний врожай високоякісного сортового насіння.

Згідно із завданнями Наркомзему УРСР евакуйована галузева науково-дослідна установа, Українська філія Всесоюзного інституту кормів ім.В.Р. Вільямса, здійснювала роботу зі створення сортових насінницьких фондів багаторічних та однорічних трав у нових ґрунтово-кліматичних умовах для відновлення селекції і насінництва кормовиробництва після звільнення тимчасово окупованих територій УРСР. Вченими інституту було збережено після весняного посіву 1942 р. вихідного насіння 967 кг насіння кормових трав (люцерна, експарцет, віка ярова, житняк, рейграс, конюшина червона, буряк кормовий). Для підтримання основних сортів кормових культур здійснено посів евакуйованого насіння у Балашовському та Краснокутському районах Саратовської області; Старо-Полтавському районі Сталінградської області; Митрофанівському

дослідному полі Воронежської області. В наслідок чого було зібрано 8,5 ц насіння трав [145, Арк. 25]. Інститут також розробив рекомендації для Держкомісії із сортовипробування зернових культур при Наркомземі СРСР для форсованого розмноження найбільш цінних районованих сортів люцерни (Грім-Зайкевич та Українська 256): наявні посіви люцерни 1940 року використовувати шляхом пересаджування коріння весною 1943 р. і заборонялось переорювання вказаного сортовипробування восени 1942 р. [146, Арк. 91–93].

Задля швидшого та ефективного рішення виробничих питань в умовах воєнного часу було реорганізовано структуру Всесоюзного НДІ цукрової промисловості, де первинними ланками стали відділи, а не лабораторії, як це було до війни. До складу Інституту наразі входило 3 наукові (селекції, агротехніки, механізації) та адміністративно-господарський відділи. Загалом штат нараховував 21 наукового співробітника та 3 адміністративних працівників. Виконувати обов'язки директора продовжував к. с.-г. н. Бузанов І.Ф. [573]. Інститут звітував про створення нової мережі дослідно-селекційних полів на науковій базі евакуйованих ДСС (Верхнячської, Іванівської, Льговської, Весело-Подільської, Рамонської та Первомайської [476, Арк. 1]) та сконцентрував найбільшу дослідну роботу на Бійській селекційній станції Головцукру. Таким чином, з довоєнних українських ДСС та пунктів мережі було повною мірою евакуйовано лише дві. Вивезено керівних спеціалістів, частково технічний персонал, найбільш цінні селекційні матеріали еліт і родоначальників, а також основний фонд маточного насіння всіх селекційних станцій Головцукру. Вченим вдалося евакуювати результати багаторічних досліджень зернових культур і трав (озимого жита, озимої пшениці, ярої пшениці, вівса, ячменю, проса, гороху, вики ярої, конюшини, люцерни, еспарцету та злакових трав); найбільші партії насіння всіх районованих та перспективних сортів зернових культур і трав, виведених певними селекційними станціями; найбільш цінне лабораторне обладнання [114, Арк. 125].

На селекційних станціях дослідження виконували за всіма основними категоріями селекційного процесу: в селекційних розплідниках, у порівняльних дослідженнях, з висадженням еліти, зі здійсненням районного та державного

сортівипробування [476, Арк. 3]. У період 1941–1945 рр. насінництво цукрових буряків було заново організовано в Середній Азії і Казахстані. Евакуйований насіннєвий матеріал довелось розмістити у двох географічно відділених місцях: Тимашевській насіннєвій базі у Куйбишевській області та Бійській селекційній станції в Алтайському краї [137, Арк. 33]. У зв'язку з необхідністю репродукування евакуйованих матеріалів, виведене насіння частково довелось відправити у Новотроїцький буряківничий радгосп у Фрунзенській області Киргизької РСР, де розмістились вчені та основні наукові матеріали інституту [613, Арк. 10]. За даними М.І. Орловського, льговські і уладівські матеріали були розміщені в Алтайському краї, іванівські – в Канті, рамонські, білоцерківські та верхняцькі – в Новотроїцьку (Киргизія), весело-подільські – в Мерне (Казахстан) [464].

Упродовж 1942–1943 рр. в евакуації до східних районів СРСР науковцями інституту виконано значний пласт науково-дослідної роботи. Вченими збережено і розмножено основний генофонд цукрових буряків, що забезпечило після повернення радянської влади повне відновлення довоєнного обсягу селекційно-насінницької роботи у науково-дослідних станціях інституту та посів цукрових буряків на значних площах країни [476, Арк. 2]. Для ґрунтово-кліматичних умов Середньої Азії було розмножено нові гібриди кормових, столових і деяких диких форм цукрових буряків, здійснено дослідження їх фізіологічних та біохімічних властивостей [491, Арк. 2]. Зокрема, в Іссик-кульській і Фрунзенській областях та в Узбецькій РСР. Спільно з Фрунзенським пунктом був розроблений новий більш ефективний безвисадковий спосіб вирощування насіння цукрових буряків [114, Арк. 122].

Вже восени 1941 року був закагатований посадковий матеріал з тим, щоби в 1942 році забезпечити посадку насінників на площі 2300 га в Казахській та 3000 га – в Киргизькій СРСР. Поряд з розширенням насінництва у радгоспах, культура цукрових буряків на насіння вперше в ці роки впроваджувалось і в колгоспах. У роки Великої Вітчизняної війни вперше широко був застосований безвисадковий спосіб вирощування насіння цукрових буряків, що скорочувало витрати тягової

сили та ручної праці на 35–40%, розроблена система агротехнічних заходів у боротьбі із засоленням ґрунту у зрошуваних районах Середньої Азії [709, Арк. 18]. У 1943 році в колгоспах Узбецької, Киргизької та Казахської РСР було вирощено 16194 ц насіння, що дозволило засіяти всі площі вищеназваних республік, які вирощували цукрові буряки [706, С. 333]. З Середньої Азії інститут повернувся з ешелонами насіння, якого вистачило на всю повоєнну площу посіву цукрових буряків [242, С. 12].

Основним завданням в евакуації щодо удосконалення вирощування зернових культур і трав було: збереження евакуйованого селекційного матеріалу шляхом часткового репродукування та створення гарних умов при зберіганні насіння у складах; розмноження виведеного насіннєвого матеріалу районованих і перспективних сортів у обсязі, що забезпечував повне відновлення насіннєвих посівів на селекційних станціях після повернення радянської влади [476, Арк. 5]. З виконання зазначеного завдання у 1944 р. в інституті відмічено підвищення реєвакуйованого селекційно-насіннєвого матеріалу більше ніж у 100 разів, що становило 1324%. За деякими сортами озимої пшениці та вівса з насіння, вивезеного у кількості, меншій за 1 кг, шляхом застосування ефективних заходів з його розмноження, отримано насіння від 17 до 70 т. Вченими обґрунтовано для впровадження в сільськогосподарське виробництво Киргизької РСР ефективно вирощування: гороху для поливних районів Чуйської долини; для богарних земель озимого жита, як культури менше чутливої до пошкодження шкідником черепашкою та значно більшій стійкої до несприятливих умов посухи і родючості ґрунту порівняно із озимою пшеницею [114, Арк. 126].

Науковцями досліджено і впроваджено у виробництво ефективні заходи агротехніки у поливних районах бурякосіяння Казахської, Киргизької та Узбецької РСР [114, Арк. 131]. З підвищення ефективності насінництва цукрових буряків встановлені оптимальні терміни і способи посіву, внесення добрив, збирання та кагатування маточників цукрових буряків. Розширені площі насінників, що за короткий термін дозволило у воєнний час зайняти значне місце

у виробництві та забезпеченні після звільнення від фашистської окупації основних районів бурякосіяння УРСР насінням цукрових буряків [284].

Наукову роботу в Середній Азії, проводив евакуйований з Одеси Всесоюзний науково-дослідний селекційно-генетичний інститут. Навесні 1942 р., коли не вистачало посівного матеріалу, група наукових працівників на чолі з директором інституту А.Д. Родіоновим впроваджувала в сільське господарство Узбекистану спосіб садіння картоплі верхівками бульб, який широко пропагував тодішній лідер агробіології, академік АН СРСР, Т.Д. Лисенко, який мав тісні давні контакти з інститутом. Він надавав співробітникам установи докладну інструкцію, як зберігати і здійснювати посадку верхівок. Зокрема, для заготівлі посадкового матеріалу залучались працівники підприємств громадського харчування, які мали зрізати і зберігати верхівки. Посадка картоплі верхівками дозволяла використовувати основну масу бульби посадкової картоплі для харчування, тоді як для висадки використовувати лише невелику його частину (10–15 г). В березні 1942 р. директор інституту доповідав академіку про результати дослідної роботи по цим дослідям. Всього по Узбекистану (колгоспи, їдальні м. Ташкент, Самарканд) було заготовлено біля 100 т картоплі. Бригада з науковців перевіряла заготовлені верхівки бульб у колгоспах Ташкенської, Самарканської та Андижанської областях та міських господарствах на наявність пошкоджень. Але, як зазначалось, працівники, боючись, що верхівки при тонкому зрізі можуть загинути, різали набагато більшими шматками, в середньому більше 15 г. Аби зменшити час приживлення, використовували зшкрябування огрубілої частини заготовки [455, С. 112–113]. Таким способом було висаджено картоплю на площі 150 тис. га. Згідно із даними, які готували для академіка науковці Одеського інституту, Т.Д. Лисенко стверджував, що посадка верхівками «економить» (не менше тони на га) витрат картоплі на посадку», а також дозволяє покращувати породні якості картоплі, оскільки на посадку в цьому випадку йдуть «найбільші за величиною і кращі за іншими породним властивостями бульби, які зазвичай використовуються на харчування» [372].

Співробітники інституту, як активні поборники академіка, продовжували виконували його настанови і щодо проведення дослідів по літньому садінню картоплі свіже збираними бульбами для південних районів Середньої Азії і Північного Кавказу. Аргументацією цих дослідів слугував той факт, що у південних регіонах СРСР картопля, яка вегетативно розмножувалась, поступово давала все більш дрібні бульби, які, крім того, піддавалися сильному гниттю, тобто відбувалося так зване «виродження» картоплі. Для боротьби з цим явищем ще у 1933 р. Т.Д. Лисенко запропонував проводити літні посадки картоплі, стверджуючи, що зупинити «погіршення породи» картоплі можна шляхом посадки його не у теплий, а у прохолодну ґрунт, в кінці літа. Він також рекомендував цей метод не тільки для застосування на полях колгоспів та радгоспів, але й на приватних городах, де мав застосовуватись спосіб підготовки бульб, розроблений ще в Одесі О.М. Бурачинським. Хоча, головною не вирішеною проблемою у вчених інституту залишилось питання винайдення надійного способу пророщування бульб, що не давало можливість застосувати цей метод у виробництво [455, С. 113–114]. Однак, як і у випадку яровизації, використовувався анкетний метод збору даних, що дозволяв легко фальсифікувати результати [670]. Коли літні посадки не дали ніяких позитивних результатів, Лисенко запропонував закопувати зібраний картопля в траншеї, пересипаючи шар картоплі шаром землі, стверджуючи, що це знизить втрати від гниття бульб. Але закопування бульб в траншеї призвело до величезних втрат врожаю, оскільки гниття бульб лише посилювалося. Фактично ігнорувалась реальна причина виродження посадок картоплі – віруси картоплі, підміняючи її абсолютно абстрактними ідеями про «погіршення породи» картоплі. Ігнорування справжніх причин у виродженні посадок привело до поширення вірусів не тільки на півдні, але і в інших районах СРСР, і, як наслідок, до різкого падіння врожайності картоплі в Середній Азії (в тричі від довоєнного рівня) [131, С. 32].

Вірні «лисенківці», послідовники так званої «мічурінською агробіологічної науки», застосовували «революційні» підходи в селекції рослин. Крім картоплі, вчені продовжували дослідити й з цукровим буряком, враховуючи рекомендації

Т.Д. Лисенка. Зокрема, задля зменшення витрат води вивчали посіви, зроблені в кінці червня та початку липня на завчасно зрошених ділянках при неглибокій оранці. Методика була надана Т.Д. Лисенко: інтенсивне зрошення зораної ділянки, ґрунт не перевертати плугом, своєчасно провести боронування, але не глибоко, висівати тільки злегка пророщеним (не більше 2–3% клубочків) насінням, строки посіву через кожні 5 днів, не даючи поливу для підживлення. Згідно із його розрахунками рослина сходить не тільки через 5–7 днів після останнього поливу, але й через 10–20 днів. Проводячи ці дослід, він радив не уникати посівів цукрового буряку як «вторинної» культури, тобто на полях, де вже було зібрано урожай якоїсь культури. В результаті, Т.Д. Лисенко очікував: «Ось тоді я разом з вами продемонструємо невіруючим вченим, що, не вміють передбачити в біології, а також певним керівникам земельних органів, як треба буде зробити, аби залишені ними ніби на милість 15 тис га «для так званих дослідів літніх посівів цукрового буряка», посіяти так, аби отримати урожай хоча би в 2 рази вище, ніж буде отримано з їх «перевіреного» для Узбекистану березневого посіву...» [455, С. 111–112]. Припускаючи критику з боку фахівців з інших НДІ або виробників, академік у своїх листах рекомендував: «Інструктивні вказівки давайте обережно, продумано, кожне речення має бути перевірено досвідом та спостереженням» [455, С. 113–114]. Головне що він радив – це надати ясні та зрозумілі інструкції агрономам та колгоспникам щодо літніх посівів, які, як він прогнозував, мали бути масовими.

Таким чином, Одеський НДІ селекції та генетики під час евакуації продовжив не дослідну роботу. Однак, маючи тісні контакти з академіком Т.Д. Лисенком, був фактично експериментальною базою його агробіологічних дослідів тим самим зміцнивши його позиції у післявоєнних наукових та партійних колах.

У 1941 р. Український науково-дослідний інститут мехіназації та електрофікації, незважаючи на труднощі з передислокацією людського та машинного контингенту, продовжив науково-дослідну роботу. Адміністрацією інституту в особі директорів О.Г. Глікберга (1939–1943), В.Б. Бабука (1943) та

його заступників з наукової роботи Д.Л. Гранберга (1941–1942) та М.І. Медведєва (1942–1943) вдалось налагодити науково-дослідний процес. При інституті діяло 3 лабораторії, очолювані професорами М.І. Медвед'євим, С.Л. Васильєвим та к. тех. н., старшим науковим співробітником Л.Г. Поляковим. Вдало було обрано розміщення дослідної бази інституту, яка знаходилась на Камишівській МТС, що володіла гарною ремонтною майстернею та запасами природного газу, забезпечивши проведення практичних робіт. Адже МТС було розташовано в Дергачівському районі Саратовської області на території мельниківського родовища природного газу метан (в садибі і приміщеннях колишнього дослідно-гелієвого заводу) [675]. Однак, з іншого боку значна віддаленість інституту від великих центрів і залізниці ускладнюють зв'язок з науковими установами та користуванням бібліотеками і лабораторіями [10, Арк. 79].

Наркомзем УРСР ставив завдання перед інститутом розробити питання: механізації сільського господарства в умовах війни (економія пального, мастильних матеріалів, реставрація запчастин, переведення двигунів нафтових на газогенераторне паливо); організації технічного обслуговування МТС УРСР, які працювали в Саратовській області, та обласних організацій у справі правильної організації експлуатації машинно-тракторного парку місцевих МТС [146, Арк. 76]; організації підготовки та перепідготовки кваліфікованих механіків для МТС УРСР та підготувати базу для школи механізації [589, Арк. 76].

На виконання цих завдань інститут розробив план науково-дослідної роботи на 1942 р., який передбачав продовження вивчення використання мастила в автотракторних двигунах; використання природних горючих газів для роботи автотракторних двигунів, за яку відповідав професор М.І. Медведєв. У 1943 р. планувалось розпочати розробку ще 6 наукових тем: 1) «Відновлення МТС», 2) «Покращення роботи тракторних двигунів», 3) «Найпростіша пересувна ремонтна майстерня», 4) «Розробка типового набору обладнання та пристосувань для майстерень МТС», 5) «Проект типової майстерні МТС », 6) «Проект відновлення ремонтного заводу» [286].

Досліджуючи мастильні матеріали та їх використання у обслуговуванні сільськогосподарської техніки, вчені інституту розробили нову інструкцію для МТС, де вказувалось про недоцільність зливу верхнього шару масла з картера. Визначено, що присадка конденсованого гасу до масла, що знаходиться в картері, відбувається інтенсивніше у перші години роботи двигуна після заливки свіжого масла та на зношення деталей не впливає. Встановлено нову методику дослідження впливу мастила на зношування деталей двигуна за кількістю відпрацьованого металу, що витягується з масла. Вчені спростовували твердження про те, що в роботі двигуна концентрація гасу в маслі досягає певної граничної величини, вище якої при нормальній роботі двигуна не піднімається. І ця гранична найбільша присадка конденсованого гасу не впливає на знос деталей. Отже, науковці інституту на противагу методу мікрометражу пропонували інший спосіб дослідження впливу мастила на знос – за кількістю відпрацьованого металу, однак зауважували, що запропонований метод вимагав наявності лабораторій і навченого персоналу та виключної ретельності. В результаті цієї роботи було видано інструкцію «Новий спосіб мастила» і наказ Саратовського Облзем про впровадження цього способу в практику експлуатації машинно-тракторного парку [576].

В умовах воєнного часу особливо гостро стояло питання раціонального використання палива, зокрема у сільському господарстві. Вивчення теоретичних засад використання природних горючих газів як заміниці рідкого палива для роботи тракторів займались наукові співробітники П.В. Гурницький та І.С. Верніков, які детально дослідили американський досвід використання горючих газів. Для СРСР використання природного газу в якості пального було вкрай затребуваним питанням. Адже поклади природного газу із вмістом метану біля 90% були в Саратовській області (родовища: Мельниківське, Ельшанське, Тепловське), у Куйбишевській та Чкалівській, Уфимській областях Республіки Комі АРСР, Дагестанській РСР та Ворошилівській області в УРСР (Мелітопільське родовище). Зокрема, робився прогноз використання природного газу як рідкого палива для тракторів Ельшанського родовища Саратовської

області, який становив 1,5 млрд. кг. Однак, так і не було проведено випробувань трактора на газі при оранці, не встановлено числові показники зниження тягового зусилля при переведенні на газ. Старший науковий співробітник І.С. Верніков на базі Камишовської МТС займався вивченням використання природного горючого газу, як заміни рідкого палива для обкатки тракторних двигунів після ремонту замість гасу на стенді, обкатці тракторів та у польових умовах. Встановлено, що на місцевому паливному газі двигун втрачає до 10% потужності. Проведення обкатки двигунів та тракторів на метані замість керосину на прикладі Камишівської МТС з її наявними 80 машинами за осіннє-зимовий ремонт передбачалось у 12 т економії гасу, а переведення всього тракторного парку на роботу у полі за рік мало дати економію 760 т. [675] Завідувач лабораторією тракторовикористання, професор М.І. Медведєв досліджував устаткування вантажних автомашин ГАЗ і ЗІС для роботи на стиснутому газі. В результаті робіт була сконструйована, виготовлена і випробувана газова апаратура, доведені переваги двоступінчастого редуктора проти одноступінчастого, можливість і доцільність застосування стислих природних газів для експлуатації автомобілів, вперше застосовано компенсаційний жиклер для змішувача газового двигуна. Професор домігся виготовлення деталей компресора на одному з Саратовських заводів. Вчений спільно з С.П. Васильєвим приділили значну увагу обкатуванню тракторних двигунів з рідкого палива на метан; заміни метаном рідкого палива для тракторів С-ХТЗ.

Тематикою передбачалось розробити систему переведення тракторів цілих груп МТС на роботи на газу в областях з наявністю родовищ. Для цього проектувалась універсальна апаратура без шкоди роботи на рідкому паливі; вивчалось оптимальне розташування газобалонної апаратури на тракторі; проводилась розробка досконалого редуктора; проектувались газозаправні станції; розроблялись заходи по організації постачання МТС і тракторних бригад газом [286].

Проблемам використання газових родовищ в Саратовській області, газифікації колгоспних підприємств (млинів, крупорушок, маслоробок, кузень,

поливних городів тощо), що знаходяться поблизу них, досліджував завідувач ремонтної лабораторії проф. С.П. Васильєв. Було встановлено, що при сучасному стані газового господарства в області газифікація сільськогосподарських підприємств в регіоні реально була неможлива. До того ж, відсутність відповідної кількості потрібних балонів високого тиску в реальному житті завадила на той час широкому практичному впровадженню переходу тракторного парку МТС на використання газу [675].

Вченими І.С. Верніком та П.В. Гурницьким вивчалися технології ефективного використання на живий тязі, в разі необхідності в сільському господарстві, машин знарядь, призначених для роботи на тракторній тязі, і навпаки – машин, знарядь, призначених для роботи на живий тязі – до використання на тракторній тязі. Розпочато роботу по проекту пересувної майстерні на кінній тязі. Також вчені розробляли заходи щодо покращення експлуатації машинно-тракторного парку в МТС Саратовської обл. на 1943 р., де робилась спроба систематизувати організаційно-технічні заходи щодо експлуатації тракторного парку в допомогу працівникам сільського господарства: як керівним, так і технічним. У 1943 р. задля створення резерву механізаторів для МТС УРСР в інституті було організовано підготовку трактористів, бригадирів тракторних бригад і механіків [584, Арк. 11; 627].

В умовах евакуації розроблялися плани наукових робіт на 1944 р., згідно із якими передбачалось продовжити теми розпочаті у 1942–1943 рр. Так, по темі «Дослідження використання природного газу для роботи колісних тракторів» планувалось розробити раціональний режим роботи тракторів на газу, вивчити тяглові якості трактора на газу та підібрати причіпні машини для його завантаження; розробити техніку безпеки при роботі з двигунами на газу; спроектувати зарядну станцію та технологію наповнення балонів та їх транспортування до МТС і тракторних бригад; визначити техніко-економічні показники при роботі на газу. Подібні питання мали вирішуватись і при використанні газу для роботи автотранспорту. Завданнями у цій темі були: раціональне розміщення балонів у машині, налаштування правильного режиму

роботи машини на газу тощо. Безпосередньо для саратовського регіону ставились завдання по раціональному використанню тракторних агрегатів в умовах південного сходу СРСР: підбір причіпних машин для повного завантаження тракторів на різних польових роботах; розробка раціоналізації пального, робочого дня, технічного догляду. Лабораторія сільськогосподарських машин планувала розробку раціональної системи збору зернових культур в регіоні, зокрема гороху, проса, насіння трав та полеглого зерна, соломи. Цей процес мав низку суттєвих недоліків, особливо збирання врожаю простими машинами, що тягнуло за собою великі втрати. Адже, горох комбайнами не збирався, просо прямим комбайнуванням не мало масового застосування, солома в більшості взагалі не збирається. Тому завданням інституту була розробка пристосування для збору вказаних культур [599].

Задля економії використання кольорових металів, які йшли на виробництво радіаторів до колісного трактора, та здешевлення їх ремонту, новою темою на 1944 р. було проектування безтрубчастого радіатора. Планувалось дослідити, на які ще деталі при ремонті тракторів та сільськогосподарської техніки можна не використовувати кольорові метали, та якими менш дефіцитними матеріалами їх можна замінити.

Таким чином, в умовах евакуації інститут механізації та електрифікації сільського господарства зумів налагодити науково-дослідну роботу, успішно реалізуючи завдання, які замагав Наркомзем УРСР, надаючи безпосередню допомогу МТС Саратовської області.

Евакуаційна кампанія 1941–1942 рр. для зоотехнічних науково-дослідних установ проходила вкрай важко, що було пов'язане з особливістю переміщення та утримання худоби та птиці. Головним завданням в роки війни Українського НДІ тваринництва, створеного у 1935 р. на базі Українського НДІ великої рогатої худоби, Українського інституту кормів та зоотехнічної частини УНДІ експериментальної ветеринарії для породного покращення сільськогосподарських тварин, виведення нових порід та прискореного відновлення їх поголів'я, вивчення кормів і відгодівлі тварин, економіки, організації соціалістичного

тваринництва, а також його механізації було збереження племінного поголів'я продуктивної худоби Держплемрозсадників, колгоспів, племрадгоспів, евакуйованої з районів УРСР [289].

Не дивлячись на низку проблем (відсутність приміщень, нестача обладнання тощо.), інституту вдалось в цілому відновити свою колишню структуру. Для виконання намічених тематичного плану інститут складався з відділів розведення та селекції сільськогосподарських тварин; вигодовування сільськогосподарських тварин та кормів; економіки і організації соціалістичного тваринництва, а також лабораторій біохімічної і штучного запліднення (при відділі розведення). Очолював цю установу І.А. Даниленко [593]. Склад відділів та лабораторій здебільшого було укомплектовано відповідними працівниками і в цілому налічував 10 старших наукових співробітників, з яких 6 кандидатів наук. У міру необхідності інститут залучав працівників Енгельської Санбаклабораторії, в приміщенні якої була розміщена інститутська лабораторія [322]. На оснащення лабораторії Наркомзем УРСР виділив більше 38 тис. крб. З цих коштів було закуплено обладнання на 8,6 тис. крб та 20 тис. крб. на купівлю дослідних тварин. [673] УНДІ тваринництва зберегло та навіть наростило власне експериментальне стадо свиней миргородської породи (32 голів) та ВРХ швіцької, симентальської та червоної степової порід (120 голів). Була збережена також бібліотека.

За наказом Народного комісара землеробства УРСР Г.П. Бутенка співробітники інституту були задіяні у перегоні худоби, її розміщенні та підготовці до зимівлі у такі області СРСР як Саратовська, Актюбінська, Сталінградська, Воронежська, Чкаловська, Курська та Калмицьку АРСР [416]. До обов'язків науковців входило забезпечення по маршрутах слідування худоби нормального перегону гуртів, достатньої годівлі й напування худоби, надання допомоги постійним гонщикам та постачання їх необхідними продуктами харчування на шляху слідування, а також обслуговування худоби ветеринарно-зоотехнічним персоналом.

Задля збільшення племінних ресурсів тематичним планом УНДІ тваринництва намічалось обстеження ряду районів, в яких розмістилось племінне поголів'я з УРСР, розпорошене невеликими групами. Інститут проводив організаційно-зоотехнічну роботу по виявленню та обслуговуванню елітних груп евакуйованих з УРСР Держплемрозплідників (далі ДПР) порід швідської, червоної української (німецької), сірої української, симентальської великої рогатої худоби, сокольської породи овець, миргородської, української степової та білої великої породи свиней англійської селекції. Для цього наукові співробітники організовували підготовку кадрів та надавали консультативну допомогу у питаннях штучного запліднення сільськогосподарських тварин, підвищення молочної продуктивності і роздоюванні корів. Особлива увага приділялась збереженню Лебединського ДПР, одного із зразкових підприємств, що репрезентував швіцьку породу; Градівського ДПР – сіра українська порода; Молочанського ГПР – червона степова порода. Крім того, проводилась методичне керівництво племінною роботою не тільки ДПР, але й племінних господарствах системи Наркому харчової промисловості – Чуханівському та Півненському (швіцька порода), племгоспах системи Наркому радгоспів – Поліньовка (сіра українська), НКВД – Краснокутська трудова колонія (червона степова).

В зв'язку із малочисельністю племінної худоби, що залишилась після евакуації в ДПР основне завдання інституту було намічено у напрямі методичного керівництва племінною роботою з цього питання. Так, проводилась робота по відновленню миргородської породи свиней, невелика виставкова група якої була збережена в одному з радгоспів Хвалинського району Саратовської області. Подібна робота проводилась щодо української степової білої (Мелітопольський ДПР розміщувався в Пугачьовському районі Саратовської області) та великої білої англійської порід (Полтавський ДПР – Підбільському районі Куйбишевської обл.), евакуйованих з УРСР. Подібна робота проводилась і щодо овець сокольської породи Кобелянського ДПР, яке розміщувалось в колгоспах Кріовського та Червонопартизанського районів Саратовської області.

Розроблялися рекомендації щодо годівлі продуктивної худоби племстад евакуйованих з УРСР ДПР. У тісному зв'язку із вказаною темою, що має своїм завданням поліпшення забезпечення кормами, підвищення ефективності використання кормових ресурсів, вивчалася тематика підготовки зернових і грубих кормів до згодовування свиней, годівлі молочної худоби. Адже, як з'ясувалось через нестачу робочої сили не у всіх колгоспах забезпечувався помел зерна та зернових відходів, тому здійснювалось згодовування цільнозерновим матеріалом, що на 64,5% не засвоювалось тваринами та згодовування. Тому треба було винайти найпростіший в умовах колгоспів спосіб підготовки зернових кормів шляхом намочування, пропарювання, пророщування, заварювання з додавання вапна для покращення перетравлення. Розроблялись заходи щодо застосування кормових раціонів з максимальним використанням грубих та соковитих кормів при відгодовуванні худоби. На експериментальній базі Інституту були проведені досліді щодо вивчення відгодівлі та забійних якостях 4-х основних ліній кнурів української степової білої породи свиней Мелітопольського ДПР, що перебував у Пугачовському районі Саратовської області. [529].

Інститут вивчав досвід організації господарства (продуктивного тваринництва) в колгоспах з кращими організаційно-економічними показниками Саратовської області, здебільшого експонованими на Всесоюзній сільськогосподарській виставці. Були підготовлені методики і нормативні показники, які покладені в основу роботи з організації продуктивних галузей тваринництва в колгоспах [674]. Крім того, інститут розпочав дослідження маловивчених місцевих груп породної та покращеної худоби, зокрема групи тварин швіцької породи Вольського району Саратовської області.

Українська НДС птахівництва в період евакуації стала єдиною науково-дослідною установою НКЗ УРСР для потреб птахівництва. Головним завданням установи в цей період було збереження евакуйованого поголів'я селекційної птиці, виведення порід та ліній, розширення відтворення, покращення продуктивності виведених ліній задля створення стада селекційних кур, качок, гусей, які могли б стати ядром розвитку племінного птахівництва в колгоспах. З

цією метою в евакуаційний період діяльності установа працювала над двома темами: 1) селекція сільськогосподарської птиці на експериментальній базі станції; 2) вивчення особливостей вигодовування та утримування курей універсальних порід [475]. Станція працювала в складі 9 осіб, з яких 1 – старший науковий співробітник, 1 лаборант, інший технічний персонал. Експериментальна база знаходилась на птахорадгоспі «Павлівка» Велико-Грібальського району Воронезької області та нараховувала 282 голови птиці – 8 порід курей, 2 – качок та 3 – гусей [603]. Проводячи дослід з селекції птиці породи Леггорн білий ставилось завдання збільшення несучості, ваги яйця, виведення вагових кур. Загалом намагались досягти з березня по жовтень 1942 р. несучість у 100 яєць на рік. В результаті досліджень було зафіксовано зростання цього показника відповідно до порід: Леггорн на 36,5%, Род-айланд – 4,8%, Плімут-рок -0%, Віандот – 0%, Суссек – 30%, Ушанки – 21,4%, Ювілейні 32,3%. Високу заплідненість продемонстрували лише породи Род-айланд (96,1%), Суссек та Ювілейні (93,3–93,6%). Високу виводимість яєць отримано лише в породі Род-айленд (біля 75%), що підтверджувало подальшу необхідність ведення селекційної роботи з однією породою. Через непорозуміння на місцях, неузгодженість вказівок керівних органів (Наркомзем УРСР та Наркомрадгосп РРФСР) весь виведений молодняк (2 тис. голів) було конфісковано, що фактично зірвало виконання теми [474].

Друга науково-дослідна тема мала на меті досягти збільшення заплідненості та виводимості яєць курей універсального напрямку. Для цього застосовували особливі підходи щодо вигодовування та утримання: вигул 2–3 рази в день по 15 м та повне використання природньої інсоляції у весняно-літній період, годування при вільному поїданню кормів. Результати дослідів продемонстрували ефективність більш інтенсивнішого використання універсальною птицею вигулу. Високих показників заплідненості та виводимості кур універсальних порід було досягнуто завдяки вигодовування зеленню, різноманітністю в техніці підготовки кормів (пророщене зерно, замочене мішанка на молоці тощо) [475]. На основі

результатів дослідної роботи була підготовлена інструкція щодо вигодовування та утримання дорослих курей універсальних порід [474].

На 1943 р. планувалось розпочати впровадження пекінських уток та курей універсального типу у заволзькі колгоспи Саратовської області та вивчення особливостей їх вигодовування та утримання. З цією метою упродовж 1943 року в колгоспах Красноярського району Саратовської області, за рахунок племінних ресурсів селекційної птиці НДС птахівництва планувалось створити 5–7 племінних ферм пекінських качок і по одній курячій фермі з вказаною птицею з тим, аби племінні птахоферми цього району зробити надалі розплідниками пекінських качок і курей універсального типу для інших районів Заволжжя.

У 1943 році качині ферми створювались в колгоспах, розміщених вздовж р. Караман. Поряд з передачею колгоспам молодняка птиці, проводилась системна робота з надання колгоспам зоотехнічної допомоги щодо вирощування молодняка, формування стада і техніки ведення племінної роботи. Одночасно з цим, задля створення сприятливих умов для високої продуктивності птиці, вивчалися особливості годівлі та утримання качок і курей в заволзьких колгоспах (вітамінні і білкові корми, зернові відходи, час виведення молодняка і формування стада, літній утримання молодняка і зимівля птиці тощо) [604].

Нагальною проблемою, яка постала перед тваринниками в період евакуації була боротьба із ящуром. Адже однією з помилок проведеної кампанії переміщення поголів'я худоби було направлення тварин радгоспів та колгоспів Київської, Полтавської, Харківської, Сумської і Чернігівської областей через райони, де лютувала епідемія ящура, що спричинило значні втрати [296]. Тому однією з найважливіших проблем, яка постала перед Українським НДІ експериментальної ветеринарії, очолюваним Артюхом І.А. [543] за період евакуації з 1 січня по 1 жовтня 1942 року було вивчення результатів досвіду вакцинації ВРХ проти цієї хвороби. У липні 1941 р. було виготовлено 1 тис. л гідроокис-алюмінієвої вакцини проти ящура по методу Вальдмана і Кобе. У жовтні 1941 р. виробництво вакцини продовжувалось в м. Ворошиловграді, було виготовлено 254 л. Щеплення проводилось у Полтавській, Харківській,

Сталінській та Ворошиловській областях УРСР. Однак результати цих заходів не були відслідковані через евакуацію худоби цих областей. Ящурна лабораторія інституту була переведена з Ворошилова до Саратова, де за домовленістю з Саратовським ветеринарним управлінням продовжувала роботу по виробництву вакцини. Однак, незадовільні результати застосування вакцини, причини яких залишалися неясними, привели до того, що вжиті ветуправлінням заходи щодо забезпечення лабораторії сировиною були припинені і робота ящурної лабораторії не була продовжена [497].

Згідно із наказом Головного ветеринарного управління НКЗ СРСР інститут в січні 1942 р. почав вивчення досвіду вакцинації в Саратовській області. Зокрема, досліді проводились по всіх 27 районах області та охоплено 75213 голів ВРХ. У восьми районах щеплення були закінчені за 1–1,5 місяці до появи ящура, в інших – проводились тоді, коли хвороба вже була зафіксована у певних населених пунктах. Лише в одному районі (Кистендейському) вакцинована худоба набула явно виражений імунітет. В інших – упродовж 5–90 днів після щеплення тварини починали хворіти, але в легкій формі. Вивчення результатів вакцинації великої рогатої худоби показало, що попередня методика потребувала детального перегляду. Причини невдач вчені пояснювали незадовільними умовами зберігання та проведення заходів на місцях, зменшенні дозування та недотриманні методики щеплення [660, С. 88–90]. Однак, як зазначає у своєму дослідженні А.Г. Корольов, учені, які зібрались в м. Саратові, репрезентували адміністративне ядро інституту (всього 3 чол.) і, позбавлені належної експериментальної бази, не могли виконувати повноцінних досліджень [312]. Адже у Саратові УНДІ експериментальної ветеринарії не отримав у своє розпорядження лабораторної бази у зв'язку з тим, що Саратовська ветеринарна дослідна станція, куди прибув для розташування інститут, значну частину свого приміщення надала Харківській біофабриці [484]. Невтішні результати проведених заходів щодо боротьби з ящуром стимулювали вчених продовжити з'ясування оптимальних умов зберігання та застосування вакцини. З цією метою інститут розробив методику дослідів, яка передбачала: кожна серія дослідів проводилась на 6–8 тваринах, 25%

з яких залишались як контрольні, вакцини вводились під шкіру у зростаючих дозах (5–30 мілка худоба, 5–60 - ВРХ), перевірка імунітету у вакцинованих тварин – через 15 днів у 50%, через 30 днів у інших тваринах, активність вірусу попередньо випробовується на морських свинках, клінічний супровід – 2 тижні. Для визначення оптимальних умов зберігання: зберігання влітку при кімнатній температурі ставились досліди щодо імуногенної сили однієї серії вакцини після 2 тижнів зберігання при $t -3^{\circ}\text{C}$. Методика дозволяла визначити мінімальну дозу вакцини, яка створює стійкий імунітет та стійкість препарату в типових умовах транспортування вакцини [451].

Більш вдалі досліди були здійснені щодо вакцинації свиней проти чуми та хвороби Ауески. Вчені розробили методику вакцинації свиней проти чуми, що дозволяло відмовитись від небезпечних в епізоотехнічному відношенні симультанних щеплень, а також створює основу для значного зниження витрат на обробку свиней проти цього захворювання. Розроблена методика передбачала: в 1 раз вводився дормол-вакцина, у 2 раз – кристал віолет, перевірка імунітету у вакцинованих тварин шляхом введення під шкіру через 15–30–60–90 днів після вакцинації. [453]. Мало дослідженням залишалось вивчення вірусу Ауески, шляхи його поширення, методи ветеринарно-санітарної обробки м'яса та органів вбитої тварини, заходи по профілактиці хвороби. Тема була розпочата ще у 1940–1941 рр., проводилась на 300 дослідних тваринах та охоплювала вивчення питання стійкості вірусу Ауески в м'ясі, шкірі та інших органах свиней. Однак дослідні матеріали упродовж 1942 р. перебували у Фрунзенському СГІ (Киргизія), тому остаточного підведення підсумків у цей період зроблено не було [660, С. 104–105].

Ускладнювало роботу інституції розпорошеність наукових кадрів. Два співробітника інституту (І.І. Кулеско, І.П. Лисенко) працювали у 1942 році на базі Всесоюзного НДІ експериментальної ветеринарії (м. Москва) за темою УІЕВ «Захист сільськогосподарських тварин в умовах протиповітряної та протихімічної оборони» [586].

З перших днів після евакуації постало питання вивчення недоліків організації евакуації худоби, серед яких не було визначено маршрутів перегону

тварин, правильної організації зоотехнічного та ветеринарного обслуговування тощо. Згідно із отриманими даними Інститутом було розроблено систему ветеринарно-санітарних заходів вже щодо реевакуації худоби. З вересня 1942 р. УІЕВ за рішенням РНК УРСР був переміщений з Саратова до Кузьмінок Ухтомського району Московської області та розташований при Всесоюзному НДІ експериментальної ветеринарії, де виконував тематичний план, затверджений НКЗ УРСР і фінансувався останнім [588]. Ще шість наукових співробітників установи з 1 січня до 10 липня 1942 р. знаходилися на практичній роботі Ворошиловградській і Харківській областях відповідно до наказу НКЗ УРСР.

У серпні 1943 р. інститут було реевакуйовано до Харкова, де продовжуючи науково-дослідну та виробничу діяльність, в інституті розроблялись теми по вивченню епізоотичного стану УРСР, біологічних та імунобіологічних властивостей вірусу чуми у птахів, виробничого досвіду вакцинації свиней проти чуми, вивчення досвіду застосування антиретиккулярної цитотоксичної сироватки для отримання високоякісної гемолітичної сироватки в умовах серійного її виготовлення [676]. Зважаючи на вдалі результати діяльності в евакуації, інститут зумів не тільки відновити свою структуру, налагодити роботу з усіма евакуйованими з УРСР ДПР, і головне зберегти поголів'я власного дослідного стада, але й подвоїти його, тим самим частково забезпечивши племінним молодняком звільнені райони УРСР.

Таким чином, науково-дослідні установи системи НКЗ УРСР, які були частково евакуйовані та передислоковані до східних районів Радянського Союзу, головню, до Саратовської області РРФСР зіткнулись з низкою труднощів у налагодженні наукової роботи. Рівень ефективності діяльності науково-дослідної інституції визначався адміністративними якостями його керівника та взаємостосунками з місцевим партійним, науковим, виробничим співтовариством. За період евакуації науково-дослідними установами аграрного спрямування, що входили до системи НКЗ УРСР було досягнуто значних результатів в науковому забезпеченні сільського господарства, що дозволило зберегти та розмножити власні елітні насіннєвий та племінний фонди, використовуючи свій матеріально-

технічний та науковий потенціал, сприяли нарощенню виробничих потужностей сільського господарства тилових районів Радянського Союзу [298].

З початком воєнних дій вчені АН УРСР активно включились у вирішення нагальних потреб країни, розуміючи, що від них залежить напрацювання ефективних методик розбудови народного господарства в екстремальних умовах війни. Після створення Науково-технічного комітету сприяння обороні СРСР при АН УРСР 17 жовтня 1941 р. науковими інституціями евакуйованої Академії було переглянуто плани наукової діяльності та зосереджено на проблемах оборонної промисловості [222, С. 100]. Зокрема, в галузі сільського господарства ставились завдання з максимального збільшення виробничих сил, розширення та посилення сировинних баз країни, максимального підйому продуктивності галузі. Перед науковцями Інституту ботаніки ставились завдання з освоєння нових сільськогосподарських культур, покращення способів удобрення та підживлення зернових культур, цукрового буряку, гречки, кок-сагиза, розроблення нових прискорених та раціональних методів селекції жита, соняшника, кукурудзи, коноплі. З липня 1942 р. при Відділі біологічних наук АН почала діяти Комісія із розширення харчових ресурсів. До її складу увійшли: академіки – О.В. Палладін (голова), О.В. Леонтович, Д.К. Третьяков, члени-кореспонденти – Я.В. Ролл, Є.В. Зверезомб-Зубовський, проф. Я.А. Фіалков, старші наукові співробітники – С.О. Епельбаум, К.О. Виноградов, М.І. Котов, С.Ф. Морочковський, А.М. Окснер, А.І. Барбарич, М.Л. Карп, К.К. Зеров (вчений секретар) [223, С. 50–52].

Особливого значення в умовах війни набула тема з дослідження лікарських рослин Башкирії. Інститути ботаніки та Зообіології розробляли комплексну програму боротьби зі шкідниками та хворобами сільськогосподарських рослин та тварин, яку було затверджено 14 листопада 1941 р. Керівником програми призначався чл.-кор. Є.В. Зверезомб-Зубовський [223, С. 17–18]. Інститут геології вивчав ґрунти республіки та їх сільськогосподарське призначення.

Реалізація оборонної тематики АН УРСР потребувала тісної взаємодії з місцевим керівництвом та виробництвом. За період окупації АН налагодила плідні

ділові зв'язки 323 підприємствами і організаціями оборонного значення країни. Тільки в Башкирії науково-виробничі зв'язки були встановлені з 48 наркоматами і іншими керівними органами республіки, 107 підприємствами, 19 геологорозвідувальними організаціями, 39 науково-дослідними і 39 лікувальними установами [738, С. 148]. Інститут ботаніки надавав допомогу Наркомзему, Наркомхарчопрому, Аптекоуправлінню, Сільськогосподарською дослідною станцією у Чишмах, рільничою та тваринницькою станціями в поблизу м. Уфа та іншим організаціям БАССР у питаннях впровадження нових для БАССР сільськогосподарських культур, практичне керівництво цим впровадженням. Інститут зообіології в своїй роботі безпосередньо співпрацював із Санбакінститутом м. Уфи, з Науково-дослідною ветеринарною станцією Наркомзему БАССР, Башкирським рибтрестом, рибінспекцією, з рибними заводами, малярійною станцією, Водоканалтрестом, Башкирської рільничої станцією, станцією шовківництва тощо [222, С. 104]. Саме на базі цих установ розгорталась науково-дослідна та теоретична робота вчених інституцій.

Знаходячись в евакуації, Інститут ботаніки АН УРСР, очолюваний академіком АН УРСР М.М. Гришко, який одночасно займав ще й посаду директора сільськогосподарської дослідної станції в Башкирії, розгорнув широку роботу з впровадження на території Башкирської, Удмуртської, Татарської АРСР, Південного Уралу та Приураллі нових видів сільськогосподарських культур. В галузі сільськогосподарських наук працювали член-кореспондент АН УРСР В.Є. Зверозомб-Зубовський, ефективно співпрацювали з башкирськими колегами (О.С. Шутков, О.В. Ватагін, О.Н. Яфаєв, Ю.А. Усманов, К.П. Краузе, Х.Р. Султанаєв, М.М. Гумеров). Особливу увагу вони приділяли визначенню районів найбільш придатних для посіву цукрових буряків, кок-сагизу, конопель та підвищенню їх врожайності [347, С. 109].

Згідно зі звітною доповіддю Президента АН УРСР академіка О.О. Богомольця про роботу АН у другому півріччі 1941 р. група науковців Інституту ботаніки на чолі з академіком П.А. Власюком, з'ясувала причину частого для БАРСР явища – безпліддя квітів пшениці та розробили способи

боротьби з цим [222, С. 101]. Продовжились дослідження культури кок-сагиз, яка мала стратегічне значення в оборонній промисловості. Зокрема, академік П.А. Власюк та З.М. Клімовицька розробили економічний метод підживлення рослини калійними солями на вилугованих ґрунтах Башкирії, що збільшувало урожай коренів кок-сагиз на 3,5–4,6 м / га, що становило 10,6–14%; вміст каучуку в коренях на 1,85–2,14%, тобто збільшення на 33 і більше відсотків; вихід каучуку з гектару на 22,2–25,23 кг, що дорівнювало 73,1–83,1%. [222, С. 86] Калійне підживлення застосовувалося й при вирощуванні цукрових буряків. Завдяки йому, а також завдяки впровадженню інших запропонованих інститутом заходів, у колгоспах і радгоспах Башкирії вже в перший рік освоєння нової для республіки культури одержано надзвичайно високі врожаї буряків. [338, С. 110].

Науковці-ботаніки у тісній взаємодії з місцевими фахівцями удосконалили методику вирощування цукрового буряку для Башкирії, приймали участь у складанні обґрунтування плану посіву цукрового буряку по районах БАССР, визначенні термінів пізньої сівби кок-сагизу та розробці агротехніки вирощування цієї культури в місцевих умовах. Значна увага приділялась плодоовочевому напрямку. Встановлено причини загибелі насаджень яблуні і чорної смородини, розроблені практичні рекомендації для Тресту зеленого будівництва, Уфимського ботанічного саду у боротьбі з ними. Задля раціонального використання ґрунтів боліт спільно з Торфотрестом було проведено обстеження торф'яних боліт в регіоні, взяті зразки торфу та проведено їх аналіз.

У роки війни велике значення мало підвищення продуктивності місцевих конопель, а також вивчення питання про можливість вирощування високопродуктивних південних конопель в умовах Башкирії. Над розв'язанням цієї проблеми працював академік АН УРСР М.М. Гришко, який провів фахове обстеження галузі в республіці, визначив кращий місцевий сорт цієї культури, надавав рекомендації по агротехніці насінництва коноплі. За роботу з організації продовольчих ресурсів для фронту був удостоєний медалі «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.». Під його керівництвом вже 1942 р.

почали культивувати південні коноплі для організації на його базі насінництва в республіці на порівняно великій площі (2–3 тис. га). [223, С. 26]

Інститут зообіології в умовах воєнного часу ставив головним завдання розробку методів профілактики та протидії епізоотії. Співпрацюючи з науково-дослідною ветеринарною станцією БАРСР розроблялись методика використання хіміотерапії у лікуванні бруцельозу у тварин, роль ектопаразитів, грибів у поширенні енцефаломієліта у коней. Задля ефективного рибовикористання річки Біла при практичній допомозі Башрибтресту, рибінспекції та рибзаводу було проведено комплексне її обстеження. Фахівці інституту були залучені до комплексної програми по симменталізації ВРХ Башкірії, де надавали експертні висновки по результатам програми.

Основна робота фахівців інституту була зосереджена на розробці методів боротьби зі шкідниками. Так, на базі Башкирської рілочної станції розроблялись методики протидії жовтухі та карликовості люцерни. Адже на Стерлітаманському дослідному полі жовтухи у 1941–1942 рр. вразила усі досліди з цією сільськогосподарською культурою, а жоден з відомих до цього методів проявив свою безрезультативність. Фактично плани по вирощенню насіння люцерни в ці роки було зірвано [222, С. 87]. Відпрацьовано комплексну систему заходів по боротьбі з шкідливою ентомофауною цукрового буряку.

На основі вчення про колоїди ґрунту академік О.Н. Соколовський, працюючи в Інституті геології, спільно з харківськими колегами продовжував удосконалювати метод будівництва земляних резервуарів з осолонцюваним покриттям для води та нафтопродуктів, що дало велику економію цементу та бетону [150]. Він також розробив новий метод боротьби з фільтрацією шляхом засолонцювання, що давало змогу в низці галузей замінювати засолонцюваними ґрунтовими масами дефіцитні будівельні матеріали (наприклад, бетон) [216].

Вже у грудні 1941 р. інституції АН УРСР починають коригувати науково-дослідну роботу з акцентом на опрацювання заходів з відбудови країни. На початок 1942 р., після організації Комісії з відбудови зруйнованих ворогом міст і підприємств України, вчені інституцій вже чітко формулювали завдання на

поточний рік та організували комплексну розробку головних проблем відбудовчого процесу в Україні. До складу секції відновлення сільського господарства входили: чл.-кор. П.А. Власюк (голова), академіки – А.О. Сапегін, О.В. Палладін, М.М. Гришко, Г.Ф. Проскура, члени-кореспонденти – Г.Й. Сухомел, Є.В. Зверезомб-Зубовський, Я.В. Ролл, с.н.с. М.Д. Тарнавський (секретар), проф. С.М. Гершензон, с.н.с. М.Л. Карп, проф. С.Ф. Морочковський та кандидат технічних наук В.П. Джуваго [223, С. 28]. Науковці, що входили до складу сільськогосподарської секції мали надавати допомогу земельним органам і колгоспам для інтенсифікації проведення весняних робіт і запропонувати нові заходи по колгоспному будівництву, використанню місцевих ресурсів і відходів соціалістичної промисловості для виробництва добрив [158].

Зокрема, наукові співробітники, що входили до складу підсекції рослинництва Комісії, ставили собі за мету не тільки надавати допомогу у відновленні вирощуваних культур, але також в освоєнні нових, консультації з розміщення посівів, враховуючи ґрунтові, кліматичні особливості району. Підсекція тваринництва мала аналізувати результати роботи з метизації, організації штучного запліднення, розробці санітарно-ветеринарних заходів, обліку і розвитку кормових баз тваринництва, птахівництва, організації інкубаторних станцій і птахоферм, розробляти заходи з використання місцевих водойм як бази для розвитку водоплавної птиці, відновленню шовківництва. Головною темою залишалась робота по боротьбі із шкідниками та хворобами сільськогосподарських рослин. Склад Комісії з відбудови було розширено і створено підсекції: рибного господарства, ґрунтознавства, гідроенергетики та водного господарства, відновлення малої енергетики в сільському господарстві. [222, С. 107] В результаті комплексного розгляду питань щодо відбудови сільського господарства УРСР постала необхідність активізації роботи по відродженню сільськогосподарського машинобудування. В зв'язку з цим в березні 1944 р. ініційовано створення при Відділі технічних наук АН Лабораторії сільськогосподарської механіки [223, С. 121–122]. Згідно із Протоколом № 6 засідання Президії Академії наук УРСР від 10 березня 1944 р. було створено таку

лабораторію у складі двох старших та двох молодших наукових співробітників, яку очолив чл.-кор. А.О. Василенко [223, С. 123–124]

Надзвичайно актуальною в умовах 1942 р. постала тема вивчення ролі мікрофлори виробничого зерна та грубих кормів в етіології мікотичних отруєнь. Вже в січні 1942 р. до тематичного плану Інституту зообіології було включено тему «Аналіз наявності або відсутності грибка-стахіботриса в хлібах БАРСР, що залишились під снігом» [223, С. 23–24]. Зокрема вивчались роль грибу «стахіботрикс альтернанс» (лат. *Stachibotrys alternans*), що розвивається на насінні злакових культур та грубих кормах, в етіології септичної ангіни та хвороб сільськогосподарських тварин [222, С. 111]. Об'єктом вивчення була флора, головню, насіння хлібних злаків, які зберігались у неналежних умовах (запізніле прибирання, зимування під снігом тощо), що було вкрай поширеним явищем в умовах війни. Вчені дослідили понад 450 зразків насіння і, частково, грубих кормів, з 40 районів Башкирії. В результаті такої масштабної роботи було виділено велику кількість штамів грибів, зокрема раніше на цих субстратах невідомих, низка видів визначена як підозрілі, що можуть викликати захворювання при надходженні в організм з їжею або кормом. Для тваринників була розроблена детальна інструкція для оцінки кормового зерна та його очищення та встановлювались основні прийоми профілактики отруєнь та зараження тварин та людини [222, С. 158–159].

Досліджуючи роль ектопаразитів в епізоотії енцефаломієліта коней, вчені зібрали колекцію ектопаразитів регіону, проводили досліди на кролях для вивчення кліща з роду *Dermacentor*, комарів з роду *Aedes vexans* та *Anopheles* та проводилась експерименти щодо з'ясування їх ролі у розповсюдженні хвороби. Однак, роботи гальмувались організаційними труднощами, пов'язаними із відсутністю необхідної кількості піддослідних тварин [222, С. 159].

Вчені інституту зообіології, зокрема З. Мавроді, проводив апробацію методу академіка Т.Д. Лисенка по зберіганню та висадці верхівок бульб картоплі. Зокрема, було апробовано інший варіант зберігання бульб та їх верхівок –

пересипання глиною, що бралась з глибини не менше 0,5 м, що давало 100% результати зберігання, свіжості, відсутність росту пагонів тощо [222, С. 129].

Робота Комісії з мобілізації ресурсів Башкірської АРСР, створеної в серпні 1942 р., в числі якої була секція розвитку сільського господарства, сприяла остаточній апробації науково-дослідної роботи, завершеної в установах АН, та їх передачу у виробництво після відповідних рецензій і експертиз. Комісією було підготовлено збірник з розвитку різних галузей народного господарства Башкирії, зокрема сільського господарства [478, Арк. 46]. Загалом 75% тематичних планів інститутів в цей період територіально були пов'язані з БАРСР. Разом з тим у 1943 р. відбулось розширення територіальних кордонів об'єктів для вивчення за рахунок включення цілої низки нових тем, що охоплювали Урал в цілому, Поволжя, Казахстан, Узбекистан [222, С. 750].

Після прийняття рішення уряду СРСР про переведення інституцій АН УРСР до Москви були організовані Загальні Збори АН, на яких було підведено підсумки роботи Академії в Башкирії. За період перебування в Уфі Президія АН провела 88 загальних засідань, на яких розглядались організаційні та наукові питання. Головними завданнями в діяльності Інституту ботаніки було з'ясування природничих та виробничих потужностей Башкірської АРСР та розробка системи заходів по підвищенню урожайності сільськогосподарських культур, поліпшення якості сільськогосподарської продукції. Зокрема, розроблялись теми по вивченню лікарських, вітамінних, харчових, олійних, дубильних поташних рослини; одержання спиртів біологічним методом з нехарчової сировини; одержання жирів при використанні пліснявих грибів; одержання білків (харчового та кормового) [223, С. 68]. Для вирішення завдань бригада вчених (старші наукові співробітники – А.І. Барбарич, О.Л. Липа, Д.Я. Афанасьєв, Є.Д. Карнаух) на чолі з професором М.І. Котовим досліджували дикорослі лікарські ресурси Південного Уралу та Приуралля. З цією метою на базі Державного Башкирського заповідника проводились ентомологічні дослідження, дослідні роботи з лікарськими рослинами, вивчено ґрунти [223, С. 55–56]. На основі зібраного гербарію відділ систематики квіткових рослин узагальнив матеріал та передав до друку

фундаментальну працю «Визначник рослин БАРСР». В роботі бригади брали участь чл.-кор. Д.К. Зеров і старший науковий співробітник Є.М. Брадїс; спільно з Уфимським ботанічним садом, професором Я.А. Фіалковим з Інституту хімії АН УРСР складено та видано брошуру «Дикорослі лікарські рослини БАРСР» і 10 плакатів про найважливіші лікарські рослини, під загальною редакцією М.І. Котова [223, С. 76–77] Д.Я. Афанасьєв, який очолював бригаду вчених по дослідженню дикорослих технічних рослин Південного Уралу й Приуралля, підготував дослідження про дикорослі поташні культури Башкирії [223, С. 85–86]. На прохання вченої ради Наркомздор'я РРФСР професори М.І. Котов та Я.А. Фіалков взяли участь у складанні довідника-інструкції з використання мінеральних властивостей рослин регіону [223, С. 119–120]. Д.К. Зеров вивчав сфагнові мохи БАРСР та їх використання. С.Ф. Морочковський винайшов нове захворювання рослин – альтернаріоз та запропонував методи боротьби з ним [391]. Спільно з С.Ф. Зверезомб-Зубовским було узагальнено дані щодо хвороб та шкідників цукрового буряку в Башкирії та методів боротьби з ними [180].

Досліджуючи проблеми вирощування сільськогосподарських культур в умовах Башкирії академік П.А. Власюк розробив агровиробниче районування заходів по підвищенню їх урожайності. Зокрема, він обґрунтував доцільність вирощування цукрового буряку в межах 15 тис. га. В подальшому ці роботи були продовжені місцевими спеціалістами Башкирської науково-дослідної станції рільництва (А.С. Шутко, Ю.А. Усмановим, Б.М. Сахаутдіновим, Х.Г.Терегуловим). Для ефективної підготовки агрономів регіону та освоєння посіву цукрових буряків в північно-східних районах Радянського Союзу вченим завершено посібник «Цукровий буряк Башкирії» [86]. Окрему монографію вчений підготував щодо вивченню системи живлення цукрового буряку та супровідних культур у правильних сівоzmінах [87]. Завдячуючи науковому супроводу вченого в Башкирії у 1943 р. почали будувати перший цукровий завод – Карламаський – на базі евакуйованого обладнання, чим було закладено основи цукрової промисловості краю [112]. Значну увагу науковець приділив значенню добрив у

ефективному виробництві цукрового буряку. Зокрема, кілька його статей присвячені використанню в якості добрив відходів марганцеворудної промисловості [84], змєвика-серпентиту як магнезiального добрива, марганцю та бору [89]. Останньому питанню вчений присвятив монографію [85].

З.М. Клімовицька підготувала дослідження, присвячене вивченню значення мідних добрив для росту і розвитку рослин на осушених торфовищах, що дало практичні рекомендації використання торфовищ як посівних площ [222, С. 270]. Українські вчені ініціювали дослідження мікроелементів у ґрунтах Башкірії, які згодом продовжували досліджувати башкірські вчені В.К. Гирфанов, С.А. Абдурашитов, Н.Н. Ряховська.

Проблему пустоцвітіння твердої пшениці в Башкірії та щуплості зерна м'якої пшениці на Уралі розв'язав член-кореспондент А.О. Сапегін, у своїй роботі присвяченій етапам розвитку репродуктивних органів рослини [652; 653]. За такі досягнення вченого-генетика було затверджено звання академіка АН УРСР [606]. Матеріал про заходи боротьби з цим шкідливим явищем передано НКЗ Башкирської АРСР для практичного використання.

Цитологічні питання в евакуації продовжували вивчати Я.С. Модилевський, Р.А. Бейліс-Вирова [389]. Вченими досліджувано основи цитоембріології сільськогосподарських рослин, стадії тембріонального розвитку зародку і зернівки у злакових, вплив низьких температур на схожість і енергію проростання вівса та ярої пшениці [222, С. 270].

Науковці Інституту ботаніки серйозну увагу приділяли створенню нових високоврожайних сортів зернових, картоплі. Генетик М.Л. Карп продовжував вивчення практичних аспектів селекції кок-сагізу і кукурудзи, зокрема, розробив сорт ранньої мучнистої кукурудзи, який становив значний інтерес для Башкирії, дослідив способи усунення негативних ефектів інцухту в селекційній практиці. Тривало також ембріологічні дослідження причин нестійкості врожаю гречки, вивчення генетики статі і методики створення нових форм у конопель та інших дводомних рослин, розроблялись способи хімічної меліорації лужних ґрунтів під тунг і чай на Чорноморському узбережжі Кавказу [222, С. 759].

Фізіолог М.А. Любинський продовжував вивчення значення та механізм агроприйому підживлення, зокрема, приділив увагу позакорінневному засвоєнню рослинами води та речовин. Вчений підсумував результати багаторічної праці у роботі присвяченій значенню критичних періодів в нормальному онтогенезі вищих рослин для підвищення врожайності [222, С. 270].

Вчені інституту зообіології, маючи можливість використати різні спеціальності в області природознавства, представлені висококваліфікованими фахівцями, об'єднаними з різних академічних інституцій, упродовж евакуаційного періоду змогли урізноманітнити свою тематику, акцентуючи її на наданні реальної допомоги місцевим керівним органам та виробникам.

Відділ гідробіології, проводячи спільно з Уфимським санітарно-бактеріологічним інститутом цілорічне комплексне обстеження р. Білої, що оперізувала м. Уфу, розробили чіткі вказівки не тільки щодо степені та джерел забруднення, але й щодо складу іхтіофауни, її біологічного районування. Експедиціями керував чл.-кор. Я.В. Ролл за участю академіка Д.К. Третьякова, чл.-кор. В.Г. Дроботька, професорів О.П. Маркевича та В.Л. Рижкова, наукових співробітників М.Д. Білого, К.К. Зерова, Д.А. Радзимовського та К.О. Виноградова. Для вивчення рибогосподарського потенціалу водойм Башкирії на замовлення Башкирського рибтресту вченими було обстежено озера о. Асликуль, о. Ак-куль, Кандри-куль, р. Уфа. Експедиції тривали восени-взимку 1941–1942 рр. та в травні-липні 1942 р., в результаті чого з'ясовані причини масової загибелі риби в р. Уфа, о. Кандри-куль, розроблені рекомендації по організації ефективних заходів по протидії цьому явищу. Розроблено комплекс заходів проти обміління о. Ак-Куль, за що Гафурійський рибзавод висловив подяку вченим Інституту зообіології. [223, С. 100–101]

Результати роботи вчених знайшли своє відображення в статтях чл.-корр. Я.В. Ролла щодо біологічної характеристики озер Башкирії [646] та професора О.П. Маркевича щодо фауни паразитів водойм регіону [378]. Задля вивчення штучного риборозведення вчені провели дослідні роботи щодо використання гіпофізарних ін'єкцій промисловим риbam, що дало відчутні результати для

розвитку рибопромислу краю, за що Башкирський державний рибтрест висловив вченим подяку [223, С. 49–50].

Крім того, професор О.П. Маркевич багато працював над вивченням паразитів свійських тварин та розробку раціональних заходів боротьби з ними [374]. На замовлення Башкирської НД ветеринарної станції вчений брав участь у ліквідації корости тварин в Башкирії [377], досліджував використання для боротьби з цією хворобою відходів ішимбаївської нафти, керував роботою по вивченню ролі комарів та іксодових кліщів у переносі вірусу інфекційного енцефаломієліту коней [375]. В результаті науково-дослідної роботи для Ветеринарного управління Башкирії науковцем підготовлена брошура присвячена зовнішнім паразитам їх згубній дії на сільськогосподарських тварин [376].

Широкі дослідження велися з питань організації боротьби з шкідниками й різними захворюваннями сільськогосподарських культур. Актуальність їх пояснювалася тим, що в роки війни в Башкирії почали культивувати цілий ряд нових сільськогосподарських культур, а також надзвичайно складними умовами збереження вирощеного врожаю взимку. Роботи в цьому напрямі виконували член-кореспондент Академії наук УРСР Є.В. Звірозомб-Зубовський та професор С.Ф. Морочковський. Продовжувались дослідження генезису шкідливої ентомофауни головних сільськогосподарських культур. Відділу мікробіології, досліджуючи мікрофлору некондиційного зерна (залишеного на зиму під снігом), вдалось розв'язати проблему епідемії «некротичної ангіни» та розробити вказівки для Наркоматів землеробства, харчової промисловості, Державного комітету оборони про заборону використання такої зернової продукції для вжитку людей і тварин. Тема розроблялась професорами В.С. Михайловським, Р.Є. Кавецьким під керівництвом чл.-кор. В.Г. Дроботько [223, С. 52–54, 100–101]. Науковцями М.М. Підоплічко та В.Й. Білай вперше було ідентифіковано токсичні властивості 8 видів грибів, які уражували зерно при несприятливих умовах його зберігання і викликали тяжкі захворювання (септична ангіна) і смерть людей і тварин, запропоновано методику діагностики токсичності цих продуктів [23; 524]. В процесі роботи були встановлені збудники захворювання, ними виявилися види

роду *Fusarium*, зокрема, представники секції *Sporotrichiella* (Фузаріум споротрихіела). Відтворення цього захворювання, з застосуванням чистих культур цих грибів, було підтверджено в спеціальних експериментах. За велику науково-організаційну роботу та практичну допомогу в ліквідації цього захворювання М.М. Підоплічко був нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради Башкірською АРСР [525]. За розробку вчення про вірусні хвороби рослин професора В.Л. Рижкова було нагороджено Сталінською премією [223, С. 76–77].

Член-кореспондент Л.Й. Рубенчик продовжував дослідження ґрунтових бактерій. Ним було виявлено вплив мікроорганізмів, здатних розкласти целюлозу, на утворення водостійких агрегатів у ґрунті; встановлено вплив низьких температур на азотобактер; вивчено мікробну фауну мінеральної води та мулу Червоноусольського джерела Башкірської АРСР; запропоновано активні штами молочнокислих бактерій для Башкірського тресту хлібопекарної промисловості, дослідив використання мікробів для підвищення урожайності сільськогосподарських культур [647]. Л.Й. Рубенчик був нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора та медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні» [665]

Певну допомогу працівникам сільського господарства Башкирії подали установи Академії наук і в розвитку тваринництва. Так, проблемами сименталізації великої рогатої худоби займалися кандидат біологічних наук С.М. Гершензон і кандидат сільськогосподарських наук професор М.Д. Тарнавський. Значне місце в планах Інституту зообіології займали питання розвитку шовківництва в Башкирії. Разом з співробітниками Уфимської науково-дослідної станції шовківництва вивчалися шляхи вирощування китайського дубового шовкопряда в місцевих умовах та впровадження таких його порід, що відповідали б відповідним умовам північних районів СРСР. Ряд рекомендацій щодо поліпшення цієї важливої справи було передано на шовкопункти республіки. Багато зробив для вивчення хвороби шовкопряда академік АН УРСР В.П. Поспелов. У результаті досліджень він знайшов ефективні методи лікування, а також засоби аналізу гребені шовкопряда на наявність дріжджеподібних тілець.

Матеріал про розроблені ним методи передано Народному комісаріату текстильної промисловості СРСР.

В евакуації ученими АН було прочитано близько 800 наукових доповідей, опубліковано понад 2000 наукових праць в академічних і загальносоюзних наукових виданнях. Регулярно проводилися громадсько-політичні форуми, у яких брали участь місцеві науковці та громадськість. У 1942–1943 рр. відбулося 20 сесій і зборів. Лише за 1942 р. у м. Уфа було проведено 5 загально-академічних та 4 сесії Відділень, близько 10 наукових конференцій [222, С. 43].

Для активізації науково-дослідної роботи АН УРСР провела кілька наукових конференцій по спеціальним науковим питанням. Зокрема, Інститут клінічної фізіології ініціював скликання конференції по антиретиркулярній цитотоксичній сироватці академіка О.О. Богомольця, яка набула всесоюзного значення і накреслила шляхи подальшої роботи над вивченням і застосуванням в лікувальну практику цієї сироватки. Друга – Інститутом біохімії – по вітаміну К, присвячену підсумкам досліджень над вітаміном K_3 і вікасолем академіка О.В. Палладіна і накресленню шляхів подальшого впровадження цих препаратів в лікувальну практику для боротьби з кровотечами і лікування ран [499, С. 32].

Згідно із протоколом № 6 засідання Президії АН УРСР від 5 лютого 1943 р. відділом біологічних наук планувалось провести конференцію з проблем органічної еволюції. Затверджувався склад оргкомітету конференції, який складався з академіків – М.М. Гришко (голова), Д.К. Третьякова, О.В. Палладіна, А.О. Сапегіна, чл.-кор. Д.К. Зерова та професорів В.В. Ковальського й С.М. Гершензона [223, С. 89]. Долучались до складу оргкомітету академік І.І. Шмальгаузен, академік медичних наук АН СРСР Л.А. Орбелі, чл.-кор. АН СРСР Х.С. Коштянець, чл.-кор. АН УРСР І.М. Буланкін та професори – Є.М. Крепс, М.С. Поляков та Г.Ф. Гаузе. [223, С. 84] Для участі у конференції запрошувався В.І. Вернадський, І.М. Буланкін, А.П. Виноградов, Е.М. Крепс, А.В. Нагорний [510]. Конференція планувалась на 12–14 квітня 1943 р., але була проведена пізніше в зв'язку з затримкою організаційних питань [90, С. 243]. Йшла війна, і багато хто з запрошених вчених з об'єктивних причин не змогли прибути

на конференцію. Здебільшого, на ній були представлені відомі вчені України: Д.К. Третьяков, Н.В. Єрмаков, В.В. Ковальський, О.П. Маркевич, М.М. Гришко, В.Г. Дроботько, Д.К. Зеров та інші. Вони репрезентували основні напрями досліджень відділу біологічних наук АН УРСР в евакуації. С.М. Гершензон презентував дослідження щодо природнього відбору у популяціях тварин, М.М. Гришко – дані щодо поліморфізму та еволюції статевих форм квіткових рослин. Д.К. Зеров узагальнив наукові висновки щодо вивчення проблем походження вищих рослин, О.П. Маркевич виклав результати своїх досліджень з паразитології, Я.С. Модилевський – принципи сучасної цитогенетики, А.М. Окснер – дослідження лишайників, Д.К. Третьяков демонстрував досягнення радянської науки у формуванні концепції філогенетики, фактори еволюції через вивчення біохімічних процесів репрезентував В.В. Ковальський [263].

Упродовж усього періоду роботи АН УРСР в евакуації продовжували діяти ради із захисту дисертацій. Близько 50 співробітників АН захистили в цей період кандидатські і докторські дисертації [222, С. 43]. Інститути Відділу біологічних наук були найбільш забезпечені висококваліфікованими кадрами. В них нараховувалась найбільша кількість докторів наук і кандидатів. Але і тут було проведено в цілому 9 захистів дисертацій: 2 – на ступінь доктора і 7 – на ступінь кандидата. [184] При Інституті ботаніки діяла вчена рада для захисту кандидатських і докторських дисертацій у складі академіків – М.М. Гришка, А.О. Сапегіна, членів-кореспондентів – Я.С. Модилевського, Д.К. Зерова, Я.В. Ролла [223, С. 14–15]. Вчена рада Інституту зообіології затверджувалась у такому складі: чл.-кор. Я.В. Ролл (голова), академіки – О.В. Леонтович, Д.К. Третьяков, члени-кореспонденти – Є.В. Зверезомб-Зубовський, В.Г. Дроботько, доктори біологічних наук Н.Б. Медведєва, О.П. Маркевич, М.В. Єрмаков, В.Л. Рижков, кандидат біологічних наук С.М. Гершензон, М.Д. Тарнавський (учений секретар) [223, С. 18–19]. 3 липня 1942 р. до складу ради приєднують академіка В.П. Поспелова та кандидата біологічних наук

М.М. Підоплічка [223, С. 52–53], а з грудня 1942 р. - чл.-кор. Л.Й. Рубенчика [223, С. 76–77].

Так, В.Й. Білай захистила кандидатську дисертацію присвячену фізіологічним ознакам у систематиці грибів роду *Fusarium*, М.М. Підоплічко – мікрофлорі зерна хлібних злаків; К.О. Віноградов – Політехам Карадагу; М.Я. Зерова – «Поліморфізм у деяких аскоміцетів», З.М. Клімовицька – «Фізіологічне значення мідних добрив для росту і розвитку рослин на осушених торфовищах», що стосувалась використання торфовищ як посівних площ. Підготували роботи А.Л. Богун та А.Ф. Ляшенко на ступінь кандидата, С.М. Гершензон, Г.М. Френкель, М.Д. Тарнавський [222, С. 89], чл.-кор. проф. П.А. Власюк [223, С. 41–42] – на ступінь доктора біологічних наук, підготували роботи Н.А. Теленга та І.Д. Білановський. С.Ф. Морочковський захистив докторську дисертацію на тему «Грибна флора кагатної гнилі цукрового буряку та умови її розвитку», що охоплює дані з мікрофлори і досліджує умови розвитку кагатної гнилі цукрових буряків. [222, С. 293–294] У зв'язку із активною діяльністю вчених Президія Академії в березні 1943 р. звернулась до РНК СРСР дозволити вченим радам деяких інститутів, як от Інститут ботаніки, постійно приймати до захисту докторські та кандидатські дисертації й присуджувати наукові ступені доктора та кандидата наук [223, С. 91].

Упродовж усього періоду діяльності АН в евакуації, вчені намагались оприлюднити результати своїх досліджень у загальносоюзних та республіканських наукових і науково-популярних виданнях. Адже, спроможність Видавництва АН з випуску наукової продукції була низькою. Лише у січні 1942 р. було затверджено видавничий план АН на перше півріччя 1942 р., до якого увійшли: «Вісті АН УРСР» (2 номери); «Доповіді АН УРСР» (5 номерів); видання кожного інституту (по 1 номеру обсягом 10–12 друкованих аркушів) [223, С. 23–24]. Друкарня м. Уфи спроможна була випускати 20 друкованих аркушів на місяць, тоді як лише для технічного та біологічного відділів заплановано 50. [222, С. 166] Президія робила все можливе для встановлення зв'язків з видавництвами СРСР задля публікації наукових робіт. В результаті такої діяльності, згідно із

повідомленням у червні 1944 р. голови Редакційно-видавничої ради АН ЦК КП(б)У про обсяги наукової літератури, виданої АН, було випущено у 1942 р. – 9 назв, обсягом 50 друкованих аркушів, накладом 19 тис. екземплярів; у 1943 р. – 35 назв, обсягом 229 друкованих аркушів, накладом 58 тис. екземплярів [201]. Отже, упродовж евакуаційного періоду відбулось значне скорочення публікацій, підготовлених науковцями АН УРСР, зокрема присвячених сільськогосподарській тематиці. За нашими підрахунками у 1942 та 1943 рр. друком вийшло лише 29 брошур та наукових статей (1942 – 14; 1943 – 15), що виразно контрастує з даними 1941 р., фактично за 1 півріччя якого вийшло у світ 39 назв.

Таким чином, інституції АН УРСР, більшість з яких були передислоковані до Башкирської АРСР РРФСР у м. Уфу, у своїй роботі спрямовувались на переорієнтацію наукової практики для потреби воєнного часу, зокрема на розв'язання такого пріоритетного завдання як розробка та розвиток продовольчих та сировинних ресурсів країни, відбудова сільського господарства України.

Висновки до розділу 3

Установлено, що в СРСР не було розроблено єдиного плану евакуації установ аграрного дослідництва, що пояснює стихійність, неорганізованість, неоднорідність, вибірковість кампанії із перебазування наукового потенціалу сільського господарства УРСР. Швидке просування німецької армії територією УРСР завадило організувати цей процес на території західноукраїнських та правобережних областей, значною мірою південних областей республіки. Більш організовано відбувалась евакуація інституцій сільськогосподарської дослідної справи з м. Києва та областей Лівобережжя. Майно, яке залишалось, підлягало знищенню.

Ситуація на фронті призвела до багатоетапної евакуації сільськогосподарських науково-дослідних установ, через що значну частину цінного наукового майна було втрачено в дорозі. Маршрутом для більшості інституцій, що входили до мережі НКЗ УРСР була Харківська, потім Воронежська, а згодом Саратовська області РРФСР. Науково-дослідні інституції аграрного

спрямування, які мали всесоюзне значення передислоковувались на бази дослідних установ, що входили до їхньої мережі, або з якими мали тісні науково-виробничі контакти. Інституції, які займались сільськогосподарською тематикою в межах АН УРСР, були централізовано перевезені до м. Уфи Башкирської АРСР. За таких умов, географія розміщення сільськогосподарських науково-дослідних інституцій УРСР окреслювалась регіонами Поволжя, Уралу, Сибіру та Середньої Азії, що відповідало завданням уряду СРСР щодо залучення наукового потенціалу установ сільськогосподарської дослідної справи УРСР до інтенсифікації галузі тилиових регіонів країни.

Змінилася вся структура організації галузевої дослідної справи УРСР, що позначилось на кількісних та якісних характеристиках. Під контролем НКЗ УРСР функціонувало лише 9 сільськогосподарських НДУ, дислокованих у межах Саратовської області РРФСР. Основними труднощами у налагоджуванні науково-дослідного процесу сільськогосподарських НДУ були: організація побутових умов життя співробітників; перегін та утримання племінної худоби та птиці; відсутність належних приміщень; неузгодженість різних гілок влади на місцях щодо підпорядкування та використання евакуйованих ресурсів, втрата лабораторного обладнання, наукової документації, а також кадрові проблеми тощо.

Значно активізувала свою діяльність для потреб галузі АН УРСР, зокрема її Відділ біологічних наук. Задля ефективної реалізації міжгалузевих програм при АН УРСР в умовах евакуації діяли Сільськогосподарські відділи Комісій: з розширення харчових ресурсів; з відбудови зруйнованих ворогом міст і підприємств України (з січня 1943 р. Комісія з відбудови народного господарства УРСР); з мобілізації ресурсів Башкирської РСР на оборону СРСР.

Найважливішим завданням для рослинницької галузі постала зернова проблема, особливо у складних кліматичних умовах Поволжя. Для евакуйованого УНДІ зернового господарства (Дніпропетровськ), який тісно співпрацював з НДІ зернового господарства південного сходу СРСР (Саратов), на науково-виробничій базі якого був розміщений, пріоритетним напрямом діяльності було збереження та

розмноження евакуйованого елітного насіння сільськогосподарських культур. Розроблено ефективні прийоми агротехніки проса, картоплі, кок-сагизу, введено та апробовано нові місцеві скоростиглі сорти соняшника, як-от: Саратовський лузальний та Р-27, які у 1943 р. почали районуватися в степовій зоні. Українською філією Всесоюзного НДІ кормів ім. Вільямса було збережено 967 кг насіння кормових трав; розроблено рекомендації щодо форсованого розмноження найбільш цінних районованих сортів люцерни.

Науковцями установ мережі Всесоюзного НДІ цукрової промисловості збережено і розмножено основні сорти цукрових буряків. Для ґрунтово-кліматичних умов Середньої Азії було виведено нові гібриди кормових, столових цукрових буряків, здійснено дослідження їхніх фізіологічних та біохімічних властивостей, розроблений новий більш ефективний безвисадковий спосіб вирощування насіння цукрових буряків. Обґрунтовано для впровадження в сільськогосподарське виробництво Киргизької РСР ефективний спосіб вирощування деяких культур: гороху для зрошувальних районів Чуйської долини; для богарних земель – озимого жита як культури більш стійкої до несприятливих посушливих умов порівняно з озимою пшеницею. Досліджено і впроваджено у виробництво раціональні елементи агротехніки у поливних районах бурякосіяння Казахської, Киргизької та Узбецької РСР.

Всесоюзним НД селекційно-генетичним інститутом згідно із рекомендаціями академіка Т.Д. Лисенка впроваджувався в сільське господарство Узбекистану спосіб садіння картоплі верхівками бульб на площі 150 тис га.

В умовах гострого дефіциту рідкого палива вкрай актуальним постало питання використання природного газу. Вченими УНДІ механізації та електрифікації доведено можливість і доцільність застосування стислих природних газів для експлуатації автомобілів та тракторів, вперше застосовано компенсаційний жиклер для змішувача газового двигуна, розроблено універсальну газову апаратуру на рідкому паливі.

Український НДІ тваринництва був визначений головною інституцією, яка відповідала за збереження та утримання племінного стада ВРХ, евакуйованого з

території УРСР. З цією метою установою обстежено 6 областей РРСФР, де розміщувалась евакуйована худоба українських держплемрозплідників, здійснювалось методичне керівництво племінною роботою, розроблялись рекомендації з годівлі, підготовки зернових кормів, досліджувались маловивчені місцеві групи породної та покращеної худоби. Збереженням евакуйованого поголів'я птиці займалась Українська НД станція птахівництва, де основною тематикою наукових робіт залишався напрямок селекції сільськогосподарської птиці та вивчення особливостей її вигодовування та утримування. За рахунок племінних ресурсів станції було суттєво покращено галузь птахівництва Саратовської області (2 тис. голів племінної птиці, створено 7 племінних ферм пекінських качок).

Однією з найважливіших проблем, яка постала перед Українським НДІ експериментальної ветеринарії було вивчення результатів досвіду вакцинації ВРХ проти епізоотії спричиненої ящуром унаслідок допущених помилок під час переміщення; розробка ефективних методик щеплення та зберігання вакцин, системи ветеринарно-санітарних заходів щодо реевакуації худоби.

Вчені АН УРСР переорієнтували наукову діяльність для потреб воєнного часу, зокрема і на розробку та розвиток продовольчих та сировинних ресурсів країни, відбудови сільського господарства УРСР. Знаходячись в евакуації, Інститут ботаніки АН УРСР, тісно співпрацюючи з Башкирською науково-дослідною станцією рільництва, розгорнув широку науково-дослідну роботу із упровадження на території Башкирської, Удмуртської, Татарської АРСР, Південного Уралу та Приураллі нових для цих регіонів технічних культур (цукровий буряк, кок-сагиз, коноплі) та підвищення їхньої врожайності. Визначена й обґрунтована зона бурякосіяння Башкирії площею 15 тис. га., що заклало основу цукробурякової промисловості краю. Ініційовано дослідження мікроелементів у ґрунтах республіки, розроблено систему удобрення ґрунту задля підвищення урожайності, цукристості буряків і вмісту каучуку в кок-сагизі (П.А. Власюк). Вивчення питання можливості вирощування високопродуктивних південних конопель в умовах Башкирії дозволило вже 1942 р. культивувати цю

культуру на площі до 3 тис. га. Запровадження нових для регіону сільськогосподарських культур актуалізувало проблему боротьби з їхніми шкідниками і хворобами (методи боротьби із жовтухою та карликовістю люцерни, встановлено причини пустоцвіту твердої пшениці й щуплості зерна м'якої пшениці (А.О. Сапегін).

Інститут зообіології в умовах воєнного часу визначав головним завданням опрацювання методів профілактики та протидії епізоотії. Розроблено методику використання хіміотерапії у лікуванні бруцельозу у тварин, визначено роль ектопаразитів, грибів у поширенні енцефаломієліта у коней; методики лікування шовкопряда (В.П. Поспєлов). Надзвичайно актуальною в умовах 1942 р. постала тема вивчення ролі мікрофлори виробничого зерна та грубих кормів в етіології мікотичних отруєнь, у результаті чого була розроблена детальна інструкція для оцінки кормового зерна та його очищення та встановлювались основні прийоми профілактики отруєнь та зараження тварин та людини (М.М. Підоплічко).

Рівень ефективності діяльності науково-дослідної інституції визначався адміністративними здібностями його керівника та взаємостосунками з місцевим партійним, науковим, виробничим співтовариством. Для активізації діяльності вчених в нелегких умовах евакуації широко практикувалось застосування радянських методів стимуляції: соціалістичне змагання, «ударництво».

РОЗДІЛ 4

НАУКОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В УМОВАХ ОКУПАЦІЙНОЇ ВЛАДИ.

Особливе місце в геостратегічних та військових планах Німеччини відводилось сільськогосподарському потенціалу українських земель. За його рахунок керівництво Третього Райху планувало забезпечити продовольчу безпеку під час та після війни. Одним із його елементів був процес сільськогосподарського освоєння краю в усіх його вимірах – від використання сировинних ресурсів, вивчення природньо-історичних умов, людського контингенту як трудового ресурсу та споживача, аграрної політики до наукового забезпечення галузі. Впродовж більш як двох років українські землі піддавались нещадній колоніальній експлуатації з боку нацистів та в кінцевому рахунку мали стати «життєвим простором» для німецького народу. Виконанню цих завдань підпорядковувались механізми і технології окупаційної політики, зокрема і щодо аграрної науки, якій було чітко відведено місце допоміжної до загально німецької.

4.1. Політика Німеччини часів Третього Райху у дослідженні сільськогосподарського потенціалу українських земель

На момент приходу до влади в Німеччині націонал-соціалістів німецьке суспільство в цілому лишалось під враженням продовольчих труднощів та невдач Першої світової війни, коли відбулось різке падіння виробництва продуктів харчування та почався голод. Це вважалось однією з головних причин поразки у війні. Лише в середині 1920-х років було досягнуто довоєнного рівня виробництва сільськогосподарської продукції та відновлення галузі. Як і в інших секторах економіки зусилля з відновлення сільського господарства після війни супроводжувалися всебічними дебатами щодо раціоналізації та інтенсифікації виробництва [808, S. 333]. Поряд із проблемою перерозподілу земельних ресурсів аби компенсувати території, втрачені після війни, з приходом нацистів до влади основна увага приділялася також аналізу продовольчого колапсу під час війни, аби німецьке сільське господарство було краще підготовлене до майбутнього

конфлікту. Ідея полягала не тільки у підвищенні продуктивності праці в сільському господарстві, а виробленні шляхів максимального самозабезпечення сільськогосподарською продукцією, аби мінімізувати залежність від імпорту, т. зв. політика автаркії (від грец. «самодостатній»), перш за все, організації самозабезпечення Німеччини продовольством хоча б на 95% та тим самим зменшити свою залежність від імпорту [774, S. 90]. Тоді як трохи більше 80% сільськогосподарської продукції, що використовувалась на початок 30-х років в Німеччині, вироблялась в самій країні, а для деяких видів продукції потреба в імпорті була значно вища [804, S. 7]. Однак, вимога до самозабезпеченості не було суто німецьким чи націонал-соціалістичним явищем. Скоріше, це був один з політичних наслідків загальноєвропейської економічної кризи 20-х років XX століття. Але для Німеччини ця політика була надзвичайно популярна на фоні поразки в Першій світовій війні та втрати колоній. В середині країни вона мала назву «Битва за урожай» (нім. «Erzeugungsschlacht») і офіційно була проголошена 30 вересня 1934 р. на святі подяки (нім. «Reichserntedankfest») за два роки до початку економічної підготовки до війни [782, S 261–318]. В дусі військової риторики фермерів мотивували до підвищення урожайності та досягненню продовольчої автаркії, нагадуючи про «відповідальність селян перед німецьким народом» [819, S. 110]. Мова йшла про використання усіх наявних засобів для підвищення урожайності з гектару, забезпечення тваринницької галузі власною кормовою базою шляхом вирощування відповідних рослин та харчової та текстильної промисловості оліями, жирами, волокнами [302].

Політика автаркії також сприяла розвитку сільськогосподарських досліджень в Німеччині. З 1920-х років було створено низку науково-дослідних інститутів та експериментальних ферм, які у своїй діяльності орієнтувались на регіональну специфіку. Так, у 1922 р. були створені експериментальні і дослідні станції для молочного тваринництва в Кілі (нім. Kiel) (для північної Німеччини) і Вайенштефане (Weihenstephan) (для південної Німеччини), а також в Чехніце (Tschechnitz) (біля Бреслау) і в Грубе (Grub) (близько Мюнхена). У 1923 році в Берліні був заснований Науково-дослідний інститут з переробки зерна

(Forschungsanstalt für Getreideverarbeitung). У 1924 році в Айзенхайм (Eisenheim) (Баварія) і Берлін-Далемі (Berlin-Dahlem) були створені два науково-дослідних інститути плідівництва і садівництва. Згодом з'явилися інституції, що орієнтувались на дослідження в галузі сільськогосподарських робіт і регулювання ринків, а також в інших областях сільськогосподарського господарства [834, S. 123]. У Гессені, Геттінгені, Гогенхаймі, Лейпцигу, Галле, Йені, Гамбурзі, Кенігсберзі були створені незалежні інститути тваринництва та молочного господарства; Вища школа сільського господарства Берліна упродовж декількох років розширила свій Інститут розведення та генетики домашніх тварин (Institut für Tierzüchtung und Haustiergenetik) до одного з провідних світових установ; сільськогосподарські інституції Вроцлавського університету (Universität Breslau) були одні з найкраще обладнаних у Європі. [808, S. 335] *(Додаток Ж)*

Концепцію розвитку аграрного сектора Німеччини націонал-соціалісти тісно пов'язали зі своєю ідеологією. Найвідомішим речником аграрних перетворень вважають Річарда Вальтера Дарре (нім. Richard Walther Darré), райхсміністра харчування та сільського господарства (нім. Reichsministerium für Ernährung und Landwirtschaft) в 1933–1944 рр. Він виступав за ідею антропологічної ролі селянства, яке протиставлялось міському населенню в якості основи арійського раси. У своїх есе він користувався терміном «кров та земля», де прагнув підкреслити взаємозв'язок між расою та основною господарською діяльністю [783, S. 539–544]. Така ідеологія вимагала модернізації та збільшення сільськогосподарського виробництва. Однак, згідно із позицією А. Гітлера, яку узагальнив історик Т. Снайдер, наука, на думку фюрера не могла вирішити проблему продовольчого забезпечення Німеччини, адже залишалась проблема нестачі земельних ресурсів [667, С. 25]. Таким чином, ідеологи нацизму аргументували свої плани щодо захоплення великих земельних ресурсів, які б вирішили питання продовольчої безпеки країни. Як зазначав А. Гітлер, після втрат колоніальних володінь для Німеччини єдиний шлях до здорової аграрної політики – це отримання землі в самій Європі [667, С. 27]. Цю ідею чітко і безкомпромісно висловив ще попередник Дарре, перший гітлерівський міністр агропромислового

сектору, Альфред Хьюгенберг (нім. Alfred Hugenberg) на Всесвітній економічній конференції в Лондоні у 1933 р., коли він виступив за повернення колишніх «німецьких» територій на сході Європи. Він оприлюднив меморандум, в якому зазначалось, що Німеччина виступає з вимогою колонізувати, зокрема, українські землі для «раціонального використання цієї родючої території». Тоді це призвело до міжнародного скандалу, з якою німецька сторона вийшла, пояснюючи, що це була особиста позиція міністра, не узгоджена з урядом, а самого Хьюгенберга було відправлено у відставку [833, S. 539–544]. Однак ці заяви продемонстрували ті стратегічні цілі, які мали націонал-соціалісти щодо українських земель.

Політична концепція «Lebensraum» («середовище існування»), згідно із якою німці сприймали себе як «народ без середовища існування», була пов'язана з такими дисциплінами як географія, просторові дослідження, історія, соціологія та демографія, які використовували різні дані для обґрунтування стратегії завоювання простору [811, S. 4–5]. У теоретичних працях німецьких пропагандистів раз у раз з'являлися думки про те, що в силу своєї скупченості на маленькій території німецькому народові загрожує голод, а продовольчі ресурси власної країни не в змозі забезпечити хорошим харчуванням і тил, і фронт. Метою експансії на схід Європи було створення середовища проживання для німецької раси, в той час як місцеве населення повинно було бути витіснено, поневолено і знищено. Це майбутнє «середовище проживання на Сході» було задумане як, в значній мірі, самодостатня з сільськогосподарської точки зору територія, що підтверджує, що ідеї самодостатності і розширення тісно взаємопов'язані [302]. І в цьому концепті сільськогосподарським наукам була відведена специфічна роль, адже передбачалось проведення цільових досліджень, які б дозволили експлуатувати захоплені на сході від Німеччини території і, перш за все, України, для задоволення потреб Третього Райху у продовольчих та сировинних ресурсах [804, S. 7]. У серпні 1939 року Гітлер заявляв перед представником Ліги Націй К. Бюркгардом, що Україна потрібна Німеччині, аби ніхто не змусив німців голодувати, «як це було в минулу війну» [795, S. 56].

Активним поборником ідеї розширення «життєвого простору» особливо у східному напрямку («східний простір», нім. Ostraum) був генеральний секретар аграрного міністерства часів Дарпе, а згодом і його наступник по міністерському портфелю Герберт Баке (нім. Herbert Friedrich Wilhelm Backe), який мав особливе ставлення до українського простору. Слід почати з того, що він добре знав ці землі, адже народився в Російській імперії в сім'ї німців-переселенців. Згодом, опинившись в Німеччині після I світової війни, пов'язав свої наукові інтереси з вивченням аграрного та продовольчого потенціалу радянських земель. Будучи асистентом кафедри аграрної географії в Технічному університеті Ганновера він готував наукову роботу «Російська зернова галузь як основа сільського господарства та економіки Росії» («Die russische Getreidewirtschaft als Grundlage der Land- und Volkswirtschaft Russlands»), яка однак так і не була захищена як дисертаційна, але у 1941 р. була видана накладом 10 тис. екземплярів з поміткою «тільки для службового користування» («nur für den Dienstgebrauch») [814, S. 6]. В цій роботі він сформулював свої принципи нацистської аграрної політики та закликав до «нового європейського порядку». Початково його концепція континентальної продовольчої безпеки передбачала використання районів з профіцитом сільськогосподарської продукції, з так званих територій «самозабезпечення» в інтересах високо розвинутих індустріалізованих країн [795]. Зокрема, він вважав, що використання сільськогосподарських ресурсів Радянського Союзу є необхідним для «вирішення» продовольчого питання європейської економіки. У зв'язку з військово-економічною підготовкою нападу на Радянський Союз Г. Баке запропонував використовувати більшу частину сільськогосподарської продукції країни, а саме зерно з України, для задоволення потреб Німеччини в продовольстві і, зокрема, для постачання німецьких окупаційних військ. З цією метою радянські міста повинні були бути ізольовані від родючих чорноземних регіонів і «зерносховища України», звідки вони зазвичай постачали сільськогосподарську продукцію.

Однак концепція Г. Баке не обмежувалась лише стратегією грабунку, а передбачала й реорганізацію німецького сільського господарства на основі

наукових розробок. Ставши у 1937 році сенатором, а в 1941 р. першим віцепрезидентом Товариства кайзера Вільгельма (нім. Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft - KWG), він всіляко сприяв перетворенню наукових досліджень в аграрній сфері в один з пріоритетних у політичному та фінансовому плані напрямів досліджень. KWG, засноване у 1911 р. була найпрестижнішою науково-дослідною організацією Німеччини, що контролювала та координувала всі фундаментальні дослідження в Німеччині. Маючи значний вплив на наукове товариство, Г. Баке наполягав на розширення напрямів дослідницьких робіт в існуючих науково-дослідних інституціях аграрного спрямування та ініціював створення нових установ. Адже міністерство сільського господарства на 80% фінансувало цю організацію. Ханс Піглер (нім. Hanns Pieglер) у масштабному дослідженні 1940 р., присвяченому сільськогосподарським дослідним установам Третього Райху, називає 1200 таких інституцій, де основною метою їх діяльності вказується вивчення питань щодо досягнення «свободи харчування» [787, S. 5–17]. Адже існували три головних завдання: збільшення запасів продовольства за рахунок рослинництва і тваринництва, підвищення продуктивності сільськогосподарської праці за рахунок раціоналізації та механізації, а також контроль споживання за рахунок нормування.

Завдяки своєму статусу «наукового політика», Г. Баке досяг все більшої інтеграції сільськогосподарських досліджень KWG з цілями «континентальної європейської економічної зони під керівництвом Німеччини». Він визначав сферу свого впливу та відповідальності більше ніж в межах розрахунків, забезпечення та розподілу внутрішніх поставок продовольства, сприймаючи проблему підвищення сільськогосподарського виробництва, контролю над споживанням та планування використання сільськогосподарських земель в зв'язку з тими «можливостями», які відкриваються не тільки Німеччині, але й усій Європі. З цією метою уряд оцінював продовольчі ресурси в декількох європейських країнах. Вже в середині 1942 р. Г. Баке інформував генерального секретаря KWG, Ернста Тельшоу (нім. Ernst Telscow), що «хотів би мати установу, на основі роботи якої міг би будувати свій план харчування у Великій Німеччині та Європі» [804, S. 24].

На прохання генерального секретаря на початку 1943 року був заснований Інститут європейських сільськогосподарських досліджень і продовольчої економіки (нім. Institut für Europäische Landbauforschung und Ernährungswirtschaft). Його першим директором був професор Еміль Верман (нім. Emil Woermann), експерт з питань харчування з Університету Галле [808, S. 36]. Згідно із задумом Г. Баке, планування харчування в міжнародному масштабі мало бути доповнено ще й переселенською політикою, яка отримала своє наукове обґрунтування в межах діяльності створеної в той самий час Райхсслужби територіальних досліджень та планування землекористування (нім. Reichsstelle für Raumforschung und Raumordnung). Наукові питання цієї інституції торкалися вивчення «Східного регіону», зокрема українських земель, та адаптивності до реальних умов майбутніх переселенців, яких мали би відбирати за расово-біологічними критеріями. Отже, ідеї Г. Баке мали розмахи континентальної продовольчої економіки та планування та безпосередньо торкалися ресурсів українських земель.

Ще однією ключовою фігурою в організації досліджень сільськогосподарського потенціалу українських земель був Конрад Мейєр-Гетлінг (нім. Konrad Meyer-Hetling) (1901–1973), професор агрономії Берлінського університету, оберфюрер СС. Він вивчав сільськогосподарські науки в Геттінгені та отримав там докторську ступінь, досліджуючи генетику пшениці. Ще на початку 30-х років став відомий завдяки своїм науково-політичним амбіціям та неабияким організаційним здібностям. У 1935 р. за його ініціативою було засновано «Службу досліджень» (нім. Forschungsdienst – FD), яка координувала всю аграрну науку в Німеччині. Він став головою цієї інституції та головним редактором однойменного друкованого органу [302]. Після 1935 р. дослідницькі інтереси К. МейєраГетлінга все більше стосувались структурних проблем сільської місцевості та просторових досліджень. Цього ж року він засновує Райхсробочу групу з просторових досліджень (Reichsarbeitsgemeinschaft für Raumforschung – RAG), таким чином інституціонувавши цю галузь досліджень в Німеччині. [776, S 640] Саме він вже в лютому 1942 р. під кураторством KWG розробив спеціальну програму, яка передбачала розширення діяльності та

фінансування дослідницьких сільськогосподарських науково-дослідних інституцій на вже окупованих територіях та був в числі перших науковців-аграріїв, хто безпосередньо відвідував установи на окупованих українських землях [273; 835, S. 53].

Подібні акценти щодо пріоритетності сільськогосподарських досліджень у своїй діяльності демонстрував Німецький дослідницький фонд (нім. Deutsche Forschungsgemeinschaft – DFG), головна самоврядна громадська організація по сприянню науковим дослідженням в Німеччині, яка на конкурсній основі обирала проекти для фінансування серед вчених з університетів та наукових інститутів. За часи Третього Райху інтенсифікувались вивчення аграрних питань в суміжних областях: екологія інженерна біологія, просторове планування, географія, ґрунтознавство, лісове господарство [426, 755]. Майже 40% фінансування витрачених DFG на біологічні дослідження були витрачені на програми пов'язані із селекцією [785, S 73]. Наукові теорії та висновки цих вчених стали основою для розробки Генерального плану «Ост» (нім. «Generalplan Ost»), що передбачав переселення 5 млн. німців на територію анексованої Польщі та на захоплені землі Радянського Союзу, де мільйони слов'янських та єврейських мешканців мали би бути поневолені, виселені чи знищені.

Ключовою фігурою в організації наукових зусиль та главою проектного Бюро при розробці Генплану «Ост» був К. Мейєр-Гетлінг [826]. У 1936 р. він став віце-президентом DFG, завдяки чому на фінансування проектів пов'язаних з Генпланом «Ост» організацією було виділено значний відсоток із загальних коштів. Одночасно на аграрні дослідження під кураторством К. Мейєра-Гетлінга в рамках Генплану виділялись значні ресурси і з фонду Райхсуправління з регіонального планування (нім. Reichsstelle für Raumordnung (RfR), державного органу створеного у 1935 р., що звітував безпосередньо А. Гітлеру. К. Мейєру-Гетлінгу вдалось сконцентрувати майже третину всіх дослідницьких фінансів RfR [835, S. 12; 825, S. 141; 829, S. 212].

Генеральний план «Ост» тісно пов'язав академічні дослідження, раціональне планування та націонал-соціалістичну політику захоплення та

винищення. В його розробці були задіяні різні наукові дисципліни, такі як геологія, кліматологія, архітектура, статистика, біологія, медицина, антропологія, соціологія, право, мовознавство, організація шляхів сполучення. Але особливе місце займали ветеринарія, генетика, агрономія, сільське та міське планування. Важливо відмітити, що під час розробки плану вчені не тільки приймали до уваги те, куди було направлено цілі націонал-соціалістичної держави, але й самі їх формулювали. Автори планування спирались на статистичні дані, карти та літературу, які вже давно були зібрані різними науковими силами, що досліджували східноєвропейські території. Ключові позиції в розробці плану займали роботи тих вчених, сфери наукових інтересів яких безпосередньо торкались території Радянського Союзу. До їх числа віднесемо соціолога-аграрія Герберта Моргана (нім. Herbert Morgen), економіст-аграрія Макса Рольфеса (нім. Max Rolfes), картографа Франца Дубека (нім. Franz Doubek) та геомедика Хайнца Цейсса (нім. Heinrich „Heinz“ Zeiss) [835, S. 28].

При націонал-соціалізмі DFG з такою ж готовністю мобілізувало свої ресурси для режиму, з якою взагалі більшість вчених поставила себе на службу націонал-соціалістичній державі. Зрощення «незалежної» наукової спільноти з державним апаратом демонструє створення в червні 1935 р. Дослідницької ради Райху (нім. Reichsforschungsrat – RFR), спеціального державного органу, що також безпосередньо звітував А. Гітлеру. Рада взяла на себе «підтримку» сільськогосподарських, природничих та технічних наук, які мали цілеспрямовано слугувати агресивно-мілітаристській політиці. У своїй повсякденній роботі Рада користувалась структурами та ресурсами DFG, а керівництво в обох інституціях було тісно переплетено, адже президент DFG Рудольф Менцель (нім. Rudolf Mentzel) одночасно контролював апарат управління RFR. До того він очолював відділ науки при Райхсміністерстві науки, освіти та просвіти громадськості (нім. Reichsministerium für Wissenschaft, Erziehung und Volksbildung) [799, S 273–285]. Головним було визначено сільськогосподарський напрямок, яким в 1937–1945 рр. знову ж таки керував К. Мейер. Аграрну сферу репрезентували відділи ґрунтознавства (геологія, мінералогія, геофізика), тваринництва, лісового

господарства, картографування [798, S. 22]. Цей напрямок не тільки отримував найбільше фінансування, ніж інші, але й за виключенням 1940 та 1942 років, навіть більше ніж всі наукові та технічні підрозділи разом узяті [797, S. 156]. Ці дані звичайно демонструють не тільки вплив К. Мейера, але й стратегічне значення, яке нацистське керівництво надавало сільськогосподарським наукам [785, S. 59]. Аграрні інституції могли безперешкодно нарощувати штати, закуповувати обладнання, розширювати наукові пошуки. Так, Інститут селекційних досліджень ім. Кайзера Вільгельма в Мюхеберзі (нім. Kaiser-Wilhelm-Institut für Züchtungsforschung, Müncheberg) був одним з найбільших інституцій Німеччини з 48 вченими, 93 технічними працівниками та 300 асистентами, маючи на 1942/1943 рр. 2,1 млн. райхсмарок. Університетські інституції теж могли справити враження кількістю працюючих та обсягами фінансового утримання [787, S. 152–171]. Очевидно, що сільськогосподарські науки в нацистську епоху переживали колосальний підйом.

Після початку політики експансії організація сільськогосподарської справи змінюється, також як і завдання галузевих досліджень. Після анексії Австрії та окупації Чехословаччини пріоритетним завданням стало створення аналогічного «союзу» наукових установ на територіях, що входять до складу Райху. Іноді це досягалося шляхом переміщення інститутів зі «старого Райху» або створення нових інститутів. Вже у травні 1938 р., після 2-х місяців «приєднання» Австрії директор Інституту селекційних досліджень ім. Кайзера Вільгельма підготував доповідь про різні інституції щодо селекції рослин та університетські сільськогосподарські дослідні установи цієї території, надаючи уряду рекомендації по їх реорганізації. В Чехословаччині мали бути зосереджені всі наукові потужності Райху щодо луб'яних культур [805, S. 20]. Аналогічні принципи з невеликими затримками застосовувалися і під час німецької експансії у Південно-Східну Європу, супроводжуючись створенням нових інститутів в сільськогосподарському секторі. До них відносяться Німецько-болгарський інститут сільськогосподарських досліджень (нім. Deutsch-Bulgarische Insitut für landwirtschaftliche Forschung), Німецько-грецький науково-дослідний інститут

біології (нім. Deutsch-Griechische Forschungsinstitut für Biologie) та Інститут по вивченню трудових відносин в сільському господарстві ім. Кайзера Вільгельма (нім. Kaiser Wilhelm Institut für landwirtschaftliche Arbeitswissenschaft). Відкриття Німецько-угорського інституту сільськогосподарських досліджень (Deutsch-Ungarisches Institut für Landwirtschaftliche Forschung) був запланований, але так і не реалізований.

Однак з початком війни у вересні 1939 року, і особливо після вторгнення в Радянський Союз у червні 1941 року, рамки політики знову переживають зміни. Більше не обмежуючись кордонами Райху, планування і дослідження поширилися на більш широкий континентальний ринок. Успішні військові кампанії відкрили нові можливості. Тепер німецькі вчені могли відправлятися в ботанічні експедиції і ознайомчі поїздки в раніше недоступні регіони. Виокремлювались головні напрями досліджень, пов'язані з оптимізацією розведення рослин та тварин, що найкраще підходять до сільськогосподарських умов на окупованих територіях. Дослідження луб'яних та каучукових рослин досягли значного піднесення. У той же час вивчення трудових відносин у сільському господарстві в умовах окупованого «Сходу» мало виробити інструменти для планування «германізації» цієї території. Одночасно вивчення та включення генетичних ресурсів та наукового потенціалу окупованих території у сільськогосподарську дослідну справу Німеччини мало слугувати «свободі харчування» для німців.

Починаючи з 1920-х років, Радянський Союз і Німеччина були найбільшими конкурентами щодо селекції сільськогосподарських рослин. Німецькі дослідники захоплювалися теоретичними і практичними досягненнями своїх радянських колег, але деякі побоювалися, що незабаром Німеччину «перевершать радянські», що інвестують «величезні ресурси» в сільськогосподарські дослідження. Тому ключовим завданням вважалось всебічне вивчення діяльності та результатів досліджень всіх науково-дослідних інституцій аграрного спрямування розташованих на території Радянського Союзу. Особлива увага приділялась фаховим інституціям, розташованим на українських землях, як ключовому аграрному регіону [801, S. 15–16]. Цьому сприяла загальна політика зближення в

науковій сфері, яка запанувала після підписання договору про ненапад 1939 р. У березні 1940 р. було розроблено Райхсміністерством освіти та науки спеціальний циркуляр щодо відновлення наукових контактів з Радянським Союзом, хоча були встановлені багаточисельні виключення та прописані механізми контролю. Однак, найважливішим пунктом була заборона на будь-яку «відвертість» з радянськими вченими. Щоб забезпечити виконання цієї вимоги науковцям не дозволялось вступати у будь-які контакти без спеціального дозволу від міністерства, зокрема відділу науки. Особливу роль в циркулярі грав перелік імен деяких вчених по галузям, які мали здійснювати постійний огляд досягнень радянської науки в своїх областях та інформувати з цього питання своїх колег. Саме вони мали рецензувати наукові роботи радянських вчених у німецьких наукових виданнях та німецьких дослідників, які подавались у радянські збірники [784, S. 89–95].

Зокрема, значна увага вчених була прикута до подій Всесоюзної сільськогосподарської виставки 1940 р., що проходила в Москві. Її відвідала німецька делегація вчених у складі Йонаса Шміта (Jonas Schmidt), директора нещодавно створеного Інституту зоотехнічних досліджень ім. Кайзера Вільгельма (нім. Kaiser Wilhelm Institut für Tierzuchtforschung), Теодора Роммера (нім. Theodor Roemer), спеціаліста по рослинництву та професора Глейсберга (нім. Gleisberg) з Позена. У кожного з них була своя «місія» по вивченню стану наукових розробок у цій сфері. В цілому, згідно зі звітом, який оприлюднює німецька дослідниця С. Хайм, вчені захоплювалися високим рівнем спеціалізації своїх радянських колег і розглядали радянську організацію СГДС як модель для Німеччини, особливо щодо взаємодії між науковими інститутами та державними органами, які «уважно за ними стежили» [804, S. 49–63]. Було відмічено значну частку жінок серед співробітників радянських науково-дослідних установ, що, на думку німецьких фахів, було б бажано і для Німеччини, адже після захоплення нових територій Третій Райх катастрофічно потребував би наукових кадрів. Крім того, Радянський Союз вже мав досвід «континентального управління» аграрною наукою, тоді як Німеччина тільки зіткнулась з такою проблемою. Вчені наголошували, що без детального вивчення всього аграрного потенціалу

Радянського Союзу, годі мріяти про контроль за європейською економікою. Та найважливішим був практичний досвід, який демонстрували радянські вчені, зокрема в зоотехнічних та селекційних дослідженнях.

Німецьких вчених приголомшили практичні результати радянських науковців щодо штучного запліднення сільськогосподарських травин, який поєднувався з гормонотерапією, тому давав вищі результати ніж у німецьких колег, які тільки розпочинали такі дослід. Запозичивши ці методики, німецькі вчені згодом реекспортують їх на окуповані землі Радянського Союзу задля нарощення кількості ВРХ.

Селекція теж була під особливою увагою і це є прикладом того, як поєднувалась наука та німецька експансія. Після оприлюднення на Міжнародному конгресі генетики у 1927 р. в Берліні теорії М. Вавілова про «генетичні центри» або «центри походження культурних рослин», що визначала регіони, в яких дикі форми рослин мали значну різноманітність, знаком національного наукового престижу стала організація експедицій по збору дикорослих видів злакових, бобових тощо. Адже, використовуючи генетичні штампи цих рослин, які мали кращі характеристики стійкості до кліматичних коливань, хвороб, шкідників, можна було шляхом гібридизації досягти значних успіхів у селекції сільськогосподарських рослин. В часи націонал-соціалізму експедиції по колекціонуванню рослин не тільки всіляко підтримувались, але й розцінювались як питання національної ідентичності та свідок піонерського духу німецької науки. Вони набували все більше характер військових заходів при супроводі армії [793, S. 113]. Починаючи з 1934 р. почались тривалі експедиції до гірського масиву Гіндукуш, Туреччини, Тибету.

Радянський Союз організовував масово такі експедиції по власній території, проводились дослідження по вирощуванню рослин в різних ґрунтово-кліматичних умовах задля вивчення їх особливостей та визначення спадковості та залежності від навколишнього середовища. Після окупації радянської території німецькі вчені відвідали усі відомі інституції на захоплених землях та заволоділи їх науковою документацією та насіннєвими колекціями. Таким чином німецька

експансія відкривала для німецьких вчених багато можливостей не тільки щодо наукових відкриттів, але і в якості кар'єрного зростання [273].

Для вивчення та вивезення селекційного матеріалу з українських територій було створено спеціальну групу, куди входили вчені двох найбільш фінансованих німецьких інституцій біологічного профілю: Інституту селекційних досліджень та Інституту біології (нім. Institut für Biologie). Директор останнього, Фріц фон Веттштайн (нім. Fritz von Wettstein) вважав, що однією з головних завдань війни та продовольчої безпеки зокрема, є захоплення насіннєвих колекцій [801, S 29]. Важливо зазначити, що більше 40% з усього фінансування інституту було витрачено на дослідження селекційного матеріалу вивезеного з українських науково-дослідних установ [785, S. 73]. Він аргументував свою позицію тим, що цінний генетичний матеріал може бути знищений або війною або радянською політикою «лисенківщини». Для німецьких вчених вторгнення на територію Радянського Союзу стало унікальною можливістю перехопити міжнародне лідерство в генетиці, узурпувавши радянські наукові ресурси. Фон Веттштайн призвав Німеччину створити мережу станцій збору рослин, яка б охоплювала усю Європу. А станції на окупованих територіях мали стати осередками для тестування рослин в місцевих кліматичних та ґрунтових умовах. Аби «рятувати» цінні генетичні зразки планувалось навіть створити центральний інститут селекції. Вже у 1943 р. було створено Інститут досліджень сільськогосподарських культур, що підпорядковувався KWG (нім. Institut für Kulturpflanzenforschung) та очолювався Хансом Штубе (нім. Hans Stubbe) (1902–1989). Місце розташування було обрано з урахуванням орієнтацій досліджень на південно-східну Європу, в Туттенхові, неподалік Відня. Пізніше інституцію взагалі мали перенести на Кавказ [804, S. 216]. Спільно з директором Інституту селекційних досліджень, Вільгельмом Рудольфом (нім. Wilhelm Rudolf) фон Веттштайн склав список 68 радянських інституцій, які їх цікавили у цьому відношенні [817, S. 139]. Зокрема, В. Рудольф був особисто запрошений Е. Кохом восени 1941 р. контролювати організаційну діяльність усіх українських селекційних установ [799, S 293]. Як він зазначав у своєму листі до президента KWG Альберта Фьоглера (нім. Albert

Vögler) від 30 березня 1942 р. «потрібно скористатися шансом, аби отримати тепер важливий насіннєвий матеріал, який ми так довго чекали» [805, S 18]. Таким чином війна не тільки забезпечила доступ до недосліджених регіонів, які становили особливий науковий інтерес для селекціонерів, але і до відповідних інституцій СРСР.

Яскравим прикладом такої діяльності, яку сьогодні ми називаємо «біопіратством», можуть слугувати проекти створеного у листопаді 1943 р. Інституту СС генетики рослин (замок Ланнах, Австрія) (нім. SS-Institut für Pflanzengenetik). Заснований Фондом СС «Спадщина пращурів» (нім. SS-Stiftung «Ahnenerbe»), він підпорядковувався Інституту харчування та продовольства (нім. Deutsche Versuchsanstalt für Ernährung und Verpflegung), очолюваного Хайнцом Брюхером (нім. Heinz Brücher) [807, S 216]. Одним з головних проектів було виведення витривалих до низьких температур та сухого клімату форм рослин, які мали вирощуватись на українських територіях для потреб майбутніх німецьких переселенців. Для реалізації цього завдання вивчався та культивувався асортимент рослин, привезених з тибетських експедиції 1938–1939 рр. та вилучених з українських науково-дослідних установ. Восени 1943 р. на базі Інституту проведено перший посів радянського насіння (202 сорти озимої пшениці, 18 сортів жита, 74 ячменю, 28 вівса), а вже у 1944 р. було виведено нову селекцію ячменю та пшениці, яка поєднувала позитивні характеристики тибетських сортів (дуже короткий вегетаційний період) з характеристиками радянських сортів (стійкість до певних хвороб). Подібні експерименти проводились з іншими культурами (соняшник, кукурудза, соя, гречка, бобові тощо) [775, S. 119–144].

В публікаціях Х. Брюхера за 1943 р. вказувалось, що «завоювання Сходу принесло нам [німцям – прим. автора] ті території, які будуть мати вирішальне значення для харчування німецького народу в майбутньому. Однак кліматичні умови цих східних регіонів пред'являють особливі вимоги до культурних рослин. Особливо суворі зими, коротке, але спекотне літо та посушливий сезон в південних регіонах потребують особливої витривалості. Вирощування наших [німецьких – прим. автора] культурних рослин, адаптованих до атлантичного

вологого клімату на континентальному сході, в степах півдня Росії, не буде ефективним» [780, S 93]. Для цього вчений ініціював за підтримки найавторитетніших німецьких вчених в галузі селекції, Е. Шеффера, В. Рудольфа та Ф. фон Ветштайна, експедицію для обстеження українських науково-дослідних установ на предмет вивчення радянського селекційного сортименту та вилучення цінного насіннєвого матеріалу [785, S 161–165]. 16 червня 1943 р. в складі спеціальної команди (SS-Sommelkommando) Х. Брюхер разом з помічниками Конрадом фон Раухом (нім. Konrad von Rauch), керівником відділу овочів з Інституту селекції ім. Кайзера Вільгельма, та інженером Штайнбрехером (нім. Steinbrecher) в ролі перекладача, розпочали заплановану експедицію щодо обстеження селекційних установ РКУ.

Особливий статус цієї експедиції підтверджувався участю в якості супроводжуючих осіб вищих чинів поліції та СС: генералів Людольфа фон Альвенслебена (нім. Ludolf von Alvensleben), Ханса-Адольфа Прюцмана (нім. Hans-Adolf Prützmann) та генерал-майора Бомхардта (нім. Bomhardt). Зрозуміло, що за такої «підтримки» доступ до наукової інформації був необмежений. У своєму звіті Х. Брюхер це підтверджує: «більшість вчених проявили повне розуміння роботи команди та готовність піти на поступки при передачі матеріалів.» [775, S. 128–130]. Загалом було обстежено 18 селекційних станцій та інститутів. Серед них Інститут цукрових буряків (та станцію на Батиєвій горі в Києві), Інститут кормів (Полтава), Білоцерківська, Миронівська, Харківська, Іванівська, Полтавська (та експериментальне господарство в с. Горбанівка), Лубенська, Черкаська (та експериментальне господарство в с. Драбівка), Веселоподільська, Кримська сільськогосподарські дослідні станції, Уманський сільськогосподарський інститут, установи, що підпорядковувались Науково-дослідному центру Півдня України, Нікітський та Дніпропетровський ботанічні сади та ін. [775, S. 128].

У своєму звіті за 1944 р. Х. Брюхер був вражений значним сортиментом злакових, олійних та каучукових культур. Він зазначає, що «...хоча більшовицька партійна доктрина було ворожа поглядам Дарвіна, Геккеля та Менделя на

селекцію, російська рослинна генетика на практиці все ж використовувала науки про спадковість. [...] ...німецькі вчені роками сумнівались в ефективності російської селекційної науки. [...] Як і в інших галузях, ми стали жертвою самообману» [775, S. 125]. Зокрема, обстежуючи інституції НД Центра Півдня України, було зафіксовано 500, в Миронівці – 800 сортів. На станції на Батіївській горі 10 тис. європейського та 40 тис. азіатського та американського походження. У Нікітському ботанічному саду було зібрано матеріал про більше тисячі різних сортів винограду, більше 500 сортів персику, 300 сортів інжиру, значну кількість культурних та дикорослих форм слив, груші. Крім того, відмічались значні успіхи щодо вирощування значного сортового розмаїття лікарських та ароматичних рослин в Нікіті та Березоточі біля Лубен.

Точних підрахунків щодо кількості вивезеного матеріалу досі зробити не вдається [775, S 128]. Адже, цінність насінневих колекцій усвідомлювали й німецькі вчені, які не входили до складу команди, але були німецькими куратори (директорами) цих установ і теж намагались приховати та використати їх для власних наукових проектів. Зокрема, відома скарга Х. Брюхера на де-яких німецьких фахівців, які намагались завірити його у відсутності певного селекційного матеріалу по причині втрати його під час військових дій чи радянської евакуації та приховували його від вилучення [785, S. 142]. Конкуренція між німецькими вченими за цінний селекційний матеріал доходила до того, що вони організовували цілі «кампанії» перехоплення матеріалів один в одного, задіюючи місцеве населення. Після повернення сам Х. Брюхер всупереч попередньої домовленості із Х. Штубе, директором Інституту досліджень сільськогосподарських культур, намагався притримати одержаний матеріал [804, S. 223]. Однак наведені дані дають можливість зрозуміти, якими масштабними селекційними ресурсами оволоділи німецькі фахівці на українських землях. Це давало значний поштовх як для розвитку німецької селекції, так і загалом у дослідженнях в сфері харчування. Адже Х. Брюхер, його команда та інші інституції, куди передавалась частина матеріалів, отримали доступ не тільки до

цінних рослинних генетичних ресурсів, але й результати багаторічної праці українських вчених [273].

Ще одне стратегічно важливе питання, яке було безпосередньо пов'язане з науковими дослідженнями в сільськогосподарському секторі стосувалось розробок натурального каучуку, гостру потребу в якому відчув воєнно-промисловий комплекс. Адже цей природний матеріал імпортувався із тропічних територій, боротьбу за які під час війни вели Японія, США та Великобританія. Хоча були спроби масового виготовлення синтетичного каучуку «Буна» на заводі в концентраційному таборі Освенцим III Моновіц найбільшою німецькою хімічною та фармацевтичною компанією в Європі IG Farben. Однак виробництво не було вдалим через низку причин, одна з яких полягала у відсутності потрібних характеристик в отриманому продукті. Натомість, в Радянському Союзі натуральний каучук намагались отримати з рослини кок-сагиз (лат. *Taraxacum kok-saghyz*) з родини Кульбаб.

«Спеціальним уповноваженням щодо контролю за розробками по каучуку» (нім. «Sonderbeauftragten für Pflanzenkautschuk») був призначений Генріх Гімлер, що підтверджує стратегічне значення цього напрямку досліджень. За його дорученням були відправлені спеціальні групи німецьких вчених на окуповані території для вивчення досвіду розведення цієї рослини та виготовлення з її коріння натурального каучуку. Однак кількість добутого каучуку було вкрай малим, і рослини потребували в обробітку значних витрат ручної праці, якою Німеччина не володіла. Тому дослідна робота із станції по селекції рослин KWG в Мюнхеберзі (нім. Müncheberg) була переведена на східні землі, де можна було використати сотні тисяч гектарів для культивування цієї рослини, а також жінок і дітей, чоловіків (військовополонених, євреїв) в якості примусової праці.

Дослідження та обробка наукового матеріалу по насіннєвому фонду каучуконосів, вилученого в українських наукових сільськогосподарських установах координувались в інституті В. Рудольфа. А безпосередні досліді проводились на організованій у 1942 р. згідно із дорученням Г. Гімлера селекційній дослідній станції у Райско (нім. Rajsko), що розташовувалась на

території концтабору Аушвіц неподалік заводу. Цією установою, яка поступово розширилась до інституції з експериментальними полями, теплицями та хіміко-технічною лабораторією, керував голова селекційної групи (нім. *Leiter der Gruppe Züchtung*) та спеціальний співробітник з сільського господарства (нім. *Beauftragter für landwirtschaftliche Sonderaufgaben*) при Головному економічному управлінні СС (нім. *SS-Wirtschafts- und Verwaltungshauptamt*) оберфюрер СС Йоахім Цезар (нім. *Joachim Caesar*) [831, S. 58]. Селекційна робота в Райско була направлена на збільшення вмісту каучуку в рослині, що мало досягатися шляхом масового та індивідуального добору. Про обсяги робіт свідчить зафіксована кількість проведених дослідів в хіміко-технічній лабораторії (більше 88 тис.) та персоналу. Весною 1945 р, тут працювало 11 ув'язнених біологів та 25 помічників, понад 150 асистенток з числа ув'язнених жінок, яких перевели з концтабору Равенсбрюк [804, S. 190].

Селекційними дослідженнями, зокрема кок-сагізу, на українських територіях опікувався давній колега Рудольфа, селекціонер Клаус фон Розенштіель (нім. *Klaus von Rosenstiel*) [46]. Під його координацією восени 1941 р. була організована експедиція вченого Ріхарда Бьоме (нім. *Richard Werner Böhme*), який займався селекцією цієї рослини на селекційній станції «Червона рись» (нім. «*Roten Luch*») біля Мюнхеберга. Тут, наприклад, були зроблені спроби отримання поліплоїдних штамів, які обіцяли високий вміст каучуку порівняно з дикою формою. Це досягалось шляхом обробки рослини мутагенною колхіциною, особливим отрутним препаратом, який вражав механізм клітинного ділення, що призводило до подвоєння хромосомного комплексу. Дослідження спадковості мали прояснити спірне питання про те, чи існує зв'язок між формою листа і розміром кореня в кок-сагізі, в результаті чого можна було б знайти простий критерій при масовому відборі. Залучення до розробок наукового матеріалу радянських вчених дозволило удосконалити центрифугу та метод, які використовували українські селекціонери для отримання каучуку, однак вже з присвоєнням назви своєї дослідної установи – «Метод Мюнхеберга» (нім. *Müncheberger Verfahren*) [803, S. 281]. Це мало стати основою для заводів по

виготовленню натурального каучуку, які німці планували відкрити на окупованих землях. Плани по селекції кок-сагизу були досить масштабними. 13 червня 1943 р. з цієї проблематики було проведено спеціальний семінар, на ньому були присутні відомі німецькі спеціалісти: директор науково-дослідного інституту з Пулав Фрідріх Кристиансен-Венігер (нім. Friedrich Christiansen-Weniger), директор Берлінського інституту генетики Ганс Капперт (нім. Hans Kappert), керівник Східно-пруського відділення Інституту селекції ім. Кайзера Вільгельма Вальтер Герцш (нім. Walther Hertzsch), який був до того ж консультантом щодо наукових сільськогосподарських досліджень та освіти Райхскоммісаріату Остланд. Під час роботи семінару було створено три робочі групи, які очолювали В. Рудольф (планування), Р. Бьоме (селекційні дослідження), Й. Цезар (практична селекція) та оприлюднено проект створення науково-дослідного інституту (на базі станції «Червона рись»), що мали реалізовувати програму «Кок-сагиз». Однак було остаточно вирішено сконцентрувати всі фундаментальні дослідження в Освенцимі. У той час як продовольчі культури вирощувалися переважно в районах, близьких до Райху, каучукові культури вирощувалися у віддалених районах, де спостерігався сильний партизанський рух, з тим щоб позбавити партизан продовольства [796, S. 45].

Однак, зі зміною військової ситуації проекти довелося звернути, а залишивши східно-європейські території вирощування цієї культури було взагалі припинено, адже економічні витрати були необґрунтованими. Тому цей проект був вигідний лише в умовах війни, використовуючи безоплатно людські та сировинні ресурси.

Не менш важливим напрямом у питанні дослідження окупованих територій для ефективного використання для потреб сільського господарства, подальшого заселення німецькими поселенцями було вивчення ґрунтів та їх картографування. Профільний відділ, що входив до складу Дослідницької ради Райху знаходився під керівництвом географа Отто Шульц-Камфенхеля (нім. Otto Schulz-Kampfenkel), який, маючи неабиякий вплив серед військового командування організував спеціальний загін особливого призначення (нім. Forschungsstaffel zur besonderen

Verwendung des Oberkommando der Wehrmacht), який складався з призваних до військової служби вчених природничих наук. До загону входила група геологів, географів, гідрологів та біологів: Хайнц Елленберг (нім. Heinz Ellenberg), Фридрих Хуттенлохер (нім. Friedrich Huttenlocher), Ерих Обердорфер (нім. Erich Oberdorfer), Ерих Отремба (нім. Erich Otremba), Йозеф Шмитюсен (нім. Josef Schmithüsen) та Генріх Вальтер (нім. Heinrich Walter) [800, S. 169, 179]. На початковому етапі Другої світової війни загін працював на африканському континенті, однак після поразки німецько-італійських військ в цьому регіоні направлений для вирішення нових завдань в окупованій Східній Європі. На відміну від військових географічних підрозділів Вермахта, загін мав за допомогою аерофотозйомки уточнювати карти для військового командування. Наприклад, мова йшла по оцінку місцевості для проходження важкої броньованої техніки чи можливості військового маскуванню. Але основна діяльність мала все ж таки цивільний характер для подальшого післявоєнного будівництва.

Залучаючи українських вчених з Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва, реорганізованого із Українського інституту соціалістичного землеробства, загоном було проведено масштабну експедицію по підтвердженню ґрунтової карти України, автором якої був професор, доктор сільськогосподарських наук Г.Г. Махов [267; 358]. Було проведено польові дослідження території від Києва до Криму, збирались дані про вміст гумусу, різних хімічних сполук [13]. Маршрут проходив через Житомир – Вінницю – Умань – Херсон – Євпаторія – Тарханкут – Бахчисарай – Ай-Петрі – Ялта – Алупка – Чатир-Даг. В результаті експедиції створено карту ерозійних ґрунтів окупованих українських земель [46, С. 66–71]. Опис поданий до карти класифікував ґрунти з точки зору їх формування, фізичних якостей, хімічних властивостей. Поряд з цим давались рекомендації щодо заходів для поліпшення їх якостей в сільськогосподарському відношенні (прикладі сівозмін для різних типів ґрунту, меліоративних робіт, застосування різних за хімічним складом добрив). Карта отримала вищу нагороду на міжнародній спеціалізованій виставці в Чехії у 1944 році [107, С. 4]. Для Г. Махова це стало приводом для визнання світовою

професійною спільнотою під час його подальшої еміграції в Німеччину і пізніше США [267].

Стратегічно важливим завданням в реалізації програми розвитку аграрного сектора Німеччини було вивчення трудового потенціалу завойованих територій, зокрема в аграрному секторі. У 1940 р. було створено науково-дослідний інститут, що спеціалізувався на цій тематиці – Інститут сільськогосподарської ергономіки та сільськогосподарської інженерії (нім. Institut für landwirtschaftliche Arbeitswissenschaft und Landtechnik) [781, S. 266]. Адже розвиток аграрного сектору Німеччини в 1933–1939 рр. демонстрував, що не дивлячись на загальне економічне піднесення та здійснення реорганізації аграрної галузі, досягти мети щодо підвищення рівня продуктивності сільського господарства, яке обіцяли націонал-соціалісти, не вийшло. Особливо неефективно аграрна політика проявила себе щодо мілких та середніх виробників, які в німецькому аграрному секторі становили більшість. Перемога в «битвах за врожай», особливо при великій ролі ручної праці в мілких та середніх селянських господарствах, могла бути здійснена лише за рахунок збільшення робочого дня та використанні робочої сили всіх членів селянської родини. Фактор праці в умовах реорганізації галузі та війни, коли здійснювався відтік робочої (особливо чоловічої) сили, набував особливого значення для розвитку німецького сільського господарства та збереження досягнутого рівня продуктивності. В кінці кінців проблема продовольчої безпеки, яка існувала до кінця війни, могла бути вирішена лише за рахунок використання підневільних працівників та експлуатації окупованих територій [12, С. 104–115].

Таким чином, наука і політика в Третньому Райху створювали один для одного ресурси, де обидві сторони отримували з цього користь. Нацистське правління підкріплювалось працею багатьох вчених, що проводили дослідження в різних галузях з метою підготовки німецької територіальної експансії та укріплення нацистського правління на окупованих територіях та в самому Райху, з готовністю служили націонал-соціалістичній політиці автаркії та розширення середовища існування. Внесок науки та наукових досліджень в розвиток націонал-соціалістичної держави був оцінений та щедро профінансований владою, що

проявилось у дослідницькій різноманітності, а Служба досліджень під керівництвом К. Мейєра-Гетлінга була ретельно продуманим інструментом в галузі сільськогосподарських досліджень. Про це говорить наявність низки наукових інституцій, де метою було вивчення ґрунтово-кліматичних особливостей «східного простору», виведення адаптованих до цих умов рослин та тварин тощо. Влада ж отримувала експертні висновки на підтвердження своїх дій. Наукові проекти, пов'язані з вивченням та використанням сільськогосподарського потенціалу українських територій були в пріоритеті, адже допомагали в реалізації нацистської політики по освоєнню окупованих ними земель. І німецькі вчені не тільки відчували потребу у забезпеченні сільськогосподарської та харчової незалежності своєї держави, але й не хотіли відставати в освоєнні та трансформації нового простору, яке планувалось на території Східної Європи. Кульмінацією цієї політики стала розробка Генерального плану «Ост». Райхсміністерства сільськогосподарства та продовольства, освіти та науки, управління регіонального планування, Дослідницька рада Райху, як державні органи, та Товариство кайзера Вільгельма й Німецький дослідницький фонд, як наукові організації, активно долучились до його появи.

Таким чином, політика нацистів щодо освоєння сільськогосподарського потенціалу знаходилась в площині ідеології, була побудована на концепціях автаркії та розширення «життєвого простору». Війна надала можливість німецьким вченим-аграріям відкрити нові територіальні та наукові горизонти, де випробовувались розроблені ними відкриття, а з іншого боку з'явилась можливість заволодіти науковими здобутками радянських вчених із захоплених земель.

4.2. Пошук форм і способів організації вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи

Плануючи напад та захоплення радянських територій нацистські лідери одночасно розробляли структуру органів управління цими територіями. Ще 3 березня 1941 р. при обговоренні з головнокомандувачем Вермахту Вільгельмом

Кейтелем (нім. Wilhelm Keitel) «Плану Барбаросса» А. Гітлер вперше оголосив, що планується започаткування «східного» міністерств, адже вважав, що політичні завдання на окупованих східних територіях будуть складно вирішити лише військовими силами [816, S. 92]. А вже 2 квітня 1941 р. А. Гітлер доручив райхслайтеру Альфреду Розенбергу (нім. Alfred Rosenberg) приступити до розробки необхідних директив для проведення окупаційної політики на сході [823, S. 509]. 20 квітня 1941 р. А. Розенберга було призначено керівником «Служби централізованої обробки східноєвропейських питань» (нім. Dienststelle für die zentrale Bearbeitung der Fragen des osteuropäischen Raums). Лише на підставі наказу А. Гітлера “Про цивільне управління на окупованих східних територіях” (нім. „Erlaß des Führers über die Einführung der Zivilverwaltung in den neu besetzten Ostgebieten“) від 17 липня 1941 р. офіційно створювалось *Райхсміністерство окупованих східних територій* (далі РОСТ) (нім. Reichsministerium für die besetzten Ostgebiete, RMfdbO), так зване «Східне міністерство» (нім. Ostministerium), очолюване А. Розенбергом [837, S. 7]. Сфери повноважень міністерства і його відносини з іншими установами Третього Райху, а також концептуальні засади його політики визначалися наказами та розпорядженнями А. Гітлера, А. Розенберга, Г. Герінга, В. Кейтеля та іншими керівниками нацистської Німеччини. РОСТ тепер формально відповідав за управління та законодавство на окупованих східних територіях. Генеральним секретарем (тобто заступником міністра) та постійним представником А. Розенберга на окупованій території було призначено Альфреда Мейера (нім. Alfred Meyer). Згідно із вказаним документом, після закінчення військових дій адміністративні функції передавались від військової адміністрації до цивільної. На окупованих східних територіях це були Райхскомісаріати «Остланд» (Гернірх Льозе, нім. Hinrich Lohse) та «Україна» (Еріх Кох, нім. Erich Koch), які підпорядковувались цьому міністерству. Його апарат складався з центральних служб у Берліні та низки структур на окупованих територіях.

Головною організацію, яка тісно співробітничала з міністерством, відповідаючи за збір та вивезення з окупованих територій всіх культурних

цінностей, зокрема і наукового матеріалу був *Оперативний штаб Розенберга* (далі ОШР) (нім. Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg), створений ще у липні 1940 р., коли під час військової компанії у Франції було конфісковано великий масив європейського майна. Головним завдання цієї організації було визначення стратегічних засад організації управління окупованими європейськими країнами після закінчення війни та перетворення цих територій на ресурсну базу Німеччини. Штаб та пов'язані з ним служби мали підтримувати та пропагувати націонал-соціалістську ідеологію, використовувати всі отримувані ним відомості на користь нацизму, щоби сприяти активнішій переорієнтації ментальності населення та створення умов для організації й експлуатації матеріальних ресурсів у країнах, окупованих нацистською Німеччиною. По суті, Штаб відповідав за культурну сферу (в широкому сенсі) захоплених територій. Тому об'єктами інтересу ОШР стали передусім архіви, бібліотеки, музеї та різного роду наукові установи. Першочерговий огляд, опис майна, реєстраційна робота з оцінювання стану будівель цих установ, змісту і складу зібрань і колекцій, що залишилися на місці, а також визначення їхньої культурної чи наукової цінності та перспектив використання у майбутньому. Тоді ж було розпочато відбір культурних цінностей для вивезення до Райху та організацію використання решти зібрань на окупованих територіях [274].

Структура ОШР складалася з Управління штабу в Берліні, головних робочих груп, до складу яких входили менші робочі групи, підлеглих їм зондеркоманд, мобільних, оперативних команд, зв'язкових пунктів, а також зондерштабів. Головні робочі групи (далі – ГРГ) та робочі групи створювалися для практичного здійснення завдань ОШР та забезпечення його діяльності на окупованих територіях. Було створено ГРГ «Франція», «Бельгія та Північна Франція», «Нідерланди», «Остланд», «Україна», «Центр», «Південний Схід». ГРГ «Україна» (до червня 1942 р. центр перебування м. Херсон, пізніше м. Київ) була однією з найбільших головних робочих груп і обслуговувала території райхскомісаріату «Україна», Східну Україну (Харків) та Крим [232, т.1 С. 117]. Певне місце у структурі ОШР посідали зондерштаби («особливі штаби» – нім. Sonderstab), що

працювали разом із робочими групами. Загалом, упродовж війни їх існувало близько 15, кожен з них відповідав за певний тематичний напрямок (історію, образотворче мистецтво, науку, фольклористику, світоглядну інформацію, бібліотеки, архівну справу тощо) [232, С. 135] Науковим напрямом опікувалась спочатку «особлива група» (зондергрупа), яка діяла з 1941 по лютий 1942 рр., згодом реорганізована в окремий «особливий штаб» – «зондерштаб *«Наука»* (далі ЗН) (нім. *Sonderstab Wissenschaft*), який на початковому етапі очолював Вольфганг фон Франке (*Wolfgang von Franqué*), а представником в Райхскомісаріаті «Україна» був Ганс Браун (нім. *Hans Braun*) [467]. Серед завдань ЗН було вилучення зібрань наукових та науково-освітніх установ усіх видів (інститутів, академій, вищих навчальних закладів, наукових бібліотек та музеїв, освітніх закладів для робітників, наукових товариств та об'єднань, включаючи студентські), організація користування цими матеріалами; забезпечення діяльності всіх наукових установ, підтримка яких відповідає інтересам німецької воєнної економіки та утримання військ, цивільної адміністрації і місцевого населення, особливо щодо всіх наукових установ у галузі медицини, ветеринарії, сільського господарства, лісового господарства та техніки; збереження, відбір та використання наукових матеріалів [233, С. 104–109].

У межах цих завдань співробітниками ЗН здійснювалась підготовка значної кількості наукових матеріалів та відповідних «розробок» (нім. *Ausarbeitungen*). У більшості вони являли собою базовий, науково обґрунтований підготовчий матеріал, який використовувався нацистами для реалізації політики інтеграції окупованих територій: наукові розвідки, статті та довідки аналітичного й інформаційного змісту, бібліографія тощо, призначені для використання в науково-дослідних установах Третього Райху, у навчальному процесі або ж для забезпечення оперативних потреб ведення пропаганди проти більшовизму, а також для публікації у пресі.

До завдань цієї організації також входило налагодження зв'язків між німецькими дослідниками і різними науковими інституціями, інформування німецьких учених щодо результатів наукових досліджень на окупованих східних

територіях. Це мало реалізовуватися шляхом відправлення наукових матеріалів до різних наукових інститутів у Райху. Чимало німецьких науковців активно працювали на Штаб, збираючи в окупованих країнах матеріали та створюючи на їх основі власні наукові розвідки. Саме в цьому аспекті діяльність Штабу була також спрямована на забезпечення джерельною базою наукових пошуків деяких учених та нацистських наукових установ у світлі т. зв. «досліджень Сходу» (досліджень країн Східної і частково Центральної Європи), що позначалися терміном – «Ostforschung» [274].

Зондерштаб мав також одним зі своїх завдань залучення до роботи місцевих професійних науковців. Один з документів називає приблизну кількість таких працівників в числі 3 тис. осіб з числа професорів, інженерів, агрономів, статистиків, економістів. Серед «розробок» збереглися кілька фундаментальних праць присвячених сільськогосподарському машинобудуванню в Україні (професор Київського сільськогосподарського інституту А.Д. Василяка), проблемам відновлення в цілому галузі (А.Д. Василяка, професор Н.А. Ветухов), значення МТС в розвитку сільського господарства (К.К. Кононенко, директор дослідного інституту сільськогосподарської механізації при Головному управлінні МТС в Києві), проблеми зрошення сільськогосподарських культур (професор П.А. Двойченко) [232, С. 393–479].

Для більшого контролю, організаційного налагодження наукових відряджень у східні окуповані території у березні 1942 р. РОСТ провело нараду німецьких вчених з питань досліджень Сходу. До участі у ньому МОСТ запросило представників близько 45 різних установ. За результатами, так званого, Східного засідання (нім. Osttagung) було підготовлено та опубліковано видання «Проблеми східного простору» (нім. «Probleme des Ostraumes»). Вже у грудні 1942 р. було створено спеціальну установу – *Центральна служба з дослідження Сходу* (нім. Zentrale für Ostforschung des Reichsministeriums für die besetzten Ostgebiete – далі ЦДС) як певну структуру при відділі культури і науки РОСТ. У складі ЦДС було два великі підрозділи – відділ природничих наук та відділ суспільних наук. Метою діяльності цієї установи була координація діяльності наукових установ, різних

наукових заходів, дослідницьких проектів на окупованих східних територіях [837, S. 128–129]. В безпосередньому віданні цієї установи з моменту її утворення перебували всі німецькі вчені, що відряджались на окуповані території для наукової роботи. ЦДС очолював геолог Лео фон Цур Мюлен (нім. Leo von zur Mühlen), виходець з Прибалтики, який спеціалізувався на вивченні східно-європейських, зокрема українських, умов (геологія, клімат, мінеральні ресурси тощо). Науково-дослідною роботою природничого відділу в цій структурі керував професор Ульман (нім. Ulmann). Сільськогосподарський відділ очолював Клаус фон Розенштіль, який одночасно керував групою спеціалістів з селекції. Професор Генріх Вальтер відповідав за сільськогосподарську ботаніку, професор Макс Вітт (нім. Max Witt) – за тваринництво та проблеми харчування [824, S. 5–8]. Головним завданням сільськогосподарського відділу була організація «охорони скарбів радянських науково-дослідних сільськогосподарських інститутів та за необхідності їх транспортування у менш небезпечні райони» [824, S. 6]. Таким чином, ЦДС першочергово була створена не для організації досліджень, а для транспортування до Райху цінного майна радянських інституцій. Лише згодом були розширені завдання ЦДС, що передбачало реорганізацію сільськогосподарських досліджень на окупованих радянських територіях.

Обстеження наукових установ на окупованих територіях проводили силами працівників зондерштабу «Наука» ОШР. Дані про обстеження сільськогосподарських інституцій надавались безпосередньо К. фон Розенштілю, який відповідав у Центральній службі з дослідження Сходу за організацію сільськогосподарської дослідної справи: за контроль сільськогосподарських досліджень, координував робочі інструкції для радянських інституцій та німецьких вчених [804, S. 235]. Згідно із інструкціями, які отримували співробітники ЗН ОШР, першочергово, за підтримки служб цивільного управління, німецьких та місцевих органів влади, Вермахту, Служби безпеки складались списки установ, організовувався їх захист, шляхом опечатування, призначення керівника установи, відповідального за збереження майна тощо [233, С. 183]. Збиралися відомості щодо особового складу установи – довоєнного та від

початку окупації, наявності в її складі наукових підрозділів і структур, а також спеціалізації установи, її завдань та результатів діяльності. І вже після цього мала бути проведена інвентаризація установи, за результатами якої визначалися подальші дії зондерштабу щодо установи та її зібрань, перспектив та можливостей їхнього використання [232, С. 226].

До ЗН залучалися тільки професійні кадри Німеччини, його склад постійно змінювався і поповнювався новими фахівцями. До числа постійних співробітників, які вивчали сільськогосподарський напрямок на окупованих територіях належали тільки п'ять чоловік разом з керівником. Питаннями природних наук займався Рудольф Прокш (нім. Rudolf Proksch) і Рудольф Тіле (нім. Rudolf Thiele), залучалися на певний термін ще 13 наукових співробітників, в т. ч. : геолог Гаррі Томсон (нім. Thomsen Harry), Харальд Фішер (нім. Harrld Fischer) з Інституту сільськогосподарської техніки при Університеті в Позена, економіст Вальтер Томс (нім. Walter Thoms) з Гайдельберга, мікробіолог Шварц (нім. Schwartz) з Карлсруе та ін [232, С. 393–479].

Рудольф Тіле (нім. Thiele) і проф. Володимир Кундерт влітку 1942 р. працювали в бібліотеках та наукових установах Одеси, де багато уваги приділяли роботі з документами Всесоюзного селекційно-генетичного інституту, виконуючи наукове замовлення Вальтера Гроса (нім. Groß Walter), директора Інституту біології і расової теорії (нім. Institut für Biologie und Rassenlehre), керівника расово-політичного управління націонал-соціалістична робочої партії (нім. Rassenpolitische Amt (RPA), і його заступника Вернера Гюттіга (нім. Werner Hüttig) [232, С. 232]. Планувалось не тільки вилучити та вилучити цінну наукову документацію інституту, але й селекційний матеріал урожаю 1942 р. [189]. Особливий інтерес у представників групи «Наука» в квітні 1942 р викликав заповідник «Асканія-Нова», який був детально вивчений, а його бібліотека майже в повному обсязі вилучена [188]. Значна частина матеріалів групи присвячена Криму, де працювали упродовж усього 1942 р професор Шварц (нім. Schwarz) на біологічній станції в Карадазі і Браун (нім. Braun) на Метеорологічній станції в Сімеїзі [232, С. 393–479].

Існувала також домовленість між ОШР та Головною групою «Сільське господарство» Господарського штабу «Схід» (нім. (Wirtschaftsstab Ost), який було утворено в червні 1941 р. задля найефективнішої експлуатації окупованих східних територій на користь Третього Райху. ОШР здійснював науковий супровід, забезпечення працівників конфіскованої Штабом літературою і розробленими матеріалами, особлива увага приділялась інформації про нові технічні культури, сорти рослин, зернові, фураж тощо [233, С. 828–831]. Також зазначалось, що сільськогосподарські дослідження в окупованих областях проводяться зазначеною Головною групою. Відповідні референти сільськогосподарської інспекції при райхскомісарах мали опікуватися питаннями конфіскації та використання сільськогосподарських бібліотек. Окрім того, існувала домовленість між ОШР та відділами «Наука» Господарського штабу «Схід» [232, С. 227], очолюваного геологом Лео фон Цур Мюленом та відділом «Сільське господарство та продовольство», очолюваного селекціонером К. фон Розенштілем.

Завданнями відділів були конфіскація наукових матеріалів в зоні військових дій. Однак згідно із укладеною між ОШР та цим відділом угодою про співробітництво від 4 червня 1942 р. усі конфісковані Господарським штабом «Схід» наукові матеріали мали залишатися на місцях. А про всі здійснені конфіскації цей штаб мав повідомляти відповідні підрозділи в РОСТ. Господарський штаб «Схід» цікавили насамперед культурні цінності та установи технічного та сільськогосподарського профілю.

Варто згадати і Східну економічну організацію (нім. Wirtschaftsorganisation Ost), створену німецьким командуванням ще до нападу на Радянський Союз, 19 лютого 1941 р., для економічного контролю над окупованими землями. Головою сільськогосподарського управління було призначено «праву руку» Баке, генерального секретаря міністерства сільського господарства Ханса-Йохима Ріке (нім. Hans-Joachim Ernst Riecke) [777]. Спеціальним завданням ввіреного йому управління було також вилучення наукової документації в дослідних установах та передання її для подальшого опрацювання фаховим німецьким інституціям.

Як зазначалось, ЗШ системно досліджував стан науки на окупованих східних територіях: були обстежені установи Академії наук УРСР, вищі навчальні заклади та наукові установи, описано їх матеріальну базу, персональний склад, можливості подальшого існування та загального розвитку української науки. Адже передбачалось використати весь наявний науковий потенціал цих територій для включення його у науково-дослідницький сектор економіки Третього Райху. Згідно із багаточисельними звітами фон Франке німців перш за все цікавив природничий напрямок, особлива увага приділялась установам сільського та лісового господарства та ветеринарії [500]. Однак на перших порах чіткого плану організації науково-дослідної роботи не існувало. Про це свідчить звітна документація зондерштабу «Наука», де зазначалось, що всі наукові інституції бралися на утримування, адже в будь-якому випадку німецька влада має зробити їх корисними для своєї держави, аби вони «своєю практичною роботою могли дати генералкомісаріату, а також німецькому Вермахту – те, що важко набувається» [222, С. 469–472]. Загалом питання відновлення наукового життя на окупованих східних територіях перебували поза компетенцією як ОШР, так і Зондерштабу «Наука». Рішення щодо долі наукових інститутів, зокрема, їхнього відкриття та налагодження роботи, набору кадрів, оплати, перебували у віданні цивільної адміністрації, а рекомендації як німецька окупаційна влада могла ефективно використати їх в німецьких цілях розроблялись Центральною службою з дослідження Сходу [233, С. 94–103].

Українські вчені прагнули самоорганізуватись в умовах нової влади та зберегти науковий потенціал, який залишився на окупованих землях: науковий персонал, лабораторії, бібліотеки, досліді тощо. Після організації Київської міської управи (далі КМУ) 21–22 вересня 1941 р. під головуванням професора О. П. Оглобліна та відділу культури та освіти (К.Т. Штепа) при ній українською громадськістю були спроби зберегти наукові установи. За цей напрямок роботи в КМУ, зокрема у відділі культури та освіти відповідав Л.О. Окіншевич [359]. Провівши низку робочих нарад та обстежень збереженого майна, чисельності персоналу було затверджено склад Президії Української Академії наук та

призначено тимчасово виконуючими обов'язки директорів 21 інституції. Зокрема, Інститут ботаніки очолив член-кореспондент АН УРСР Є.І. Бордзиловський (1875–1948), Інститут зоології – професор М.В. Шарлемань, гідробіології – професор Д.О. Брилінг, біохімії – професор С.Є. Боржковський [222, С. 428–429]. Упродовж жовтня-листопада 1941 р. директорами чи уповноваженими НДУ м. Києва було підготовлено доповідні записки, де відзначались матеріально-технічні умови на даний час, наявність персоналу та можливі напрями подальшої роботи. У грудні 1941 р. співробітники контрольно-інспекційного відділу КМУ, провівши обстеження інституцій УАН та інших НДУ, обрахунок коштів, необхідних для утримання установ, зазначали, що «зважаючи на політичне значення і господарчий ефект роботи академічних інститутів у відродженні промисловості і сільського господарства України, доводити до певної законсервованості будь-якого з цих інститутів недоцільно» [152].

За даними комісії лише в УАН працювало 150 вчених, в деяких інститутах продовжувалась науково-дослідна робота. Тому у проекті постанови КМУ «Про реорганізацію науково-дослідних установ м. Київ» від 29 грудня 1941 р. із 34 зареєстрованих у відділі культури та освіти КМУ пропонувалось продовжити роботу окремих академічних та інших НДІ, із їх певною реорганізацією. Так, до складу Інституту гідрології УАН включити лабораторне устаткування УНДІ рибного господарства НКЗ УРСР. Інституту ботаніки та Інституту землеробства частково передати майно, устаткування, бібліотеку та земельну площу (40 га) Української філії ВАСГНІЛ. Серед НДІ аграрного спрямування повноцінними мали залишитись 4 НДІ – Інститути зерна, землеробства, плідівництва, цукрової промисловості, які мали підпорядковуватись відділу промисловості КМУ. Українську НД лісову станцію (Голосієво) передавали у підпорядкування лісотехнічному факультету, а сектор осушення УНДІ гідротехніки та меліорації приєднати до меліоративного факультету СГІ [553].

Однак, в більшості вищі посадовці в системі цивільного управління не були зацікавлені у відновленні повноцінної роботи вищих навчальних закладів та наукових інститутів, поділяючи та підтримуючи, таким чином, офіційну позицію

генералкомісара України Еріха Коха [232, С. 228]. Згідно із повідомленням генералкомісара м. Києва В. Магунії від 5 січня 1942 р., яке базувалось на висновках керівника РГ «Наука» ОШР фон Франке зазначаємо, що саму структуру академії ліквідовували, а інституції УАН технічного та природничого профлю німецькою цивільною владою вважались корисними для німецького панування та науки, тому передавались у відання відповідним відділам генералкомісаріату [534]. Лише в 15 січні 1942 р. він прийняв остаточне рішення про збереження інститутів та продовження їх наукових робіт оскільки, як зазначалось, в цьому «існує німецький інтерес» [643]. Одночасно було визначено й долю спеціалізованих навчальних закладів. Згідно із розпорядженням генералкомісара Е. Коха від 21 січня 1942 р. зазначалось, що «всі вищі школи в РКУ аж до подальших вказівок закриваються...» [444, С. 66]. Виняток становили лише медичні, ветеринарні, сільськогосподарські та технічні факультети, природничо-наукові спеціальності. Ці факультети організаційно і за спеціальностями надалі мали існувати як самостійні інститути. Таким чином, українська академічна наука, вища освіта цікавила німецьку владу лише у прикладному застосуванні. Підтвердженням такого утилітарного підходу є історія функціонування під час окупації Ботанічного саду ім. акад. О.В. Фоміна Київського університету. Установа була передана в управління КМУ, а з березня 1942 р. у відання лісопаркового господарства м. Києва. Вся наукова діяльність саду була припинена, а на дослідних ділянках засаджувались овочі для потреб армії [753, С. 241, 231].

З метою ефективного використання наукового потенціалу сільського господарства на території Райхскомісаріату Україна РОСТ організовував координаційні центри сільськогосподарських досліджень, які брали під контроль усі науково-дослідні інституції аграрного спрямування. Зокрема, такі центри були створені у Ризі (очолював Вальтер Герцш – нім. Walter Hertzsch), Мінську та Нижньому Новгороді (очолював Фрідріх Грубер – нім. Friedrich Gruber). З вересня 1941 р. в м. Києві починає діяти *Центр досліджень сільського та лісового господарства для Північно-західної України* (нім. Landwirtschaftlich

Forschungszentrale für die Nordwest Ukraine), або скорочена назва – *Центр сільськогосподарських досліджень* (нім. Landwirtschaftliche Forschungszentrale) при Райхскомісаріаті «Україна» під загальним організаційним керівництвом Гойе (нім. Geue) та науковим – ректора Інституту тваринництва та молочного господарства при університеті м. Геттінгену, професора, доктора Отто Зоммера (нім. Otto Sommer) [293; 660, С. 77–78].

Для контролю за науковим життям південного регіону України з вересня 1941 р. в м. Херсон починає діяти *Науково-дослідний центр Півдня України* (нім. Forschungszentrale Süd Ukraine) (ЦПУ). В завойовницьких планах поневолення і подальшої аграрної колонізації східного простору, нацистське керівництво особливу увагу приділяло освоєнню Північного Причорномор'я, Приазов'я і Криму. Мова йшла про створення в цьому регіоні «особливої» – елітної імперської території, яку Гітлер назвав райхсгебіт «Готенланд» («Готська земля»), яка розглядалась як «арійська» прабатьківщина Третього Райху, і планував, попередньо знищивши і виселивши усе корінне населення регіону, заселити край виключно німцями – колоністами, які прибудуть з Німеччини і Австрії. Запланований нацистським фюрером «Готенланд» мав постати на території сучасних Миколаївської, Херсонської, Запорізької, частини Дніпропетровської областей і в Криму [179]. Для цього необхідно було якнайшвидше освоїти край, передусім його сільськогосподарський потенціал. Тому тут, в зоні т. зв. ризикованого землеробства, постає необхідність відкрити центр для координації сільськогосподарської дослідної справи [271].

Через те, що м. Одеса, найбільший науковий центр південної України, входив до складу Губернаторства Трансністрія та підпорядковувався румунській владі, центром координації наукових досліджень південного регіону України стало місто Херсон, яке теж мало потужні ресурси для розгортання наукової роботи для потреб сільського господарства. До війни тут функціонував Херсонський сільськогосподарський інститут, неподалік від міста розташовувалась НД станція бавовництва з потужною науковою базою. Центр очолив професор, доктор Едуард фон Богуславський (нім. Eduard von

Boguslawski), який був завідувачем експериментальної ферми у Вроцлав-Гюнтербрюке, (Breslau-Güntherbrücke, Versuchswirtschaft) [787, S. 153]. Він керував науковою інституцією аж до березня 1943 р., коли його було переведено на посаду професора природничого факультету університету м. Бреслау (Вроцлав) (нім. Universität Breslau) [749]. На посаді керівника інституту його замінив доктор Менер (нім. Mener), який продовжував бути науковим куратором Інституту тваринництва ЦПУ [713].

Таким чином, координаторами наукових сільськогосподарських досліджень на території РКУ на початковому етапі було 2 центри: Центр досліджень сільського та лісового господарства для Північно-західної України (Центр сільськогосподарських досліджень) та Науково-дослідний центр Півдня України.

(Додаток К)

Аналізуючи наукові інституції аграрного спрямування, німецькі фахівці з одного боку відмічали масштабність радянської аграрної науки. Однак, зазначали що в науково-методичному відношенні НДУ установи були розрізнені і не мали належного єдиного науково-методичного центру, який би керував і направляв всю роботу мережі за певним планом. Методична замкнутість в рамках кожної установи приводила до дублювання тем. Зокрема, у своєму підсумковому звіті керівник групи «Наука» ОШР В. фон Франке стверджував, що «основним більшовицьким принципом було роздрібнювати наукову роботу у великій кількості інститутів, які розробляли суміжні й аналогічні завдання. [...] Існують такі, які по суті є лише лабораторіями або майстернями, не маючи наукового значення» [182]. Подібна оцінка подається на сторінках окупаційної преси. Так, на шпальтах газети «Нове українське слово» автор М. Васильєв у статті «Науково-дослідна робота у Советському Союзі» наводить причини відставання радянської наукової сфери порівняно з європейськими державами. Однією з причин він відзначає, що: «Наукові теми розподілялись між співробітниками здебільшого механічно» [429]. Крім того, слушно зауважувалось, що радянські науковці були відірвані від європейських тенденцій через обмеженість наукових контактів,

відряджень, доступу до новітньої наукової літератури та володіння іноземними мовами [293].

З весни 1942 р основним робочим питаннями щодо організації сільськогосподарської дослідної справи стала проблема реорганізації науки в напрямі об'єднання інституцій для більш прикладних досліджень, вирішуючи питання дублювання наукової тематики, що існувало при «советах». Так, в пропагандистській статті «Німецькі вчені відновлюють на Україні вирощування рослин», вміщеній на шпальтах окупаційного газети «Нове українське слово», зазначалось, що рослинницька галузь відстає в розвитку від світових тенденцій, тому потребує негайної перебудови. Повідомлялось також про взяття під особливий контроль усіх науково-дослідних установ аграрного спрямування [442]. Крім того, в статті «Німецькі сільськогосподарчі машини в Україні» анонсувалось значне технічне оновлення усіх сільськогосподарських господарств, зокрема й науково-дослідних [443]. Базуючись на розробках групи «Наука» ОШР, фахівці Центральної служби з дослідження Сходу та її парасолькові інституції – Центр сільськогосподарських досліджень (м. Київ) та Науково-дослідний центр Півдня України (м. Херсон), почали реформування аграрної науки на території Райхскомісаріату Україна. Згідно зі звітом Центральної служби з дослідження Сходу, ця установа поставила завдання «створити східний дослідницький потенціал доступним для німецьких досліджень для укріплення та покращення військової економічної могутності Райху» [183]. Вже у своєму звіті фон Франке вказує, що інститути Академії наук природничого циклу (Інститути біології та зоології) мають продовжити своє існування. Проект реорганізації цих академічних установ у науково-дослідні інституції прикладного характеру було розроблено в Центрі сільськогосподарських досліджень, зокрема професором, доктором В. Гляйсбергом (нім. W. Gleisberg) [187]. На базі Інституту ботаніки АН УРСР було створено Інститут сільськогосподарської ботаніки (нім. *Institutes für Landwirtschaftliche Botanik*). Об'єднавши неевакуйованих вчених та працівників Інституту зоології Академії наук, відділу боротьби з шкідниками Інституту цукрової промисловості Наркомзему СРСР постав Інститут захисту

рослин (нім. Landesanstalt für Pflanzenkrankheiten und Pflanzenschutz), який інколи називався Центральною станцією захисту рослин (нім. Zentralanstalt für Pflanzenschutz).

Офіційно перший етап реорганізації аграрної науки розпочато 6 червня 1942 р. шляхом створенням єдиного центру «для забезпечення та уніфікації господарчих та краєзнавчих досліджень України». Для організації та уніфікації господарських досліджень та для подання науково-обґрунтованої інформації службам Райхскомісаріату Україна було створено *Інститут краєзнавства та господарчих досліджень* (нім. Institut für Landeskunde und Wirtschaftsforschung) (куратором призначено професора, доктора Грюнберга (нім. Von Grünberg) у Рівному, а виконуючим директором – радника державного управління доктора М. Розенберга (M. Rosenberg) у Києві) [422]. Однак громадськість про це було повідомлено майже через рік невеличким оголошенням на сторінках газети «Нове українське слово» за 19 травня 1943 р. [210].

Згідно із рекомендаціями цього Інституту, які стосувались сільськогосподарських досліджень першочергово мало бути «налагоджено» контроль за рослинницькою сферою, особливо щодо селекційних дослідних робіт. Вже 19 серпня 1942 р. РОСТ було видано «Циркуляр про об'єкти в галузі рільництва та рослинництва» (нім. «Runderlaß über Einrichtungen auf dem Gebiet des Acker- und Pflanzenbaues»), згідно із яким Міністерство визначало особливий статус для всіх дослідних установ обласного рівня (дослідні станції, лабораторії, дослідні поля, контрольно-насінневі станції), які забезпечували обстеження, випробування продуктивності, фітосанітарні заходи в рільництві. Ставилось завдання по консолідації всіх наявних та уцілілих колишніх радянських дослідних установ. Для цього детально прописувались завдання та функції Управління рослинництва, утвореного ще в березні цього ж року, яке підпорядковувалось Департаменту харчування та сільського господарства РКУ.

До його складу входили 7 відділів: ґрунтознавства, аналізу добрив і кормів, сільськогосподарської метеорології, контролю насіння, бактеріології, карантину рослин та відділ загальних питань рослинництва. Всі землі, відведені під дослідні

господарства, поля, опорні пункти знаходились у віданні Управління державними маєтностями. Зазначалось, що всі колишні радянські установи обласного значення, які займались обслуговуванням рослинницької галузі (обласна насіннева диспетчерська станція, обласна інспекція сортовипробування) теж мали бути інтегровані в структуру цього управління. Відділи управління мали збирати та узагальнювати інформацію подану відповідними дослідними установами. Так, відділ ґрунтознавства мав проводити аналіз представлених зразків ґрунту на вміст вапняних поживних речовин, гумусу, структуру, виконання запланованих заходів з аналізу ґрунту. Відділ аналізу добрив і кормів проводив систематизацію інформації щодо добрив, кормів на вміст цінних компонентів, якості та нешкідливості, аналіз сортів борошна, аналіз зразків врожаю сортів і аналіз використання ґрунту. У відділі сільськогосподарської метеорології проводилась оцінка результатів спостережень кліматичних станцій військово-повітряних сил другого і третього розряду для сільського господарства, участь в спеціальних сільськогосподарських дослідженнях. Відділ контролю насіння здійснював координацію проведення випробувань (насіння трав, походження насіння конюшини і люцерни, насіння буряка, овочів і квітів), визначення вмісту клейковини у пшениці, контроль роботи районних насінневих лабораторій. Відділ бактеріології займався контролем за виробництвом бактеріальних заквасок для запліднення, вакцинації тощо. Відділ карантину і захисту рослин збирав дослідження по ідентифікації хвороб рослин і шкідливих організмів, розмноження паразитів, технічний моніторинг служби по боротьбі з шкідниками, дослідження пестицидів. Узагальнював усю дослідну роботу з рослинництва відділ загальних питань рослинництва. Працівники робили огляд українського агрономічного апарату, сертифікації насіння, оцінки сортовипробування, реєстрації сортів.

Керівником було призначено німецького фахівця, однак до складу відділів входили українські спеціалісти. Для організації сортовипробування визначали на кожен район 3–4 дослідні господарства, які підбирались відповідно до ґрунтів, клімату та іншими вимогами, які повинні бути виконані для відповідних

випробувань. Управління також ініціювало створення на місцях комісій з місцевих експертів по оцінці зимових збитків, рівня врожаю, перспектив збору врожаю, експертизи насіння, меліоративних робіт та інших спеціальних обстежень у галузі рільництва та рослинництва. Передбачалось фінансування цієї установи на пряму від Райхсміністерства харчування та сільського господарства [827]. Вже у вересні 1942 р. на місцях були сформовані відповідні відділи, яким підпорядковувались місцеві карантинні служби, інспектури з сортовипробування, контрольно-насінніві лабораторії, метеорологічні та сільськогосподарські дослідні станції, спеціалісти з меліорації, окреслювалось коло відповідальності відділу [118; 552].

Наступний крок відбувся 30 вересня 1942 р., коли циркуляром Е. Коха було чітко прописано підпорядкування райхскомісарові всіх НДІ та інституції, які визначались як «крайові» (нім. *Lades Institute*). Наукова підтримка всіх крайових інститутів здійснювалась відділом науки та культури (нім. *Abteilung Wissenschaft und Kultur*) при райхскомісарі. При кожній інституції мав бути призначений німецький науковий куратор. Визначалась процедура їх затвердження – фахові відділи надавали свої пропозиції щодо кандидатур серед відомих німецьких вчених, а відділ науки і культури їх затверджував. Крім того, політичне та організаційне керівництво інституціями здійснювали службовці фахових відділів, так звані референти-дослідники (нім. *Forschungsreferent*), які одночасно підпорядковувались відділу науки і культури [750]. В реальному житті український адміністративний апарат всі дії узгоджував з німецькими кураторами та фактично лише контролював виконання їх розпоряджень. Розподіл повноважень щодо контролю за дослідною роботою пропонувалось фіксувати в кожному конкретному випадку угодою між фаховими відділами та відділом культури та науки при затвердженні райхскомісара або керівника відділу політики.

Відповідальним в Райхскомісаріаті за організацію сільськогосподарських досліджень (нім. *Landesbauerführer*) було призначено Пауля Кьорнера, який вважався «правою рукою» Г. Герніга та був його представником в Генеральній раді з чотирирічного плану, до того ж був членом президії Німецького

дослідницького фонду [821]. 13 жовтня 1942 р. він розробив проект постанови про утворення *Крайового відомства з питань сільськогосподарських досліджень та навчання* (нім. Landesamt für Landw. Forschungs- und Ausbildungswesen) [222, С. 548–551]. Зазначалось, що природні та економічні особливості сільськогосподарського виробництва в Україні відрізняються від німецьких, тому для освоєння сільськогосподарського потенціалу цього краю необхідно проведення широкомасштабних досліджень всіх питань, пов'язаних з сільським господарством, їх оцінка і передача у виробництво. *Крайовий дослідницький центр* (нім. Landesforschungszentrale), як виконавча структура відомства повинна була провести організаційне та адміністративне об'єднання всіх крайових дослідних інститутів. Це об'єднання мало ліквідувати роз'єднаність та вузькоспеціалізованість, що було характерно для сільськогосподарської дослідної справи радянської доби. Створювалась структура підпорядкування, за якою Крайовий дослідницький центр підпорядковувався з одного боку Крайовому відомству з питань сільськогосподарських досліджень та навчання, а з іншого – Департаменту харчування та сільського господарства (нім. Hauptabteilung Ernährung und Landwirtschaft). На думку розробника це дало б гарантію того, що результати дослідницької роботи в методичному плані будуть узгоджені, а з іншого боку отримають практичне впровадження [293]. (Додаток Л)

Проект обговорювався в на засіданнях РОСТ упродовж лютого-березня 1943 р. Основні ключові позиції полягали у тому, аби Центр звітував щодо планування дослідної роботи на території українських земель, а згодом і звітував про їх виконання Центральній службі з дослідження Сходу. Ця вказівка стосувалась і вирішення кадрових питань – всі науковці, які перебували у віданні Крайового дослідницького центру затверджувались спочатку Центральною службою з дослідження Сходу [160].

Цей проект було втілено з певними доопрацюваннями та прийнято циркуляром райхскомісара РКУ від 14 квітня 1943 р. «Продовження та реорганізація важливих для війни наукових досліджень в Райхскомісаріаті Україна за номером V-I 2483-/Р II [751]. Новим у документі було чітке

розмежування напрямів дослідної роботи на загальноекономічний та сільськогосподарський, фахівці яких формувались у комітети. Керівники комітетів мали призначатись з числа найкращих німецьких директорів науково-дослідних інститутів, що на окупованих територіях. Зокрема очільник останнього мав підпорядковуватись безпосередньо Департаменту харчування та сільського господарства. Для консультування Глави дослідного центру (нім. Präsidenten) з числа двох комітетів формувалась Рада. Фіксується існування «Філія. Херсон», яка забезпечує діяльність науково-дослідних установ на Півдні України. Вперше зазначено схему фінансування.

Остаточне оформлення відбулось 25 серпня 1943 р., коли було підписано наказ райхскомісара України Е. Коха «Про новий порядок проведення важливих досліджень в наукових установах України», за яким циркуляр від 30 вересня 1942 р. втрачав силу у питаннях щодо наукових установ, окрім підпорядкування архівів та бібліотек [386]. Згідно із новим документом утворювався *Крайовий дослідницький центр України при райхскомісарі України* (нім. Landesforschungszentrale Ukraine beim Reichkommissar für die Ukraine) (далі – Центр) з розташуванням у м. Києві та очолюваний з німецької сторони тим же професором О. Зоммером [222, С. 624–625]. Центр контролював в науково-політичних питаннях всі науково-дослідні інституції на території райхскомісаріату, а також був представником Центральної служби з дослідження Сходу РОСТ.

Особлива увага приділялась сільськогосподарському напрямку, адже в умовах війни для швидкого освоєння сільськогосподарського потенціалу українських земель аграрні дослідження потребували уніфікованого керівництва. Тому в рамках Крайового дослідницького центру створювалась Спеціальна група сільськогосподарських досліджень (нім. Sondergruppe landwirtschaftliche Forschung). Тривало обговорення щодо статусу і підпорядкуванню Науково-дослідного центру Півдня України. Згідно із архівними документами встановлено, що упродовж першої половини 1943 р. з метою доведення свого виключного статусу щодо освоєння південно-українських земель ЦПУ проводив низку

внутрішніх нарад та перевірок підпорядкованих йому інституцій, де головним питанням було підведення підсумків діяльності сільськогосподарських науково-дослідних інститутів регіону [641]. Завершився цей процес створенням Херсонської філії Спеціальної групи (нім. *Nebenstelle Cherson der Landesforschungszentrale Ukraine – Sondergruppe landwirtschaftliche Forschung*), німецьким куратором якої призначався професор Янке (нім. *Yanke*) [222, С. 624–625].

Із загальної групи дослідних інститутів, що підпорядковувались Крайовому дослідницькому центру (9 інституцій) сільськогосподарську тематику репрезентували 3 крайові інститути (ветеринарних досліджень, господарства та краєзнавства, лісівництва). До Спеціальної групи входило ще 11 науково-дослідних інститутів та 10 станцій, а Херсонська філія нараховувала 5 інститутів (більшість з них по суті філії центральних) та 6 станцій. *(Додаток М)*

Крайовий дослідницький центр України фінансувався з бюджету Райхскомісаріату Україна по розділу VI «Наука, виховання та народна освіта», однак Спеціальна група та її філія в Херсоні та всі інституції які входили до їх підпорядкування забезпечувались по розділу VII «Харчування та сільське господарство» [421]. Таким чином, впродовж 1942–1943 рр. тривала перманентна реорганізація сільськогосподарської дослідної справи на території РКУ, метою якої була максимальне освоєння наукового потенціалу сільського господарства українських земель [303].

Особлива ситуація склалась в м. Харкові, який входив до зони військової адміністрації. До війни в місті та області було зосереджено значну кількість НДУ (понад 60, з них 15 – сільськогосподарські). Харківською міською управою, створеною 26 жовтня 1941 р. (очолив професор О.І. Крамаренко) для охорони НДУ міста та налагодження зв'язків з УАН в м. Києві 12 листопада було ініційовано створення Комітету НДУ, під головуванням професора Л.П. Крамаценка [222, С. 438]. Вже 29 листопада 1941 р. було затверджено положення про нього, яким визначався статус комітету як одного з відділів ХМУ. Також було задекларовано прагнення перетворити цю інституцію у філію

УАН [222, С. 444–445]. 16 січня 1942 р. було об'єднано усі залишені радянською владою наукові сили у 11 НДІ, серед яких був НДІ сільсько-господарства [222, С. 479–483]. Усі інституції були переведені на госпрозрахунок та перейшли у розпорядження господарського командування сільським господарством (Wi-Kdo). Вдруге міська влада Харкова звернулась до Президії УАН про утворення Лівобережної філії вже у березні 1942 р., однак на цей час УАН була закрита, а її структура зруйнована. Аби ефективніше використовувати науковий потенціал захоплених земель, в червні 1942 р. німецька влада Харкова дала згоду на реорганізацію Комітету у Раду наук. Згідно із положенням про Раду за своєю структурою вона повторювала академічну: існувала Президія, що мала робочу групу (президент, 2 віце-президенти, вчений секретар), секції (8), кваліфікаційну та редакційну комісії. Представницьким органом оголошувався Пленум. Сільськогосподарську секцію репрезентували професори Л.П. Крамаренко (голова), М.О. Ветухов, О.І. Супруненко та доцент С.Ю. Лісовенко [222, С. 524–527]. Однак, науково-дослідна робота мала виконуватись при узгодженні з німецьким військовим командуванням, виконуючи їх замовлення. Тому, по суті, самостійне існування Ради було лише формальним. 23 грудня 1942 р. цей орган було реорганізовано знову у відділ при міській управі [222, С. 551–552]. Після повтореної окупації ворогом міста робота науковців продовжувалась в рамках цієї структури міської управи, здійснюючи «надання наукової допомоги німецькому командуванню для вирішення питань, що виникають через відновлення господарства м. Харкова та області» [549]. Таким чином, в зоні військової адміністрації, існував свій варіант організації науки у вигляді відповідного відділу при міській управі. За ініціативи українських вчених та дозволу німецького керівництва були спроби утворити самостійний орган на штатт академічного, однак, реалії окупаційного життя завадили повноцінній роботі науковців.

По іншому склалась ситуація з координацією сільськогосподарських наукових досліджень на західноукраїнській території. Землі Східної Галичини, окуповані німецькими військами, 1 серпня 1941 р. були включені до складу 5 дистрикту (провінції) «Галичина» Генеральної губернії Третього Райху (повна

офіційна назва — генерал-губернаторство для окупованих польських земель, нім. Generalgouvernement für die besetzten polnischen Gebiete). На чолі губернії стояв генерал-губернатор Ганс Франк, якому належала вся повнота адміністративної і військової влади. Центр Генеральної губернії знаходився в Кракові, а дистрикту «Галичина» — у м. Львові/Лемберг (нім. Lemberg). Цей регіон розглядався німецькою владою не як окупована територія, а як підпорядкована Райху і яка в майбутньому мала стати його складовою. Тому це визначило дещо відмінне ставлення німецької влади до цих земель. В рамках нацистської економічної концепції Галичина, маючи тісні економічні зв'язки з західноєвропейською економікою, мала стати складовою частиною підпорядкованої Німеччині системи єдиного «великого господарського простору» [335, С. 399]. Одночасно, планувалось знищити інтелектуальну еліту на захоплених землях. Вже 6 листопада 1939 р. 180 наукових працівників та професорів м. Кракова було заарештовано та депортовано до концтаборів, де більшість їх загинула. У квітні-червні 1940 р. почалась «Надзвичайна акція умиротворення» (нім. «Außerordentliche Befriedung»), що зводилась до депортації до гітлерівських концтаборів сотень відомих представників польської інтелігенції. З початком німецько-радянської війни в рамках цієї акції ніч з 3 на 4 липня 1941 р. певними відділами групи спеціального призначення "Галичина" (Einsatzkommando zur besonderen Verwendung "Galizien") при Поліції Безпеки (Ordnungspolizei) та Служби Безпеки (Sicherheitsdienst) під командуванням бригаденфюрера СС доктора Карла Ебергарда Шьонгарта було арештовано, а 4 липня вбито 21 професора вищих навчальних закладів Львова, а також їх рідних, осіб, що перебували в помешканнях на момент арешту, слуг (всього 52 особи) [790, S. 524]. Серед них був Едвард Віктор Гамерський (пол. Edward Wiktor Hamerski) — польський лікар-ветеринар, професор Ветеринарної академії у Львові (пол. Akademii Medycyny Weterynaryjnej, сьогодні — Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. Ґжицького). Він у жовтні 1939 р. отримав посаду професора внутрішніх та інфекційних хвороб, а також керівника Клініки внутрішніх хвороб малих тварин у Ветеринарному

інституті, трансформованому з Ветеринарної Академії. За припущеннями вчених, керівники гітлерівських органів безпеки вирішили використати вбивство тільки невеликої групи польських вчених як інструмент залякування та загострення польсько-українських відносин в регіоні [30, С. 14]. Адже, на момент окупації Львова тут працювало майже 200 людей, які на вересень 1939 р. були професорами в університеті ім. Яна Казімежа у Львові (пол. Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie), який від січня 1940 р. було реорганізовано у Львівський державний університет ім. І. Франка. Серед них було 160 поляків, 31 українець, 8 євреїв. З цього числа у 1940 р. 16 працювали у Львівському ветеринарному інституті [30].

З початком німецької окупації Східної Галичини вищі навчальні заклади фактично припинили свою діяльність. Однак нестача професійних кадрів змусила німецьку окупаційну владу на базі вищих навчальних закладів організувати фахові курси ужиткового профілю для підготовки спеціалістів, потрібних німцям як у Генеральній губернії, так і у Райху, але без права видачі дипломів про вищу освіту та вчених ступенів. На сторінках окупаційної преси повідомлялось про відкриття у Львові на базі «Львівської політехніки» (Львівського політехнічного інституту) Державного технічного інституту (в 1943 р. перейменованого на Державні технічні спеціальні курси (нім. «Technische Fachkurse») та Львівського сільськогосподарського інституту у Дублянах, який з серпня 1942 р. перейменовано у Державні професійні сільськогосподарські курси у Львові (Staatliche Landwirtschaftliche Fachkurse in Lemberg) на чолі з директором — доктором, професором університету Лейпцига, групенфюрером СС Крюгером (Kruger) [815]. Практичне керівництво курсами здійснював професор Б. Свентохівський. При курсах проводилися дослідні випробовування з питань машинобудування, електротехніки, геодезії, будівництва доріг і мостів, архітектури, будівництва, промислової хімії та мікробіології. Для місцевих сільськогосподарських та промислових підприємств заклад відігравав роль експериментально-дослідної лабораторії, в якій можна було оцінити фізичні і

хімічні властивості різних матеріалів, важливих з технічного і господарчого огляду [250, С. 319].

Науково-дослідна робота на території Генеральної губернії була організована в межах створеного у 19 квітня 1940 р. *Інституту німецької діяльності на Сході* (нім. *Institut für Deutsche Ostarbeit*), що діяв в Кракові, на базі Ягеллонського університету та мав філію у Варшаві. З приєднанням Східної Галичини відкрито ще одну філію у Львові. Г. Франку належала ініціатива створення цієї установи і він став почесним її президентом. Для Східного інституту, як ще іноді називали цей заклад, головним завданням було «продовження та нарощування німецької дослідницької роботи на Сході», аби виправдати зазіхання Третього Райху на територію та населення, демонструючи «німецькі досягнення» в регіоні в минулому [781, S 266]. Очолював інституцію Вільгельм Кобліц (нім. Wilhelm Coblitz), а куратором в ідеологічних питаннях був знаний расист, німецько-балтійський економіст, Петер-Хайнц Серафим (нім. Peter-Heinz Seraphim). Інститут крім загального адміністративного відділу мав у своєму складі мистецтвознавчу, етнографічну, правову, економічну, краєзнавчу, геологічну, хімічну, фізичну і дві історичні секції. Крім того працювала сільськогосподарська (загальна) секція (нім. Landwirtschaft) та галузеві (садівництва – нім. Gartenbau та лісного господарства – нім. Forst- und Holzwirtschaftswissenschaft). (Додаток Н). Зокрема, плодоовочевими дослідженнями керував професор Еріх Маурер (нім. Erich Otto Heinrich Maurer), лісогосподарськими – професор Курт Мантель (нім. Kurt Mantel), який від імені Інституту очолив Лісогосподарський інститут у Львові та проводив там дослідну роботу. Вся науково-дослідна робота пов'язана рослинницькими питаннями, селекцією реалізовувалась на базі дослідного господарства в Пулавах (нім. Versuchsanlage für Acker- und Pflanzenbau in Puławy), яке під час війни очолював Фрідріх Крістіансен-Венігер (нім. Friedrich Christiansen-Weniger). В цілому в інституті працювало в 1940–1945 рр. 188 німецьких співпрацівників і 150 польських, російських та українських «помічників» [20], які діяли за вказівкою і під контролем німецького керівництва. [775, S 233–249] Таким чином, Східна

Галичина щодо організації наукових досліджень для потреб сільського господарства була інтегрована у загально-польський контекст, маючи відокремлення у вигляді філії у м. Львові.

На частині південно-українських землях, що після захоплення були передані німецькими військами у тимчасове управління та експлуатацію своєму союзнику – Румунії, діяла інша система наукового забезпечення аграрного виробництва. Тимчасово окупована румунськими військами територія Радянського Союзу між Дністром та Південним Бугом отримала назву Губернаторство Трансністрія (тобто «Задністрянщина»), до складу якої увійшли лівобережна частина Молдавії, вся територія Одеської області і частини Вінницької та Миколаївської областей. Від серпня 1941 р. по січень 1944 р. на цих землях діяло цивільне румунське управління. Згідно із розпорядженням головнокомандуючого румунської армії Іона Антонеску адміністративне керівництво краю здійснювалось губернатором, через мережу дирекцій та управлінь – економіки, праці, юстиції, комерції, шляхів, культури, охорони здоров'я тощо, створених декретом від 19 серпня 1941 р. З серпня по жовтень 1941 р. адміністративним центром Губернаторства Трансністрії був Тирасполь, а з жовтня 1941 р. і до кінця існування губернаторства – Одеса. На посаді цивільного губернатора був професор, адвокат Георгій Алексяну, а генеральним примарем Одеси – Герман Пинтя. Як зазначають дослідники [79, С. 414], головна стратегія румунської влади щодо соціально-економічної політики окупованих українських земель полягала у максимальній прив'язці у господарському сенсі цих територій до Румунії. Поряд з німецькими військами край був підданий всеохоплюючій економічній експлуатації та колонізації.

Координацію науки та освіти здійснювала Дирекція культури. Зокрема, Одеський університет, єдиний вищий навчальний заклад губернаторства, був їй підзвітний. Університет відкрили 7 грудня 1941 р. в складі 6 факультетів, серед яких був і агрономічний. Навіть була спроба відновити діяльність провідного галузевого навчального закладу – Одеського СГІ. В травні 1942 р. на навчання було прийнято 150 студентів. А згодом до нього приєднали Борошномельний інститут та НДІ виноградарства та виноробства ім. В.Є. Таїрова [79, С. 428]. При

дирекції культури діяло Наукове бюро, якому підпорядковувались новостворені інституції пропагандистського характеру: «Інститут антикомуністичних досліджень та пропаганди» та «Інститут соціальних наук». До компетенції бюро відносився Інститут селекції та генетики, який відновив свою діяльність. Під час військових дій приміщення інституції було повністю зруйновано. Тому певний час повноцінну діяльність не вдавалось налагодити [315].

Основні функції з керівництва сільським господарством виконувала дирекція агрокультури. Цей орган керував процесом обробітку землі, вирощуванням худоби та сільськогосподарської продукції, розподілом урожаю та продуктів отриманих від тваринництва. В структурі дирекції працював науково-дослідний відділ, якому звітував Інститут гідротехніки та меліорації, який теж відновив свою діяльність під час окупації [149]. *(Додаток II)* Згідно із архівними даними, інституція намагалась налагодити діяльність дослідної мережі, яка була у вкрай зруйнованому стані внаслідок воєнних дій та відсутності кваліфікованого персоналу [622]. Зберіглись дані про відновлення Балтського експериментально – демонстраційного пункту в с. Мирони, який працював з 1937 р. Маючи до війни потужну матеріально-технічну базу (102 га землі, 30 робітників, 20 коней, лабораторія для аналізу зерна, бібліотека), ця установа обслуговувала Балтський, Бірзульський (Котовський) та частину Кодимського районів Одеської області. У 1938 р. пункт був обстежено та розроблено агрогрунтознавчу карту за авторством Г.Г. Махова. Згідно із його висновками ґрунти пункту були типові для району – чорнозем підзолистий, окарбоначений, суглинистий. На літо 1942 р. всі сівозміни були введені не повністю, хоча залишилось частина селекційного матеріалу, сільськогосподарська техніка, однак весь науковий матеріал було розграбовано місцевим населенням на опалення. На початку березня 1943 р. вдалось відновити довоєнний стан установи і провести на її базі показову нараду за участю румунських (доктор Ример) та німецьких (фон Мальхус) науковців. Дослідний пункт став показовим щодо відродження інституцій аграрного спрямування [151].

З наближенням фронту, від січня по березень 1944 р. влада в краї переходить до румунського військового командування, зникає назва «Трансністрія»,

відбувається скорочення адміністративного апарату (усі дирекції губернаторства ліквідовуються, а замість них були утворені дві дирекції: адміністрації та економіки), одночасно з подвоєною енергією окупанти вивозять матеріальні цінності з краю. Тому майже все наукову документацію цього періоду та залишені ресурси радянського часу було вивезене румунськими військами. Водночас вони піклувались про знищення слідів своїх злочинів, намагаючись «розосередити» вивезені цінності по інституціях Румунії, що пояснює труднощі реституції культурного надбання, з якими зіткнувся Радянський Союз у післявоєнний період.

21 березня 1944 р. влада перейшла до німецького окупаційного командування, а вже в березні-квітні 1944 р. радянські землі між Дністром та Бугом були звільнені від німецько-румунських окупантів.

Таким чином, аналіз доступних джерел дозволяє зробити висновок, що румунська окупаційна влада, проводячи колоніальну політику на окупованих українських землях, користуючись залишеними науковими ресурсами галузі, дозволила існування науково-дослідних інституцій для потреб сільського господарства, маючи на меті максимальне освоєння краю. Однак чіткої організаційної структури для координації сільськогосподарської дослідної справи на території «Трансністрії» не було впроваджено.

Отже, зважаючи на особливу значимість науково-дослідних установ сільськогосподарського призначення для продовольчої безпеки Німеччини, ці об'єкти були в полі постійної уваги структур Райхсміністерства окупованих східних територій та його Центральної служби з дослідження Сходу, Оперативного штабу Розенберга та ін. Перманентна реорганізація вітчизняної сільськогосподарської справи, проведена окупаційною владою мала за мету освоєння наукового потенціалу сільського господарства для максимального використання галузі для потреб економіки Німеччини. Румунська окупаційна влада користуючись залишеними науковими ресурсами галузі, дозволила функціонування науково-дослідних інституцій для потреб сільського господарства, однак чіткої організаційної структури для координації

сільськогосподарської дослідної справи на території «Трансністрії» не впровадила.

4.3. Місце і роль координаційних центрів сільськогосподарської дослідної справи щодо організації наукових процесів для потреб галузі на українських землях

Зі встановленням окупаційної влади на українських землях серед першочергових заходів нової влади щодо організації сільськогосподарської дослідної справи був максимальний збір інформації про науково-дослідні установи аграрного спрямування, залучення німецьких фахівців для налагодження наукового процесу в сільському господарстві та збереження та використання місцевих наукових кадрів галузі для потреб німецької науки та економіки. Адже основною метою загарбників було досконале вивчення окупованих територій для подальшої їх «германізації». На території РКУ діяли 2 координаційні центри сільськогосподарських досліджень: Центр досліджень сільського та лісового господарства для Північно-західної України (Центр сільськогосподарських досліджень) та Науково-дослідний центр Півдня України, які були реорганізовані у серпні 1943 р. у Крайовий дослідницький центр України при райхскомісарі України.

Окупаційна влада у контролі за сільськогосподарською справою на українських землях потребувала значної кількості німецьких фахівців, які б змогли очолити українські аграрні наукові інституції, планувати їх науково-дослідну роботу в інтересах Третього Райху. Згідно із постановою РОСТ ШВ 2/334/42 від 10 березня 1942 року на Департамент продовольства та сільського господарства РКУ було покладено кадровий контроль та фінансування цих установ [827, S. 33]. Своє занепокоєння постійною нестачею німецьких спеціалістів для роботи на українських територіях зокрема зазначає очільник департаменту, Пауль Кьорнер (нім. – Paul Körner) у листі до керівників всіх рівнів галузі від 13 серпня 1942 р. [353]. Для реалізації завдань щодо проведення аграрної та продовольчої політики на окупованих східних територіях залучались

німецькі спеціалісти будь-якої кваліфікації. Така ж пропозиція стосувалась і німецьких фірм, які бажали на основі контрактів для ведення господарювання в певних галузях аграрного сектору. Найважливішим критерієм відбору було бажання «прийняти участь у відновленні господарства на Сході» та можливість припинення з цією метою своєї діяльності на батьківщині. Висувались вимоги лише до віку (не молодше 1908 р.н., тобто 30-ти років), фізичного здоров'я, однак військовозобов'язані не брались до уваги. Заповнювалась анкета, де претендент мав вказати свій попередній досвід, знання мов, побажання по заробітній платні тощо.

Підбір німецьких наукових кадрів для роботи в НДУ аграрного спрямування здійснювався в кілька етапів: Центральна служба з дослідження Сходу РОСТ давала замовлення «Службі досліджень», очолюваній К. Мейєром-Гетлінгом. Рекомендовані фахівці затверджувались координаційними центрами сільськогосподарських досліджень, що діяли на території РКУ. Перед німецькими науковцями, які відряджались на окуповані східні землі, ставились завдання щодо вивчення та збереження наукового потенціалу НДУ сільського господарства, використання здобутків аграрної науки для ефективного ведення галузі для задоволення продовольчої безпеки Німеччини [352]. Передбачалось, що німецькі вчені будуть працювати групами, мотивуючи це тим, що один спеціаліст «не може виконати своє завдання по акумулюванню інститутів» [352]. У вересні 1941 р. на «освоєння східних просторів» було відряджено 51 вченого, 23 з яких на українські землі [683]. З них кожний третій був з числа німців, народжених на території Російської імперії, а отже, відбирались ті, що гарно володіли мовою та знали місцеві умови. Рослинницьку галузь репрезентували 15 фахівців, 5 спеціалістів з тваринництва та 3 – плодово-виноробний напрямок (*Додаток Р*). Серед інституцій, які мали найбільше представництво відзначаємо Інститут селекції ім. Кайзера Вільгельма, Мюнхеберг – 4 чол. 2 вчених делеговано від Державного науково-дослідного інституту садівництва, Пильніц (нім. Staatliche Versuche- und Forschungsanstalt für Gartenbau zu Pillnitz) та 3 – від Сільськогосподарської дослідної станції, Ладсберг (нім. Versuchs- und Forschungsanstalt für Landwirtschaft,

Landsberg). Науково-дослідні інституції аграрного спрямування при університетах Берліну, Бону, Кьонігсбергу, Йени, Бреслау, Сільськогосподарських вищих шкіл Мюнхену та Гогенхайму теж відряджали викладачів. Свої завдання, щодо досліджень на «східних окупованих територіях» мали спеціалізовані сільськогосподарські дослідні інституції – Інститут по вивченню хвороб рослин, Лансберг (нім. Institut für Pflanzenkrankheiten, Landsberg), Державний навчальний та науково-дослідний інститут виноградарства та плодівництва, Нойштадт (нім. Staatlichen Lehr- und Versuchsanstalt für Wein- und Obstbau Neustadt), Інститут рослинництва та селекції рослин, Гогенхайм-Штутгарт (нім. Institut für Pflanzenbau und Pflanzenzüchtung Hohenheim-Stuttgart), Інститут тваринництва та зооінженерії, Берлін, (нім. Institut für Tierzüchtung und Haustiergenetik der Universität, Berlin) [683].

Основним завданням координаційних центрів сільськогосподарських досліджень, що діяли на території РКУ була організація науково-дослідної та господарської роботи НДУ аграрного спрямування на цій території. Центр досліджень сільського та лісового господарства для Північно-західної України (Центр сільськогосподарських досліджень) координував на середину 1942 р. 8 інституцій: Інститут сільськогосподарської ботаніки; Інститут ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва; Інститут селекції; Інститут плодівництва; Інститут тваринництва; Інститут гідробіології та рибного господарства; Інститут харчової промисловості; Інститут захисту рослин [222, С. 522–523]. Планувалось відкрити Інститути ветеринарії, лісового господарства, сільськогосподарської техніки, сільськогосподарської економіки [222, С. 570–577].

Згідно із архівними матеріалами з'ясовано, що на початковому етапі німецької окупації при Науково-дослідному центрі Півдня України (м. Херсон) на базі Херсонського сільськогосподарського інституту планувалось відкрити науково-дослідні інститути рослинництва, виноградарства, огородництва, тваринництва; на базі Української бавовницької станції утворити інститути бавовництва та захисту рослин. Однак, науково-дослідну роботу окупаційна влада змогла організувати лише в Інститутах бавовництва, тваринництва та меншою

мірою Інституті захисту рослин (інша назва – Інститут фітопатології та ентомології). Інституції, які існували, в усіх як науково-дослідних, так і організаційних роботах були підзвітні зазначеним координаційним центрам. Зокрема, всі питання кадрового забезпечення вирішувались за згодою німецької сторони, щорічно установи подавали на узгодження плани науково-дослідних робіт, звіти відділів, де вказувалась тема, актуальність, висвітлення досліджуваного питання в літературі, методика проведення теми, місце та час, необхідне матеріальне обладнання та виконавці [625].

Центри проводили організацію всіх наукових ресурсів з метою розробки масштабних проектів для реорганізації сільського господарства РКУ. Одним із прикладів такої роботи стала розробка програми іригації дніпровськими водами Півдня України. Адже окупаційна влада ставила завдання по максимальному господарському освоєнню всіх орних площ та збільшення врожаю. Очолив проект знаний німецький вчений-лісівник та ґрунтознавець Густав Краусс (нім. Gustav Adolf Krauß), який одночасно обіймав посаду голови ради по державному будівництву при РКУ [813]. У пояснювальній записці щодо доцільності цього проекту зазначалось, що степи України та Північного Причорномор'я демонструють низькі показники урожайності (вдвічі менші за показники у Німеччині), а у посушливі роки – лише 1/6 від передбачуваних. Адже загальною кліматичною особливістю степових регіонів півдня України є велика кількість тепла і світла та водночас брак вологи. Варто наголосити, що німецькими спеціалістами були проаналізовані всі доступні наукові матеріали та проекти розроблені радянськими вченими. Зазначимо, що зрошувальна система в цьому регіоні системно почала впроваджуватись ще наприкінці XIX століття. Зрошення здійснювалось за допомогою невеликих примітивних самопливних систем. А вже у 20-х роках при Херсонському окружному земельному відділі було створено підвідділ меліорації та водного господарства, який відповідав за зрошення 14,7 тис. га земель. В Криму діяла Альмінська й Тайганська зрошувальні системи «Кримводгоспу», яка охоплювала понад 6 тис. га. У 30-х роках на півдні України були побудовані Білянський (площа 1200 га), Кам'янецький (1300 га) зрошувальні

масиви. У 1939 році в колгоспі «Кам'янка» Софіївського району Дніпропетровської області була введена в дію зрошувальна система на площі 500 га із застосуванням (вперше в Україні) дощувальної техніки позиційної дії. В цілому в УРСР та Кримській АРСР площа зрошення на початок 1941 р. становила 78 тис. га. Однак ці заходи не вирішували проблему в регіоні. Тому, починаючи з 1932 р., перед радянським вченими була заявлена наукова проблема щодо розробки широкомасштабних гідромеліоративних заходів з регулювання стоку річки Дніпро. Вперше пропозицію щодо використання водних ресурсів Дніпра та будівництва каналу в Крим через таврійський степ висунув у 1846 р. видатний вчений ботанік, директор Нікітського ботанічного саду Крістіан Стівен, однак тоді вона не отримала належної уваги.

Користуючись напрацюваннями українських вчених було розроблено проект зрошення Південної України та Північного Криму водами Інгульця та Дніпра, який мав охоплювати 2,9 млн. га. (Для порівняння обсягу територій бралися землі Бадену та Саксонії) [384]. Згідно із розрахунками треба було відвести 10 млрд кубів води з цих річок за період з червня по вересень. Це становило би 20% обсягу води, який поступає щорічно з Дніпра у Чорне море. Максимальний водозабір з обох річок становив би 1 тис. м³/с. Проводились розрахунки будівництва греблі та електростанції на Дніпрі нижче гирла Інгульця (25 км на Схід від Херсону), де вода мала самопливом текти з ріки, що буде піднята на 16,5 м в районі Перекопського перешийку по магістральному каналу, який також мав бути ще й судноплавним. Далі канал роздвоювався – одна гілка вела б до Генічеську, а друга – на Північний Крим та Керченський півострів. *(Додаток С)*. Детально розраховувались технічні характеристики магістрального русла, водосховищ. Для північних зрошувальних зон вода мала забиратись з греблі Дніпра 6 насосними станціями та 5 – з р. Інгулець й подаватись у магістральні канали. Для цього планувалось створити на Півдні України кільце нових теплоелектростанцій, які б виробляли 3 млрд. кВт енергії [291].

Вираховувались очікувані економічні успіхи у сільському господарстві – збільшення виробництва пшениці, технічних рослин (бавовник, соняшник,

рицина, кунжут), збільшення виробництва кормових культур для інтенсифікації тваринництва, розширення площ під сади та виноградники, овочеві культури. Загалом, за рахунок лише зрошення планувалось збільшення урожайності у 2–2,5 рази, поголів'я худоби у 3–4 рази (завдяки збільшенню та консолідації обробітку кормових культур). Так, виробництво молока на 1,3 млн. т, м'яса на 0,27 млн. т, вовни на 0,006 млн. т, яєць на 380 млн. шт.

Вся територія іригаційної системи мала бути охоплена мережею дослідних станцій, яку планувалось організувати упродовж 10 років загальною площею 20 тис. га. Основними завданнями цієї мережі мало бути вивчення питань зрошувального землеробства щодо урожайності сільськогосподарських культур, технології та стандартів вирощування сільськогосподарської продукції, підготовка кваліфікованих працівників для комплексного управління тощо. Проводились економічні розрахунки окупності зрошувальної системи в майбутньому.

Зазначалось, що економічні успіхи були б можливі в разі розробки системи лісозахисних смуг вздовж каналів та водосховищ та вирішення проблеми заселення. Згідно із даними радянських вчених на кінець 30-х років оптимальною щільністю заселення регіону вважалось 45 чол. на 100 га орних земель. Німецькі вчені допускали показник у 35 чол. на 100 га, що вважалось реальним аби покрити загальний попит на робочу силу. У цьому ключі цей проект мав доповнюватись науковими розробками, які становили основу Генерального плану «Ост», що передбачав «германізацію» цього регіону зокрема. Цей план мав також узгоджуватись з плануванням у майбутньому Східно-чорноморської судноплавної траси, яка би забезпечила та збалансувала розвиток населених пунктів та промислових об'єктів.

З метою реалізації цього проекту РКУ було прийнято 30 липня 1942 р. «Меморандум про іригацію Півдня України та Північного Причорномор'я Дніпровськими водами» за номером IV-129/42 («Denkschrift über die Bewässerung der Südukraine und der Nordkrim aus dem Dnjepr»). Згідно із цим документом передбачалось виділення 3–4 млрд. рейхсмарок, які спрямовувалися б на

будівництво системи упродовж 4 років з моменту закінчення військових дій. До того часу започатковувалось спеціальне Бюро водного господарства (уточнювалась обов'язковість участі місцевих експертів, раніше залучених до цієї наукової тематики), фахівці якого мали провести детальні розрахунки та доповнення до існуючого проекту.

Одночасно надавались рекомендації у відділи продовольства та сільського господарства генеральних комісаріатів Дніпропетровська, Миколаєва та Мелітополя та господарської команди «Південь» про початок обліку земель, відведених під лісозахисні смуги. Передбачалось висадити 7-рядні лісосмуги шириною 12 метрів вздовж усіх кордонів земельних масивів кожного села та 5-рядні – шириною 9 метрів в межах деяких сіл по можливості вздовж кордонів сівозмінних ділянок. Детально прописувались правила висадки: вздовжні смуги мали висаджуватись перпендикулярно до постійного напрямку літніх вітрів [637]. Виділялись 4 основні кліматичні зони: 1. – Північна чорноземна (Ольшанка-Кіровоград-Олександрія-Кременчук-Карловка-Чугуїв-Волочанськ), 2 – зона звичайного чорнозему (Вознесенськ-Кривий Ріг-Нікополь-Бердянськ), 3 – Південна чорноземна (Миколаїв-Каховка-веселе-Приазовське), 4 – Зона бурих земель (Чаплинка-Новоолесіївка). Відстань між смугами визначалась залежно від кліматичної зони: 1 та 2 вздовжні смуги від 400 до 500 м, поперекові – від 1500 до 2 000 м. 3 та 4 зони відповідно – від 200 до 300 м та 1000 – 15000 м. Підготовчі організаційні роботи були розпочаті ще в лютому 1942 р. [642]. Тоді ж були прописані механізми фінансування, організовано збір даних про наявні лісосмуги та їх стан. Координаційні центри розробляли інструкції щодо висадки та догляду за посадками, де чітко прописувалось призначення, розташування, методика проведення висадки (підготовка ґрунту, характеристика саджанців та порід дерев, маркування рядів, способи висадки), методика додаткової висадки, догляд (за ґрунтом, за деревами, фітосанітарні заходи), потреба в робочій силі. А вже у 1943 р. розпочались дослідні роботи по експериментальному зрошенню вздовж запланованого магістрального каналу між гирлом р. Інгулець та Перекопським перешийком.

Ще один масштабний проект, який розробляли координаційні центри сільськогосподарських досліджень, стосувався організації помологічної науково-дослідної роботи в рамках загального розвитку садівництва України та був представлений в вересні 1942 р. [113]. Відповідальним розробником проекту був професор, доктор В. Гляйсберг (нім. W. Gleisberg), який поєднував завідування Інституту садівництва та рослинництва при Познанському університеті (нім. Institut für gärtnerischen Pflanzenbau und Pflanzenzüchtung, Reichsuniversität Pozen). Проект передбачав низку заходів по організації сільськогосподарської дослідної справи в галузі садівництва та виноградарства. Адже, враховуючи місцеву специфіку та потреби, селекція та сортовипробування плодово-ягідних культур мала особливе значення для ефективного ведення сільського господарства. А окупаційна влада ставила перед цією галуззю на ряду з рослинництвом та тваринництвом завдання по максимальному забезпеченню продовольством Третього Райху та Вермахту зокрема. З цією метою німецькими вченими було проаналізовано науковий потенціал Інституту плодівництва в Китаєво під Києвом та його опорних пунктів в с. Краснокутське (Сумська обл.), с. Яна (Сталінська обл.), с. Лохвиця (Полтавська обл.) та с. Осламово (Вінницька обл.); Мліївської садово-овочевої дослідної станції (Черкаська обл.), Мелітопольської дослідної станції садівництва (Запорізька обл.), Нікітського ботанічного саду в Криму та дослідного господарства при Уманському плодово-овочевому інституті. Враховуючи різні ґрунтово-кліматичні умови, проект передбачав реорганізацію галузі, в основі якої лежав принцип районування – закріплення певних інституцій за природньо-кліматичними зонами українських земель. Так, Інститут плодівництва в Китаєво мав відповідати за наукові впровадження для північної частини України, Мліївська станція поряд з господарством Уманського інституту – Лісостеп, Мелітопольська станція – степові райони, Нікітський ботанічний сад – територія Криму. Лохвицька дослідна станція мала спеціалізуватись на селекції та сортовипробуванні овочевих культур. За пропозицією професора В. Гляйсберга головною інституцією, яка мала проводити науково-дослідну та адміністративну координацію помологічних та ампелографічних досліджень на українських

землях, на противагу інституту в Китаєво, як це функціонувало за радянських часів, мала бути Мліївська станція, яка перетворювалась в науково-дослідний інститут. Адже, за висновками вченого ця установа мала потенціал щодо розширення своїх науково-дослідних ділянок, асортименту тощо. Однак, організаційно установи підпорядковувались Центру сільськогосподарських досліджень в Києві – Китаєво, Умань, Млієво, Лохвиця; та Науково-дослідному центру Півдня України в Херсоні – Мелітопіль та Нікіта.

Передбачалась також розробка заходів щодо розвитку бджільництва, декоративного садівництва, виноградарства. Так, українські території були оголошені «регіоном поширення філоксери», найбільш небезпечного шкідника виноградної лози. Тому пропонувалось поступово замінити на цих землях європейські сорти американськими, які стійкі до цієї комахи. На певних ділянках, наприклад, нижнього Дніпра, мали бути відновлені виноградники після проведення низки заходів по боротьбі з личинкою хруща, які особливо вражають кореневу систему рослини. Відзначались перспективні напрями розвитку галузі, зокрема сприяння північному виноградарству. Наступним етапом щодо розвитку садівничої галузі мала бути розробка проекту по впровадженню зрошувального плідівництва та овочівництва, яке планувалось узгоджувати із загальноукраїнською програмою побудови іригаційної системи р. Дніпро [291].

Певний напрямок в діяльності координаційних центрів становила робота щодо популяризації досягнень науково-дослідних установ в умовах нової держави. Рішенням РКУ від 20 жовтня 1942 р. запроваджувався друкований орган Департаменту продовольства та сільського господарства «Німецький господар в Україні» (нім. «Der deutsche Landwirt in der Ukraine»). Він виходив з середини листопада 1942 р. двічі на місяць німецькою мовою. Головним редактором призначили військово-адміністративного радника Зифкена, а редакція розміщувалась в м. Києві по вул. Бульварно-Кудрявські 24. На його сторінках висвітлювались всі актуальні проблеми сільського господарства – поряд з виробничими питаннями друкувались усі адміністративні розпорядження та об'яви. Однак значна увага приділялась фаховим науковим статтям спеціалістів

координаційних центрів сільськогосподарських досліджень. Зокрема, саме там, вперше на українських землях було надруковано карту ерозійності ґрунтів Г. Махова, яка була складена на основі експедиції на чолі з Отто Шульц-Камфенкем [778]. Одночасно департамент продовольства та сільського господарства РКУ започатковував україномовне фахове видання – щотижневу газету українською мовою «Український хлібороб», його науковий супровід здійснював Центр сільськогосподарських досліджень (м. Київ). Також, планувалось випустити у 1943 р. сільськогосподарський календар «Країна чорнозему» українською мовою, який мав поширюватись серед усього сільського населення українських земель, що, на думку авторів проекту мало не тільки полегшити агітаційну та пропагандистську роботу на селі, але й просування наукових методів ведення галузі [637].

Питання популяризації та впровадження наукових здобутків НДУ у виробництво планувалось здійснювати через організацію Крайового природничого музею. З березня 1943 р. активно розробляється концепція такого закладу, який мав на початковому етапі діяти на базі Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва [597]. Головним завданням такої установи мала бути демонстрація в популярній формі новітніх досягнень науки і практики економіки України в порівнянні з іншими територіями Третього Райху та можливо й іншими країнами. Особлива увага приділялась землеробській галузі. Вже в червні цього ж року заступником райхскомісара Е. Коха Шайбертом (нім. – Scheibert) повідомлено про розробку проекту такого музею в Києві, який мав підпорядковуватись Крайовому управлінню архівами, бібліотеками та музеями. Основу колекції музею мали становити зібрання Зоологічного музею Університету та зоологічна колекція Академії наук [535], яка на той час була у володінні Інституту захисту рослин та боротьби з шкідниками. Згідно із даними, який подає директор Зоологічного музей університету, професор В.М. Артоболевський цього об'єднання в реалії так і не відбулося. У віданні згаданого Інституту знаходилась лише колекція університету [699]. Однак, остаточної думки, щодо долі зоологічних колекцій так і не було відпрацьовано.

Адже деякі німецькі керівники наприклад, доктор Матіле (нім. – Matile), куратор Інституту захисту рослин наполягали на об'єднанні всього фонду під егідою університету, який би надавав консультацію та експонати в разі необхідності сільськогосподарським науково-дослідним інституціям [181].

Крім науково-організаційної роботи координаційні центри сільськогосподарських досліджень значні зусилля направляли на сприяння вирішення господарських питань, пов'язаних з діяльністю відомчих інституцій. Особливий контроль відбувався у кадрових питаннях: розроблено чіткі інструкції щодо оплати, преміювання працюючих. Всі працівники були в обов'язковому порядку зареєстровані на біржі праці, де на кожного заводилась відповідна картка та застраховані в розмірі 3% від суми заробітної плати [752]. Певна увага приділялась фольксдойче, для яких згідно із розпорядженням райхскомісара України від 19 листопада 1942 р. створювалась страхова каса в розмірі 5% від загальної заробітної плати [214]. Щомісяця адміністрацією кожного інституту до центрів подавались уточнюючі списки німецькою мовою, де зазначалось прізвище та ім'я, дата народження, національність, сімейний стан, освіта, посада, до якої групи відноситься посада (від 1 до 8), які надбавки (фольксдойче, досвід роботи, знання німецької мови) надавались працівнику. До першої групи відносились директор та його заступник із заробітною платнею 1740 та 1500 крб. відповідно, другу категорію посад становили завідувачі відділами та лабораторіями, де зарплатня становила від 1187 до 950 крб. залежно від стажу роботи. Наприклад, в Інституті ґрунтознавства кількість таких працівників становила майже третини від всіх працюючих в установі. Наукові співробітники, перекладачі входили до 3 категорії (900–750 крб.). Робота асистентів, картографів, фотографів та лаборантів разом з представниками адмінвідділу оцінювалась по 4–5 категоріях посад (820–500 крб.), весь технічний персонал входив до наступних категорій (400–280 крб.). Середні місячні витрати на заробітну плату по інститутах становили від 30 до 60 тис. крб. [678; 365]. Лише в останні місяці окупації кількість працюючих у НДУ значно скоротилась, відповідно й загальний фонд заробітної плати [69].

Аби зберегти наукові кадри від наслідків війни керівництво координаційних центрів намагались покращити загальний рівень життя українських вчених. Так, від перших днів в окупованому Києві люди відчували брак продовольства, який поступово перетворювався на справжню трагедію, підсилюючи фізичні та моральні випробування людей, пов'язані з окупацією. За спогадами біолога професора Генріха Вальтера, який працював старшим радником цього центру, «Багато хто з вчених виглядав вкрай погано та був на межі своїх сил» [107, С. 32]. Крім продуктів, передбачених продовольчими картками працівники інститутів отримували продукти харчування за офіційно встановленими, а не базарними цінами, що були у кілька разів вищими і постійно зростали. Наприклад, влітку 1942 р. 1 кг хліба у державній торгівлі коштував 1,7 крб., а на базарі – 100 крб.; 1 яйце – 80 коп. і 8 крб. відповідно; 1 літр молока – 1,2 крб. і 40 крб.; 1 літр соняшникової олії – 14,5 і 280 крб. А вже у березні 1943 р. на базарах Києва 1 кг хліба міг сягати 400 крб., 1 кг сала – 6000 крб. [748, С. 64]. Реалії, що існували для мешканців українських територій, зокрема і вчених, вже згадуваний мемуарист Г. Вальтер фіксує в контексті діяльності очільника Центру сільськогосподарських досліджень (м. Київ), доктора О. Зоммера, який наприкінці 1941 р. маючи доступ на продовольства, залишеного німецькою армією, як не якісне, роздав по дослідним інститутам м. Києва і «...люди були вдячні і за це». [107, С. 32].

Проблему продовольчого забезпечення вирішувалось на рівні міської влади шляхом організації їдальні для науковців [226]. Окрім того, всі бажаючі отримували земельні ділянки під власні городи, де могли працювати по суботах, відпрацьовуючи суботній день за рахунок додаткових годин в інші робочі дні [639]. Інститути також забезпечувались посівними матеріалами. Згідно зі списком загальної потреби у насіннях для Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва, поданого на затвердження Центру на початку 1943 р., певною строфою було подано перелік сільськогосподарських культур (24) та кількість в кг насіння для потреб працівників. Лише картоплі для посадки на городах працюючих передбачалось в обсязі 12 т. [567].

Надзвичайно актуальною для киян впродовж німецької окупації залишалась проблема забезпечення промисловими предметами щоденного вжитку. Сіль, сірники, гас, одяг, білизна ще з початком війни потрапили до розряду гостродефіцитних та залишалися такими практично до кінця окупації, й навіть у післявоєнні роки. Ціни на промислові товари на ринку теж колосально відрізнялись від офіційно встановлених. Брусок мила коштував 130–340 крб, чоловічі черевики – 3 тис. крб., жіночі – 2,5 тис. крб. [175, С. 32] Тому забезпечення цими товарами мало величезне значення для вчених. Знайдені документи підтверджують, що для співробітників науково-дослідних інституцій видавалась білизна, сезонний та робочий одяг й взуття, мило та сода [658; 530]. Для контролю за дослідною роботою на полях працівники отримували право на безкоштовний проїзд в трамваї [355]. Крім того, Центр організував надання медичної допомоги працівникам 14 підвідомчих йому науково-дослідних установ м. Києві [355; 356].

З наближенням театру військових дій Крайовий дослідницький центр України при райхскомісарі України поклав на німецьких кураторів завдання організації вивезення звітної документації, елітного насінневого фонду, колекцій та цінної літератури. Показовим є розпорядження наукового куратора одного з інститутів про заборону розголошувати інформацію щодо запакованих для відправлення матеріалів та документації. А певна директива стосувалась обмеженого доступу до цього процесу українського директора [640]. Центром було чітко сплановано план, обсяги, маршрут вилученого з українських НДУ майна, яке до кінця жовтня 1943 р. було вивезено спочатку до Вінниці, потім до Одеси. З остаточним відступом німецьких військ з території України заступник райхсміністра окупованих східних областей Альфред Мюллер (нім. A. Müller) видав розпорядження про переміщення всього майна сільськогосподарських дослідних інститутів до Познані. Як він зазначав, цим установам «має бути гарантована їх повна робоча дієздатність» [362] Вже в листопаді 1943 р. Е. Кох звітував про «повну евакуацію» всіх сільськогосподарських дослідних інституцій в Познань [536]. Евакуацією українських НДУ аграрного спрямування керував

доктор, професор Карл Мансфельд (нім. – Karl Mansfeld), який до цього очолював Інститут рибного господарства [222, С 624–625]. Як згадував учасник подій, професор В.М. Артоболевський, він особисто проводив огляди колекцій метеликів, птахів, цінної зоологічної літератури, зокрема Зоологічного музею університету [699, Арк. 23–24]. Супроводжуючими цінного майна призначались українські вчені, які відповідали за збереження колекцій та матеріалів в дорозі, а згодом мали опрацьовувати ці матеріали вже Познані. Небажання чи відмова були неможливими. Професор В.М. Артоболевський наводить вислів професора О. Зоммера: «... вашої згоди не потрібно. Запакуємо в коробки разом з вашими колекціями» [699, Арк. 23–24]. Лише скарги на похилий вік та певна хитрість професора дозволила йому уникнути небажаної «евакуації». Однак інші вчені змушені були виконувати накази німецького керівництва. Таким прикладом може слугувати вимушений від'їзд професора М.В. Шарлеманя, який «супроводжував» орнітологічну колекцію; ботаніка Л.А. Симанської, яка «відповідала» за гербарій з Нікітського ботанічного саду та інших. «Рятування» колекцій кожен сприймав по своєму. Значна частина українських вчених боялась помсти радянської влади, тому намагалась виїхати в німцями (Г.Г. Махов, В.Ф. Савицький та інші). Зокрема, німецькі історики наводять дані, що на березень 1944 р. у «Центрі прийому російських вчених» (нім. „Auffangstelle für russische Wissenschaftler), що працював у Верхній Сілезії (м. Гейдебрек) було зареєстровано вчених, інженерів та членів їх родин в кількості 847 чол. [789, S. 533].

Вивезення наукової документації та цінного матеріалу пояснювали як «необхідність», адже територіально об'єктом їх наукових інтересів були українські землі, тому це вимагало місцевих матеріалів. Дехто свідомо співпрацював з німецькою владою, намагаючись допомогти у вивезенні якомога більше цінного майна та забезпечити собі кращі умови для майбутньої кар'єри. Професор В.М. Артоболевський наводить такий приклад, згадуючи вченого Л.А. Шелюшко, який ще задовго до евакуації готував перевезення своєї унікальної колекції метеликів до Німеччини [699, Арк. 22]. Однак, більшою мірою українські науковці намагались всіяко, при можливості, приховати цінне майно, або

применшити їх значення та унікальність. Тому, ті що залишались, ховали наукові колекції, архіви, літературу по власних квартирах, горищах, в технічних приміщеннях – «ми, старожили університетські, всі куточки знаємо та горища. Звичайно це був ризик. Якби все було знайдено, що ми ховали, розмова була б коротка» [699]. Так, незважаючи на посилений контроль з боку німецької адміністрації, працівники Уладово-Люлінецької дослідно-селекційної станції Н. Малюшицька, І. Краснощоків, Л. Охрімчук, Д. Комар, І. Грогуль підмінили етикетки на мішках з підготовленим до евакуації елітним насінням цукрових буряків, тому німці під виглядом елітного вивезли звичайне фабричне насіння. Крім того, на станції залишилися селекційні матеріали, закагатовані в полі й льохах. Вдалося зберегти частину селекційних матеріалів бобових культур та кормових трав. Однак, в умовах війни, значна частина документації та колекцій була втрачена під час руйнування будівель при відступі німецьких військ [33]. Серед науковців м. Києва була надія, що університетські приміщення руйнувати не будуть, тому туди зносились авторські колекції, рукописи, вціліле обладнання тощо. Однак, на жаль, колекції зоологічного музею університету та АН, а разом з ними принесене вченими вціліле наукове майно та література, рукописи були втрачені під час пожежі після підривів.

Вивезене співробітниками Центру майно український наукових установ разом з вченими на початок 1945 р. року було розпорошено по різних німецьким науковим інституціям. Так, наукова література та звітна документація Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва була вивезена до польського міста Бидгощ в Агрономічний інститут. Колекції ссавців (5 тис. екз.), птахів (10 тис. екз.), комах (100 тис. екз.), бібліотека Інституту захисту рослин та боротьби з шкідниками опинились біля м. Бендзіна неподалік Познані. Там само й наукові матеріали Інституту ботаніки, рибного господарства та інституту плідівництва. Документація Інституту селекції була частково вивезена до Познані, Вжешні та німецького містечка Нендорфу біля Ганновера, а насінневий фонд – до польського містечка Опатува. Матеріали Інституту тваринництва особисто вивозив професор О. Зоммер до Штутгарту [222]. Згідно зі спогадами німецького професора,

Г. Вальтера, в останні місяці війни Центр сільськогосподарських досліджень особисто підпорядковувався Г. Гіммлеру, який наказав вивезти всіх німецьких наукових співробітників з Познані до західних кордонів Німеччини. Це, по словам Вальтера, врятувало життя німецьких науковців. Однак, з початком окупації західної Німеччини американськими військами документація Центру за наказом цього керівника була знищена [46, С. 20–90]. Це пояснює відсутність системних даних щодо роботи цих установ у 1941–1943 рр., що дало свого часу підстави робити висновки про зупинку сільськогосподарської науково-дослідної роботи в період німецької окупації.

«Евакуацією» інститутів, які підпорядковувались Науково-дослідному Центру Півдня України, керував професор Янке (нім. Yanske) [222, С. 624]. Було вивезено цінні колекції, наукові матеріали та бібліотеки з багатьох південно-українських сільськогосподарських науково-дослідних установ, але на щастя, частково майно було повернуто. Вже в перші місяці після закінчення війни почали формуватися робочі групи від деяких сільськогосподарських науково-дослідних установ, завданням яких був розшук та повернення вцілілого майна. Так, вже в липні 1945 р. була сформована група працівників Української дослідної бавовницької станції (Чахмахсазіанець В.А., Васютинський Ю.П.), яка спільно з радянськими військами відшукували вивезене майно на території Німеччини [271]. Згідно із листом секретаря Херсонського міськкому КП(б)У Д. Тишкевича професору Авдоніну, який завідував Головнаукою Наркомзему СРСР від 16.7.1945 р. було знайдено 25 ящиків та 85 мішків документації, насіннєвого фонду, устаткування Української дослідної станції бавовництва на території дослідного господарства Берлінського університету, що дозволило відновити діяльність установи у короткі терміни [522].

Координацією науково-дослідної роботи для потреб сільського господарства західноукраїнських земель керував Інститут німецької діяльності на Сході, де Львівська філія інституту була зорієнтована щодо просторового планування, ґрунтознавства, садівництва та лісового господарства. В результаті науково-дослідної роботи в Інституті була підготовлена колективна монографія,

присвячена садівничим дослідження для потреб харчування населення в умовах війни, куди були включені рекомендації для організації садівничої справи, помологічних досліджень на території Східної Галичини [794]. Дослідження ґрунтів західноукраїнського регіону проводив доктор Отто Кліппель (нім. Otto Klippel), де основну увагу приділено еродованості земель сільськогосподарського призначення в цьому регіоні порівняно з іншими територіями Райху [809, S. 271–275]. Дослідження лісгосподарської секції стосувались організації лісового господарства, зокрема для організації масштабних лісових засаджень ярів в регіоні для сповільнення темпів еродованості ґрунтів (Антон Ф. Кріше – нім. Anton F. Kriesche) [812, S. 197–208]. Агрономічний напрямок очолювався професором Фрідріхом Крістіансен-Венігером. Координована ним робота спрямовувалась на розробку комплексних програм для регіону по збільшенню сільськогосподарського виробництва. Вчений активно співпрацював з координаційними центрами сільськогосподарських досліджень, що діяли на території РКУ, та у полі його наукових інтересів було вивчення землеробства українських степових регіонів. З цією метою він відвідав НДУ південної України та виступив з повідомленням на XII пленарному засіданні інституту, вказуючи на перспективність дослідження проблем зрошувального землеробства для німецької аграрної науки [820, S. 331]. Заступник сільськогосподарської секції професор Рудольф Бройнінг (нім. Rudolf Bräuning) у своїх дослідженнях, порівнюючи ситуацію під час Першої світової війни, наголошував на розробках загальних планів постачання сільськогосподарської продукції, використовуючи потенціал Східної Галичини, покращуючи показники агровиробництва цього регіону через удосконалення агротехніки [779].

Результати наукових досліджень вчених Інституту друкувались на сторінках наукового журналу «Die BURG, щоквартальник Інституту німецької діяльності на Сході, Краків» (нім. Die Burg, Vierteljahresschrift des Instituts für Deutsche Ostarbeit, Krakau), що виходив з жовтня 1940 р. по липень 1944 р. Однак, в деякі місяці виходив бюлетень установи «Німецькі дослідження на Сході. Новини Інституту німецької діяльності на Сході» (нім. Deutsche Forschung im Osten, Mitteilungen des

Instituts für Deutsche Ostarbeit) [836, S. 249–254]. Вийшов тільки один том «Щорічника Інституту німецької діяльності на Сході» (Jahrbuch des Instituts für Deutsche Ostarbeit 1.1941) в 1942 р., в рамках «Серії Інституту німецької діяльності на Сході» (Schriftenreihe des Instituts für Deutsche Ostarbeit) опублікували три праці від секції «Історія» і одну від секції «Краєзнавство» в 1942–1944 рр.

Влітку 1944 року, в рамках евакуації німецьких установ науковців та документацію інститут та його філій було вивезено до замків в Баварії – Мільтах і Цандт, район Хам, у Верхньому Пфальці. А секція «Краєзнавство», яка дешифрувала аерофотознімки для потреб вермахту, ще до січня 1945 р. залишалась в Генеральній Губернії. Лише в кінці липня 1945 року американські окупаційні установи закрили інститут в Баварії, а його матеріали були вивезені до США [109, С 145].

Таким чином, до основних напрямів діяльності координаційних центрів сільськогосподарських досліджень, що діяли на території РКУ, відносилось налагодження організаційної роботи всіх підвідомчих їм сільськогосподарських наукових інституцій. З цією метою німецькі спеціалісти опрацьовували дані щодо збереженого майна установ, наявних наукових та адміністративних кадрів, затверджували на посади директорів НДУ з числа українських науковців та німецьких кураторів, штатні розписи, плани науково-дослідної роботи, координувалась робота по розробці комплексних програм реорганізації сільського господарства, деяких його галузей. Однак, зі зміною ситуації на фронті, всі зусилля працівників Крайового дослідницького центру України при райхскомісарі України спрямовувалась на максимальне вилучення та навіть знищення в супереч міжнародним правовим нормам найціннішої наукової інформації, колекцій, літератури з території українських земель.

Зусилля вчених Інституту німецької діяльності на Сході та його філій в питаннях вивчення сільського господарства були спрямовані на комплексне дослідження польської території, в контексті якої розглядались землі Західної України. Залучаючи місцевих науковців, німецькі фахівці з метою ефективнішої експлуатації окупованих земель проводили теоретичні розробки щодо

покращення агротехніки сільського господарства Східної Галичини, зменшення показників еродованості ґрунтів у регіоні тощо.

4.4. Особливості аграрного дослідництва в межах діяльності вітчизняних галузевих науково-дослідних інституцій.

Користуючись залишеними ресурсами і відчуючи обмеженість використання своїх наукових кадрів, німецьке керівництво продовжило діяльність науково-дослідних інституцій на українських землях з метою найефективнішого використання сільського господарства для потреб Третього Райху. З іншого боку, українські вчені опинились в умовах окупації, де з перших днів було запроваджено обов'язкову трудову повинність [444, С. 27–29]. Вони змушені були працювати на «нових господарів», намагаючись не тільки вижити в екстремальних умовах війни, але й прагнули зберегти результати своєї та колективної багаторічної науково-дослідної праці. Аби простежити реальні результати діяльності сільськогосподарських дослідних установ варто звернутись до ретроспективи функціонування знакових інституцій, які репрезентували різні напрями аграрної науки.

Головною інституцією, яка займалась рослинництвом під час окупації німецькими військами українських земель був *Український (Крайовий) Інститут ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва* (нім. Institut für Bodenkunde, Pflanzenernährung und Ackerbau) [61, С. 188] (далі – ІВРА), створений на основі радянського Українського НДІ соціалістичного землеробства в м. Києві [685, Арк. 4]. Однак в українськомовних архівних документах, скоріш за все внутрішнього користування, вказувалась назва Український науково-дослідний інститут рільництва та рослинництва або за старою радянською назвою лише без слова «соціалістичного» – Український НДІ землеробства [351; 573]. Іноді ще вживалась назва Інститут хліборобства та рослинництва [222, С. 522–523].

Його очолив добре знаний в наукових колах ґрунтознавець, професор, доктор сільськогосподарських наук Григорій Григорович Махов (1886–1952).

Керівником з німецької сторони (офіційно посада називалась «німецький комісар» – нім. *Deutsche Beauftragte*) створеної інституції було призначено відомого хіміка, доцента з Гогенхайму, доктора Отто Зігеля (нім. *Otto Siegel*), який спеціалізувався на вивченні хімічного складу органічних добрив. До його компетенції належав контроль над веденням всієї дослідної роботи, ініціював переміщення кадрів в середині інституту, листувався з німецькими вченими, щодо їх дослідної роботи на базі інституції, звітував перед Центром, який контролював фінансову та організаційну діяльність. Директор Г. Махов всі поточні питання узгоджував з німецьким куратором та виконував його розпорядження. Фактично весь масив розпорядчих документів за підписам Махова розпочинались фразами: «згідно із розпорядженням д-ра Зігеля» або «за наказом доктора Зігеля» [310].

Структура інституту включала в себе 4-и відділи (грунтознавства, агротехніки та добрив, луківництва та господарського), 4 лабораторії (фізико-хімічних, агро-хімічних досліджень, бактеріологічних та мінеральних добрив), дослідною базою були 3 поля (Голосіївське, Святошинське та Бучанське). Штат інституту нараховував від 58 до 85 чол., разом з допоміжним технічним персоналом дослідних полів кількість працюючих становила 112 чол. [678; 679]. В інституті працювало 3 професори (Григорій Махов, Олександр Надєждін, Сергій Москвічов), 10 старших та 17 наукових співробітників, який в персональному порядку затверджував Центр [178]. Аналізуючи склад інституту за гендерною ознакою, відзначимо значне перевищення кількості жінок. Наприклад, на травень 1943 р. при 63 працюючих в інституті 26 були чоловіки, жінок 37, враховуючи працівників на дослідних полях, співвідношення 44 та 68 відповідно. Як і в довоєнний період простежується домінування чоловіків на керівних посадах. Інституту методично підпорядковувався Інститут кормів (Полтава), який продовжив свої існування за часів окупації та очолювався Ф.С. Трохименко, заступником із наукової роботи працював професор Я. М. Савченко.

Згідно із аналізом архівних документів видно, що на початковому етапі своєї діяльності, коли ще не було чіткого контролю з боку німецьких кураторів, працівники інституту планували свою науково-дослідну роботу, продовжуючи

теми розпочаті ще в довоєнний час [630]. Зокрема, зазначалось, що застосування калію магнезійного, який у своєму складі має значні домішки хлористих сполук вимагало детального вивчення в ґрунтово-кліматичних умовах України. Для цього восени 1942 р. були закладені досліди площею 1640 кв.м на Голосієвському дослідному полі під озиме жито. Добрива заносились двічі під час посіву та весною. Досліди щодо вивчення питань травосіяння, зокрема травосумішей, проводились на площі 14 тис.м² на дослідних полях в Бучі та Голосієво. Загалом на тему було виділено майже 24 тис. руб., що включала зарплату керівника теми, техніка аналітика, допоміжних та сезонних працівників, відрядження на селекційні станції для збору дослідних матеріалів, взяття зразків, фенологічних спостережень. Виконуючи цю тему, досліди були закладені на Миронівській та Уладово-Людінській селекційно-дослідних станціях, а також продовжувались стаціонарні досліди з травопільною сівозміною на Миронівській, Носівській, Верхняцькій, Поліській станціях. Про відновлення діяльності цих станцій повідомлялось на шпальтах окупаційної преси [76].

Інститут продовжував наукове кураторство цих дослідних станцій, про що свідчать протоколи засідань відділу агротехніки [612]. Наприклад, працівники відділу О.М. Надєдін, С.М. Москвічов, М.О. Левицький, Г.М. Самбур та С.М. Кашин, К.А. Савицький, М.Ф. Новицький та А.І. Богомолів затверджували план наукової роботи *Носівської дослідної станції*, яка обслуговувала Чернігівську та північну частину районів Сумської області, забезпечуючи ці території високоякісним насінням (особлива увага приділялась конюшині, овочевим культурам), розробляла агрозаходи, які б забезпечували високі та стійкі урожаї сільськогосподарських культур [569].

В період німецької окупації станцію очолював староста станції А. Чабанюк, головним агрономом був С. Стеценко [351]. На станції поряд з покращенням районованих ефективно займалась виведенням нових сортів сільськогосподарських культур (озима пшениця та жито, ячмінь, горох, гречка, конюшина, огірки, цибуля). Основним питанням дослідної роботи станції було визнано вивчення способів докорінного покращення агровиборничих

властивостей осолоділих чорноземів, солонців і солончакуватих ґрунтів для одержання високих і стійких урожаїв [569, Арк. 1–4]. Було враховано попередню довоєнну недосконалість організації дослідної роботи станції, адже через різке розмежування області на Поліську і Лісостепову зони і відсутність опорної мережі станції в Поліській частині унеможливлювали розробити тематику для області в цілому і тому по агротехніці сільськогосподарських культур тематика була розрахована лише на бурякову (лісостепову) частину області. Тому у розпорядження станції було передано Остерський опорний пункт Поліської станції та планувалось організувати Сновський та Шостенський опорні пункти, для репрезентації підзолистих ґрунтів. Для цих пунктів працівники станції, консультуючись з науковцями інституту розробили тематику та схеми дослідної роботи. А лісостепові солонці були представлені Лосинівським опорним пунктом.

Загальний план науко-дослідних робіт станції складався з 11 наукових тем [287]. Селекція і насінництво були проводились з культурами: 1. озимої пшениці й жита; 2. ярових культур (ячменя, вівса, гречки); 3. трав'яних та зерно-бобових культур (конюшина, горох); 4. овочевих культур (огірки, цибуля, столовий буряк, томати). Вплив багаторічних трав, органічного та мінеральних добрив на урожай сільськогосподарських культур в буряковій сівозміні розглядався, порівнюючи врожайність багаторічних трав в чистому посіві та сумішах щодо їх впливу на зміни родючості ґрунту. Вплив мінеральних добрив досліджувався на фоні угноєння та без нього, розглядалось зміни показників урожайності у буряковій сівозміні при вапнування, гіпсування та фосфоритування. Одночасно продовжувались старі стаціонарні досліді: щодо порівняння чистого та зайнятого пару при довготерміновому застосуванні мінеральних добрив та угноєнні; вплив систематичного застосування в сівозміні багаторічних трав, органічних та мінеральних добрив і вапнування на родючість вилугованих (осолоділих) чорноземів. Значна увага приділялась розробці агротехнічних заходів для підвищення родючості солонців та солончакуватих ґрунтів. Для цього досліді проводились на Лосинівському опорному пункті щодо вивчення системи угноєння в 7-річній буряковій сівозміні та середньо

солонцюватих чорноземно-лугових ґрунтах (місце внесення добрива в сівозміні, норми та співвідношення міндобрив в сівозміні на різних фонах – без удобрення, з удобренням, сидератному й гіпсованому), умов ґрунтотворення та прийомів меліорації солонців, солончакуватих чорноземно-лугових ґрунтів і сірих осолончакованих ґрунтів.

Певним напрямом дослідної роботи залишалось питання застосування місцевих (Кролевецько-понорницьких) фосфоритів – коефіцієнт використання фосфорної кислоти, мінеральних та органічних добрив культурами бурякової сівозміни, вплив вбирання ґрунтом фосфорної кислоти на врожай сільськогосподарських культур та ефективність фосфоритів. Ключовою науковою темою станції залишався аналіз агротехніки культур бурякової сівозміни. В рамках цього тематичного блоку вивчалась система обробітку пару, способи обробітку дернини багаторічних трав під озимину, норми висіву озимою пшениці на удобреному фоні, час, способи та норма висіву гречки, врожайність багаторічних трав залежно від різного співвідношення компонентів у сумішах. Однак значна увага приділялась дослідженню овочевої сівозміни та її післядія [287].

Продовжувалась дослідна робота щодо винайдення ефективних прийомів боротьби зі шкідниками та хворобами сільськогосподарських культур та їх застосування у виробництво: біологічний метод боротьби із совкою та плоджеркою, із буряковим довгоносиком, капустянкою тощо. Крім того на станції проводились досліді щодо селекції білої англійської свині породи Йоркшир та ВРХ породи Сименталь [569; Арк. 46 зв.–47]. Таким чином, науково-дослідна робота станції тривала, охоплюючи проблематику, яка вивчалась ще у довоєнні роки.

Загалом, дослідна робота Інституту фінансувалась на належному рівні, залежно від планових робіт (закупівля добрив, насіння, оплату відряджень, транспортних витрат) місячні витрати коливались від 30 до 100 тис. крб. [366]. На 1943 р. інститут поновлював лабораторний інвентар (44 найменування),

хімреактиви (63), сільськогосподарський реманент (24), закупував насіння 45 сільськогосподарських культур [677].

Про розмах дослідної роботи, яка проводилась в Інституті можна робити висновки, аналізуючи виробничо-фінансовий план Голосіївського дослідного поля за 1943 рік [70]. Загалом поле займало 560 га з них 485,1 га орної площі, 1,1 га саду, ліс – 1,12 га. На полі проводились дослід з 21 культурою (злакові, багаторічні трави, овочеві культури). В плані дослідних робіт було визначено потребу в насіннях, інсекто-фунгіцидах, добривах. Всі матеріали постачались з місцевого насіннєвого управління [215]. Визначався план внесення добрив під певні культури. Прописувались всі робочі процеси, забезпечення їх проведення робочою та тягловою силою по місяцях (в робочих днях), сільськогосподарським інвентарем. Голосіївське поле було найбільшим дослідним майданчиком інституту – тут працювало 33 працівника, тоді як, в Бучі – 25, в Святошино – 12 [679, Арк. 27–28].

Починаючи з другої половини 1942 р., німецькі вчені-аграрії активно долучаються до використання наукової бази інституту для проведення своїх досліджень. На замовлення та при фінансуванні Інституту захисту рослин та боротьби з шкідниками (нім. – Landesinstitut für Pflanzenkrankheiten und tierische Schädlinge) та особистої зацікавленості німецького вченого, доктора Ней (нім. – Neu), який там працював, проводилась спільна робота в мікробіологічній лабораторії ІВРА [367].

Інститут землеробства тісно співпрацював з іншими освітніми та науковими галузевими інституціями. З відновленням діяльності Київського сільськогосподарського інституту на початку 1942 р., було налагоджено виробничу практику студентів 4 та 5 курсів 2-х факультетів (агрохімічний та механізації сільського господарства) на власному дослідному полі (300 га) та дослідному полі (Голосієво) Інституту землеробства [43]. Оцінку зимостійкості озимини в різних фізико-географічних умовах науковців Інституту проводили зі співробітниками сектору агрометеорології Гідрометеорологічного інституту, який

почав діяти у 1941 р. на базі метеорологічної обсерваторії Київського університету (директор, професор Д. Кутєпов) [333].

1943 р. позначився в діяльності інституту участю у науковці установи у ґрунтознавчій експедиції, яка проводилась Спеціальним загоном особливого призначення, очолюваного географом Отто Шульц-Камфенхелем. За допомогою аерофотозйомки уточнювались карти для військового командування, зокрема глибина ярів. За основу були взяті ґрунтові карти Григорія Махова та карта 1942 р. з поясненнями О. Зігеля, що була видрукована на сторінках німецькомовного друкованого органу «Der deutsche Landwirt in der Ukraine» [125; 267;. 569]. *(Додаток II).*

В цей період Центром сільськогосподарських досліджень активно розробляється концепція Крайового природничого музею, який мав на початковому етапі діяти на базі Інституту [597]. Головним завданням такої установи мала бути демонстрація в популярній формі новітніх досягнень науки і практики економіки України в порівнянні з іншими територіями Третього Райху та можливо й іншими країнами. Особлива увага мала бути приділена землеробській галузі. Головні акценти у формуванні концепції закладу полягали у визначенні внеску німецької наукової думки, участі вчених німецького походження у розвиток промисловості та сільського господарства українських земель. Вже в червні цього ж року заступником райхскомісара Е. Коха Шайбертом (нім. – Scheibert) повідомлено про початок розробки проекту Крайового природничого музею в Києві, який мав підпорядковуватись Крайовому управлінню архівами, бібліотеками та музеями. До розробки залучались фахівці Центру сільськогосподарських досліджень.

Основу колекції зоологічного напрямку мали становити зібрання Зоологічного музею Київського Університету та зоологічна колекція Академії наук [535]. На той час ці матеріали були частково у володінні Інституту захисту рослин та боротьби з шкідниками (нім. – Landesinstitut für Pflanzenkrankheiten und tierische Schädlinge), який об'єднав працівників з Інституту зоології Академії наук УРСР та відділу боротьби з шкідниками Всесоюзного НДІ цукрової промисловості

[699]. Інший варіант організації природничого музею належав науковому куратору Інституту захисту рослин доктору Матіле (нім. – Matile), який наполягав на створенні його як структури університету та мав бути консультаційним центром для усіх українських науково-дослідних інституцій [181]. Остаточного варіанту так і не було відпрацьовано.

На початок 1944 р. майно інституту було «евакуйовано» до Познанського університеті, сюди ж виїхав професор Г. Махов. Згідно зі спогадами професора Г. Вальтера, який відповідав за розміщення та налагодження побутового життя українських науковців в університеті, відомо, що українські вчені інституту були в цей час задіяння у картографічних експедиції по Рейнській рівнині. В 1944 р. співробітники Інституту отримали наказ підготувати уточнюючі карти щодо оцінки місцевості для проходження важкої броньованої техніки та можливості військових маневрів німецького танку «Тигр». Користуючись даними аерофотозйомки експедиції 1943 р., українські фахівці мали надавати Центру дані щодо заболоченості ґрунтів. Однак, німецькі війська відступали швидше, ніж готувались карти. Г. Вальтер писав: «Уся ця робота була ілюзорною, тому що поки карти будуть готові та потрібні для наших [німецьких – *прим. автора*] танкових військ, цей регіон вже буде зайнятий ворогом. [...] Але хто висловлював свою думку з цього приводу, того розстрілювали на місці. Багато хто втратив так своє життя. [...] Перед нами була повна катастрофа». На початок 1945 р. року співробітники інституту були вивезені до польського міста Бидгощ в Агрономічний інститут, куди було евакуйовано наукову літературу та звітну документацію [222, С. 622]. Частина науковців на чолі з професором Г. Маховим опинилась на території Німеччини в американській підконтрольній зоні і згодом продовжила наукову діяльність на базі Українського технічно-господарського інститут в Регенсбурзі [310].

Селекційні дослідженнями в період окупації представлені діяльністю науково-дослідного *Українського (Крайового) Інституту селекції* (іноді зустрічається назва Інститут цукрової промисловості), який почав діяти з жовтня 1941 р.. Його очолювали: технічний напрямок – професор В.П. Куликовський та

д. с.-г. н. В.Ф. Савицький. Науковим куратором з німецького боку був призначений доктор Бонне (нім. Bohne), директор дослідного господарства при Середній сільськогосподарській школі м. Целле (нім. Hohere Landbauschule, Versuchsfelder, Celle). Його асистентами були науковці: доктор Л. Райф (L. Rave) голова відділу реєстрації сортів Інституту селекції тютюну, Форхайм (нім. Reichsanstalt für Tabakforschung, Forchheim) та доктор К. Ренке (нім. Ranke), очільник науково-дослідної станції в містечку Груб, в Північній Баварії [430]. Структура інституції складалась з відділу технології цукрового виробництва (лабораторії: технологічна, апаратно-теплотехнічна, механізації трудомістких процесів та транспорту, 25 чол.), відділ селекції та генетики (групи: керівництва селекційними станціями та сортовипробуваннями цукрового буряку, генетико-селекційне вивчення цукрового буряку; лабораторії: цитології та ембріології, фізіології та біохімії, селекції злакових культур та кормових трав, контрольно-насіннєва, контрольно-насіннєва станція, 29 чол.), відділ рільництва (лабораторії: агрохімії, агрогрунтознавства та ґрунтової мікробіології, агротехніки, метеорології, 16 чол.), відділ захисту рослин (лабораторії: прогнозу шкідників, ентомології, фітопатології, 26 чол.), відділ механізації бурякового рільництва (групи: механізації посівів та обробки цукрового буряку, механізації посадки висадків, механізації боротьби зі шкідниками цукрового буряку, 11 чол), експериментальна майстерня інституту (1 чол), фітокабінет (1 чол.) наукова бібліотека (3 співроб.), адміністративно-господарська частина (32 чол.). [705] *(Додаток Т)*

Затверджена Наукова Рада складалась з 28 членів, з яких 11 докторів наук та професорів. Вченим секретарем інституту та Наукової Ради було призначено старшого наукового співробітника П.І. Водолажського. Повністю зберіглась наукова бібліотека у складі 35 тис. томів [309].

Дослідною базою лишалось Батгорське дослідне поле (на Батоевій горі) (20 працівників) [594]. До мережі інституту входило 6 дослідно-селекційних станцій (Уладівська, Верхняченська, Білоцерківська, Весело-Подільська, Іванівська та Ялтушківська) та 26 сортоділянок при цукрових заводах. Документи

репрезентують поіменні списки працівників, їх посади та наукові звання. Інститут тісно співпрацював з місцевими інспектурами по сортовипробуванню, які відновили свою діяльність вродовж 1941–1942 рр. [596].

Згідно із обстеженням 1 листопада 1941 р. матеріальна база інституту була у незадовільному стані, адже приміщення потребували заскління, лабораторії опинились без приладдя, селекційний матеріал потребував упорядкування після евакуаційної кампанії тощо. Найкраще порівняно з матеріальною базою було кадрове забезпечення: адже працювало 9 професорів, 50 старших та 24 молодших наукових співробітників, 21 дипломований лаборант чи технік [309].

Серед першочерговий завдань, які ставило керівництво інституту, було відновлення мережі пунктів спостереження, що діяли при цукрових заводах, завершення збору дослідних даних за 1941 р. та їх обробка, продовження роботи над колекцією грибів-збудників хвороб цукрового буряку. Найбільшою проблемою, з якою зіткнулись науковці, стало розкрадання насіннєвого колекційного фонду місцевими мешканцями [364]. Наприкінці 1941 р. було розроблено та затверджено науково-тематичний план, де зафіксовано продовження розпочатих ще в попередні роки наукових проблем. Зокрема, перед інститутом стояли завдання по науковому керівництву селекційними станціями, виведення нових сортів сільськогосподарських рослин, розмноження та оцінка вже існуючих українських та іноземних сортів. Науково-дослідна робота торкалась дослідження проблем спадковості, вивчення цитологічних, фізіологічних, біохімічних властивостей сільськогосподарських культур, їх технічної якості (цукристості, олійності тощо), стійкість рослин до грибкових хвороб. До нових напрямів додалось вивчення нових методик, засобів та способів боротьби з шкідниками та хворобами цукрового буряку, які застосовувались в Німеччині, препаратів німецького виробництва [725]. Інститут зумів зберегти унікальні сортові колекції: злакових (по 300 сортів культури пшениці, вівса, ячменю, проса, гречки), бобових, городніх культур (300 сортів картоплі, 100 – помідорів, 30 – капусти, 30 – часнику та цибулі), багаторічних трав, лікарських рослин тощо. Всього біля 10 тис. екземплярів.

У тісній співпраці з інститутом діяла Київська контрольно-насіннева станція, яка успішно проводила роботу як в лабораторії так і на дослідних ділянках. Згідно із даними розміщеними на сторінках окупаційної преси, цій установі підпорядковувались та успішно функціонували 40 міжрайонних та районних лабораторій [262].

Отже, аналізуючи архівні документи, можна зробити висновки, що науково-дослідна робота з селекції цукрового буряку під час окупації продовжувалась в Українському інституті селекції, створеного на основі залишеного під час евакуації установи майна та наукового ресурсу Всесоюзного НДІ цукрової промисловості. Цією установою було продовжено дослідну тематику попередніх років та частково розширено на вимогу нових господарів, збережено матеріальну базу та кадровий потенціал галузі.

Плодоовочевий напрямок сільськогосподарської науки репрезентував *Український (Крайовий) Інститут плодівництва* (нім. Institut für Obstzüchtung), який згодом отримав назву Інститут вирощування та розведення фруктів та овочів. Хоча, основна частина науковий співробітників була зарахована до лав Червоної армії чи евакуйована на Схід країни, більшість обладнання лабораторій і кабінетів було вивезено до м. Уфи [327, Арк. 2]. Проте, в інституті ще залишалась частина лабораторного устаткування, великий вибір реактивів та інших матеріалів, вся наукова бібліотека та експериментальні насадження з багаторічними дослідями. На початок жовтня 1941 р. в інституті залишилось працювати лише 4 наукових співробітники (А.А. Романіка, В.І. Лозовий, Г.Я. Сірий, А.В. Пономарьов), 1 аспірант та завідувач сортовим пунктом. Загалом кількість технічного персоналу інституту нараховувала 26 чол. [682] Головним завданням для співробітників у перші дні після відступу радянських війсь була організація охорони та збереження вцілілого майна [167; 393; 395; 397]. Під керівництвом А.А. Романіки у Плодогідному інституті хутора Китаєва було визначено напрями відновлення науково-дослідної роботи з плодівництва в окупації. Зокрема, здійснення негайного призначення адміністрації, організації постійного дієвого колективу робітників та належної тягової сили: коней, тракторів, машин. Наявний персонал

приступив до обробітку дослідних ділянок експериментальної бази з метою виявлення їх стану та об'єктів шляхом обмірювання та підрахунків. З метою кращої підготовки до зими було очищено ділянки бази, здійснено обрізання дерев, виконано обробіток ґрунту [156;161]. Було заплановано здійснити ремонтування будинків, що були пошкоджені через воєнні дії, обладнати кімнати необхідним лабораторним устаткуванням, поповнити штат наукових співробітників, щоб вже навесні 1942 р. забезпечити роботу за науково-технічними завданнями з отриманням належної плодово-ягідної продукції [288].

Згідно із аналітичною довідкою про діяльність Інституту, яку підготував німецький куратор цієї установи професор, доктор В. Гляйсберг (нім. W. Gleisberg), який одночасно очолював Інститут садівництва та рослинництва при Познанському університеті, на серпень 1942 р. Інститут активно працював та був ключовою інституцією щодо дослідження наукових питань із селекції плодово-ягідних культур [113, С. 20–26]. На цей період працювали: відділ агротехніки з лабораторіями (фізіологічна, агрометеорологічна, агрохімічна), відділ сортовивчення із секторами (технології зберігання фруктів, технології переробки фруктів); фітосанітарний відділ з лабораторіями (ентомологічна, фітопатологічна). Однак, німецький куратор наполягав на реорганізації структури установи до двох відділів: відділ технології вирощування з лабораторіями (агрохімічна, лабораторія по вивченню хвороб рослин та захисту рослин) та сортовивчення з лабораторіями (цитології та селекції). Підрозділ, що займався вивченням питань зберігання та переробки фруктів був перетворений в господарську одиницю та тісно співпрацював в дослідженні наукових питань з Інститутом харчової промисловості, навчальною установою, яка в період німецької окупації відновила навчальний процес на старших курсах, де готували спеціалістів для цукрової, спиртової та бродильної промисловості на механічному та технологічному факультетах. В окупованому Києві залишилось 6 професорів, 15 доцентів та старших викладачів та 11 асистентів. Очолив інституцію професор Аполінарій Адамович Піонтковський, який керував установою до своєї смерті, до квітня 1943 р. [436]. Було збережено майно та лабораторне устаткування цехів

(ливарний, ковальський, механічний, слюсарний, деревообробний), повністю збережена бібліотека [153, Арк. 75]. Так, дослідна робота науковців цього інституту з колегами з Інституту плідництва торкалась питань застосування спеціального картопляносушарного комбайну, за допомогою якого переробляли свіжу картоплю на сушену у вигляді таблеток для вживання як людей, так і тварин. А науковці інституту харчової промисловості інженер М.В. Старицький та Г.Г. Запольська опрацьовували питання застосування картопляних таблеток у виробничі процеси галузі. На чолі з науковою співробітницею О.В. Жовніренко досліджувались питання доцільності використання цукрового буряку щодо виготовлення пастили, повидла, вина. Група вчених під керівництвом О.С. Чекановської розробила ензиматичний (ферментний) спосіб пришвидшення процесу просвітлення фруктових соків [457].

Співробітникам Інституту плідництва вдалось зберегти наукову бібліотеку, колекції (музей), дослідний сад та пасіку, однак теплиці та лимонарії були в майже зруйнованому стані. Частково працювала дослідна мережа навколо Києва: лісорозплідник, колекційний сад та виноградники в Китаєво, Самбурках та Чабанах, експериментальні ділянки на території Ботанічного саду в Звіринці (3 га), персиковий та абрикосовий сади на Лук'янівці (3 га), дослідний сад в Василькові (8 га). Підтримувались наукові контакти з Краснокутським (Харківська обл.) дослідним опорним пунктами, Мліївською (Черкаська обл.) та Мелітопольською (Запорізька обл.) дослідними станціями. Зокрема, на 1942 р. дослідне господарство в Китаєво зберегло 700 сортів плодових дерев (яблуні, груші, сливи, вишні, черешні, абрикоси, персик), 70 сортів смородини, 60 – агрусу, 80 – малини та 85 – суниці [78]. На 1942–1943 рр. було заплановано проведення наукової роботи з таких тем: 1) відбір кращих сортів на гібридних плантаціях; 2) гібридизація європейських та місцевих сортів яблук, груш та вишні; 3) морфологічний опис українських сортів; 4) оцінка поширення основних видів шкідливих організмів плодових дерев та прогнозування їх поширення на 1943 р. 5) біологія та контроль за кореневою системою плодових дерев; 6) технологічні випробування різних сортів та гібридів плодових культур. Планувалось повне

перепланування дослідної мережі, зокрема, першочергово мали бути перенесені дослідні господарства на інші території.

Лохвицький дослідний опорний пункт (Харківська обл.) набув особливого статусу як науково-дослідний центр експертизи ротів рослин і був перетворений на філію Інституту (нім. Forschungsstelle für Obstunterlagen, Nebenstelle des ukrainischen Zentralinstitute für Obstzüchtung). Адже питання документування має важливе значення для вирощування плодових культур залежно від ґрунтових та кліматичних умов. Для німецьких фахівців було вкрай важливо використати наявні українські ресурси зі значними площами дикорослих плодових насаджень в різноманітних кліматичних зонах, де сформувались відмінні екотиби, адаптовані до регіону походження шляхом природнього відбору. Тому ведення точного документування стандартних сортів мало надати реальні відомості щодо стану розвитку галузі та стимулювати її. Планувалось збільшити площу дослідного господарства за рахунок земель найближчого колгоспу с. Криниці. З українського боку наукову роботу Центру мав організувати професор М. Михайловський. Відзначалось, що лохвицькі щепи плодових дерев мали відмінні характеристики та пропонувались для насадження території Східної Німеччини. Враховуючи особливе значення Центру для розвитку німецької плодово-овочевої промисловості науковим куратором було призначено доктора Пола-Герхарда де Хааса (нім. Paul-Gerhard de Haas), члена вченої ради та керівника науково-дослідного інституту садівництва в Пильниці (нім. Versuche- und Forschungsanstalt für Gartenbau zu Pillnitz). Його помічниками призначались доктор Хюлеаарм (нім. Hülearm), асистент Інституту садівництва та рослинництва Берлінського університету (нім. Institut für gärtnerischen Pflanzenbau der Universität Berlin) та доктор Ф. Хилкенбаумер (нім. Fr. Hilkenbäumer), керівник експериментальної станції вирощування фруктів університету Галле, Гросс-Оттерслебен (нім. Obstbauversuchsstation der Universität Halle, Groß-Ottersleben) [113, С 27–28].

Мелітопольська дослідна станція, яка обслуговувала степову частину України (Запорізьку, Дніпропетровську, Одеську, Миколаївську області та Донбас) мала дві експериментальні бази загальною площею 428,11 га. Впродовж

окупаційного періоду станція продовжувала вивчати найбільш пристосовані до умов посухи та морозів типи підщепи плодових дерев; системи обрізки та формування плодових дерев; найефективніші заходи боротьби зі шкідниками плодового саду; найбільш перспективні сорти для степової зони України та виведення нових покращених сортів для вирощування в умовах степової зони України; технічна оцінка сортів плодових та ягідних рослин. В цілому співробітникам станції вдалось зберегти усі насадження на експериментальній базі та продовжити дослідну роботу по 5 науковим темам з 8 довоєнних [660, С 137].

З наближенням радянських військ восени 1943 р. Центр сільськогосподарських досліджень включив цінне наукове майно (колекція саджанців, документація та література) до переліку, що підлягала вивезенню на територію Німеччини. Частину пограбованого згодом було знайдено на території Польща, неподалік Познані [222, С 620–623].

Таким чином, провідна наукова установа в галузі плідівництва продовжувала існувати, її співробітники в нових умовах намагались зберегти від лихоліть війни результати своєї наукової діяльності. З іншого боку, німецька окупаційна влада була зацікавлена у вивченні місцевого плідівництва та намагалась використати здобутки радянських фахівців цієї галузі для реалізації планів щодо максимального освоєння продовольчого потенціалу українських земель для потреб Третього Райху.

Дослідженням проблем пов'язані із захворюваннями рослин та тваринними шкідниками відбувалось в межах діяльності *Українського (Крайового) Інституту захисту рослин та боротьби зі шкідниками* (нім. – Landesinstitut für Pflanzenkrankheiten und tierische Schädlinge) (інколи називався Центральна станція захисту рослин – нім. Zentralanstalt für Pflanzenschutz), який об'єднав працівників з Інституту зоології Академії наук, відділу боротьби з шкідниками Інституту цукрової промисловості ті Інституту зерна, які не були евакуйовані та залишились в окупованому Києві. Очолив цю наукову установу доктор зоології, професор Микола Васильович Шарлемань (1877–1970), його заступником став Володимир

Юстинович Пархоменко – ентомолог, к.б.н. З німецької сторони куратором призначався вчений-ентомолог, професор доктор Шедль (нім. Schedl). Особлива увага зверталась на контроль за поширенням карантинних організмів. Адже під час хаотичного переміщення великої кількості людей, худоби, продовольчих запасів відбулось масове поширення шкідників та інфекцій. Розуміючи це, німецька окупаційна влада поставила першочерговим завданням роботу по боротьбі з шкідниками, відновлення роботи карантинної служби [314]. Вже у квітні 1942 р. було організовано установу за зразком аналогічної німецької – Інституту захисту рослин в Берлін-Далем. Як зазначалось в інформаційному повідомленні, що було надруковано на шпальтах окупаційної преси, до складу Інституту входило 2 доктори біологічних наук, 7 кандидатів біологічних наук, з них три професора і один доцент [211]. На основі біографічного та просопографічного методів досліджень вдалось реконструювати персональний склад наукових працівників інституту. Загалом нараховувалось 30 наукових співробітників, з них 13 (8 з науковим званням) чоловіків та 17 жінок (лише 2 з науковим званням). За уточненими даними в установі працювало 2 доктори біологічних (Шарлемань М.В., Паромонов С.Я.) та 1 сільськогосподарських наук (Голов'янка З.С.), 7 кандидатів біологічних (Єфименко М.С., Панасенко В.Т., Пархоменко В.Ю., Персидський Д.Я., Решетняк (Решетник) Є.Г., Теленга М.А.) та 2 сільськогосподарських наук (Бельський (Більський) Б.І. та Савченко Є.М.). В структурі інституту працювали відділи прогнозу шкідників (Єфименко М.С.), карантину (Мандровська Н.Л.), хімметоду (Савченко Є.М.) та біометоду (Теленга М.А.) лабораторія (Салунська Н.І.), музей (Паромонов С.Я.) та бібліотека (Троїцька В.І.). Основна діяльність інститут проводилась щодо інформування населення: було написано ряд нарисів-оглядів різних культур шкідників, а також багато листівок для сільського населення з метою популяризації методів боротьби з шкідниками. Співробітники інститут постійно друкували замітки на сторінках окупаційної преси щодо боротьби зі шкідниками. Так, Б. Бельський присвятив велику статтю огляду основних завдань щодо боротьби зі шкідниками у рільництві, де пояснює методику обстеження полів на

наявність різного роду шкідників. Також вчений робить прогноз щодо масового поширення мишей-полівок та подає рекомендації у боротьбі з ними [21]. М.В. Шарлемань у статті «Захисники нашого врожаю» наголошував на господарській користі диких птахів та необхідності створення штучних гнізд [755]. В.Т. Панасенко висвітлював питання поширення хвороб рослин у парниках, звертаючи основну увагу на хворобу т.зв. «чорної ніжки» [501]. Певну статтю він присвятив проблемі іржі на озимих хлібах, де висвітлив шляхи зараження злакових та надав практичні рекомендації щодо протидії цій хворобі [502].

Складено текст радіолекції, які регулярно транслювали. Приведено в порядок інсектаріум (оранжерею) Інституту з культурами різних рослин. Для вивчення шкідників зроблено дослідні посіви на дослідній ділянці поблизу Інституту. Основні наукові завдання інституту стосувались проблем таксономії, мінливості, поширення та господарського значення ховраків. Польові дослідження та збір морфологічного матеріалу проводила Є.Г. Решетняк, яка для цього виїжджала в дослідне господарство в Кагарлицькому районі на Полтавщині [311, С. 141–142]. Також працювала бібліотека, яка по суті становила бібліотеку Інституту зоології АН УРСР, де було зібрано біологічну і спеціальну література з питання боротьби з шкідниками [341, С. 342].

Як звітував завідувач відділу біометоду Інституту захисту рослин Микола Абрамович Теленга наприкінці 1943 р. Президії АН УРСР, завданням ввіреного йому відділу було методичне керівництво роботою обласних біолабораторій по тріхограммі (Дніпропетровськ, Вінниця, Біла Церква, Умань) та подальша розробка цієї теми [222, С. 608–609]. За його визначенням відношення німецької сторони до цього методу було скептичним. Тому було вирішено повторити всі попередні досліді, розпочато вивчення біологічних рас тріхограми та вивчення можливості заміни зернової молі іншим видом, який би був більш придатний для масового розведення паразиту в штучних умовах.

Відділ хімметода проводив роботу по випробовуванню в місцевих умовах низки німецьких препаратів по боротьбі з сусликами та деякими шкідливими

комахами та хворобами рослин. Відділ прогнозування, який мав особливий статус, проводив велику роботу по вивченню чисельності шкідників з метою розробки прогнозу. Вже восени 1942 р. здійснено широкомасштабне обстеження, для якого була розроблена спеціальна «Інструкція по осінньому обслідуванню ґрунтів на зараженість шкідниками в сільському господарстві» («Instruktion für die Herbstliche Bodenuntersuchung in der Landwirtschaft») [212]. Аналізу підлягали громадські та державні господарства, які проводились бригадами по боротьбі з шкідниками під безпосереднім керівництвом агрономів господарств. Обстеження ґрунту мали проводити в кожному районі всі державні господарства та два громадських, які були типовими для обраного району відносно ґрунту, сівозмін тощо. Визначались пріоритетними бурякосіючі та бавовняні господарства, які досліджувались у три етапи: поля, де висіяні культури, де планується на наступний рік та озимині посіву цього року. Було сплановано терміни та черговість обстеження, розмір пробних ям, їх кількість на 1 га та їх розміщення на полі. Детально проінструктовано щодо техніки розкопок, консервування та пакування дослідного матеріалу. Зверталась увага на дослідження неораних земель. Зазначалось, що в генералкомісаріатах Миколаєва та Дніпропетровська, в Криму, Запоріжжі та Сталіно необхідно було обстежити в кожному районі типове для місцевості тваринницьке господарство, де вивчались три ділянки площею щонайменше 10 га кожна, які в даний рік не використовувались під випас худоби, а тому були сильно засмічені бур'янами [304].

Аби активізувати роботу на місцях 17–23 жовтня 1942 р. в Києві Інститутом захисту рослин було проведено Всеукраїнську конференцію за участю українських (40 доповідей) та німецьких (3 доповіді: О. Зоммер, Шедль) науковців [623]. Вони окреслили основні засади розвитку науково-дослідної роботи в сільському господарстві та захисту рослин зокрема. Піднімались питання про історичний розвиток організації науково-дослідної та оперативної роботи щодо захисту рослин (Більський Б.І.), зоогеографічного районування України (Парамонов С.Я.), поширення хвороб рослин в Україні (Панасенко В.Т.), географічне розповсюдження, екологію морфологічно-біологічні типи бур'янів

(Клеопов Ю.Д., Зоз І.Г.), хвороби рослин Криму, рак томатів, термічне обеззаражування проти іржі пшениці (Масолов), резистентні сорти проти шведської та гессенської мухи в Україні (Солунська, Затвора), стійкі сорти вівса (Масловський), протравлювання зерна формаліном (Михайловська), іржа цибулі і боротьба з нею (Іваненко); методи прогнозу шкідників в сільському господарстві (Єфименко М.С.), авіаметод в боротьбі зі шкідниками полів, лісів (Савченко Є.М., Грезе М.), поліхлориди в боротьбі зі шкідниками буряка (Приходькіна Т.Д.), загальна характеристика шкідників саду в Україні (Любомудров І.С.), шкідники люцерни в Україні, (Вернігор С.Ф.), ефективність Перетруму як засобу боротьби зі шкідниками (Пухов, Парамонов С.Я.), результати використання біометоду в боротьбі зі шкідниками (Цитович Г.В.); використання Афелінусу (*Aphelinus mali*) проти плодожерки в Криму (Дирош), опилення комахами рослин виду *Cucurbita* (Невкрита О.М.), листовійки України, їх систематика, географічне розповсюдження та значення для сільського господарства (Образцов); розповсюдження та масове розмноження бурякової тлі (Житкевич О.Н.). 22 жовтня виступали на теми: «Хрущі та їх вивчення на сторінках сучасної літератури», «Розповсюдження та господарське значення шкідників лісу в Україні», «Сільськогосподарське користування на лісових порубах, як засіб боротьби з хрущами» (Голов'янюк З.С.); «Авіаметод в боротьбі зі шкідниками лісу», «Фауна полезахисних лісосмуг» (Грезе М.); «Питання лісової ентомології Криму» (Юснев); «Корисні тварини в Україні та їх охорона» (Шарлемань М.В.); «Сови України і їх значення в сільському та лісовому господарстві» (Зубарева В.І.). 23 жовтня були озвучені доповіді: «Членистоногі шкідники свійських тварин в Україні» (Ахременко), «Стан питання щодо вивчення оводів (лат. *Oestridae*) в Україні» (Парамонов С.Я.) [624]. Фактично, українські вчені на цій конференції звітували перед німецькими спеціалістами про масштаби науково-дослідної роботи у довоєнний час та окреслювали перспективи подальших досліджень в питанні захисту сільськогосподарських рослин.

Особливо цінними були розробки пов'язані з карантинними питаннями, адже вивчалися питання протидії поширення різних хвороб (зокрема філоксери,

раку картоплі, помідор, картопляна нематода тощо). Зокрема було розроблено інструкції щодо обстеження насіння на низку хвороб та його знезараження. Так, для боротьби з поширення бактеріального раку помідор в Кам'янець-Подільській окрузі працівниками Інституту було розроблено інструкції по боротьбі з цією хворобою, зокрема передбачалось протравлення насіння розчином хлориду ртуті (II) – сулеми [213]. Одночасно зі створенням Інституту на місцях відновлювались карантинні інспекції з лабораторіями та прогнозпунктами, які в адміністративному відношенні підпорядковувались Карантинній службі та місцевим сільськогосподарським управам, а в методичному – отримували інструкції від Інституту [420]. Згідно із архівними даними, інспекції надавали дані про ситуацію на місцях: проводили обстеження якості багаторічних трав на виявлення карантинних бур'янів, зокрема на виявлення паразитичної рослини повитиці (лат. *Cuscuta*) та повідомляли про обсяги заражень. Інститутом були розроблені рекомендації для протидії поширення паразитів. Так, заражені місця пропонувались скосити, а поверх того місця проорати на глибину 15–20 см, скошений бур'ян на тому ж місці мав бути висušений та спалений [644]. Надавались рекомендації для інспекцій по роботі з населенням щодо догляду за сортовою картоплею та зберігання насіння сортів, які мають стійкість щодо ракових хвороб [190].

У вересні 1943 року під час відступу німців з території м. Києва частина співробітників Інституту (М. Шарлемань, С. Парамонов, Л. Шелюжко) виїхала до Познані, де науковці продовжували упродовж 1,5 року науково-дослідну роботу, зокрема щодо вивчення ховрахів. Музейні колекції та цінна наукова література були вивезені німцями у Східну Пруссію. Пізніше майно інституту опинилось в невеличкому містечку Хайльсберг поблизу Кенігсбергу. Частина майна інституту була віднайдена ще під час проведення Східно-Пруської операції, про що повідомлялось на шпальтах газети «Исвестия»: «... В приміщенні фортеці міста Хайльсберг знайдені бібліотека та експонати, що належали Інституту зоології Української академії наук. В залах фортеці, де розміщувався німецький гарнізон, знайдені ящики, шафи та стоси документів» [341, С 343]. Знайдене майно було

надіслано інституту зоології АН УРСР, про що звітував вчений-секретар Президіума АН УРСР Г.В. Карпенко влітку цього ж року [222, С 384]. Після закінчення війни М. Шарлемань потрапив в радянську зону окупації та ще кілька років розшукував не знайдені наукові матеріали та зоологічні колекції Інституту [746].

Таким чином, під час періоду окупації українських земель німецько-фашистськими військами система захисту рослин була реорганізована та відновила своє існування на нових організаційних засадах. Вітчизняні вчені продовжували працювати над попередньо заявленими науковими питаннями та суттєво вплинули на стан поширення хвороб та боротьбу з шкідниками у сільському господарстві українських земель, що не дало в подальшому зруйнувати насіннєвий фонд та швидко відновити аграрний сектор у післявоєнний період [290].

Певною сторінкою в історії сільськогосподарської дослідної справи часів окупації є діяльність *Українського (Крайового) Інституту сільськогосподарської ботаніки*, який було організовано на базі Інституту ботаніки АН УРСР. Адже частина науковців цього інституту не була евакуйована. До кінця 1941 р. інституція працювала в межах діяльності УАН, але з її розпуском підпорядковується Центру сільськогосподарських досліджень та отримує назву «Інститут сільськогосподарської ботаніки». Ботанічні дослідження цікавили німців тільки в ключі їх практичного застосування, зокрема, щодо подальшого освоєння цих земель для економічного визиску. Згідно зі списком співробітників інституту, підготовленого на прохання київської міської управи на жовтень 1941 р. в установі працювало 20 чол., що становило майже половину від довоєнного складу, а директором вказано Є.Х. Занкевича [687]. Зусиллями вчених було збережено майно установи, бібліотека, музей з унікальним гербарієм рослин з усього світу, будівля була у задовільному стані [209]. Найбільше постраждали під час військових дій дослідні садки та вегетаційні будиночки [222, С. 457]. На кінець 1941 р. діяло 5 відділів: селекції і генетики (І.І. Болсунов), плодоягідних культур (професор А.А. Піонтковський), систематики рослин (член-кореспондент

Є.І. Бордзиловський), фізіології рослин (Є.Х. Занкевич) лікарських і технічних рослин (Г.Н. Котуков). Науково-дослідними завданнями інституції було продовження селекційної роботи щодо вирощування нових сільськогосподарських, технічних культур та лікарських рослин з метою відбору покращення їх показників урожайності, вмісту поживних та лікувальних речовин. Тривала розпочата ще в попередні роки масштабна робота з систематики рослин «Флора України», два томи якої вже були опубліковані. На підставі цієї праці відділ систематики спільно з відділом геоботаніки проводив наступні етапи комплексної роботи щодо розробки арти індикаторів (показників) ґрунтів України [209]. Особливо складним для вчених інституту був період підпорядкування УАН, адже фінансування установи не було, вчені потерпали від голоду. Тому нагальною потребою для керівництва установи була організація продовольчого забезпечення працюючих. Зокрема, налагодження видачі співробітниками хлібних пайків, харчування в їдальні, організованої для міською управою для науковців академії тощо [222, С. 461]. Про цей період згадує у своїх спогадах вдова академіка О.В. Фоміна, Ольга Густавівна Радде-Фоміна, яка з осені 1941 р. була обрана вченим секретарем інституту. «Так тривало до березня, коли все було підбито, і принаймні Інститут сільськогосподарської ботаніки знову зібрав всіх, хто залишився» [756, С. 412]. Загалом, за нашими підрахунками в інституті працювало 40 наукових співробітників (21 жінок та 19 чоловіків), 15 яких мала вчену ступінь (лише 3 з яких були жінки). Вчені-біологи з різних міст (Харків, Воронеж, Вінниця, Житомир) намагались влаштуватись на роботу до інституту. Тоді ж було призначено директором інститут відомого ботаніка, професора Юрія Дмитровича Клеопова, який на початку 1942 р. повернувся до Києва з Харкова [132].

Остаточна реорганізація установи завершилась отриманням статусу «крайового» та підпорядкування Крайовому дослідницькому центру України при райхскомісарі України, що мало уніфікувати всі дослідження на території РКУ. З цього часу призначаються німецькі куратори інституції. Зокрема, інститутом керують в різний час доктор Фріц Шиндлер (нім. Fritz Schindler), керівник

Інспекції експертизи сортів рослин, м. Візельбург (нім. Sortenregisterstelle, Wieselburg); доктор Спорр (нім. Sporr), професор Генріх Вальтер (нім. Heinrich Walter), завідувач Ботанічним інститутом при Вищій технічній школі, Штутгарт (нім. Botanischer Institut der Technische Hochschule, Stuttgart) [222, С. 624]. Згідно зі спогадами останнього, співпраця між українськими та німецькими вченими була надзвичайно плідною, особливо для німецької сторони. Адже німецькі науковці прагнули використати усі доступні наукові ресурси не тільки для розвитку наукових проектів для потреб німецької економіки, але й для реалізації власних наукових амбіцій. Зі словами великої вдячності Г. Вальтер згадує поради і рекомендації Ю.Д. Клеопова, Н.О. Десятової-Шостенко, О.Г. Радде-Фоміної [107, С 33–37]. Однак, варто зауважити, що німецькі вчені були представниками окупаційної влади і були інструментом реалізації її політики. Вчені-куратори перебували на військовій службі, носили військову форму та знаходились під захистом Вермахту. Тому відмовити їм у «співпраці» за таких умов загрожувало відповідними наслідками [307].

Упродовж 1942–1943 рр. інститут продовжив наукову тематику, окреслену в попередні роки з урахуванням корегування, які вносили німецькі фахівці, зважаючи на прикладне призначення досліджень. Так, відділ систематики рослин готував до друку видання української флори на німецькій і українській мовах, акцентуючи увагу на сільськогосподарських і технічних рослинах; розпочав роботу на тему «Бур'яни полів та городів України». Під безпосереднім керівництвом Ю.Д. Клеопова у відділі геоботаніки випустили карти «Природня рослинність України» (в мірілі 1:1 000 000) та «Сучасна рослинність України» (в мірілі 1:3 000 000); «Ботанічно-географічне ділення України»; складено фітосоціологічні таблиці рослин для України. Відділ фізіології рослин вивчав господарські та біологічні властивості баштанних культур; умови схожості свіжої бульби картоплі з метою одержання двох урожаїв (посівний матеріал). Під особливим контролем німецьких спеціалістів перебувало дослідження культури кок-сагиз. Зокрема, вчені відділу геоботаніки розробили методику ідентифікації насіння кок-сагиз від звичайної кульбаби, а у відділі фізіології рослин

апробували різні методи підготовки насіння кок-сагізу до посіву з метою досягнення рівної і одночасної схожості [222, С. 602–603].

Зважаючи на результати наукової діяльності інституту німецька влада дозволила 4–6 червня 1942 р. провести засідання наукової сесії Інституту сільськогосподарської ботаніки (інколи в документах та мемуарах згадується як з'їзд). Фактично, це була перша наукова конференція в м. Києві від початку окупації німецькими військами міста і нараховувала більше 120 учасників. Відкривав сесію німецький куратор, професор Г. Вальтер, який доповідав про завдання інституту в період війни, які ставились окупаційною владою. Наголошувалось, що інституція була ключовою установою у науковому забезпеченні сільського господарства українських земель. Він також познайомив всіх учасників зі структурою інституту та програмою наукових робіт на 1942–1943 рр. Зокрема, основна увага мала приділятися продовженню наукових досліджень, пов'язаних з вивченням природничого районування України. Цьому питанню були присвячені перші доповіді, де ботаніко-географічний аспект висвітлив директор інституту Ю.Д. Клеопов, ґрунтознавчий – директор Інституту землеробства, Г.Г. Махов, кліматологічного – директор Інституту кліматології М. Гук та зоогеографічного – директор Інституту захисту рослин, М.В. Шарлемань. Упродовж трьох днів роботи конференції було виголошено понад 20 наукових доповідей. Так, виступи співробітників Інституту сільськогосподарської ботаніки були присвячені: аналізу флори широколистяних лісів Східної Європи (Ю.Д. Клеопов), рослинності Рівненської області (Г.Г. Черноголовко), заплавної лукам нижньої течії р. Рось (Є.Т. Полонська-Клеопова). Певний блок доповідей стосувався висвітлення спірних питань в методології Мічуріна-Лисенка та його послідовників. Зокрема, доцент Є.Х. Занкевич підсумував, що одне з головних завдань Інституту полягає у критичній та неупередженій її оцінці. Практичні питання сільськогосподарської ботаніки висвітлювались науковцями к. б. н. І.І. Болсуновим («Вплив довгострокового самозапилення на врожайність у самозплідних сільськогосподарських рослин»), Я.І. Боярським («Негативні наслідки

дослідження внутрішньо сортового схрещування у пшениці»), О.М. Бурачинським («Дискусійні питання яровизації культурних рослин). М. Кащенко у доповіді про селекційні досліді над суходільним рижем в районі Києва познайомив учасників заходу з результатами роботи інституту щодо виведення перспективних сухостійких сортів рису. Питання вегетаційного розмноження піднімали професор М. Луговий, звітуючи про результати довготривалої роботи та доцент М.Н. Мойсєєва, доповідаючи про ріст щеп в різних умовах освітлення та аерації. Цитологи продемонстрували результати своїх досліджень щодо вивчення культури ячменю. Доцент Л.Д. Зафійовська підготувала доповідь щодо впливу ядра на утворення целюлозної оболонки, професор Д.Я. Персидський познайомив з даними щодо механізму розвитку нестиглих зернівок ячменю. Теоретичні доповіді стосувались висвітленню специфіки вирощування каучукових рослин, зокрема професор О.М. Льовшин зосередив свою увагу на питанні розподілу каучуконосної функції в окремих група системи рослинного світу. Професор М.В. Чорноярів спробував піддати критиці класичне уявлення про біологічне значення каріокінезу для розподілу спадкових властивостей [427]. Таким чином, в умовах окупації, продовжувався обмін наукової інформації, думок, але під контролем окупаційної влади, яка планувала використати науковий потенціал вітчизняних вчених для максимальної експлуатації українських земель.

Продовжувалась експедиційна діяльність вчених. Упродовж весни-літа 1943 р. тривала експедиція по вивченню лікарських рослин в районі м. Сміла при безпосередній участі директора інституту. Однак, через його передчасну смерть 13 липня 1943 р. була припинена [617].

З наближенням фронту для інституту почалась друга «евакуаційна» кампанії, тепер організована вже німецькою владою. За спогадами О.Г. Радде-Фоміної «Інститут ботаніки вивозився в жахливому безладі, колекції та бібліотека були розгромлені» [756, С. 412]. Найбільше німецьких спеціалістів цікавили гербарії, адже він був унікальним не тільки щодо представленої кількості рослин. Він був одним з найбільш науково-оброблених гербаріїв Радянського Союзу.

Професор Г. Вальтер, який відповідав за вивезення майна з інституту до Познані у своїх спогадах описує цей період, згадуючи, що його та українських колег турбувало перш за все збереження ботанічних колекцій, адже німецькими військами планувалось підірвати всі двоповерхові будинки м. Києва. А саме у такому перебувала інституція.

Згідно із доповідною запискою від 8 грудні 1943 р. голови планової комісії АН УРСР П.Т. Марковського, який оцінював стан інститутів Академії після звільнення м. Києва, було вивезено 105 650 гербарних листків (гербарій І.І. Шмальгаузена – 173 пачки та гербарій української флори – 532 пачки та 60 тис. гербарних листків) [222, С. 231]. Г. Вальтер в мемуарах вивезення наукової документації пояснив не тільки як прагнення зберегти її від наслідків війни, але як необхідний робочий матеріал для вчених, що виїжджають разом з німецькими силами. «Оскільки кияни працювали над флорою України, то потрібно було брати с собою в Познань весь гербарій, а також бібліотеку та всі документи» [46, С. 72]. Однак, це була завідомо спланована політика німецької влади. Адже українськими науковими матеріалами планувалось збагатити колекції німецьких наукових інституцій. Крім того, українські вчені боялись помсти радянської влади, тому більшість намагалась виїхати в німцями. Відомо, що супроводжували майно інституту Десятова-Шостенко Н.О., О.Г. Радде-Фоміна, Є.Т. Полонська-Клеопова, Н.Т. Осадча-Яната. На сьогодні достеменно відомо, що виїхали ще 8 співробітників (професор П.В. Савостін; доценти І.Г. Зоз, І.І. Болсунов, Л.Д. Зафійовська; М. Данилевська, Т. Зозуліна, М.І. Бондаренко, І.П. Косач-Борисова) [222, С. 603]. У кожного з них була своя мотивація: хтось мав гіркий особистий чи родинний досвід контактів з репресивною радянською машиною, у когось були тісні зв'язки із західним науковим світом у 20-х – початку 30-х років і тому прагнув продовжити наукову кар'єру в інших реаліях, ніж це було в Радянському Союзі, у де-кого були родичі за кордоном і це був шанс об'єднатись родинам. Але для всіх спільним був страх за своє життя, очікуючи помсту від радянської влади за співпрацю з ворогом.

Згодом керівництво АН УРСР радянська влада вжила низку заходів, аби розшукати та повернути вивезене. На початку 1945 р. частина експонатів, гербарію, обладнання насіннєвої колекції були знайдені в складських приміщеннях села Нейдорф та м. Мислослава поблизу Познані, у березні – наукову літературу в замку м. Хайдельберга, в квітні – гербарій української флори в м. Бенген поблизу Познані та в будівлі готелю м. Берндорф що в Нижній Австрії [222, С. 383–384]. Для супроводу віднайденого майна та повернення його в Україну Академією наук УРСР 5 червня 1945 р. було командировано старшого наукового співробітника М.І. Косця та надано дозвіл на використання для цієї мети трьох закритих вантажних вагонів [222, С. 779]. Хоча згодом з'ясувалось, що майно інституту, особливо гербарій, знаходився у вкрай поганому стані, констатувалось, що гербарій повернувся не в повному обсязі [222, С. 399]. Однак, незважаючи на ці обставини, значні обсяги наукового майна інституту все таки було врятовано [756, С. 156].

Дослідження наукового забезпечення тваринництва в зазначений період відбувалось в межах діяльності *Українського (Крайового) Інституту тваринництва* (нім. Institut für Tierzucht). Інколи вживалась назва «Інститут скотарства та молочного господарства». Директором цієї установи було призначено професора Івана Івановича Клодницького (1884–1949). Німецьким науковим куратором був очільник Центру сільськогосподарських досліджень при РКУ, ректор Інституту тваринництва та молочного господарства при університеті м. Геттінгену, професор Отто Зоммер (нім. Otto Sommer) [394].

Інститут почав діяти з кінця лютого 1942 р., в складі якого працював у різній час від 21 до 53 співробітників із витратами на заробітну платню більше 33 тис. крб. на місяць [680; 763]. Робота інституції була організована у 6 відділах (ВРХ очолював В.А. Прима, вівчарства – М.З. Гелевера, свинарства – А.В. Кондратюк, птахівництва – М.К. Тищенко, бджільництва – В.А. Нестерводський, шовківництва – С.В. Карлаш). Відділи бджільництва та шовківництва працювали на базі Боярського технікуму бджільництва [431]. Вчені проводили статистичну роботу, збирали дані, складали карти про районування тварин в Україні. При

інституті діяло три лабораторії: біохімічна, молочна та відгодівлі сільськогосподарських тварин, що працювали на базі залишеного після радянської евакуації лабораторного обладнання Інституту біохімії АН УРСР. Адже, згідно із оцінкою, зробленою у листопаді 1941 р. директором Інституту біохімії УАН, професором С.Є. Боржковським, який ще до війни керував лабораторією зоотехнічної біохімії Інституту біохімії АН УРСР, інституція не могла самостійно повноцінно працювати [154]. Лишилось лише 7 співробітників, але зберіглась від ушкоджень значна матеріально-технічна база: будівля, біохімічна лабораторія. Лабораторія являла собою спеціально збудоване для біохімічних досліджень приміщення разом з віварієм з тваринами, збережене обладнання кімнат для операцій над тваринами і фізіологічних дослідів, повний набір реактивів, посуду, апаратури, бібліотекою з рідкісними виданнями з біохімічної проблематики. Розглядались варіанти приєднання лабораторії до Інституту гідробіології, Медичного чи Стоматологічного інституту. Однак, у кінцевому рахунку вона стала частиною Інституту тваринництва, зважаючи на сільськогосподарську тематику її довоєнних досліджень та наявності спеціалістів, що її презентували. Так, вчені працювали над практичним застосуванням виробленого в Інституті методів штучної надранньої відгодівлі китайського дубового шовкопряда для одержання не одної, а двох генерацій за сезон; відновлення схожості зерна, ураженого клопом-черепашкою; винайденням біохімічних препаратів, які паралізують дію катепсину в зелених частинах рослин, що консервуються (боротьба за збереження білковини в рослинних консервах і силосах); препаратів з відходів буряківництва для локалізації бурякового довгоносика на неїстівних для нього рослинах з отруєнням інтоксичними.

Таким чином, лабораторію біохімії Інституту тваринництва репрезентував директор С.Є. Боржковський разом із ще трьома співробітниками (В.Я. Горбачевська, Л.А. Дубовцева, О.І. Петренко), які працювали над темою: «Вплив інсуліну на обмін речовин та відкладання жиру у кролів». Лабораторія відгодівлі, очолювана професор С.Й. Ерлер, який до війни був завідувачем кафедри відгодівлі Білоцерківського зоотехнічного технікуму, працювала в складі

ще 5 співробітників (А.А. Микульський, О.Я. Гужовська, З.М. Лугова, В.І. Демін, У.І. Листавичок). Вчені цієї лабораторії вивчали: 1) вплив каротину на обмін речовин та відкладання жиру у кролів; 2) азотистий обмін у вагітних самок кролів; 3) вплив каротину на розвиток шовкопряду; 4) залежність хімічного складу конюшини та проблем травлення у худоби. По першій та другій темам проводились біохімічні аналізи, де визначався вміст вологості, золи, білків, жирів, клітковини, кальцію, фосфору у кормі (буряк, морква, комбікорм, овес) та калових масах тварин, у сечі – загальний азот, кальцій, фосфор, каротин). Для з'ясування впливу каротину на розвиток шовкопряду проводились аналізи вологості листя шовковиці білої (лат. *Morus alba*) та визначення каротину в них. Для визначення хімічного складу конюшини передбачалось здійснити забір матеріалу трьома етапами (до цвітіння, перший та другий покоси) з двох різних полів (в Олександрії та Терезино) та провести детальний аналіз всього вуглеводного комплексу (моно-, ди- та полісахариди, геміцелюлози) та білкового (загальний, білковий, остаточний азот, амідит) [222, С. 594–595].

На дослідній базі в с. Терезино теж діяла лабораторія. Загалом планувалось перевести весь інституту на цю дослідну базу, але до кінця окупаційного періоду цього не відбулося. Підпорядковувався Інституту тваринництва й заповідник Асканія-Нова та Крім того, до його мережі на кінець 1942 р., коли інститут отримав статус «крайового», увійшли: філія в Херсоні, станції в Боярці (Корсунський район, Генеральний округ Київ) – бджільництва та розведення гусені тутового шовкопряда; Заворичі (Бориспільській район, Генеральний округ Київ) – хутрове тваринництво; Асканія-Нова (Генічеський район, Генеральний округ Крим) – утримання та годування тварин.

Науковці інституту активно були долучені до впровадження сільськогосподарської окупаційної політики. Зокрема, вони приймали участь в трьох нарадах присвячених питанню тваринництва. Перші дві проходили в Києві на початку березня та в середині травня 1942 р., друга – у Дніпропетровську в червні 1943 р. [431; 425]. Головна проблематика цих зустрічей торкалась організації заходів по збільшенню поголів'я худоби та заготівлі м'ясної продукції

для Вермахту. З цією метою планувалось розширити мережу дослідних господарств інституту, особливо тих, що спеціалізувались у питаннях розведення та годівлі коней, овець, шовкопряда. В результаті цих нарад на базі інституту було утворено відділ конярства на чолі із зоотехніком В.Д. Юркевичем.

З початком німецької евакуаційної кампанії вся документація інституту, література готувались до вивезення на польську територію до м. Збоншинь (нім. Benschen), а згодом на німецьку – до м. Штутгарта [222, С. 622]. Професор О. Зоммер організовував вивезення наукової документації інституту під час відступу німецьких військ з території українських земель. У 1945 р. частина наукової документації інституції була переправлено до «Інституту Зоммера», Інституту тваринництва та молочного господарства при університеті м. Геттінгену.

Дослідження для потреб рибного господарства репрезентував в окупаційний період на українських землях *Український (Крайовий) Інститут гідробіології та рибальства*, який іноді згадується як Інститут рибного господарства (нім. Institut für Fischereiwissenschaft). До його складу ввійшли співробітники Інституту гідробіології АН УРСР та Інституту рибного господарства Наркомзему УРСР, які з різних причин залишились на окупованій території.

Після створення Української Академії наук (УАН) 20 жовтня 1941 р. було призначено тимчасово виконуючим обов'язки директора інституту гідробіології (професор Д.Є. Белінг). Сприяв відновленню інституту гідробіології, його співробітник, М.Я. Кирпиченко, якого тоді ж було обрано уповноваженим відділу культури та освіти у справах Академії наук. Він фактично був вченим секретарем УАН та відповідав за розробку планів наукових робіт та внутрішній розпорядок по всіх академічних установах [222, С. 428–429]. Як доповідав професор Д.Є. Белінг представникам окупаційної влади у вересні 1941 р.: «Наявний склад наукових співробітників, що перебуває в Києві, дозволяє налагодити дослідну роботу з основних напрямів діяльності Інституту, крім робіт з гідрофізіології» [155]. Адже в окупованому Києві залишилась половина наукового складу Інституту гідробіології. Зокрема, керівники гідробіологічного,

іхтіологічного та санітарно-гідробіологічного секторів, 10 старших та молодших наукових співробітників, 7 лаборантів та 1 аспірант. Після радянської евакуації залишилась значна частина лабораторних матеріалів, посуду, обладнання, окрім оптичного приладдя. Лабораторне приладдя, як і бібліотеку інституту були розпорошені по іншим інституціям, що входили до складу Академії наук УРСР, майно яких не було вчасно вивезено. Зокрема, частина матеріалів перебувала в Інституті мікробіології, інша – Інституті клінічної фізіології. Найбільш цінне устаткування зберігалось у заповіднику «Гористе». Однак, співробітникам інституту гідробіології в короткі терміни вдалось відновити цілісність матеріально-технічної бази установи. Приміщення були також не ушкоджені, що дозволяло ефективно відновити науково-дослідну роботу. З цим проханням у вересні 1941 р. професор Д.Є. Белінг звернувся до окупаційної влади, мотивуючи, що інститут має добру наукову базу для проведення прикладних досліджень, які б стали корисними для міського господарства та у питаннях організації та ефективного ведення рибного господарства. У доповідній записці відділу культури та освіти Київської міської управи до генералкомісара м. Києва про стан інститутів УАН також повідомлялось, що інститут гідробіології з наявними в ньому 19 співробітниками, які репрезентували відділи гідрохімії та санітарної гідробіології цілком працездатний [292].

Використовуючи значний кадровий та матеріальний потенціал, окупаційна влада під час реорганізації науки на українських землях заснувала на базі Інституту гідробіології Інститут гідробіології та рибальства, куди увійшли неевакуйовані співробітники Інституту рибного господарства Наркомзему УРСР. Про відкриття інституту та напрями його діяльності повідомлялось на сторінках окупаційної преси [222, С. 496, 522–523]. Директором установи призначався професор Д.Є. Белінг, авторитет якого німецькі фахівці високо оцінювали. Зокрема, керівник групи «Наука» ОШР Вольфганг фон Франке, відзначав вченого в числі інших «справжніх» науковців, які залишились у Києві, відмічаючи його німецьке походження [182, Арк. 249]. Науковим куратором інституту з німецької сторони призначався професор, доктор Карл Мансфельда (нім. – Karl Mansfeld),

який був директором науково-дослідної орнітологічної станції ім. Фрейхерра фон Берлепша в с. Зеебах, неподалік м. Фрайбург (нім. Staatl. anerkannte Vogelschutzwarte, (Freiherr von Berlepsch-Stiftung), Seebach) [787, S. 73].

Окреслювалась тематика науково-дослідної роботи. Зокрема, вивченням прісних вод України: річок з системою заплавних водоймищ та ставків, де основна увага зосереджувалась на дослідженні Дніпра. Перед науковцями стояли завдання по дослідженню фізичних, хімічних, біологічних особливостей водоймищ, їх продуктивність, ступінь придатності для рибогосподарського використання; вивчення біології водних організмів, насамперед тих, що є об'єктом промислу (риби, молюсків тощо); явища забруднення вод і вплив його на рибу; хвороби риби тощо. У розпорядженні Інституту функціонувала дослідна станція річкового рибальства «Гористе» поблизу с. Старосілля на Дніпрі з мережею дослідних ставкових рибних господарств: біля селища Мала Салтанівка на р. Стугна, що спеціалізувалось на розведенні карпа, та в Пущі-Водиці (розведення форелі) [126].

Філією інституту було визнано науково-дослідний інститут гідробіології в м. Дніпропетровську, що діяв при місцевому університеті [222, С. 514]. Директором інституту було призначено професора М.О. Гордієнка, він же керував сектором гідробіотаніки. Сектор рибальства та іхтіології очолював професор А.І. Дехтяренко; гідробіотаніки – А.І. Берестов; гідрохімічний – Л.С. Калітаєва [220, С. 117]. Інституція продовжувала гідробіологічні дослідження водоймищ степової смуги України (річки, озера, ставки), їх санітарно-біологічну оцінку, рибогосподарські дослідження. Тривало розпочате ще у довоєнні часи вивчення гідробіології колишньої порожистої частини Дніпра та водосховищ Дніпрогеса, через часткове знищення риби ГЕСом. Тому основна діяльність інституту зосереджувалась на розробці практичних рекомендацій щодо штучного відтворення рибних запасів р. Дніпра (частково р. Самари) на ділянці від Кременчука до Нікополя. На сторінках окупаційної преси повідомлялось, що на кінець літа 1942 р. мало бути випущено 105 млн. мальків промислової риби [222, С. 531–532]. Гідробіологічний інститут організував 10 пунктів, що працювали з травня по липень 1942 р. У чотирьох господарствах роботи проводилися винятково

співробітниками інституції, в інших – місцевими рибалками. Керували роботами професори М.О. Гордієнко та А.І. Дехтяренко. На 20 липня, незважаючи на загалом несприятливі метеорологічні умови того літа, були випущені 25,5 млн мальків коропа, ляща, карася та інших порід річкової риби [220, С. 117].

Долучаючись до реалізації сільськогосподарської окупаційної політики, 20 травня 1942 р. за участю співробітників Інституту при агрономічному відділі генералкомісаріату м. Києва спільно з обласним рибним управлінням була проведена нарада з питань рибальства з метою розробки системних заходів у питанні регулювання рибного промислу на Київщині. На цьому зібранні професор Д.С. Белінг виступив з доповіддю про відновлення рибних запасів у річках Дніпро, Десна та Прип'ять. Вчений аргументовано доводив необхідність розгортання роботи по збереженню малька аби збільшити обсяги штучного риборозведення. Для цього пропонувалось організувати очищення прибережної смуги шляхом викошування рослинності, розчищення гирл, контроль за риболовецьким знаряддям [424].

З метою розширення наукової тематики Інституту німецьким керівництвом неодноразово ставилось питання щодо включення Карадазької біологічної станції до науково-дослідної мережі установи. Станція існувала ще з 1907 р. та з 1937 р. входила до складу дослідної мережі Академії наук УРСР. Для детального її обстеження сюди неодноразову приїздив німецький директор Інституту рибного господарства, К. Мансфельд. Після евакуації більшості вчених до м. Уфи в установі залишилось 5 співробітників, яким вдалось зберегти її від розгрому та пограбування. Однак, унікальну колекцію фундатора станції, Т.І. В'яземського, частину бібліотеки було знищено румунськими військами, які були розквартировані неподалік [222, С 317–322]. Куратором цієї інституції було призначено німецького мікробіолога, професора, доктора Вільгельма Шварца (нім. Wilhelm Schwartz), директор Ботаніко-мікробіологічного інституту в Карлсруе (нім. Botanische-Mikrobiologisches Institut, Karlsruhe) [787, S. 55]. Вчений входив до складу залучених співробітників Зондерштабу «Наука» ОШР та співпрацював з Робочою групою «Крим» ОШР, яка була створена 21 лютого 1942 р. та очолювана Гербертом Шмідтом (нім. Herbert Schmidt). До складу РГ

«Крим» входили: Отто Вайссер, Гайнріх Берент, Гайнц Нак та Франц Гінготт [233, С. 110–111]. Професор В. Шварц безпосередньо перебував на станції від 15 серпня по 15 листопада 1942 р., де мав зібрати дані щодо методики мікробіологічних досліджень радянський вчених та оцінити перспективу подальших досліджень [631]. На замовлення ОШР В. Шмідт відбирав найбільш цінну наукову літературу з бібліотеки станції для відправки у відповідні науково-дослідні інституції Німеччини [440, С. 55]. Серед багатьох наукових тем, що розроблялась співробітниками ОШР певне місце належить проблематиці сільськогосподарського освоєння узбережжя Кримського півострова. З цією метою станцію кілька разів відвідували співробітники РГ «Крим» ОШР (Г. Шмідт та Г. Берент), які розробляли тему під робочою назвою «Чорноморське питання» [232, С. 231]. Певне опрацювання стосувалось вивчення результатів діяльності станції, особливо щодо впливу радіаційного випромінювання на рослини [232, С. 398]. Цим питанням особливо цікавився німецький вчений-селекціонер, професор Ганс Штубе, який ще з кінця 20-х років в лабораторіях Інституту селекції ім. Кайзера Вільгельма проводив подібні експерименти [804, S. 201]. Тісно співпрацював з групою й гідрогеолог, професор П.А. Двойченко, який приймав участь ще в роботі Комісії з вивчення виробничих сил Криму у 1920 р. та товаришував з В.І. Вернадським. На замовлення групи професор П.А. Двойченко готував наукові розвідки присвячені геологічним, гідрологічним, ґрунтознавчим питанням, які стосувались проблем сільського господарства («Статистичний облік води для зрошення», «Яким бути кримським степам?», «Водні та фізичні властивості ґрунтів Криму», «Забезпечення його північної частини дніпровською водою», «Наскільки давнім є перетворення південноросійських лесових ґрунтів на степ та яким може бути вирішення цієї проблеми?», «Зрошення сільськогосподарських культур на Півдня України», «Лісосмуги як захист від вітру в степу», «Пшениця Криму») [232, С. 429]. Його висновки та рекомендації були включені до розробки комплексної програми іригації дніпровськими водами Півдня України, яку розробляв Центр сільськогосподарських досліджень.

Тісно співпрацювала в часи окупації з Інститутом гідробіології ще одна академічна інституція – *Інститут гідрології*, який було також відновлено 20 жовтня 1941 р. під егідою УАН та призначено директором професора Київського гідромеліоративного інституту В.М. Терпугова [222, С. 428–429]. Інститут входив до складу технічного відділу Академії та діяв силами 2-х секторів: гідрогеології та гідротехніки. На кінець 1941 р. тут працювало лише 7 наукових співробітників з 20 [222, С. 449–450]. Через те, що майже все обладнання інституції було евакуйовано або знищене інститут було переведено до приміщення Науково-дослідного інституту рибного господарства НКЗ УРСР, яке залишилось неушкодженим. До інституту гідрології приєдналась частина науковців з бувшого інституту рибного господарства, яка не була включена до складу Інституту гідробіології. Це дозволило, незважаючи на лихоліття війни зберегти бібліотеку Інституту рибного господарства Наркомзему УРСР (12 тис. томів), його лабораторне та технічне оснащення, що сприяло швидкому відновленню установи у відбудовчий період [222, С. 234].

Після ліквідації УАН Інститут гідрології підпорядковувався відділу водного господарства Райхскомісаріату «Україна». Під юрисдикцію цього відділу підпадав також *Гідрометеорологічний інститут* [636]. В стінах цього навчального закладу, який відновив свою діяльність на початку 1942 р., за нашими підрахунками залишилась працювати третина професорсько-викладацького складу, основну частину яких складали профільні науковці, тоді як евакуювались переважно викладачі загальних дисциплін, зокрема, кафедри марксизму-ленінізму в повному обсязі. Так, з 14 професорів не евакуювалось 7, з 26 доцентів – 9, з 16 асистентів – 8 та 6 викладачів – з 23 [153, Арк. 75]. Приміщення інституту не були зруйновані, зберіглась досить потужна матеріально-технічна база 3-х факультетів (агро-меліоративного, гідро-меліоративного та торф'яно-меліоративного), що обслуговувались 8 лабораторіями (гідравлічна, гідро-технічна, випробування будівельних матеріалів, хімії, фізики, торф'яна, ґрунтознавства, ботанічна). Директором інституту було призначено доцента Я.О. Сніцара, керівником навчального відділу – доцента П.П. Кубишкіна. Крім навчальної діяльності, яку

відновили лише з березня 1943 р., при інституті продовжувалась дослідна робота, якою керував професор І.Г. Келль. Було затверджено перелік наукових тем, до яких входило вирішення проблем: меліорації України; водогосподарчих потреб Криму; зволоження ґрунту та полезахисні смуги; зрошення Півдня України. Головне завдання, яке постало перед науковцями закладу – розробка комплексної програми меліорації Правобережного Полісся [292].

Науковою роботою дослідної мережі інституту, куди входила Супійська та Сульська дослідні болотні станції, керував професор М.О. Тюленєв, який обіймав посаду завідувача сектором осушування в інституті, координуючи дослідну роботу з вивчення технічних культур та лукових трав [668]. Сприяло відновленню діяльності *Супійської дослідної меліоративної болотної станції* в Яготинському районі Київської генеральної округи (нині Панфільської дослідної станції Інституту землеробства НААН) ситуація в регіоні. Адже після підризу відступаючими радянськими військами меліоративної система р. Супою різко підвищився рівень ґрунтових вод та почався інтенсивний ріст заболочуваності місцевості. Дозволило швидко налагодити наукову-дослідну роботу те, що будівля та частково агрономічна лабораторія Панфіло-Яготинського опорного пункту (довоєнна назва установи, яка діяла з 1936 р.) була збережена, проводились метеорологічні спостереження. Директорами в окупаційний період діяльності станції працювали С.О. Паляничко, який до того завідував науковим сектором в установі, та Д.І. Сергєєв. Практично весь склад співробітників залишився. Так, на станції продовжували працювати М.М. Малинка (агроном), Д.І. Соломко (агрохімік), О.І. Сорокопуд (старший технік), З.А. Паляничко (молодший технік), О.І. Паляничко (метеорологічний спостерігач). Вони продовжили передбачені робочими програмами досліджень попередніх років стаціонарні досліді на площі 140 га. Зокрема, планувалось продовжити вивчення системи обробки і угноєння в сівозміні; агротехніки лучних трав та сортовипробування культур травопільної сівозміни на 22 стаціонарних дослідках. У планах була організація осушення кротовим дренажем болота в с. Панфіли. Але через брак робочої та тягової сили дослідна робота фактично велась лише щодо вивчення впливу агротехнічних

прийомів на сільськогосподарські культури в умовах осушуваного торф'яного ґрунту. Висвітленню цих питань була присвячена стаття професора М.О. Тюленєва «Використання боліт як сільськогосподарських угідь» на сторінках окупаційної газети «Рідна нива» [133].

Складним для співробітників станції виявився й 1942 р. В наслідок несприятливих погодних умов у 1942 р. (пізня весна, тривале підтоплення осушувальної системи) та несвоєчасної та не в повному обсязі організації польових робіт, урожайність на ділянках зі стаціонарними дослідями була вкрай низькою. Через це Гідромеліоративний інститут відрядив на допомогу в організації дослідних робіт групу студентів-старшокурсників під керівництвом професора М.О. Тюленєва. На 1943 р. було заплановано продовжити тематики розпочатої ще з 1938 р. : вивчення довговічності та врожайності певних лучних трав в чистому вигляді; термінів користування і врожайності лучних травосумішей. Започатковувалось вивчення норм висіву тимофіївки лучної на насіння; порівняння силосного і рядкового посіву тимофіївки при посіві її на насіння; доз і термінів внесення мінеральних добрив на врожайність і склад травосуміші; норм висіву насіння лучних трав на врожайність і довговічність лучної травосуміші; внесення мінеральних добрив на врожайність картоплі; результативність застосування мінеральних добрив залежно від глибини обробки ґрунту; вплив кальцію на врожай і якість цукрового буряка; впливу мідних мінеральних добрив на врожайність сільськогосподарських культур [133]. Не зважаючи на зусилля вченого, 1943 р. теж був нерезультативним. Через бойові дії неподалік від станції, що призвело до часткової руйнації будівлі установи, мобілізацією персоналу, науково-дослідна діяльність інституції була фактично зведена нанівець: досліді вчасно не проводились, руйнувались, деякі зовсім призупинені, врожайність на стаціонарних дослідях була вкрай низькою. Це підтверджується висновком М.О. Тюленєва, який у своїй доповідній записці від 9 грудня 1943 р. до Наркомзему УРСР констатував, що дослідна робота велась у досить обмеженому вигляді [62, С. 75].

Згідно із архівними даними відомо, що відновила свою діяльність *Сульська дослідна меліоративна болотна станція* на Сумщині (заснована за ініціативою М.О. Тюленєва у 1934 р. як дослідне поле), яка також підпорядковувалась у науковому відношенні Гідромеліоративному інституту, а в організаційному – відділу водного господарства Райхскомісаріату України. Установа мала продовжувати дослідження щодо вивчення культури болота «Ромен» з метою сільськогосподарського використання. Згідно із архівними документами з'ясовано, що штат станції на 1941–1942 рр. складався з 2-х наукових співробітників та 56 чол., що обслуговували господарство установи. Її загальна площа становила майже 200 га, з яких більше половини становив болотяний масив, і лише четверту частину займали посівні площі. Керівником було призначено на початку 1942 р. агронома М.К. Ковалевича [260, С. 220–221]. На жаль, досі не знайдено документів, які б могли проілюструвати хід науково-дослідної роботи на цій установі та науковий супровід цієї установи вченими Гідромеліоративного інституту.

Відділу водного господарства Райхскомісаріату України підпорядковувалась ще одна інституцій, яка спеціалізувалась на питаннях вивчення сільськогосподарського призначення заболочених угідь – *Сарненська науково-дослідна станція з досліджування боліт на Волині*, яка тісно співпрацювала з Інститутом гідробіології та рибного господарства. Ця установа, що охоплювала болотний масив «Чемерне», була створена ще до початку I світової війни, у 1913 р., але після її початку припинила свою діяльність. У 1921 р. відповідно до умов Ризького мирного договору, до Польщі відійшло 35 тис. кв. км землі колишньої Волинської губернії, зокрема й територія станції. З цього часу почалась активна робота в регіоні щодо розробки комплексної програми сільськогосподарського освоєння болотяної місцевості цього регіону: розроблено та затверджено план меліоративних робіт, організовано курси щодо підготовки спеціалістів-меліораторів, відновлено діяльність Сарненської науково-дослідної станції, яка розпочала роботу лише у 1924 р. На початок 30-х років на станції працювало вже 3 відділи (зоотехнічний, луківництва, землеробства з агрохімічною

лабораторією) з площею під дослідне господарство обсягом 256 га. Упродовж 30-х років протяжність її осушувальної сітки, що складалась із магістральних і бокових каналів, становила 40 км, а дренажної – 60 км. Спостереження велись з 1932 р. і відіграли велику роль у прогнозуванні осушувальних систем на навколишнє середовище [656].

Науковим куратором дослідної станції з німецького боку було призначено відомого вченого в галузі меліорації, професора Хайнца Янерта (нім. Heinz Janert), який очолював інститут господарювання при Кьонінгському університеті (нім. Kulturtechnisches Institut der Universität) [168]. Його було делеговано Райхс-«Службою досліджень» (нім. Forschungsdienst – FD) на окуповані радянські землі в числі групи вчених (6 професорів), що мала обстежити та організувати науково-дослідну діяльність для потреб сільського господарства в районі Ленінграду [683]. Однак, ситуація на фронті завадила цьому. Тому з листопада 1941 р. вчений оселяється в Сарнах та керує дослідною роботою. Основна увага співробітників станції було зосереджено на дослідження вирощування культури кок-сагизу в умовах заболоченої місцевості, що було стратегічно важливим для німецького керівництва. Зважаючи на важливість наряду в контексті німецьких наукових пошуків під час фінальної стадії реорганізації організаційної структури сільськогосподарської дослідної справи, яка відбулась 25 серпня 1943 р., планувалось на базі станції відкрити Крайовий інститут агрокультури та торф'яного господарства (Сарни, Волинь) (нім. Landesinstitut für Landeskultur und Moortwirtschaft). Однак, з відступом німецьких військ з території українських земель проект так не був реалізовано.

З наближенням фронту для гідробіологів почалась друга «евакуаційна» кампанія, тепер організована вже німецькою владою. Уповноваженим щодо організації вивезення майна всіх науково-дослідних установ, які підпорядковувались Центру сільськогосподарських досліджень був доктор К. Майнсфельд, який зосередив першочергову увагу на «евакуації» майна та документації «свого» інституту [222, С. 625]. Майно вивозилось до Познані, де упродовж 1943–1945 рр. українські вчені, які виїжджали, мали працювати для

потреб Третього Райху [222, С. 621]. Згідно зі спогадами українських вчених німецька влада ставила завдання про обов'язковий супровід наукової документації місцевими науковцями та у примусовому порядку змушувала виїжджати. Зокрема, майно Крайового інституту рибного господарства супроводжував його директор Д.Є. Белінг. Вчений вже мав досвід контактів з репресивною радянською машиною (був заарештований у 1932–1937 рр.), тому страх за своє життя, очікуючи помсту від радянської влади за співпрацю з ворогом змусила його залишитись після війни в Західній Німеччині.

Ціною неймовірних зусиль (хитрощі, переховування) співробітникам інституту все ж таки вдалось частково зберегти приладдя для проведення комплексних гідробіологічних, іхтіологічних, меліоративних досліджень та навіть лабораторну оптику, яку було придбано за часів окупації. Частково була збережена бібліотека інституту гідробіології, Карадазької біологічної станції [222, С. 233, 319]. Це дозволило в короткі строки відновити з приходом радянської влади діяльність інституції в галузі гідробіології, гідрології, рибного господарства та меліорації.

Таким чином, гідробіологічні дослідження під час окупації продовжувались силами вчених, які з різних причин не були евакуйовані радянською владою та репрезентували довоєнні інститути: гідробіології, гідрології АН УРСР, Інституту рибного господарства Наркомзему УРСР, Дніпропетровський науково-дослідний інститут гідробіології Дніпропетровського університету, Карадазьку біологічну станцію АН УРСР. Окупаційна влада використала залишений науковий людський та матеріальний потенціал, обмеживши науковців у тематиці досліджень лише для потреб рибництва.

Наукове забезпечення сільського господарства південно-українських земель відбувалось під координаційним началом ЦПУ, що дислокувався в м. Херсон, яким мав значну наукову та матеріальну базу для розгортання наукової роботи. Зокрема, в регіоні працювала єдина в республіці науково-дослідна установа для потреб бавовництва – Українська станція бавовництва (сьогодні це Інститут зрошуваного землеробства НААН України). Під час евакуації було вивезено лише

22 чол., більшість з яких становили очільники установи та структурних підрозділів, представники адміністративно-партійного апарату установи [186]. Німецька окупаційна влада скористалась залишеними ресурсами і вже 10 листопада 1941 р. станція відновила діяльність та офіційно стала називатись *Інститутом бавовництва* [325]. Установа мала подвійне підпорядкування: з одного боку контролювалась уповноваженим з питань бавовництва Центру в Києві, а з другого – відділу бавовника (очолював Зелінг) окружного коменданта сільськогосподарського управління (лейтенант фон Енгельбрехтен), який в свою чергу звітував Миколаївському обласному земельному управлінню (очолював капітан Ефлянд) [147]. Інститут продовжив науково-дослідну роботу згідно із тематичним планом 1941 року, було відновлено штат працівників станції, необхідний для закінчення запланованих дослідних робіт на цей рік, проведено всі роботи по польовим та лабораторним дослідям, збір бавовника на всіх дослідях, підготовчі роботи по селекції зернових, овочевих культур та трав, посіяно озимих культур (33 га) [324]. Спільно з управлінням бавовнозаводів обстежено стан запасів насіння на заводах та заготпунктах, спільно з Херсонською с/г комендатурою проведено облік запасів інсектицидів та фунгіцидів по Херсону, підготовлено звіти за 1941 р. по відділам [276].

На основі аналізу архівних документів підраховано, що впродовж всього окупаційного періоду кількість персоналу становила від 83 до 101 співробітників. Весь цей період установу очолював О.В. Панов. Інститут складався з 6 відділів: агротехніки (С.Д. Лисогоров), агрохімії (Е.Х. Бурзі), фітопатології (П.Г. Єстафієв), ентомології (Л.О. Александров, І.Є. Подкопай), механізації (М.І. Єремич), селекції (О.В. Панов). До Інституту було приєднано дослідне господарство Херсонського СГІ разом з будівлями, лабораторією, бібліотекою та обладнанням, що уберегло його від розкрадання та знищення. Планувалось саме тут проводити дослідну роботу щодо питань зрошуваного овочівництва [513]. Інституту продовжувало, як з довоєнних часів, підпорядковуватись Скадовське дослідне поле та у питанні дослідної роботи щодо бавовника Кримська сільськогосподарська дослідна станція [276].

Згідно із тематичними планами науково-дослідної роботи та звітами відділів за 1941, 1942 та 1943 рр. НДІ бавовництва продовжував працювати над питаннями агротехніки бавовника, люцерни, чергування культур в бавовницькій сівозміні, системи удобрень в бавовно-люцерновій сівозміні та вплив добрив на розвиток та урожайність бавовника, вплив багаторічних трав на фізико-хімічні властивості ґрунту, меліорація засолених ґрунтів [718].

Селекційна робота продовжувалась по двом культурам – бавовнику та люцерни. Завданням щодо селекційних робіт по бавовнику було виведення швидко досягаючих сортів, урожайного сорту з довжиною волокна 29/3- мм та стійкого до гомозу. Дослідження люцерни охоплювала питання що стосувались оцінки існуючих сортів люцерни для впровадження у виробництво та виведення найпродуктивнішого сорту в умовах посушливого клімату Півдня України [494]. Продовжувались дослідні методично розроблені та закладені в попередні роки щодо сортовипробування. Тривали випробування сортів в основному (24 сорти) та розширеному сортовипробуванні (49 сортів); розмноження випробовуваних сортів та насіннева робота з промисловими сортами [488].

Відділ фітопатології вивчав завдання щодо термохімічного обеззаражування бавовника проти гомозу, випробовував сорти бавовника на стійкість проти гомозу та вілту, встановлення причин, що викликають іржаву плямистість люцерни тощо [493]. Питання по освоєнню сівалки для посіву бавовника з одночасним внесенням мінеральних добрив, конструювання та виготовлення кінної гузо-корчувалки, 17-ти рядної зерно-трав'яної сівалки, апаратів для посіву насіння люцерни, кінного комахоуловлювача мотовильного типу, ручної арахісо-лушцилки, кінного чизель-культиватора стояли перед відділом механізації [489].

Відділ ентомології вивчав фумігацію насіння люцерни хлорпикрином в боротьбі з личинками самоїда, вивчалась біологія люцернового усача та розроблялись заходи по боротьбі з ним, випробовувались механічні заходи боротьби зі шкідниками люцерни [467]. Відділ агротехніки опрацьовував питання агротехніки бавовника та люцерни, системи удобрень та чергування культур в бавовницькій сівозміні [486]. Відділ агрохімії досліджував вплив міндобрив на

розвиток та урожай бавовни; дозування бору та строки його внесення; вплив сірки на доступність фосфатів та урожай бавовника; вплив багаторічних трав на фізико-хімічні властивості каштанових ґрунтів; люцерни на фізико-хімічні властивості основних ґрунтових типів зони бавовносіяння; розроблялась система заходів по окультуренню засолених ґрунтів (травосіяння та гіпсування) [487].

Дослідну роботу продовжили й на Скадовському дослідному полі, організованому ще у 1936 р. Не зважаючи на погане матеріально-технічне укомплектування ще з радянських часів та наполягання німецької влади на закриття, цю структурну одиницю інституту вдалось зберегти [514]. Дослідне поле знаходилось в 8 км від м. Скадовська, в південній, найбільш посушливій причорноморській смузі України, що характеризувалась різноманітністю ґрунтового покриву. Саме тут вирішувались питання агротехніки бавовника на комплексних засолених ґрунтах. Упродовж досліджуваного періоду на дослідному полі проводились досліді щодо передпосівної обробки ґрунту під бавовник, норм висіву кондиційного та використання некондиційного насіння бавовника для посіву, дози та співвідношення мінеральних добрив під бавовник, наслідки впливу мінеральних добрив на бавовник та яровий ячмінь, місце внесення добрив в бавовницьку сівозміну, меліораційний вплив на солонці добрив та способи обробки ґрунту, взаємовплив травосіяння та гіпсування та окультурення солонців, вивчення реальних для даних умов схем сівозміни тощо [495].

Питання існування Кримського дослідного бавовницького поля, яке знаходилось в селі Бюйтені Біюк-Онларського району Криму було вирішено по іншому. Установу переведено в кінці березня 1942 р. на Кримську сільськогосподарську дослідну станцію, що знаходилась в селі Ташли-Кіпчак Курманського району (сьогодні с. Клепініно). Дослідною роботою з бавовника опікувався агроном Закоморний під керівництвом професора П.І. Богдана. Впродовж 1942–1943 рр. було закладено 2 дослідні ділянки, де основною науковою проблемою було удосконалення агротехніки бавовника в умовах Криму. Зокрема, проводились досліді щодо впливу норм висіву на урожайність культури (визначено оптимальні норми – 55–65 кг/га), види та строки посіву (визначено

орієнтир температури ґрунту 13°C на глибині 40 см), вплив площі живлення в зв'язку з карбуванням, вивчення ефективності карбування, залежність урожаю від кількості обробок. Друга тема традиційно стосувалась застосування добрив під цю культуру, зокрема – види добрив у підкормці та строки її проведення. Робились загальні висновки щодо середньої урожайності бавовника-сирцю по Кримській дослідній станції, що становив лише 5,3 ц/га, а середній показник по Курманському району становив взагалі 80 кг/га [470].

В результаті науково-дослідної роботи були розроблені для впровадження у виробничий процес «Інструкції по апробації посівів бавовника в Криму та в Україні»; «Інструкції по прогнозу урожаю бавовника»; «Загальні директиви по збору, сортуванню, сушінню та зберіганню бавовника»; «Вказівки по апробації посівів бавовнику», «Вказівки по апробації південної коноплі»; «Керівництво для посівів озимини по бавовнику кінними дисковими сівалками» [177; 198; 199; 200; 449; 648]. Упродовж 8–14 серпня 1943 р. на базі установи пройшли курси по апробації бавовника, які прослухали 45 чол. [681].

У досліджуваний період науково-дослідна робота проводилась на базі новоствореного *Інституту захисту рослин ЦПУ*, який складався з двох відділів: ентомології та фітопатології. Вже на листопад 1942 р. нараховувалось 19 співробітників, однак наукових кадрів не вистачало, про що свідчать листи директора інституту, Александрова Л.О. до науковців Києва з пропозицією переїзду до Херсону, де вказувались різного роду заохочення (заробітна платня, квартира, продуктові пайки, їдальня). Лабораторне устаткування інституту складало частково неевакуйоване майна Херсонське СГІ, Інституту бавовника та для доукомплектування спеціально замовлялось у німецьких фірмах. Наукова проблематика торкалась питань вивчення шкідників бавовника, зернових, городніх культур, кормових трав та розробка заходів боротьби з ними [727]. Зокрема, проводились досліді щодо ефективності німецьких препаратів в боротьбі з головними шкідниками бавовника (тлі, трипси, павутинного кліщика), дії механічних методів боротьби з личинками та дорослими клопами на посівах люцерни, оцінка ураженості різних сортів люцерни жовтим тихіусом та листовим

головним насіннієдом з метою винайдення форм стійких до цього шкідника, вивчення стійкості сортів озимої, ярової пшениці, жита до ураження мухою гессенською, шведською мухою та виявлення причин, що зумовлюють таку стійкість [714]. Інститутом було розроблено рекомендації боротьби з озимою совкою, люцернового клопа, план боротьби зі шкідниками в плодovих садах [492; 528] тощо.

Значна науково-дослідна робота проводилась в *Інституті тваринництва ЦПУ*, який очолив О.Н. Бакало. Інститут складався з відділів ВРХ (О.Н. Бакало), дрібного тваринництва (О.В. Шавлач), вівчарства (М.А. Сапожніков), конярства (Ю.В. Шацький, Л.Н. Дайнеко), харчування сільськогосподарських тварин (Ф.І. Беднягін) та мікробіологічної лабораторії (Н.І. Мальчевська). До кінця 1942 р. тривало укомплектування інституту, про що свідчать листи керівника Центру Півдня України про переведення сюди спеціалістів з Полтави, оголошення про прийом на роботу в місцевій пресі тощо. Загальна кількість працюючих становила від 15 до 24 чол., заробітний фонд інституту складав 358,5 тис. руб. Значне лабораторне та матеріальне устаткування, бібліотека були одержані від сільськогосподарського інституту та закуплено нове лабораторне обладнання, дослідних тварин, чому сприяло окружне управління державними маєтками. Також було організовано дослідні господарства на базі держмаєтків «Українська земля», «Браунфельд» [271].

Згідно із тематичними планами, звітами відділів інституту, які подавались директору щомісяця можна детально відтворити науково-дослідну діяльність установи. Зокрема в інституті розроблялись питання закономірності росту та розвитку молодняка червоної німецької породи ВРХ (Ангельнська порода), впливу різних способів спарювання на статеву потенцію биків-репродукторів, перспективи розвитку бджільництва на Півдні України, випробування придатності вуликів з очерету для утримування в них бджіл, медоносності бавовника, вивчення популяції місцевих кіз, акліматизація німецького м'ясововняного мериноса на Півдні України, породні різновиди коней Півдня України та шляхи їх подальшого удосконалення [185]. Відділ харчування

сільськогосподарських тварин продовжував вивчати проблеми, що розроблялись радянськими вченими ще у довоєнний період: підвищення поживності соломи шляхом обробки її попілом, заміни привозних мінеральних кормів (крейда, вапно, сіль) місцевими мінеральними засобами – золою палива домашніх печей (очерет, дрова, солома). Відділ дрібного тваринництва зосередився на виведенні укрупнених кролів, на проблемах спадковості господарськи корисних ознак у кролів, дослідженні питань багатопліддя овець та збільшення його шляхом гормонального впливу, інбридінгу, як методу селекції у свинарстві, розробки методики інкубації гусячих яєць, ефективні методики вирощування курчат в примітивних господарських умовах [191].

Інститутом тваринництва для потреб виробництва було розроблено та впроваджено Інструкції щодо проведення купання хворих на коросту овець препаратом Антісарніко [80]. В рамках науково-дослідної роботи інституту спільно з райзоотехніками Херсонщини, які підпорядковувались сектору тваринництва Миколаївського генералкомісара, упродовж грудня 1942 р. по травень 1943 р. проведено обстеження місцевих кіз та розроблені рекомендації по збільшенню поголів'я, умов утримання та харчування [271].

Збережені під час німецької «евакуації» племінні тварини Інституту тваринництва були передані Херсонському СГІ імені О.Д.Цюрури, який повернувся з евакуації зі Ставрополя і був офіційно відновлений Постановою РНК УРСР від 20.03.1944 р. [741, С. 100] Вже в наступні роки це дозволило СГІ прийняти участь у Всесоюзній сільськогосподарській виставці (Москва, 1945). В цей навчальний заклад повернулись і науковці, які працювали в окупаційних науково-дослідних інституціях (С.Д. Лисогоров, Е.Х. Бурзі, П.Г. Єстаф'єв, М.О. Сапожніков та ін.), завдячуючи яким було швидкими темпами відновлено науково-дослідну роботу інституту.

Згідно із нашим припущенням низка науковців була залишена на окупованій території зі «спеціальними завданнями», метою яких було максимальне збереження науково-дослідної роботи в умовах окупації, контроль за науково-дослідною діяльністю німецьких науковців та службовців тощо. Адже, відомо що в Херсоні

активно діяла група підпільників, до складу якої входили О.В. Бенюх – директор контрольно-насінневої бавовницької станції, співробітники Інституту бавовництва: С.Д. Лисогоров – завідувач відділу агротехніки, С.О. Гладков – співробітник відділу селекції, Д.Г. Василенко – співробітниця відділу агрохімії [741, С. 94]. Крім того, в Інституті бавовництва працював молодший син професора, етнічного німця Е.Х. Бурзі, В.Е. Бурзі [50], легендарний керівник розвідувально-диверсійної групи, який успішно проводив операції на території Херсонщини.

Однак, варто зауважити, що, у своїх наукових працях вчені жодним чином не згадували про дослідну роботу в окупаційних період. В перші повоєнні роки в звітах установ, наукових статтях ще простежується використання числових даних, результатів дослідів за ці роки. Так, звітуючи про науково-дослідну роботу за 1944 р., директор Української дослідної станції бавовництва, на той час Ф.С. Кузько, використовував у висновках результати роботи 1941–1943 років, одночасно підкреслюючи, що під час німецької окупації було зруйновано всю науково-дослідну роботу установи. Такий самий підхід простежується і в наукових статтях Е.Х. Бурзі, С.Д. Лисогорова, С.С. Раєвської та інших. Пізніше дані цих років взагалі не брались до уваги, тим самим демонструючи відсутність сільськогосподарської науково-дослідної діяльності в роки окупації.

Таким чином, маючи особливі інтереси щодо колонізації південноукраїнських земель окупаційна влада особливу увагу приділила організації сільськогосподарських досліджень на цих землях. Українські вчені продовжили розпочаті дослідження попередніх років, адаптуючи їх для потреб окупаційної влади.

Продовжувалась науково-дослідна робота для потреб сільського господарства в зоні військової адміністрації, де з січня 1942 р. діяв *НДІ сільського господарства* при Харківській міській управі, який об'єднав НД інститути землеробства (професор О.І. Супруненко), тваринництва, механізації сільського господарства, агро меліорації та лісового господарства, експериментальної ветеринарії, НД обласну селекційну, картопляно-овочеву, контрольно-насінневу станції, НДС бджільництва, шовківництва, птахівництва та Центральну наукову сільськогосподарську бібліотеку [222, С 479–483] Згідно із завданнями

німецького керівництва активна робота проводилась щодо удосконалення сільськогосподарського машинобудування. Цим напрямом опікувався директор установи професор Л.П. Крамаренко, який за сумісництвом очолював кафедру сільськогосподарських машин Харківського політехнічного інституту. На замовлення німецького командування було розроблено конструкцію шарнірної залізної та дерев'яної борони, створено механізми зчеплення для нових марок тракторів німецького виробництва. У цей же час вчений розпочав переклад своєї фундаментальної праці «Сільськогосподарські машини: теорія, конструкція та розрахунок» [319]. Восени 1942 р. Л.П. Крамаренко вийшов перший том цієї роботи – «Машини для збирання льону та коноплі» [550, С. 53]. Перед вченими ставились завдання по розробці інструкцій щодо удобрення, боротьби зі шкідниками. За розробку цих питань в межах НДІ сільського господарства відповідав професор М.С. Пищемук [549, С. 93].

Успішно науково-дослідна робота продовжувалась на Харківській селекційній станції, яка входила до складу НДІ сільського господарства. Вчені, які залишились на окупованій території, продовжили дослідження по озимій пшениці, яка була висіяна у вересні 1941 р. (М.А. Голуб, П.В. Кучумов, І.Г. Строна, О.В. Заговора). Тому цінний селекційний матеріал евакуювати тоді не було можливості. Згідно зі спогадами завідувачої групи по озимій пшениці (Ю.І. Коробейнікова), німецьке керівництво не втручалось у методику роботи, що дозволило зберегти насіннєвий фонд та евакуювати його при повторній окупації Харкова у лютому 1943 р. [657, С. 144].

Таким чином, не зважаючи на особливий статус прифронтового регіону, на Харківщині, в зоні військової адміністрації, продовжувалась науково-дослідна діяльність сільськогосподарських науково-дослідних установ, що дало змогу частково зберегти досліди, матеріально-технічну базу установ сільськогосподарської дослідної справи в умовах окупації.

Отже, зважаючи на масштаби наукової діяльності для потреб сільського господарства, яка проводилась науковцями, що з різних причин залишились на окупованих територіях можна з впевненістю стверджувати про неперервність

наукової аграрної думки, продовження розвитку сільськогосподарської дослідної справи в Україні в цей період, однак на замовлення іншої держави.

Висновки до розділу 4

Ідеологія нацистів визначала їх політику щодо освоєння сільськогосподарського потенціалу українських земель та будувалась на концепціях автаркії та розширення «життєвого простору». Визначено, що цільові сільськогосподарські дослідження, які сприяли розробленню заходів щодо експлуатації східноєвропейських, зокрема українських, територій (грунтово-кліматичні особливості, виведення адаптованих до цих умов рослин та тварин, трудові відносини у сільському господарстві) масштабно (до 80%) фінансувались у межах діяльності найпрестижніших наукових організацій Німеччини (Товариство кайзера Вільгельма, Німецький дослідницький фонд), державних органів (Райхсміністерства: продовольства та сільського господарства; освіти та науки; управління регіонального планування; Дослідницька рада Райху). Головна увага приділялася аналізу результатів радянської сільськогосподарської дослідної справи, де акцентувалося на перспективних результатах досліджень інституцій, розташованих на українських землях, як ключовому аграрному регіоні. Для німецьких вчених-аграріїв вторгнення на територію СРСР стало унікальною можливістю перехопити міжнародне лідерство у низці напрямів аграрного дослідництва, узурпувавши радянські наукові ресурси (експедиції із вивчення сільськогосподарського дослідництва українських земель Х. Брюхера, Р. Бьоме, О. Шульц-Камфенхеля та ін).

Зважаючи на значущість наукових об'єктів сільськогосподарського призначення для продовольчої безпеки Німеччини, ці установи знаходились під особливим контролем структур Райхсміністерства окупованих східних територій (РОСТ) та його Центральної служби з дослідження Сходу, Оперативного штабу Розенберга та ін., які проводили їхнє обстеження, вилучали цінне наукове майно, координували відрядження німецьких вчених та спеціалістів на окупованих

територіях, розробляли проекти з реорганізації аграрного дослідництва окупованих територій для потреб Німеччини.

Адміністративно-територіальний поділ українських земель під час окупації та розмежування зон впливу між завойовниками зумовили характер організаційної структури ведення вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи цього періоду. Найефективніше управління сільськогосподарської дослідною справою здійснювалось на території Райхскомісаріату України, де створювались спеціальні координаційні органи управління сільськогосподарськими дослідженнями.

До основних завдань цих органів належали: координація діяльності німецьких вчених-аграріїв на території РКУ; організація науково-дослідної та господарської роботи установ аграрного дослідництва на цій території; розробка міжгалузевих програм розвитку сільського господарства захоплених територій; популяризація досягнень підвладних науково-дослідних установ для німецькомовного простору шляхом функціонування спеціалізованого музею та видавництва з метою ефективного використання здобутків цих інституцій для потреб економіки Третього Райху; контроль за вивезенням наукової документації під час відступу німецьких та румунських військ з українських земель та залучення вітчизняних вчених-аграріїв до ведення аграрного дослідництва на підконтрольних Німеччині територіях у 1944–1945 рр.

У результаті координаційної діяльності, ґрунтуючись на довоєнних напрацюваннях українських вчених, при залученні німецьких науковців було розроблено кілька міжгалузевих програм для розвитку сільського господарства українських земель: проект зрошення Південної України та Північного Криму водами Інгульця та Дніпра; реорганізації помологічної науково-дослідної роботи в рамках загального розвитку садівництва України.

З'ясовано, що вітчизняне наукове аграрне співтовариство, використовуючи різні стратегії виживання в умовах окупаційної політики, змогло самоорганізуватися для збереження, відновлення та налагодження дослідного процесу. Маючи обмежені наукові (кадрові) ресурси для освоєння захоплених

земель, німецька окупаційна влада скористалася цим врятованим науковим потенціалом.

У межах діяльності сільськогосподарських науково-дослідних інституцій, що функціонували під час окупації на українських землях, було завершено розроблення карт: ерозійності ґрунтів; рослинності; ботаніко-географічного поділу України; підготовлено інструкції (щодо обстеження ґрунтів на зараженість шкідниками; апробації посівів, агротехніки, прогнозу врожаю бавовника, коноплі; боротьби з озимою совкою, люцерновим клопом, зі шкідниками в плодovих садах; щодо лікування хворих на коросту овець); проведено експедицію із вивчення лікарських рослин (район м. Сміла), здійснено методичний супровід ґрунтознавчої експедиції територією РКУ; організовано 2 всеукраїнські конференції (сільськогосподарської ботаніки; боротьби зі шкідниками та хворобами сільськогосподарських рослин). Науковці, що репрезентували аграрне дослідництво, беручи участь у виробничих нарадах окупаційної влади як експерти, були активно долучені до впровадження сільськогосподарської окупаційної політики, що сприяло налагодженню продовольчої безпеки Німеччини та її союзників.

РОЗДІЛ 5

ВНЕСОК СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ НАУКОВО-ДОСЛІДНИХ УСТАНОВ У ВІДБУДОВЧИЙ ТА ВИРОБНИЧИЙ ПРОЦЕСИ УРСР УПРОДОВЖ 1943–1945 РР.

Військові дії, які проходили територією УРСР, спричинені Другою світовою війною, завдали величезної шкоди сільськогосподарським науково-дослідним установам та господарствам – більшість інститутів, станцій і полів були повністю знищені, незначна решта дослідних установ – зруйновані та пограбовані. Деякі науково-дослідні установи незабаром після початку війни вдалося евакуювати у глибокий тил, де вони продовжували виконувати наукові дослідження. Військові дії на території УРСР, тимчасова окупація німецько-румунськими загарбниками, вивезення наукового майна нацистами з українських земель призвели до руйнування сільського господарства республіки і повної дезорганізації налагодженої системи сільськогосподарського дослідництва. Після повернення радянської влади на українські території та реєвакуації вчених та наукового майна почалось налагодження організаційної та наукової роботи вітчизняних сільськогосподарських науково-дослідних установ. Ненормована праця науковців, які в найкоротший термін ліквідували негативні наслідки господарювання ворога шляхом відновлення галузевих досліджень та відбудови сільськогосподарського виробництва, забезпечила подальший ефективний розвиток сільського господарства країни.

Встановлення внеску сільськогосподарських науково-дослідних установ у відбудовний та виробничий процес УРСР упродовж 1943–1945 рр. є потужним базисом для неупередженого відображення минулого і ефективного планування перспективного аграрного виробництва у країні. Важливим є з'ясування особливостей державного регулювання галузевих наукових досліджень за різними напрямками сільськогосподарського виробництва в УРСР. Зокрема визначення наукового забезпечення галузей землеробства і рослинництва, плідівництва, виноградарства та виноробства; встановлення шляхів відновлення наукових

досліджень у напрямі селекції та насінництва сільськогосподарських культур; визначення напрямів відтворення науково-організаційного процесу в агроеліорації та механізації сільського господарства, а також наукового підґрунтя відбудовних процесів у тваринництві.

5.1. Особливості державного регулювання галузевих наукових досліджень

У період німецько-румунської окупації відбувалась абсолютна експлуатація місцевого населення та значне вилучення сільськогосподарських ресурсів. Це спричинило цілковиту руйнацію народного господарства у всіх областях УРСР, що перебували у зоні здійснення воєнних дій. Величезні збитки були завдані сільському господарству країни грабіжницькою політикою окупантів, а також руйнівними заходами при їх відступі. Крім того, до значних втрат призвели бойові дії та евакуація науково-дослідних установ у тиллові райони Радянського Союзу [81, С. 100]. Величезними були збитки у сільськогосподарській галузі через масове знищення багаторічних дослідів на дослідних полях, станціях та у колгоспах. Суттєвим було скорочення посівних площ, що спричинило стрімке зниження показників урожайності сільськогосподарських культур у землеробстві та рослинництві, а також поголів'я у тваринництві [165, Арк. 7; 162]. За загальними підрахунками, УРСР було завдано найбільших збитків серед всіх союзних республік СРСР, що становили 285 млрд крб., або 42% [454, С. 27].

Під час наступальних і відступальних бойових дій радянських та німецьких військ, а також їх бомбардувань, у руїни перетворились 27 910 колгоспів, 872 радгоспи, 1300 машинно-тракторних станцій УРСР. Повністю було зруйновано матеріально-технічну базу всіх галузей сільськогосподарського виробництва країни. Зокрема знищено 56 128 тракторів, 24 128 комбайнів, виведено з ладу 1 187 тис. сільськогосподарських машин різного призначення [660, С. 9]. У сільському господарстві країни після відступу німецько-фашистських загарбників чисельність тракторного парку і

сільськогосподарських машин порівняно з довоєнним періодом зменшилась втричі, комбайнів – у п'ять разів. Відступаючи під натиском радянських військ, німецько-фашистськими загарбниками було вивезено на Захід велику кількість продовольчих та сировинних ресурсів. За період окупації до Німеччини з колгоспів УРСР відправили: зерна і борошна – 4 415 тис. т., картоплі, овочів і фруктів – 1 310 тис. т, сіна – 458 т [735, Т. 3 С. 155].

Загалом упродовж 1941–1945 рр. у сільській місцевості УРСР було зруйновано 1 808 тис. будинків. Крім того, забито і вивезено до Німеччини: великої рогатої худоби – 7 594 тис. голів, свиней – 9 333 тис., овець і кіз – 7 317 тис., птиці – 59 297 тис., коней – 3 311 тис., знищено або вивезено зерна – 17 307 тис. т. [810] Внаслідок бойових дій, а також за вказівками як радянських, так і німецьких органів влади, у колгоспах країни було знищено будівель – понад 230 тис., посівів сільськогосподарських культур – 18 млн га, вирубано садів і виноградників – 144 тис. га [735, Т. 3., С. 156].

По мірі визволення українських територій від військ Німеччини та її союзників, ЦК КП(б)У та РНК УРСР затверджували постанови щодо відновлення діяльності науково-дослідних установ НКЗ УРСР. Першим документом стала постанова РНК УРСР №545 «Про відновлення діяльності сільськогосподарських науково-дослідних установ НКЗ УРСР» від 13 грудня 1943 р. [313, Арк. 364]. Згідно із цією постановою було відновлено роботу 5 українських науково-дослідних інститутів аграрного спрямування, Центральної наукової сільськогосподарської бібліотеки, 8 НДС. Масштабне відновлення науково-дослідної мережі НКЗ УРСР здійснювалось згідно із постановами РНК УРСР №232 від 18 березня, №495 від 15 травня, №678 від 17 червня 1944 р. Відповідно цих документів поновлювалась діяльність 59 науково-дослідних установ міністерства. Зокрема, Центральна наукова сільськогосподарська бібліотека, 10 науково-дослідних інститутів, 26 науково-дослідних станцій, 15 дослідних полів, 7 опорних пунктів [77](Додаток У). Одночасно розширювалась мережа науково-дослідних установ. Через значне поширення чуми птиць на території республіки та для розробки ефективних заходів боротьби проти епізоотій серед домашньої

птиці, дрібних сільськогосподарських тварин, риб та бджіл 7 жовтня 1944 р. організовано Українську НД ветеринарну станцію [660, С. 391–392]. У 1945 р. у західних областях УРСР організовано нові дослідні установи республіканського значення. Зокрема з метою наукового забезпечення сільського господарства Львівської області згідно із дозволом РНК СРСР №36–10 «Про організацію дослідних установ у західних областях УРСР» від 25 березня 1945 р. та постановою РНК УРСР №775 «Про організацію Львівської науково-дослідної станції рільництва» від 12 травня 1945 р., розпочато діяльність Львівської науково-дослідної станції рільництва та дослідних полів у Дрогобицькій і Станіславській областях УРСР [660, С. 582–583]. Для проведення комплексної науково-дослідної роботи по сільському господарству в складі станції утворили: відділ агротехніки та хімізації, овочівництва, селекції та насінництва, кормодобування, захисту рослин, економіки та організації сільського господарства, лабораторію агрохімії, ґрунтової мікробіології, сільськогосподарської агрометеорології. В її розпорядження передали земельну площу бувшого фільварку в селі Пікуловичі Новояричівського району з усіма будівлями, сільськогосподарськими машинами, робочою та продуктивною худобою. Особлива увага приділялась відновленню роботи дослідно-селекційних станцій. З цією метою було прийнято розпорядження РНК УРСР щодо першочергових будівельно-відновлюваних робіт, забезпечення будівельними матеріалами, елітним селекційним фондом, тяговою та робочою силою, тракторами [660, С. 254–258]. Загалом на капітальні ремонти цих установ лише у 1944 р. виділялось урядом 1,5 млн. крб. [660, С. 503–504].

У порівнянні з мережею у довоєнний період загальна кількість науково-дослідних установ зменшилася майже на 61 % (з 97 до 60 одиниць). Це відбулося за рахунок скорочення кількості опорних пунктів, що були організовані у колгоспах (42 – у 1941 році, 7 – у 1944 році) [660, С. 355]. Причиною стало те, що за часів окупації найбільше було зруйновано опорних пунктів в колгоспах. Поряд з цим, на 1 серпня 1944 р. в системі НКЗ УРСР відновили діяльність 94 % інститутів, станцій і полів порівняно з 1941 р. [77, Арк. 371–376; 560; 561]. Через

військові події більше як наполовину (53,5%) зменшилося фінансування аграрного дослідництва із державного бюджету і становило 9,1 млн. крб [313]. *(Додаток Г)*. Однак, навіть ця сума не була використана лише на половину, що пов'язано з дефіцитом товарів та послуг у цей період. Суттєвих руйнувань зазнала матеріально-технічна база *(Додаток Д)*

Основний характер руйнувань, заподіяних науково-дослідній мережі німецькими військами полягав у майже повністю зруйнованих лабораторіях (агрономічні, фізіологічні і селекційні, технологічної переробки сільськогосподарської сировини), що були на дослідних станціях; порушенні сівозміни у довгорічних дослідах на дослідних полях і станціях; знищено продуктивне тваринництво і птахівництво на більшості дослідних полів і станцій; знищено або вивезено значну частину наукової літератури із бібліотек наукових установ [810].

Із науково-дослідних установ найбільш потерпіли Українські науково-дослідні інститути агролісомеліорації, гідротехніки і меліорації, плідівництва. Майже зовсім знищені лабораторії і порушені сівозміни на Красноградській дослідній станції, Поліській науково-дослідній станції тваринництва, Одеській науково-дослідній станції рільництва, Українській науково-дослідній станції рисосіяння, Валківському дослідному полі, Синельниківському дослідному полі та ін. [660, С. 360].

Упродовж 1943–1945 рр. для розширення науково-дослідної роботи проблемною була відсутність потрібного лабораторного обладнання. У довоєнний час забезпечення дослідного процесу лабораторним склом, хімічними реактивами, фільтрувальним папером, аналітичними і технічними терезами, мікроскопами, калориметрами, психрометрами, звичайними та ґрунтовими термометрами здійснювали спеціальні організації. За часів окупації вищенаведені матеріальні засоби були вщент знищені, і лише евакуйована у східні області СРСР їх незначна частка повернулася до науково-дослідних інститутів, станцій і полів. Проте ця кількість була вкрай недостатньою для виконання науково-дослідних робіт. Крім того, нормальну роботу по закладці польових дослідів гальмували певні труднощі

з тягловою силою на дослідних полях. Так, на 100 га площі припадало лише 4,1 тракторних, 1,4 – кінських сил, що призводило до несвоєчасного виконання польових робіт. Адже за підрахунками фахівців оптимальна потреба становила на 10 га орної землі 1 кінська сила, а на 300–350 га – 15-ти сильний трактор [660, С. 363–364].

За роки Другої світової війни відбулись суттєві зміни кадрового складу у науково-дослідних установах аграрного спрямування. Значна кількість вчених-аграріїв, що були мобілізовані на 1944–1945 рр. ще перебували у складі Червоної Армії; частина вчених, евакуйованих у тилі регіони Радянського Союзу залишалась там, частина, які з різних об'єктивних та суб'єктивних причин опинилась на окупованій ворогом території, після звільнення земель були вивезені відступаючими німецькими військами, де-які з них, побоюючись політичного переслідування так і не повернулись до Радянського Союзу. Певна кількість науковців під час військових дій на території українських земель втратила життя в наслідок підпільної діяльності, голоду та нелюдських умов життя. У відновленій мережі науково-дослідних установ НКЗ УРСР на 1944 р. нараховувалося лише 186 старших наукових співробітники, що становило 35% порівняно з 1941 р. З цієї кількості директорів та професорів – 19 осіб, з науковим ступенем – 85 осіб, кандидатів сільськогосподарських наук – 66 осіб. Лише у складі науково-дослідних інституцій системи Наркомзему УРСР кількість науковців скоротилась на 73,5%. У середньому заповнення штату мережі науково-дослідних установ НКЗ УРСР становило 62%. Змінився й гендерний показник: вдвічі збільшилась відносна присутність жіноцтва в аграрній науці. Пояснює ці зміни не тільки мобілізація чоловічого населення, але й пріоритет, що надавався при евакуації наукових інституцій професорським кадрам, адміністративному керівництву, більшість з яких становили чоловіки (серед "захищених" вчених до війни лише 20% були жінки) [279; 810].

На початок серпня 1944 р. усі науково-дослідні інститути, станції та поля були забезпечені лише професійним керівним складом – директорами, заступниками директорів з наукової роботи та головних бухгалтерів. Особливо

гостру потребу в наукових кадрах відчували Поліська НДС рільництва, науково-дослідні станції, дослідні поля в Західних областях УРСР, а також селекційні овочево-картопляні станції в Одесі та Сталіно. Для задоволення потреб у наукових кадрах було розширено роботу очної і заочної аспірантури в усіх НДІ НКЗ УРСР, а також збільшено кількість наявних наукових співробітників завдяки підвищенню їх кваліфікації. Наприкінці 1944 р. на навчання за програмою підготовки наукових кадрів через аспірантуру було направлено 70 осіб, з яких 55 – на заочне відділення [660, С. 340–345]. Однак, реальні результати були невтішними. Згідно із прогнозом фахівців, які робили висновки по даним довоєнних років лише 10% аспірантів успішно завершували навчання та захищали наукові роботи [595, Арк. 90]. Ще з довоєнних часів кадрове забезпечення сільськогосподарських науково-дослідних установ науковими співробітниками порівняно з іншими категоріями працюючих становило 45%. Крім того, зверталася особлива увага на підготовку співробітників середньої кваліфікації (лаборантів, техніків і молодших наукових співробітників) з числа молоді, яка закінчувала середні школи, а також і з практиків, які могли включитись в науково-дослідну роботу [280; 810].

Управління діяльністю галузевих науково-дослідних установ у відбудовний період продовжував здійснювати Сектор науково-дослідних установ НКЗ УРСР. Однак, цей структурний підрозділ систематично не справлявся із завданнями щодо координування діяльності науково-дослідних установ мережі НКЗ УРСР. Підтвердженням цьому слугують матеріали Колегії Наркомзему УРСР 29–30 серпня 1944 р. [660, С. 334–339] Ця проблема поставала ще у довоєнний час, однак відбудова мережі потребувала ще більшої концентрації та злагодженості адміністративної роботи. Через це НКЗ УРСР ініціював збільшення кількості штатних одиниць Сектору з 8 затверджених на 1944 р. до 15 [660, С. 548–549], як це передбачалось ще у 1940 р. Така необхідність була пов'язана з потребою організації зусиль щодо відновлення матеріально-технічної бази мережі: забезпечення лабораторним устаткуванням, технікою, племінною та робочою худобою. Таким чином, Сектор при остаточній його організації повинен був мати

фахівців: планово-фінансової групи (4 штатні од.); групи постачання (3 шт. од.), яка відповідала за забезпечення тягловою силою, продуктивною худобою, сільськогосподарськими машинами і тракторами; 3 інструктора-методиста з рослинництва, тваринництва, механізації і меліорації, аспірантури. У цей час змінюється керівництво Сектору – замість управлінця С.В. Абрамовича структуру очолив науковець, який добре знав проблеми вітчизняного сільськогосподарського дослідництва – професор О.Т. Калачиков, який був заступником директора з наукової роботи УНДІ соціалістичного землеробства. Його першими розпорядженнями в якості очільника науково-дослідної мережі НКЗ УРСР стала посилена увага до капітального ремонту усіх приміщень науково-дослідних установ [660, С. 192–193]. Крім того, згідно із наказом НКЗ УРСР від 31 травня 1944 р. сектор провів масштабну роботу по інвентаризації всього уцілілого майна мережі [660, С. 204–205]

Необхідність швидкого налагодження централізованого оперативно-організаційного і науково-методичного керівництва аграрним дослідництвом спонукала до змін в координуванні галузі. В цей період знову висувається теза про відновлення Наукової Ради при НКЗ УРСР (О.І. Душечкін), створення певних координаційних установ з рільництва, що поєднало би науково-дослідну мережу НКЗ УРСР та НК харчової промисловості СРСР (Ф.А. Попов). На засіданні згаданої колегії розглядались різні проекти координаційних змін сільськогосподарського дослідництва, в результаті чого було створено Інспекторську групу в складі 15 чоловік з висококваліфікованих наукових працівників інститутів [700]. Вже у вересні 1945 р. таке об'єднання почало функціонувати. В її обов'язки входило перевіряти роботу науково-дослідних установ, а потім колегіально, із залученням зацікавлених галузевих інститутів обговорювати діяльність кожної установи, готувати пропозиції щодо її покращення. Ці пропозиції пізніше узаконювали у вигляді наказів або рішень керівних партійних і радянських органів.

За період відновлення роботи мережі науково-дослідних установ Наркомзему УРСР, Сектор провів чималу організаційну роботу. Оформив через

відповідні вищі інстанції всю мережу, організував її фінансування і апробував науково-тематичні плани науково-дослідних установ. Значних результатів було досягнуто в упорядкуванні експериментальної бази інститутів і дослідних станцій, опрацюванні положення про інститути, дослідні станції, дослідні поля і їх експериментальні бази. Ці тимчасові положення було затверджено керівництвом Наркомату, вони стали юридичною основою для роботи науково-дослідних установ. Зокрема, уточнювались форми та методи, методичні принципи роботи, визначались напрями роботи структурних підрозділів, чіткіше прописувалась взаємодія інститутів з їх експериментальною базою тощо [660, С. 207–215]. У майбутньому планувалося шляхом відповідного диференціювання тимчасових положень розробити типові положення (статути). Зібрано матеріали по основних показниках господарсько-організаційного і кадрового стану дослідної мережі. Співробітники сектору надали допомогу в укомплектуванні керівним складом – директорами, заступниками директорів, завідуючими лабораторій, інструкції до набору, учбові програми за профілями, фінансування підготовки аспірантури тощо [810].

Внаслідок проведеної Сектором науково-дослідних установ Наркомзему УРСР в 1944 році організаційної роботи за кожним інститутом разом із підпорядкованою йому мережею дослідних станцій, полів та опорних пунктів було закріплено для обслуговування певну ґрунтово-кліматичну зону УРСР. Київська, Вінницька, Кам'янець-Подільська, Житомирська, Ровенська, Волинська, Львівська, Тернопільська, Чернівецька, Дрогобицька, Станіславська і Чернігівська адміністративні області обслуговувалися УНДІ соціалістичного землеробства Києва. Однойменний інститут, розташований у Харкові, в науково-методичному відношенні обслуговував Лівобережний Лісостеп УРСР (Харківська, Полтавська і Сумська області); УНДІ зернового господарства – Степ України (Дніпропетровська, Сталінська, Ворошиловградська, Одеська, Миколаївська, Херсонська, Запорізька та Ізмаїловська обл.); Цюрупинська НДС виноградарства і освоєння пісків Нижнього Дніпра – Південь української республіки; Українські НДІ механізації сільського господарства, тваринництва,

експериментальної ветеринарії, плідівництва, гідротехніки і меліорації, агролісомеліорації обслуговували всю територію УРСР. З метою усунення організаційних хиб, пов'язаних з існуванням двох НДІ соціалістичного землеробства – в Києві і в Харкові – НКЗ порушив перед Раднаркомом УРСР питання про перетворення харківської установи на філію Українського НДІ соціалістичного землеробства, розташованого в Києві [600].

Важливим поштовхом у розвитку аграрної науки стало переведення фінансування мережі її науково-дослідних установ з місцевого бюджету на республіканський. Надаючи особливого значення відновленню існуючих і організації нових дослідних полів та опорних пунктів – установ, які найбільше постраждали у роки війни – НКЗ УРСР наказом за № 234 НКЗ УРСР від 15 травня 1945 р. постановив у другому кварталі 1945 р. практично здійснити перехід на фінансування з республіканського бюджету дослідних полів та опорних пунктів, які відновили свою діяльність на підставі постанов РНК, і фінансувались до цього часу з місцевих бюджетів. До 25 травня 1945 р. розглядались та затверджувались тематичні плани і кошториси науково-дослідних організацій. З третього кварталу розпочалось фінансування дослідних полів та опорних пунктів через відповідні науково-дослідні інститути; затверджувалось положення про порядок планування, фінансування, бухгалтерської та оперативної звітності, контролю в системі науково-дослідних установ НКЗ УРСР [660, С. 27].

В обов'язки Сектору науково-дослідних установ Наркомзему УРСР було також покладено відновити дорадчі функції науково-дослідних установ. Слід було розробити план відвідування екскурсантами науково-дослідних інститутів, станцій, організувати тісний зв'язок земельних відділів з роботою науково-дослідних установ через проведення науково-технічних нарад, наукових конференцій про досягнення і втілення у виробництво наукових висновків їх роботи, а також організувати друкування в пресі й видання науково-дослідними організаціями висновків за попередні роки їх діяльності з тим, щоб робітники райземвідділів мали можливість використовувати їх в роботі по підвищенню врожайності сільськогосподарських культур і продуктивності тваринництва в

колгоспах. Вони надавали поради колгоспам і радгоспам щодо правильної організації території господарювання та ефективного використання сільськогосподарських машин [219]. Неодноразово постачали колгоспам і радгоспам сортове насіння, готували спеціалістів сільського господарства, допомагали організувати роботу безпосередньо у полях. Співробітники науково-дослідних установ систематично виїжджали у сільську місцевість, де здійснювали інструктаж бригадирів і ланкових, розробляли схеми перехідних сівозмін, організовували роботу зі знищення шкідників у полях [696, Арк. 354]. Впровадження зазначених заходів забезпечило у 1944 р. успішне виконання весняного посіву сільськогосподарських культур. Колгоспи УРСР засіяли 8 млн га ріллі, а до кінця весни виконали план посіву ярих колосових культур на 117%, цукрових буряків – на 106%, соняшнику – на 119% [299, С. 493].

Відновлення сільського господарства було тісно пов'язано з відродженням поліграфічної галузі та популяризацією досягнень НДУ аграрного спрямування. Ще у грудні 1943 р. було утворено Управління у справах поліграфії та видавництва при РНК УРСР, а вже від 20 вересня 1944 р. відновлювали діяльність усі поліграфічні підприємства республіки [243, С. 69]. З того часу розпочинає свою роботу Державне видавництво сільськогосподарської літератури (м. Харків), у якому було випущено у 1944 р. лише 22 найменування, а вже у 1945 р. – 57. Було відновлено видання збірників праць НДУ (1944 – 4, 1945 – 5). З січня 1945 р. відновлювалось видання науково-виробничих масових сільськогосподарських журналів – «Сільське господарства України», «Соціалістичне тваринництво», «Сад і город», «Ветеринарна справа», «Технічні культури» [660, С. 550–551].

У відбудовний період плідну діяльність, спрямовану на розвиток сільського господарства країни, розгорнули науковці Академії наук УРСР. Ще створена в умовах евакуації Лабораторія сільськогосподарської механіки при Відділі технічних наук АН УРСР об'єднала зусилля науковців щодо відродження сільськогосподарського машинобудування на нових засадах. З поверненням з евакуації академік О.Н. Соколовський восени 1944 р. піднімає питання про необхідність створення в структурі АН УРСР Лабораторії ґрунтознавства як

початкового етапу у створенні відповідного інституту. Адже питання агрогрунтознавства частково розглядались під час евакуаційного періоду в історії Академії, в межах Інституту геології [222, С. 331–334]. За постановою Президії АН від 23 березня 1945 р. та за Постановою РНК УРСР від 6 квітня 1945 . у складі Відділу фізико-хімічних та математичних наук АН УРСР утворено Лабораторію ґрунтознавства АН УРСР у м. Харкові.

Однак галузь потребувала комплексного науково-теоретичного підходу, коли при збільшеному фінансуванні та централізації відбувався швидкий інституційний розвиток, що демонстрували інші галузі науки в цей період. З цією метою на початку 1945 р. на засіданні Президії Академії наук УРСР було розглянуто питання створення у її структурі мережі науково-дослідних установ, які на наукових засадах повинні були вирішувати проблеми сільськогосподарського виробництва країни. Вже 20 квітня 1945 р. Президія затвердила постанову про створення Комісії з організації Відділу сільськогосподарських наук АН УРСР [75, С. 21]. До її складу були включені видатні вчені – академіки АН УРСР М.М. Гришко, О.І. Душечкін, члени-кореспонденти АН УРСР – В.Ф. Старченко (міністр сільського господарства УРСР), П.А. Власюк, П.С. Погребняк, Я.В. Ролл, Л.І. Рубенчик, професор О.П. Маркевич [76, С. 109].

У середині 1945 р. Президія АН УРСР розглянула пропозиції Комісії щодо створення у її структурі Відділу сільськогосподарських наук у складі таких установ мережі АН УРСР: зокрема Інституту ґрунтознавства – на базі Лабораторії ґрунтознавства та відділу мікробіології ґрунтів Інституту мікробіології; Інституту фізіології рослин і агрохімії – на базі відділу фізіології рослин Інституту ботаніки; Інституту ентомології, паразитології і фітопатології – на базі відділів ентомології і паразитології Інституту зоології; Інституту генетики та селекції – на базі відділів генетики і селекції Інституту зоології та селекції; Інституту рослинництва – на базі існуючого Інституту соціалістичного землеробства НКЗ УРСР у м. Харків; Інституту лісівництва – на базі відділу екології Ботанічного саду та дослідного лісництва; Інституту сільськогосподарської механіки – на базі Лабораторії

сільськогосподарського машинобудування та проблем сільськогосподарської механіки.

Крім того, Комісія звернулася з проханням до Президії зарахувати до складу Відділу сільськогосподарських наук академіків АН УРСР: Т.Д. Лисенка, А.О. Сапегіна, В.П. Поспелова, О.Н. Соколовського, В.Я. Юр'єва; членів-кореспондентів АН УРСР: Є.В. Зверезомб-Зубовського, П.М. Василенка, П.О. Свириденка, Я.С. Модилевського, М.Г. Попова та інших. А також звернутися до РНК УРСР з клопотанням про дозвіл здійснення додаткових виборів до складу АН УРСР дійсних членів і членів-кореспондентів за різними спеціальностями. Зокрема дійсних членів за напрямками: рослинництво, агрофізіологія, сільськогосподарська механіка, селекція рослин, генетика, лісівництво; членів-кореспондентів за напрямками: ґрунтознавство, рослинництво, агрохімія, фітопатологія, паразитологія, селекція рослин, селекція тварин, технологія та первинне перероблення сільськогосподарської продукції [75, С. 14–15]

Наприкінці серпня 1945 р. Президією було погоджено створення у структурі АН УРСР Відділу сільськогосподарських наук з такими установами: Інститутом фізіології сільськогосподарських рослин і агрохімії, Інститутом генетики і селекції, Інститутом ентомології та фітопатології, Інститутом лісівництва. До складу створеного Відділу сільськогосподарських наук з Відділу технічних наук АН УРСР були переведені – лабораторія машинобудування та сільськогосподарської механіки; з Відділу біологічних наук – лабораторія ґрунтознавства і Ботанічний сад [75, С. 16–17].

Незабаром у жовтні 1945 р. РНК УРСР та ЦК КП(б)У затверджено постанову про організацію у структурі АН УРСР Відділу сільськогосподарських наук з метою створення єдиного керуючого органу сільськогосподарської науки для всебічного і повного вирішення теоретичних питань, пов'язаних з підвищенням родючості ґрунту, виробництвом нових, більш урожайних культур, розробленням ефективної системи живлення рослин, а також для вирішення проблем сільськогосподарського машинобудування і тракторобудування [75, С. 18–19]. Завдання Відділу сільськогосподарських наук АН УРСР полягало у

вирішенні найактуальніших для сільськогосподарської науки теоретичних проблем, які не могли здолати галузеві науково-дослідні інститути, станції та поля. Крім того, завдання полягало у широкому та ефективному практичному впровадженні результатів теоретичних розроблень вчених у сільськогосподарське виробництво. Адже, впродовж 1944 р. вченими АН УРСР було випущено лише 11 наукових праць, присвячених питанням сільського господарства, а 1945 – 25.

Крім організаційних змін, які переживала сільськогосподарська дослідна справа у період відбудови країни, змінилось і ставлення до науковців, як потужного потенціалу у відновленні народного господарства. Усі реорганізаційні процеси галузі першочергово обговорювались на засіданнях наукових колективів, які вносили свої пропозиції, надавали проекти змін тощо. За високі результати наукових розробок упродовж 1943–1946 рр. держава відзначила вчених численними нагородами та преміями. У вересні 1944 р. у зв'язку зі святкування 25-річчя АН УРСР Указом Президії Верховної Ради СРСР було нагороджено Орденом Леніна академіка АН УРСР А.О. Сапегіна, орденом Трудового Червоного прапора – дійсного члена АН УРСР К.Г. Воблого, доктора сільськогосподарських наук В.Я. Юр'єва, орденом «Знак Пошани» - чл.-кор. АН УРСР П.А. Власюка, В.Я. Юр'єва Ціла плеяда вчених була відзначена медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» – М.А. Любинський, М.М. Підоплічко, Я.В. Ролл, М.О Зеленский, Б.Г. Левитський, О.Т. Калачиков та багато інших [732]. Героєм Соціалістичної праці у 1945 р. став академік Т.Д. Лисенко. Сталінську премію другого ступеня за створення високоврожайних сортів пшениці вже після війни отримав В.Я. Юр'єв. За досягнення в роботі по успішному відновленню діяльності науково-дослідних установ, активне розгортання науково-дослідної роботи і одержання значних успіхів у виконанні науково-тематичного плану в 1944 р., за організацію допомоги колгоспам в ліквідації наслідків військових дій на теренах українських земель у грудні 1944 р. 17 наукових співробітників системи НКЗ УРСР були нагороджені грошовими преміями [401]. За значні досягнення у науково-дослідній роботі вчені нагороджуються відзнакою «Відмінник соціалістичного землеробства». Так,

першим відзначено селекціонера І.Я. Магомета, директора Сквирського дослідного поля, який за виведення низки цінних сортів плодовоовочевих рослин отримав відзнаку, іменний годинник та грошову премію [660, С. 581]. Відзнаками були відмічені селекціонери науково-дослідної мережі ВНДІ цукрової промисловості, яка підпорядковувалась Наркому харчової промисловості СРСР. Зокрема, за успішне розгортання селекційної роботи в Середній Азії, збереження та розмноження цінних селекційних зразків цукрового буряку 35 наукових співробітників були нагороджені іменними відзнаками та грошовими преміями [709, Арк. 18]. Престиж науки під час війни значно виріс. Вже у березні 1946 уряд навіть випустив спеціальну постанову, якою надавались значне підвищення зарплатні для наукових співробітників дослідних інститутів, особливо тим, які займали адміністративні посади [44, С. 2]. Вчені забезпечувались перевагами в отриманні житла, продуктів та одягу, автотранспорту [660, С. 606]. Ці привілеї особливо були відчутними на тлі тотальної післявоєнної руїни та дефіциту товарів.

Таким чином, упродовж 1943–1945 рр. вченими науково-дослідних установ НКЗ УРСР вирішено значні проблеми як у напрямі організаційно-господарського зміцнення науково-дослідних інститутів, дослідних станцій та полів, так і щодо подальшого розвитку сільськогосподарської дослідної справи у країні. Велике значення науковці надавали посиленню допомоги колгоспам і радгоспам УРСР у напрямі ліквідації наслідків хижацького хазяйнування німецько-фашистських загарбників. Для ефективного відновлення сільськогосподарської дослідної справи було посилено функції Сектор науково-дослідних установ НКЗ УРСР як координатора аграрного дослідництва. У його підпорядкуванні знаходились значна мережа науково-дослідних установ, які вирішували важливі проблеми з ліквідації наслідків хижацького хазяйнування загарбників, а також організаційно-господарського та наукового зміцнення науково-дослідних інститутів, станцій та полів. Важливим здобутком цього періоду є створення Відділу сільськогосподарських наук при АН УРСР, що у подальші роки значно покращило науково-теоретичну основу сільськогосподарської дослідної справи.

5.2. Наукове забезпечення галузей землеробства і рослинництва

Науково-методичні плани мережі науково-дослідних установ на 1944 - 1945 рр., переважно, повторював тематику довоєнного періоду. Це цілком зрозуміло, оскільки основні проблеми, які стояли перед початком війни по лінії сільського господарства у значній мірі зберігали свою актуальність у воєнний і післявоєнний час. Провідні теми, що їх розв'язували інститути, являлися довгорічними. Таким чином, такі завдання, як підвищення родючості ґрунту, урожайності сільськогосподарських культур і поліпшення їх якості, виведення нових сортів зернових і технічних культур, опрацювання кращих агротехнічних заходів не втрачали свого значення.

У рослинницькій галузі слід було розробити основний агротехнічний комплекс заходів по відбудові буряківництва, ліквідації негативних наслідків порушення і руйнування сівозмін за часів окупації, відбудови зернового господарства, розробити агротехніку одержання високих урожаїв каучуконосів, зокрема кок-сагізу, олійних та прядивних культур як важливого виду стратегічної сільськогосподарської сировини; розробити агротехніку культури рису, проса і поширити її в колгоспах. Виходячи з гострої потреби в органічних і мінеральних добривах, потрібно було опрацювати способи широкого використання штучного гною, різних компостів, зеленого добрива та більш інтенсивного застосування препаратів із азотфіксуючих бактерій (азотобактерин) та бульбочкових бактерій (нітрагін); створити і втілити в практику сільськогосподарського виробництва методи і способи мобілізації біологічно зв'язаного азоту, як доповнення недостатньої кількості азотних добрив у колгоспах.

Провідна вітчизняна установа в галузі рослинництва, УНДІ соціалістичного землеробства (Київ), вже з січня 1944 р. відновив свою діяльність у складі 34 чол., куди увійшли науковці, що повернулись з евакуації так і ті, що працювали в Інституті ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва часів окупації (13 чол.) [398]. У березні цього ж року для розроблення методики науково-дослідних робіт, апробації тематики і програм наукових звітів, наукових висновків та

пропозицій виробництву була поновлена робота Наукової ради інституту у складі 12 науковців, яка мала засідати щомісяця для вирішення поточних виробничих питань [396]. Офіційне відновлення діяльності інститут відбулось згідно із постановою №495 РНК УРСР від 15 травня 1944 р. [321, Арк. 1]. Через знищення енергетичних ресурсів, зіпсування стаціонарних дослідів та порушення сівозмінних полів у перші післявоєнні роки поряд з організацією науково-дослідної роботи, вченими інституту приділено значну увагу організаційно-відновлювальним роботам. Невдовзі науково-дослідну роботу в інституті здійснювали вчені 7 відділів: агротехніки, хімізації, агрогрунтознавства, овочівництва, кормовиробництва, захисту рослин і механізації; 4 лабораторій: фізико-хімічних досліджень ґрунтів, фізіології рослин, сільськогосподарської мікробіології та агрохімії [511, Арк. 62].

Одночасно низкою постанов РНК УРСР до інституту було прикріплено 10 науково-дослідних станцій, полів та опорних пунктів (*Додаток У*). Вищезазначена науково-дослідна мережа інституту значною мірою була зруйнована німецькими окупантами як у частині господарської, так і науково-дослідної роботи. Матеріали щодо результатів багаторічної праці вчених науково-дослідної мережі інституту до війни були або вивезені німецькими окупантами, або втрачені. Казаровицька науково-дослідна станція луківництва, Лановецька селекційна дослідна станція та Драбівське дослідне поле були взагалі зруйновані вщент [321, Арк. 1 зв.]. Таким чином, у 1944 р. інституту довелось разом із відновленням науково-дослідної та господарської роботи відновлювати господарства всієї науково-дослідної мережі. Значну увагу в інституті приділяли розвитку наукових кадрів. Вже наприкінці 1944 р. в інституті працювало: 5 докторів наук і професорів, 8 кандидатів наук, 11 старших наукових співробітників, 16 молодших наукових співробітників та 5 чоловік науково-технічного персоналу [217, Арк. 94].

З січня 1944 р. відновлює свою діяльність УНДІ соціалістичного землеробства (Харків), директором якого з призначено М.А. Іллінську-Центилович, а заступником з наукової роботи професора О.Т. Калачикова [660,

С. 132, 166]. На серпень 1944 р. в інституті працює 17 наукових співробітників (2 професора та доктора, 8 – кандидатів наук) у 3 відділах (захисту рослин, економіки, нових культур, який пізніше розділено на агротехніки та селекції) [700, Арк. 308]. Згідно із затвердженням у вересні 1944 р. положенням про інститут, установа обслуговувала лісостепову знову Лівобережної України (Полтавську, Сумську та харківську області). До його мережі входили: Красноградська селекційна станція та Валковське дослідне поле. Інститут тісно співпрацював з Харківським СГІ. Проте з вирішенням проблем організаційного характеру науково-дослідній діяльності було приділено неналежну увагу. Через упущення термінів весняного закладення дослідів земельна площа дослідної мережі інститутів була використана під господарські посіви, на деяких були закладені тимчасові досліді.

У 1944 р. Наркомземом УРСР були затверджені теми науково-дослідних робіт інститутів, які стосувались ефективного вирощування сільськогосподарських культур у різних ґрунтово-кліматичних зонах УРСР. Для виконання наукових тем були закладені стаціонарні польові досліді, за якими інститути отримали важливі наукові результати: розроблялись агротехнічні заходи вирощування сільськогосподарських культур у Лісостепу та Поліссі УРСР; раціональну систему живлення цукрових буряків у зерно-бурякових сівоzmінах, їх відновлення [254]. Новими були теми пов'язані з розробкою агротехнічних заходів вирощування кок-сагізу та боротьби із захворюваннями тютюну і махорки [321, Арк. 2зв].

Вченими встановлено ефективність: системи обробітку ґрунту і удобрення у посівах гречки; способів культури проса; агротехнічних заходів вирощування люпину на зерно; агротехніки культури картоплі [202, Арк. 86]. Визначено ефективність внесення комбінації органічних добрив поряд з азотно-фосфорними у посівах гречки, люпину і проса. З'ясовано ефективність суцільного та широкорядного способу сівби проса [321, Арк. 3]. Найбільш результативні сходи люпину отримали при сівбі сухим насінням, що пояснюється ранніми термінами його сівби. Встановлено ефективність садіння картоплі середніми бульбами із

загушенням і підживленням [208, Арк. 240]. Особливе місце в тематиці та діяльності інституту належало науково обґрунтованому чергуванню сільськогосподарських культур у сівозмінах для забезпечення підвищення рівня родючості ґрунту і урожайності зернових та технічних культур.

З метою розробки рекомендацій для відбудови сільського господарства західноукраїнських земель вчені інститутів тісно співпрацювали з науковцями кафедри загального землеробства і рослинництва Львівського політехнічного інституту. Були розроблені оптимальні сівозміни для західноукраїнських земель, агротехнічні прийоми під різні культури в умовах низинних торфовищ, які були характерні для цього регіону (Г.С. Кияк) [240; 241].

З метою відновлення каучуківництва в країні особливу увагу у відбудовчий період в тематиці УНДІ соціалістичного землеробства (Київ, Харків) звертається на розробку системи агротехніки кок-сагізу для отримання високих врожаїв культури. Зокрема, на Бучанському дослідному полі, яке спеціалізувалось на цій тематиці, основна дослідна робота проводилась щодо відпрацювання методики посіву культури шляхом підсіву в гнізда пророслого насіння [722, Арк. 3зв]. Несприятливі метеорологічні умови 1944 рр. призвели до значних пошкоджень закладених дослідів, однак, дозволили випрацювати методику ремонту зріджених посіві шляхом гніздового підсіву, де пропонувалось різна ступінь зволоження ґрунту та пророщення насіння. Відпрацьована методика апробувалась у виробничих умовах Київської області та дала позитивні результати [321, Арк. 12]. Успіхи дозволили провести науковцям УНДІ соціалістичного землеробства (Харків) [249] серію виїзних науково-практичних семінарів з вирощування кок-сагізу та кульбаби для виробників Київської, Харківської, Полтавської, Чернігівської та Сумської областей, які проходили з лютого по березень 1945 р. [660, С. 573] Вже у 1945 р. в УРСР у цілому було перевиконано план урожайності однорічних коренів кок-сагізу більше ніж у 3 рази. У Київській області урожайність цієї культури становила у середньому 3,3 т/га, що перевищило планову урожайність більше ніж у 7 разів [523, Арк. 23]. У деяких колгоспах Київської області урожайність кок-сагізу підвищилась до 12 т/га.

Досягнута у колгоспах Київської області урожайність кок-сагізу забезпечувала середній вихід каучуку з одного гектара посівної площі у розмірі 75 кг. Успішне вирощування кок-сагізу у Київській області було видатним через те, що отримана урожайність цієї культури перевершила всі раніше відомі випадки практичного виробництва колгоспного каучуківництва. Вже у 1945 р. планова площа посіву кок-сагізу в країні становила 2400 га, включаючи 703 га перехідних дворічних плантацій і 1697 га однорічних посівів. Фактично під посівами кок-сагізу було 2287 га: 467 га дворічних і 1820 га однорічних плантацій. Найвищу урожайність з дворічних плантацій отримали у Чернігівській та Полтавській областях, однорічних – у Київській та Чернігівській [695, Арк. 28–29].

Дослідження чинників захворюваннями тютюну і махорки дозволили визначити, що головними причинами захворюваності стало порушення агротехнічних заходів: значне запізнення з термінами посіву і незадовільний догляд за ними. За результатами виробничих дослідів у колгоспах Полтавської, Сумської та Чернігівської областей з'ясовано, що вірусне захворювання мало зональний характер: найбільше його розповсюдження відмічали у південних районах та відсутність – у зоні Полісся УРСР [202, Арк. 87].

Розробляючи заходи підвищення ефективності внесення органічних та мінеральних добрив, (під керівництвом М.Д. Колоши) було визначено, що у зерно-бурякових сівозмінах зони Полісся УРСР ефективність комплексного застосування фосфорної муки та гною, органо-мінерального удобрення поряд із внесенням дефекату, органо-мінерального удобрення із застосуванням різної глибини оранки ґрунту [321, Арк. 5зв]; у посівах кок-сагізу - збільшення внесення калійних добрив у два рази на фоні азотно-фосфорного удобрення забезпечувало значний приріст урожайності коренів цієї культури [722, Арк. 8]. З'ясовано вплив норми внесення мінеральних добрив у фазу цвітіння рослин кок-сагізу. Зокрема підвищені норми внесення азотних добрив затримували початок фази цвітіння, а фосфорно-калійних – зумовлювали його прискорення. З'ясовано, що при внесенні органічних та мінеральних добрив при кращому зволоженні ґрунту відбувалось значне підвищення урожайності зазначеної культури. Продовжувались

дослідження щодо розробки заходів хімічної меліорації солонців і підзолистих ґрунтів УРСР. Вченими встановлено ефективність різних норм внесення гіпсу, вапна та бору на солонцях Лісостепу УРСР [294].

Співробітниками відділу агроґрунтознавства у 1944 р. продовжувалась робота по складенню ґрунтової карти УРСР у масштабі 1:750000. Довоєнні напрацювання доповнились нанесенням механічного складу, ґрунтового покрив Ізмаїльської та Чернівецької областей, опрацьовані заплави річок, виправлена низка контурів, уточнені кордони УРСР за новою мільйонною картою, виданою у 1944 р. Крім того, у цей період завершено підготовку кліматологічного нарису УРСР (М.С. Кулик), опису ґрунтоутворюючих порід і геоструктурних районів УРСР (П.К. Заморий), підзолистого процесу ґрунтоутворення в УРСР (Н.Б. Вернандер), основи солонцюватих ґрунтів УРСР (Г.М. Самбур [660, С. 243, 483–486]).

За роки тимчасової німецько-фашистської окупації в УРСР стрімко знизились обсяги вирощування овочевих культур. Тому у відділі овочівництва значну увагу було приділено підвищенню ефективності агротехнічних заходів щодо цих культур. Зокрема, визначено залежність рівня зволоженості ґрунту до густоти посівів картоплі. Значна увага приділялась розробки заходів щодо покращання природних кормових угідь шляхом використання високопродуктивних бобово-злакових або злаково-бобових травостоїв [571, Арк. 3].

Таким чином, упродовж 1943–1945 рр. вчені УНДІ соціалістичного землеробства НКЗ УРСР вирішували значні проблеми як у напрямі організаційно-господарського зміцнення науково-дослідної мережі інституту, так і щодо подальшого розвитку сільськогосподарської дослідної справи УРСР. Науковцями отримано значні здобутки щодо розробки ефективних агротехнічних заходів з подальшого відновлення зерно-бурякового господарства та овочівництва. Приділено увагу ефективному вирощуванню тютюну і махорки, кок-сагизу, бобово-злакових та злаково-бобових травостоїв; впровадженню науково обґрунтованих сівозмін, як основи ефективного землеробства. Велике значення

надавали ефективному обробітку ґрунту та внесенню органічних і мінеральних добрив, термінів та норм внесення хімічних засобів у посівах зернових, просапних та овочевих культур [294].

Надзвичайно актуальним у відбудовний період питання відновлення польового травосіяння мало не тільки виключне агротехнічне значення, але й створювало міцну, високоякісну кормову базу для відродження тваринництва.

У досліджуваній період важливими в галузі землеробства та рослинництва були досягнення Всесоюзного НДІ цукрової промисловості. У стаціонарних дослідках встановлено ефективність систем обробітку ґрунту та удобрення у травопільних сівозмінах з вирощуванням бобово-злакових травосумішок [602, Арк. 10]. Визначено, що травопільні сівозміни за їх впливом на родючість ґрунту мали перевагу перед паропросапними сівозмінами у напрямі покращання фізичних властивостей і водного режиму ґрунту. З'ясовано, що покращання фізичних властивостей обумовлено значно більшою кількістю залишеної органічної маси та більш рівномірним її розподіленням у шарах ґрунту [715, Арк. 53]. Вченими під час дослідних робіт встановлено, що рання оранка активізувала мікробіологічні процеси у ґрунті, а більш пізня – забезпечувала інтенсивну діяльність мікрофлори на наступний рік. Акцентуючи увагу на вивченні культури цукрового буряку відпрацьовувались методики живлення рослин: цукристі сорти буряків вимагали посилення внесення азоту, урожайні – фосфору; підвищення внесення калійних мінеральних добрив знижувало захворюваність культур [114, Арк. 133–134]. Шляхом порівняння впливу різних видів селітри (аміачна, натронна) рекомендувалась у масове використання перша, вплив якої підсилювався додаванням кухарської солі, сірчаноокислого магнію та калію. Зокрема, солі магнію, значні поклади яких було виявлено у Західних областях УРСР, позитивно діяли на цукристість буряків при внесенні в останній період їх вегетації, що вказувало на необхідність застосування зазначеного удобрення під глибоку оранку [114, Арк. 134–135]. Ефективним виявилось застосування грибного препарату триходерма лігнорум, який використовували шляхом внесення у ґрунт та у вигляді бовтанки для обробітку насіння перед

посівом для підвищення урожайності цукрових буряків [602, Арк. 12]. Так, застосовуючи цей препарат показники збільшувались на 1,2 т/га – цукрові буряки, 0,3 т/га – озима та яра пшениця [284].

В умовах, коли ще не було виведено однонасінневих форм цукрового буряку значна увага вчених приділялась технічному методу створення однансінневого посівного матеріалу, шляхом вирощування сегментованого насіння високої якості, що мало зменшити затрати ручної праці при прориві висадків. Однак, при значному зниженні витрат на ручну працю (до 30–35%), стабільної урожайності та схожості при такому методі досягти не вдавалось.

Продовжувалась дослідна робота вчених інституту і щодо ефективності розроблених у попередні заходи боротьби з буряковим довгоносом. В умовах майже повної відсутності хімічних отруйних речовин для боротьби зі шкідниками, особливого значення для виробництва одержали біологічні та технічні методи боротьби відпрацьовані вченими інститут: покращена система загороджувальних і направляючих канавок, механізоване їх прокладання, розроблена методика і техніка затравлення у ловецьких колодязях фумігантами, запропонований приманковий метод боротьби, використання паразита бурякового довгоноса – яйцеїда ценокрепис [114, Арк. 147].

Таким чином, повернувшись з евакуації до м. Київ у 1944 р., вчені інституту продовжили науково-дослідну роботу щодо розробки систем агротехнічних заходів, способів обробітку ґрунту та удобрення, захисту від шкідників і хвороб, що забезпечувало високі та стійкі урожаї цукрових буряків, зернових культур і трав у зерно-просапних сівозмін з метою підвищення родючості ґрунту [284].

Активну науково-дослідну роботу у відбудовчий період проводив УНДІ зернового господарства ім. В.В. Куйбишева НКЗ УРСР, який було відновлено згідно із постановою РНК УРСР №495 від 15 травня 1944 р. [560, Арк. 292–293]. Після повернення з евакуації інститут зіткнувся з типовими тогочасними проблемами вітчизняного аграрного дослідництва: недостатнє кадрове укомплектування (лише на 40% від 1941 р., нестача наукових кадрів на посади керівників відділів і лабораторій: механізації сільського господарства, сівозмін,

фітопатології, агрохімії, економіки і організації); розгромлена експериментальна база (Синельниківська, Олександрівська), відсутність робочої та тягової сили (Ератівське дослідне поле), будівельних матеріалів для першочергових робіт, придбанні лабораторного обладнання та реактивів тощо. Взагалі, під час військових дій сільськогосподарські науково-дослідні установи степової зони УРСР були зруйновані найбільше серед інших регіонів УРСР. За таких умов відбудовчі роботи в цей період стояли як першочергові завдання. Тематичні плани на 1944 та 1945 рр. розроблялись з урахуванням обмежених матеріальних та виробничих можливостей. Серед першочергових завдань інституції та її мережі було відновлення елітного сортового насіннєвого фонду зернових, зернобобових, технічних, овочевих, баштанних культур і кормових трав за всіма основними сортами, районованими в Дніпропетровській та Запорізькій областях, і створити вихідний матеріал за первинними ланкам насінництва з тим, щоб в найкоротші терміни відновити сортове насінництво в колгоспах і радгоспах [696, Арк. 348]. Ці завдання були досягнуті завдяки вдало організованій реєвакуації установи, коли було централізовано передислоковано не тільки наукових співробітників, але й технічний персонал, наукові матеріали, обладнання та майно інституту, а також повністю і своєчасно перевезене на експериментальні бази сортове насіння ярих культур, вирощене впродовж евакуаційного періоду. Найбільшу кількість (понад 30 т) сортового насіння озимих культур було перевезено на Синельниківську експериментальну базу інституту, яка у 1944 р. володіла найменшими земельними угіддями з усіх установ мережі інституту.

Одночасно з відновленням матеріально-технічної бази мережі вченими інституту проводилась науково-дослідна робота в межах 16 тем з агротехніки вирощування сільськогосподарських культур і 7 тем – з селекції та насінництва польових культур [696, Арк. 350]. Значне місце у тематичному плані установи було відведено розробленню науково обґрунтованих сівозмін (І.О. Макодзеба), встановлення норм висіву зернових колосових культур (Т.М. Пиріг), внесенню органічних та мінеральних добрив для посушливих умов Степу УРСР (І.К. Артюхов), агротехніки багаторічних трав у Степу УРСР (М.І. Бугаєнко),

кукурудзи та проса (Д.С. Фільов), підвищення зимостійкості озимої пшениці і люцерни (О.І. Задонцев) Крім того, вчені допомагали земельним організаціям і колгоспам готувати кадри бригадирів-рільників та агрономів-апробаторів [219, Арк. 76]. О.М. Рєпін звернув удосконалював методи сушіння і зберігання насіннєвого матеріалу та вивчав методи прогрівання насіння пізніх культур [724, Арк. 359]. У питаннях боротьби зі шкідниками польових і овочевих культур в Степу УРСР» (Є.В. Клоков) вчені також пішли у напрямі удосконалення біологічних методів. Не зважаючи на масштабність науково-дослідних робіт у відбудовчий період, частина запланованих через матеріально-технічні та кадрові труднощі лишалась неохопленою.

У 1944 р. поряд з виконанням робіт з відновлення експериментальних баз та розширення науково-дослідної діяльності вчені інституту надавали допомогу земельним органам і виробництву з відновлення зруйнованого німецькими окупантами сільського господарства Степової зони УРСР. Зокрема наукові співробітники брали участь у розробленні заходів та проектів рішень виконкомів обласних рад депутатів трудящих Дніпропетровської та Запорізької областей; брали участь в обласних нарадах передовиків сільського господарства Дніпропетровської області, обласних нарадах щодо розроблення заходів з підвищення урожайності кукурудзи і проса; брали участь у проведенні курсів голів колгоспів, а також у здійсненні весняної сівби в колгоспах Дніпропетровської області [696, Арк. 355].

Велике значення мала виконана значна наукова робота на дослідних станціях у напрямі надання допомоги виробництву щодо розроблення агротехнічних заходів для колгоспів і радгоспів степової зони УРСР. Вчені інституту забезпечували навчальний процес на курсах апробаторів зернових культур при Дніпропетровському і Запорізькому обласних земельних управліннях, де було підготовлено понад 200 осіб. Крім того, дослідні станції розширювали свою навчальну діяльність у допоміжних господарствах, упорядковували землі, закріплювали та організовували наукові дослідження для практичних навичок студентів [700, Арк. 318]. Крім того, вченими інституту та

його мережі проводились курси і семінари агрономів-апробаторів картоплі та овочевих культур, де було підготовлено 73 особи [696, Арк. 355]. Виконуючи завданням НКЗ УРСР, наукові співробітники інституту Б.П. Соколов, Д.С. Фільов, С.І. Чорнобривенко виїжджали в колгоспи Дніпропетровської області з метою дослідження досвіду організації праці їх передових ланок і бригад у напрямі ефективного вирощування бобових культур і кукурудзи.

Отже, упродовж 1943–1945 рр. науково-дослідна робота з селекції та агротехніки вирощування зернових та інших сільськогосподарських культур для Степу УРСР була зосереджена в Українському науково-дослідному інституті зернового господарства ім. В.В. Куйбишева НКЗ УРСР. Повернувшись з евакуації до м. Дніпропетровськ у 1944 р., для відновлення і підвищення ефективності науково-дослідної роботи та виконання науково-виробничих завдань вчені інституту здійснили важливі наукові дослідження з вирощування елітного насіння зернових та овочевих культур для зони Степу УРСР. Зокрема за напрямом ефективної агротехніки вирощування сільськогосподарських культур: розроблено системи основного обробітку ґрунту і правильних сівозмін, ефективних заходів боротьби з бур'янами у польових сівозмінах, певних елементів агротехніки кукурудзи і проса та допомоги виробництву в отриманні високих урожаїв цих культур, методики встановлення норм висіву зернових колосових культур, ефективної агротехніки зернобобових культур і багаторічних трав.

Вченими розроблено системи заходів з підвищення зимостійкості озимої пшениці і люцерни, а також допомоги виробництву в отриманні високих урожаїв озимих зернових колосових культур, заходи використання добрив у рільництві та овочівництві, удосконалено і впроваджено у виробництво методи сушіння і зберігання насіннєвого матеріалу та визначено ефективність прогрівання насіння пізніх культур.

5.3. Розвиток наукових досліджень у напрямі селекції та насінництва сільськогосподарських культур

Стратегічно важливим напрямом відродження сільського господарства було повноцінне відновлення насінництва. Згідно із наказом НКЗ УРСР від 23 березня 1943 р. було розроблено заходи зі створення фонду сортового насіння для відродження насінництва зернових і зернобобових культур, однорічних кормових трав та соняшнику [583, Арк. 45]. Зокрема вченими УНДІ зернового господарства ще в умовах евакуації спільно зі співробітниками Дніпропетровської та Харківської ДСС було розширено вирощування сортового насіння районованих сортів в УРСР до 500 т, а також співробітниками селекційних станцій інших республік СРСР – до 200 т. З цією метою Управління Державного сортового фонду Наркомзему СРСР забезпечило елітним насінням та першої репродукції ярих зернових і зернобобових культур УНДІ зернового господарства у обсязі 17,8 т, Харківську державну селекційну станцію – 50,7 т. [628].

Урядами країни та республіки було видано низку постанов («Про засипку насіннєвих фондів ярих культур для посіву весною 1944 року в колгоспах областей, визволених від німецької окупації після 1 липня 1943 р.», 8 листопада 1943р.; «Про заготівлю насіння олійних культур з урожаю 1943 р. по колгоспах УРСР», від 1 грудня 1943 р.; «Про надання допомоги насінням для весняної сівби колгоспам республіки, постраждалим від фашистської окупації», від 12 лютого 1944 р.; «Про збільшення розміру насіннєвих ділянок в колгоспах УРСР на 1944 р.», від 28 липня 1944 р.; «Про поліпшення насінництва зернових культур» від 1 березня 1945 р. Постанова Раднаркому СРСР «Про поліпшення насінництва зернових культур» від 25 лютого 1945 р.), які окреслювали завдання в цій галузі сільськогосподарського дослідництва. Для створення фонду сортового насіння на насінних ділянках районних насінницьких радгоспів УРСР і державних селекційних станцій на 1944 р. визначався план насінницьких посівів ярих культур у обсязі 1059 га, з них супереліти – 76 га, еліти – 286 га, першої репродукції – 697 га. Зокрема для ярої пшениці – 286 га, ярого ячменю – 279 га, вівса – 186 га,

проса – 34 га, гречки – 32 га, люцерни – 5 га, еспарцету – 4 га, кормових буряків – 2 га [519, Арк. 25–27]. Проте наявність врятованого в умовах евакуації, вирощеного у 1942 р. та вцілілого на 1944 р. сортового насіння, а також передбаченого урожаю 1943 р. не забезпечували потреб насінницьких ділянок районних насіннєвих радгоспів УРСР [519, Арк. 28]. Так, УНДІ зернового господарства та Дніпропетровська державна ДСС реєвакуювали 333,6 т сортового матеріалу зернових, зернобобових культур, соняшнику і трав; мережа «Укрсортонасіннєовоч» на протигагу вивезеним з України у тиліві регіони СРСР 4,8 т цінного елітного насіння 250 основних овочевих, баштанних та кормових культур змогли заготовити та повернути в республіку лише 2,1 т насіннєвого матеріалу [231; С. 142]. Частково насіння супер еліт ціною неймовірних зусиль зберегли від вивезення німецьких військ працівники поодиноких насіннєвих господарства, що діяли під час окупації (наприклад, в Харківській області діяло 13 з 14 господарств, що продовжували висівати певні сорти зернових культур [136, Арк. 2]. Однак значні обсяги сортового насіннєвого фонду було пограбовано окупантами [205, Арк. 7].

Одразу після реєвакації УНДІ зернового господарства було першочергово відновлено його науково-дослідну діяльність в цій галузі. Вчені інституту виконували насінницьку роботу за всіма культурами і сортами, районованими в Дніпропетровській і Запорізькій областях. У 1944 р. в інституті виконали роботу за 21 ярою культурою, 51 сортом – 91 репродукцією [696, Арк. 352]. Тому в цьому році план насінницьких посівів ярих культур було значно перевиконано. Основні їх посіви були здійснені у полях Синельниківської, Ерастівської експериментальних баз інституту. Всі насінницькі посіви ярих культур, за винятком сортів: ячменю – Паллідум 032, проса – В. Подолянського 0367 і 1 репродукції соняшнику Жданівського 8281, було здійснено своїм насінням. За планом посіву чотирьох сортів – 16 репродукцій озимих культур було передбачено посіяти 345 га насінницьких посівів. Плідною роботою відзначився Всесоюзний інститут селекції та генетики, який успішно відновив насінництво сортів озимої м'якої пшениці степового еко типу сортів Одеська 3 та Одеська 12, що

районувались перед війною (Ф.Г. Кириченко, М.С.Терлецька, Е.М. Шумакова). П.Ф. Гаркавий відновив насінництво сортів ярового ячменю, створених перед війною – Одеський 9, Одеський 18 та Одеський 14. Керівника відділу селекції та насінництва зернових культур Ф.Г. Кириченка вже після війни, у 1948 р., було нагороджено Сталінською премією II ступеня [282].

З метою ефективної організації відновлюваних робіт в цій галузі в червні 1944 р. НКЗ УРСР ініціювало проведення міжвідомчої наради, присвяченій селекційно-насіннєвому питанню [614]. Контроль за цією галуззю покладался на галузеве міністерство, таким чином селекційні станції мережі ВНДІ цукрової промисловості йому звітували. З метою швидкого відновлення насіннєвої роботи та забезпечення елітним насінням насіннєві ділянки районних насіннєвих господарств директори ДСС зобов'язувались відновити документацію насіннєвих посівів, використовуючи первинні записи спеціалістів, що працювали в період окупації, перевіряти історію походження насіння через насіннєві розплідники. Через доступ місцевого населення до насіннєвих колекцій під час військового протистояння рекомендувалось організувати збір зразків місцевих сортів у наближених до станцій територіях. Крім того, через нестачу насіннєвих фондів визначались обсяги завозу матеріалу з інших республік країни, колекційних зразків зі світової колекції Всесоюзного інституту рослинництва (далі – ВІР). Дозволялось широке випробування нових високоврожайних сортів сільськогосподарських культур безпосередньо на виробничих ділянках колгоспів паралельно з випробуваннями на станціях. З метою більш швидкого відновлення насінницької роботи і забезпечення елітним насінням насіннєвих ділянок районних насіннєвих господарства було дозволено в якості виключення на період 1944–46 рр. створювати насіння супер-еліти шляхом негативного відбору, а розплідники попереднього розмноження (замість насіннєвих розплідників, до відновлення останніх) з певних культур і сортів – масовим і масово-негативним відбором. Відродженню селекційно-насіннєвої роботи сприяло відновлення дослідної мережі ВНДІ цукрової промисловості. Певні результати із цього питання обговорювались на спеціальній нараді, що проходила в Москві в січні

1945 р для працівників мережі, де вказувалось, що на кінець 1944 р. повністю відновили наукову діяльність лише 7 ДСС та 2 селекційних пункти. (з довоєнних 9 і 3 відповідно) [582]. За вказаний рік цими установами було вироблено цінного сортового фонду 3,3 тис т зернових культур [712, Арк. 12].

Важливо відмітити, що з цього часу ДСС отримують статус пріоритетних науково-дослідних установ аграрного спрямування: першочергове забезпечення матеріально-технічних, кадрових потреб, першочергова закупівля лабораторного обладнання, худоби, тяглової сили, покращувались умови праці для наукових співробітників, відновлювалось видання спеціалізованого журналу «Селекция и семеноводство» [418]. Остаточо статус станцій було підтверджено у квітні 1946 р. згідно із Постановою Ради Міністрів СРСР №846 «Про заходи з подальшого відновлення зернового виробництва, бурякосіяння та олійних культур у колгоспах УРСР» дослідно-селекційні станції УРСР, які здійснювали селекцію зернових і технічних культур, прирівнювались за постачанням до державних селекційних станцій Міністерства землеробства СРСР [73]. Найбільшими виконавцями замовлень держави по відновленню насінневих фондів визначались Харківська, Немерчанська, Носівська, Миронівська, Дніпропетровська, Сталінська селекційні станції [601]. Зокрема, Харківська ДСС відновлювала сорти власної селекції найбільш урожайних сортів твердої пшениці: Народна, Гордеїформе 34–5129, 25–155, 13–236; ячменю – Ганна Моравська 71, сорт Харківський 35–180 та 35–152; вівса – Харківський 0596, жита озимого – Харківський Петруський 194, кукурудзи – Біла зубовидна, сої – Харківська 149 [657].

Важливим напрямом відбудови сільського господарства було відродження овочівництва, де першочерговими заходами мали стати організовані дії по відродженню насінництва овочевих культур. По мірі визволення територій від окупантів відновлювалась мережа міжобласних селекційних овоче-картопляних станцій – Харківської, Сталінської, Дніпропетровської, Київської та Одеської. Першорядною проблемою було значне скорочення асортименту овочевих культур – на 1944 р. вчені констатували, що з 280 сортів довоєнних часів були наявні лише

28 [700, Арк. 304]. І якщо до війни вказані станції мали насіннєвих посівів на 2,6 тис га то на 1944–1945 рр. лише 1 тис. га. Тому завдання ставилось в розширенні як асортименту – передбачалось першочергово відновити 158 сортів, так і розширення площі посівів для одержання масового виробництва. Найбільш успішним в цьому питанні було визнано УНДІ зернового господарства – у 1944р. закладено посіви на площі 108 га по 20 культурам, хоча, незважаючи на високі показники, результати все одно були не втішними. Половина посівів, отриманих з харківських насіннєвих господарств була забракована, до того ж 1944 р. характеризувався малосприятливими метеорологічними умовами, які вплинули на урожайність; через не достатню забезпеченість робочою силою експериментальних господарств не у повній мірі були здійснені агротехнічні прийоми насіннєвих посівів. З подібними труднощами зіткнулись й інші селекційні інституції. Так, Носівська ДСС змогла забезпечити здачу супер-еліти лише на 73,5% від запланованих обсягів [660, С. 558]. Однак, чітко сплановані організаційні заходи Сектору науково-дослідних установ, пріоритетність забезпечення ДСС в налагоджені роботи вже наступний рік дали значний прорив у показниках. Наприклад, лише Носівська ДСС здала в Держфонд 124,8 т насіння еліти та 0,7 т насіння 1 репродукції. Такі показники були досягнуті внаслідок покращення існуючої методики насіннєвої роботи зернових культур, конюшини, яке було засновано на принципах безперервного покращеного відбору, збагачення спадкової основи насінних рослин та відновлення їх на високому агротехнічному рівні [660, С. 562].

Вкрай погана була ситуація з насінництвом лугових трав, що напряду залежало від формування кормової бази тваринництва. Зокрема, інституції науково-дослідної мережі НКЗ УРСР володіли лише 120 ц насіння цих культур, 150 ц лугових незлакових трав, 55 ц конюшини разом з люцерною. Тому питання відновлення насінництва кормових трав неодноразово піднімалось директорами установ як рослинницької, так і тваринницької галузі, особливо гостро це звучало на засіданні Колегії НКЗ УРСР 29–30 серпня 1944 р. Були визначені певні

установи, які першочергово зайнялись даною тематикою: Бурівське болотне поле, Казаровицька НДС луківництва, Чернігівська обласна ДС тваринництва [282].

Відновлення зруйнованого сільського господарства вимагало впровадження у виробництво нових сортів сільськогосподарських культур, тому селекційний напрямок науково-дослідної роботи був одним з першочергових. Одним з перших спромігся відновити селекційні роботи УНДІ зернового господарства, який упродовж 1944–1945 рр. працював над 9 злаковими культурам [696]. Вчені Всесоюзного селекційно-генетичний інституту відновлюючи діяльність закладу, на матеріалі привезеному з евакуації створили та у перші повоєнні роки передали у виробництво сорт озимої пшениці Одеська 16 (Ф.Г. Кириченко). П.Х. Гаркавий продовжив дослідження щодо вивчення природи ячменя-двуручки, що дозволило розширити уявлення про природу онтогенезу озимих та ярих культур. Вчений обґрунтував методи підбору пар для схрещування, оцінки ячменю на фітозахворюваність та морозостійкість; запровадив у практику метод складних схрещувань.

Яскравий приклад відродження селекційної роботи демонструє діяльність Харківської ДСС. Після повернення колективу і матеріальної бази станції до Харкова, у 1946 р. з ВІРу та його відділень на Кубані, від Кам'яно-Степової станції до установи передано зразки світової колекції, що дозволило повноцінно розгорнути селекційну роботу у відділі селекції по 7 групам: озимій пшениці, озимому житу, ярій пшениці, ячменю та вівсу, круп'яним, бобовим культурам, соняшнику та кукурудзі. До того часу, зразків було настільки мало, що всі посіви проводили вручну. Однак, вже у 1945 р. було виведено сорт озимої пшениці – Харківська 1/246, тривали роботи щодо сорту Зенітка, роботу з яким було завершено лише у 1947 р. (М.А. Голуб, В.І. Дідусь, Ф.Д. Герасимyak). Продовжено роботу з ярою пшеницею твердих сортів лінії Гордеїформе та м'яких – Люсценс (П.В. Кучумов, Е.Е. Ватуля). Зокрема, було успішно схрещено Гордеїформе 34–5129 з місцевими зразками пшениці твердої, що дало початок в майбутньому видатному сорту твердої ярої пшениці Харківська 46. Значні труднощі були з відновленням сорту пшениці м'якої Лютесценс 32–249, яка фактично так і не

змогли відновити. Робота з ячменем велась на основі сортів 08/71, Ганна Лоосдорфська, 0353/133 та – 13862, залучивши зразки зі світової колекції від Краснокутської селекційної станції (Саратовська обл.) і Отрадо-Кубанської дослідної станції ВІРу. В результаті селекційної роботи було відновлено довоєнний сорт Ювілейний, Нутанс 353-Ж та розпочато роботи з сортом Харківський 306 (Т.І. Дмитрієва) [282]. Відновлено сорт вівса Харківський 0596 (Т.І. Дмитрієва). Продовжувались сортовипробування на покращення характеристик жита Харківське Петруське 194 та Харківське 282 (В.П. Пахомова). В результаті системної роботи станцією на 1946 р. було відновлено та районовано такі сорти власної селекції: пшениця м'яка озима – Ерітроспермум 917, Ферругінеум 1239, Мильтурум 120; жито озиме – Харьковское Петкусское 194; пшениця м'яка яра – Мильтурум 162; – ячмінь – Европеум 353/133, Нутанс 8/71, Юбилейный 1386; овес – Харьковский 596. На Державне сортовипробування було передано сорти: пшениця озима – Альбидум 30–9 (Новоюрьевка), Мильтурум 36–214 (Салют), Українка Харьковская, Ерітроспермум І/246, Мильтурум 26–471, Мильтурум 34–169, Ерітроспермум 33–333, Мильтурум 26–1046; жито озиме – Харьковское 282; пшениця тверда яра – Гордеиформе 13–236, Гордеиформе 25–155; ячмінь – Нутанс 353-Ж., що в подальшому увійшли до генофонду лабораторії рослинних ресурсів створеного у 1956 р. Українського НДІ рослинництва, селекції та генетики (нині Інститут рослинництва ім. В.Я. Юр'єва НААН), а також були передані у ВІР для поповнення світової колекції [657].

Серед дослідно-селекційних станцій успіхами у відновленні селекційної роботи могли пишатись Поліська та Лановецька ДСС мережі УНДІ соціалістичного землеробства (Київ). Так, вченими Поліської дослідної станції виведено сорт жита Поліський, районований для легких підзолистих ґрунтів зони Полісся, та передано у практичне виробництво Житомирської, Київської і Чернігівської областей. Виведено кращі сорти картоплі столово-технічного напрямку; сорти люпину вузьколистого сидерального напрямку, малоалкалоїдного жовтого та безалкалоїдного вузьколистого [204, Арк. 87]. У цілому науковцями Поліської дослідної станції було виведено елітного посівного матеріалу: 9,0 т жита

сортів Поліське, 0,9 т люпину малоалкалоїдного, 0,6 т безалкалоїдного, 4,5 т алкалоїдного, 32,8 т картоплі. Лановецька селекційно-дослідна станція зосередила свою увагу крім селекції зернових культур на покращенні сортів конюшини та інших бобових трав, що було вкрай необхідно для відновлення кормової бази тваринництва [140, Арк. 53].

Однак остаточне відновлення селекційного напрямку у більшості науково-дослідних установ аграрного спрямування відбулось лише наприкінці війни. Зокрема в УНДІ соціалістичного землеробства (Харків) значну увагу приділено селекції зернобобових – виведення брехусостійких форм гороху, селекції та насінництва нових технічних і кормових культур [196]. Однак, в цей час найбільшу увагу вченими зосереджено на культурі кок-сагізу. Як доповідала на засіданні Колегії НКЗ УРСР 29–30 серпня 1944 р. директор Інституту М.А. Ільїнська-Центилович, усі відділи інституту в своїй роботі були зосереджені на комплексному дослідженні цієї культури [700, Арк. 308]. В результаті було розроблено ефективний метод оцінки видової чистоти культури (М.А. Ільїнська-Центилович) [197]. Успіхи дозволили провести науковцям установи серію виїзних науково-практичних семінарів з вирощування кок-сагізу та кульбаби для виробників низки областей, де у виробничих умовах перевірявся вказаний метод [282].

Науковцями Київської селекційної овоче-картопляної станції у Київській обл., відновленої у травні 1944 р., розвинені дослідження з селекції нових сортів овочевих культур: столової моркви і буряків, баштанних, капусти, томатів, картоплі; поліпшено існуючі сорти овоче-баштанних культур і картоплі [694, Арк. 135–137]. Вченими Харківської селекційної овоче-картопляної станції у Харківській обл., відновленої у грудні 1943 р., розширено дослідження з селекції томатів, огірків, цибулі, гарбузів, дині; удосконалено насінництво овоче-баштанних культур; зібрано повну колекцію сортів овочевих культур, виведених селекційними станціями СРСР і місцевих аборигенних, а також завезених сортів [694, Арк. 138].

Науковцями Сталінської, Одеської селекційних овоче-картопляних станцій розширено дослідження нових та поліпшено існуючі сорти овочевих культур: томатів, солодкого перцю, баклажанів, редиски, капусти, спаржевої квасолі, моркви та цибулі. Цінним виявилось поліпшення основних сортів картоплі, дослідження колекційного матеріалу, виведення нових сортів картоплі для умов Південного Степу УРСР; удосконалення основних та виведення нових сортів кавунів, динь, огірків і гарбузів, встановлення ефективності вирощування різних видів та сортів гарбузових культур. Дніпропетровська селекційно-дослідна овоче-баштанна станція відновила селекцію овоче-баштанних культур і картоплі [141]. Науковцями Української науково-дослідної станції олійних культур виведено нові сорти та розширено насадництво олійних, зернових культур та багаторічних трав для умов Степу УРСР [516, Арк. 17].

Значних успіхів у насадництві та селекції у зазначений період досягли вчені Всесоюзного НДІ конопелі, який було перейменовано у Всесоюзний НДІ луб'яних культур (м. Глухів). Значну роль у відновленні матеріально-технічної бази інституту відіграв новопризначений директор установи – Я.М. Толлочко. Через воєнні дії, окупацію більша частина сортовипробувальних пунктів на території УРСР була знищена. Державна комісія з сортовипробування технічних культур, використовуючи сільськогосподарські показники, районувала сорти конопелі тільки у районах, які не були в окупації [708, Арк. 31]. У 1944 р. посіви цієї культури сортовим і місцевим покращеним насінням на території всієї країни становили лише 13% від загальної посівної площі. Проте завдяки наполегливій праці науковців вже до 1948 р. посіви конопелі сортовим і місцевим покращеним насінням підвищились до 60% [562, Арк. 43]. Отже, головним завданням насінневої та селекційної роботи інституту було сприяння відновленню обсягів вирощування культури шляхом відродження насадництва, підвищення врожайності конопелі і створення нової однодомної форми, придатної для механізованого збирання. Розроблений академіком М.М. Гришко сорт ОСО-72, районований у 1940 р. на 40 тис. га виявився нестійкий за даною ознакою [15]. Тому основна робота інституту зосереджувалась на створенні покращених

одночасно дозріваючих форм (Є.С. Гуржій, Г.Й. Аринштейн). Виходячи з біологічних особливостей статевих типів і враховуючі невдачі з одночасно дозріваючими коноплями в якості головного статевого типу було вибрано однодомну фемінізовану плоскінь, свідомо знехтувавши тим, що ці рослини мають дрібніше насіння при меншій його масі. Переважаючими аргументами було те, що цей статевий тип найбільш стійкий за ознакою однодомності, а жіночі і чоловічі квітки його співпадають за термінами цвітіння [71, С. 22]. Крім того, увага вчених зосереджується на вирішенні проблеми збільшення урожайності волокна сортів середньоросійського типу за рахунок підвищення його вмісту в стеблах [295].

Упродовж 1944–1945 рр. вченими Всесоюзного науково-дослідного інституту луб'яних культур та державних селекційних станцій розширено масштаби міжсорткової масової гібридизації; здійснено покращання існуючих місцевих сортів конопель шляхом відбору на продуктивність за прямими ознаками. Науковцями було виведено сорти конопель з одночасним дозріванням поськоні і матері, однодомної та південних сортів; організовано спеціальні конопляні сівозміни; визначено стійкість конопель до низки хвороб [708, Арк. 31 зв.]. Вченими здійснено міжсорткове схрещування у комбінації з багаторазовими непереривними масовими або фамільно-груповими відборами; отримано і використано у виробництві гібридне насіння з метою підвищення урожайності за високої скоростиглості [711]. Певні підсумки із цього питання були підведені вже у грудні 1948 р. на Всесоюзній нараді з селекції, насінництва і первинного оброблення конопель, яка проходила на базі інституту, де науковці надали дані сортовипробування, зробили висновки та розробили практичні рекомендації з районування нових сортів [562, Арк. 48]

Серед технічних культур в цей період активізується увага вчених на розробку більш продуктивних сортів льону-довгунця, де основною вимогою було отримання високоякісного волокна та насіння зі значною стійкістю проти фузаріозу та іржі, покращанням номерності довгого волокна та складу олії у насінні, поліпшенням біологічних особливостей [710, Арк. 15]. Здійснювалось

господарське оцінювання кращих перспективних нових сортів льону-довгунця в колгоспах, розширюючи ці посіви у наступні роки з метою подальшої перевірки та розмноження сорту [295]. Досягнення інституту щодо покращення цієї культури були відмічені пізніше, у 1948 р., коли відповідно до постанови Ради Міністрів СРСР №3164 «О мерах по восстановлению и дальнейшему развитию льноводства и коноплеводства и улучшению дела первичной обработки льна-долгунца и конопли» за сприяння Міністерства сільського господарства СРСР у Всесоюзному науково-дослідному інституті льону у м. Торжок Калінінської області на початку грудня 1948 р. було проведено Всесоюзне засідання з селекції, насінництва і первинного обробітку льону-довгунця [688; 564]. На засіданні було вирішено завдання відбудови та подальшого розвитку льонарства, селекції та насінництва, організації сортовипробування і районування сортів льону-довгунця, а також первинного оброблення у колгоспах, де за приклад брали результати роботи ВНДІ луб'яних культур [531; 532].

Таким чином, упродовж 1943–1945 рр. вчені селекційно-дослідних установ НКЗ УРСР вирішували значні проблеми як у напрямі організаційно-господарського зміцнення науково-дослідної мережі, так і щодо подальшого розвитку сільськогосподарської дослідної справи в УРСР. Науковцями вирішено проблеми ефективної селекції та насінництва сільськогосподарських культур та обґрунтовано технології раціонального їх застосування із врахуванням специфічних особливостей сортів у різних ґрунтово-кліматичних умовах УРСР. Було розширено дослідження з селекції нових та удосконалення існуючих сортів зернових – озимих та ярих пшениці і ячменю, зернобобових – виведення брехусостійких форм гороху, технічних та кормових культур, багаторічних трав; овочевих культур (томатів, огірків, цибулі, гарбузів, столової моркви і буряків, капусти, картоплі); удосконалено насінництво овоче-баштанних культур (кавунів і динь, кок-сагизу тощо. Значних успіхів було досягнуто у селекційно-насінній роботі щодо малопоширених технічних культур (кок-сагиз, льон-довгунець, конопля). Було розширено масштаби міжсорткової масової гібридизації; здійснено покращання існуючих місцевих сортів шляхом відбору за продуктивністю;

впроваджено у виробництво сорти нової селекції, які відрізнялись стійкістю проти хвороб та шкідників і значно перевищували показники попередніх селекційних сортів за урожайними та якісними показниками.

5.4. Відновлення науково-організаційного процесу в агроеліорації та механізації сільського господарства

У відбудовний період групу НД установ агроеліорації репрезентували: 1) УНДІ агроелісомеліорації (м. Харків) і підпорядковані йому Цюрупинська НДС з освоєння пісків Нижнього Дніпра (м. Цюрупинськ), Маріупольська і Володимирська агроелісомеліоративні дослідні станції, Партизанський агроелісомеліоративний опорний пункт, Придеснянський опорний пункт ерозії ґрунтів; 2) УНДІ гідротехніки та меліорації (м. Київ) з Брилівською НДС зрошення, Сумським, Панфільським, Борівським та Каменським на Дніпрі дослідними полями. Першочерговими завданнями цього напряму сільськогосподарської дослідної справи було у короткі терміни розгорнути роботи з відновлення зруйнованих лісових ползахисних смуг, а також ставкових господарств і зрошувального землеробства. Однак, саме ці установи були в числі найбільше постраждалих в наслідок військових дій та окупаційної політики. Зокрема, УНДІ агроелісомеліорації не вдалось евакуювати, наукова документація інститут залишились в окупованому м. Харкові та була втрачена [574]. НД установа відновила своє функціонування лише з початком 1944 р., коли було призначено директором І.О. Яхонтова (з 21 березня 1944 р. – Б.І. Логгінова) та відновлено штат інституту у кількості лише 5 чол. [72]. Вщент зруйновані були Володимирівська агроелісомеліоративна дослідна станція та Придеснянський опорний пункт боротьби з ерозією ґрунтів [432, С. 3]. Крім того, ползахисні смуги опинились під загрозою знищення через відсутність належного догляду та неправильного вирубування [616, Арк. 1]. Упродовж всього 1944 р. діяльність інституту була зосереджена лише відновленні матеріально-технічного стану

мережі і тільки у жовтні 1944 р. затверджено тематичний план науково-дослідних робіт інституту щодо визначення чинників ерозійного руйнування ґрунту та шляхів боротьби з ними, встановлення ефективності захисного лісорозведення для різних ґрунтово-кліматичних умов УРСР [608, Арк. 4]. На початок 1945 р. в інституті працювало вже 19 чол., з яких – 9 наукових співробітників, у тому числі 2 доктори (К.Е. Собеневський, І.О. Яхонтов) та 3 кандидати наук (І.М. Лабунський, Б.І. Логгінов, О.С. Савельєв) [8, Арк. 1–3]. Не дивлячись на нестачу приміщень, наукового та лабораторного обладнання, вченими було значно розширено та удосконалено науково-дослідні агролісомеліоративні роботи [609, Арк. 2], було удосконалено методики відновлення та виправлення полезахисних смуг, зруйнованих під час німецької окупації (Б.І. Логгінов); удосконалено конструкції полезахисних смуг; підібрано та вирощено нові породи для полезахисних лісонасаджень та досліджено посівний та посадковий матеріал грецького горіха, сибірської модрини та бородавчастої берези (О.Ф. Скоробогатько); запроваджено відновлювальне вирубування у полезахисних лісових насадженнях (І.М. Лабунський), протиерозійні заходи на територіях з ґрунтовим покривом, порушеним у результаті воєнних дій (М.Д. Кобезський), розроблено ефективні заходи запобігання ерозійним процесам, способи відновлення лісових культур у колгоспних лісах, зруйнованих воєнними діями (І.О. Яхонтов); досліджено санітарний стан зруйнованих полезахисних смуг та розроблено заходи боротьби зі шкідниками (В.І. Дмитрієвський); організовано господарювання у штучних степових лісових масивах, пошкоджених під час німецької окупації (Л.Т. Устинівська) [490].

Науковцями з'ясовано ефективне лісорозведення порід: ясеня звичайного та фруктових дерев і кущів – груші, яблуні, аличі, абрикоса, скумпії, золотистої смородини, європейського бересклета. Для боротьби з ерозією ґрунту опрацьовано ефективне застосування посіву люцерни у сумішці з пажитницею та оптимальне загортання насіння. Поповнено дендропарк новими видами деревних та чагарникових порід: трояндою сирійською, азалією звичайною, глодом, обліпихою, іргою. Опрацьовано ефективну агротехніку айви японської, мушмули

звичайної, модрини сибірської, клена сріблястого та інших [610, Арк. 4]. Організовано агролісомеліоративні господарства із заготівлі районowanego насіння; визначено ефективну агротехніку вирощування деревних порід та формування зооценозів на території, що піддавалась агролісомеліоративній дії; складено наукові рекомендації з розвитку лісових розплідників [611, Арк. 7]. Вченими удосконалено технічні креслення агролісомеліоративної машини ПІ-5, сконструйовано машини для збирання лісового насіння; розроблено систему заходів боротьби з мігруючими шкідниками у полезахисних лісонасадженнях; відображено специфіку колгоспних лісів [720, Арк. 1]. Через значені зміни агрорельєфу, який відбувся внаслідок військових дій вкрай актуальною постала тематика, пов'язана зі створенням стійких і продуктивних захисних протиерозійних насаджень. На Придеснянському опорному пункті боротьби з ерозією ґрунтів було зосереджено на цій проблематиці основну увагу: підбирались породи та агротехніка лісових і садових насаджень для змитих та розмитих земель; встановлено дію лісової та трав'яної рослинності на поверхневий стік і кольматаж продуктів змиву тощо [719, Арк. 4].

В умовах відбудовчого періоду першочерговим стало завдання відновлення збережених полезахисних лісосмуг, тому значну увагу зосереджено на розробленні способів вирубування, як догляду за полезахисними смугами [275]. З їх застосуванням цього методу покращувались конструктивні особливості смуг, що забезпечувало посилення їх полезахисної дії та зменшення негативного впливу на навколишнє середовище, покращувався ріст насаджень, розвиток крон, що сприяло довговічності насаджень, а отже зменшувались витрати на створення нових смуг [385, Арк. 10].

Таким чином, у відбудовний період вчені Українського науково-дослідного інституту агролісомеліорації і лісового господарства НКЗ УРСР вирішували значні проблеми як у напрямі організаційно-господарського зміцнення науково-дослідної мережі інституту, так і щодо подальшого розвитку досліджень у напрямі агролісомеліорації: розроблено заходи з ефективного відновлення полезахисних

смуг, боротьби з ерозією ґрунтів, удосконалення розплідників, лісового господарства та захисту лісів [275].

Провідною установою, яка комплексно займалась проблемами агромеліорації був відновлений УНДІ гідротехніки і меліорації НКЗ УРСР, який у травні 1944 р. переведено з м. Одеси до м. Києва [688, Арк. 174]. Це затверджувалось відповідно до «Положення про УНДІ гідротехніки та меліорації», затвердженому в серпні 1944 р. [660, С. 263–267]. Директором інституту був призначений С.М. Алпатыєв, який замінив С.В. Соколовського [660, С. 189–190]. Невідкладними завданнями постало: зібрання кадрів і устаткування, відновлення діяльності дослідної мережі, вирішення проблем службового приміщення (1944 р та перша половина 1945 р. інститут займав лише 2 кімнати Київського гідромеліоративного інституту) та житла для співробітників, переведення фахівців з м. Одеси [691, Арк. 55]. Лише наприкінці 1945 р. вдалось відремонтувати виділену для інституту будівлю та розмістити певні підрозділи, однак бібліотека, архів та ґрунтово-меліоративна лабораторія до кінця року так і не відновили діяльність. Одночасно з вирішенням організаційних проблем в інституті розпочато розроблення науково-дослідної тематики, яка забезпечувала якнайшвидшу ліквідацію наслідків окупації та відновлення зруйнованого водного господарства УРСР. Вже у 1945 р. в установі було затверджено структуру підрозділів у складі п'яти відділів: зрошення (в.о. керівника М.Я. Власов), осушення (М.О. Тюленєв, А.М. Янголь), гідротехніки (К.Ф. Срібний), сільськогосподарського водопостачання (В.А. Шкарупо), економіки (П.Т. Семко) і однієї лабораторії меліоративного ґрунтознавства (Є.Н. Пітулько) [297]. Наприкінці 1944 р. в інституті працювало 18 наукових співробітників, серед яких один доктор наук, два професори, шість кандидатів наук та один доцент. Вже через рік – із запланованих 76 посад було зайнято менше половини, 34, з яких 26 працювало в Києві, а 8 – в Одесі [228, С. 15, 21].

Упродовж 1944–1945 рр. вченими інституту під керівництвом С.М. Алпатыєва розроблено спрощені способи розрахунку та організації робіт для відновлення артезіанських свердловин і водопідйомників, ефективні способи

освоєння торфових боліт, меліоративно-гідрологічні характеристики малих річок для комплексного їх використання. Відновлено одну дослідну станцію (Брилівська НДС зрошення), чотири дослідних поля (Сульське, Панфільське, Бурівське, Кам'янець-Дніпровське), укомплектовано їх керівництвом, науковим персоналом, необхідним обладнанням і матеріалами [512, Арк. 105]. Крім того, досвід 1945 р. вимагав збільшення кількості працюючих на ДС мережі інституту. Згідно із обґрунтуваннями, представленими М.О. Тюленєвим міністерством було збільшено штатний розпис Панфільського болотного дослідного поля з 10 до 26 співробітників, Сульського болотного поля з 13 до 21, Бурівського до 20 [62, С. 78]. Це забезпечило розроблення та освоєння 75% орних земель, які були у розпорядженні дослідної мережі інституту, збільшити на 82 одиниці поголів'я тварин і надати істотну допомогу колгоспам УРСР.

В інституті збереглися і продовжили удосконалюватись основні напрями досліджень та методичні підходи, сформовані ще у довоєнні роки, проте тематичні плани були чітко підпорядковані завданням перспективного меліоративного та водогосподарського будівництва в УРСР. Адже, відступаючи окупанти знищили 80% осушувальної мережі УРСР, а це 1900 км каналів осушуваною площею 76 тис. га. та практично всі насосні установи [723]. Тому головним завданням галузі стало їх відновлення. У питаннях осушення перед інститутом постали завдання, які стосувались норм та ступеня осушення для культур технічних, зернових, кормових, городніх, луко-пасовищних у комплексі з агротехнікою і удобренням; раціональні методи проектування осушувальних систем (відкритий і закритий дренаж) і регулювання водоприймачів; агрофізіологічні основи осушення; раціональна експлуатація осушувальних систем і споруд на них; механізація будівельно-меліоративних і експлуатаційних робіт; нових методів осушення та перспективного розвитку осушення в УРСР [297].

Для повної інтенсифікації процесу осушення виробництву було запропоновано використовувати кротовий дренаж, апробований ще до війни (М.О. Тюленєв), обґрунтовувались розрахунки ступеня осушення на торф'яних болотах УРСР (А.М. Янголь), рекомендувалось вирощування на осушений

грунтах не тільки травосуміші, але й нові для таких умов сільськогосподарські культури – цукровий буряк, кок-сагиз, коноплі махорку. У дослідженні агротехніки сільськогосподарських культур на торфових ґрунтах вчені інституту тісно співпрацювали з науковцями агрономічного факультету Львівського політехнічного інституту та Сарненської дослідної станції з освоєння боліт, яку приєднали до мережі інституту лише у 1949 р. Так, у рецензії на роботу доцента Г.С. Кияка присвяченого цьому питанню професор М.О. Тюленєв зазначав, що західноукраїнський регіон, 90–95% якого становили мезотрофні торфовища (перехідні) для покращення показників урожайності вимагали виключно правильного застосування науково обґрунтованих заходів агротехніки [239, С. 3]. Загалом, дослідження західноукраїнського регіону з точки зору агро меліорації було серед пріоритетних тем інституту. Так само, як і проблеми зрошення території Бессарабії, де розглядались можливості використання з цією метою підземних вод.

З метою підвищення продуктивності землеробства і створення стійкого підґрунтя виробництва сільськогосподарської продукції незалежно від погодних умов було розширено площі поливних земель, здебільшого шляхом будівництва великих державних зрошувальних систем. Перспективним був напрям вирощування на поливних землях нових культур – бавовнику та рису [228, С. 33]. Крім того, гостро стояла проблема використання шахтних вод на Донбасі. Вчені розробляли ефективні шляхи їх використання для відновлення овочевої бази в регіоні через зрошення культур в різних рельєфних умовах з урахуванням хімічного складу води [723]. Крім того, з метою покращення експлуатації зрошувальної системи вчені розробляли ефективні конструкції каналоочисників.

Проблема зрошення та осушення тісно пов'язана з вивченням меліоративного-гідрологічної характеристики малих річок. Тому у досліджуваний період вчені інституту звернули свою увагу на вивчення басейну р. Рось, Синява, Псел, Уж, Случ, Мурафа що дозволяло ефективніше розробити водогосподарську систему сільського господарства певних регіонів.

Науковцями встановлено кращий спосіб залуження, який забезпечував літню безпокритну сівбу після вівса на зелений корм чи ранньої картоплі. Проте науково-дослідна робота з метою підвищення ефективності гідромеліоративних досліджень та освоєння культури боліт у Лісостепу УРСР потребувала розширення [203, Арк. 44]. Тому значну увагу в інституті було приділено розширенню конструкторських досліджень з розвитку механізації гідромеліоративних робіт, дренажу при осушенні, нових типів водопідйомників для зрошення і водозабезпечення, гідротехнічних споруд сільськогосподарського призначення, а також розробленню нових методів і техніки поливу, нормування зрошення та інших агрономічних робіт [512, Арк. 106].

Під час військових дій на території УРСР було зруйновано 70% ставкового господарства, що становило 7546 ставків площею 46 тис га. Його відбудова вимагала комплексної модернізації типових проектів колгоспних ставків. Для їх відновлення та будівництва нових гідротехнічних споруд в інституті продовжили дослідження та випробування ефективності замінників портланд-цементу. Вчені інституту удосконалили випробування у лабораторних та практичних умовах: гідравлічних розчинів із застосуванням цементуючих добавок, що знаходились у природних умовах (трепел, діатоміт, опока) та штучних (обпалена глина, бій цегли та черепиці, зола бурого вугілля), кальцинована глина (80–85% глини з додаванням 15–20% вапна), пробуджений бетон з гранульованих доменних шлаків від виплавляння чавуну, кускових доменних, котельних шлаків, керамічного бою, подрібнених отверділих цегляних і змішаних розчинів [690]. Крім того, вчені покращували методики відбудови ставкового господарства.

Отже, УНДІ гідротехніки та меліорації, як провідна науково-дослідна установа в цій галузі сільськогосподарської дослідної справи за період 1944–1945 рр. вирішували не тільки завдання, пов'язані з організаційно-господарським відновленням робіт, але й отримали значні здобутки щодо розвитку досліджень у напрямі меліорації сільського господарства. Зокрема вченими інституту вирішено проблеми гідротехніки, зрошення та осушення земель, меліоративної гідрогеології, екології, утилізації стічних вод, механізації меліоративних робіт;

корінних меліорацій солонців та солончаків; розроблено конструкції меліоративних систем і дощувальної техніки, систем сільськогосподарського водопостачання, технології збірного залізобетону, методи застосування полімерних матеріалів у меліоративному будівництві, автоматизації технологічних процесів водорозподілу в меліоративних системах; економіки та організації водно-меліоративних підприємств; оцінювання агрометеорологічних ресурсів та обґрунтування технологій раціонального їх застосування з врахуванням специфічних особливостей різних ґрунтово-кліматичних умов УРСР.

Проблема швидкого відновлення руйнованого сільського господарства УРСР першочергово вимагало від вчених розробки технічної модернізації сільськогосподарського виробництва. УНДІ механізації сільського господарства НКЗ УРСР було переведено до м. Києва, до мережі установи входили відповідні станції: с. Акимівка Запорізької області та у м. Харкові, створеній на харківській матеріально-технічній базі інституту [721, Арк. 2].

У відбудовний період наукові дослідження в інституті були спрямовані на створення технічних засобів для механізації трудомістких процесів у рослинництві та тваринництві. У тематичному плані інститут 1944 р. передбачалося дослідництво за 11 науковими темами під керівництвом професорів С.Л. Васильєва, М.І. Медведєва та кандидата наук Л.Г. Полякова [450, Арк. 1]. Першочерговими завданнями стали дослідження та розроблення машин для агрегування з тракторами з метою вирішення проблем раціонального комплектування та використання машинно-тракторних агрегатів. Крім того, в інституті встановлювали ефективність роботи тракторів, тракторних зернових сівалок, їх уніфікації для вирішення проблем з ремонтом. На станції в м. Харкові продовжили дослідження та випробування тракторних 24-рядних зернових сівалок, молотарок «МК-1100», проєктування повітряних млинів типу КМВ-10 та повітряного насосного устаткування для колгоспів УРСР [485]. Акимівська ДС мала звужену проблему щодо цього питання: розробка та випробування зернозбиральних машин, що відповідали б умовам збору урожаю в умовах степової частини УРСР [660, С. 444–445].

Значні досягнення щодо заміни дизельного палива на природний газ, які були зроблені вченими під час перебування інституту в евакуації, знайшли своє продовження у відбудовний період. Зокрема, розробкою та випробуванням агрегатів для використання природного газу в сільськогосподарській енергетиці займалась Акимівська ДС механізації, адже установа розміщувалась на території Приазов'я, де знаходились значні поклади цього палива. Перед вченими стояло завдання перевести трактор СХТЗ-НАТИ повністю на газове паливо (В.В. Заморський). Упродовж 1944–1945 рр. було лише розпочато роботи: виготовлено апаратуру для газового палива безпосередньо для цієї моделі, проведено його обкатку стенд для лабораторного випробування та часткове тяглове динамометрування [660, С. 610–613]. Продовжувались розпочаті в умовах евакуації дослідження щодо ефективного використання метану для цілей газового зварювання як заміни ацетилену, випробовувалась сконструйована апаратура для застосування природних газів, зарядна станція, встановлено техніко-економічні показники при роботі на газі.

Велике значення в інституті приділено випробуванню тракторів «С-65», «СХТЗ», «С-60», «У-1», «У-2», «СТ-65» та визначенню удосконалення їх комплектувальних деталей. Зокрема рекомендовано розроблення економних двигунів рідкого палива (дизельних двигунів) та двигунів для місцевих видів палива (солома, торф, буре вугілля, дрова, відходи первинної переробки сільськогосподарської продукції.); колісних тракторів на балонах для міжрядного обробітку ґрунту [206, Арк. 18–19]. Значну увагу приділяли випробуванню снопов'язалок «ТВ-1» і «Ланц», за якого встановлено ефективність роботи снопов'язалки «ТВ-1», розробленої вченими інституту [469, Арк. 16–17]. У виконанні досліджень брали участь А.О. Василенко, П.М. Василенко, які згодом були обрані академіками, П.І. Андрусенко, В.К. Заморський, М.І. Медведєв, О.О. Омельченко та інші відомі вчені [286].

Новим напрямом робіт цей період стало вивчення трофейної техніки та підготовка технічної документації для виробництва запасних частин до американських тракторів Мак-Кормік-Дирінг W-9, W-6, Фармол Н і

Катерпілер Д-4», дослідження зносу, визначення ремонтних допусків і посадок та розроблення технології ремонту основних деталей американських тракторів та виробітку та витрат пального [405]. Для цього створювались в колгоспах опорні пункти по випробуванню тракторів у виробничих умовах (6 – у Харківській, 9 – Дніпропетровській та по одній в Запорізькій та Херсонській областях).

У лабораторії тракторовикористання інституту вирішували проблему раціонального використання машинно-тракторного парку в МТС. Науковцями опрацьовано заходи підвищення продуктивності машинно-тракторного парку МТС, зменшення витрат палива і встановлено раціональне використання тракторних агрегатів [598, Арк. 4]. Результати своєї роботи вчені інститут продемонстрували на курсах підготовки трактористів, бригадирів тракторних бригад і механіків, організованих наприкінці 1943 р., які проводились з метою створення резерву механізаторів для МТС УРСР [518].

Через те, що на визволеній від німецьких загарбників території УРСР ремонт тракторів відбувався в умовах значної нестачі запасних частин та інструментів, вирішенню проблеми якнайшвидшого відновлення ремонтної бази і реставрації дефіцитних деталей надавали важливе значення [721, Арк. 1 зв.]. Вченими лабораторії тракторовикористання інституту було успішно виконано заплановану тему з проектування безтрубчастого радіатора до колісних тракторів СХТЗ, що забезпечувало значну економію кольорових металів та здешевлення ремонту радіатора. Науковці лабораторії тракторовикористання інституту вирішували проблему ефективної заміни кольорових металів і легованих сталей при ремонті тракторів та сільськогосподарських машин» [598, Арк. 5]. Важливим було те, що при ремонті тракторів і сільськогосподарських машин частина деталей, виконаних з кольорових металів та легованих сталей, без шкоди для надійної роботи механізмів могла бути замінена менш дефіцитними металами – чавуном, вуглецевою сталлю.

У лабораторії ґрунтообробних та посівних машин інституту вирішували проблему визначення ефективної системи організації процесу збирання та посіву сільськогосподарських культур: міжрядкового посіву, обробітку та збирання

коренів цукрових буряків і кок-сагізу, удосконалення техніки посіву цукрових буряків і кок-сагізу гніздовим способом [286]. Крім науково-дослідних робіт, затверджених до виконання у тематичному плані інституту, вчені виконували дослідження за дорученням НКЗ СРСР, РНК УРСР і НКЗ УРСР. Зокрема за темами: «Створення конструкцій транспортних засобів для сільського господарства (вози на кулькових і роликових підшипниках)»; «Випробування бурякоочисної фрезерної машини»; «Випробування віялки «Колгоспниця» конструкції Коралова»; «Випробування локомотивів сільськогосподарського типу» [660, С. 610–612].

Отже, упродовж 1943–1945 рр. вчені УНДІ механізації сільського господарства НКЗ УРСР опрацьовували технічне спрощення конструкцій посівних, збиральних та зерноочисних машин з одночасним підвищенням їх продуктивності, розробляли ефективну систему заходів з економічного використання паливно-мастильних матеріалів; підготовку технічної характеристики трофейних зразків сільськогосподарських машин і двигунів на предмет їх використання; широке впровадження у виробництво позитивних наслідків випробувань сільськогосподарських машин та знарядь вітчизняного виробництва.

Проблемами механізації у відповідному відділі УНДІ соціалістичного землеробства. Основна увага вчених була зосереджена на розробці спеціальних культиваторів для ефективного міжрядного обробітку технічних і просапних культур [321, Арк. 10]. Відділ механізації ВНДІ цукрових буряків удосконалював процес посадки цукрових буряків шляхом впровадження розробленої конструкції машин, що працювали на тязі від трактора з демультиплікатором та без нього. Досліджено та випробувано нові бурякові сіялки і апарати дистанційного та пунктирного посіву цукрових буряків, а також випробування нових бурякозбиральних машин і нових валково-рядкових способів їх збирання та очищення. Вченими удосконалено механізацію процесів міжрядкового обробітку і підживлення цукрових буряків, а також ефективного внесення основного добрива [114, Арк. 139–141].

Таким чином, науково-дослідна робота в галузі механізації здійснювалась за науковими темами, що вирішували значні проблеми механізації для розвитку перспективного сільськогосподарського виробництва у країні.

5.5. Розвиток галузей плідівництва, виноградарства і виноробства

Ключовим завданням щодо відбудови плодово-ягідного напрямку сільського господарства було відновлення плодових насаджень, ягідників та виноградників, які було зруйновано в наслідок військового протистояння на території УРСР. Провідна інституція, яка відповідала за наукове забезпечення галузі, УНДІ плідівництва НКЗ УРСР, відновив свою роботу у листопаді 1943 р., поступово відновлюючи свою мережу: Мліївську, Мелітопільську, НДС плідівництва, 3 опорні пункти (Краснокутський, Ямський, Воздвиженський). Однак, експериментальна та матеріальна база інституції була у вкрай незадовільному стані: повністю зруйновано експериментальне господарство, знищені всі дослідні лабораторії фізіології, агрометеорології, ентомології, товарних якостей і технології, відділу агротехніки, а також селекції з спрямованого виховання отриманих з насіння гібридів із застосуванням рослинного ментору, вегетаційної гібридизації, різних термінів посіву, відбору для розмноження живців. Відступаючими німецькими військами знищена значна частина колекційних насаджень, до двох третіх рослин значного гібридного фонду плодово-ягідних рослин, всі маточники карликових підщеп, ягідних культур, спеціальні насадження з агротехніки, агрохімії, агрометеорології і агрофізіології. Всі насадження у кварталах насінневих порід сортовипробувального саду знищені повністю. Частина дослідних і виробничих насаджень, яка збереглась, внаслідок відсутності елементарного догляду за ними і хижацького використання була доведена до повного пригноблення і сильно запущена. Німецькими окупантами була розграбована та повністю знищена наукова документація: звіти, фото, таблиці, плани, попередні записи тощо. Знищені результати наукових досліджень з виготовлення сидрів і встановлення хибності плодів. Викрадено більше 3 тис.

книг з наукової бібліотеки інституту. За неповними розрахунками, збитки за матеріалами цінностями, які спричинили німецькі окупанти, становили понад 3 млн руб. Збитки експериментальній роботі неможливо було оцінити у грошовому вимірі [327, Арк. 2–3]. У 1944 р. було відновлено роботу у відділах агротехніки, селекції, захисту рослин та у лабораторіях агрохімії та технології інституту, у 1945 р. – у лабораторіях фізіології та агрометеорології, а також ентомології.

За постановою ЦК КП(б)У і РНК УРСР «Про відновлення садів та ягідників в колгоспах та радгоспах областей, звільнених від німецької окупації» від 14 березня 1944 р., на інститут було покладено завдання по розробці плану по комплексній відбудові плодово-ягідного напрямку сільського господарства, що стало основою тематичного плану на 1944–1945 рр. [496, Арк. 19]. Для цього при інституті відновлювалось функціонування Республіканської Державної Комісії по сортовипробуванню плодоягідних культур при НКЗ УРСР з мережею сортовипробувальних пунктів Лівобережної України (14). Головою Комісії призначено відомого селекціонера, кандидата біологічних наук, М.О. Зеленського [409]. Одночасно відновлюється діяльність Державної Інспекції по апробації плодово-ягідних культур (А. Серидко), яка контролювала вирощування посадкового матеріалу в 132 розсадниках по областях. З метою реалізації поставлених завдань УНДІ плідівництва у травні-липні 1944 рр. провів низку курсів для апробаторів по ягідним та плодовим культурам, розроблено систему заохочень для активізації роботи місцевих агрономів щодо відновлення колгоспних садків [414]. При Мліївській НДС плідівництва з березня 1945 р. почала діяти міжобласна однорічна практична школа плідівництва з набором у 100 чол, яка обслуговувала Київську, Вінницьку, Кам'янець-Подільську області [407].

Під керівництвом кандидатів наук М.Ю. Гущина (директор інституту), І.М. Ковтуна, В.С. Михайловського, М.К. Полякова М.П. Тарасенка розроблено матеріали інвентаризації садів УРСР; здійснено обстеження стану садівництва в колгоспах та радгоспах у різних ґрунтово-кліматичних умовах УРСР; розроблено основні організаційні і агротехнічні заходи з відновлення садівництва та

плодівництва в УРСР. Адже, впродовж 3 років в колгоспних садках не проводились агротехнічні заходи, підрізка, тому першочергово вчені розробляли конкретні заходи щодо відновлення системи обробки та удобрення ґрунтів садків, виправлення форм крон дерев та кущів ягідників, нормування суцвіть на отримання щорічних високих урожаїв яблуні; дослідженням біохімічних процесів, пов'язаних з ефективним плодоношенням яблуні; агротехніки передсадивного обробітку ґрунту для саду; термінів, видів, норм і способів внесення добрив на суничних насадженнях; (А.А. Романіка, О.М. Вербов, І.Л. Герун, М.Ю. Гущин, І.М. Ковтун, І.А. Коломієць, М.П. Тарасенко) [327, Арк. 4–6]. Нагально потребою галузі було відновлено сівозмін для плодових розплідників, порушених під час військових дій. Крім того, уточнювався стандартний сортимент для східних регіонів УРСР та розроблялися стандарти для західноукраїнських областей. З цією метою згідно із наказом НКЗ УРСР від 21 жовтня 1944 р. при інституті створювалась Комісія, яка мала розробити порідно-сортowe районування плодово-ягідних культур (М.Ю. Гущин, М.П. Тарасенко, М.О. Зеленський, Є.Ф. Дем'янець, А. Серидько).

Під керівництвом С.Х. Дуки, М.О. Зеленського, К.Ф. Ігнатової, І.М. Ковтуна, В.М. Лозового, А.П. Родіонова продовжено роботу щодо селекції нових високоякісних сортів яблуні та груші; кісточкових: персика, абрикоса; ягідників: суниці, полуниці, малини, агрусу; опрацювання вирощування елітного садивного матеріалу. Селекцією ранньостиглих сортів овочевих культур продовжували займатись С.А. Добровіцька та Л.Д. Супрун. І.І. Галаган, М.О. Шилкіна розробляли способи боротьби з американською борошнистою росою агрусу, досліджено чинники прояву чумацького блиску у плодових дерев, встановлено ефективність фунгіцидів у боротьбі з хворобами плодів та листків чорної смородини: плямистості та іржі [327, Арк. 14–21, 23, 29, 32]. Д.І. Вовченко, В.С. Михайловський розробляли заходи боротьби з буруватістю листків груші [496, Арк. 181].

Таким чином, першочергові завдання плодово-ягідного напрямку сільського господарства вимагали від УНДІ плодівництва розробки ефективних заходів по

відновленню плодово-ягідних насаджень у колгоспах та радгоспах республіки, які постраждали внаслідок військових дій та окупації; опрацювання агротехнічних заходів, які забезпечували високі щорічні врожаї плодово-ягідних культур; виведення нових високоякісних сортів; удосконалення способів боротьби з хворобами та шкідниками; розроблення методики сортовипробування плодових культур, оновлення їх сортименту для різних регіонів УРСР.

З подібними завданнями зітнулась виноградно-виноробна галузь сільського господарства. За роки окупації в УРСР особливо постраждали насадження маточників підщепних лоз, які у більшості випадків були перетворені на випаси для худоби та сінокоси. У цілому загинуло 24,8 тис. га виноградників і близько 350 га маточників підщепних лоз. Вже у 1945 р. вцілілі насадження виноградників на 77,6 тис. га були сильно проріджені і запущені, тому в перші післявоєнні роки вони забезпечували вкрай низькі урожаї. Навіть у спеціалізованих виноградарських радгоспах середня урожайність становила 0,98 т/га. На 669 га маточників підщепних лоз, що збереглися, у 1945 р. після п'ятирічної перерви вперше зорали ґрунт у міжряддях [388, С. 25].

Надаючи великого значення вирішенню проблеми відновлення та подальшого розвитку виноградарства і виноробства, урядом УРСР було прийнято низку спеціальних постанов, які базувались на визначеному та затвердженому ще у 1939 р. плані закладки виноградників та спеціалізації основних виноградних районів СРСР. Згідно із Постановою РНК СРСР і ЦКП(б) У від 27 червня 1944 р. «Про відновлення та подальший розвиток виноградарства та виноробства в УРСР» затверджувались заходи і терміни приведення в ефективний агротехнічний стан запущених виноградних насаджень, передбачено значне розширення в УРСР площ під високоякісними сортами винограду у Вінницькій, Ворошиловградській (нині – Луганська), Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Одеській, Сталінській, Херсонській областях. Через це УНДІ виноградарства та виноробства ім. В.Є. Таїрова, як провідна науково-дослідна інституція цього напрямку, переводився у відання Наркомату харчової промисловості УРСР, який опікувався виноградниками радгоспів та колгоспів республіки, виноробною галуззю. Однак,

плани так і залишились не реалізованими [517]. Через це, для вивчення проблем виноградарства НКЗ УРСР в грудні 1944 р. розширює напрями роботи Цюрупинської НДС з освоєння пісків нижнього Дніпра, де виокремлює відповідний відділ з секціями: агротехніки, селекції та сортовивчення, розсадниківства та технологічною лабораторією [558]. Крім того, при станції організовуються 6 опорних пункти (2 в районах кореневласних та 4 – прищеплених виноградників), а НК харчової промисловості УРСР виділив для випробувальних робіт земельну ділянку (316,7 га) під експериментальну базу установи. Вже у наступні роки станція зобов'язана була закласти дослідних виноградників на площі 30 га за 20 сортами. Таким чином, в системі НКЗ УРСР була організована спеціальна НДС, Цюрупинська НДС з виноградарства та освоєння Дніпровських пісків (назва з березня 1945 р.), яка спеціалізувалась на розробці наукових засад ведення виноградарства та виноробства в Україні, адже на неї покладались завдання по агротехнічному керівництву колгоспним і виноградними розсадниками в усіх областях УРСР [272].

У досліджуваний період вчені УНДІ виноградарства і виноробства продовжуючи тематику довоєнних років (проблеми спеціалізації виноградно-виноробних районів, встановлення ефективності виробництва винограду високої якості та продуктів його перероблення), основний акцент змістили на відновлювальних роботах, що супроводжувались заходами з реконструкції старих виноградників, розширенню площ винограду в радгоспах і організації нових виноградарських радгоспів. Вже у 1948 р. кількість виноградарських радгоспів зросла до 224 з площею виноградників 29,4 тис. га, порівняно з 1940 р., коли радгоспів було 146 з площею виноградників 22,0 тис. га [471, Арк. 5].

Упродовж 1945–1946 рр. співробітниками інституту були детально обстежені насадження маточників підщепних лоз у радгоспах і колгоспах Одеської, Херсонської і Миколаївської областей та виявлено 470 га, що підлягали відновленню. У результаті обстежень були розроблені заходи з відновлення куців на маточниках підщепних лоз щодо кожного господарства зазначених областей. Для виділення нових площ під виноградні насадження було розроблено методику

обстеження природно-історичних і ґрунтових умов радгоспів у виноградно-виноробних районах УРСР, затверджену Вченою радою інституту. Обстеження здійснювалось з метою вибору під виноградні насадження площ земель, які забезпечували отримання високоякісних марочних вин і шампанських виноматеріалів, а також визначення перспективних можливостей розширення площ виноградників для радгоспів у спеціалізованих районах УРСР [471, Арк. 1а-2].

У 1945 р. співробітниками розроблено заходи підвищення урожайності маловрожайних сортів винограду в умовах УРСР. Встановлено, що найвищий відсоток розвинених глазків винограду сорту Рислінг отримували із підрізанням його на сучки. У сорту Каберне Совіньйон відсоток розвинених глазків також підвищувався у варіантах з підрізанням на довгі стрілки і особливо – на сучки. Це пов'язувалось зі змінами умов живлення за різних способів підрізання винограду. Вченими визначено, що найбільшу кількість плодоносних пагонів винограду отримали у неудобрених варіантах з коротшим підрізанням, які у сорту Рислінг становили 86%, у сорту Каберне Совіньйон – 77%. Таке підвищення урожайності відбувалось за рахунок збільшення кількості розвинених і плодоносних пагонів [472, Арк. 7–9]

Досліджувались особливості агротехніки виноградарства у виноградно-виноробних районах УРСР, зокрема ефективність застосування агротехнічного комплексу із внесенням мінеральних добрив, що досліджувалось на виноградниках сорту Шасла Доре і Мускат, як найбільш поширених [472, Арк. 49–58]. Вченими визначено, що глибоке весняне розпушування ґрунту забезпечувало збереження вологи у ґрунті та кращий розвиток виноградних кущів. Водночас виноградна лоза не припиняла вегетацію із зниженням вологості ґрунту, при цьому значною мірою обмежуючи ріст і плодоношення. Опрацьовувались агротехнічні заходи (закривання пагонів винограду) із захисту виноградних насаджень від дії зимових заморозків в умовах північних районів УРСР. Зокрема закривання шаром землі 25 см і 35 см, а також комбіноване закривання землею разом із соломою. Важливим було дослідження різних термінів закривання

пагонів: одразу після перших заморозків, що пошкодили листя; через 10 днів після цього варіанту; через 20 днів. Навесні після відкривання кущів здійснювався облік ступеня пошкодження кущів за критеріями: пошкодження глазків, однорічних пагонів, коренів на різній глибині та облік загиблих кущів; і встановлено, що глазки однорічних кущів були значно пошкоджені морозом ще до закривання винограднику. Однорічні пагони постраждали меншою мірою – при комбінованому закриванні було пошкоджено лише 33% пагонів, при закриванні шаром землі на 35 см – 40%, на 25 см – 57%. Комбіноване закривання землею з соломою та більш глибоке закривання шаром землі на 35 см значною мірою оберігало корені кущів від пошкодження морозом [472, Арк. 33]. Цюрупинська НДС спеціалізувалась на вивченні застосування добрив на піщаних ґрунтах. Зокрема, за дворічний термін дослідної роботи було встановлено значну ефективність мінеральних добрив, порівнюючи з органічними (збільшення врожаю на 50% на противагу 20% при використанні гною) [272].

За темою «Покращання існуючого стандартного сортименту і виведення нових сортів винограду» у різних ґрунтово-кліматичних умовах УРСР випробувано кращі сорти винограду інших виноградних районів СРСР; виведено нові цінні столові і технічні сорти винограду та підщеп шляхом гібридизації [472, Арк. 122–123]. Вченими удосконалено сорти винограду клонової селекції [472, Арк. 155–156]. За виноградом сорту Рислінг відібрано високоврожайні клони, які не страждали малопліддям, осипанням цвіту і горошенням ягід. За виноградом сортів Сенсо і Мускат Гамбурзький здійснювали селекцію у напрямі відбору високоврожайних клонів з одночасно дозріваючими ягодами у гроні та гронами на кущі. За виноградом сорту Карабурну здійснювали відбір високоврожайних кущів з рихлими гронами і довгими ягодами. Результати своєї діяльності вчені продемонстрували на курсах агрономів-апробаторів, які були організовані НКЗ УРСР у червні 1944 р. та охопили 796 чол. Ними було обстежено насаджень виноградників на площі 3055 га [660, С. 238–239].

Визначено найкраще формування виноградних кущів для різних районів виноградарства УРСР. Так, Цюрупинська НДС звітувала про більш якісний

врожай в умовах установи при зімкнутій кроні. Проводилось випробування різних препаратів для боротьби з шкідниками винограду. Зокрема використання отрути ДДТ позитивного результату не отримали. Вченими розроблено хімічних метод вибраковування фузаріозних живців. Встановлено, що зараження виноградної лози фузаріозом відбувалось не у всі пори року, а тільки після закінчення періоду вегетації, що пояснювалось станом внутрішніх біохімічних процесів, які підживлювали рослину. Зокрема у період вегетації здорового куща, коли в ньому здійснюється значне нагромадження пластичних речовин, інфекція *Fusarium*, яку вводили штучним шляхом, не приживалась. Відповідно у такому стані виноградні рослини можна вважати практично стійкими проти зараження зазначеною хворобою. З порушенням балансу між процесами асиміляції і дисиміляції, коли надходження поживних речовин у живці припинялось, а втрати їх за рахунок окислення призводили до певної міри виснаження всієї рослини, у такому стані виноградна лоза легко вражалась *Fusarium* [471, Арк. 160].

Виконано виробничу перевірку розробленого співробітниками інституту комплексу агротехнічних заходів, що забезпечували значне підвищення виходу щеплених виноградних саджанців із шкілки. Зокрема, основні вимоги розробленого комплексу зводились до того, щоб щеплення до висадження у шкілку мали б круговий калус на підщепі та прищепі, були достатньо міцно спаяні калусовими масами, в яких виявлялися навіть зачатки зростання і висаджувались у шкілку з достатнім запасом пластичних матеріалів. Цього досягали тим, що для щеплень використовували тільки цілком дозрілі підщепні живці [471, Арк. 127].

В зв'язку із масштабністю відновлюваних робіт у виноградарській галузі, значна увага науковців зосереджувалась на покращенні знарядь з обробітку внесення мінеральних добрив і підживлення виноградників. Зокрема, у виробництво рекомендували культиватор «ВУМ-60» (конструкція Всесоюзного науково-дослідного інституту виноградарства) як універсальне знаряддя та «ВК» (конструкції УНДІ виноградарства) як кінно-тракторний культиватор полегшеного та спрощеного типу [473, Арк. 7]. Подібні висновки стосувались добривачів «ВУМ-60» та «ПМ».

Таким чином, в галузі виноградарства та виноробства у досліджуваний період велику увагу приділено впорядковуванню старих виноградників, розширенню площ винограду в радгоспах і організації нових виноградарських радгоспів, розробленню комплексу агротехнічних заходів, які забезпечували значне підвищення виходу щеплених виноградних саджанців із шкілки, захисту виноградних насаджень від дії зимових заморозків у північних районах, опрацюванню комплексу ефективного внесення мінеральних добрив, конструюванню та випробуванню знарядь для внесення мінеральних добрив і підживлення виноградників тощо. Велике значення надавали покращанню існуючого стандартного асортименту і виведенню нових сортів винограду у різних ґрунтово-кліматичних умовах УРСР, удосконаленню сортів винограду клонової селекції.

5.6. Наукове підґрунтя відбудовних процесів у тваринництві

На момент повернення радянської влади на українські землі тваринницька галузь знаходилась у критичному стані, адже не тільки зменшилось поголів'я (на 36% ВРХ, 80% свині, 57,5% вівці та кози, 61,5% коні) [537], знищено його матеріально-технічну базу (будівлі ферм, доїльні апарати, техніка для прибирання тваринницьких приміщень та обробітку кормів), але й фактично зруйновано племінну справу УРСР. Унаслідок евакуації в 1941–1942 рр. та масових акцій окупантів по знищенню, заготівлі та вивезенню худоби до Німеччини породистому поголів'ю було завдано величезної шкоди. Кількість племінного поголів'я на 1945 р становила по ВРХ 29% від довоєнного, свиням – 28%, вівцям та козам – 32%. У більшості (з 21) дерплемрозплідників (далі ДПР) було знищено поголів'я у значних обсягах. Так, в районах діяльності Вальківського ДПР ВРХ, Ново-Георгіївського ДПР овець, Полтавського ДПР свиней не лишилось жодної ферми. Подібна ситуація зафіксована на племінних фермах колгоспів Миргородського ДПР рябої миргородської породи свиней, Кобилянському ДПР сокільських овець [227]. Значне скорочення було й плідників: бугаїв – 22,4%,

кнурів – 12,2%, баранів – 11,5% від довоєнного рівня [507, С. 334]. Крім того, було знищено документацію на племінних тварин. З метою відновлення племінні книги вченими провідних НДУ в галузі тваринництва було ініційовано оновлення документації, де у племінні книги згідно із розпорядженням РНК СРСР від 8 січня 1945 р. були введені спеціальні розділи для запису високопродуктивних метисів кровності від 1 і вище, які мали дані про походження, продуктивність, що відповідало вимогам, встановленим для чистопорідної худоби відповідних порід. У спеціальні розділи фіксувались тварини із загубленими даними про походження, а їх кровність визначалась спеціальними зоотехнічними комісіями [466].

Основним джерелом відновлення та збільшення поголів'я худоби стало його поповнення за рахунок приплоду та контрактації молодняку, якою в обов'язковому порядку були охоплені практично всі селянські господарства. Поповнення поголів'я відбувалось також за рахунок трофейних поставок. Збільшення породистого поголів'я вирішувалось у досліджуваний період за рахунок реевакуації племінної худоби. Так, співробітники ВНДІ гібридизації та акліматизації сільськогосподарських тварин (Асканія-Нова) змогли повернути 5 тис. голів породистих овець, 300 голів свиней української степової породи. Реевакуювали вивезене поголів'я Градизький (Полтавська обл.), Молочанський, Лебединський (Сумська обл.), Полтавський, Кобиляцький (Полтавська обл.), Мелітопольський (Запорізька обл.) ДПР. Загалом на 1944–1945 рр. відновлено роботу 28 дерплемрозплідників, поновили свою діяльність племінні колгоспні ферми та парувальні пункти. Однак, не зважаючи на ефективні кількісні показники відновлення племінної справи до кінця війни відчувалась гостра нестача порідної худоби (бугаїв лише 67,3%, кнурів – 76,7%, баранів – 58,4%).

Однією з нагальних потреб у відновленні тваринництва була організація кормової бази, яка за період окупації сильно постраждала: площі під багаторічними травами були незначними, а стан угідь – незадовільним (зрідженість та забур'яненість). Так, наприклад, у звільнених в 1943 р. лівобережних областях кормовими культурами було засіяно всього 20% площ від

довоєнного рівня 1940 р.. Ситуація до того ж ускладнювалась знищенням насінництва кормових культур [660, С. 10].

Виходячи з потреб галузі для науково-дослідних установ тваринницького напряму першочерговими стояли завдання розробки методів та способів інтенсивного відновлення стада продуктивної та робочої худоби на основі біотехнологічних методів, вирішити проблеми раціоналізації годівлі в умовах нестачі кормів; втілити в практику сільськогосподарського виробництва основні досягнення у боротьбі з епізоотіями та різними хворобами сільськогосподарських тварин і птиці, домогтися швидкої ліквідації осередків захворювань, залишених після німецької окупації; опрацювати систему заходів для розвитку в колгоспах дрібного тваринництва, бджільництва та рибництва [313, Арк. 369].

На початку 1944 р. в УНДІ тваринництва НКЗ УРСР, який повернувся з евакуації, було відновлено діяльність 7 відділів (ВРХ, свинарства, конярства, вівчарства, бджільництва та шовківництва, годівлі і фізіології сільськогосподарських тварин, економіки) та 3 лабораторії (штучного осіменіння, рибництва, біохімії). З 1945 р. напрями науково-дослідної роботи було розширено, в наслідок чого було утворено нові відділи: дрібного тваринництва і механізації тваринництва [764]. Здійснено значну роботу з відновлення експериментальної бази «Українка», де у 1945 р. виконували роботу з укомплектування племінного стада: великої рогатої худоби – до 350, свиней – до 350, овець – до 546 голів, організовано кролеферму на 200 голів, птахоферму – на 250 курей-несучок і пасіку – на 180 бджолосімей, яких до війни не було [481, Арк. 3а].

Головне завдання інституції стояло в налагодженні організаційно-зоотехнічної і племінної роботи зі збереження, відновлення та покращання якостей племінних стад ВРХ (симентальська, червона степова, білоголова українська, сіра українська, швіцька й ольденбурзька породи), свиней (української степової, великої білої, миргородської порід), овець сокольської породи. Досліджено ефективність поглинальної метизації місцевої худоби симентальською породою у зв'язку з генерацією, розведення метисів 3–4 генерації з метою консолідації бажаних господарсько-цінних ознак (І.А. Зозуля). Вченими

встановлено, що метизація місцевої худоби симентальською породою в УРСР забезпечила порівняно з покращеною худобою підвищення їх господарської ефективності на основі збільшення живої ваги від 7% до 17%, надоїв – з 9% до 46% залежно від частки спадковості симентальської породи. Досліджено продуктивні і племінні якості збереженої худоби швіцької породи у районі діяльності Лебединського державного племінного розплідника, виведено групи метисів швіцької породи з підвищеною жирномолочністю, розроблено об'єктивні методи їх екстер'єрного оцінювання (О.Є. Яценко). У результаті виконання наукових досліджень за два роки відновлювального періоду поголів'я метисів швіцької породи в районі діяльності Лебединського державного племінного розплідника збільшилось на 71% порівняно з 1943 р. [771].

Вчені Всесоюзного НДІ гібридизації та акліматизації тварин (Асканія-Нова) у відбудовний період продовжили роботу по виведенню нового породного типу молочно-м'ясної худоби на основі відтворювального схрещування червоної-степової з молочними шортгорнами. Збережене ядро шортгорнізованої аксанійської худоби стало основою для продовження дослідної роботи із цього питання [121].

Через втрату документації на племінних тварин актуальним було розроблення інструкцій бонітування племінних тварин. На прикладі стада ВРХ сірої української породи племінного радгоспу «Поливанівка», Градіжському ДПР Г.В. Цапенком оброблено матеріали бонітування за основними господарсько-цінними ознаками – екстер'єром, живою масою, молочною продуктивністю і жирномолочністю. Удосконалення стада здійснювали шляхом внутрішнього породного методу розведення тварин за лініями. Відпрацьовано методику бонітування червоної степової худоби, яку проводив Я.І. Первак у районах діяльності Молочанського і Сталінського ДПР. У колгоспних фермах виявлені бугаї-плідники та корови з походженням від відомих родоначальників, що діяли у довоєнний час. Здійснено обстеження 13 колгоспів Київської та Харківської областей, які отримали трофейних тварин цінної породи остфризів, що мали високу молочну продуктивність (Т.Д. Потапова). Зазначалось, що тварини були у

виснаженому стані в наслідок тривалого перегону, незадовільної годівлі та ураження шкірними хворобами. Тому для трофейної худоби рекомендувалось посилити раціон. У результаті обстеження стану племінного тваринництва на племінних фермах налагоджено зоотехнічний облік, покращено вирощування молодняку, використано кращих бугаїв-плідників тощо [481, Арк. 28].

З подібними проблемами зіткнулись і регіональні НДС тваринництва – Чернігівська та Київська. Остання спрямувала всю науково-дослідну роботу на відновлення племінних стад ВРХ симентальської та білоголової української порід. З евакуйованого стада було повернуто у дослідне господарство «Терезине» лише 10 голів білоголової української породи та 23 – симентальської, на противагу відповідно 86 та 123 на довоєнний час. Тоді як найбільш цінних тварин згідно із розпорядженням Міністерства радгоспів СРСР було залишено з метою поліпшення продуктивних якостей худоби Сталінградської області [193, С. 55]. З метою поповнення племінного стада сюди було направлено 97 тварини симентальської породи, однак вченими було констатовано їх вкрай незадовільний стан. Однак, розроблений перспективний план комплексних заходів по селекційно-племінній роботі (М.А. Кравченко, М.О. Староверов), що включав поєднання двох груп тварин із різною спадковістю сприяло високій життєздатності стада, зростанню його продуктивності.

Значних втрат отримало племінне свинарство, яке у 1944 р. нараховувало лише 11% голів від довоєнного рівня [663, С. 7]. Маючи більшу скороспілість та плодючість ніж ВРХ чи вівці, свині були основним джерелом виробництва м'яса та сала. З метою розробки ефективних методів відновлення племінного поголів'я свиней у відділі свинарства УНДІ тваринництва під керівництвом Д.К. Білогуба на базі Полтавського ДПР досліджувались екстер'єрні особливості і продуктивність основних типів свиней великої білої породи з метою виділення кращих; спадкової цінності кнурів і самок з метою відбору їх для виведення ліній. Результатом науково-дослідної роботи по удосконаленню миргородської породи свиней (П.І. Омельченко) стало виведено нових ліній з високою господарською скоростиглістю і сальними якостями шляхом ввідного схрещування з

беркширською породою [481, Арк. 35–37]. Досліджуючи скоростиглість, вихід та якість продукції за напівсальної відгодівлі метисів від кнурів миргородської породи порівняно їх з помісями від кнурів беркширської породи рекомендовано використання кнурів беркширської породи для промислового схрещування у всіх промислових свинарських господарствах. Крім того, досліджуючи групи крові у свиней, було виявлено певні закономірності, що впливали на продуктивність тварин [26]. З метою підвищення плодючості малоплідних самок миргородської та беркширської породи досліджувались результати осіменіння їх спермою двох кнурів в одну охоту як за природного парування, так і за штучного осіменіння. Встановлено значне підвищення плодючості малоплідних самок від злучок з двома кнурами в одну охоту, хоча плодючість багатоплідних самок від осіменіння спермою двох кнурів в одну охоту не підвищувалась. Не дивлячись на це, у промислових свинарських господарствах, що мали самок, рекомендовано парування їх з двома кнурами в одну охоту [25].

Урятоване під час евакуації вченими ВНДІ акліматизації та гібридизації сільськогосподарських тварин (Асканія-Нова) (О.К. Гребень) стадо свиней української степової білої породи з племінних ферм Мелітопольського ДПР дало можливість у відбудовний період відновити поголів'я цієї породи. Асканійське стадо перед війною було основним репродуктором породи, тому його відновленню було приділено максимальну увагу – з 297 голів, що повернулись з евакуації на кінець 1945 р. вже становило 324. Крім того, було завершено апробацію п'ятої лінії (Боець) та одержано 6 лінію (Новий), що згідно із методикою автора породи, академіка М.Ф. Іванова, було запорукою успішного її розведення, застосовуючи міжлінійне схрещування (Л.К. Гребень). У свою чергу це забезпечувало більшу плодючість, скороспілість та крупний ріст українських степових свиней [122, С. 33]. Продовжувались дослідні роботи щодо виведення української степової рябої породи, розпочаті ще у довоєнний період. Ця порода за прогнозами мала більш міцну конституцію, краще пристосована до жаркого сухого клімату Приазов'я та Причорномор'я. Було одержано 30 дорослих племінних кнурів та самок 3 ліній та розпочато роботу ще над 2 новими. На кінець

1945 р. було утворено перший племінний свинорадгосп для розведення цієї породи (Херсонська об., Велико-Лепитинський р-н) [121].

Після звільнення українських територій від окупантів племінне вівчарство теж мало критичні показники. Прикладом цього слугують дані Всесоюзного НДІ гібридизації та акліматизації тварин, де вказується, що вціліло лише 12% чистокровних асканійських рамбульє, породи, що має унікальні характеристики, особливо щодо живої маси (до війни 50 тис. голів), однак і ті тварини що збереглись, демонстрували значне зниження продуктивності та живої маси. Важливо відмітити, що ця порода ніде крім асканійського стада не зберіглась. Відновлення породи проводилось 2 методами: чистопорідного розведення та метизації місцевих мериносних самок, завезених з Кавказу з асканійськими баранами рамбульє на базі племінних вівчарних фермах Генічеського ДПР. Вже у наступні роки було виведено 200 голів чистокровних баранів асканійських рамбульє та розроблено методичне керівництво по відновленню породи [120]. В галузі смушкового вівчарства була намічена апробація виведеної до війни порідної групи багатоплідних каракульських овець, а також вивчення акліматизації і продуктивності каракулів, завезених з Середньої Азії в колгоспи Каракультресту Півдня України [350].

З метою відновлення племінного поголів'я тонкорунного вівчарства УНДІ тваринництва ініціював організацію 4-х спеціалізованих стаціонарних пунктів (Харківська обл.), де досліджувалась продуктивність тонкорунних овець типу прекос та їх метисів; здійснено бонітування і мічення овець, організовано облік настригу їх шерсті та живої маси. Зібрано матеріали з кількісного, породного, класового складу та продуктивності цигайських овець у Маріупольському ДПР, тонкорунних овець типу прекос у Сумській області. Розроблено методики: годівлі і утримання племінних тонкорунних овець, організації ручної злучки чистопородних самок. Під керівництвом О.О. Ушивця, досліджуючи шубні якості грубошерстих і метисних овець в УРСР здійснювалось бонітування експериментальних овчин і взято аналіз зразків шерсті для визначення їх довжини та складу за категоріями волосу; сконструйовано і виготовлено прилади для

визначення теплопровідності та повітропроникності овчин; удосконалено методику аналізу шкіри і вовняного покриву [481, Арк. 46–48].

Завдання по відновленню племінного поголів'я гостро стояло і у конярстві, адже на 1944 р. лишилось лише від 4,9 до 8,8% коней по різних областях (найнижчі показники у Ворошиловградській обл.) довоєнного рівня. Згідно із Постановою РНК СРСР і ЦК ВКП(б) від 12 травня 1943 р. «Про заходи по збільшенню поголів'я коней, по покращенню догляду та їх утримання» відновлення галузі планувалось за рахунок поновлення роботи спеціалізованих ДПР – на кінець 1945 р. розпочало діяльність 3 ДПР (Ново-Український, Пирятинський та Красноградський) та створено новий (Прилуцький); відбудовано всі 16 державних заводських стайні [392]. Однак, досліджуючи племінні ресурси коней в основних районах УРСР, вченими УНДІ тваринництва та УНДС конярства (Є.І. Сеньковський, І.І. Жадан) з'ясовано, що зони діяльності зазначених державних племінних розплідників були слабо насичені кіньми, кількість яких варіювала від 8,4% до 34,6% у відношенні до довоєнного періоду. Таке положення викликало посилену експлуатацію коней, у тому числі й самок, що відбилося на відсотковому їх зажеребленні. Посилено експлуатувався також молодняк, у тому числі й породний, що за незадовільних умов годівлі та утримання більшої його частини призвело до недорозвиненості і значно обмежувало їх племінне використання. Через постійну недостатню годівлю коней гарний породний молодняк відставав у розвитку, що призводило до обмеження його племінного використання. Крім того, конематки не завжди мали задовільну відгодованість, що гальмувало темпи відновлення племінного конярства, а інколи зводило нанівець всю роботу з покращання порідності коней [481, Арк. 77–78]. Тому для організації необхідної кормової бази для коней були відновлені кормові сівозміни з вирощуванням кормових культур та багаторічних кормових трав. Були розроблені рекомендації по відгодівлі виснажених коней, що закріплювалось як обов'язкова вказівка до виконання на республіканській нараді передовиків галузі, що проходила в м. Києві 24 грудня 1945 р. [41, С. 18–19].

В умовах швидкого відновлення галузі нагальною потребою постало відродження дрібного тваринництва, зокрема кролівництва. Науковцями встановлено ефективність впровадження техніки розведення кроликів методом ущільнених окролів, що забезпечило збільшення відтворної здатності самок більше ніж у два рази (Г.Г. Подоба) [539]. Встановлено ефективність схрещування кроликів шиншилової породи та породи білого велетня, що забезпечило отримання укрупнених тварин шиншилового окрасу. Молодняк першого покоління від їх схрещування порівняно з чистопородними тваринами шиншилової породи розвивався інтенсивніше та мав гарне хутро шиншилового окрасу, що забезпечило доцільність масового застосування такої метизації [540].

Одночасно відроджувалось козівництво. Вченими УНДІ тваринництва проведено вибіркове дослідження поголів'я кіз у Ворошиловградській, Дніпропетровській, Полтавській, Сумській, Харківській областях УРСР та встановлено, що козівництво в УРСР не мало належного зоотехнічного обслуговування, були відсутні злучні пункти, їх виробники були низької якості. В цілому поголів'я кіз мало недостатню живу масу – 37,1 кг, їх молочна продуктивність була невеликою і становила у середньому за лактацію близько 300 л, що значною мірою зумовлювалось незадовільними умовами утримання, догляду та годівлі. Настриг шерсті кіз становив у середньому 250–350 г, яка була низької якості, зокрема – неоднорідною та грубою, за незначним вмістом (в середньому 13,5%) пуху. Групи кіз-метисів із зааненською породою вигідно відрізнялись від місцевого поголів'я (середня жива маса становила 47,1 кг, надій – 350 л), незважаючи на те, що вони були виведені за ввідного схрещування та мали незначну частку спадкових ознак молочної зааненської породи [481, Арк. 69–70]. Були зроблені висновки, що козівництво в УРСР як одна з галузей продуктивного тваринництва мало всі необхідні передумови для розвитку.

Для відродження і розвитку тваринництва першочерговим стояло відновлення птахівництва, де ставились завдання по виведенню нових та удосконалення існуючих порід птиці, підвищення продуктивності всіх видів птиці. Загалом у птахівничій галузі, як і у тваринництві у цілому, становище було

вкрай складним, передусім через брак якісних кормів, теплих приміщень, а також через масові захворювання птиці інфекційними хворобами. Тому у травні 1944 р. з метою прискорення відбудови галузі було затверджено постанову РНК УРСР «Про розвиток птахівництва в колгоспах і заходи з вирощування та перероблення птиці на м'ясо» [336, С. 54]. Згідно із державними планами розвитку колгоспного і радгоспного птахівництва на 1944 р. передбачалося відновити птахоферми у господарствах та значно збільшити поголів'я птиці. Планувалось розширення мережі інкубаторно-птахівничих станцій з таким розрахунком, щоб кожна станція обслуговувала 2–3 райони. Вже на початок 1946 р. було відновлено 145 з 161 державних інкубаторно-птахівничих станцій. За цією постановою до кожної області, району і колгоспу УРСР доводилися планові завдання з виведення добового молодняка птиці та його вирощування для комплектування основного стада і здавання державі на м'ясо. Однак, об'єктивна ситуація в галузі призводила до зриву показників заявлених партійними та урядовими рішеннями. Згідно із даними, які виголошувались на нараді передовиків в галузі тваринництва у 1946 р., недовиконувались поставки як по м'ясу птиці так і по яйцям у двічі (потрібно було заготовити 68 млн голів птиці та забезпечити 85,4 млн. яєць) [41, С. 20–21]. Тому перед науково-дослідними установами ставилось завдання щодо розробки ефективних заходів по відновленню поголів'я птиці, її породного складу, відгодівлі з метою поліпшення її продуктивних якостей. З цією метою вчені УНДС птахівництва під керівництвом М.В. Дахновського упродовж 1944–1946 рр. проводились дослідження по встановленню ефективності впливу ультрафіолетового випромінювання і глибокого охолодження у період інкубації курячих, качаких, гусячих та індичих яєць на розвиток і витривалість молодняку, моторно-евакуаційної діяльності травного апарату птиці (курей, качок, гусей) у рентгенівському зображенні [605, Арк. 165, 169]. На експериментальній базі «Борки» у Харківській області науковці здійснювали селекцію сільськогосподарської птиці (курей, качок, гусей, індичок) та племінну роботу з птахівництва; випробували типи інкубаторів; розробляли та і випробовували раціони, що забезпечували отримання високої заплідненості і виведення гусячих

яєць; встановлено секреторну діяльність травного апарату сільськогосподарської птиці; розробили методику, техніку, інструкції, вказівки щодо ефективної годівлі, утримання, розмноження поголів'я птиці різних порід, виконання стаціонарних досліджень у виробничих умовах колгоспів; досліджено економіку птахівництва УРСР у відбудовний період і заходи подальшого її розвитку [508, Арк. 179а].

Науковцями було організовано інкубаторно-птахівничі станції, проаналізовано виробничий процес, отримано та популяризовано результати досліджень щодо ефективного вирощування молодняка птиці, проводились дослідження щодо занурення інкубаційних яєць в розчин соляної кислоти задля покращення газообміну та як наслідок було досягнуто прискорення виходу курчат на 45,5% (Г.А. Машталер) [383]. Вчені встановили ефективність відгодівлі молодняку курей (леггорн білий, метиси, місцеві), качок (місцеві, пекінські) з використанням відходів зерна, кормових коренеплодів, жмихів, хрестоцвітих і отримання високих якісних показників відгодованої птиці; визначили ефективність застосування примусової ручної та машинної відгодівлі молодняку птиці в колгоспах, відгодівлі молодняку птиці різного віку та у різний час – літньої, пізньої осінньої та зимової, а також з використанням як білкового корму річкових молюсків. Під керівництвом М.Г. Плюща здійснено розширене відтворення та подальше покращання реєвакуйованого поголів'я селекційної птиці виведених порід і ліній. Важливим стало виконання досліджень за темою: «Розроблення і впровадження в інкубаторно-птахівничі станції трансмісійної вентиляції в інкубаторах «Комунар» і «Український гігант» [336, С. 56–57]. Як свідчив досвід, існуючі вентиляційні системи виявилися ненадійними, часто виходили з ладу. Фахівці станції продовжували роботу із удосконалення вентиляційних систем. Зокрема виведення валиків та ремінного кріплення на верх інкубатора для зручного обслуговування.

Головним завданням галузі крім відновлення поголів'я нагально стояла проблема відгодівлі та утримання тварин. В умовах нестачі кормів, спричинених порушенням сівозмін, відсутності достатньої кількості насіння кормових трав, природніми умовами (посухи), для вчених науково-дослідних установ

тваринницького напрямку актуальними були теми пов'язані з розробкою раціону для відгодівлі тварин при використанні альтернативних кормів. У відділі годівлі і фізіології сільськогосподарських тварин УНДІ тваринництва (П.Д. Пшеничний) досліджувалось питання вирощування молодняка ВРХ у післямолочний період. Вченими (Є.М. Івіцька, К.І. Вересенко) визначено ефективність поєднання концентрованих та соковитих кормів, що сприятливо вплинуло на розвиток ВРХ. З'ясовано найвищу кількість споживання вівцями кукурудзяного силосу, засилосованого у період молочної стиглості зерна (К.І. Вересенко). Показники досягли 2,58 кг на 1 голову [481, Арк. 97, 100]. За темою «Оптимальна кількість соковитих та грубих кормів у раціоні свиней за напівсальної відгодівлі» під керівництвом Т.М. Скиби встановлено, що оптимальною поживною цінністю є кормовий раціон з 37–47% концентрованих кормів [481, Арк. 105]. Разом з тим визначено необхідність використання соковитих кормів: кормових буряків і кавунів, гарбузів, кабачків і картоплі. З'ясовано найкращий силос для свиней – сумішка амаранту з сорго або кукурудзи з соєю. При цьому відмічено повне забезпечення свиней мінеральними кормами.

Досліджуючи склад і поживну цінність кормів в УРСР на базі лабораторії біохімії УНДІ тваринництва встановлено, що найкращим джерелом каротину для забезпечення сільськогосподарських тварин була морква червона, високоякісне сіно люцерни та вико-вівса, зелені кормові трави і кормовий гарбуз (І.М. Захарченко, Є.С. Каленін). Вони забезпечували стабільне живлення худоби як у період пасовищного, так і у період зимового утримання. Багаті на каротин силосовані корми і сіно виявились основними джерелами каротину для задоволення потреб усіх видів сільськогосподарських тварин у період зимового стійлового утримання [481, Арк. 135–136].

Вчені Всесоюзного НДІ кормів ім. Вільямса працювали над питанням заміни концентрованих кормів, використання яких було у цей період вкрай обмеженим. Було доведено, що листя конюшини, люцерни та тимофіївки, порівнюючи з їхніми стеблами містили у 2–3 рази більше білків та значно менше клітковини, багатші на мінеральні речовини, потрібні тваринам, та значно краще

за вмістом білка та малої кількості баласту ніж більшість концентрованих кормів (С.С. Шайн). Визначено, що за поживним складом сінне листя прирівнювалось до зернового корму, особливо для свиней, як 1:1. Тому були розроблені рекомендації по заготівлі сіна, його обмолоту, режиму харчування при використанні сінного листя, його попередній обробці та підготовці (В.М. Рабінович) [621]. Наголошувалось, що для забезпечення необхідної кількості кормів варто організовувати зелений конвеєр, використовуючи посівну площу при господарствах ферм. Зокрема, вченими інституту було розроблено рекомендації щодо строків посівів кормових трав, сортименту, агротехніки для організації зеленого конвеєру. (І.Д. Рогоза) [632]. Крім того, розроблялись рекомендації по ефективній заготівлі та збереженню кормів (А.А. Лохін [371], І.Д. Рогоза [633], Т.І. Скиба [661], С.Д.Бутко [42]), які підтверджувались розрахунками вчених відділу економіки УНДІ тваринництва (О.В. Соловйова). Доведено економічну ефективність відновлення сівозмін і площ посіву кормових культур – багаторічних бобових трав, що позитивно впливало на покращання кормової бази, підвищення продуктивності тварин, збору поживних кормових речовин та оплати корму, чому сприяла механізація кормовиробництва та покращання використання кормів [481, Арк. 167].

Розробляючи оптимальний раціон відгодівлі, особливо зимового стійлового періоду, вченими УНДІ тваринництва було вистачено обсяг мінеральних речовин, необхідних для нормального розвитку та росту тварин. Однак, у відбудовний період, навіть крейди, яка застосовувалась як кальцієва підгодівля на тваринницьких фермах, не було у достатній кількості. Під час дослідної роботи було визнано, що попіл, одержаний від спалювання дров або деяких інших рослинних видів палива, може бути використаний для мінеральної підгодівлі. Зокрема, згодовування підсвинкам, коровам та курчатам як мінеральних добавок золи дубу та стебел соняшнику забезпечено значний приріст їх живої маси(К.О. Перевозін) [506]. За хімічним складом, калорійністю і органолептичним оцінюванням найкраще м'ясо отримали у підсвинків, що одержували мінеральне живлення золи дубу. При згодовуванні коровам як

мінеральних добавок крейди, золи дубу і стебел соняшнику відмічено ефективність роботи кишково-шлункового тракту. Проте споживання золи призводило до негативного впливу на приплід – підвищення температури, потовщення суглобів, слабості ніг та роботи серця. Отже, споживання золи дубу і стебел соняшнику виявилось не зовсім ефективним. Але одночасно солома, вилужена зольними витяжками використовувалась тваринами практично однаково як і суха і не мала суттєвого ефекту на зміну їх живої маси [481, Арк. 138–145]. Як альтернативний корм досліджувалось відгодівля тварин макухом бавовника. Досліди продемонстрували, що до хімічного складу українських бавовникових макух входить токсичний елемент – госипол, що потребувало внесення коректив в норми згодовування, запропоновані з інших територій країни. Було вироблено ефективні норми використання такого корму для свиней та дійних корів (20% від усього концентрованого корму) [65].

Значних успіхів у фундаментальних дослідженнях з фізіології травлення у сільськогосподарських тварин у відбудовчі роки досягли вчені Всесоюзного НДІ свинарства. В січні 1944 р. установа відновила свою роботу, повернувшись з евакуації, але вже як Полтавський НДІ свинарства, хоча функціональні обов'язки Всесоюзного галузевого інституту за ним залишили. Результати роботи науковців цього інституту стали теоретичною основою для подальшої розробки оптимальних норм годівлі (О.В. Квасницький). Досліджуючи ранню підгодівлю поросят було визначено строки та раціон поросят у різний період їх розвитку, що не тільки покращувало характеристики тварин, але й сприяло запобіганню вірусних захворювань (ранній перехід на зернові корми) [237]. Вченим було з'ясовано, що фізіологія лактації свиней відрізняється від корів, овець, кіз – молоко неможливо здоювати і воно рефлекторно надходить у порожнину сосків, т.зв. рефлекс «пускання». Це дозволило охарактеризувати динаміку молокопродукції упродовж доби і всього підсисного періоду, мінеральний та вітамінний склад молока та його зміни залежно від фізіологічного стану свиноматки та сезону року. Вперше була з'ясована фізіологічна особливість

молоковіддачі у свиноматок, що дозволило розробити покращені рекомендації по догляду за поросятами та їх відгодівлі [236].

Вивчаючи питання використання альтернативних кормів, досліджувалась доцільність використання залишків переробки харчової промисловості при відгодівлі молочних корів. Зокрема, було використано дані про позитивні результати застосування коріандрового макуху при відгодівлі баранів та апробовано упродовж 40 днів на ВРХ ярославської породи (Брюшинін І.Г.) [35]. В результаті експерименту, додавання коріандрового макуху не рекомендувалось при використанні у виробничих умовах, як таке, що не покращувало продуктивність тварин. Проблема заміни концентрованих кормів на грубі та соковиті посилила увагу вчених до використання методу дріжджування кормів (Б.Г. Левицький, В. Конюхова). Вченими було визначено, що такий метод підготовки кормів збільшує апатит тварин, покращує діяльність шлунку та як наслідок дає середньодобовий приріст живої маси на 10–15%, при чому на 1 кг приросту витрачається на 8–12% менше корму [344].

Продовжував дослідні роботи щодо оптимальних умов утримання професор А.К. Скороходько. Вчений наполягав на дотриманні теплового та вологого режими, регулярної чистки при догляді за тваринами, температури та умов зберігання води для пиття тварин тощо [662]. Особлива увага зосереджувалась на розробці рекомендацій по утриманню, догляду, експлуатації вагітних тварин [747]. Продовжувались дослідження щодо впливу заражених на мікози кормів на здоров'я тварин [526].

Вкрай актуальними в умовах відбудовчого процесу було збільшення поголів'я худоби біотехнологічними методами. Згідно із рекомендаціями вчених відновлювали роботи основні пункти штучного осіменіння, а також створювались комбіновані, ті що обслуговували всі види тварин [251]. Вчені лабораторії штучного осіменіння сільськогосподарських тварин УНДІ тваринництва проводили досліді, метою яких було покращання використання племінних виробників методом штучного осіменіння. Зокрема, розроблена методика та режим використання виробників, випробувані на базі Гельмазівського та

Тростянецького ДПР значно продовжував племінну служби бугаїв (П.Я. Татяанченко) [481, Арк. 108]. Досліджуючи вплив чужорідних сперматозоїдів на запліднюваність, плодючість і розвиток потомства, з'ясовано, що чужорідна сперма не впливала негативно на плодовитість свиноматок і на розвиток молодняку свиней, при штучному осіменінні забезпечувалось економніше використання сперми цінних плідників як з метою підвищення плодючості, так і для продовження терміну їх племінної служби (Т.М. Козенко) [481, Арк. 114].

Потребувало відновлення бджільництва, як одна з важливий галузей дрібного тваринництва, адже на 1944 р. в колгоспах УРСР було збережено лише 10% бджолосімей [18]. Досліджуючи методи прискореного розведення бджіл з високою продуктивністю меду і воску, у відділі бджільництва УНДІ тваринництва та УНДС бджільництва під керівництвом доцента І.В. Гончарова на експериментальних пасіках було проведено низку заходів: виправлено та сформовано бджолосім'ї, поповнені кормові запаси за рахунок підживлення бджіл, скорочено та утеплено гнізда; сформовано гнізда з сортуванням стільників, очищено їх від сміття та плісняви. Проведено весняну ревізію з визначенням сили бджолиних сімей, встановлення якості маток за розплодом і кладкою яєць, комплектування гнізд і вибракування стільників. У результаті дослідження господарсько-корисних ознак піддослідної групи бджіл виявлено 12 бджолосімей з матками-рекордистками. Такі сім'ї забезпечили отримання меду на 200–300% більше порівняно з середнім збором на 1 вулик з пасіки – 25 кг [481, Арк. 80–82]. Виявлені матки-рекордистки використано у подальшому для більш поглибленої селекційної роботи. Співробітники хімічної лабораторії інституту, досліджуючи зрілість меду на його фізичні властивості, визначали водність та кислотність різних зразків меду (що легко витікав з осередків; що не витікав із незакритого стільника; із закритого на 1/3 стільника; із закритої повністю рамки). Вченими встановлено, що всі зразки меду відповідали якісним показникам за критеріями (кристалізація, розшаруванням, бродінням, потемнінням) [481, Арк. 83]. Крім виробництва меду розвиток бджільництва безпосередньо впливав на відродження

польового кормовиробництва, особливо насінництва кормових трав. Вчені УНДІ тваринництва та Української філії ВНДІ кормів розробляли рекомендації, сортимент рослин для створення т. зв. «квітучого конвеєру» [38].

Під час військових дій на території УРСР значно постраждало рибництво – 75% колгоспних рибних господарств були знищені. У лабораторії рибництва УНДІ тваринництва (В.О. Мовчан) розроблялись заходи по інтенсивному відновленню рибного господарства на прикладі озера Лиман Змієвського району. Вченими зібрано матеріал, що характеризував розміри виробництва в окремих ділянках озера, основні типи і кількість знарядь лову. На основі результатів зазначених досліджень встановлювалась відповідність озера до високопродуктивних водойм. Для покращання середовища і складу іхтіофауни організовано рибо-водно-меліораційні роботи, зокрема включення нових видів риб, стійких проти інвазійних захворювань. Для підвищення ефективності рибного господарства сільськогосподарських артілей рекомендовано підсадження лина у карпові ставки [481, Арк. 87].

Відроджує свою роботу УНДІ рибництва, головним напрямом науково-дослідної роботи якого було дослідження рибницько-технічного та епізоотичний стану ставових господарств, розробка заходів щодо зміцнення та поліпшення господарств, надавалась практична допомога виробництву в справі налагодження експлуатації ставового фонду та підготовки кадрів. З метою збільшення кількісного виходу карпа-цьоголітки зі стандартною вагою вчені інституту зосередили увагу на дослідженні біологічного обґрунтування ущільнення посадок коропа до вирослих та загульних ставків при різних природніх умовах та інтенсивних заходах ведення рибництва (М.К. Таран) [707]. Було визначено, що екстенсивний спосіб вирощування зарібка коропа щодо кількісного виходу цьоголітки мало ефективний. Однак при використанні комплексу інтенсивних заходів (підсушення дна ставка весною переорювалось, удобрювалось суперфосфатом та органічним добривом) біло збільшено кількісний вихід цьоголітки стандартної ваги (30–40 г) до 50 тис. шт на га або при великій вазі (90–120 г) до 15 тис. шт. га.

Впродовж всього відбудовчого періоду епізоотичний стан в УРСР був вкрай складним – було зафіксовано випадки 26 інфекційних хвороб сільськогосподарських тварин на території УРСР. Хоча одразу після звільнення відновлювалась ветеринарна служба, однак катастрофічно відчувався брак кваліфікованого персоналу, ліків, сироваток для щеплень. Головним завданням у відбудовчий період для вчених ветеринарної медицини було виявлення поширення інфекційних хвороб сільськогосподарських тварин та птиці на визволеній території, розробити ефективні рекомендації по локалізації їх вогнищ, виявити причини захворювань, шляхи виникнення та поширення хвороб. Вченими УНДІ експериментальної ветеринарії у 1944 р. зосередили всі зусилля на вивчення епізоотичного стану українських земель. З цією метою при інституті було організовано діагностичний відділ, який проводив найскладніші дослідження патологічного матеріалу з місць зараження, здійснюючи практичну допомогу ветеринарним працівникам точно визначити хворобу – було відвідано 123 райони, 469 колгоспів та радгоспів, проведено 1084 досліджень та 326 консультацій. В умовах поширення чуми птиці згідно із Постановою РНК СРСР від 2 червня 1944 р. та РНК УРСР та ЦК КП(б)У від 5 серпня 1944 р. вчені інституту були долучені до ліквідації епізоотії чуми птиці. Адже від цієї хвороби у 1944 р. в колгоспах УРСР загинуло 783 тис. шт. птиці та забито для локалізації вогнища інфекції ще 340 тис. Зокрема, було досліджено імунологічні властивості вірусу чуми птиці, його носіїв та виділено шляхи природного та експериментального зараження [17]. Вченими встановлено роль яєць, води і зернового фуражу в розповсюдженні чуми птиці та опрацьовано засоби обеззараження яєць; досліджено стійкість вірусу в солоному і копченому м'ясі та в органах хворих курей; визначено патоморфологічні зміни при чумі птиці [479, Арк. 2–3]. Крім того, було виявлено райони т. зв. «тліючої інфекції», де хвороба поширювалась лише весною та влітку. Вченими були розроблені рекомендації для профілактики поширення епізоотії в цих районах, методика диференціальної діагностики чуми від холери, тифу, розроблена для ветеринарних лікарів, для тощо. На виконання згаданих постанов та з метою активізувати усі зусилля в боротьбі з цією хворобою

було організовано Українську НДС ветеринарії [660, С. 262]. У 1945 р. вченими станції розроблено методи імунізації та досліджено їх патогенез, встановлено засоби і методи дезінфекції яєць при зазначеній хворобі [726, Арк. 17]. Станція зосередила увагу на дослідженні епізоотичні чинники, що призводили до розповсюдження заразних хвороб дрібних тварин, риб і бджіл на території УРСР; визначено засоби боротьби з інфекційними захворюваннями хутрових звірів, бджіл та риб; з'ясовано засоби профілактики і лікування паратифа єнотів [615, Арк. 19].

У боротьбі з інфекційною анемією коней УНДІ експериментальної ветеринарії розроблялись методи профілактики, зокрема випробовувалась хлорвакцина. Науковці розробили сухий метод лікування наскірної корости овець; комплексно дослідили літню загибель бджіл; досліджено алергію при чумі свиней та її вплив на щеплення. Одержання позитивних результатів дало можливість створити стійкий імунітет тварини про застосування профілактичних щеплень. Упродовж 1944–1945 рр. тривало вивчення нового методу вакцинації проти чуми свиней, який проводився 2 вакцинами, що мали різну активність (спочатку вводилась менш активна, а через 2 тижні – більш активна), що дозволило утворити стійкий імунітет та рекомендувати його та розроблену інститутом вакцину на території всієї країни.

Особливу увагу приділено боротьбі з бруцельозом сільськогосподарських тварин, зокрема розробці більш ефективного методу санації неблагополучних щодо цієї хвороби господарств [174]. Здійснено порівняльне дослідження різних способів профілактичної вакцинації проти бруцельозу, Українського і Північно-Кавказького піроплазмозу великої рогатої худоби [479, Арк. 3]. Адже в результаті міграції великої кількості сільськогосподарських тварин в наслідок евакуації, реевакуації тощо на території УРСР було занесено кліщі – переносники піроплазмозу ВРХ. Через дефіцит біопрепаратів при інституті було організовано виробничий відділ, де упродовж лише 1944 р. було виготовлено 174 л бруцельозного антигену.

В інституті приділяли значну увагу встановленню ефективності вакцинації великої рогатої худоби проти ящура гідроокис-алюмінієвою вакциною; дослідженню розподілу вірусу хвороби Аусеки в організмі свиней і стійкості його у м'ясі та в органах при різних способах їх обробки і консервування; профілактичних і лікувальних засобів проти шлунково-кишкових хвороб молодняка сільськогосподарських тварин [320, Арк. 3].

У досліджуваний період вченими вивчався вплив антиретикулярної цитотоксичної сироватки, виготовленої за методом академіка О.О. Богомольця, на пришвидшення процесу загоєння ран, підвищення імунітету організму, продуктивності сільськогосподарських тварин. Було розроблено високоактивну гемолітичну сироватку в умовах її серійного виготовлення [17, С. 78].

Таким чином, упродовж 1943–1945 рр. вченими науково-дослідних установ УРСР здійснено важливі напрацювання, що сприяли відновленню тваринницької галузі, яка в наслідок військових дій, окупаційної політики, евакуації та реевакуації перебувала у критичному стані. У досліджуваний період зусилля вчених та співробітників науково-дослідних установ тваринницького напрямку були зосереджені на розширенні досліджень з метою відновлення кількісних та якісних показників племінного поголів'я. Зокрема, покращено екстер'єрні та конституційні якості та продуктивність, удосконалено породні та господарські якості великої рогатої худоби; удосконалено породи свиней, птиці, встановлено ефективність промислового схрещування у свинарстві. З метою інтенсивного відновлення племінного поголів'я проводились розробки щодо покращення біотехнологічних методів інтенсивного відтворення тварин, покращено використання племінних плідників методом штучного осіменіння. Було опрацьовано систему заходів для розвитку в колгоспах дрібного тваринництва, бджільництва та рибництва. В умовах нестачі кормів, знищення кормового насінництва вченими успішно вирішувались питання раціоналізації годівлі. Ними з'ясовано оптимальну кількість соковитих та грубих кормів у раціоні тварин, опрацьовано питання альтернативних кормів. Значні успіхи були досягнуті щодо вивчення оптимальних умов догляду та утримання, розроблено рекомендації щодо

відновлення якісних характеристик трофейної худоби, вирощеної в інших природньо-кліматичних умовах. Було досягнуто оперативного втілення у практику сільськогосподарського виробництва основних досягнень у боротьбі з епізоотіями та різними хворобами сільськогосподарських тварин і птиці, домоглися ліквідації осередків захворювань, залишених після німецької окупації. Ці досягнення відіграли важливу роль для розвитку тваринництва в УРСР у відбудовний період.

Висновки до розділу 5

Період 1943–1945 рр. позначився відновленням науково-дослідницького процесу у сільськогосподарській галузі. Одночасно у зв'язку із виробничими потребами галузі постала необхідність у розширенні мережі науково-дослідних установ, що зреалізувалось у створенні Української НД ветеринарної станції, Львівської науково-дослідної станції рільництва та дослідних полів у Дрогобицькій і Станіславській областях УРСР. Основний характер руйнувань, заподіяний сільськогосподарській дослідній справі під час розгортання подій Другої світової війни, полягав у масштабній втраті науково-виробничих приміщень, лабораторного обладнання, машинно-тракторного парку, продуктивного тваринництва, насіннєвих колекцій, наукового архіву та літератури.

Для інтенсифікації управління відбудовчих процесів в аграрному дослідництві відбулася реорганізація управління галуззю: посилено роль Сектору науково-дослідних установ, відновлено Наукову Раду при НКЗ УРСР, упорядковано експериментальні бази інститутів, за якими закріплювались певні ґрунтово-кліматичні зони УРСР, НДУ аграрного спрямування фінансовано з республіканського бюджету. Поновлено видавничу діяльність науково-дослідних інституцій, випуск науково-виробничих масових видань. Значна частина вітчизняних дослідників відзначена численними преміями, орденами, медалями; розроблено низку заходів для покращення матеріально-побутового життя науковців. У цей період відновлено інституційну репрезентацію аграрного

дослідництва в системі АН УРСР створенням Відділу сільськогосподарських наук АН УРСР.

Встановлено, що у цей період вченими землеробського напрямку розроблено ефективні агротехнічні заходи із відбудови буряківництва, ліквідації негативних наслідків порушення сівозмін, раціонального зернового господарства, елементів технології одержання сталих врожаїв каучуконосів, зокрема кок-сагізу, олійних та прядивних культур як важливого виду стратегічної сировини для потреб війни, а також агротехніку культури рису, проса і поширення її в колгоспах країни. Виходячи з гострої потреби в органічних і мінеральних добривах, опрацьовано способи широкого використання штучного гною, різних компостів, зеленого добрива та більш інтенсивного застосування препаратів із азотфіксуючих бактерій (азотобактерин) та бульбочкових бактерій (нітрагін); створено і втілено в практику сільськогосподарського виробництва методи і способи мобілізації біологічно зв'язаного азоту, як доповнення недостатньої кількості азотних добрив у колгоспах та радгоспах.

Науковцями розроблені оптимальні сівозміни для західноукраїнських земель, агротехнічні прийоми під різні польові культури в умовах низинних торфовищ, які були характерні для цього регіону. Відновлено роботу з укладення ґрунтової карти УРСР у масштабі 1:750000, на якій доповнили довоєнні напрацювання нанесенням механічного складу, ґрунтового покриття Ізмаїльської та Чернівецької областей.

В умовах майже повної відсутності хімічних отруйних речовин для боротьби зі шкідниками особливого значення для виробництва набули розроблені та відпрацьовані біологічні та технічні методи боротьби: удосконалено систему загороджувальних канавок, механізовано їх прокладання, розроблено методику і техніку затравлення у ловецьких колодязях фумігантами, використання природніх паразитів шкідників у виробничих умовах.

Доведено, що завдяки ефективній міжвідомчій координації наукових зусиль щодо відновлення діяльності державних селекційних станцій як пріоритетних установ аграрного дослідництва, покращення сучасної методики насінневої

роботи (принцип безперервного покращеного відбору, збагачення спадкової основи насінних рослин, відновлення їх на високому агротехнічному рівні), інтенсивної роботи українських вчених було відроджено довоєнний сортовий фонд УРСР зернових та овочевих культур уже до кінця німецько-радянської війни.

Напрацювання вітчизняних селекціонерів дозволили створити та передати у виробництво низку нових високопродуктивних сортів сільськогосподарських культур (озимої пшениці Одеська 16 (Ф.Г. Кириченко), Харківська 1/246; жита Поліський тощо). Значну увагу приділено селекції зернобобових (брухусостійкі форми гороху), селекції та насінництва кормових та технічних культур (метод оцінки видової чистоти культури кок-сагиз (М.А. Іллінська-Центилович), нової однодомної форми коноплі придатної для механізованого збирання на основі однодомної фемінізованої плосконі (Є.С. Гуржій, Г.Й. Аринштейн).

Для інтенсифікації процесу осушення виробництву було запропоновано використовувати кротовий дренаж, апробований ще до війни (М.О. Тюленєв). Обґрунтовано розрахунки ступеня осушення на торф'яних болотах УРСР (А.М. Янголь). Увагу щодо вивчення проблем агро меліорації було прикуто до західноукраїнського регіону, 90–95% якого становили мезотрофні торфовища (перехідні), які для покращення показників урожайності вимагали винятково правильного застосування науково обґрунтованих заходів агротехніки. Через значні руйнування шахтного господарства гостро стояла проблема використання шахтних вод на Донбасі. Вчені розробили ефективні шляхи їх використання для відновлення овочевої бази в регіоні через зрошення культур з урахуванням хімічного складу води. Для зрошення території Бессарабії розроблялися проекти застосування з цією метою підземних вод.

Через значні зміни агрорельєфу, що відбулися внаслідок воєнних дій, українськими стали розробки, пов'язані зі створенням стійких і продуктивних захисних протиерозійних насаджень: підбір порід та агротехніка лісових і садових насаджень; встановлено вплив лісової та трав'яної рослинності на поверхневий стік і кольматаж продуктів змиву (І.О. Яхонтов). Удосконалено методику відновлення та виправлення пожежних смуг (Б.І. Логгінов); конструкції

полезахисних смуг; розширено породний склад полезахисних лісонасаджень; визначено ефективну агротехніку вирощування деревних порід та формування зооценозів на території, що піддавалася агролісомеліоративній дії.

Інтенсивне відновлення галузі вимагало розширення конструкторських досліджень для створення технічних засобів із механізації трудомістких процесів у рослинництві та тваринництві: розробка машини для агрегування з тракторами для вирішення проблем раціонального комплектування та використання машинно-тракторних агрегатів; переведення тракторів на газове паливо, вивчення трофейної техніки та опрацювання технологій ремонту основних деталей американських тракторів Мак-Кормік-Дірінг W-9, W-6, Фармол Н і Катерпілер Д-4.; завершення проектування безтрубчастого радіатора до колісних тракторів, що забезпечувало значну економію кольорових металів та здешевлення ремонту радіатора.

Науковцями уточнено для східних регіонів та розроблено для західноукраїнських областей УРСР стандартний асортимент плодово-ягідних культур; удосконалено агротехніку передсадивного обробітку ґрунту для саду; заходи для забезпечення отримання високоякісного посадкового матеріалу плодово-ягідних культур (розмножено кращі форми дикої яблуні і груші для організації матково-насінних насаджень, проведено підбір і дослідження карликових форм підщеп). Для відродження виноградної галузі розроблено заходи з відновлення кущів на маточниках підщепних лоз Одеської, Херсонської і Миколаївської областей (470 га); методику обстеження природно-історичних і ґрунтових умов радгоспів у виноградно-виноробних районах УРСР для виділення нових площ під виноградні насадження. Установлено ефективність застосування мінеральних добрив на противагу органічним на піщаних ґрунтах (на 50%). Визначено найкраще формування виноградних кущів для різних районів виноградарства УРСР.

Вимушене залишення частини евакуйованого племінного фонду тварин у тилиових районах СРСР спонукало до інтенсивної зоотехнічної роботи з трофейними племінними тваринами, які зазвичай потрапляли на територію УРСР

у виснаженому стані. Упровадження ефективних методик догляду та годівлі дозволило в короткі строки належним чином скористатися новим генетичним матеріалом. Актуальними в умовах відбудовчого процесу було збільшення поголів'я худоби біотехнологічними методами. Для цього розроблялися рекомендації щодо покращення використання племінних плідників, спермоматеріалу при штучному осіменінні (Т.М. Козенко). Продовжено досліді щодо гормональних методів стимуляції багатоплідності овець згідно із методикою М.М. Завадовського.

Найбільших втрат зазнало племінне свинарство (11% голів від довоєнного рівня). Результатом науково-дослідної роботи з удосконалення миргородської породи свиней стало виведення нових ліній з високою господарською скоростиглістю і сальними якостями шляхом ввідного схрещування з беркширською породою (П.І. Омельченко). Завершено апробацію п'ятої та одержано шосту лінію української степової білої породи свиней (Л.К. Гребень). Розпочато роботу над 2 новими лініями української степової рябої породи свиней.

В умовах нестачі кормів, спричинених порушенням сівозмін, відсутністю достатньої кількості насіння кормових трав, природніми умовами (посухи) актуальними були теми, пов'язані із опрацюванням раціону для відгодівлі тварин при використанні альтернативних кормів (залишки переробки харчової промисловості; макух бавовника – до 20% від раціону). Розроблено рекомендації із впровадження у виробництво методу холодного утримання худоби, що значно зменшувало витрати, підвищувало продуктивність та резистентність до хвороб. (А.К. Скороходько).

Успіхів досягнуто у протидії спалаху епізоотій сільськогосподарських тварин (зафіксовано 26 хвороб). З'ясовано імунологічні властивості вірусу чуми птиці, виділено шляхи природного та експериментального зараження. Опрацьовано методи профілактики інфекційної анемії коней; сухий метод лікування нашкірної корости овець; більш ефективного методу санації неблагополучних щодо бруцельозу господарств; досліджено алергію при чумі свиней та її вплив на щеплення; розподіл вірусу хвороби Аусеки в організмі

свиней і стійкості його у м'ясі при різних способах його обробки та консервуванні; вивчався вплив антиретикулярної цитотоксичної сироватки О.О. Богомольця на підвищення імунітету організму, продуктивності сільськогосподарських тварин, продуктивності сільськогосподарських тварин; розроблено високоактивну гемолітичну сироватку в умовах її серійного виготовлення.

ВИСНОВКИ

1. Встановлено, що історіографія науково-організаційних засад ведення сільськогосподарської дослідної справи України у 1939–1945 рр. репрезентована низкою публікацій, у яких, однак, заявлена тема висвітлюється фрагментарно. Визначено, що політико-ідеологічні чинники вплинули на відображення методологічних позицій дослідників, що спонукало до застосування традиційного, хронологічного підходу щодо аналізу історіографічної спадщини. Радянська історіографія десятиліттями була затиснута у рамки героїко-канонічної концепції трактування Другої світової війни, обмежуючи коло дослідницьких інтересів і формуючи численні ідеологічні штампи. Напрацьований у цей період фактологічний матеріал дозволив використати радянську наукову спадщину історіописання як доповнення у формуванні загальної ретроспективи досліджуваного питання. Сучасні вітчизняні вчені, відкинувши партійно-класовий підхід, використовуючи гуманістичний та антропоцентричний виміри, значно активізували увагу до вивчення аграрної науки, акцентуючи на національній та регіональній складовій у контексті політичних і соціально-економічних процесів. Опрацювання зарубіжної історіографії у наукових бібліотеках Берліна, Мюнхена та Гайдельберга, засвідчило, що західноєвропейські та американські науковці, приділяючи певну увагу розвитку сільськогосподарської дослідної справи у зазначений період, уникають «українського» сегменту. Історіографічний огляд проблеми засвідчив, що до цього часу немає цілісного й узагальненого як за тематичною, так і за хронологічною лініями, дослідження ведення сільськогосподарської дослідної справи України у 1939–1945 рр. Зокрема, не стали предметом спеціального вивчення організаційні зміни аграрного експериментаторства за різної влади, науково-організаційна діяльність вчених, які репрезентували галузеві НДУ як в умовах евакуації, так і під окупацією; проблеми організації наукового забезпечення сільського господарства під час військового протистояння, збереження, передислокації, втрати наукового матеріалу; співробітництва вітчизняних дослідників-аграріїв з

фахівцями окупаційних сил; зміни наукової тематики, спричинені реаліями воєнного часу.

Відсутність узагальнюючого дослідження з названої проблеми ставить на перший план опрацювання історичних джерел як основи для вивчення історії вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи. Відтворення поступу ведення вітчизняного галузевого дослідництва у 1939–1945 рр. ґрунтується на використанні документального масиву, що складається з опублікованих і неопублікованих документів і матеріалів 2 центральних та 5 обласних державних архівів України, Федерального архіву в Берліні (Німеччина) з понад 300 документів 180 справ 35 фондів. До наукового обігу було вперше залучено низку архівних матеріалів і друкованих першоджерел, що уможливило визначення науково-організаційних засад ведення аграрного експериментаторства України у досліджуваній період. Проаналізовано постанови та розпорядження центральних та місцевих органів влади, галузевих відомств, накази керівників науково-дослідних установ, їх тематичні плани, звіти про роботу, доповідні та пояснювальні записки до керівних органів, звіти наукових конференцій, листування, витратні відомості, списки співробітників галузевих науково-дослідних колективів, що дозволяло відтворити загальну картину їх діяльності. Суттєвим доповненням у вивченні питання стало використання наукових праць вчених-аграріїв зазначеного періоду та наступних років, біо- та бібліографічних покажчиків, матеріалів періодичних і продовжуваних видань, мемуарів, енциклопедій. У поданому дослідженні комплексно використано загальнонаукові, міждисциплінарні та історичні методи, застосування яких для осмислення репрезентативної джерельної бази та наукового доробку попередників дозволило всебічно та неупереджено реконструювати основні етапи розвитку сільськогосподарського дослідництва на теренах України у 1939–1945 рр.

2. Узагальнивши визначальні тенденції розвитку галузевого дослідництва України у 1939–1945 рр. доходимо висновку, що організаційна складова цього процесу виділяється у декілька етапів, зумовлених загально-історичним контекстом. Перший етап (1939–1941 рр.) – задля інтенсифікації

організаційних процесів у науковому забезпеченні сільського господарства вітчизняне аграрне дослідництво зазнає реорганізації через спробу повернення до академічної моделі управління; з приєднанням західноукраїнських територій до Радянського Союзу розпочинається інтеграція наукового аграрного простору цього регіону у загальнореспубліканський. Другий етап (1941–1944 рр.) – захоплення території УРСР німецько-румунськими військами – у його межах виділяємо два періоди, які проходили майже синхронно, але на різних територіях країни – період 1 (1941–1944 рр.) – діяльність вітчизняних сільськогосподарських науково-дослідних установ в умовах евакуації на території тилкових районів Радянського Союзу; період 2 – (1941–1944 рр.) – діяльність українських галузевих науково-дослідних інституцій в умовах окупації для потреб Німеччини та Румунії. Третій етап (1944–1945 рр.) – повернення радянської влади на українські землі, відбудова системи організації сільськогосподарської дослідної справи, що характеризується реевакуацією її установ, відновленням матеріально-технічного та наукового потенціалу галузі.

Опрацювання та узагальнення матеріалів дослідження щодо розвитку наукової складової сільськогосподарської дослідної справи України в зазначений період дають підстави до виділення таких етапів із характерними для них тенденціями наукових пошуків: I етап – (1939–1941 рр.) – продовження розробки наукових питань, пов'язаних з утвердженням колгоспно-радгоспної системи на основі планової економіки, розширення географії досліджень (західноукраїнські землі); II етап – (1941–1944 рр.) – характеризується акцентуацією на проблематиці, пов'язаної із масштабними переміщеннями, втратами сільськогосподарських тварин і рослин (збереження наукового потенціалу в умовах війни, нових ґрунтово-кліматичних умовах); освоєння інших аграрних регіонів (нечорноземна смуга Радянського Союзу, Урал, Поволжя, Башкирія, Середня Азія), німецьких методик, препаратів, сільськогосподарської техніки, сортів, порід; реевакуації об'єктів сільського господарства; відновлення зруйнованого під час війни аграрного виробництва України; III етап – (1944–1945 рр.) – дослідження аграрних проблем, пов'язаних із відбудовою сільського господарства УРСР, де особлива

увага звертається на інтенсифікацію розвитку певних галузей сільського господарства для форсування відбудовчих процесів галузі (дослідження щодо виробництва каучуконосів, прядивних, овочевих, технічних, олійних, бобових культур, застосування альтернативних видів добрив, механізація агровиробничих процесів, інтенсивного відновлення стад продуктивної та племінної худоби, раціоналізація годівлі в умовах нестачі кормів тощо).

Аналіз залученого матеріалу уможливив визначення і розкриття особливостей ведення сільськогосподарської дослідної справи України на тлі суспільно-політичних, військових та соціально-економічних процесів 1939–1945 рр. У дослідженні обґрунтовується висновок наскрізного характеру, суть якого полягає у тому, що Друга світова війна вплинула на усі складники ведення вітчизняного галузевого дослідництва та на долі вчених, які його репрезентували. Аграрне експериментаторство зазнало одного з найбільших у своїй історії кризового стану, спричиненого непоправними людськими та науковими втратами, значним матеріально-технічним розоренням, суттєвим скороченням науково-дослідної, видавничої діяльності його інституцій, що певним чином загальмувало розвиток аграрної науки. Динаміка видавничої діяльності як одного з показників результативності в науковій сфері, становила: 21 галузеве фахове видання (1939 р.); 21 (1940 р.); 8 (1941 р.); 1 (1942–1943 рр.); 4 (1944 р.); 5 (1945 р.). Через воєнні події більше як наполовину (53,5%) зменшилося фінансування аграрного дослідництва із державного бюджету у 1945 р., порівняно з 1941 р. Суттєвих руйнувань зазнала матеріально-технічна база (машинно-тракторний парк скоротився на 93%).

Установлено, що 1939–1945 рр. в історії сільськогосподарської дослідної справи на теренах УРСР є показовим періодом, адже яскраво демонструє, що в умовах військового протистояння посилюється стратегічне значення аграрного експериментаторства у налагодженні продовольчої безпеки конфліктуючих сторін. Кожна з них намагалася максимально ефективно використати науковий потенціал сільського господарства українських земель для власних потреб, отримавши наукові результати, при мінімальних витратах, ціною неймовірних

індивідуальних зусиль вчених. Роки німецько-радянської війни є особливим періодом в історії вітчизняного аграрного дослідництва, коли за короткий проміжок часу, в екстремальних умовах багаторазово змінювалася його організація під потреби тієї сторони, що захоплювала українські території. Загострилися усі недоліки організаційної структури радянського аграрного дослідництва попередніх часів, що стимулювало радянську владу до повернення функціонування академічної моделі управління. Однак запроваджена організаційна модель «Українська філія ВАСГНІЛ» фактично закріплювала колоніальний характер організації сільськогосподарської дослідної справи УРСР. Доведено, що успіхи у консолідації наукового співтовариства, матеріальних ресурсів щодо вивчення питань сільського господарства, які були досягнуті у межах АН УРСР під час війни, та гостра необхідність об'єднання наукових зусиль щодо інтенсифікації розвитку сільського господарства стимулювали до організації Відділу сільськогосподарських наук при АН УРСР з такими інститутами у своєму складі: фізіології рослин і агрохімії; ентомології, паразитології і фітопатології; генетики та селекції; рослинництва; лісівництва; лабораторіями ґрунтознавства; сільськогосподарської механіки як всеукраїнської сільськогосподарської наукової організації, закладаючи основи до повернення національної галузевої академічної моделі.

Унаслідок трансформацій організаційного характеру сільськогосподарської дослідної справи посилилась роль Сектору науково-дослідних установ як координатора наукових процесів у межах НКЗ УРСР, розроблені типові положення науково-дослідних установ аграрного спрямування, де чітко окреслювалося їхнє місце в загальній системі аграрного та наукового процесів.

Результати дослідження дають підстави стверджувати, що упродовж періоду, який вивчається, відбулись суттєві зміни в чисельності сільськогосподарських науково-дослідних установ на теренах українських земель, що пов'язано з набуттям/втратою територій УРСР у досліджуваний період; частковою передислокацією інституцій галузевого дослідництва у тиллові райони СРСР; ліквідацією установ аграрного експериментаторства внаслідок воєнних дій

на території УРСР; змінами у визначенні статусу науково-дослідної установи аграрного спрямування, який у різні часи надавався не лише науково-дослідним інститутам, селекційним станціям, дослідним полям, заповідникам, але й ще агрохімічним лабораторіям МТС, опорним пунктам колгоспів УРСР. Динаміка чисельності галузевих науково-дослідних установ становила: 99 (вересень 1939 р.), 137 (квітень 1941 р.), 14 (червень 1942 р. окупована територія), 34 (серпень 1943 р., окупована територія), 10 (кінець 1941–початок 1944 рр., в евакуації), 68 (травень 1945 р.).

Відзначається посилення статусу вченого, наукових методів розвитку галузі у взаємодії держави та вчених-аграріїв: на початковому етапі, за інерцією попередніх років, провідну роль в організаційних та наукових засадах ведення аграрного дослідництва відігравала ідеологічна компонента, згодом вона послаблюється, поступаючись науковості та нагальним потребам воєнного часу, коли такий феномен радянської науки, як колгоспна дослідна справа на цей період втрачає свої провідні позиції. Під час війни відбулися суттєві зміни у персональному складі науково-дослідних установ аграрного спрямування, спричинені перекваліфікацією частини вчених на військові спеціальності, мобілізацією до лав Червоної Армії, евакуацією, еміграцією, втратою життя через військові дії та труднощі окупаційного життя. Лише у складі науково-дослідних інституцій системи Наркомзему УРСР кількість науковців скоротилася на 73,5%. Зауважено, що на певний час припинилася підготовка наукових кадрів; змінився гендерний показник у бік збільшення представництва жінок в аграрному дослідництві. Результати дослідження дають підстави стверджувати, що сільськогосподарська дослідна справа на теренах України у 1939–1945 рр. мала неоднозначні та суперечливі результати розвитку.

3. Установлено, що вітчизняне галузеве дослідництво 1939–1945 рр. як в організаційній, так і науковій складових ґрунтувалось на досягненнях попередніх років. Ситуація, що склалася у науковому співтоваристві, організаційній структурі аграрного дослідництва у передвоєнний час, стала підґрунтям для подальших процесів трансформації наукового забезпечення сільського господарства.

Розвиток вітчизняного галузевого дослідництва напередодні німецько-радянської війни головно залежав від соціально-економічних і політичних процесів у суспільстві, державної політики в галузі сільського господарства. У жорстких умовах формування командно-адміністративної системи, функціонування планової економіки, розвитку сільського господарства в межах колгоспно-радгоспної системи, посилення ролі репресивно-каральних методів управління сільськогосподарська дослідна справа стала невід'ємним елементом державної структури, була включена у процеси політизації та ідеологізації. Організація сільськогосподарської дослідної справи в цей період орієнтувалася на розробку першочергових проблем галузі, на так званий принцип «злиття науки з практикою», що відповідало світовим тенденціям розвитку аграрної науки. Напередодні військових дій на теренах УРСР аграрне дослідництво стало одним з державних пріоритетів, маючи масштабне фінансування, володіючи значними матеріально-технічними та кадровими ресурсами.

Доведено, що науково-дослідні установи аграрного спрямування, що функціонували на території українських земель, не мали належного єдиного координаційного центру і в науково-методичному розумінні були розрізнені. Проблеми вітчизняного наукового забезпечення сільськогосподарських питань розглядалися здебільшого в межах НКЗ УРСР, а також ВАСГНІЛ та АН УРСР, галузевих міністерств союзного значення (НКЗ СРСР, НКХП СРСР). Недоліки існування такої організації аграрного дослідництва та їх усвідомлення стимулювали владу в умовах військової загрози до реорганізації галузі та повернення академічної моделі організації сільськогосподарської дослідної справи у вигляді Української філії ВАСГНІЛ, яка, однак, була перервана війною.

Значний внесок у розвиток сільськогосподарської дослідної справи в ці роки зробили А.О. Василенко, Г.М. Висоцький, П.А. Власюк, Д.О. Долгушин, О.І. Душечкін, О.Т. Калачиков, О.В. Квасницький, Г.Г. Махов, М.І. Медведєв, І.Д. Рогоза, Б.М. Рожественський, О.Н. Соколовський, В.Я. Юр'єв та інші.

4. Початок військових дій на території Радянського Союзу у 1941 р., який вплинув на всі сторони життя тогочасного соціуму країни, стимулював владу

до евакуації майна науково-дослідних установ та їхніх співробітників у тиліві райони Радянського Союзу. Обґрунтовано, що евакуаційна кампанія галузевого дослідництва стала масштабною за розмахом і характером подією в історії сільськогосподарської дослідної справи, однак її результати певним чином можна назвати суперечливими. З усіх галузей природничої науки сільськогосподарський напрям під час війни опинився в особливому становищі, адже більшість галузевих НДУ тісно пов'язані із досліджуваною місцевістю, і тому їхня науково-дослідна робота не могла бути повністю припинена та евакуйована. До особливостей евакуаційної кампанії науково-дослідних установ аграрного спрямування відносимо: швидкі темпи передислокації, спричинені воєнною ситуацією; відсутність загального плану евакуації; кількостетапність; недосконала організація переміщення племінних тварин; розпорошеність українських сільськогосподарських науково-дослідних установ різними регіонами Радянського Союзу, що пов'язано з довоєнними науково-виробничими зв'язками; свідоме руйнування та знищення залишених наукових ресурсів. У результаті проведеної евакуації було лише часткового збережено та передислоковано углиб країни наукове майно та кадровий склад аграрного дослідництва. Ціною особистих зусиль вчених було налагоджено роботу більшості евакуйованих науково-дослідних інституцій сільськогосподарського спрямування, які відіграли значну роль у зміцненні економічної бази, відновленні продовольчої безпеки Радянського Союзу на вирішальному етапі війни. З'ясовано, що основними центрами передислокації науково-дослідних установ для потреб сільського господарства з території УРСР у тилівих районах СРСР стали м. Саратов та Саратовська область (установи системи НКЗ УРСР), м. Кант Киргизької АРСР (Всесоюзний НДІ цукрової промисловості), м. Ташкент Узбецької РСР (Всесоюзний селекційно-генетичний інститут), м. Уфа Башкирської АРСР (АН УРСР). У системі АН УРСР для комплексного вирішення завдань для потреб сільського господарства зусилля науковців було консолідовано в межах діяльності інститутів ботаніки та зообіології, міжінститутських комісій: з розширення харчових ресурсів, з відбудови зруйнованих ворогом міст і підприємств України

та з мобілізації ресурсів Башкирської АРСР. Визначено, що переміщення матеріальних та наукових ресурсів галузі в тиліві райони країни частково завадило освоєнню сільськогосподарської галузі завойовниками, тим самим позбавивши ворога можливості покращити свій економічний стан. Період евакуації для вітчизняного галузевого дослідництва був часом значних досягнень як на індивідуальному рівні вчених, так і їхніх колективів. Тому є всі підстави вважати, що це був цілком виправданий в економічному, науковому, кадровому розумінні крок.

Визначальний внесок у розвиток сільськогосподарської дослідної справи в евакуації зробили: І.А. Артюх, І.Ф. Бузанов, С.П. Васильєв, П.А. Власюк, М.М. Гришко, Й.А. Даниленко, А.І. Задонцев, Є.В. Зверозомб-Зубовський, М.І. Котов, І.І. Кулеско, М.І. Медведєв, Я.С. Модилевський, О.М. Можейко, С.Ф. Морочковський, М.М. Підоплічко, Я.В. Ролл, А.О. Сапегін, О.Н. Соколовський та інші.

5. Установлено, що нацистська Німеччина під час підготовки до завоювань Східної Європи для вирішення продовольчої та сировинної проблеми значну увагу приділяла дослідженню сільськогосподарського потенціалу українських земель. З цією метою німецькі фахівці детально вивчали напрацювання вітчизняних учених-аграріїв та розробляли власні плани щодо освоєння сільського господарства України, фінальною стадією яких став «Генеральний план «Ост», який тісно пов'язав німецькі академічні напрацювання з ідеологією та політикою нацистів. Зважаючи на особливу значущість сільськогосподарської дослідної справи українських земель для вирішення питання продовольчої безпеки Німеччини та її союзників, вона була реорганізована для потреб окупантів. Адміністративно-територіальний поділ українських земель під час окупації та розмежування зон впливу між завойовниками зумовили характер організаційної структури сільськогосподарської дослідної справи цього періоду. Нехтування територіально-державними та національними принципами під час організації сільськогосподарської дослідної справи підкреслювало колоніальний підхід

окупаційної влади щодо освоєння наукового потенціалу сільського господарства українських земель. На території Райхскомісаріату Україна упродовж усього окупаційного періоду тривала перманентна реорганізація організаційної складової вітчизняного аграрного дослідництва, яке перебувало в полі постійної уваги різних структур Райхсміністерства окупованих східних територій. Цей процес завершився створенням Крайового дослідницького Центру України при райхскомісарі України як координатора всіх науково-організаційних питань на території райхскомісаріату та був представником Центральної служби з дослідження Сходу Райхсміністерства окупованих східних територій. Сільськогосподарська дослідна справа виокремлювалася у рамках цієї управлінської структури у Спеціальну групу сільськогосподарських досліджень та філією у Херсоні для потреб південного регіону України. Дистрикт «Галичина» Генеральної губернії у науковому забезпеченні галузі обслуговувався Інститутом німецької діяльності на Сході, який не мав окресленого «українського компоненту» щодо сільськогосподарських досліджень. Румунська окупаційна влада не впровадила чіткої організаційної структури координації сільськогосподарської дослідної справи на території «Трансністрії». Організаційні моделі сільськогосподарської дослідної справи, запроваджені на території окупованих українських земель, не інтегрували її у загальнонімецькі чи румунські контексти, тим самим підтверджувався колоніальний характер завоювань.

6. Доведено, що на території Райхскомісаріату Україна на період реорганізації аграрного дослідництва окупаційною владою створено координаційні органи: Центр сільськогосподарських досліджень, Науково-дослідний центр Півдня України, якими вирішувались питання організаційного та методичного характеру. До компетенції цих установ входив контроль за кадровими питаннями, узгодження організаційної структури інституцій, сприяння їхньому матеріальному забезпеченню тощо. Головним завданням Центрів у науковому відношенні була розробка міжгалузевих програм, які мали винятково утилітарний характер. Зі зміною ситуації на фронті, всі зусилля працівників цих

координаційних органів спрямовувалися на вивезення чи знищення найціннішої наукової інформації, колекцій, літератури.

7. Визначено, що окупаційний період в історії сільськогосподарської дослідної справи є суперечливим. З'ясовано, що вітчизняна аграрна наукова спільнота, опинившись на окупованих землях, використовуючи різні стратегії виживання, намагалася зберегти від розкрадання та знищення матеріально-технічну базу аграрного дослідництва, що завадило руйнуванню аграрного дослідницького процесу, дозволило в короткі терміни відновити функціонування сільськогосподарських науково-дослідних установ після повернення радянської влади, забезпечило реалізацію творчого потенціалу вчених, неперервність наукової аграрної думки на українських землях. Окупаційна влада скористалася науковими кадрами та дослідною базою радянських науково-дослідних установ для налагодження наукових процесів в аграрному дослідництві на території українських земель для потреб німецької та румунської економіки: було продовжено розробку наукових тем, окреслених у попередні роки радянськими вченими, з урахуванням практичних завдань німецької окупаційної влади (апробація німецьких сортів сільськогосподарських рослин, німецьких препаратів та методик боротьби зі шкідниками та захворюваннями), що певною мірою сприяло налагодженню продовольчої безпеки ворога.

Установлено, що вагомий внесок у збереженні та продовженні наукових процесів в аграрному дослідництві часів окупації зробили: З.С. Голов'янюк, Ю.Д. Клеопов, І.І. Клодницький, Г.Г. Махов, С.Я. Парамонов, А.В. Пономарьов, А.А. Романіка, В.Ф. Савицький, М.О. Тюленев, О.І. Харечко-Савицька, М.В. Шарлемань та ін.

8. Головними напрямками діяльності вітчизняних сільськогосподарських науково-дослідних установ після повернення радянської влади на територію УРСР було: їх реевакуація, відновлення власних матеріально-технічних та наукових потужностей, розробка ефективних методів відродження галузі. Основними перешкодами на шляху до повноцінного функціонування сільськогосподарських науково-дослідних установ були відсутність у достатній кількості наукових

кадрів, потрібного лабораторного устаткування та матеріалів, тягової сили, сільськогосподарської техніки, племінного та селекційного фонду.

З'ясовано, що у відбудовчий період велике значення для розвитку галузевого дослідництва мали здобутки вчених науково-дослідних установ за напрямками рослинництва та землеробства, селекції та насінництва, тваринництва, агролісомеліорації, механізації сільського господарства, плідівництва, виноградарства та виноробства. Серед них: С.М. Алпатьяєв, І.А. Артюх, П.Ю. Божко, А.О. Василенко, П.А. Власюк, П.Ф. Гаркавий, М.М. Гришко, М.В. Дахновський, О.Т. Калачиков, Ф.Г. Кириченко, І. І. Кулеско, М.О. Тюленєв та ін.

9. Узагальнено результати науково-дослідної роботи провідних установ, які представляли вітчизняну сільськогосподарську дослідну справу у 1939–1945 рр. Визначено, що основними досягненнями цих інституцій напередодні військових дій на території УРСР були успіхи в агрогрунтознавчих дослідженнях, розробці ефективної системи удобрення зернових і технічних культур, системи боротьби зі шкідниками та хворобами сільськогосподарських рослин; відгодівлі сільськогосподарських тварин і птиці, розпочато експериментальні роботи з біотехнології відтворення сільськогосподарських тварин; удосконалення землеоброблювальних знарядь та збиральних машин.

Ученими за період евакуації досягнуто значних результатів в освоєнні нових для тилиових районів СРСР сільськогосподарських культур, розроблено покращені методи удобрення та підживлення зернових культур, цукрового буряка, гречки, кок-сагизу, виконано агробіологічне та агровиробниче обґрунтування районування врожайності сільськогосподарських культур в умовах Поволжя, Нечорноземної смуги Радянського Союзу, Башкирії, Уралу, Середньої Азії; організації боротьби зі шкідниками й різними захворюваннями сільськогосподарських культур; вивченні паразитів свійських тварин та раціональних заходів боротьби з ними; покращено методи профілактики та протидії епізоотії.

Науково-дослідні установи аграрного спрямування відзначилися значними досягненнями щодо відбудови галузі: розробки щодо швидкого відновлення

племінного поголів'я; використання альтернативних видів кормів в умовах значного скорочення та нестачі кормової бази; опрацювання оптимальних раціонів відгодівлі виснаженої худоби; боротьба з епізоотіями та різними хворобами сільськогосподарських тварин і рослин, які активізувалися внаслідок масштабних переміщень людських та тваринних контингентів; вироблення рекомендацій з відновлення порушених сівозмін, розробка агротехніки каучуконосів, олійних та прядивних культур; використання альтернативних видів добрив; конструювання та випробування знарядь для внесення мінеральних добрив, вивчення та апробація трофейної техніки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. "Люба моя Еллі!...". Листи, світлини та документи німецького чиновника з окупованого Іванкова (1942–1943 рр.) / упор. : Гаральд Бьоше, М. Дубик, Т. Пастушенко; перекл. О. Николайчук, Л. Сочка; Наук. ред. О. Лисенко. Київ, 2012. 336 с.
2. 75 лет Винницкой (бывшей Немерчанской) государственной сельскохозяйственной опытной станции. Научные труды. Т. 2. Киев :Гос. из-во с.-х. лит-ры Укр. ССР. 1963. 209 с.
3. Абрамович С.В. Сільськогосподарська наука України в 1939 році. *Зернове господарство*. 1939. № 1. С. 26–35.
4. Аграрний тлумачний словник. Землеробство. Рослинництво. Сортознавство / уклад. : А. В. Андрющенко, К. М. Кривицький, В. А. Хаджиматов [та ін] . Київ, 2010. 258 с.
5. Агрогрунтознавство в Україні (1930–1941 рр.): зб. док. і матеріалів / НААН, ННСГБ ; уклад. та наук. ред. В. А. Вергунов. Київ : ФОП Корзун Д.Ю., 2013. Ч. 2 : 1936–1941 рр. 368 с.
6. Академік Квасницький Олексій Володимирович (1900–1989): Житєвий і творчий шлях. / Укл. В. Ф. Коваленко, В. М. Нагаєвич, Т. П. Гармаш; Наук. ред. М. В. Зубець ; УААН, Ін-т свинарства ім. О.В. Квасницького, Полтавська держ.аграр.академія; ДНСГБ. Полтава: «Полтавський літератор», 2005. 152 с.
7. Академік Олексій Никанорович Соколовський: біобібліогр. покажч. наук. пр. за 1909–1971 рр. / УААН, Національний науковий центр "Ін-т ґрунтознавства та агрохімії ім. О.Н. Соколовського" ; уклад. Т. І. Кисіль [та ін.] ; наук. ред. Б. С. Носко. Харків, 2009. 59 с.
8. Акт выполнения тематического плана Украинского научно-исследовательского института агролесомелиорации и лесного хозяйства за 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 19. Арк. 1–4 зв.

9. Акт обследования по вопросам выполнения плана научно-тематических работ института. 8 июля. 1946 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 19. 4 арк.

10. Акт проверки Украинского научно-исследовательского института механизации сельского хозяйства. 25 мая 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1045. Арк. 78–80.

11. Александров Д. А., Кременцов Н. Л. Опыт путеводаителя по неизведанной земле: Предварительный очерк социальной истории советской науки (1917–1950-е годы). *Вопросы истории естествознания и техники*. 1989. № 4. С. 67–80.

12. Аникеев А. А. Аграрная политика нацистской Германии в годы Второй мировой войны. Ростов-на-Дону: Из-во Ростовского ун-та, 1990. 208 с.

13. Анкета для використання дослідження ґрунту. (нім. мовою). 1943 р. // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-1395. Оп. 1. Спр. 18. Арк. 124–124 зв.

14. Арзуманян Е. Я., Барышников П. А. Выдающийся ученый в области зоотехнии. *Животноводство*. 1973. № 11. С. 65–67.

15. Аринштейн А. Н., Гуржий Е. С. Итоги селекции однодомной конопля. Труды Всесоюзного НИИ лубяных культур. К 25-летию ин-та. Киев : Госсельхозиздат УРСР, 1959. Вып. XXIV. С. 183–201.

16. Арсланова Ч. Р. Эвакуированное и депортированное в Башкирскую АССР население в годы Великой Отечественной войны: 1941–1945 гг. . : дис. ... канд. ист. наук. Уфа, 2006. 188 с.

17. Артюх І О. Над чим працює Український інститут експериментальної ветеринарії. *Соц. тваринництво*. 1945. № 2–3. С. 77–79.

18. Банніков М. А. Бджільництво в колгоспах УРСР. *Соц. тваринництво*. 1945. № 2–3. С. 56–57.

19. Бей Р. В. Еволюція наукової думки в механізації та автоматизації у тваринництві УРСР (20–80-х рр. XX ст.). Вінниця, 2015. 380 с.

20. Беркгоф К. Жнива розпачу. Життя і смерть в Україні під нацистською владою. Київ : Критика, 2011. 455 с.

21. Бельський Б. Невідкладні заходи в боротьбі з шкідниками рільництва. *Нове українське слово*. 1942. 21 березня.
22. Бесов Л. М. Історія науки і техніки. З найдавніших часів до кінця двадцятого століття. Текст лекцій. Харків : Харків.держ.політ.ун-т, 1998. 168 с.
23. Білай В. Й. Запліснявіння кормів та боротьба з ним / Відп.ред. Я.В. Ролл ; Ін-т зоології АН УРСР. Москва : Вид-во АН УРСР, 1943. 24 с.
24. Білогуб Данило Кирилович: біобіліогр. покажч. наук. пр. за 1926 – 1981 рр. / НААНУ, Ін-т тваринництва; уклад. В. В. Кунець, Н. В. Камишан, Л. В. Гончаренко; авт. вступ. ст. В. В. Кунець. Харків, 2014. 38 с.
25. Білогуб Д. К. Готування кнурів і маток до парування. *Соц. тваринництво*. 1945. № 2–3. С. 33–37.
26. Білогуб Д. К. Промислове схрещування в свинарстві. *Соц. тваринництво*. 1945. № 4. С. 13–14.
27. Божко К. С. Класифікація чорноземів УРСР. *Труди Укр. наук.-дослід. ін-ту соц. землеробства* / за ред. О. Т. Калачикова. Київ; Харків : Держвидав колгосп. і радгосп. літ-ри УРСР, 1939. Т. 4. С. 5–69.
28. Бойченко В. Г., Кузнецова М. П. Як ми працюємо над питанням прискореного розвитку вівчарства. *Соц. тваринництво*. 1937. № 6. С. 20–23.
29. Боляновський А. В. Німецька окупаційна політика в Галичині у контексті гітлерівського „нового порядку” в Європі у 1941–1944 роках : дис. ... канд. іст. наук. Львів, 1999. 250 с.
30. Боляновський А. В. Убивство польських учених у Львові в липні 1941 року: факти, міфи, розслідування / НАН України, Нац. ун-т "Львів. політехніка", Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України. Львів : Вид-во Львів. політехніки, 2011. 188, [18] с.
31. Бордонос М. Г. К изучению особенностей гибридов F3 односемянной свеклы. *Основные выводы научно-исследовательских работ ВНИС за 1939 год*. Москва, 1941. С. 202–203.

32. Бордонос М. Г. К характеристике гибридов однострочковой свеклы. *Основные выводы научно-исследовательских работ ВНИС за 1938 год*. Москва, 1940. С. 238–240.
33. Борисенко Л. Б. Діяльність Уладово-Люлинецької дослідно-селекційної станції під час німецько-фашистської окупації (1941–1944 рр.). *Історія науки і біографістика*. 2009. № 4 URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2009-4/09borysenko.pdf> (дата звернення 15.05.2018).
34. Бородай І. С. Теоретико-методологічні основи становлення та розвитку вітчизняної зоотехнічної науки. / НААН, ДНСГБ ; наук. ред. В. А. Вергунов. Вінниця, 2012. 414 с.
35. Брюшинін І. Г. Коріандрова макуха в раціоні молочних корів. *Соц. тваринництво*. 1945. № 4. С. 24–26.
36. Бузанов И. Ф. Селекция сахарной свеклы в новых районах свеклосеяния. *Научные записки по сахарной промышленности* / Орган Всесоюз. НИИ сахарной пром-ти. Киев; Харьков : Гос. из-во колхоз. и совхоз. лит-ры УССР, 1940. Агроном. вып. 1–2. С. 3–13.
37. Булгаков С. В. Сравнительное испытание сортов естественной и экспериментальной селекции каучуконосов. *Селекция каучуконосных растений*. / ред. А.И. Купцов. Москва : Сельхозгиз, 1937. С. 12–35.
38. Бунаков Д. Ю. Бджільництво і насінництво еспарцету *Соц. тваринництво*. 1945. № 2–3. С. 58–59.
39. Бурлак Г. В. Початок наукової та професійної діяльності професора В.Є. Таїрова (1859–1938). *Історія науки і біографістика*. 2016. № 3. URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2016-3/04.pdf> (дата звернення: 15.03.2018)
40. Буряківництво і біоенергетика в Україні: історія, наука, виробництво, люди (до 95-річчя ІБК і ЦБ НААН України) : монографія / за ред. академіка НААН М. В. Роїка). Вінниця : ТОВ «Нілан-ЛТД», 2017. 352 с.
41. Бутенко Г. П. Про попередні підсумки роботи по відновленню поголів'я продуктивної худоби і коней за 1945 р. і заходи по дальшому розвитку

тваринництва та конярства в колгоспах УРСР. *Соц. тваринництво*. 1946. № 2–3. С. 11–32.

42. Бутко С. Д. Краще зберігати та обліковувати токові корми. *Соц. тваринництво*. 1945. № 8–9. С. 35–37.

43. В Київському сільськогосподарському інституті. *Нове українське слово*. 1942. 22 січня 1942 р.

44. В Совнаркомі ССРСР. *Правда*. 1946. 6 марта.

45. Важнейшие решения по сельскому хозяйству за 1938–1946 гг.: сб. док. Москва : ОГИЗ-Сельхозгиз, 1948. 640 с.

46. Вальтер Г. Сповідь еколога . *Г. Вальтер та Ю. Клеонов і Г. Махов – забуті сторінки вітчизняної науки*. / УААН, ДНСГБ; Уклад. : В. А. Вергунов, В. І. Мельник. Сімферополь : Таврида, 2006. С. 20–90.

47. Вальчик В. Е. Історія наукового забезпечення широкомасштабних досліджень ґрунтів УРСР у 30–60-х рр. ХХ ст. : автореф. дис. ... канд. іст. наук. Київ, 2015. 24 с.

48. Василенко П. М. и др. Развитие механизации и электрификации сельского хозяйства Украинской ССР / АН УССР, Ин-т истории АН УССР. Киев: Наук. думка, 1988. 472 с.

49. Васильева (Васютинская) Т. М. ...Жить мне было интересно. Киев : Оптима, 2010. 368 с.

50. Ведомость работающих в Научно-исследовательском институте хлопководства. 23 октября 1943 г.// Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1080. Оп. 2. Спр. 20 а. Арк. 30–31.

51. Верба І. Сторінки історії Української академії наук у німецькій окупації (кінець 1941 – початок 1942 рр.). *Розбудова держави*. 1995. № 3. С. 45–50.

52. Вербин А. А. У истоков отечественной агрономии. Москва : Сов.наука, 1955. 122 с.

53. Вергунов В. А. Агрогрунтознавство УРСР в теорії та практиці протягом 1936-1941 рр. : архівно-бібліографічний нарис історії розвитку. *Агрогрунтознавство в Україні (1930–1941 рр.) : зб. док і матеріалів* / НААН, ННСГБ ; уклад. та наук. ред. В. А. Вергунов. Київ : ФОП Корзун Д. Ю., 2013. Ч. 2. : 1936–1941 рр. С. 6–53.

54. Вергунов В. А. Еволюція наукових засад на шляху до природоохоронного адаптивно-ландшафтного меліоративного землеробства. / НААНУ, ДНСГБ. Київ. 2010. 176 с.

55. Вергунов В. А. Історія ґрунтознавства в Україні : проблеми і методологія шляхів вирішення. *Вісн. Харк. нац. аграр. ун-ту ім. В. В. Докучаєва*. 2006. № 7. С. 20–37.

56. Вергунов В. А. Історія сільськогосподарської дослідної справи в Україні. У 3 ч. / НААН , ННСГБ. Київ : Аграр. наука, 2018. Ч. І. Творці та розбудовники (бібліографічні нариси). 604 с.

57. Вергунов В. А. Історія сільськогосподарської дослідної справи в Україні. У 3 ч. / НААН , ННСГБ. Київ : Аграр. наука, 2018. Ч. ІІ. Науково-організаційні засади функціонування сільськогосподарської дослідної справи на теренах України (друга половина ХІХ – початок ХХ ст.). 620 с.

58. Вергунов В. А. Історія сільськогосподарської дослідної справи в Україні. У 3 ч. / НААН , ННСГБ. Київ : Аграр. наука, 2018. Ч. ІІІ. Урядові постанови. Відомчі рішення. Архівні матеріали. 504 с.

59. Вергунов В. А. Науково-організаційні засади функціонування сільськогосподарської дослідної справи на теренах України (друга половина ХІХ – початок ХХІ ст.) / НААН, ННСГБ. Київ, 2018. 498 с. ; портр.

60. Вергунов В. А. Полтавське дослідне поле: становлення і розвиток сільськогосподарської дослідної справи в Україні (до 125-річчя державного дослідництва в агрономії та тваринництві). Київ, 2009. 220 с.

61. Вергунов В. А. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні. Від зародження до академічного існування: організаційний аспект / НААН, ННСГБ. Київ : Аграр. наука, 2012. 416 с.

62. Вергунов В. А. Член-кореспондент АН УРСР М. О. Тюленєв (1889–1969) – вчений, педагог та фундатор сільськогосподарської меліоративної дослідної справи в Україні (до 130-річчя від дня народження). / НААН, НСГБ, Ін-т історії аграр. науки, освіти та техніки, Ін-т вод. проблем і меліорації, ННЦ «Ін-т землеробства НААН», Панфільська досл. ст., НАН України, НБУ ім. В. І. Вернадського, Ін-т архівознавства, МОН України, Нац. ун-т водн. госп-ва та природокористування. Рівне : НУВГП, 2019. 123 с.

63. Вергунов В. А., Євич П. П. Передумови становлення та діяльність Миронівської селекційно-дослідної станції (1911–1968 рр.) До 100-річчя заснування Миронівського ін-ту пшениці ім. В. М. Ремесла НААН / НААН, ДНСГБ ; за наук. ред. чл.-кор. НААН В. А. Вергунова. 2-ге вид., перероб. та доп. Київ, 2012. 172 с.

64. Вергунов В. А., Хижняк В. П. Українські науково-дослідні сільськогосподарські заклади в роки Великої Вітчизняної війни. *Історичні записки: збірник наукових праць*. 2004. Вип. 1. С. 19–25.

65. Вересенко К. І., Соловйов С. В. Токсичність і хімічний склад українських бавовникових макух. *Праці Українського науково-дослідного інституту тваринництва* / НКЗ УРСР. Київ ; Харків : Держвидав с.-г. л-ри УРСР, 1945. Вип. 13. С. 5–14.

66. Вернадський В. І. З історії ідеї. Вибрані наукові праці академіка В. І. Вернадського. Київ, 2011. Т. 1. С. 129–141.

67. Вернардер Н. Б. Ґрунти Дніпропетровської низини та їхнє сільськогосподарське використання. *Труди наук.-дослід. ін-ту агроґрунтознавства та хімізації сільського господарства*. 1936. Т. 1. С. 205–223.

68. Виноградський А. І. Схема підгодівлі поросят-сисунів. *Соц. тваринництво*. 1940. № 11–12. С. 25–27.

69. Виплати по Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва. 1 вересня 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 35.

70. Виробничо-фінансовий план Голосіївського дослідного поля Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва. 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 22. Арк. 2–26.

71. Вировець В. Г., Лайко І. М., Кириченко Г. І., Горшкова Л. М. Вирішальна роль академіка М. Гришка в селекції одночасно дозріваючих і однодомних конопель (до 115-річчя з дня народження М. М. Гришка). *Луб'яні та технічні культури*. 2017. Вип. 5. С. 14–27.

72. Витяг з наказу №126 по Народному Комісаріату Землеробства УРСР про відновлення діяльності Українського науково-дослідного інституту агролісомеліорації. 2 жовтня 1943 р. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 1а. Арк. 1.

73. Витяг з Постанови Ради Міністрів СРСР №846 «Про заходи з подальшого відновлення зернового виробництва, бурякосіяння та олійних культур у колгоспах УРСР». 13 квітня 1946 р. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 3668. Арк. 190.

74. Витяг зі списку витрат Сектору науково-дослідних установ Народного комісаріату землеробства УРСР. 1940 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Т. 2. Спр. 6262. Арк. 18–19 зв.

75. Відділ сільськогосподарських наук Національної академії наук України (1945–1956): Зб. док. і матеріалів / УААН, ДНСТБ; НАН України, Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського; Заг. ред. акад. УААН М. В. Зубця. Київ : Аграр. наука, 2008. 400 с.

76. Відкриття дослідних сільськогосподарських станцій. *Нове українське слово*. 1942 р. 10 липня.

77. Відновлена мережа науково-дослідних установ системи НКЗ УССР. Серпень 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 40. Арк. 371–376.

78. Відновлюється дослідно-господарча робота. *Нове українське слово*. 1942 р. 28 січня.

79. Вінцковський Т., Кязимова Г., Михайлуца М., Щетніков В. Окупаційний режим в губернаторстві «Трансністрія». *Україна в Другій світовій війні : погляд з ХХІ ст. Історичні нариси*. Кн. перша. / Ін-т історії України НАН України. Київ: Наук. думка. С. 413–445.

80. Вказівки про проведення купання хворих на коросту овець. 1943 р. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 6. Арк. 28.

81. Власенко С. Наслідки німецької окупації для сільського господарства військової зони України (за документами державних архівів України). Київ, 2010. 110 с.

82. Власенко С. І. Аграрна політика німецьких окупаційних властей на території військової зони України (1941–1943 рр.) : дис. ... канд. іст. наук. Київ, 2007. 297 с.

83. Власов В. В. [и др.] Виноград / под ред. В. В. Власова. Одесса : Астропринт, 2018. 616 с.

84. Власюк П. Использование отходов марганцеворудной промышленности на удобрение. *Соц. сельское хоз-во*. 1943. № 1–2. С. 7–13.

85. Власюк П. А. Нові марганцеві добрива: Марганець і інші мікроелементи в живленні сільськогосподарських рослин / Ін-т ботаніки АН УРСР ; Ін-т цукр. пром-ті НКХП СРСР. Київ : Вид-во АН УРСР, 1941. 268 с.

86. Власюк П. А. Сахарная свекла в Башкирии: Руководство для свекловодов Башкирии. Уфа : Башгосиздат, 1942. 128 с.

87. Власюк П. А. Система питания растений свекловичного севооборота / Отв.ред. Н. Н. Гришко ; Ин-т ботаники АН УССР. Киев, 1944. 355 с.

88. Власюк П. А. Сільськогосподарська наука до 40-річчя Великого Жовтня. Київ, 1957. 653 с.

89. Власюк П. А. Физиологическое значение микроэлементов марганца и бора для роста и продуктивности свекловичных высадков. *Докл. ВАСХНИЛ*. 1942. Вып. 9–10. С. 11–14.

90. Володимир Іванович Вернадський. Листування з українськими вченими. Кн. 2: Листування: Д–Я. Частина 1 : Д–Н. / НАН України, Нац. б-ка України імені В. І. Вернадського, Ін-т історії України, Коміс. НАН України з наук. спадщини акад. В. І. Вернадського, РАН, Архів; ред. кол.: А. Г. Загородній, О. С. Онищенко (голова), В. А. Смолій [та ін.]; уклад.: О. С. Онищенко, В. Ю. Афіані, Л. А. Дубровіна [та ін.]. Київ, 2012. 742 с.

91. Володимир Іванович Вернадський. Листування з українськими вченими. Кн. 2: Листування: Д–Я. Ч. 2: О–Я / НАН України, Нац. б-ка України імені В. І. Вернадського, Ін-т історії України, Коміс. НАН України з наук. спадщини акад. В. І. Вернадського, РАН, Архів; ред. кол.: А. Г. Загородній, О. С. Онищенко (голова), В. А. Смолій [та ін.]; уклад.: О. С. Онищенко, В. Ю. Афіані, Л. А. Дубровіна [та ін.]. Київ, 2012. 692 с.

92. Волощук В. М., Сагло О. Ф., Нагаєвич В. М. Галузевому науковому центру – 85. *Свинарство*. 2015. Вип. 6–7. С. 3–14.

93. Волощук В. М., Юдіна К. Є. Діяльність науково-дослідних установ України з розвитку фізіології травлення тварин у ХХ столітті. *Вісник Національного технічного університету "ХПІ"*. Серія : Історія науки і техніки. 2014. № 59. С. 52–64.

94. Вронська Т. Феномен „пособництва” : до проблеми кваліфікації співпраці цивільного населення з окупантами у період Великої Вітчизняної війни. *Сторінки воєнної історії України : збірник наукових статей*. Київ, 2007. Вип. 11. С. 88–97.

95. Всесоюзный научно-исследовательский институт сахарной промышленности (ВНИС) с 1934 по 1945 гг. Историческая справка. 30 сентября 1947 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 4876. Арк. 110–112.

96. Вступна стаття. // ЦДАВО України. Ф. 4759. Оп. 1. Арк. 1–4.

97. Вчені в галузі ветеринарної медицини. / УААН; наук. ред.: В. П. Буркат та ін.; Уклад.: А. Й. Мазуркевич, С. П. Долецький. Київ: Аграр. наука, 2001. 386 с.
98. Вчені в галузях механізації, електрифікації та меліорації / УААН; наук. ред. М. К. Лінник. Київ: Аграр. наука, 2000. 297 с.
99. Вчені генетики і селекціонери в галузі рослинництва / УААН; ред.: Ф. Ф. Адамень. Київ: Аграр. наука, 2000. 364 с.
100. Вчені генетики, селекціонери та рослинники. / УААН, Укр. тов-во генетиків і селекціонерів ім. М. І. Вавилова. Київ: Аграр. наука, 2003. 504 с.
101. Вчені ґрунтознавці, агрохіміки, землероби. / УААН; Наук. ред.: О. Г. Тараріко, В. В. Медведєв. Київ: Аграр. наука, 2003. 333 с.
102. Вчені економісти-аграрники / УААН; ред. М. В. Зубець та ін.; упоряд. і відп. за вип. О. В. Шатько. Київ: Аграр. наука, 2001. 513 с. Ч. II.
103. Вчені економісти-аграрники. / УААН; ред. М. В. Зубець та ін.; упоряд. і відп. за вип. О. В. Шатько. Київ: Аграр. наука, 2001. 444 с. Ч. 1.
104. Вчені селекціонери у тваринництві. / УААН; наук. ред.: М. В. Зубець, В. П. Буркат. Київ: Аграрна наука, 1997. 249 с.
105. Вчені тваринники. / УААН; Уклад. М. М. Холкін. Київ: Аграр. наука, 2004. 210 с.
106. Вчені у галузі тваринництва. Книга. 2. / УААН; [наук. ред. Г. О. Богданов, В. П. Буркат]. Київ: Аграр. наука, 1999. 423 с.
107. Г. Вальтер, Ю. Клеопов і Г. Махов – забуті сторінки вітчизняної науки / УААН, ДНСГБ; уклад.: В. А. Вергунов, В. І. Мельник, за заг. ред. В. М. Єжова; наук. ред. В. А. Вергунов. Сімферополь: Таврида, 2006. 160 с.
108. Гагарин Г. Історія селекції сільськогосподарських культур в Україні. *Наукові записки Українського технічно-господарського інституту*. Мюнхен, 1967. С. 107–150.
109. Гайнц Г. К. Інститут Німецької Східної праці в Генеральній Губернії (1940–1945 рр.). Опис установи і стан дослідження. *Актуальні проблеми*

теоретичного та практичного менеджменту в умовах глобалізації: зб. матеріалів тез заоч. наук.-практич. конф. 15 березня 2013 р. / ЗАТ Львівський ін-т менеджменту. Львів : ЛІМ, 2013. С. 135–152.

110. Гайнц Г. К. Географо-краєзнавчі статті в журналі «Німецьке дослідження на Сході, повідомлення Інституту німецької східної праці» (м. Краків, 1941–1944 рр.). *Географічна наука і практика: виклики епохи: матеріали міжнародної наукової конференції, присвяченої 130-річчю географії у Львівському університеті (м. Львів, 16–18 травня 2013 р.)* / [Відп. ред. : доц. В. І. Біланюк, доц. Є. А. Іванов]. У 3-ох т. Львів : Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2013. Т. 1. С. 189–194.

111. Гальянов В. Международная обстановка второй империалистической войны. *Большевик*. 1939. № 4. С. 56.

112. Ганеев Р. Г., Каримов К. К. Наука Башкортостана в годы Великой Отечественной войны. / Башк. гос. пед. ин-т. Уфа, 1999. 38 с.

113. Генеральний план організації досліджень в галузі плідівництва в рамках комплексного програми розвитку садівництва та овочівництва України, підготовлений В. Гляйзбергом. (нім. мовою). 22 вересня 1942 р. // ВArch Berlin. R 4901/2618. ВІ. 16–73.

114. Главнейшие итоги работ Всесоюзного научно-исследовательского института сахарной свеклы за период с 1922 по 1947 гг. 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 4876. Арк. 113–153.

115. Глушенок Н. М. Аграрна політика Німеччини в рейхскомісаріаті „Україна” 1941–1944 рр. : автореф. дис. ... канд. іст. наук. Київ, 2005. 18 с.

116. Годлін М. М. Классификация и номенклатура почв УССР по механическому составу. *Труды*. / Киевский с.-х. ин-т. Киев, 1940. Т. 3. : Науч. работы агр. и агрохим. ф-тов. С. 3–22.

117. Годовые финансовые отчеты научно-исследовательских учреждений за 1942 год и штатные расписания и расходы на 1943 г. 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6266. Арк. 208–209.

118. Головні роботи, які повинна переводити комісія по рослинництву. 1942 р. // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-1395. Оп. 1. Спр. 18. Арк. 60–61.

119. Гора А. Т. Борьба Коммунистической партии Советского Союза за восстановление социалистического сельского хозяйства Украины в годы Великой Отечественной войны. 1943–1945 гг. : дис. ... канд. ист. наук. Київ, 1954. 230 с.

120. Гребень Л. К. За найшвидше відновлення свинарства і тонкорунного вівчарства на Півдні України. *Соц. тваринництво*. 1945. № 11–12. С. 12–17.

121. Гребень Л. К. Над чим працює Інститут гібридизації і акліматизації тварин. Асканія-Нова. *Соц. тваринництво*. 1945. № 7. С. 47–48.

122. Гребень Л. К. Свині української степової білої породи. *Соц. тваринництво*. 1945. № 7. С. 33–36.

123. Гриневич В. Неприборкане різноголосся: Друга світова війна і суспільно-політичні настрої в Україні, 1939 – червень 1941 рр. Київ ; Дніпропетровськ : Вид-во «Ліра», 2912. 508 с.

124. Гринь Г. С. З історії територіальних ґрунтових досліджень на Україні. *Агрохімія і ґрунтознавство*. 1970. № 15. С. 3–16.

125. Ґрунтова карта України. 1942. За ред. проф. д-ра Г. Махова та гол. картографа Д. Морозова / Крайовий інститут ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва (Київ); Крайовий дослідницький центр. (1: 150000). (нім. мовою) // ЦДАВО України. Ф. 3206. Оп. 4. Спр. 22. Арк.3.

126. Д. Б. [Белінг Д.] Інститут гідробіології та рибальства. *Нове українське слово*. 1942. 16 серпня.

127. Данилюк М. З. Натхненна праця в ім'я Перемоги (Комуністична партія України – натхненник і організатор трудових подвигів українського народу в роки Великої Вітчизняної війни). Київ : Вид-во Київ. ун-ту, 1970. 167 с.

128. Данильян О. Г., Дзьовань О. П. Організація та методологія наукових досліджень : навч. посіб. Харків : Право, 2017. 448 с.

129. Державне регулювання сільськогосподарської науки в УСРР/УРСР у 1935–1940 роках : зб. док. і матеріалів / НААН, ННСГБ, Ін-т історії аграр. науки, освіти та техніки, ЦДАВО України, ЦДАГО України ; уклад. В. А. Вергунов, В. І. Кучер, О. О. Черниш, А. С. Білоцерківська, Н. П. Коваленко, Н. В. Маковська, О. В. Бажан ; за заг. ред. Я. М. Гадзала ; наук. ред. В. А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «Нілан-ЛТД», 2015. 474 с.

130. Джовані Діонісій Олександрович (1886–1971) : біобібліогр. покажч. наук. пр. за 1912–1939 роки / НААН, ДНСГБ ; уклад. В. А. Вергунов, Ю. О. Довгорука ; наук. ред. В. А. Вергунов. Вінниця, 2011. 128 с.

131. Джунушалиева Г. Д. Экономика Киргизской ССР в годы Великой Отечественной войны. 1941 – 1945 гг. автореф. дис д.-ра ист. наук. / Кыргызско-Российский Славянский университет. Бишкек, 2013. 44 с. URL : <http://cheloveknauka.com/ekonomika-kirgizskoy-ssr-v-gody-velikoy-otechestvennoy-voyny-1941-1945-gg> (дата звернення 20.04.2018)

132. Доброчаєва Д. М. Нове у науковій спадщині Юрія Дмитровича Клеопова (1902–1943). *Український ботанічний журнал*. 1995. № 2 (52). С. 288–305.

133. Довгорука Ю. О. Супійська дослідна меліоративна болотна станція в період німецько-фашистської окупації УРСР (1941–1943). *Історія науки і біографістика*. 2018. № 2. URL : <http://inb.dnsgb.com.ua/2018-2/08.pdf> (дата звернення 15.05.2018).

134. Довідка завідувача сільськогосподарським відділом ЦК КП(Б)У З.О. Сідерського «Про селекцію та насінництво». // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 20. Спр. 6731. Арк. 78–93.

135. Довідка про кількісний склад кандидатів у члени Ради НКЗ УРСР // ЦДАГО України Ф. 1. Оп. 20. Спр. 6695. Арк. 1.

136. Довідка про стан виробництва насіння в районних насінницьких господарствах. 1943 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 5515. Арк. 2–3.

137. Доклад директора ВНИС И. Ф. Бузанова «Итоги восстановления и план селекционно-семеноводческой и научно-исследовательской работы в системе Главсахара». 18 января 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 5122. Оп. 1. Спр. 109. Арк. 22–66.

138. Докладная записка директора Украинской опытной хлопковой станции А. В. Панова по вопросу посева хлопчатника в 1942 г. Октябрь 1941 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 13, 17–18, 40.

139. Докладная записка директора Украинской опытной хлопковой станции А.В. Панова по вопросу группировки районов зоны хлопкосеяния Украины по степени благоприятности их для хлопкосеяния. Декабрь 1941 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 8–10.

140. Докладная записка заместителя Министра земледелия СССР Ф. Г. Луценко в Совет Министров СССР о научно-исследовательской работе Лановецкой селекционно-опытной станции за 1946 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 3669. Арк. 53–54.

141. Докладная записка заместителя Председателя исполкома Областного Совета депутатов трудящихся П. Бугаенко в Совет Министров СССР о работе Днепропетровской селекционно-опытной и бахчевой станции за 1947 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 4875. Арк. 64.

142. Докладная записка заместителя председателя Совета Министров СССР П. Рудницкого о работе Всесоюзного научно-исследовательского института сахарной промышленности. 25 декабря 1947 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 4876. Арк. 101–104.

143. Докладная записка к годовому отчету Экспериментальной базы «Борки» Украинской научно-исследовательской станции птицеводства. 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6266. Арк. 101–102.

144. Докладная записка к плану работы Украинского научно-исследовательского института животноводства на 1943 г. 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6265. Арк. 51–52.

145. Докладная записка народного комиссара земледелия УССР Г.П. Бутенко народному комиссару земледелия СССР И. А. Бенедиктову «О мероприятиях по созданию сортового семенного фонда для восстановления разрушенного немецкими оккупантами семеноводства в УССР» // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 5514. Арк. 24–30.

146. Докладная записка о состоянии семеноводства зерновых, зернобобовых и масляничных культур. ЦК КП(б)У, сельскохозяйственный отдел. 1942 г. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 80 Спр. 19 Арк. 85–93.

147. Докладная записка по вопросу группировки районов зоны хлопкосеяния Украины по степени благоприятности их для хлопкосеяния //ДАХО Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 8.

148. Докладна записка по вопросу посева хлопчатника в 1942 г. // ДАХО Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 3, Арк. 13, 17–18, 40.

149. Докладная записка про работу Института гидротехники и мелиорации. 1942 г. // Державний архів Одеської області. Ф. Р-3950. Оп. 1. Спр. 8. Арк. 1–3.

150. Докладная записка СНК УССР к СНК СССР о разрешении импортировать лабораторное и техническое оборудование для учреждений АН УСССР. 5 июля 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 1525. Арк. 55–57.

151. Доповідна записка відділу дослідних інституцій та станцій Дирекції агрикультури губернаторства «Трансністрії». 6 грудня 1942 р. // Державний архів Одеської області. Ф. Р-2244. Оп. 1. Спр. 187. Арк. 1–19.

152. Доповідна записка відділу культури та освіти Київської міської управи до генералкомісара м. Київ про стан інститутів УАН. (нім. мовою). 1941 р. // ЦДАВО України. Ф. 3676. Оп. 2. Спр. 67. Арк. 8–10.

153. Доповідна записка відділу культури та освіти Київської міської управи про стан вищих учбових закладів м. Києва. 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 72–78.

154. Доповідна записка директора Інституту біохімії С. Є. Боржковського до Ученого секретаря УАН В. С. Чудинова про стан Інституту. 27 листопада 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2462. Оп. 1. Спр. 5. Арк. 3–5.

155. Доповідна записка директора Інституту гідробіології професора [Д. О.] Белінга про стан Інституту. 30 вересня 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2463. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 1–1 зв.

156. Доповідна записка до Київської міської управи // Державний архів Київської області. Ф. Р-2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 104–104 зв.

157. Доповідна записка інструктора відділу науки ЦК КП(б)У Білоцерківського про стан Українського науково-дослідного інституту тваринництва. 1937 р. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 20. Спр. 7093. Арк. 41–42.

158. Доповідна записка Президента АН УРСР акад. О.О. Богомольця до Секретаря ЦК КП(б)У Д. С. Коротченка про роботу сільськогосподарської секції Комісії по відбудові зруйнованих ворогом міст і підприємств УРСР при АН УРСР. 21 квітня 1942 р // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 23. Спр. 91. Арк. 34.

159. Доповідна записка про роботу Українського науково-дослідного інституту лісового господарства і агролісомеліорації. 1937 р. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 20. Спр. 7092. Арк. 76–81.

160. Доповідна записка про ситуацію з обговоренням проекту створення регіонального науково-дослідного центру в Україні. (нім. мовою). 7 квітня 1943 р. // BArch Berlin. R 94/9 (без нумерації).

161. Доповідна записка співробітників Українського науково-дослідного інституту плідівництва до Київської міської управи. 1941 г. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 104–104зв.

162. Доповідні записки і довідки про результати перевірки співробітниками НКЗ УРСР стану тваринництва в колгоспах УРСР (за областями) у 1945 р. // ЦДАВО України. Ф. Р-27. Оп. 17. Спр. 8886. Арк. 6.

163. Сапегін

164. Доповідь голови Планової комісії Віце-президента АН УРСР А.О. Сапегіна про підсумки роботи Академії за 1940 р. *Вісті Академії наук УРСР*. 1941. № 4. С. 5–27.

165. Доповідь Наркома землеробства УРСР Г.П. Бутенка на Першому республіканському засіданні передовиків продуктивного тваринництва і конярства колгоспів УРСР від 24–27 грудня 1945 р. // ЦДАВО України. Ф. Р-27. Оп. 17. Спр. 8882. Арк. 7–8.

166. Дорошенко В. А. «История науки и техники»: предметно-концептуальная эволюция – от хронологии фактов к историко-философским обобщениям. *История и современное мировоззрение*. 2019. Т. 1. № 2. С. 105–109.

167. Доручення співробітників Українського науково-дослідного інституту плідівництва. 6 жовтня 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 103.

168. Дослідна станція в Сарнах. *Нове українське слово*. 1942. 28 липня.

169. Досягнення науки – у виробництво. *Зернове господарство*. 1940. № 2. С. 58–60.

170. Дубинин Н. П. Вечное движение. Изд-е 2-е, испр. и доп. Москва : Политиздат, 1975. 431 с.

171. Елина Е. Ю. От Киева до Калифорнии: трудная история прикладного проекта генетиков Савицких. *Российско-украинские связи в истории естествознания и техники* / Под ред. Т. А. Курсанова. Москва : Акварель, 2016. Т. 3. С. 100–121.

172. Елина Е. Ю. Селекция на фронте: судьба советских селекционных станций в годы Второй мировой войны. *История социокультурных проблем науки и техники*. Москва, 2004. Вып. 3. С. 49–68.

173. Єкельчик С. Український досвід Другої світової війни. Київ : «Медуза», 2020. 270 с.

174. Жованик П. М. Бруцельоз сільськогосподарських тварин та чергові завдання боротьби з цією хворобою. *Соц. тваринництво*. 1945. № 2–3. С. 60–65.

175. Заболотна Т. Культурне та побутова життя киян (1941–1943 рр.). *Київ очима ворога: дослідження, документи, свідчення*. / Ін-т історії України НАН країни, Меморіальний комплекс «Національний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941–1945 років»; редкол.: Л.В. Легасова та ін. Київ, 2012. С. 29–37.

176. Заболотна Т. Стратегії виживання міської інтелігенції України в роки нацистської окупації (1941–1944 рр.): теорія та практика. *Сторінки воєнної історії України*. 2013. № 16. С. 94–112.

177. Загальні директиви по апробації посівів у 1943 р. 1943 р. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 27. Арк. 10–12 зв.

178. Затвердження Г. Самбура як наукового співробітника Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва . (нім. мовою). 16 листопада 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734. Оп. 1 Спр. 2. Арк. 1.

179. Захарченко О. О. Нацистський проект "Готенланд" в Криму і на Півдні України. *Науковий вісник Миколаївського національного університету імені В.О. Сухомлинського. Серія : Історичні науки*. 2016. № 2. С. 27–37.

180. Зверезомб-Зубовский Е. В., Морочковский С. Ф. Вредители и болезни сахарной свеклы в Башкирии и меры борьбы с ними / АН УССР, Ин-т зообиологии, Ин-т ботаники. Уфа : Башгосиздат, 1943. 40 с.

181. Звіт доктора Матіле Крайовому управлінню архівами, бібліотеками та музеями про результати попереднього обстеження колекцій Зоологічного музею Інституту зоології УАН. (нім.мовою). 29 червня 1943 р. // ЦДАВО України. Ф 3206. Оп. 5. Спр. 12. Арк. 71–72.

182. Звіт керівника групи «Наука» доктора фон Франке до райхсміністра окупованих східних територій А. Розенберга про стан наукових установ м. Київ. (нім. мовою). 3 лютого 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. 3206. Оп. 5. Спр. 4. Арк. 241–245, 248–250.

183. Звіт про діяльність Центральної служби з дослідження Сходу (нім. мовою). // ·BArch Berlin. R 6/238. Bl. 13–25.

184. Звіт про роботу Академії наук УРСР за 1945 р. *Вісник АН УРСР*. 1946. № 5–6. С. 15–29.

185. Звіт про роботу Науково-дослідного інституту тваринництва. 1 лютого 1942 р. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 22.

186. Звіт про роботу станції бавовництва. 25.03.1944 р. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1080. Оп. 2. Спр. 3. Арк. 6.

187. Звіт професора доктора В. Гляйсберга про результати відрядження на українські території. (нім. мовою). 22 вересня 1942 р. // BArch Berlin. R 4901/2618. Bl. 15.

188. Звіт Р. Тіле про роботу в «Асканії-Нова». (нім. мовою). 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. 3676. Оп. 1. Спр. 75. Арк. 436–440.

189. Звіт Р. Тіле про роботу в «Інституті Лисенка». 25 серпня 1942 р. (нім. мовою) // ЦДАВО України. Ф. 3676. Оп. 1. Спр. 80. Арк. 6.

190. Звіт старшого карантинного інспектора по Кам'янець-Подільській області Кравця про роботу карантинної служби. 8 вересня 1942 р. // Державний архів Хмельницької області. Ф. Р-421. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 71.

191. Звіти про роботу відділу дрібного тваринництва Науково-дослідного інституту тваринництва. 1942–1943 рр. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 16–16 зв., 24–24 зв., 28–28 зв.

192. Зосимович В. П. Дикие виды и происхождение культурной свеклы. *Свекловодство* / ВНИИ сахарной свеклы. Киев : Гиз. колхоз. и совхоз. лит-ры УССР, 1940. Т. 1. С. 17–85.

193. Зубець М. М., Бородай І. С. Київська дослідна станція тваринництва «Терезине» : історія, здобутки, вчені. / НААН, ДНСГБ; наук. ред. чл.-кор. НААН В. А. Вергунов. Вінниця, 2011. 208 с.

194. Иванов О. Н. Достижения селекционных станций и Всесоюзного института сахарной промышленности в Всесоюзной сельскохозяйственной выставке 1939 года. *Сахар*. 1939. № 3. С. 34–36.

195. Ильгамов М. А., Саитова М. А. «Как путники у общего костра ...». Академия наук Украинской ССР в Башкирии в годы Великой Отечественной войны. *Вестник Российской Академии Наук*. 2001. № 6. С. 43–56.

196. Ильинская-Центилович М. А. К вопросу о морфологических особенностях видов рода *Taraxacum*. *Записки Харьковского ордена Трудового Красного Знамени сельскохозяйственного института (б. Новоалександрійський) / НКЗ СССР. Гл. упр. вузов и техникумов. Харьков : Изд. Харьковского с.-х. ин-та, 1945. Т. 4. С. 97–98.*

197. Ильинская-Центилович М. А. Сравнительная оценка методов определения видовой чистоты кок-сагыза. *Селекция и семеноводство*. 1948. № 1. С. 3–8.

198. Инструкция по апробации посевов хлопчатника в Крыму и на Украине в 1942 году. 1942 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 27. Арк. 7–8.

199. Инструкция по апробации посевов южной и среднерусской конопли. 1942 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 27. Арк. 13, 33

200. Инструкция по хлопководству. 1943 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 27. Арк. 9–9 зв.

201. Информация Вице-президента АН УССР Б.И. Чернышева про издательскую деятельность АН УССР. 31 мая 1944 г. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 70. Спр. 239. Арк. 148.

202. Информация директора Украинского научно-исследовательского института социалистического земледелия М.Т. Коновалова в сельхозотдел СНК УССР // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 3668. Арк. 86–89.

203. Информация заместителя Председателя Совета Министров УССР В. Старченко в Министерство технических культур СССР Скворцову о деятельности Панфильского болотного опытного поля за 1946 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 3668. Арк. 43–44.

215. Інструкція щодо ведення науково-дослідних робіт на дослідних господарствах Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва. 7 квітня 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 8.

216. Інформація акад. АН УРСР О.Н. Соколовського про стан ґрунтознавства в УРСР і необхідність створення в структурі АН УРСР Лабораторії ґрунтознавства. 20 листопада 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 2738. Арк. 32–36.

217. Інформація Заступника Міністра землеробства УРСР Ф.Г. Луценка керуючому справами у Раді міністрів УРСР В. Власенку про діяльність Поліської науково-дослідної станції рільництва // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 3668. Арк. 94–95.

218. Інформація про Загальні збори АН УРСР. *Вісті Академії наук УРСР*. 1938. № 8–9. С. 72–73.

219. Інформація РНК УРСР і ЦК КП(б)У про забезпечення насінним матеріалом для посіву овочів та технічних культур у 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 43. Арк. 76.

220. Історія Дніпропетровського національного університету. / М. В. Поляков (гол. ред.). 4-те вид., переробл. і доп. Дніпропетровськ : Вид-во ДНУ, 2008. 308 с.

221. Історія Національної академії наук України (1938–1941) : Док. і матеріали / НАН України, Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського, Ін-т архівознавства; Редкол.: О. С. Онищенко (відп. ред.) та ін. Київ, 2003. 920 с.

222. Історія Національної академії наук України (1941–1945) : Частина 1. Док. і матеріали / Редкол.: О. С. Онищенко (відп. ред.) та ін. – К., 2007. – 808 с.;

223. Історія Національної академії наук України (1941–1945) : Частина 2. Додатки /Редкол.: О. С. Онищенко (відп. ред.) та ін. Київ, 2007. 576 с.

224. Історія українського селянства. Нариси в 2-х т. / автор. колектив: С. В. Кульчицький (голова), О. В. Андрущук, В. К. Баран, В. М. Веселова [та ін.]. Київ : Наук. думка, 2006. Т. 2. – 655 с.

225. Історія Української РСР. У 8 т., 10 кн. Київ : Наук. думка, 1977. Т. 7. Українська РСР у Великій Вітчизняній війні Радянського Союзу (1941–1945 рр.) 536 с.
226. Їдальня для наукових працівників. *Нове українське слово*. 1942. 6 серпня.
227. Кабанівська В. С. Відновлюють роботу державні племінні розплідники. *Соц. тваринництво*. 1945. № 1. С. 18–20.
228. Калантиренко І. І., Загайчук А. С. Інститут гідротехніки і меліорації: заснування, розвиток та найважливіші наукові досягнення за 75 років. Київ: ПоліграфКонсалтинг, 2004. 170 с.
229. Калачиков О. Т. Досягнення агрогрунтознавства та агрохімії в контексті стаханівського руху. *Соціалістична агротехніка*. 1937. № 2. С. 18–25.
230. Калачиков А. Краткие итоги работ научно-исследовательских учреждений Украины. *Социалистическое сельское хозяйство*. 1945. № 3. С. 59–60.
231. Канєвський О. П. Відбудова і розвиток сільського господарства України. Київ ; Харків : Держсільгоспвидав, 1947. 286 с.
232. Кашеварова Н. Г. Діяльність Оперативного штабу Розенберга з вивчення нацистами «східного простору» (1940–1945). / НАН України, Ін-т історії України. Київ : Ін-т історії України. 2014, Ч. 1. : Джерелознавче дослідження. 552 с.
233. Кашеварова Н. Г. Діяльність Оперативного штабу Розенберга з вивчення нацистами «східного простору» (1940–1945). / НАН України, Інститут історії України. Київ : Інститут історії України. 2014, Ч. 2. Документи. 992 с.
234. Квасницький А. В. Влияние скармливания дрожжеванных кормов на желудочное сокоотделение и пищеварение у свиней. *Труды научно-исследовательского института свиноводства*. / НК зерновых и животноводческих совхозов СССР. Киев ; Харьков : Госиздат колхоз. и совхоз. л-ры УССР. 1940. № 15. С. 129–143.

235. Квасницький А. В., Бакеева Е. Н. О желудочной секреции и пищеварении у поросят в подсосный период. *Труды научно-исследовательского института свиноводства.* / НК зерновых и животноводческих совхозов СССР. Киев ; Харьков : Госиздат колхоз. и совхоз. л-ры УССР. 1940. № 15. С. 3–12.

236. Квасницький О. В. Молокопродукція свиноматок. *Соц. тваринництво.* 1945. № 7. С. 27–32.

237. Квасницький О. В. Рання підгодівля поросят-сисунів. *Соц. тваринництво.* 1945. № 4. С. 10–12.

238. Киевщина в годы Великой Отечественной войны 1941–1945 гг. : сб. док. и материалов. Киев : Киев. обл. кн.-газ. изд-во, 1963. 436 с.

239. Кияк Г. С. Агротехніка сільськогосподарських культур на торфових ґрунтах (для західних областей УРСР) / ред. М.О. Тюленев. Київ, Харків : Держвидав. с.-г. літ-ри УРСР, 1946. 56 с.

240. Кияк Г. С. Обробіток ґрунту в західних областях України. / Львів. політех. ін-т. Київ ; Харків : Держвидав с.-г. л-ри УРСР, 1945. 31 с.

241. Кияк Г. С. Посів озимини (для західних областей України). / Львівський політех. ін-т. Київ ; Львів : Держвидав с.-г. л-ри УРСР, 1945. 23 с.

242. Кінах В. А., Гапоненко Г. Д., Стащенко П. П. Етапи становлення інституту: люди, події, факти. *Цукрові буряки.* 2012. № 2–3. С. 12–13.

243. Книга и книжное дело в Украинской ССР : сб. док. и материалов, 1941–1984 гг. / АН УССР, Центр. научн. б-ка, Кн. палата УССР им. И. Фёдорова. Киев : Наук. думка, 1986. 562 с.

244. Коваленко Н. П. Становлення та розвиток науково-організаційних основ застосування вітчизняних сівозмін у системах землеробства (друга половина ХІХ – початок ХХІ ст.). Київ, 2014. 490 с.

245. Ковалишин Д. І. Наталія Вернандер – видатна постать в українському ґрунтознавстві. *Історія укр. географії.* 2006. Вип. 1 (13). С. 23–25.

246. Коваль М. В. Співробітництво діячів науки і культури Радянської України та інших республік СРС під час війни. *Укр. іст. журнал*. 1963. № 3. С. 88–94.

247. Коваль М. В. Сторінки культурних і наукових зв'язків Української РСР з зарубіжними країнами в роки Великої Вітчизняної війни. *Укр. іст. журнал*. 1964. № 3. С. 90–94.

248. Коваль М. В. Україна в Другій світовій і Великій Вітчизняній війнах (1939–1945 рр.). Київ : Альтернатива, 1999. 336 с.

249. Кожухарь В. М. Кок-сагыз в районах Харьковской области. *Записки Харьковского ордена Трудового Красного Знамени сельскохозяйственного института (б. Новоалександрійский) / НКЗ СССР. Гл. упр. вузов и техникумов. Харьков: Изд. Харьковского с.-х. ин-та, 1945. Т. 4. С. 91–95.*

250. Козел Н. В. Діяльність Львівської політехніки в період радянсько-німецької війни (1939–1944 рр.). *Сучасні проблеми діяльності бібліотеки в умовах інформаційного суспільства: матеріали четвертої міжнародної науково-практичної конференції, 25 жовтня 2012 р. Львів, 2012. С. 305–324.*

251. Козенко Т. М. Використати штучне осіменіння для прискореного відродження тваринництва. *Соц. тваринництво*. 1945. № 1. С. 22–24.

252. Козурман С. О. Эвакуированное и перемещённое население на территории Саратовской области в годы Великой Отечественной войны : 1941–1945 гг. : дисс. ... канд. ист. наук. Саратов, 2011. 264 с.

253. Колгоспна виробнича енциклопедія : в 2 т. / гол. редкол. : М. С. Співак (гол.) та ін. Київ : Держ. вид-во с.-г. літ-ри, 1956. Т. 1. 756 с.; Т. 2. 796 с.

254. Колесник И. Л. Основные элементы правильных севооборотов в Степной полосе УССР. *Записки Харьковского ордена Трудового Красного Знамени сельскохозяйственного института (б. Новоалександрійский) / НКЗ СССР. Гл. упр. вузов и техникумов. Харьков : Изд. Харьковского с.-х. ин-та, 1945. Т. 4. С. 86–94.*

255. Колесник І. Мережева модель науки (новий проект української історіографії?). *Ейдос*. 2009. Вип. 4. С. 54–88.

256. Колесник І. Д. Наука, що служить народів. *Зернове господарство*. 1938. № 9. С. 9–16.

257. Колчинский Э. И. Биология Германии и России–СССР в условиях социально-политических кризисов первой половины XX века (между либерализмом, коммунизмом и национал-социализмом). Санкт-Петербург : «Нестор-История», 2006. 638 с.

258. Коляструк О. Історія повсякденності як об'єкт історичного дослідження: історіографічний і методологічний аспекти. Харків : Вид-во «Курсор», 2008. 122 с.

259. Коляструк О. Предмет історії повсякденності: історіографічний огляд його становлення у зарубіжній та вітчизняній історичній науці . *Український історичний журнал*. 2007. № 1. С. 174–184.

260. Комликова Г. І. Сільськогосподарські дослідні установи Сумщини в окупаційний період (1941–1943 рр.). *Сумський історико-архівний журнал*. 2012. Вип. XVI/XVII. С. 217–222.

261. Константинов П. Н. Краткая методика сельскохозяйственного опытного дела и современная структура его в СССР. Основы сельскохозяйственного опытного дела. Москва, 1952. С. 43–52.

262. Контрольно-насінна станція. *Нове українське слово*. 1942. 24 квітня.

263. Конференция по проблемам органической эволюции: Тезисы докладов. Уфа, 1943. 27 с.

264. Корзун Е. В. Сельскохозяйственное опытное дело в Украине в годы Второй мировой войны. *Наука и техника: вопросы истории и теории : материалы XXXVI междунар. конф. «Советская наука и техника в годы Великой Отечественной войны». 21–24 апреля 2015 г.* Санкт-Петербург, 2015. С. 243–244.

265. Корзун Е. В. Сотрудничество сельскохозяйственных научно-исследовательских учреждений УССР и РСФСР в эвакуации в период Великой

Отечественной войны. *Российско-украинские связи в истории естествознания и техники*. 2014. Вып. 2. С. 256–265.

266. Корзун О. В. Архіви Оперативного Штабу Розенберга як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в Україні. *Наука України як фактор національної безпеки: матеріали двадцятої Всеукр. наукової конф. молодих істориків науки, техніки і освіти та спеціалістів, 17 квітня 2015 р.* Київ, 2015. С. 87–90.

267. Корзун О. В. Вивчення ґрунтів України під час німецької окупації в роки 2 світової війни. *Матеріали Міжнар. наук.-практ. семінару, присвяченого 130-річчю виходу книги професора В.В. Докучаєва «Російський чернозем», і появи сільськогосподарської дослідної справи як галузі знань, 10 груд. 2013 р.* Київ, 2013. С. 226–228.

268. Корзун О. В. Вивчення німецькими вченими сільськогосподарського потенціалу українських земель в роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 141 (2). Ч. 1. Історичні науки. С. 75–80.

269. Корзун О. В. Війна і наука: криза чи прорив? Сільськогосподарська дослідна справа в Україні під час Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали X Всеукр. конф. молодих вчених та спеціалістів, присвяч. 150-річчю з часу заснування Полтавського т-ва сіл. госп-ва, 28 травня 2014 р.,* Київ, 2014. С. 122–124.

270. Корзун О. В. Діяльність Академії наук УРСР для потреб сільського господарства в евакуації в період Великої Вітчизняної війни. *Актуальні питання історії науки і техніки : матеріали 12-ї Всеукр. наук. конф., 3–5 жовтня 2013 р.* Конотоп, 2013. С. 167–169.

271. Корзун О. В. Діяльність Науково-дослідного Центру Півдня України як координатора сільськогосподарської дослідної справи південно-українських земель в роки німецької окупації 1941–1944 рр. *Історія науки і біографістика*. 2019. № 2. URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2019-1/09.pdf> (дата звернення: 30.10.2019).

272. Корзун О. В. Діяльність Національного наукового центру «Інститут виноградарства і виноробства імені В.Є. Таїрова» НААН у роки німецько-радянської війни. *Історія науки і біографістика*. 2019. № 1. URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2019-1/09.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).

273. Корзун О. В. Діяльність німецьких вчених-аграріїв на території українських земель під час Другої світової війни. *Вісник аграрної історії*. 2019. Вип. 29–30. С. 258–264.

274. Корзун О. В. Діяльність Оперативного штабу Розенберга щодо вивчення сільськогосподарської дослідної справи в Україні. *В.І. Сазанов – розбудовник вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи та громадянин : матеріали круглого столу, 28 листопада 2014 р. м. Полтава, 2014*. С. 56–58.

275. Корзун О. В. Діяльність Українського науково-дослідного інституту агролісомеліорації і лісового господарства у роки Другої світової війни. *Вісник аграрної історії*. 2018. Вип. 25–26. С. 266–275.

276. Корзун О. В. Діяльність Української дослідної станції бавовництва в період німецької окупації 1941–1944 рр. *Інноваційні розробки в сільськогосподарській галузі – наукові пошуки молоді: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції молодих учених, 16 травня 2019 р. Херсон*. С. 83–86.

277. Корзун О. В. Документи Музею-Архіву переходнової доби як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в роки Другої світової війни. *Актуальні питання історії науки і техніки: матеріали 14-ої Всеукр. наук. конф., 8–10 жовтня 2015 р. Львів, 2015*. С. 215–217.

278. Корзун О. В. Документи особового походження як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в Україні в роки Другої світової війни. *Україна в період Другої світової війни: відомі та невідомі сторінки історії: матеріали регіонального круглого столу, 25 червня 2015 р. Кривий Ріг, 2015*. С. 47–51.

279. Корзун О. В. Жіноче обличчя української сільськогосподарської дослідної справи років Другої світової війни. *Війни і збройні конфлікти у Східній Європі в XX – на початку XXI століть: матеріали Всеукр. наук. конф., 22 травня 2015 р.* Житомир, 2015. С. 107–109.

280. Корзун О. В. Зміни вітчизняного аграрного наукового співтовариства в умовах Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали XII Міжнар. наук.-практ. конф. молодих вчених та спеціалістів, присвяч. 100-річчю від дня створення Національної наукової сільськогосподарської бібліотеки НААН України, 19 травня 2017 р.* Київ, 2017. С. 107–109.

281. Корзун О. В. Зміни організаційної структури сільськогосподарської дослідної справи напередодні Другої світової війни. *Життя «по-радянськи»: проблеми вивчення та інтерпретації: зб. матеріалів IV Всеукр. наук.-теорет. семінару, 27–28 квітня 2018 р.* Вінниця, 2018. С. 226–233.

282. Корзун О. В. Наукова діяльність вчених селекційно-дослідних установ УРСР упродовж 1941–1945 рр. *Гілея.* 2019. Вип. 146 (7). С. 62–66.

283. Корзун О. В. Наукове забезпечення сільського господарства УРСР в роки Другої світової війни: загальний огляд історіографії. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного у-ту ім. М. Коцюбинського.* 2014. Вип. 22 Серія : Історія. С. 252–255.

284. Корзун О. В. Наукові дослідження Всесоюзного науково-дослідного інституту цукрової промисловості у роки Другої світової війни. *Гілея.* 2019. Вип. 144 (5). Ч. 1. Історичні науки. С. 57–62.

285. Корзун О. В. Наукові завдання сільськогосподарських дослідних установ в умовах військового часу (період Другої світової війни). *IV Міждисциплінарні гуманітарні читання: тези доповідей міжнар. наук.-практ. конф., 28 жовтня 2015 р., Київ, 2015.* С. 56–59.

286. Корзун О. В. Наукові здобутки вчених Українського науково-дослідного інституту механізації та електрифікації сільського господарства у роки Другої світової війни. *Virtus: scientificJournal*. 2019. № 30 (January). Р. 212–215.

287. Корзун О. В. Науково-дослідна діяльність Носівської дослідної селекційної станції в роки німецької окупації часів Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали XIV Всеукраїнської конференції молодих вчених та спеціалістів, присвяченої ювілейним датам від дня народження видатних українських вчених в галузі аграрних наук – основоположників сільськогосподарської дослідної справи в Україні за науковими напрямками, професорів – Богданова С.М., Шиндлера К.Г., чл.-кор. АН УРСР Тюленєва М.О., 17 травня 2019 р.* Київ. С. 123–127.

288. Корзун О. В. Науково-дослідна робота з плідівництва у роки німецької окупації та відбудови в УРСР. *Virtus: scientificJournal*. 2019. № 33 (April). Р. 176–180.

289. Корзун О. В. Науково-дослідні інституції для потреб тваринництва під час евакуаційної кампанії 1941–1942 рр. *Зоотехнічна наука: історія, проблеми, перспективи : матеріали IV міжнар. наук.-практ. конф., 21–23 травня 2014 р.* Кам'янець-Подільський, 2014. С. 22–24.

290. Корзун О. В. Науково-дослідні сільськогосподарські установи України в період окупації під час Другої світової війни: загальний огляд проблеми. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного у-ту ім. М. Коцюбинського*. 2015. Вип. 23. Серія: Історія. С. 96–102

291. Корзун О. В. Науково-організаційна діяльність координаційних центрів сільськогосподарської дослідної справи Райхскомісаріату «Україна». *Питання історії науки і техніки*. 2019. Вип. 4. С. 34–39.

292. Корзун О. В. Організація гідробіологічної науково-дослідної роботи на території рейхскомісаріату «Україна» в період німецької окупації (1941–1943 рр.). *Гілея*. 2019. Вип. 151 (12). Ч. 1. Історичні науки. С. 58–63.

293. Корзун О. В. Організація сільськогосподарської дослідної справи на території Райхскомісаріату «Україна». *Часопис української історії*. 2019. Вип. 40. С. 112–120.

294. Корзун О. В. Основні напрями діяльності Українського науково-дослідного інституту соціалістичного землеробства упродовж 1941–1945 рр. *Історія науки і біографістика*. 2018. № 4. URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2018-4/10.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).

295. Корзун О. В. Особливості досліджень малопоширених сільськогосподарських культур у науково-дослідних установах УРСР упродовж 1941–1945 рр. *Вісник аграрної історії*. 2019. Вип. 27–28. С. 255–264.

296. Корзун О. В. Особливості евакуації сільськогосподарських науково-дослідних установ та їх діяльність в роки Другої світової війни. *Часопис української історії*. 2014. Вип. 30. С. 144–150.

297. Корзун О. В. Особливості наукових досліджень Українського науково-дослідного інституту гідротехніки і меліорації у роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 145 (6). С. 66–70.

298. Корзун О. В. Особливості наукового забезпечення сільського господарства УРСР в роки Другої світової війни. *Історичні записки*. 2013. Вип. 39. С. 82–90.

299. Корзун О. В. Особливості розвитку сільськогосподарської дослідної справи в УРСР у роки Другої світової війни. *Історія науки і техніки*. 2018. Т. 8. Вип. 2(13). С. 489–499.

300. Корзун О. В. Періодична преса окупаційного періоду як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в роки Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали IX Всеукр. наук.-практ. конф. молодих вчених та спеціалістів, 22 травня 2014 р.* Київ, 2014. С. 70–71.

301. Корзун О. В. Повсякденність Другої світової війни очима вчених-аграріїв. *Історія радянської повсякденності: на перехресті джерел : зб.*

матеріалів Всеукр. наук.-практ. семінару, 14–15 травня 2015 р. Вінниця, 2015. С. 80–87.

302. Корзун О. В. Політика Німеччини часів Третього Рейху щодо вивчення сільськогосподарського потенціалу українських земель. *Virtus: scientific Journal*. 2019. № 31 (February). Р. 213–218.

303. Корзун О. В. Політика окупаційної влади щодо сільськогосподарських науково-дослідних установ. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали VIII Всеукр. науково-практ. конф. молодих вчених та спеціалістів, присвяченої 150-річчю з дня народження академіка В. І. Вернадського, 21 травня 2013 р.* Київ, 2013. С. 66–69.

304. Корзун О. В. Система захисту рослин періоду окупації в роки II світової війни *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали XIII Всеукр. наук.-практ. конф. молодих вчених та спеціалістів, присвяченої 100-річчю від часу утворення у складі Міністерства земельних справ комітетів – вченого і сільськогосподарської освіти (нині – НААН), 18 травня 2018 р.* Київ, 2018. С. 84–86.

305. Корзун О. В. Сільськогосподарська дослідна справа в Західній Україні (1939–1941). *Каразінські читання (історичні науки) : Тези доповідей 68-ї міжнародної наукової конференції, 24 квітня 2015 р.* Харків, 2015. С. 174–175.

306. Корзун О. В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : збірка матеріалів XIII Всеукр. наук.-практ. конф. молодих учених та спеціалістів, присвяч. 100-річчю від часу утворення у складі М-ва зем. справ комітетів – вченого і с.-г. освіти (нині – НААН), 18 травня 2018 р.* Київ, 2018. С. 23–28.

307. Корзун О. В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни : монографія; наук. ред. В. А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. 440 с. (історико-біографічна серія «Аграрна наука України в особах, документах, бібліографії» ; кн. 113.).

308. Корзун О. В. Сільськогосподарська дослідна справа в УРСР напередодні вступу Радянського Союзу у Другу світову війну: організаційний аспект. *Гілея*: 2019. Вип. 150 (11). Ч. 1. Історичні науки. С. 149–153.

309. Корзун О. В. Український інститут цукрової промисловості під час окупації (1941–1943). *Професор В. О. Поггенполь – учений, метеоролог, фенолог, кліматолог, викладач, інспектор Уманського училища землеробства і садівництва : матеріали круглого столу, 18 вересня 2014 р.* Умань, 2014. С. 95–97.

310. Корзун О. В. Український науково-дослідний інститут землеробства під час німецької окупації в роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 143 (4). Ч. 1. Історичні науки. С. 43–48.

311. Коробченко М. Євдокія Решетник (1903–1996) – видатна постать в історії академічної зоології та екології в Україні. *Вісник Національного науково-природничого музею*. 2016. Т. 14. С. 136–146.

312. Корольов А. Г. Український інститут експериментальної ветеринарії Наркомзему УРСР у роки Другої світової війни. *Історія науки і біографістика*. 2008. Вип. 3 URL : http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?Z21ID=&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=juu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=PREF=&S21COLORTERMS=0&S21STR=INB_Title (дата звернення 13.06.2015.).

313. Коротка довідка про відновлення мережі науково-дослідних установ НКЗ УРСР. Серпень 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 40. Арк. 363–370.

314. Короткий звіт про роботу обласного сільськогосподарського управління. 1941 р. // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-1311. Оп. 1. Спр. 13. Арк. 7.

315. Кошторис витрат на відновлення та капітальний ремонт будівлі Інституту генетики та селекції. 1943 р. // Державний архів Одеської області. Ф. Р-3955. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 1–2.

316. КПСС в резолюциях и решениях съездов, конференций и пленумов ЦК. (1898–1988). В 16 т. / Под общ. ред. А. Г. Егорова, К. М. Боголюбова. 9-е изд., доп и испр. Москва : 1985, Т. 6. (1933–1937). 431 с.

317. Кравченко Л. М. Людина честі – це мій батько. *Талант і добро вічні як світ* / за ред. Академіків УААН М. В. Зубця, В. П. Бурката. Київ : Аграрна наука, 1999. С. 7–24.

318. Кравченко Микола Антонович : біобібліогр. покажч. наук. пр. / УААН, ЦНСГБ; упоряд. : В. П. Буркат, Т. Ф. Дерлеменко, З. І. Варга та ін. ; наук.ред. : М. В. Зубець, М. С. Слободяник. Київ : Аграрна наука, 1999. 56 с.

319. Крамаренко Л. П. Сельскохозяйственные машины: Теория, конструкция и расчет. В 2-х т. Киев; Москва, 1937–41.

320. Краткий научный отчет о работе Украинского института экспериментальной ветеринарии за 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6270. Арк. 1–36 зв.

321. Краткий отчет о выполнении научно-тематического плана Украинского научно-исследовательского института социалистического земледелия за 1944 г. 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 4759. Оп. 1. Спр. 21. Арк. 1–20.

322. Краткий отчет о выполнении тематического плана Украинского научно-исследовательского института животноводства за первое полугодие 1943 г. ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6271. Арк. 1–2.

323. Краткий отчет о научно-исследовательской работе Украинского научно-исследовательского института животноводства за 1931–1943гг. *Труды*. / НКЗ УССР. УНИИ животноводства; Отв. за вып. И.А. Даниленко. Харьков, 1944. Вып. 10. С. 4.

324. Краткий отчет о работе Украинской опытной хлопковой станции с 15.11 по 1.12.1941 г. 4 декабря 1941 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 6.

325. Краткий отчет о работе Украинской Опытной Хлопковой станции. 15 ноября 1941 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 20.

326. Краткий отчет об итогах работы Украинского научно-исследовательского института плодоводства за 1940 г. // ЦДАВО України. Ф. 4790. Оп. 1. Спр. 5. Арк. 1–20.

327. Краткий отчет об итогах работы Украинского научно-исследовательского института плодоводства за 1944 г. 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4790. Оп. 1. Спр. 7. Арк. 1–37.

328. Кривокобыльский И. М. Уточнение конструкции ползащитных лесных полос на темнокаштановых почвах *Научный отчет за 1944 год.* / НКЗ УССР, Укр. науч.-исслед. ин-т агролесомелиорации и лесного хоз-ва. Киев, Харьков: Гос. изд-во с.-х лит-ры УССР. 1945. С. 30–33.

329. Криза в Україні: зони ураження. Погляд соціологів. Київ : ТОВ «Друкарня «Бізнесполіграф», 2010. 104 с.

330. Кризова психологія: Навчальний посібник /За заг. ред. проф. О. В. Тімченка. Харків : НУЦЗУ, 2010. 401 с.

331. Кунець В. В. Сільськогосподарська наука Харківщини за часів німецької окупації *Мат. Міжнар. наук.-практ. конф.* Ч. 2. Київ, 2016. С. 182–184.

332. Куриленко А. Промислове схрещування різних порід свиней з беркширами. *Соц. тваринництво.* 1939 № 11–12. С. 66–69.

333. Кутєпов [Д.] Зимові агрометеорологічні спостереження в Україні. *Нове українське слово.* 1942. 6 січня.

334. Кучер В., Потильчак О. Україна 1941–1944: трагедія народу за фасадом Священної війни. Україна 1941–1944: трагедія народу за фасадом

Священної війни : [монографія] / Нац. пед. ун-т ім. М.П. Драгоманова. Київ; Біла Церква : Білоцерківдрук, 2011. 368 с.

335. Кучер В., Сефанюк Г. Окупаційний режим в дистрикті «Галичина». *Україна у Другій світовій війні : погляд з XXI ст. Історичні нариси*. Кн. перша. / Ін-т історії України; гол. ред. В.А. Смолій. Київ : Наук. думка. С. 392–412.

336. Кучер В. І. Регулятивно-наукове забезпечення розвитку птахівництва УРСР у 1943–1945 рр. *Вісник аграрної науки*. 2017. Спеціальний випуск. С. 53–59.

337. Лавриненко Д. Д. Розвиток лісотипологічної науки в Україні. *Вісн. аграр. науки*. 1967. № 11. С. 93–100.

338. Ладивір І. І. Вклад учених АН УРСР у перемогу над фашистською Німеччиною. Київ : Наук. думка, 1970. 175 с.

339. Лазар М. Г. Этика науки: философско-социологические аспекты соотношения науки и морали. / под ред. проф. И.А. Майзеля. Ленинград : Изд-во ЛГУ, 1985. 126 с.

340. Лановюк Л. Університет під час евакуації періоду Другої світової війни 1941–1945 рр. URL : <https://nubip.edu.ua/node/14573> (дата звернення 20.05.2017)

341. Ластикова Л. М., Марченко Т. Н., Константинова В. А. Из истории библиотеки Института зоологии им. И.И. Шмальгаузена Национальной академии наук Украины. *Б-ки нац. акад. наук: пробл. функционирования, тенденции развития*. Киев, 2010. Вып. 8. С. 341–344. URL : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/bnan_2010_8_31.pdf (дата звернення 20.04.2017.)

342. Лаута С. П. Колгоспне селянство Радянської України в роки Великої Вітчизняної війни Київ : Вид-во Київ. ун-ту, 1965. 208 с.

343. Левицький Б. Г. Більше уваги дріжджуванню кормів. *Соц. тваринництво*. 1939. № 8–9. С. 93–95.

344. Левицький Б. Г., Конюхова В. Дріжджування кормів. *Соц. тваринництво*. 1945. № 4. С. 27–29.

345. Левшин Б. В. Академия наук СССР в годы Великой отечественной войны (1941–1945 гг.). Москва : Изд-во «Наука», 1966. 188 с.

346. Левшин Б. В. Советская наука в годы Великой Отечественной войны. Москва : Изд-во «Наука», 1983. 382 с.

347. Лейбович А. С., Борисов Д. В., Кулик А. В. Становлення та етапи розвитку селекції на Іванівській дослідно-селекційній станції. *Цукрові буряки*. 2009. № 6. С. 18–19.

348. Леонтьев А. «Зеленая папка» Геринга М. : Госполитиздат, 1942. 42 с.

349. Лисенко О. Є. Друга світова війна як предмет наукових досліджень та феномен історичної пам'яті. *Укр. іст. журн.* 2014. № 5. С. 3–16.

350. Лисогоров В. І. Над чим працює Інститут гібридизації та акліматизації тварин. *Соц. тваринництво*. 1947. № 12. С. 42–44.

351. Лист від Носівської селекційно-дослідної станції. 28 березня 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 5. Арк. 1.

352. Лист голови «Служби досліджень» К. Мейера до Райхсміністерства науки, освіти та просвіти громадськості про участь німецьких фахівців в галузі сільського господарства щодо вивчення окупованих східних територій. (нім. мовою). 14 серпня 1941 р. // BArch Berlin. R 4901/2618, Bl. 1.

353. Лист голови Департаменту харчування та сільського господарства Райхскомісаріату «Україна» П. Кьорнера до всіх відділів харчування та сільського господарства. (нім. мовою) 13 серпня 1942 р. // ЦДАВО України. КМФ-8. Оп. 1. Спр. 298. Рол. 103. К. 659–660.

354. Лист директора Всесоюзного науково-дослідного інституту економіки сільського господарства ВАСГНІЛ В.І. Ревзана до директора Українського науково-дослідного інституту економіки сільського господарства В.П. Лисенка про набір до аспірантури. 3 червня 1935 р. // ЦДАВО України. Ф. 1229. Оп. 1. Спр. 551. Арк. 39.

355. Лист директора Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва Г. Махова до трамвайного управління з проханням про надання

працівникам інституту проїзних документів. (нім.мовою). 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734 Оп. 1 Спр. 1. Арк. 25.

356. Лист директора Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва О. Зігеля до Київської міської управи про роботу доктора Шелеста в якості лікаря Центру сільськогосподарських досліджень. 22 липня 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 28.

357. Лист директора Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва О. Зігеля до Департаменту охорони здоров'я райхскомісаріату «Україна» щодо інструкцій для роботи доктора Шелеста в якості лікаря Центру сільськогосподарських досліджень. 15 липня 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734. Оп. 1. Спр. 2 Арк. 13.

358. Лист доцента О. Зігеля до головного відділу харчування та сільського господарства (німецькою мовою) // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 37.

359. Лист завідувача відділу культури й освіти КМУ К.Т. Штепи до голови КМУ О.П. Оглобіна від 16.10.1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р.-2356. Оп. 6. Спр. 172. Арк. 11.

360. Лист заступника Голови Держплану УРСР Г. Оніщенка до ЦК КП(б)У та Президента АН УРСР про необхідність коригування тематичного плану АН УРСР на 1942 р. 1941 р. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 23. Спр. 91. Арк. 35–39.

361. Лист заступника НДЗУ УРСР М.Н. Рощенюка до секретарів ЦК КП(б)У С.В. Косіора, П.П. Постишева, М.М. Попова та Голови РНК УРСР П.П. Любченка про скликання Ради при НКЗ УРСР 16 жовтня 1936 р. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 20. Спр. 6851. Арк. 133–134.

362. Лист заступника райхсміністра окупованих східних областей А. Мюллера райхскомісару України Е. Коху щодо евакуації краєвих дослідних інститутів у зв'язку з наступом радянських військ. (нім. мовою). 18 березня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф 3206. Оп. 5. Спр. 27. Арк. 94–94 зв.

363. Лист колективу Українського науково-дослідного інституту зернового господарства до ЦК КП(Б)У з приводу досягнень інституту. 1935 р. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 20. Спр. 6639. Арк. 103–107.

364. Лист колективу Українського науково-дослідного інституту цукрової промисловості до Київської міської управи про затвердження керівництва інституту. 29 вересня 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф.-Р. 2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 32.

365. Лист Центру сільськогосподарських досліджень до Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва про фінансування на червень 1943 р. 29 червня 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 20.

366. Листи директора Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва О. Зігеля до Центру сільськогосподарських досліджень про фінансування на червень 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 20, 22.

367. Листи директора Інституту захисту рослин професора Неу до директора Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва про організацію та фінансування науково-дослідної роботи співробітниці [М.С.] Новіковій. Січень-лютий 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 7–8.; Спр. 3. Арк. 16.

368. Лісниченко К. Л., Лукінов І. І., Романенко І. Н. Сільське господарство Української РСР. Київ, 1958. 440 с.

369. Лобашев М. Е. Очерки по истории русского животноводства / АН СССР, Ин-т физиологии им. И. П. Павлова. Москва-Ленинград : Изд-во АН СССР, 1954. 342 с.

370. Лозовіцький П. С. Меліорація ґрунтів та оптимізація ґрунтових процесів: підручник. Київ. 2014. 528 с.

371. Лохін А. А. Силос і його виготовлення. *Соц. тваринництво*. 1945. № 8–9. С. 28–30.

372. Лысенко Т. Д. Ближайшие задачи советской сельскохозяйственной науки. *Лысенко Т. Д. Агробиология. Работы по вопросам генетики, селекции и семеноводства*. М. : Гос. изд-во с.-х. лит-ры, 1952. С. 415–431.

373. Людтке А. Что такое история повседневности? Ее достижения и перспективы в Германии. *Социальная история*. Ежегодник, 1998/99. С. 77–100.

374. Маркевич А. П. Влияние среды на распространение паразитов и частоту паразитарных заболеваний. *Труды Башкир. н.-и. ветер. станции*. 1943. Т. 4. С. 123–132.

375. Маркевич А. П. Материалы по фауне наружных паразитов домашних животных Башкирии. *Труды Башкир. н.-и. ветер. станции*. 1943. Т. 4. С. 133–148.

376. Маркевич А. П. Наружные паразиты сельскохозяйственных животных, их вредоносное значение и меры борьбы. Уфа : Башгосиздат, 1943. 56 с.

377. Маркевич А. П. Происхождение и эволюция паразитизма *Труды Башкир. н.-и. ветер. станции*. 1943. Т. 4. С. 3–68.

378. Маркевич А. П. Эпизоотия триенофороза окуней в озере Кандры_Куль (Башкирская АССР). *Труды Башкир. н.-и. ветер. станции*. 1943. Т. 4. С. 119–122.

379. Махов Г. Грунти західних областей УРСР і основні завдання раціональної агротехніки. *Соціалістичне сільське господарство*. 1941. № 1. С. 51–57.

380. Махов Г. Г. Грунти Західної України та Західної Білорусії. *Зернове господарство*. 1939. № 8. С. 86–88.

381. Махов Г. Г. Застосування заходів боротьби з ерозією ґрунтів. *Зернове господарство*. 1937. № 7. С. 45–51.

382. Махов Г. Г. Раціоналізація методики і техніки агроґрунтознавчих робіт. *Зернове господарство*. 1938. № 2. С. 51–56.

383. Машталер Г. А. Обробка інкубаційних яєць розчином соляної кислоти. *Соц. тваринництво*. 1947. № 10 С. 45.

384. Меморандум райхскомісаріату «Україна» іригацію Півдня України та Північного Причорномор'я Дніпровськими водами. (нім. мовою). 30 червня 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. 3206. Оп. 2. Спр. 131. Арк. 1а-9, 19.

385. Методика и программа научно-исследовательских работ по теме: «Разработка способов рубок ухода в полезащитных полосах» на 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 17. Арк. 10–11.

386. Метулинська Н. Проблема наукового етосу в соціальному вимірі. *Соціальні виміри суспільства*. 2012. Вип. 4. С. 376–389.

387. Милованов В. К., Нагорный Е. П., Смирнов И. В. Способ приготовления желатины для желатинования спермы. *Труды лаборатории искусственного осеменения Всесоюзного ин-та животноводства*. Москва. 1940. Т. 1. С. 142–147.

388. Мишуренко А. Г., Юдин А. В., Болгаров К. П. Выращивание привитых саженцев винограда. Киев: Урожай, 1978. 40 с.

389. Модилевський Я. С., Бейліс-Вирова Р. А. До ембріології і цитології пшениці. 4. Спостереження над пшеницею, пророщеною з нестиглих зернівок. *Бот. журн.* 1945. Т. 2. № 3/4. С. 19–37.

390. Мокеєв А. Науково-дослідна робота з ВРХ в Асканії-Нова. *Соц. тваринництво*. 1940. № 5. С. 43–45.

391. Морочковський С. Ф Нова хвороба цукрового буряка – альтернаріоз. *Доп. АН УРСР*. 1945. № 3/4. С. 123–124.

392. Москальцов М. О. Чергові завдання в розвитку конярства. *Соц. тваринництво*. 1945. № 1. С. 33–34.

393. Наказ № 1 по Плодогідному інституту хутора Китаєво. 10 жовтня 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 105.

394. Наказ № 1 по Українському науково-дослідному інституту тваринництва. 20 березня 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2461. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 1.

395. Наказ № 2 по Плодогідному інституту хутора Китаєво. 10 жовтня 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 106.

396. Наказ № 27 Українського науково-дослідного інституту соціалістичного землеробства про відновлення роботи наукової ради інституту. 23 березня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 4759. Оп. 1. Спр. 16. Арк. 9–9 (зв.)

397. Наказ № 3 по Плодогідному інституту хутора Китаєво. 13 жовтня 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 106.

398. Наказ № 5 Українського науково-дослідного інституту соціалістичного землеробства про персональний склад установи. 19 січня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 4759. Оп. 1. Спр. 16. Арк. 1–2.

399. Наказ НКЗ УРСР № 1070 «Про роботу сільськогосподарських журналів НКЗ УРСР». 21 грудня 1940 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1026. Арк. 221–225.

400. Наказ НКЗ УРСР № 14 «Про набір до аспірантури при науково-дослідних інститутах НКЗ УРСР на 1940 р.» 13 липня 1940 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1020. Арк. 8–10.

401. Наказ НКЗ УРСР № 1529 про преміювання директорів та співробітників науково-дослідних установ. 20 грудня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1056. Арк. 121–123.

402. Наказ НКЗ УРСР № 179 «Про надання науково-дослідними установами консультацій агрохімлабораторіям МТС» 11 квітня 1941 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1033. Арк. 133–134.

403. Наказ НКЗ УРСР № 187 «Про роботу по насінництву трав в 1941 році» // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-101. Оп. 9. Спр. 45. Арк. 39–45.

404. Наказ НКЗ УРСР № 192 «Про організацію дослідної роботи з рисосіяння та прискорення робіт з обладнання дослідних ділянок під культуру рису на Придунайських плавнях // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1033. Арк. 225–226.

405. Наказ НКЗ УРСР № 239 щодо вивчення роботи імпортованих тракторів. 16 травня 1945 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1063. Арк. 373–375.

406. Наказ НКЗ УРСР № 26 «Про затвердження директорів науково-дослідних установ НКЗ УРСР на 1940 р.» // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1012. Арк. 63–65.

407. Наказ НКЗ УРСР № 26 щодо створення міжобласної однорічної сільськогосподарської школи плідівництва при Мліївській науково-дослідній станції плідівництва. 2 березня 1945 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1062. Арк. 314.

408. Наказ НКЗ УРСР № 337 про призначення І.К. Любченка виконуючим обов'язки директора Української науково-дослідної станції бджільництва. 1 серпня 1941 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1036. Арк. 87.

409. Наказ НКЗ УРСР № 356 про відновлення роботи Республіканської державної комісії з сортовипробування плодово-ягідних культур УРСР. 4 травня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1050. Арк. 184.

410. Наказ НКЗ УРСР № 379 про призначення О.Т. Сидоренка тимчасово виконуючим обов'язки директора Мелітопольської науково-дослідної станції плідівництва. 29 серпня 1941 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1036. Арк. 109.

411. Наказ НКЗ УРСР № 385 «Про перевірку стану виконання українськими науково-дослідними інститутами та станціями тематичних планів роботи за 1939 рік і стану їх у 1940 р.» // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1016. Арк. 191–192.

412. Наказ НКЗ УРСР № 394 «Про дослідження ґрунтів шести західних областей УРСР». 11 травня 1940 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1016. Арк. 229.

413. Наказ НКЗ УРСР № 397 «Про планування розвитку тваринництва в західних областях УРСР». 11 травня 1940 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1016. Арк. 236.

414. Наказ НКЗ УРСР № 420 про проведення апробації плодово-ягідних культур в 1944 році. 18 травня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1050 Арк. 82–83.

415. Наказ НКЗ УРСР № 545 «Про виконання постанови економічної ради при РНК СРСР»// ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1019. Арк. 100–101.

416. Наказ НКЗ УРСР № 59 щодо організації роботи Українського науково-дослідного інституту тваринництва в колгоспах Ворошиловградської та Харківської областей. 11 травня 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1042. Арк. 111.

417. Наказ НКЗ УРСР № 638 «Про асигнування коштів на дослідження ефективних заходів боротьби з буряковим довгоносом». 31 липня 1940 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1020. Арк. 238–239.

418. Наказ НКЗ УРСР № 687 щодо відновлення господарчо-виробничої бази державних селекційних станцій. 30 червня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1051. Арк. 33–34.

419. Наказ НКЗ УСРР № 529 щодо прийому до аспірантури у 1935 р. 11 серпня 1935 р. // ЦДАВО України. Ф. 1229. Оп. 1. Спр. 550. Арк. 30.

420. Наказ по продовольчому та сільськогосподарському відділу Поділля про відновлення карантинної лабораторії у м. Славуті. 2 червня 1942 р. // Державний архів Хмельницької області. Ф. Р-421. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 22.

421. Наказ райхскомісара України Е. Коха про новий порядок проведення важливих досліджень в наукових установах України. (нім. мовою) 25 серпня 1943 р. // ЦДАВО України Ф. 3206. Оп. 1. Спр. 47. Арк. 209 зв.-210 зв.

422. Наказ рахскомісара України Е. Коха генералкомісару м. Києва В. Магунії про утворення Науково-дослідного інституту краєзнавства та господарчих досліджень у м. Київ. (нім. мовою). 6 червня 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. 3206. Оп. 5. Спр. 4. Арк. 350.

423. Нарада в питанні тваринництва. *Нове українське слово*. 1942. 23 травня.

424. Нарада з питань рибальства. *Нове українське слово*. 1942. 5 червня.
425. Нарада окружних агрономів і зоотехніків. *Нове українське слово*. 1942. 14 березня.
426. Наука и кризисы : историко-сравнительные очерки / ред.-сост. Э. И. Колчинский ; РАН, Ин-т естествознания и техники им. С. И. Вавилова. Санкт-Петербургский филиал. Санкт-Петербург : Дмитрий Буланин, 2003. 1039 с.
427. Наукова сесія Інституту сільськогосподарської ботаніки. *Нове українське слово*. 1942. 25 червня.
428. Наукове дослідження співробітника Комісії Погребінського Д.В. про евакуацію промислових підприємств і культурних закладів м. Києва. // ЦДАВО України. Ф. 4620. Оп. 3. Спр. 20. 130 арк.
429. Науково-дослідна робота в Совецькому Союзі. *Нове українське слово*. 1942 р. 12 травня.
430. Науково-дослідний інститут селекції. *Нове українське слово*. 1942. 1 липня.
431. Науково-дослідний інститут тваринництва. *Нове українське слово*. 1942. 5 червня.
432. Научный отчет за 1944 год / НКЗ УССР, УНИИ агролесомелиорации и лесного хоз-ва. Киев ; Харьков : Госиздат с.-х. л-ры УССР. 1945. 75 с.
433. Національна академія наук України. 1918–2008 : до 90-річчя від дня заснування / голов. ред. Б. Є. Патон. Київ : Вид-во КММ, 2008. 642 с.
434. Національна академія наук України. 1918–2018 : до 100-річчя від дня заснування / голов. ред. Б. Є. Патон. Київ : Академперіодика, 2018. 336 с.
435. Недокучаев М. К. История сельскохозяйственного опытного дела. *Опытное дело в полеводстве. Теория и практика*. Москва : Госиздат, 1929. С. 3–41.
436. Некролог. *Нове українське слово*. 1943. 13 квітня.
437. Немошкаленко В. В., Новиков М. В., Пелих В. М. Академія наук Української РСР. Київ : Наук. думка, 1969. 272 с.

438. Нестеренко В. А. Окупаційний режим у військовій зоні України в 1941–1943 рр. (адміністративний, економічний та соціокультурний аспекти) : дис. ... канд. іст. наук. Київ, 2005. 307 с.

439. Никонов А. А. Спираль многовековой драмы: аграрная наука и политика России (XVIII - XX вв.). Москва : Энциклопедия. рос. деревень, 1995. 574 с.

440. Ніколайчук І. Науковий Карадаг. *Вісник Національної академії наук України*. 2010. № 6. С. 52–69.

441. Ніколенко І. М. До питання про хемічну меліорацію солонців степу. *Соціалістична агротехніка*. 1937. № 1. С. 33–38.

442. Німецькі вчені відновлюють на Україні вирощування рослин. *Нове українське слово*. 1942 р. 6 травня.

443. Німецькі сільськогосподарчі машини і Україні. *Нове українське слово*. 1942 р. 19 травня.

444. Німецько-фашистський окупаційний режим на Україні: зб. док. і матеріалів / [упор. : А. А. Батюк та ін.]. Київ : Держполітвидав УРСР, 1963. 488 с.

445. Новосад Н. М., Зозуля В. А., Новосад К. Б. Соколовський Олексій Никанорович. *Вісн. Харк. нац. аграр. ун-ту: зб. наук. праць*. 2005. № 2. С. 3–21.

446. Новосельцев Д.В., Панцулая Я.І. Напівсальна і сальна відгодівля свиней на раціонах, багатих картоплею. *Соц. тваринництво*. 1940. № 10. С. 34–41.

447. Носко Б. С. Сторінки історії агрохімічних досліджень в Україні. Харків : ТОВ «Щедра садиба плюс», 2015. 292 с.

448. Об эвакуации и мероприятиях по сохранению имущества колхозов, МТС, ремпредприятий, высших учебных заведений, научно-исследовательских и других учреждений системы Наркомзема УССР // ЦДАГО України Ф. 1. Оп. 80. Спр. 19. Арк. 51–84.

449. Общие директивы по сбору, сортировке, сушке и хранении сырца и коробочек хлопчатника. 1942 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 27. Арк. 27.

450. Об'яснительная записка к проекту тематического плана Украинского научно-исследовательского института механизации сельского хозяйства за 1943 год // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6268. Арк. 1–2.

451. Об'яснительная записка к теме № 1 Украинского института экспериментальной ветеринарии «Широкий опыт вакцинации крупного рогатого скота против ящура». 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6265. Арк. 52–54.

452. Об'яснительная записка к теме № 2 Украинского института экспериментальной ветеринарии «Широкий опыт вакцинации свиней против чумы». 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6265. Арк. 71–73.

453. Об'яснительная записка к теме № 2 Украинского НИИ экспериментальной ветеринарии «Широкий опыт вакцинации свиней против чумы», к теме № 3 «Стойкость вируса болезни Ауески в мясе и органах свиней». 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6265. Арк. 71–73.

454. Овсієнко А. М. Особливості фінансової системи Української РСР у відбудовчий період (друга половина 40-х – початок 50-х років ХХ ст.). Київ, 2010. 56 с.

455. Одесса в Великой Отечественной войне Советского союза : сб. док. и материалов. В 2-х т. / ред кол. И. Б. Бортников (отв. ред.) и др. ; Одес. обл. комиссия по истории Отечественной войны. Одесса : Одес. обл. из-во, 1949. 238 с.

456. Одесская область в Великой Отечественной войне 1941–1945 гг. : сб. док. и материалов. Одесса : Маяк, 1970. 388 с.

457. Олейнік М. Інститут харчової промисловості. *Нове українське слово*. 1942. 16 травня.

458. Ольшанский М. А. Изменение длины волокна у хлопчатника в направлении отбора. *Яровизация*. 1941, № 2. С. 101–102.

459. Омельченко І. К., Гринник І. В. Садівнича наука України : минуле, сьогодення, перспективи. / Ін-т садівництва НААН. Київ : «Преса України», 2012. 528 с.

460. Онопрієнко В. І. Історія української науки XIX – XX століть : навч. посіб. Київ : Либідь, 1998. 304 с.
461. Онопрієнко В. И. Методологии вопросы науковедения. Киев: Гос.фонд фундаментальных исследований, 2001. 340 с.
462. Онопрієнко В. И. Науковедение: поиск системных идей. Киев : ГП «Інформаційно-аналітичне агентство», 2008. 288 с.
463. Онопрієнко В. І. Репресована наука України. Київ : Тов-во «Знання», 1990. 32 с.
464. Орловський Н. И. Этапы развития отечественной селекции сахарной свеклы. Київ, 1973. 156 с.
465. Осин В. С. Научные общества в эпоху большой науки: рационализация центробежных сил в социальных науках. *Ейдос*. 2009. Вип. 4 С. 89–124.
466. Особливі розділи державних племінних книг великої рогатої худоби. *Соц. тваринництво*. 1945. № 4 С. 49.
467. Особова справа наукового співробітника Ганса Брауна Зондерштабу «Наука» при ГРГ України ОШР. Грудень 1941 – липень 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. 3676. Оп. 1. Спр. 222. Арк. 56–62.
468. Отчет группы механизации Украинской опытной хлопковой станции за 1941 г. 1942 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. . Спр. 10. Арк. 1–57.
469. Отчет комиссии по испытанию сноповязалок в Киевской области за 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 25. Оп. 3. Спр. 18. Арк. 1–20.
470. Отчет Крымской областной опытной сельскохозяйственной станции по опытам с хлопчатником в 1942 году. 1943 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 14. Арк. 1–30.
471. Отчет о выполнении тематического плана научно-исследовательской работы Украинского научно-исследовательского института виноградарства и

виноделия им. В.Е. Таирова за 1946 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6353. Арк. 1–176.

472. Отчет о выполнении тематического плана научно-исследовательской работы Украинского научно-исследовательского института виноградарства и виноделия им. В.Е. Таирова за 1946 г. Ч. 2. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6354. Арк. 1–156.

473. Отчет о выполнении тематического плана научно-исследовательской работы Украинского научно-исследовательского института виноградарства и виноделия им. В.Е. Таирова за 1946 г. Ч. 3. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6355. Арк. 1–122.

474. Отчет о деятельности Украинской научно-исследовательской станции птицеводства за 1942 г. 23 ноября 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6267. Арк. 96.

475. Отчет о научной работе Украинской научно-исследовательской станции птицеводства за 1942 г. . // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6265. Арк. 98–100.

476. Отчет о научно-производственной работе Всесоюзного научно-исследовательского института сахарной промышленности «ВИИС» за 1942 год. // ЦДАВО. Ф. 5122. Оп. 1. Спр. 83. Арк. 1–4.

477. Отчет о производственной деятельности и эвакуации имущества МТС, колхозов и других государственных организаций НКЗД УССР за 1941 и 142 годы. Научно-исследовательские учреждения. [1943 рік] // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1045. Арк. 17–18.

478. Отчет о работе АН УСССР за 1942 г. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 23. Спр. 436. Арк. 26–46.

479. Отчет о работе Украинского института экспериментальной ветеринарии за 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6309. Арк. 1–80зв.

480. Отчет о работе Украинского института экспериментальной ветеринарии с 1 января по 1 октября 1942 г. // ЦДАВО України. Ф.27. Оп. 18. Спр. 6266. Арк. 83.

481. Отчет о работе Украинского научно-исследовательского института животноводства Наркомзема УССР за 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6307. Арк. 1–202.

482. Отчет о работе Украинского научно-исследовательского института механизации сельского хозяйства за 1940 год. // ЦДАВО України. Ф. 25. Оп. 3. Спр. 3. 17 арк.

483. Отчет о работе Украинского научно-исследовательского института механизации сельского хозяйства за 1939 год. // ЦДАВО України. Ф. 25. Оп. 3. Спр. 2. 49 арк.

484. Отчет о работе Украинского НИИ экспериментальной ветеринарии с 1 января по 1 октября 1942 г. Октябрь 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6266. Арк. 83.

485. Отчет о работе Харьковской научно-исследовательской станции механизации сельского хозяйства за 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 25. Оп. 3. Спр. 17. Арк. 1–7.

486. Отчет отдела агротехники Научно-исследовательского института хлопководства за 1942 г. 1943 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 12. Арк. 1–107.

487. Отчет отдела агрохимии Научно-исследовательского института хлопководства за 1942 г. 1943 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 23. Арк. 1–19.

488. Отчет отдела селекции Научно-исследовательского института по хлопководству за 1942 год. 1943 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 24. Арк. 1–56.

489. Отчет отдела энтомологии Научно-исследовательского института хлопководства за 1942 г. 1943 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 30. Арк. 1–35.

490. Отчет по выполнению тематического плана Украинского научно-исследовательского института агролесомелиорации и лесного хозяйства за I полугодие 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 18. Арк. 1–2.

491. Отчет по селекции сахарной свеклы Киргизского опытно-селекционного пункта ВНИИС за 1942 г. 27.03. 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 5122. Оп. 1. Спр. 85. Арк. 1–22.

492. Отчет по теме «Изучение биологии люцернового усача и разработка мер борьбы с ним» Херсонского научно-исследовательского фитоинститута. 1942 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 60–62.

493. Отчет сектора защиты растений Научно-исследовательского института по хлопководству за 1941 г. 1942 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 9. Арк. 1–55.

494. Отчет сектора селекции Украинской опытной хлопковой станции за 1941 г. 1942 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 8. Арк. 1–48.

495. Отчет Скадовского хлопкового опытного поля Научно-исследовательского института хлопководства г. Херсон за 1942 г. 1943 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 13. Арк. 1–21.

496. Отчет Украинского научно-исследовательского института плодоводства за 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4790. Оп. 2. Спр. 31 Арк. 1–198.

497. Отчет Украинского НИИ экспериментальной ветеринарии по теме «Разработка системы ветеринарно-санитарных мероприятий по реэвакуации скота». 28 октября 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6266. Арк. 86–87.

498. Палладін О. В. Робота Академії наук УРСР в 1943 р. і план науково-дослідних робіт Академії на 1944 р. *Вісті АН УРСР*. 1944. № 3–4. С. 10.

499. Палладін О. В. Академія наук Української Радянської Соціалістичної Республіки, 1919–1944. Київ: Вид-во Академії наук УРСР, 1944. 109 с.

500. Пам'ятка головної служби «Наука» райхсміністерства окупованих східних територій для співробітників групи «Наука» про завдання щодо взяття під контроль культурних цінностей в окупованих областях (нім. мовою). 14 січня 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. 3676. Оп. 1. Спр. 226. Арк. 67–69.

501. Панасенко В. Боротьба з хворобами овочів у парниках. *Нове українське слово*. 1942. 15 квітня.

502. Панасенко В. Іржа на хлібі і боротьба з нею. *Нове українське слово*. 1942. 30 вересня.

503. Панасюк В. В. Під зорею радянської влади (Розвиток науки в західних областях УРСР). Київ : Тов-во «Знання Української РСР», 1979. 48 с.

504. Панченко П. П., Кириленко І. Г., Вергунов В. А. Аграрна історія України : еволюція соціально-економічних відносин : навч. посіб. Вид. доп. і перероб. Київ : Аграрна наука, 2014. 536 с.

505. Пастушенко Т. Дорога на Схід: евакуаційна епопея. *Україна в Другій світовій війні: погляд ХХІ ст. Історичні нариси. У 2-х кн. Кн. друга.* / Ін-т історії України; ред. кол. В. А. Смолій (голова), Г. В. Боряк та ін. Київ : Наук. думка, 2011. С. 495–514.

506. Перевозіна К. А. Попіл, як мінеральний корм для підгодівлі тварин. *Соц. тваринництво*. 1945. № 2–3. С. 38–40.

507. Перехрест О. Г. Українське село в 1941–1945 рр. : економічне та соціальне становище. Монографія. / НАН України, Ін-т історії України. Черкаси : ЧНУ імені Б. Хмельницького, 2011. 668 с.

508. Перспективный тематический план Украинской научно-исследовательской станции птицеводства на 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6274. Арк. 174–179а.

509. Пильтяй О. М. Розвиток дослідної справи в агрогрунтознавстві України (30-ті роки XX ст.) : автореф. дис. ... канд. іст.наук. Переяслав-Хмельницький, 2008. 21 с.

510. Письма В. В. Ковальского к В. И. Вернадскому. *Современные тенденции развития биогеохимии: Труды Биогеохим. лаб.* М.: ГЕОХИ РАН, 2016. Т. 25. С. 30.

511. Письмо директора Украинского научно-исследовательского института социалистического земледелия М.Т. Коновалова Заместителю Председателя Совнаркома УССР В.Ф. Старченко о научной работе института. 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 3668. Арк. 62–63.

512. Письмо директора Украинского научно-исследовательского института гидротехники и мелиорации С.Н. Алпатьева Председателю Совета Министров УССР Н.С. Хрущеву о деятельности института за 1946 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 4875. Арк. 105–108.

513. Письмо директора Украинской опытной хлопковой станции А.В. Панова начальнику Николаевского облЗУ Эфлянту. 1941 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 1.

514. Письмо директора Украинской опытной хлопковой станции А.В. Панова начальнику Николаевского облЗУ Эфлянту. 10 ноября 1941 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 27.

515. Письмо директора Цюрупинской научно-исследовательской станции виноградарства А.В. Арешкина в Сектор научно-исследовательских учреждений НКЗД УССР. 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6297. Арк. 34–34 зв.

516. Письмо заместителя Министра сельского хозяйства УССР А. Коваль Председателю Совета Министров УССР Н.С. Хрущеву о научной работе Украинской научно-исследовательской станции масличных культур. 1947 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 4876. Арк. 17–28.

517. Письмо заместителя народного комиссарар земледелия УССР Ф.Г. Луценко к главе Совета Народных Комиссаров Н.С. Хрущова о работе

Українського научно-дослідницького інституту виноградарства і виноделія.
20 квітня 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 43. Арк. 31-32.

518. Письмо Народного комісара земледілля УСРС Г.П. Бутенко директору Українського научно-дослідницького інституту механізації сільськогосподарського господарства А.Г. Гликбергу про підготовку механіків при інституті в 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 25. Оп. 3. Спр. 14. Арк. 13.

519. Письмо Народного комісара земледілля УСРС Г.П. Бутенко Народному комісару земледілля СРСР І.А. Бенедиктову про заходи з створення сортового насінного фонду для відновлення знищеного німецькими окупантами насінництва в УСРС. 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 5514. Арк. 24–30.

520. Письмо Президента АН УСРС акад. А.А. Богомольця до секретаря ЦК КП(б)У Д.С. Коротченко. 21 квітня 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 1. Оп. 23. Спр. 91. Арк. 31–31 зв.

521. Письмо С.М. Алпатєва голові Ради міністрів УСРС Н.С. Хрущеву. 3 лютого 1947 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 4875. Арк. 105–108.

522. Письмо секретаря Херсонського горкома КР(б)У Д. Тышкевича голові Головної наукової комісії НКЗ СРСР проф. Авдониному. 16 липня 1945 г. // ДАХО Ф. П-185. Оп. 2. Спр. 59. Арк. 5.

523. Письмо Т. Митрохіна Заступнику голови Ради народних комісарів СРСР Л.П. Берії про розвиток колгоспного каучуководства в УСРС за 1946 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 3668. Арк. 23–24.

524. Підпис М. Про мікотичні отруєння сільськогосподарських тварин. *Соц. тваринництво*. 1945. № 10. С. 35–37.

525. Підпис Микола Макарович (до 110-річчя з дня народження). *Мікробіологічний журнал*. 2014. Т. 76. № 3. С. 64–66.

526. Підпис М. Про мікотичні отруєння сільськогосподарських тварин. *Соц. тваринництво*. 1945. № 10. С. 35–37.

527. Піпан Х. М. Селекція озимої пшениці в Україні : історія та здобутки / НААН, ННСГБ ; за наук. ред. В.В. Шелепова. Київ : Нілан-ЛТД, 2013. 200 с.

528. План борьбы с вредителями и болезнями плодового сада на весенне-летний период 1943 г. для Херсонского СГИ. 1943 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 37–38.

529. План работы Украинского научно-исследовательского института животноводства на 1943 г. 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6265. Арк. 30–31.

530. Плеханов М. І. Правильно вирощувати ягнят багатоплідних окотів. *Соц. тваринництво*. 1939. № 11–12. С. 54–60.

531. Повестка дня совещания по селекции, семеноводству и первичной обработке конопли в г. Глухове Сумской области, 22 декабря 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 7177. Арк. 63.

532. Повестка дня совещания по селекции, семеноводству и первичной обработке льна-долгунца в г. Торжке Калининской области, 6 декабря 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 7177. Арк. 25.

533. Повідомлення Г.П. Бутенка про необхідність функціонування Київської міжобласної селекційної овоче-картопляної станції. 1 квітня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 44. Арк. 22–23.

534. Повідомлення генералкомісара м. Київ В. Магунії до райхскомісара України Е. Коха щодо підпорядкування інститутів УАН. (нім. мовою) 5 січня 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. 3206. Оп. 5. Спр. 4. Арк. 15.

535. Повідомлення райхскомісара України Е. Коха Крайовому управлінню архівами, бібліотеками та музеями про утворення Крайового природознавчого музею у м. Київ. (нім. мовою). 1 червня 1943 р. // ЦДАВО України. Ф. 3206. Оп. 5. Спр. 12. Арк. 207.

536. Повідомлення райхскомісара України Е. Коха райхсміністерству в справах східних областей щодо переміщення краєвих науково-дослідних установ

із м. Києва. (нім.мовою). 13 листопада 1943 р. // ЦДАВО України. Ф 3206. Оп. 5. Спр. 15. Арк. 697–698.

537. Поголів'я худоби в усіх категоріях господарств по областях УРСР. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 23. Спр. 3987. Арк. 130 зв., 131.

538. Поділля у Великій Вітчизняній війні (1941–1945 рр.): зб. док. і матеріалів. Львів : Каменяр, 1969. 416 с.

539. Подоба Г.Г. Кролівництво – високопродуктивна галузь тваринництва. *Соц. тваринництво*. 1945. № 7. С. 18–22.

540. Подоба Г. Г., Вернигора Н. Г. Колгоспи Зміївського району відновлюють кролівництво. *Соц. тваринництво*. 1945. № 10. С. 22–24.

541. Полномочия А.Г. Гликбергу по руководству Украинским научно-исследовательским институтом механизации сельского хозяйства. 1 июля 1941 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1036. Арк. 229.

542. Полномочия А.И. Задонцеву по руководству Украинским научно-исследовательским институтом зернового хозяйства им. В.В. Куйбышева. 1 липня 1941 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1036. Арк. 225.

543. Полномочия И.А. Артюху по руководству Украинским научно-исследовательским институтом экспериментальной ветеринарии. 13 июля 1941 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1036. Арк. 266.

544. Положение о взаимоотношениях Всесоюзного научно-исследовательского института свекловичного полеводства с Государственными селекционными опытными станциями Главсортупра НКЗ СССР. 1940 г. // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-101. Оп. 9. Спр. 45. Арк. 4–6.

545. Положение про Украинский научно-исследовательский институт животноводства. [6 июня 1944 г.] // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6272. Арк. 126–136.

546. Положення про Раду по вивченню виробничих сил УСРР при Президії ВУАН. 4 березня 1935 р. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 7. Спр. 382. Арк. 102.

547. Полтавщина у Великій Вітчизняній війні Радянського Союзу 1941–1945 рр. : зб. док. і матеріалів Київ : Наук. думка, 1977. 273 с.

548. Поляков І. М., Вольф В. Г., Щелокова З. І. Успіхи українських селекціонерів у створенні нових сортів основних польових культур Вісн.аграр.науки. 1967. № 11. С. 3–16.

549. Пономаренко Р. О. Діяльність Ради наук в окупованому Харкові, 1942–1943 рр. *Актуальні питання історії науки і техніки: матеріали 9-ї Всеукраїнської наукової конференції*. Житормир, 7–9 жовтня 2010 р. / Центр пам'яткознавства НАН України і УТОПІК. Київ, 2010. С. 91–93.

550. Пономаренко Р. О. Харківський політехнічний інститут в роки окупації 1941–1943. *Питання історії науки і техніки*. 2011. № 2. С. 48–56.

551. Постанова бюро Кагарлицького РПК КП(Б)У м. Харкова про стан Українського науково-дослідного інституту тваринництва від 13 листопада 1936 р.// ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 20. Спр. 7093. Арк. 26–26 (зв.)

552. Постанова Житомирського генералкомісаріату про створення відділу рослинництва при обласній сільськогосподарській управі. 2 вересня 1942 р. // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-1395. Оп. 1. Спр. 18. Арк. 4–5 зв.

553. Постанова КМУ від [29] грудня 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р.-2356. Оп. 6. Спр. 198-б. Арк. 20-21 зв.

554. Постанова НКСЗ УСРР № 188 «Про організацію та роботу хат-лабораторій» від 29.04.1934 р. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 20. Спр. 6493. Арк. 1–3.

555. Постанова РНК та ЦК КП(б)У №145 від 31 січня 1941 р. «Про організацію в УРСР філіалу Всесоюзної академії сільськогосподарських наук ім. В.І. Леніна». *Збірник законів та розпоряджень Робітничо-Селянського Уряду України*. 1941. № 4. С. 1–2.

556. Постанова РНК УСРР № 156 «Про надання матеріально-технічної бази Української філії ВАСГНІЛ». 12 лютого 1941 р. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 290. Арк. 74.

557. Постанова РНК УРСР № 170 «Про організаційне бюро Української філії ВАСГНІЛ». 13 лютого 1941 р. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 293. Арк. 98.

558. Постанова РНК УРСР № 1725 про організацію науково-дослідної роботи з виноградарства на Цюрупинській науково-дослідній сільськогосподарській станції з освоєння пісків Нижнього Дніпра. 22 грудня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 33. Арк. 27–30.

559. Постанова РНК УСРР і ЦК КП(б)У «Про стан і завдання науково-дослідної роботи в сільському господарстві» від 29.09.1935 р. *Вісті ЦВК УСРР*. 1935. №227 (4514) (2 жовт.). С. 1.

560. Постанова РНК УРСР № 495 «Про відновлення діяльності сільськогосподарських науково-дослідних установ НКЗ УРСР». 15 травня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 32. Арк. 292–294.

561. Постанова РНК УРСР № 678 «Про відновлення діяльності сільськогосподарських науково-дослідних установ НКЗ УРСР» від 17 червня 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 34. Арк. 141–142.

562. Постановление Всесоюзного совещания по селекции, семеноводству и первичной обработке конопли по докладам: «Состояние селекционно-семеноводческой работы по конопле и меры по ее улучшению», «Организация сортоиспытания и районирования сортов конопли». 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 7177. Арк. 42–48.

563. Постановление СНК УССР и ЦК КП(б)У «Про структуру НКЗД УССР» от 31 декабря 1939 р. *Собрание постановлений и распоряжений правительства Украинской Советской Социалистической Республики*. 1940. № 4. С. 1–7.

564. Постановление Совета Министров СССР №3164 «О мерах по восстановлению и дальнейшему развитию льноводства и коноплеводства и улучшению дела первичной обработки льна-долгунца и конопли» от 19 августа 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. Р-27. Оп. 17. Спр. 7177. Арк. 24.

565. Постановление Совета Народных Комиссаров СССР «О работе Всесоюзной Академии С.-Х. наук им. Ленина» от 16.07.1934. *Известия*. 1934. 20 июля. С. 3–4.

566. Потильчак О.В. Економічний колабораціонізм в Україні в роки нацистської окупації (1941–1944) : причини і прояви. Київ : Міжнародна фінансова агенція, 1997. 29 с.

567. Потреба в насіннєвих матеріалах для Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва (нім. мовою). 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734. Оп. 1. Спр. 4. Арк. 2.

568. Потреба в одязі для працівників Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва. (нім. мовою). 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 26. Арк. 25.

569. Пояснення до ґрунтової карти України. 1942. Згідно даних проф. д-ра Г. Махова за ред. доц. д-ра О. Зігеля / Крайовий інститут ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва; Крайовий дослідницький центр. (нім. мовою) // ЦДАВО України. Ф. 3206. Оп. 4. Спр. 22. Арк. 1–2 зв.

570. Пояснювальна записка до тематики Носівської селекційно-дослідної сільськогосподарської станції. 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 6. Арк. 1–49 зв.

571. Предварительный отчет Украинского научно-исследовательского института социалистического земледелия о выполнении научно-тематического плана за 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6305. Арк. 1–18.

572. Предисловие. *Научный отчет за 1944 год* / НКЗ УССР. УНИИ агролесомелиорации и лесного хозяйства. Киев ; Харьков : Гос. издат. с.-х. лит-ры УССР. 1945. С. 3–4.

573. Приказ № 133 по Всесоюзному научно-исследовательскому институту сахарной промышленности. 24 августа 1941 г. // ЦДАВО. Ф. 5122. Оп. 1. Спр. 75. Арк. 21, 24.

574. Приказ № 139 по Украинскому научно-исследовательскому институту агролесомелиорации и лесного хозяйства. 17 октября 1941 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 1 Арк. 162.

575. Приказ № 147 по Всесоюзному научно-исследовательскому институту сахарной промышленности. 20 октября 1941 г. // ЦДАВО. Ф. 5122. Оп. 1. Спр. 75. Арк. 5.

576. Приказ № 229 по Саратовскому обласному земельному отделу. 24 марта 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 25. Оп. 3. Спр. 10. Арк. 4–4зв.

577. Приказ № 24 по Украинскому научно-исследовательскому институту агролесомелиорации и лесного хозяйства. 12 марта 1941 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 1. Арк. 26–32.

578. Приказ № 26 по Украинскому научно-исследовательскому институту агролесомелиорации и лесного хозяйства. 14 марта 1941 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 1. Арк. 34–35 зв.

579. Приказ № 27 по Украинскому научно-исследовательскому институту агролесомелиорации и лесного хозяйства. 17 марта 1941 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 1. Арк. 36–43.

580. Приказ № 3 по Украинскому научно-исследовательскому институту агролесомелиорации и лесного хозяйства. 13 января 1941 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 1. Арк 3.

581. Приказ № 36 по Главному Сортовому Управлению Наркомзема СССР о включении в селекционно-семеноводческую работу по каучуконосам государственных селекционных станций. // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-101. Оп. 9. Спр. 45. Арк. 28.

582. Приказ НК пищевой промышленности СССР № 1366 о созыве совещания работников селекционно-семеноводческой и научно-опытной сети Главсахара. 20 декабря 1944 г. // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-100. Оп. 2. Спр. 5. Арк. 1–7.

583. Приказ НКЗ СССР № 17 «О мероприятиях по созданию сортового семенного фонда для восстановления разрушенного немецкими оккупантами семеноводства в УССР». 23 марта 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 5514. Арк. 45–45 зв.

584. Приказ НКЗ СССР № 434/м о подготовке резерва трактористов, бригадиров тракторных бригад и механиков для нужд МТС УССР. 31 декабря 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 25. Оп. 3. Спр. 14. Арк. 11–12.

585. Приказ НКЗ УССР № 125 о назначении Н.В. Дахновского директором Украинской научно-исследовательской станции птицеводства и И.А. Давыдова – директором экспериментальной селекционно-племенной базы «Борки». 9 октября 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1042. Арк. 217.

586. Приказ НКЗ УССР № 128 о командировании сотрудников Украинского НИИ экспериментальной ветеринарии в Москву // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1042. Арк. 220.

587. Приказ НКЗ УССР № 130 о сохранности архивных материалов. 21 октября 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1042. Арк. 223.

588. Приказ НКЗ УССР № 132/а «О переводе Украинского института экспериментальной ветеринарии в Кузьминки Ухтомского района Московской области» // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1042. Арк. 229.

589. Приказ НКЗ УССР № 23-06 об улучшении работы Украинского научно-исследовательского института механизации сельского хозяйства. 23 июня 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1045. Арк. 74–77.

590. Приказ НКЗ УССР № 351 об организации перегона, размещения и подготовки к зимовке эвакуированного скота. 1 августа 1941 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1036. Арк. 114–115.

591. Приказ НКЗ УССР № 391 о назначении И.Ф. Михайлова временно исполняющим обязанности директора Центральной научной сельскохозяйственной библиотеки. 9 октября 1941 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1036. Арк. 213.

592. Приказ НКЗ УССР № 425/а о назначении А.И. Задонцева временно исполняющим обязанности директора Украинского научно-исследовательского института зернового хозяйства. 2 января 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1036. Арк. 224.

593. Приказ НКЗ УССР о назначении И.А. Даниленко директором Украинского научно-исследовательского института животноводства. 1 июля 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1036. Арк. 223.

594. Приказ по Украинскому научно-исследовательскому институту сахарной промышленности. Октябрь 1941 г. // Державний архів Київської області. Ф.-Р. 2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 2–9.

595. Про стан аспірантури в системі НДІ Міністерства сільського господарства УРСР. 1 червня 1947 р. // ЦДАВО України Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6409. Арк. 90–97.

596. Проект відновлення інспектури по сортовипробуванню. Вересень 1941 р. // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-1311. Оп. 1. Спр. 13. Арк. 12.

597. Проект науково-природничого музею (німецькою мовою). Травень 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р. 2734. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 21–23 зв.

598. Проект плана работы Украинского научно-исследовательского института механизации сельского хозяйства за 1943 год // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6268. Арк. 3–5.

599. Проект плана работы Украинского научно-исследовательского института механизации сельского хозяйства на 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6268. Арк. 1–2.

600. Проект постанови Колегії Народного комісаріату землеробства УРСР про відновлення і стан мережі науково-дослідних установ. 1944 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 40. Арк. 401–406.

601. Проект постановления Совета Министров народных комиссаров УССР о мероприятиях по восстановлению деятельности государственных

селекционно-опытных станций Украины. Июль 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 5533. Арк. 23–27.

602. Производственно-тематический план Всесоюзного научно-исследовательского института сахарной свеклы на 1945 год // ЦДАВО України. Ф. 5122. Оп. 1. Спр. 108. Арк. 1–61.

603. Производственный план темы № 1 Украинской научно-исследовательской станции птицеводства. 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6265. Арк. 29–29 (зв.).

604. Производственный план темы № 2 Украинской научно-исследовательской станции птицеводства. 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6265. Арк. 30–30 зв.

605. Производственный план Украинской научно-исследовательской станции птицеводства на 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6274. Арк. 165–173.

606. Пропозиції Президії АН УРСР відділу кадрів ЦК КП(б)У щодо кандидатур українських учених у дійсні члени та члени-кореспонденти АН СРСР. 28 квітня 1943 р. // ЦДАГО України. Ф. 1. Оп. 70. Спр. 46. Арк. 155–155 зв.

607. Пропозиції щодо покращення роботи Українського науково-дослідного інституту механізації сільського господарства. 25 травня 1943 р. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1045. Арк. 81–82.

608. Протокол № 4 засідання Научного Совета Украинского научно-исследовательского института агролесомелиорации и лесного хозяйства. 7–10 октября 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 7а. Арк. 4–5.

609. Протокол засідання Научного Совета Украинского научно-исследовательского института агролесомелиорации и лесного хозяйства. 8 июня 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 14. Арк. 2–3.

610. Протокол засідання Научного Совета Украинского научно-исследовательского института агролесомелиорации и лесного хозяйства. 26 июня 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 14. Арк. 4–5.

611. Протокол заседания Научного Совета Украинского научно-исследовательского института агролесомелиорации и лесного хозяйства. 17 ноября 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 14. Арк. 7–7 зв.

612. Протокол засідання наукових робітників при відділі агротехніки Українського НД інституту рільництва та рослинництва. 6 березня 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 5 Арк. 5–5зв.

613. Протокол научно-технического совещания при отделе агротехники Всесоюзного научно-исследовательского института сахарной промышленности. 25 декабря 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 5122. Оп. 1. Спр. 82. Арк. 7–15.

614. Протокол совещания директоров Государственных селекционно-опытных станций Украины. 27–29 июня 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 5533. Арк. 11–22.

615. Протокол совещания при ветеринарном управлении Наркомзема УССР. 30 декабря 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6286. Арк. 18–19.

616. Протокол совещания Украинского научно-исследовательского института агролесомелиорации и лесного хозяйства об условиях и состоянии работ института. 24 октября 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 7. Арк. 1–2.

617. Проф. Ю.Д. Клеопов (некролог). *Нове українське слово*. 25 липня 1943 р.

618. Професор Алпат'єв Стефан Михайлович (1904–1985) : : бібліогр. покажчик наук. праць за 1925–1986 рр. / УААН, ДНСТБ, Ін-т гідротехніки і меліорації; уклад. : В. А. Вергунов, О. В. Бачкала та ін.; наук. ред. В. А. Вергунов. Київ, 2005. 96 с.

619. Професор Лихвар Данило Федорович (1902–1986) : Бібліогр. покажчик наук. праць / УААН, ЦНСТБ ; Уклад. : В. А. Вергунов, А. С. Щиголь ; Наук. ред. В. А. Вергунов. Київ : Аграр. наука, 2002. 258 с.

620. Пути повышения высоких урожаев сахарной свеклы, зерновых и зернобобовых культур. *Итоги научных исследований за 1945–1960 гг.* / Всесоюзн.

науч.-исслед. ин-т сах. пром, Уладово-Люлинецкая опытно-селекц. станция. Киев :Гос.из-во с.-х. лит-ры Укр. ССР. 1963. 209 с.

621. Рабінович В. М. Листя з сіна замінює концентрований корм. *Соц. тваринництво*. 1945. № 2–3. С. 40–41.

622. Рапорт про діяльність інституту гідротехніки та меліорації. Вересень 1942 р. // Державний архів Одеської області. Ф. Р-2244. Оп. 1 Спр. 2. Арк. 1–4.

623. Рапорт старшого ентомолога Э. Заремби до керівника Кам'янець-Подільської сільськогосподарської управи про участь у нараді при Центральному інституті захисту рослин. 25 жовтня 1942 р. // Державний архів Хмельницької області. Ф. Р-421. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 76–77.

624. Рапорт старшого ентомолога Э. Заремби до керівника Кам'янець-Подільської сільськогосподарської управи про участь у конференції при Центральному інституті захисту рослин. 28 жовтня 1942 р. // Державний архів Хмельницької області. Ф. Р-421. Оп. 1. Спр. 4. Арк. 45–45 зв.

625. Распоряжение директора Института животноводства А.Н. Бакало. Березень 1943 р. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 4. Арк. 42.

626. Распоряжение народного комиссара земледелия СССР Карагодина про сохранность архивных материалов. 12 октября 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 1042. Арк. 224.

627. Распоряжение народного комиссара земледелия УССР Г. Бутенко. 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 25. Оп. 3. Спр. 14. Арк. 13.

628. Распоряжение Совета Народных Комиссаров СССР №18743р. 17 августа 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 5514. Арк. 52–53.

629. Рижко Л.В. Науковий простір: філософський і наукознавчий аспект Київ : ІВЦ Держкомстату України, 2000. 301 с.

630. Робоча програма Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва на 1942–1943 рр. 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 4. Арк. 1–13.

631. Робоче завдання професору доктору Шварцу, співробітнику Робочої групи «Крим» зондерштабу «Наука», Оперативного штабу А. Розенберга. (нім. мовою). 13 серпня 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. 3676. Оп. 1. Спр. 226. Арк. 49.

632. Рогоза І. Д. Посіви на при фермерських ділянках на зелений конвеєр. *Соц. тваринництво*. 1945. № 4 С. 39–44.

633. Рогоза І. Д. Як збирати і зберігати кормові коренеплоди та гарбузи. *Соц. тваринництво*. 1945. № 8–9. С. 31–32.

634. Розвиток науки в Західних областях Української РСР за роки радянської влади (1939–1989) / АН УРСР, Ін-т суспільних наук. Київ : Наук. думка, 1990. 296 с.

635. Розвиток науки в Українській РСР за 40 років. Київ, 1957. 261 с.

636. Розпорядження відділу культури Київської міської управи про передачу вирішення питання осушення Гідромеліоративному інституту. Грудень 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2384. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 7–8.

637. Розпорядження голови Департаменту харчування та сільського господарства Райхскомісаріату «Україна» П. Кьорнера до всіх відділів харчування та сільського господарства про продукцію сільськогосподарського видавництва України. (нім. мовою) 20 жовтня 1942 р. // ЦДАВО України. КМФ-8. Оп. 1. Спр. 298. Рол. 103. К. 679–680.

638. Розпорядження Департаменту харчування та сільського господарства райхскомісаріату «Україна» до відділів харчування та сільського господарства генералкомісаріатів Дніпропетровська та Миколаєва, господарської групи «Південь» про облік земель, відведених під лісозахисні смуги. (нім. мовою). Липень 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. КМФ-8. Оп. 1. Спр. 298. Рол. 103. К. 637–638.

639. Розпорядження директора Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва щодо співробітників, що працюють по суботам. 20 травня 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 21. Арк. 2.

640. Розпорядження директора Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва О. Зігеля про пакування та вивезення майна інституту. 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734. Оп. 1. Спр. 25. Арк. 3.

641. Розпорядження директора Науково-дослідного центру Півдня України. 27 травня 1943 р. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 4. Арк. 13.

642. Розпорядження по райхскомісаріату «Україна» про лісозахисні смуги у Миколаївському, Дніпропетровському, Мелітопольському генеральних округах. (нім. мовою). 23 лютого 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. КМФ-8. Оп. 1. Спр. 298. Рол. 103. К. 691–697.

643. Розпорядження райхскомісара України Е. Коха генералкомісару м. Київ В. Магунії щодо взяття на баланс генералкомісаріату установ УАН. (нім. мовою). 15 січня 1942 р. // ЦДАВО України. Ф. 3206. Оп. 5. Спр. 4. Арк. 4.

644. Розпорядження старшого карантинного інспектора по Кам'янець-Подільській області Кравця щодо обстеження посівів багаторічних трав. 1942 р. // Державний архів Хмельницької області. Ф. Р-421. Оп. 1. Спр. 3. Арк. Арк. 6–7.

645. Роїк М. В., Корзун О. В. та ін. Роки випробувань і звершень (До 125-річчя Уладово-Люлинецької дослідно-селекційної станції) : монографія. Вінниця : ТОВ «Нілан-ЛТД», 2013. 164 с.

646. Ролл Я. В. Фітопланктон як показник забруднення ріки. *Ювілейний збірник АН УРСР, присвячений 25-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції в СРСР (1917–1942)*. Т. 1. Куйбишев: вид-во АН УРСР, 1944. С. 443–454.

647. Рубенчик Л. Й. Використання мікробів для підвищення врожайності сільськогосподарських рослин. / Відп. ред. В.Г. Дроботько; Ін-т мікробіології ім. Д.К. Заболотного АН УРСР. Київ : Вид-во АН УРСР, 1945. 102 с.

648. Руководство для посевов озими по хлопку конными дисковыми веялками. 1943 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 27. Арк. 37–37 зв.

649. Сабалдир П. О. Практичний словник сільськогосподарської термінології. Харків : Рад. школа, 1931. 99 с.

650. Сазанов В. И. Сельскохозяйственное опытное дело в растениеводстве и его методика. Москва, 1962. 112 с.

651. Сайто Х. Проблема отношений Лысенко с сельскохозяйственной наукой во время войны – в свете результатов анализа писем, направленных Лысенко председателям власти. *«Геништаб науки»: всестороннее исследование Российской / Советской / Российской Академии наук*. Санкт-Петербург, 2012. Т. 2. Труды японцев. – С. 16–32.

652. Сапегін А. О. Віковий стан і кількість колосків у колосі. *Доп. АН УРСР*. 1942. № 1/2. С. 67–73;

653. Сапегін А. О. Нижня межа спорогенної стадії у пшениці і ячменю. *Доп. АН УРСР*. 1942. № 1/2. С. 61–67.

654. Свекловодство. / ВНИИС сахарной пром-ти (ВНИИС) НКПП. Київ : Держвидав колгосп. і радгосп. л-ри УРСР, 1940. Т. 1. Биология, генетика и селекция сахарной свеклы. 918 с.

655. Свекловодство. / ВНИИС сахарной пром-ти (ВНИИС) НКПП. Київ ; Харків. : Держвидав колгосп. і радгосп. л-ри УРСР, 1938. Т. 3. Ч. 1. Вредители сахарной свеклы и меры борьбы с ними ; Ч. 2. Болезни сахарной свеклы и меры борьбы с ними. 390 с.

656. Семешук В. Історія та особливості осушувальних робіт на території Волинського воєводства. *Гілея: науковий вісник: зб. наук. праць*. 2013. Вип. 75 (№ 8). С. 19–21.

657. Сергеева І. Залучення та використання колекцій генофонду зернових культур на Харківській селекційній станції у період Другої світової війни та перші післявоєнні роки. *Переяславський літопис*. 2017. Вип. 11. С. 142–153.

658. Сертифікат на видачу мила та соди для Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва (німецькою мовою). 26 липень 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2734. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 32.

659. Синягин И. И. Земледелие и растениеводство в России за 50 лет / Общ-во «Знание» РСФСР, Науч.-метод. совет по пропаганде с.-х. знаний и передового опыта. Москва, 1967. 34 с.

660. Сільське господарство УРСР та його наукове забезпечення у 1940–1946 роках : зб. док. і матеріалів / НААН, ДНСГБ, ЦДАВО України; Уклад. : М. В. Присяжнюк, В. А. Вергунов, О. О. Черниш, В. І. Кучер, А. С. Білоцерківська, Н. П. Коваленко, Н. В. Маковська, О. В. Корзун ; Під заг. ред. М. В. Присяжнюка ; Наук. ред. В. А. Вергунов. Київ : Нілан-ЛТД, 2012. 756 с.

661. Скиба Т. І. Підготовка грубих кормів до згодовування. *Соц. тваринництво*. 1945. № 8–9. С. 33–34.

662. Скороходько А. К. Увагу питанням догляду і утриманню сільськогосподарських тварин. *Соц. тваринництво*. 1945. № 1. С. 40–42.

663. Смалько І. Т. Відновити свинарські ферми у колгоспах, дати державі більше м'яса і сала. *Соц. тваринництво*. 1945. №. 4. С. 7–18.

664. Смирнов Ігор Васильович: бібліогр. покажчик наук. праць за 1938–1986 рр. / НААНУ, Ін-т тваринництва; уклад. В.В. Кунець, М.Ю. Трубай, Л.В. Гончаренко, Т.М. Очковська; наук. ред. Є.В. Руденко. Харків, 2012. 48 с.

665. Смирнов В. В., Матвеев С. А. Микробиологи Украинской академии наук в годы Великой Отечественной войны. *Микробиол. журн.* 1985. Т. 47. № 3. С. 3–7.

666. Смирнов И. В. Об анабиотическом действии фтористого натрия и фтористого калия на сперму сельскохозяйственных животных. *Доклады ВАСХНИЛ*. 1939. Вып. 11. С. 41–45.

667. Снайдер Т. Чорна земля. Голокост як історія і застереження. / пер. з анг. П. Білик та ін. Київ : Медуза, 2017. 394 с.

668. Сніцар М. О. Гідромеліоративний інститут у Києві. *Нове українське слово*. 1942. 2 серпня.

669. Советская Украина в годы Великой Отечественной войны: док. и материалы. В 3 т. 2-е изд. Київ : Наук. думка, 1985.

670. Сойфер В. Власть и наука. История разгрома коммунистами генетики в СССР. Издание 4-е, перераб. и доп. Вашингтон. 2001. 379 с.

671. Соколов В. М. Селекційно-генетичний інститут – історія, напрями і результати наукових досліджень. *Вісн. Укр. Тов-ва генетиків і селекціонерів*. 2012. Т. 10. № 2. С. 344–357.

672. Соколовський О. Н. Солонці і солонцюваті ґрунти півдня УРСР та їх поліпшення і використання. *Зернове господарство*. 1937. № 7. С. 52–58.

673. Сопроводительная записка к годовому бухгалтерскому отчету Украинского научно-исследовательского института животноводства за 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6266. Арк. 44–45.

674. Сопроводительная записка к плану работы Украинского научно-исследовательского института животноводства на 1943 г. 1942 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6265. Арк. 51–52.

675. Сопроводительная записка к проекту тематического плана Украинского научно-исследовательского института механизации сельского хозяйства на 1943 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6268. Арк. 1–2.

676. Сопроводительная записка к смете Украинского НИИ экспериментальной ветеринарии на 1944 г. 24 мая 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6275. Арк. 4–5.

677. Списки необхідного обладнання та витратних матеріалів для проведення науково-дослідних робіт потреб Інститутом ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва. (нім. мовою). 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 4. Арк. 1, 2, 6, 8, 11–12.

678. Списки працівників Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва (нім. мовою). 1 квітня 1943 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 26. Арк. 2–5.

679. Списки співробітників Інституту ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 26. Арк. 1–28.

680. Списки співробітників Українського науково-дослідного інституту тваринництва. 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2461. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 7–10.

681. Список агрономов-апробаторов, прослушавших курси по апробации хлопчатника в г. Херсоне с 8–14 августа 1943 г. 1943 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 27. Арк. 39.

682. Список наукових співробітників Українського науково-дослідного інституту плідівництва. 6 жовтня 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 107.

683. Список німецьких вчених, які відряджались «Службою досліджень» для вивчення окупованих східних територій. (нім. мовою). 14 серпня 1941 р. // ВArch Berlin. R 4901/2618, Bl. 2–6, 8–12.

684. Список працівників Інститут ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва. 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 8. Арк. 1–8.

685. Список працівників інституту. 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 8. Арк. 4–6.

686. Список співробітників АН УРСР, визначених на евакуацію до м. Куйбишев Уряд Комісією УРСР для керівництва роботою з евакуації населення, установ, військових та інших вантажів. 3 липня 1941 р. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 362. Арк. 10–11.

687. Список співробітників Інституту ботаніки Української Академії наук. 1941 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2462. Оп. 1. Спр. 4. Арк. 11.

688. Список участников Всесоюзного совещания по селекции, семеноводству и первичной переработке льна-долгунца в г. Торжке, 8 декабря 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. Р-27. Оп. 17. Спр. 7177. Арк. 1.

689. Справка директора Украинского научно-исследовательского института гидротехники и мелиорации С.Н. Алпатьева о деятельности института за 1946 г. // ЦДАВО України. Ф. Р-2. Оп. 7. Спр. 3668. Арк. 174–177.

690. Справка к проекту приказа по Министерству сельского хозяйства УССР о производственной проверке новых типов гидротехнических сооружений, разработанных Украинским научно-исследовательским институтом гидротехники и мелиорации на 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 6778. Арк. 124.

691. Справка о главнейших работах Украинского научно-исследовательского института гидротехники и мелиорации с момента его организации на 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. Р-2. Оп. 7. Спр. 6778. Арк. 53–55.

692. Справка о главнейших работах, выполненных Украинским научно-исследовательским институтом гидротехники и мелиорации, с момента его организации. 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 6778. Арк. 53–123.

693. Справка о госплемрассах и научно-исследовательских учреждениях животноводства, эвакуированных в глубь страны. // ЦДАВО України. Ф. 1. Оп. 23. Спр. 664. Арк. 24–25.

694. Справка о научно-исследовательских учреждениях по овощеводству, бахчеводству и картофелю. 1946 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 3669. Арк. 133–147.

695. Справка о состоянии каучуководства в УССР за 1946 г. // ЦДАВО України. Ф. 2. Оп. 7. Спр. 3668. Арк. 28–29.

696. Справка о состоянии работы Украинского научно-исследовательского института зернового хозяйства им. В.В. Куйбышева. 26 августа 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 40. Арк. 344–355.

697. Спудка І. М. Турчина Л. В., 2012. Діяльність наукових установ часів окупації на території рейхскомісаріату «Україна». *Наукові праці історичного*

факультету Запорізького національного університету. 2012. Вип. XXXIII. С. 130–135.

698. Стегний Б. Т., Красников Г. А., Королёв А. Г. К истории института экспериментальной и клинической ветеринарной медицины УААН. *Ветеринарна медицина* 2004. № 83. С. 227–236.

699. Стенограмма бесіди з професором В.М. Артоболевським. 22–25 лютого 1944 р. // ЦДАГО України. Ф. 166. Оп. 3. Спр. 243. Арк. 15–36.

700. Стенограмма заседания Коллегии Народного комиссариата земледелия УССР. 29–30 августа 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 40. Арк. 268–319.

701. Стецкевич В. В. Україна в роки навали 1941–1945 рр. Спроба аналізу сучасного історіописання окупаційної доби та актуалізації проблеми. *Сторінки воєнної історії України : зб. наук. праць*. 2005. Вип. 9. Ч. 1. С. 172–194.

702. Стоцький О. Вапнування ґрунтів у сівозміні. *Зернове господарство*. 1939. №. 10–11. С. 65–66.

703. Стоцький О. І Вапнування, лесування та мергелювання ґрунтів. *Соціалістична агротехніка*. 1937. № 3. С. 48–55.

704. Сумская область в период Великой Отечественной войны (1941–1945 гг.). : сб. док. и материалов. Харьков : Кн. изд-во, 1963. 459 с.

705. Схема організації Українського науково-дослідного інституту цукрової промисловості. 1941 р. // ДАКО. Ф. Р-2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 1.

706. Тарабрін О. Є. Розвиток селекції та насінництва цукрових буряків : історико-науковий аналіз. *Селекція і насінництво*. 2011. № 100. С. 328–337.

707. Таран М. К. Вирощування сьоголітки коропа. *Соц. тваринництво*. 1945. № 2–3. С. 53–55.

708. Тезисы доклада Г.И. Климовицкого «Организация сортоиспытания и районирование сортов конопли» 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 7177. Арк. 31–32.

709. Тезисы доклада И.Ф. Бузанова «Итоги восстановления и план селекционно-семеноводческой и научно-исследовательской работы в системе Главсахара» на совещании работников селекционно-семеноводческой и научно-опытной сети. 18 января 1945 г. // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-100. Оп. 2. Спр. 5. Арк. 16–31.

710. Тезисы доклада С.А. Леонова «Организация сортоиспытания и районирование льна-долгунца». 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 7177. Арк. 7–20.

711. Тезисы доклада С.С. Берлянда «Состояние селекционно-семеноводческой работы по конопле и меры по ее улучшению». 1948 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 7177. Арк. 33–33зв.

712. Тезисы доклада Шевченко Н.Н. «Восстановление сахарной промышленности и задачи селекционно-семеноводческой и научно-опытной работы в системе Главсахара» на совещании работников селекционно-семеноводческой и научно-опытной сети. 18 января 1945 г. // Державний архів Вінницької області. Ф. Р-100. Оп. 2. Спр. 5. Арк. 7–15.

713. Тематика научно-исследовательского института животноводства на 1943 год. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 3. Арк. 61–61 зв.

714. Тематика научной работы Херсонского научно-исследовательского фитоинститута. 1942 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 14–19.

715. Тематический отчет Всесоюзного научно-исследовательского института сахарной свеклы за 1944 год // ЦДАВО України. Ф. 5122. Оп. 1. Спр. 96. Арк. 1–324.

716. Тематический план Всесоюзного научно-исследовательского института сахарной промышленности (ВНИС) на 1941 г // ЦДАВО України. Ф. 5122. Оп. 1. Спр. 76. Арк. 1–35. Арк 30

717. Тематический план Всесоюзного научно-исследовательского института сахарной промышленности (ВНИС) на 1940 г. // ЦДАВО України. Ф. 5122. Оп. 1. Спр. 73. Арк. 1–50.

718. Тематический план научно-исследовательской работы Украинской опытной хлопковой станции на 1942 г. 1941 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1816. Оп. 1. Спр. 11. Арк. 1–17.

719. Тематический план научно-исследовательских работ Придеснянского опорного пункта по борьбе с эрозией почвы на 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 16. Арк. 3–4.

720. Тематический план научно-исследовательских работ Украинского научно-исследовательского института агролесомелиорации и лесного хозяйства на 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4334. Оп. 2. Спр. 15. Арк. 1–3.

721. Тематический план научно-исследовательских работ Украинского научно-исследовательского института механизации сельского хозяйства на 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 25. Оп. 3. Спр. 16. Арк. 1–2.

722. Тематический план научно-исследовательской работы Украинского научно-исследовательского института социалистического земледелия 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 4759. Оп. 1. Спр. 27. Арк. 1–32.

723. Тематический план работ Украинского научно-исследовательского института гидротехники и мелиорации на 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6277. Арк. 4–5.

724. Тематический план Украинского научно-исследовательского института зернового хозяйства на 1944 г. 26 августа 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 40. Арк. 359–360.

725. Тематический план Украинского научно-исследовательского института сахарной промышленности. сентябрь 1941 г. // Державний архів Київської області. Ф.-Р. 2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 33–39 зв.

726. Тематический план Украинской республиканской научно-исследовательской ветеринарной станции на 1945 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6286. Арк. 17–17зв.

727. Тематический план Херсонского научно-исследовательского фитоинститута. 1942 г. // Державний архів Херсонської області. Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 1. Арк. 32–36.

728. Теппер Н. Ю. Наукове співтовариство: соціальна роль і механізми функціонування: Дис. ... канд. філос. наук. Київ, 1996. 150 с.

729. Тішков С. І., Колесник І. Л. Над чим працюватиме Український науково-дослідний інститут зернового господарства. *Зернове господарство*. 1938. № 2. С. 79–83.

730. Ткачов О. І., Камінський В. Ф., Штакал М. І., Вергунов В. А. Панфільська дослідна станція ННЦ «Інститут землеробства НААН»: історія та здобутки (до 75-річчя від дня утворення). Яготин, 2012. 172 с.

731. Удовик В. М. Становище наукових установ у період німецької окупації України (1941–1944). *Актуальні проблеми Великої Вітчизняної війни 1941–1944. : Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, 27–28 квітня, 2005 р.* Луганськ, 2005. С. 215–221.

732. Указ Президии Верховного Совета СССР о награждении орденами и медалями работников АН УССР. *Правда Украины*. 1944. 3 октября.

733. Україна в Другій світовій війні: погляд з ХХІ ст. Історичні нариси : в 2 кн. / [редкол. : В. А. Смолій (голова), Г. В. Боряк, О. Є. Лисенко (відп. ред.) та ін.]; НАН України, Ін-т історії України. Київ : НВП «Наук. думка», НАН України, 2010. Кн. перша. 735 с.

734. Україна в Другій світовій війні: погляд з ХХІ ст. Історичні нариси : в 2 кн. / [редкол. : В. А. Смолій (голова), Г. В. Боряк, О. Є. Лисенко (відп. ред.) та ін.]; НАН України, Ін-т історії України. Київ : НВП «Наук. думка», НАН України, 2011. Кн. друга. 943 с.

735. Українська РСР у Великій Вітчизняній війні Радянського Союзу 1941–1945 рр. У 3-х т. Київ : Політвидав України, 1967. Т. 1. Радянська Україна в період відсічі віроломного нападу фашистської Німеччини на СРСР і підготовки умов для корінного перелому у війні (червень 1941 – листопад 1942 рр.) / [авт. кол. : І. В. Архипов, П. М. Балковий, В. С. Друз та ін.] 544 с.; Т. 2. Радянська Україна в період корінного перелому в ході Великої Вітчизняної війни (листопад 1942 р. – 1943 р.) / [авт. кол. : А. А. Вовк, С. З. Голіков, М. І. Кравчук та ін.] 519 с.; Т. 3. Радянська Україна в завершальний період Великої Вітчизняної війни (1944–1945 рр.) / [авт. кол. : М. О. Буцько, М. М. Власов, П. І. Денисенко та ін.]. 455 с.

736. Українська сільськогосподарська енциклопедія в 3-х т. Гол. наук. ради М. П. Бажан; від. ред. В. Ф. Пересипкін. Київ : Гол. ред. Укр. рад енциклопедії, 1970–1972.

737. Утехин Б. П. Химический состав кормов и методы их исследования. Научно-исследовательский институт свиноводства: к итогам десятилетней работы института. 1930–1940 / Народный комис. зерновых и животновод. совхозов СССР ; редкол. : П. К. Решетняк (ответ. ред.), И. Г. Брюшинин, Н. Т. Балашов Полтава, 1940. 72 с.

738. Уфа в годы Великой Отечественной войны 1941–1945 гг. / Отв. ред. и автор-сост. Г. Т. Хусаинова. Уфа: Нефтегазовое дело, 2015. 268 с.:илл., табл.

739. Ученые Харькова к годовщине освобождения родного города : краткий обзор работы учеб. и науч.-исслед. ин-тов за годы отечествен. Войны. Харьков : Соціаліст. Харківщина, 1944. 33 с.

740. Учёный из Аркадии. К 110-летию со дня рождения профессора Л. И. Рубенчика (03.04.1896–14.12.1988). URL : <http://rubenchik.multima.net/Uchyonyj-iz-Arkadii/Uchyonyj-iz-Arkadii.html> (дата звернення 20.08.2018).

741. Ушкаренко В. А., Мартынова Т. Д. Херсонский государственный аграрный университет. Исторический очерк. Херсон : Айлант, 1999. 180 с.

742. Федоровський Я. Т. Про організацію сільськогосподарської науково-дослідної роботи. *Зернове господарство*. 1940. № 2. С. 61–66.

743. Фомин Е. Е. Микробиологический метод борьбы с болезнями сельскохозяйственных культур. *Итоги работ Украинского научно-исследовательского института зернового хозяйства им. В. В. Куйбышева за 1939 год*. Днепропетровск, 1941. Вып. 11. Ч. 3. С. 54–60.

744. Харьковщина в годы Великой Отечественной войны июнь 1941–1943 гг. : сб. док. и материалов. Харьков : Прапор, 1965. 428 с.

745. Херсонская область в годы Великой Отечественной войны 1941–1945. : сб. док. и материалов. Симферополь : Таврия, 1975. 320 с.

746. Хохлова О. М. Шарлемань М. В. Життєвий шлях. Наукова спадщина. Полтава, 1998. 160 с.

747. Цапенко Г. В. Організація правильної годівлі, догляду, утримання і експлуатації жеребних кобил. *Соц. тваринництво*. 1945. № 4. С. 45–47.

748. Цибульський В., Гром В. Київський гідромеліоративний інститут в період нацистської окупації. *Сучасні проблеми гуманітаристики: світоглядні пошуки, комунікативні та педагогічні стратегії: Матеріали VII Всеукр. наук.-практ. конфер.* / Редкол. Бошицький Ю. Л., Українець С. Я. Рівне, 2017. С. 62–65.

749. Циркуляр № 1/43 Науково-дослідного центру Півдня України. (нім. мовою). 18 березня 1943 р. // Державний архів Херсонської області Ф. Р-1912. Оп. 1. Спр. 4. Арк. 40.

750. Циркуляр райхскомісара України Е. Коха до всіх відділів райхскомісаріату та генералкомісарів про підпорядкування науково-дослідних інститутів. (нім. мовою). 30 вересня 1942 р. // ЦДАВО України Ф. 3206. Оп. 1. Спр. 46. Арк. 163.

751. Циркуляр райхскомісара України Е. Коха про продовження та реорганізацію важливих для війни наукових досліджень в Райхскомісаріаті «Україна». (нім. мовою). 14 квітня 1943 р. // BArch Berlin. R 94/9 (без нумерації).

752. Циркуляр Центру сільськогосподарських досліджень усім інститутам. 14 листопада 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2387. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 4.

753. Чарівний сад на крутосхилах ріки Либідь. Історія Ботанічного саду ім. акад. О. В. Фоміна в документах та спогадах / упор.: Сенчило О. О., Капустян В. В., Коломійчук В. П. та ін. Київ : Талком, 2019. 416 с.

754. Шайкан В. О. Колабораціонізм на території рейхскомісаріату „Україна” і військової зони в роки Другої світової війни. Монографія. Кривий Ріг : Мінерал, 2005. 451 с.

755. Шарлемань М. Захисники нашого врожаю. *Нове українське слово*. 1942. 31 травня.

756. Шевера М. В. Забуте ім'я українського ботаніка Ольги Густавівни Радде-Фоміної (до 140-річчя від дня народження). *Український ботанічний журнал*. 2016. Т. 73, № 4. С. 409–414. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/UBJ_2016_73_4_14 (дата звернення 20.05.2018).

757. Шевера М. В. Забуте ім'я українського ботаніка Ольги Густавівни Радде-Фоміної (до 140-річчя від дня народження). *Український ботанічний журнал*. 2016. Т. 73, № 4. С. 409–414.

758. Шевера М. В., Федорончук Н. М., Кузьмичев А. И., Десятова-Шостенко Н. А. : возвращение из забвения (к 125-летию со дня рождения). *Самарская Лука: проблемы региональной и глобальной экологии*. 2015. Т. 24, № 1. С. 139–178. URL : http://www.ssc.smr.ru/media/journals/samluka/2015/24_1_09.pdf (дата звернення 18.08.2018).

759. Шелепов В. В. [и др.] Пшеница: история, морфология, биология, селекция. Киев, 2009. 573 с.

760. Шемшученко Ю. С. та ін. Правовий статус Академії наук України (історія та сучасність). Київ : Наук. думка, 1993. 301 с.

761. Широков Г. А. Научные изыскания ученых сельскохозяйственной науки в годы Великой Отечественной войны. 1941–1945 гг. *Вестник СамГУ*. 2007. № 5/3 (55). С. 23–26.

762. Шлюмбом Ю., Кром М., Зоколл Т. Микроистория: большие вопросы в малом масштабе. *Прошлое – крупным планом. Современные исследования по микроистории*. Санкт-Петербург: Европ. ун-т в Санкт-Петербурге, 2003. 268 с.

763. Штатна відомість Українського науково-дослідного інституту тваринництва. 1942 р. // Державний архів Київської області. Ф. Р-2461. Оп. 1. Спр. 2. Арк. 1–5.

764. Штатное расписание Украинского научно-исследовательского института животноводства Наркомзема УССР. 1944 г. // ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 18. Спр. 6274. Арк. 21–22.

765. Шульга В. П. Творча спадщина професора М.А. Кравченка у системі селекційно-племінної справи в тваринництві УСРР/УРСР (30-ті – перша половина 80-х років ХХ ст.) / наук. ред. д-ра с.-г. наук, проф., акад. НААН В.А. Вергунова. Київ : ФОП Наталуха А.С., 2018. 468 с.

766. Щебетюк Н. Б. Розвиток аграрної науки України наприкінці 20-х – у 30-ті рр. ХХ ст. / НААН, ННСГБ, Ін-т аграр. науки, освіти та техніки ; наук. ред. В. А. Вергунов. Кам'янець-Подільський : ТОВ «Друкарня «Рута», 2017. 380 с.

767. Эшелоны идут на Восток: Из истории перебазирования производительных сил СССР в 1941–1942 гг. : сб. ст. и воспоминаний / Ред.кол. : Ю. А. Поляков и др.; АН СССР, Ин-т истории. Москва : Наука, 1966. 263 с.

768. Юдіна К. Є. Науково-організаційні засади в системі розвитку вітчизняної зоотехнічної науки з проблем фізіології травлення свиней у 20–80-х роках ХХ століття : монографія / ВДНЗУ «УМСА». Полтава : ТОВ «Фірма «Техсервіс», 2017. 102 с.

769. Ялмалов М. Б. Башкортостан в годы Великой Отечественной войны: некоторые вопросы историографии. *Вестник Академии наук РБ*. 2019. Т. 31. № 2 (94). С. 72–80.

770. Яценко Олександр Юхимович : біобібліограф. покажчик наук. праць за 1931 – 1997 роки / НААН, Ін-т тваринництва; уклад. В. В. Кунець, Н.В. Камишан. Харків, 2018. 26 с.

771. Яценко А. Ю., Кириченко Г. А. Лебединские швицы и методы селекционно-племенной работы с ними (по материалам перспективного плана селекционно-племенной работы в Лебединском ГПР). *Краткий отчет о научно-исследовательской работе Украинского научно-исследовательского института животноводства за 1931–1943гг.: Труды* / НКЗ УССР. УНИИ животноводства ; Отв. за вып. И. А. Даниленко. Харьков, 1944. Вып. 10. С. 31–37.

772. Яценко О. Ю. Метизація швіцями і завдання селекційно-племінної роботи з ними. *Соц. тваринництво*. 1940. № 5. С. 46–51.

773. Albrecht H, Hermann A. Die Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft im Dritten Reich (1933–1945). *Forschung im Spannungsfeld von Politik und Gesellschaft. Geschichte und Struktur der Kaiser-Wilhelm-/Max-Planck-Gesellschaft aus Anlaß ihres 75jährigen Bestehens* / Vierhaus R., vom Brocke B. (eds.). Stuttgart, 1990. S. 356–406.

774. Arnold K. J. Die Wehrmacht und die Besatzungspolitik in den besetzten Gebieten der Sowjetunion: Kriegführung und Radikalisierung im «Unternehmen Barbarossa». Berlin : : Duncker und Humblot, 2005. 579 s.

775. Autarkie und Ostexpansion : Pflanzenzucht und Agrarforschung im Nationalsozialismus / hrsg. von S. Heim. Göttingen: Wallstein 2002, 312 s.

776. Becker H. Von der Nahrungssicherung zu Kolonialträumen: Die landwirtschaftlichen Institute im Dritten Reich. *Die Universität Göttingen unter dem Nationalsozialismus.* / H. Becker (hrsg.), 1st ed. 1987. S. 630–656.

777. Benz W. Hans-Joachim Riecke, NS-Staatssekretär : vom Hungerplaner vor, zum "Welternährer" nach 1945. Berlin : wvb, Wiss. Verl., 2014. 127 s.

778. Bodenkarte der Ukraine. 1942. *Der deutsche Landwirt in der Ukraine*. 1943. Heft 8 15 April.

779. Bräuning R. Deutsche Kriegsernährungswirtschaft 1914/18 und heute. *Die BURG*. 1942. Heft 3. S. 64–80.

780. Brücher H. Die Wildrassen des Kaukasus und ihre Bedeutung für die deutsche Pflanzenzüchtung. *Der Biologe*. 1943. No. 12. S. 93–98.

781. Burleigh M. Germany turns eastwards : A study of Ostforschung in the Third Reich. New York : Cambridge Univ. Press 1988, XI, 351 s.

782. Corni G., Gies H. Brot, Butter, Kanonen. Die Ernährungswirtschaft in Deutschland unter der Diktatur Hitlers. Berlin : : De Gruyter, 1997. 644 s.

783. Corni G., Gies. H. „Blut und Boden“ : Rassenideologie und Agrarpolitik im Staat Hitlers. Idstein : Schulz-Kirchner 1994. 227 s.

784. Dafinger J. Wissenschaft im außenpolitischen Kalkül des «Dritten Reiches». Deutsch-sowjetische Wissenschaftsbeziehungen vor und nach Abschluss des Hitler-Stalin-Paktes. Berlin : Neofelis Verlag, 2014. 192 s.

785. Deichmann U. Biologen unter Hitler : Porträt einer Wissenschaft im NS-Staat. / 2nd ed. Frankfurt/Main : Fischer-Taschenbuch-Verl., 1995. 435 s.

786. Der "Generalplan Ost : Hauptlinien der nationalsozialistischen Planungs- und Vernichtungspolitik / hrsg. von M. Rössler und S. Schleiermacher. Berlin : Akad.-Verl., 1993. 378 s.

787. Deutsche Forschungsstätten im Dienste der Nahrungsfreiheit: Ein Handbuch / bearb. Hanns Pieglar. Neudamm: Neumann, 1940, 486 s.

788. Die Deutsche Forschungsgemeinschaft 1920–1970 : Forschungsförderung im Spannungsfeld von Wissenschaft und Politik / K. Orth, W. Oberkrome (Hg.) Stuttgart : Franz Steiner Verlag, 2010. 549 s.

789. Die deutsche Wirtschaftspolitik in den besetzten sowjetischen Gebieten 1941–1943 : der Abschlussbericht des Wirtschaftsstabes Ost und Aufzeichnungen eines Angehörigen des Wirtschaftskommandos Kiew. / R-D. Müller (hrsg.). Boppard/Rhein, 1991. XI, 671.

790. Enzyklopädie des Nationalsozialismus. / Benz W., Graml H., Weiß H. (Hrsg.) Stuttgart : Klett-Cotta, 1997. 991 s.

791. Fahlbusch M. Wissenschaft im Dienst der nationalsozialistischen Politik? : die "Volksdeutschen Forschungsgemeinschaften" von 1931 – 1945. Baden-Baden : Nomos-Verl.-Ges. 1999. 887 s.

792. Flachowsky S. Von der Notgemeinschaft zum Reichsforschungsrat. Wissenschaftspolitik im Kontext von Autarkie, Aufrüstung und Krieg. Stuttgart : Steiner, 2008. 545 s.

793. Flitner M. Sammler, Räuber und Gelehrte. Die politischen Interessen an pflanzengenetischen Ressourcen 1895–1995. Frankfurt/Main ; New York : Campus-Verl. 1995. 336 s.

794. Gartenbauforschung im Dienste der Kriegsernährung / Mit e. Vorw. E. Maurer. Wiesbaden : Bechtold, 1943. 296 s.

795. Gerhard G. Food and Genocide: Agrarian Politics in the Occupied Territories of the Soviet Union. *Contemporary European History*. 2009. Vol. 18. № 1. pp. 45–65.

796. Gerlach Ch. Krieg, Ernährung, Völkermord: Forschungen zur deutschen Vernichtungspolitik im Zweiten Weltkrieg. Hamburg : Hamburger Ed., 1998. 307 s.

797. Götz A., Heim S. Vordenker der Vernichtung. Auschwitz und die deutschen Pläne für eine neue europäische Ordnung. Hamburg : Hoffmann und Campe 1991. 539 s.

798. Grüttner M. Biographisches Lexikon zur nationalsozialistischen Wissenschaftspolitik. Heidelberg : Synchron, Wiss.-Verl. der Autoren, 2004, 212 s.

799. Hachtmann R. Wissenschaftsmanagement im Dritten Reich. Geschichte der Generalverwaltung der Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft. Bd. 1–2, Göttingen: Wallstein Verlag, 2007. 1397 s.

800. Häusler H. Eine Sondereinheit zur militärgeografischen Beurteilung des Geländes. Weltkrieg. *MILGEO: Schriftenreihe des Militärischen Geowesens, Bundesministerium für Landesverteidigung*, Vienna. 2007. No 21. S. 1–209.

801. Heim S. Plant Breeding and Agrarian Research in Kaiserwilhelm-Institutes 1933–1945 : Calories, Caoutchouc, Careers [Dordrecht] : Springer, 2008. 300 p.

802. Heim S. Die reine Luft der wissenschaftlichen Forschung : zum Selbstverständnis der Wissenschaftler der Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft / [Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften e.V., Präsidentenkommission "Geschichte der Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft im Nationalsozialismus"]. Berlin : Forschungsprogramm Geschichte der Kaiser-Wilhelm-Ges. im Nationalsozialismus, 2002, 49 s.

803. Heim S. Expansion policy and the role of agricultural research in Nazi Germany. *Minerva*. 2006. Vol. 44. # 3. P. 267–284.

804. Heim S. Kalorien, Kautschuk, Karrieren. Pflanzenzüchtung und landwirtschaftliche Forschung in Kaiser-Wilhelm-Instituten 1933 bis 1945. Göttingen : Wallstein-Verlag, 2003. 280 s.

805. Heim S. Research for autarky: the contribution of scientists to Nazi rule in Germany Berlin : Präsidentenkomm. "Geschichte der Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft im Nationalsozialismus", 2001. 30 s.

806. Henning E., Kazemi M. Handbuch zur Institutsgeschichte der Kaiser-Wilhelm-/Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften 1911 - 2011 : Daten und Quellen / Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften Berlin : Archiv der Max-Planck-Gesellschaft, 2016, 1080 s.

807. Karter M. Das "Ahnenerbe" der SS 1935–1945. Ein Beitrag zur Kulturpolitik des Dritten Reiches. München : Oldenbourg, 1998. 529 s.

808. Klemm V. Agrarwissenschaften im "Dritten Reich". Agrarwissenschaften in Deutschland : Geschichte – Tradition ; von den Anfängen bis 1945. Berlin : St. Katharinen : Scripta-Mercaturae-Verl. 1992. S. 325–350.

809. Klippel O. Bodenzerstörende Vorgänge im galizisch-westukrainischen Schwarzerdegebiet. *Die Burg*. 1943, Heft 7. S. 235-264; Heft 8. S. 271–275.

810. Korzun O. Peculiarities of State Regulation of Scientific Researches in the Ukrainian Soviet Socialist Republic During the Period of Reconstruction (1943–1945). *Modern problems of history of science and biographical study* : collective monograph /

R. Bey, S. Hordenko, N. Kovalenko, O. Korzun, N. Kotsur, V. Melnyk, V. Orekhivskyi, V. Vergunov. Lviv-Toruń : Liha-Pres, 2019. C. 65–91.

811. Köster W. Die Rede über den „Raum“. Zur semantischen Karriere eines deutschen Konzepts. Heidelberg : : Synchron, Wiss.-Verl. der Autoren, 2002. 258 s.

812. Kriesche A. F. Die Forstliche Treuhandverwaltung im Generalgouvernement, Skizze zu der Struktur der von ihr verwalteten Forstbetriebe im Distrikt Krakau. *Die BURG*. 1942. Heft 6. S. 197–208.

813. Laatsch W. Gustav Krauß zum Gedenken. *Forstwissenschaftliches Centralblatt*. 1968. Jg. 87. S. 315–316.

814. Lehmann J. Herbert Backe – Technokrat und Agrarideologe. *Die braune Elite. 22 biographische Skizzen* / hrsg. von R. Smelser. Darmstadt : Wiss. Buchges., 1990. S. 1–12.

815. Litteris et artibus czyli dzieje gmachów politechniki. *Gazeta Lwowska*. 1943. 12 lip (№ 160). S. 4.

816. Longerich P. Der ungeschriebene Befehl. Hitler und der Weg zur „Endlösung“. München ; Zürich : Piper 2001. 239 s.

817. Macrakis K. Surviving the Swastika. Scientific Research in Nazi Germany, New York 1993, 280 p.

818. Mertens L. *"Nur politisch Würdige"*. Die DFG-Forschungsförderung im Dritten Reich 1933–1937. Berlin : Akad.-Verl. 2004, 414 s.

819. Münkler D. Nationalsozialistische Agrarpolitik und Bauernalltag. Campus Fachbuch, Frankfurt/Main ; New York : Campus-Verl. 1996, 524 s.

820. Nachrichten aus dem Institut. *Deutsche Forschung im Osten, Mitteilungen des Instituts für Deutsche Ostarbeit Krakau*. 2 Jahrgang, Heft 8, Dezember 1942. S. 331–332.

821. Neliba G. Staatssekretär Paul Körner – Görings Gehilfe in der Rüstungs- und Kriegswirtschaft. *Staatssekretäre des NS-Regimes. Ausgewählte Aufsätze*. Berlin : Duncker und Humblot, 2005. S. 57.

822. Oberkrome W. Ordnung und Autarkie: die Geschichte der deutschen Landbauforschung, Agrarökonomie und ländlichen Sozialwissenschaft im Spiegel von Forschungsdienst und DFG (1920–1970). Stuttgart : Franz Steiner Verlag, 2009. 370 s.

823. Piper E. Alfred Rosenberg. Hitlers Chefideologe, München : Blessing 2005, 830, [24] s.

824. Rosenstiel K. von „Die Organisation der landwirtschaftlichen Forschung in den besetzten Ostgebieten“. *Landbauforschung im Osten. Organ der Zentrale für Ostforschung in Verbindung mit dem Forschungsdienst*. 1944. No. 1. P. 5–8.

825. Rössler M. "Wissenschaft und Lebensraum", geographische Ostforschung im Nationalsozialismus : ein Beitrag zur Disziplingeschichte der Geographie. Berlin ; Hamburg : Reimer 1990, 288 s.

826. Rössler M. Konrad Meyer und der "Generalplan Ost" in der Beurteilung der Nürnberger Prozesse. *Der "Generalplan Ost : Hauptlinien der nationalsozialistischen Planungs- und Vernichtungspolitik* / hrsg. von M. Rössler, S.Schleiermacher. Berlin : Akad.-Verl., 1993. S. 356–367.

827. Runderlaß über Einrichtungen auf dem Gebiet des Acker- und Pflanzenbaues. 19. 08. 42. *Das Recht der besetzten Ostgebiete - Estland, Lettland, Litauen, Weißruthenien und Ukraine : Sammlung der Verordnungen, Erlasse und sonstigen Vorschriften über Verwaltung, Rechtspflege, Wirtschaft, Finanzwesen und Verkehr mit Erläuterungen der Referenten* / hrsg. von Alfred Meyer München : Beck, 1943. S. 33–36.

828. Sachse C., Massin B. Biowissenschaftliche Forschung an Kaiser-Wilhelm-Instituten und die Verbrechen des NS-Regimes: Informationen über den gegenwärtigen Wissensstand / [Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften e.V., Präsidentenkommission "Geschichte der Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft im Nationalsozialismus"]. Berlin : Forschungsprogramm Geschichte der Kaiser-Wilhelm-Ges. im Nationalsozialismus, 2000. 55 s.

829. Schnitzler S. Soziologie im Nationalsozialismus zwischen Wissenschaft und Politik : Elisabeth Pfeil und das "Archiv für Bevölkerungswissenschaft und Bevölkerungspolitik". Wiesbaden : Springer VS, 2012, 504 s.

830. Shearer D. Industry, State and Society in Stalin's Russia. 1926–1934. Ithaca; New York; London, 1996. 263 p.

831. Strebel B., Wagyer J-Ch. Zwangsarbeit für Forschungseinrichtungen der Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft : 1939 - 1945 ; ein Überblick. / Bernhard Strebel ; Jens-Christian Wagner. / C. Sachse (Hrsg.). Berlin : Forschungsprogramm "Geschichte der Kaiser-Wilhelm-Ges. im Nationalsozialismus" 2003. 85 s.

832. The Kaiser Wilhelm Society under national socialism / Heim. S. (hrsg.) New York : Cambridge Univ. Press: 2009, XXIV, 477 s.

833. Tooze J. A. Ökonomie der Zerstörung : die Geschichte der Wirtschaft im Nationalsozialismus. München : Pantheon, 2008. 926, XVI s.

834. Tornow W. Die Entwicklungslinien der landwirtschaftlichen Forschung in Deutschland : Unter bes. Berücks. ihrer institutionellen Formen. Münster : : Landwirtschaftsverl., 1955. XVII, 316 s.

835. Wissenschaft – Planung – Vertreibung. Neuordnungskonzepte und Umsiedlungspolitik im 20. Jahrhundert. / I. Heinemann, P. Wagner (Hrsg.); Stuttgart: Steiner 2006, 222 s.

836. Wolnik G. Institut für deutsche Ostarbeit. Handbuch der völkischen Wissenschaften / Hrsg. I. Haar, M. Fahlbusch, M. Berg. München : Saur, 2008. 846 s.

837. Zellhuber A. "Unsere Verwaltung treibt einer Katastrophe zu ..." : das Reichsministerium für die besetzten Ostgebiete und die deutsche Besatzungsherrschaft in der Sowjetunion 1941 – 1945. München : Vögel, 2006. IX, 414 s.

ДОДАТКИ

ДОДАТОК А

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Індивідуальна монографія

1. Корзун О. В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни : монографія; наук. ред. В. А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. 440 с. (історико-біографічна серія «Аграрна наука України в особах, документах, бібліографії» ; кн. 113.).

Рецензії:

Бородай І. С. Рецензій на монографію : Корзун О. В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни (1939–1945) / НААН, ННСГБ, Ін-т історії аграр. науки, освіти та техніки ; наук. ред. В. А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. 440 с. (Іст.-бібліогр. Сер. «Аграрна наук України в собах, документах, бібліографії»; кн. 113). *Історія науки і біографістика*. 2019. № 3. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/INB_Title_2019_3_17. (дата звернення: 10.03.2020).

Щебетюк Н. Б. Українське аграрне дослідництво: невідомі сторінки Другої світової війни. *Вісник аграрної історії*. 2019. Вип. 29–30. С. 279–280.

*Стаття у колективній монографії у видавництві категорії С**за класифікацією SENSE*

2. Korzun O. Peculiarities of State Regulation of Scientific Researches in the Ukrainian Soviet Socialist Republic During the Period of Reconstruction (1943–1945). *Modern problems of history of science and biographical study* : collective monograph / R. Bey, S. Hordenko, N. Kovalenko, O. Korzun, N. Kotsur, V. Melnyk, V. Orekhivskyi, V. Vergunov. Lviv-Toruń : Liha-Pres, 2019. С. 65–91. (*особистий внесок автора: підготовка розділу монографії: Особливості державного регулювання наукових досліджень в УРСР у відбудовний період (1943–1945 рр.)*)

Статті у наукових фахових виданнях України

3. Корзун О. В. Наукове забезпечення сільського господарства УРСР в роки Другої світової війни: загальний огляд історіографії. *Наукові записки*

Вінницького державного педагогічного у-ту ім. М. Коцюбинського. 2014. Вип. 22. Серія : Історія. С. 252–255.

4. Корзун О. В. Особливості наукового забезпечення сільського господарства УРСР в роки Другої світової війни. *Історичні записки*. 2013. Вип. 39. С. 82–90.

5. Корзун О. В. Особливості евакуації сільськогосподарських науково-дослідних установ та їх діяльність в роки Другої світової війни. *Часопис української історії*. 2014. Вип. 30. С. 144–150.

6. Корзун О. В. Науково-дослідні сільськогосподарські установи України в період окупації під час Другої світової війни: загальний огляд проблеми. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного у-ту ім. М. Коцюбинського*. 2015. Вип. 23. Серія : Історія. С. 96–102.

7. Корзун О. В. Особливості розвитку сільськогосподарської дослідної справи в УРСР у роки Другої світової війни. *Історія науки і техніки*. 2018. Т. 8. Вип. 2(13). С. 489–499.

8. Корзун О. В. Основні напрями діяльності Українського науково-дослідного інституту соціалістичного землеробства упродовж 1941–1945 рр. *Історія науки і біографістика*. 2018. № 4. URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2018-4/10.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).

9. Корзун О. В. Діяльність Українського науково-дослідного інституту агролісомеліорації і лісового господарства у роки Другої світової війни. *Вісник аграрної історії*. 2018. Вип. 25–26. С. 266–275.

10. Корзун О. В. Вивчення німецькими вченими сільськогосподарського потенціалу українських земель в роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 141 (2). Ч. 1. Історичні науки. С. 75–80.

11. Корзун О. В. Український науково-дослідний інститут землеробства під час німецької окупації в роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 143 (4). Ч. 1. Історичні науки. С. 43–48.

12. Корзун О. В. Діяльність Національного наукового центру «Інститут виноградарства і виноробства імені В.Є. Таїрова» НААН у роки німецько-

радянської війни. *Історія науки і біографістика*. 2019. № 1. URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2019-1/09.pdf> (дата звернення: 30.08.2019).

13. Корзун О. В. Організація сільськогосподарської дослідної справи на території Райхскомісаріату «Україна». *Часопис української історії*. 2019. Вип. 40. С. 112–120.

14. Корзун О. В. Наукові дослідження Всесоюзного науково-дослідного інституту цукрової промисловості у роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 144 (5). Ч. 1. Історичні науки. С. 57–62.

15. Корзун О. В. Особливості наукових досліджень Українського науково-дослідного інституту гідротехніки і меліорації у роки Другої світової війни. *Гілея*. 2019. Вип. 145 (6). С. 66–70.

16. Корзун О. В. Діяльність Науково-дослідного Центру Півдня України як координатора сільськогосподарської дослідної справи південно-українських земель в роки німецької окупації 1941–1944 рр. *Історія науки і біографістика*. 2019. № 2. URL: <http://inb.dnsgb.com.ua/2019-1/09.pdf> (дата звернення: 30.10.2019).

17. Корзун О. В. Особливості досліджень малопоширених сільськогосподарських культур у науково-дослідних установах УРСР упродовж 1941–1945 рр. *Вісник аграрної історії*. 2019. Вип. 27–28. С. 255–264.

18. Корзун О. В. Наукова діяльність вчених селекційно-дослідних установ УРСР упродовж 1941–1945 рр. *Гілея*. 2019. Вип. 146 (7). С. 62–66.

19. Корзун О. В. Сільськогосподарська дослідна справа в УРСР напередодні вступу Радянського Союзу у Другу світову війну: організаційний аспект. *Гілея*: 2019. Вип. 150 (11). Ч. 1. Історичні науки. С. 149–153.

20. Корзун О. В. Організація гідробіологічної науково-дослідної роботи на території рейхскомісаріату «Україна» в період німецької окупації (1941–1943 рр.). *Гілея*. 2019. Вип. 151 (12). Ч. 1. Історичні науки. С. 58–63.

21. Корзун О. В. Науково-організаційна діяльність координаційних центрів сільськогосподарської дослідної справи Райхскомісаріату «Україна». *Питання історії науки і техніки*. 2019. Вип. 4. С. 34–39.

22. Корзун О. В. Діяльність німецьких вчених-аграріїв на території українських земель під час Другої світової війни. *Вісник аграрної історії*. 2019. Вип. 29–30. С. 258–264.

Статті у зарубіжних виданнях

23. Корзун Е. В. Сотрудничество сельскохозяйственных научно-исследовательских учреждений УССР и РСФСР в эвакуации в период Великой Отечественной войны. *Российско-украинские связи в истории естествознания и техники*. 2014. Вып. 2. С. 256–265.

24. Корзун О. В. Наукові здобутки вчених Українського науково-дослідного інституту механізації та електрифікації сільського господарства у роки Другої світової війни. *Virtus: scientificJournal*. 2019. № 30 (January). Р. 212–215.

25. Корзун О. В. Політика Німеччини часів Третього Рейху щодо вивчення сільськогосподарського потенціалу українських земель. *Virtus: scientificJournal*. 2019. № 31 (February). Р. 213–218.

26. Корзун О. В. Науково-дослідна робота з плодівництва у роки німецької окупації та відбудови в УРСР. *Virtus: scientificJournal*. 2019. № 33 (April). Р. 176–180.

Опубліковані праці апробаційного характеру

27. Корзун О. В. Політика окупаційної влади щодо сільськогосподарських науково-дослідних установ. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали VIII Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та спеціалістів, присвяченої 150-річчю з дня народження академіка В. І. Вернадського, 21 травня 2013 р.* Київ. С. 66–69.

28. Корзун О. В. Діяльність Академії наук УРСР для потреб сільського господарства в евакуації в період Великої Вітчизняної війни. *Актуальні питання історії науки і техніки : матеріали 12-ї Всеукраїнської науково-практичної конференції, 3-5 жовтня 2013 р.* Конотоп. С. 167–169.

29. Корзун О. В. Вивчення ґрунтів України під час німецької окупації в роки 2 світової війни. *Матеріали Міжнародного науково-практичного семінару, присвяченого 130-річчю виходу книги професора В. В. Докучаєва «Російський*

чернозем», і появи сільськогосподарської дослідної справи як галузі знань, 10 груд. 2013 р. Київ. С. 226–228.

30. Корзун О. В. Періодична преса окупаційного періоду як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в роки Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали IX Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та спеціалістів, 22 травня 2014 р. Київ. С. 70–71.*

31. Корзун О. В. Науково-дослідні інституції для потреб тваринництва під час евакуаційної кампанії 1941-1942 рр. *Зоотехнічна наука: історія, проблеми, перспективи : матеріали IV міжнародної науково-практичної конференції, 21-23 травня 2014 р. Кам'янець-Подільський С. 22–24.*

32. Корзун О. В. Війна і наука: криза чи прорив? Сільськогосподарська дослідна справа в Україні під час Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали X Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та спеціалістів, присвяч. 150-річчю з часу заснування Полтавського т-ва сіл. госп-ва, 28 травня 2014 р., Київ. С. 122–124.*

33. Корзун О. В. Український інститут цукрової промисловості під час окупації (1941–1943). *Професор В. О. Поггенполь – учений, метеоролог, фенолог, кліматолог, викладач, інспектор Уманського училища землеробства і садівництва : матеріали круглого столу, 18 вересня 2014 р. Умань. С. 95–97.*

34. Корзун О. В. Діяльність Оперативного штабу Розенберга щодо вивчення сільськогосподарської дослідної справи в Україні. *В. І. Сазанов – розбудовник вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи та громадянин : матеріали круглого столу, 28 листопада 2014 р. м. Полтава, 2014. С. 56–58.*

35. Корзун О. В. Архіви Оперативного Штабу Розенберга як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в Україні. *Наука України як фактор національної безпеки: матеріали двадцятої Всеукр. наукової конф. молодих істориків науки, техніки і освіти та спеціалістів, 17 квітня 2015 р. Київ, 2015. С. 87–90.*

36. Корзун Е. В. Сельскохозяйственное опытное дело в Украине в годы Второй мировой войны. *Наука и техника: вопросы истории и теории : материалы XXXVI международной конференции «Советская наука и техника в годы Великой Отечественной войны». 21-24 апреля 2015 г.* Санкт-Петербург. С. 243–244.

37. Корзун О. В. Сільськогосподарська дослідна справа в Західній Україні (1939-1941). *Каразінські читання (історичні науки) : Тези доповідей 68-ї міжнародної наукової конференції, 24 квітня 2015 р.* Харків, 2015. С. 174–175.

38. Корзун О. В. Повсякденність Другої світової війни очима вчених-аграріїв. *Історія радянської повсякденності: на перехресті джерел : збірник матеріалів Всеукраїнського науково-теоретичного семінару, 14-15 травня 2015 р.* Вінниця. С. 80–87.

39. Корзун О. В. Жіноче обличчя української сільськогосподарської дослідної справи років Другої світової війни. *Війни і збройні конфлікти у Східній Європі в XX – на початку XXI століть: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, 22 травня 2015 р.* Житомир. С. 107–109.

40. Корзун О. В. Документи особового походження як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в Україні в роки Другої світової війни. *Україна в період Другої світової війни: відомі та невідомі сторінки історії: матеріали регіонального круглого столу, 25 червня 2015 р.* Кривий Ріг. С. 47–51.

41. Корзун О. В. Документи Музею-Архіву переходової доби як джерело вивчення історії сільськогосподарської дослідної справи в роки Другої світової війни. *Актуальні питання історії науки і техніки: матеріали 14-ої Всеукраїнської наукової конференції, 8–10 жовтня 2015 р.* Львів. С. 215–217.

42. Корзун О. В. Наукові завдання сільськогосподарських дослідних установ в умовах військового часу (період Другої світової війни). *IV Міждисциплінарні гуманітарні читання: тези доповідей міжнародної науково-практичної конференції, 28 жовтня 2015 р., Київ.* С. 56–59.

43. Корзун О. В. Зміни вітчизняного аграрного наукового співтовариства в умовах Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали XII Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та*

спеціалістів, присвяч. 100-річчю від дня створення Національної наукової сільськогосподарської бібліотеки НААН України, 19 травня 2017 р. Київ. С. 107–109.

44. Корзун О. В. Зміни організаційної структури сільськогосподарської дослідної справи напередодні Другої світової війни. *Життя «по-радянськи»: проблеми вивчення та інтерпретації: збірник матеріалів IV Всеукраїнського науково-теоретичного семінару, 27-28 квітня 2018 р. Вінниця. С. 226–233.*

45. Корзун О. В. Система захисту рослин періоду окупації в роки II світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали XIII Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та спеціалістів, присвяченої 100-річчю від часу утворення у складі Міністерства земельних справ комітетів – вченого і сільськогосподарської освіти (нині – НААН), 18 травня 2018 р. Київ. С. 84–86.*

46. Корзун О. В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : збірка матеріалів XIII Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих учених та спеціалістів, присвяченої 100-річчю від часу утворення у складі Міністерства земельних справ комітетів – вченого і с.-г. освіти (нині – НААН), 18 травня 2018 р. Київ. С. 23–28.*

47. Корзун О. В. Діяльність Української дослідної станції бавовництва в період німецької окупації 1941-1944 рр. *Інноваційні розробки в сільськогосподарській галузі – наукові пошуки молоді: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції молодих учених, 16 травня 2019 р. Херсон. С. 83–86.*

48. Корзун О. В. Науково-дослідна діяльність Носівської дослідної селекційної станції в роки німецької окупації часів Другої світової війни. *Історія освіти, науки і техніки в Україні : матеріали XIV Всеукраїнської конференції молодих вчених та спеціалістів, присвяченої ювілейним датам від дня народження видатних українських вчених в галузі аграрних наук – основоположників сільськогосподарської дослідної справи в Україні за науковими*

напрямами, професорів – Богданова С.М., Шиндлера К.Г., чл.-кор. АН УРСР
Тюленєва М.О., 17 травня 2019 р. Київ. С. 123–127.

*Опубліковані праці, які додатково відображають
наукові результати дисертації:*

49. Сільське господарство УРСР та його наукове забезпечення у 1940–1946 роках : зб. док. і матеріалів / НААН, ДНСГБ, ЦДАВО України; Уклад. : М. В. Присяжнюк, В. А. Вергунов, О. О. Черниш, В. І. Кучер, А. С. Білоцерківська, Н. П. Коваленко, Н. В. Маковська, О. В. Корзун ; Під заг. ред. М. В. Присяжнюка ; Наук. ред. В. А. Вергунов. Київ : Нілан-ЛТД, 2012. 756 с. (Історико-бібліографічна серія «Аграрна наука України в особах, документах, бібліографії». Кн. 62). (особистий внесок автора: підбір та наукове опрацювання частини архівних документів, підготовка вступної статті до збірника).

ДОДАТОК Б

Мережа науково-дослідних інститутів і дослідних станцій системи Наркомзему УСРР на 1935 р. :

1. Український науково-дослідний інституту економіки сільського господарства (м. Харків) – на базі Харківського інституту колгоспного будівництва, Харківського радгоспного інституту і Київської філії Харківського колгоспного інституту.

2. Український науково-дослідний інституту соціалістичного землеробства – на базі Українського інституту рослинництва, Українського інституту захисту рослин і Українського інституту добрива й ґрунтознавства, з розміщенням його: в частині Інституту ґрунтознавства і добрив у м. Києві і рослинництва – в м. Харкові.

3. Український науково-дослідний інституту зернового господарства (м. Дніпропетровськ) з дослідними полями:

а) Синельниківське;

б) Єрастівське.

4. Український науково-дослідний інститут механізації сільського господарства (м. Харків) з Якимівською дослідною станцією машиновипробування, машинно-випробувальна станція для лісостепу при Київській (Миронівській) обласній дослідній станції (започатковувалась).

5. Український науково-дослідний інститут гідротехніки й меліорації (м. Одеса) з Брілівською науково-дослідною станцією зрошення (передавалась з Гідропроводу у відання Наркомзему УСРР).

6. Український науково-дослідний інститут лісового господарства й агролісомеліорації (м. Харків) з дослідними станціями:

а) Маріупольська;

б) Цурюпинська;

в) Красно-Тростянецька.

7. Український науково-дослідний інститут плодоягідного господарства (м. Київ) з дослідними станціями:

а) Мелітопольська;

б) Мліївська;

8. Український науково-дослідний інститут виноградарства (м. Одеса).

9. Поліська науково-дослідна станція по агротехніці і селекції картоплі й зернових культур Полісся (ст. Ірша).

10. Український науково-дослідний інститут тваринництва на базі Південного інституту молочного господарства (м. Харків) і Інституту кормів (м. Полтава) – обслуговувались Харківська, Донецька, Дніпропетровська, Одеська області.

11. Український науково-дослідний інститут експериментальної ветеринарії.

12. Київська дослідна станція по тваринництву (м. Біла Церква) – обслуговування Київської, Вінницької і Чернігівської областей.

13. Птахівнича дослідна станція (м. Кам'янець-Подільськ) з передачею цієї станції радгоспу ім. Чубаря.

14. Вінницька обласна дослідна станція по тваринництву на базі Вінницької птахівничої дослідної станції (організовувалась)

15. Чернігівська обласна дослідна станція по тваринництву на базі Чернігівського пункту Київської дослідної станції тваринництва (організовувалась).

16. Українська науково-дослідна станція по бджільництву.

17. Входили у систему НКЗ УРСР, але фінансувались бюджетом Головного бурякового управління Наркомзему СРСР.:

- Київська обласна дослідна станція бурякового і зернового рільництва з відділом городництва (на базі Миронівської дослідної станції);

- Чернігівська обласна дослідна станція бурякового і зернового рільництва з відділом городництва (на базі Носівської дослідної станції);

- Вінницька (Немерчанська) обласна дослідна станція бурякового і зернового рільництва з відділом городництва;

- Харківська обласна дослідна станція бурякового і зернового рільництва з відділом городництва, з передачею в відання Харківської обласної станції Полтавського дослідного поля по вивченню культури картоплі з насіння.

18. Входили у систему НКЗ УСРР, але фінансувались обласним бюджетом:

- Одеська обласна дослідна станція по рільництву з відділами бурякового рільництва і городництва (на базі Одеської кукурудзяно-зернової дослідної станції), у віданні Одеського облЗУ.

- Донецька обласна дослідна станція по рільництву з відділом городництва (на базі Артемівської дослідної станції зернових культур), у віданні Донецького облЗУ.

21. Молдавська обласна дослідна станція рільництва з відділом тваринництва (на базі Молдавської кукурудзяно-сорової дослідної станції).

22. Тираспольська меліоративна плодooвочева дослідна станція (м. Тирасполь).

Цит. : Постанова РНК УСРР і ЦК КП(б)У «Про стан і завдання науково-дослідної роботи в сільському господарстві» від 29 вересня 1935 р. Вісті ЦВК УСРР. 1935. №227 (4514) (2 жовт.). С. 1.

ДОДАТОК В

Мережа науково-дослідних установ Наркомзему харчової промисловості СРСР на 1935 р.

Всесоюзний інститут цукрової промисловості (Київ,)

Дослідно-селекційні станції:

УРСР:

Білоцерківська

Верхняцька

Веселоподільська

Іванівська

Уладово-Люлинецька

РРФСР:

Льговська

Рамонська

Первомайська

Бійська

БРСР: Ганусовська

Киргизька РСР

Киргиська

Селекційні пункти (УРСР):

Ялтушківський

Уманський

Цит. за: Корзун О.В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни : монографія; наук. ред. В.А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. С. 405.

ДОДАТОК Г

Табл. Б.1. Державний бюджет мережі науково-дослідних установ НКЗ УРСР (по групам н.-д. установ):

Група	Тис. крб.		
	На 1.1.1941 р.	На 1.VIII.1944 р.	% від 1941 р.
а) по групі рільництва	6 648	3 390	51,0
б) по групі плодоовочівництва	3 482	1 965	56,5
в) по групі тваринництва	2 384	1 735	72,3
г) по групі механізації	2 216	1 020	46,0
д) по групі с. х. меліорації	2 080	865	41,1
е) по групі Ц. Н. с.-г. бібліотеки	213	135	63,4
ж) РАЗОМ по всій мережі	17 023	9 110	53,5

Цит за: ЦДАВО України, ф. 27, оп. 17, спр. 40, арк. 363–370

ДОДАТОК Д

**Матеріально-технічна база мережі науково-дослідних установ системи
НКЗ УРСР:**

Засоби	1.1.1941 р.	1.VIII.1944 р.
Різних двигунів і моторів	69	5
Комбайнів	21	2
Сіялок різних	382	21
Культиваторів різних	310	112
Зерноочисних установок	18	-
Сортувальниць	269	17
Плугів різних	283	90
Земельної площі, га	43 000	41 104
Елеваторів-зерноскладів, тис. м ³	89	11
Овоческладів, тис. м ³	40	4
Лабораторного обладнання, тис. крб.	23	6
Коней робочих та молодняка	2 382	551
Волів та биків	364	26
Корів та молодняка рогатої худоби	3 030	-
Овець	4 350	-

Цит за: ЦДАВО України, ф. 27, оп. 17, спр. 40, арк. 363–370.

ДОДАТОК Е

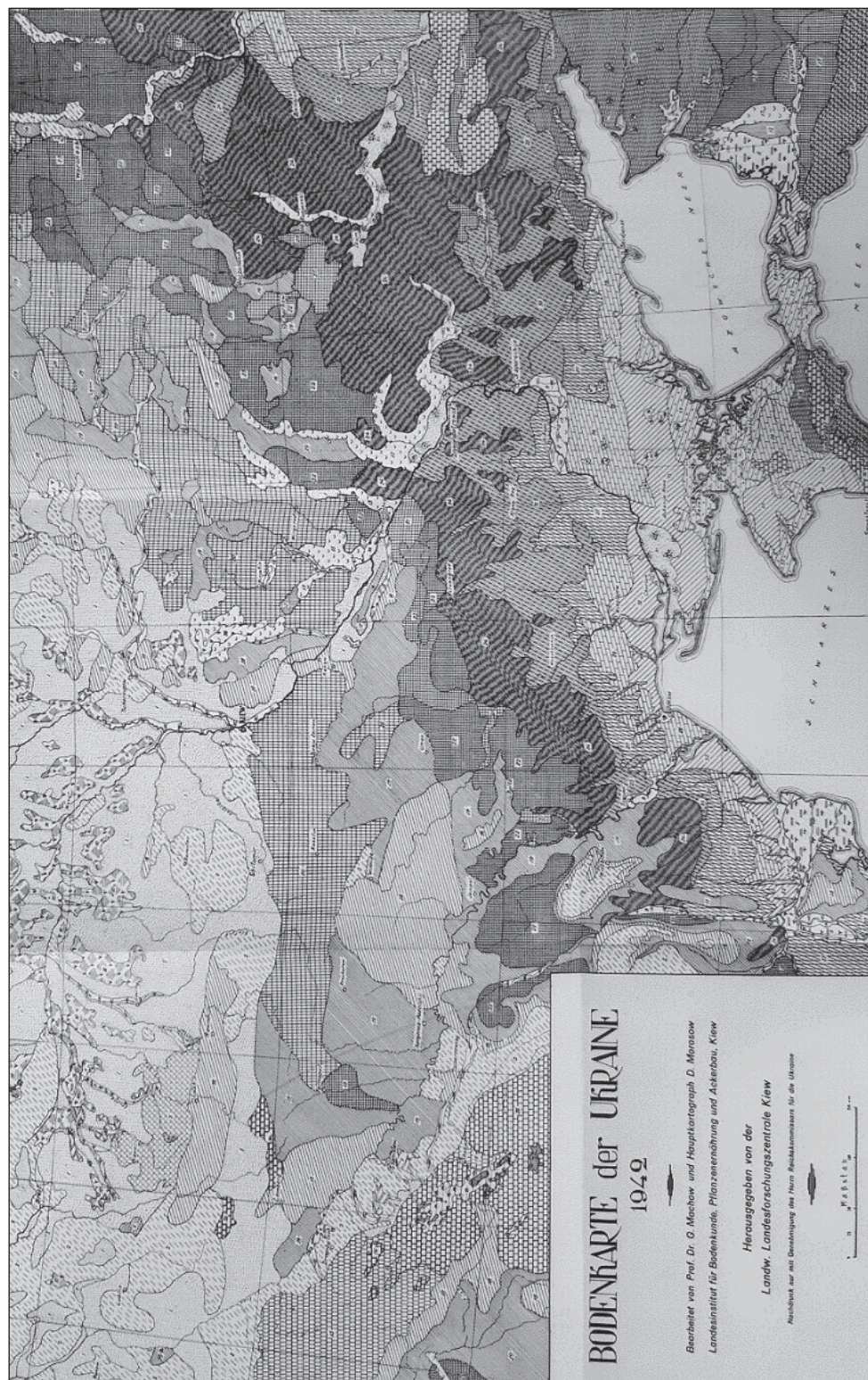
Карта-схема перебазування українських сільськогосподарських науково-дослідних та освітніх установ під час Другої світової війни

Цит. за: Корзун О.В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни : монографія; наук. ред. В.А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. С. 407.

ДОДАТОКИ

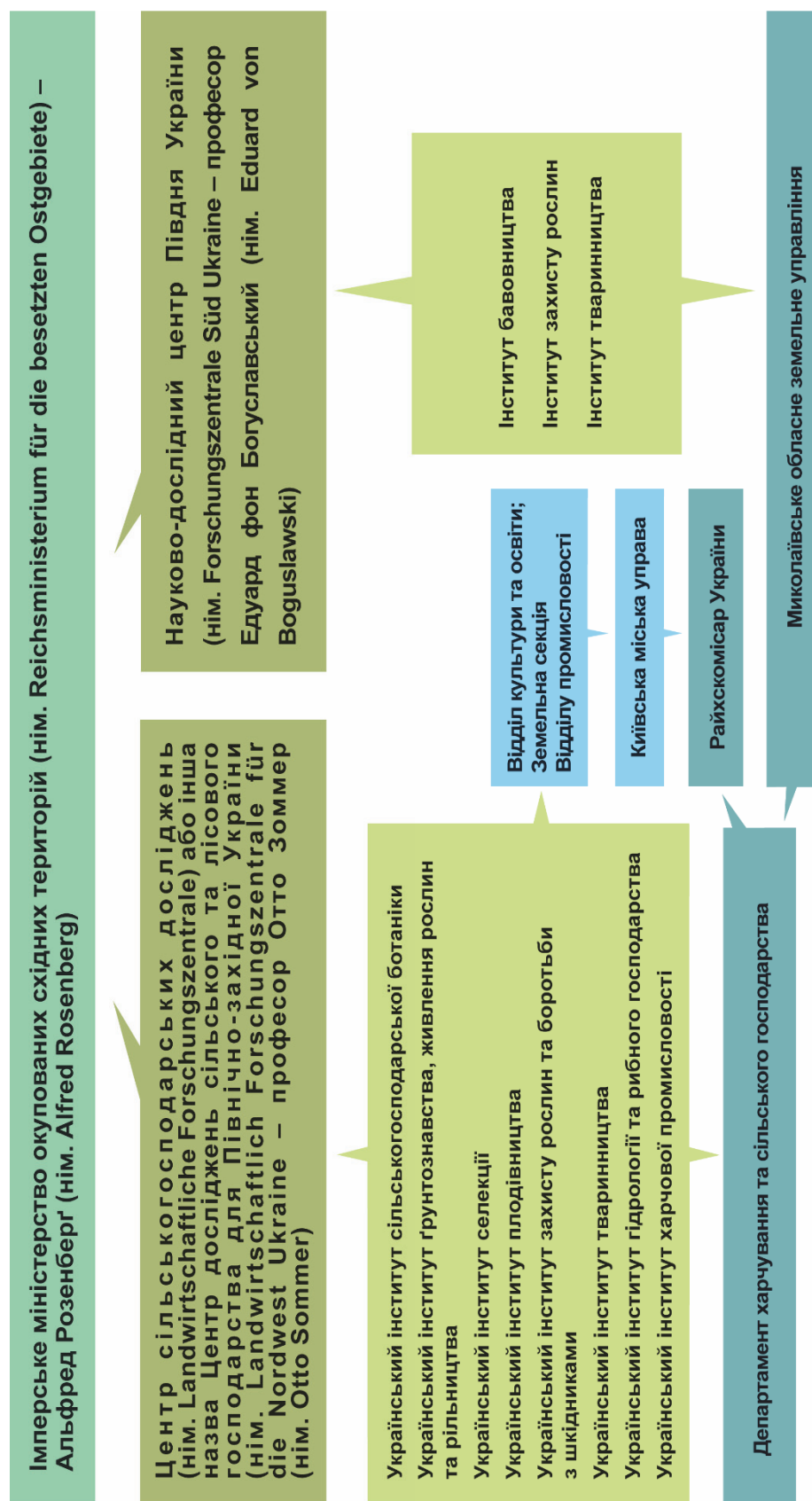
Грунтова карта України. 1942. За ред. проф. д-ра Г. Махова та гол. картографа Д. Морозова / Крайовий інститут ґрунтознавства, живлення рослин та різниництва (Київ); Крайовий дослідницький центр. (1:150000)

Цит за: ЦДАВО України. Ф. 3206. Оп. 4. Спр. 22. 3 арк.; *BArch Berlin. R 94/22, Bl. 12.*

ДОДАТОК К

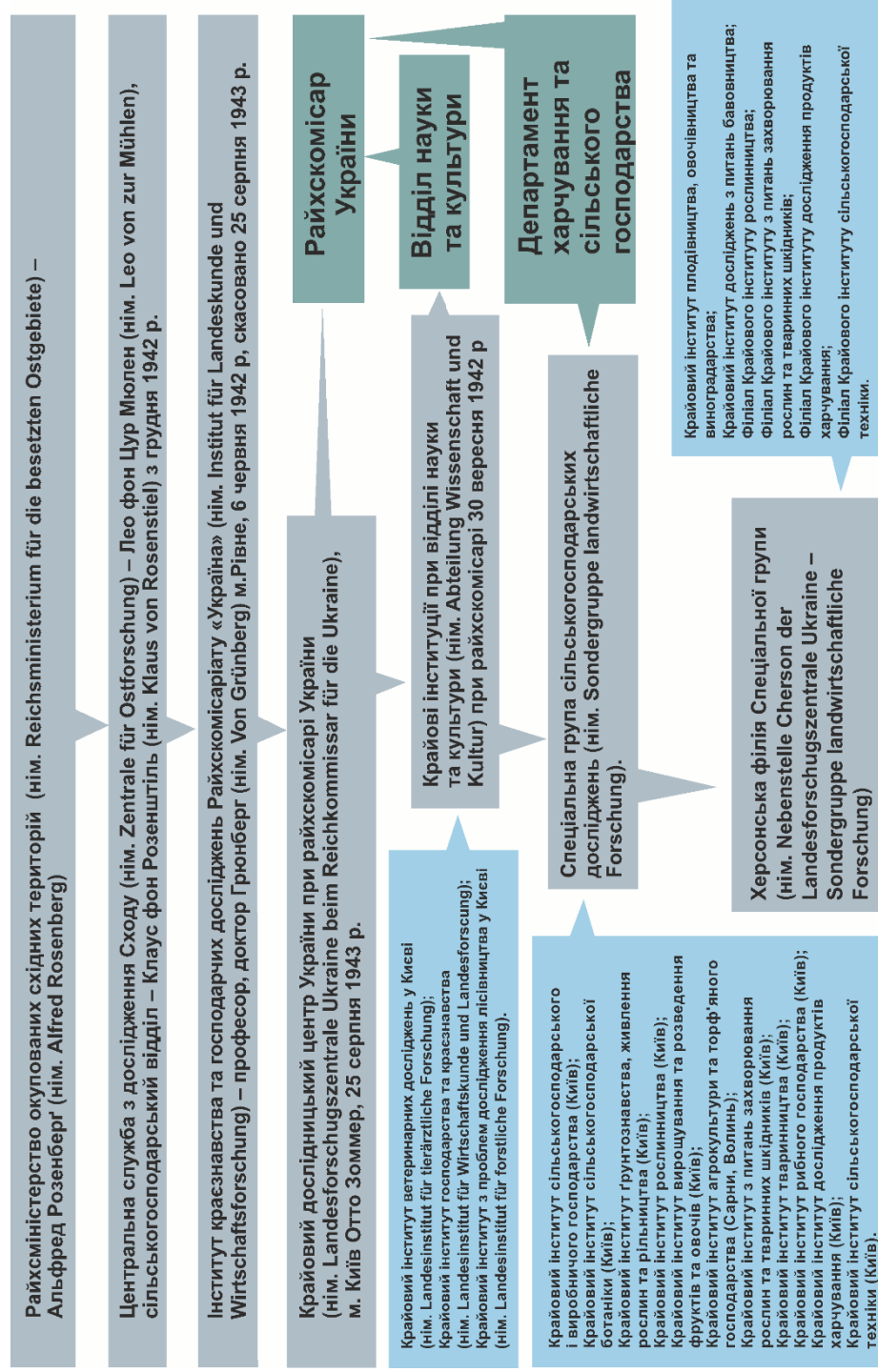
Схема управління сільськогосподарськими науковими дослідженнями на території Райхскомісаріату Україна (до червня 1942 р)

Авторська розробка

ДОДАТОК Л

Кінцевий варіант моделі управління сільськогосподарською дослідною справою на теренах Райхскомісаріату Україна

Цит. за: Корзун О.В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни : монографія; наук. ред. В.А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. С. 411.

ДОДАТОК М

Перелік науково-дослідних установ для потреб сільського господарства *Крайового дослідницького центру України при райхскомісарі України* (нім. *Landesforschungszentrale Ukraine beim Reichkommissar für die Ukraine*), згідно із підписаним наказом райхскомісара України Е. Коха від 25 серпня 1943 р.

Загальна група:

- Крайовий інститут ветеринарних досліджень у Києві (нім. Landesinstitut für tierärztliche Forschung),
- Крайовий інститут господарства та краєзнавства (нім. Landesinstitut für Wirtschaftskunde und Landesforschung),
- Крайовий інститут з проблем дослідження лісівництва у Києві (нім. Landesinstitut für forstliche Forschung).

Спеціальна група сільськогосподарських досліджень (нім. Sondergruppe landwirtschaftliche Forschung):

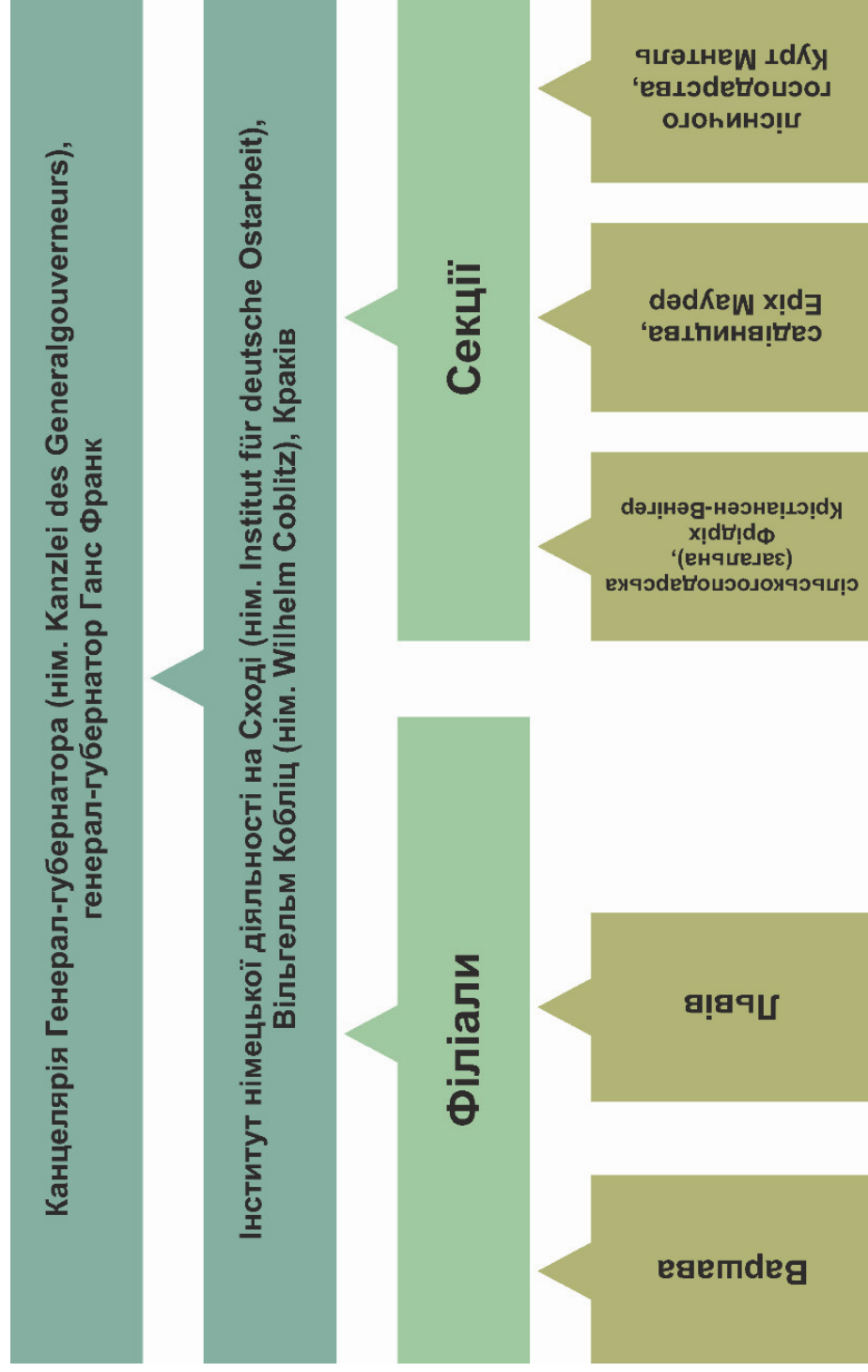
- Крайовий інститут сільськогосподарського і виробничого господарства (Київ) (нім. Landesinstitut für Agrar-und Betriebswirtschaft)
- Крайовий інститут сільськогосподарської ботаніки (Київ) (нім. Landesinstitut für landwirtschaftliche Botanik);
- Крайовий інститут ґрунтознавства, живлення рослин та рільництва (Київ) (нім. Landesinstitut für Bodenkunde, Pflanzenernährung und Ackerbau), станція в Умані;
- Крайовий інститут рослинництва (Київ, на Батисвій горі) (нім. Landesinstitut für Pflanzenbau und Pflanzenzüchtung), станції: Умань, Полтава (кормове рослинництво); філія в Херсоні зі станціями: Розовка (район Полови, Генеральний округ Дніпропетровськ) – рослинництво на чорноземі; Ново-Олексіївка (Генічеський район, Генеральний округ Крим) – рослинництво на засоленому ґрунті; Асканія-Нова (Генічеський район, Генеральний округ Крим);
- Крайовий інститут вирощування та розведення фруктів та овочів (Київ, Китаєво) (нім. Landesinstitut für Anbau und Züchtung von Obst und Gemüse) зі станцією в Умані;

- Крайовий інститут агрокультури та торф'яного господарства (Сарни, Волинь) (нім. Landesinstitut für Landeskultur und Moorwirtschaft);
- Крайовий інститут з питань захворювання рослин та тваринних шкідників (Київ) (нім. Landesinstitut für Pflanzenkrankheiten und tierische Schädlinge), філія в Херсоні, зі станцією в Умані;
- Крайовий інститут тваринництва (Київ) (нім. Landesinstitut für Tierzucht), філія в Херсоні, зі станціями: Боярка (Корсунський район, Генеральний округ Київ) – бджільництва та розведення гусениці тутового шовкопряда; Заворичі (Бориспільський район, Генеральний округ Київ) – хутрове тваринництво; Асканія-Нова (Генічеський район, Генеральний округ Крим) – утримання та годування тварин;
- Крайовий інститут рибного господарства (Київ) (нім. Landesinstitut für Fischereiwissenschaft), зі станціями: Гористе (Київський район, Генеральний округ Київ), Дніпропетровськ – річкове рибництво; Мала Салтанівка (Васильківський район, Генеральний округ Київ) – розведення карпа; Пуща-Водиця (Київський район, Генеральний округ Київ) – розведення форелі;
- Крайовий інститут дослідження продуктів харчування (Київ, Солом'янка) (нім. Landesinstitut für Nahrungsmittelforschung) зі станцією (Херсон);
- Крайовий інститут сільськогосподарської техніки (Київ) (нім. Landesinstitut für Technik in der Landwirtschaft), філія в Акимівці (Генеральний округ Крим);
- Крайовий інститут плодівництва, овочівництва та виноградарства (Херсон) (нім. Landesinstitut für Obst-, Gemüse- und Wienbau);
- Крайовий інститут досліджень з питань бавовництва (Херсон) (нім. Landesinstitut für Baumwollforschung).

Цит. за: Історія Національної академії наук України (1941–1945) : Частина I. Документи і матеріали / Редкол.: О.С. Онищенко (відп. ред.) та ін. К., 2007. С. 570–577.

ДОДАТОК Н

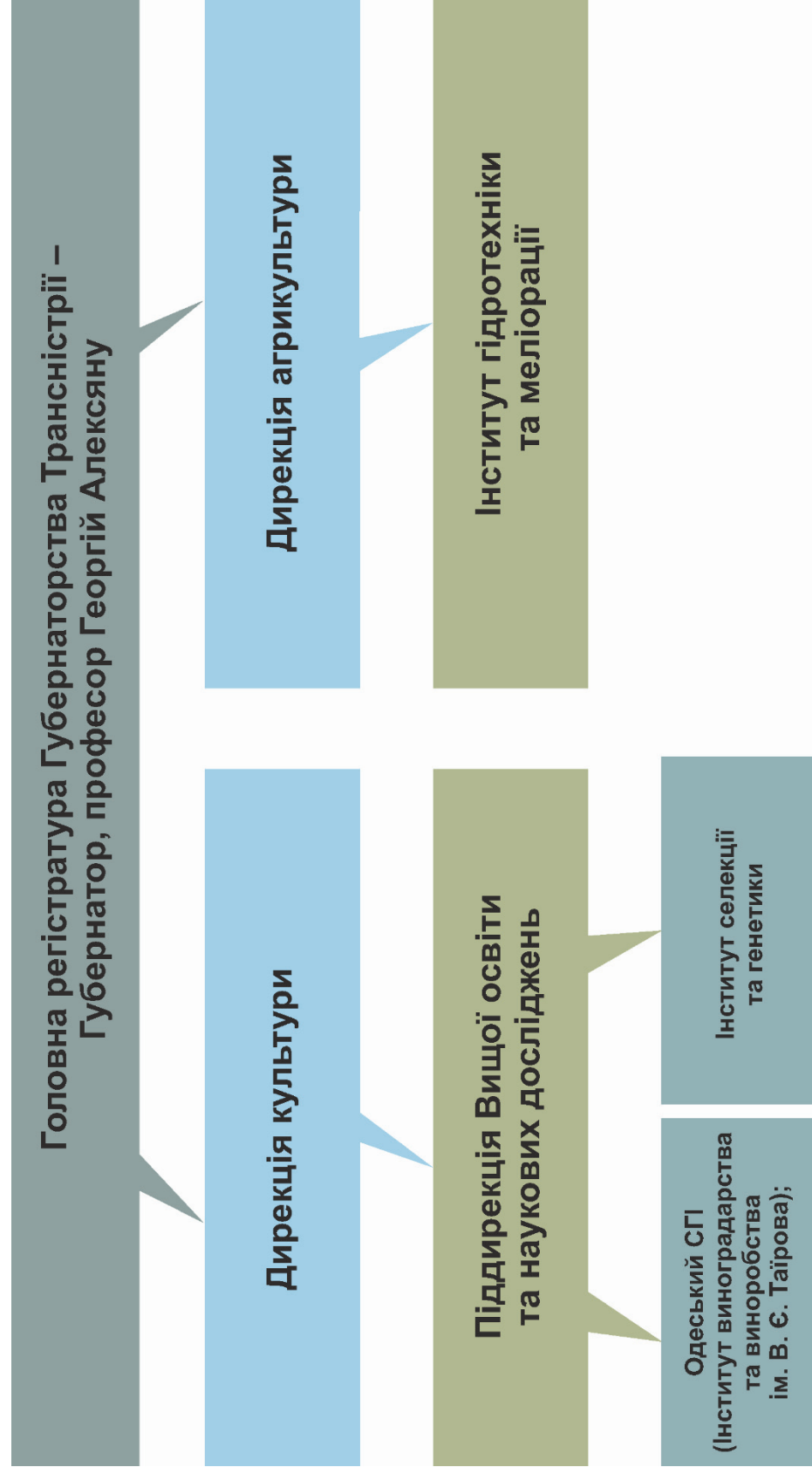
Схема управління сільськогосподарськими науковими дослідженнями на території Дистрикту «Галичина» Генеральної губернії

Цит. за: Корзун О.В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни : монографія; наук. ред. В.А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. С. 414.

ДОДАТОК П

Схема управління сільськогосподарськими науковими дослідженнями на території Губернаторства Трансністрії

Цит. за: Корзун О.В. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні в роки Другої світової війни : монографія; наук. ред. В.А. Вергунов. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. С. 415.

ДОДАТОК Р

Таблиця Р.1. Список німецьких вчених, які відряджались «Службою досліджень» для вивчення окупованих східних територій (1941 р.)

Місце призначення	Прізвище, ім'я вченого, дата, місце народження, спеціалізація, звання	Дослідна установа, що відправляла, посада
Житомир	ботанік, доктор Роберт фон Ве (нім. Robert von Veh), 3.11.1890 Kränsholm/Estland, перекладач	Державний науково-дослідний інститут садівництва, Пильніц (нім. Staatliche Versuchs- und Forschungsanstalt für Gartenbau zu Pillnitz) керівник ботанічного інституту
Вінниця	Мартін Голлінг (нім. Martin Golling), 20.04.1903, Stettin	Там само, асистент
Кам'янець	Доктор філософії Зігфрід Єкель (нім. Siegfried Jaeckel) 23.07.1907, Ahia/Samoa	Інститут хвороб рослин, Лансберг (нім. Institut für Pflanzenkrankheiten, Landsberg), асистент
Київ	Доктор Херберт Кордес (нім. Herbert Kordes)	Державний навчальний та науково-дослідний інститут виноградарства та плодівництва, Нойштадт (нім. Staatlichen Lehr- und Versuchsanstalt für Wein- und Obstbau Neustadt), завідувач ботанічним відділом
	Проф. Карл Бер (нім. Karl Bär), 6.08.1901, Weimar	Інститут управління пасовищами Сільськогосподарської науково-дослідної станції, Ладсберг (нім. Institute für Grünlandwirtschaft der Versuchs- und Forschungsanstalt für Landwirtschaft, Landsberg), директор

Продовження таблиці Р.1.

	Доктор Генріх Хаверман (нім. Heinrich Havermann), 29.01.1909, Düsseldorf, перекладач	Інститут тваринництва та молочної справи при Університеті Бонну (нім. Institut für Tierzucht und Molkereiwesen der Universität Bonn)
	Вольдемар Нагель (нім. Woldemar Nagel, 1893, Riga 387 (Forchheim)	Фахівець з сільського господарства, перекладач
Одеса	Професор Ганс Шель (нім. Hans Schell), 1.11.1905 in Schwäb. Ball	Інститут рослинництва та селекції рослин Сільськогосподарської науково-дослідної станції, Ландсберг (нім. Institut für Pflanzenbau und Pflanzenzüchtung der Versuchs- und Forschungsanstalt für Landwirtschaft, Landsberg), директор
	Доктор Альфред Менер (нім. Alfred (Mehner), 16/06/1908, Stuttgart	Інститут тваринництва при Сільськогосподарській вищій школі, Гогенхайм (нім. Institut für Tierzuchtlehre der Landwirtschaft Hochschule, Hohenheim), старший викладач
Чернігів	Доктор Йон Восс (нім. John Voss), 3.12.1903, St. Petersburg	Імперський біологічний інститут (нім. Biologische Reichsanstalt)
Полтава	Професор, доктор Вернер Кірш (нім. Werner Kirsch), 2.01.1901, Osterode, Ostpr.	Інститут тваринництва Університету Альбертуса, Кьонігсберг (нім. Tierzucht Instituts der Albertus Universität Königsberg), директор
Суми	Доктор філософії Фріц Петшов (нім. Fritz Petschow), 4.08.1906, Malchin, Mecklbg.	Інститут захисту рослин, Лансберг (Pflanzenschutzamt Landsberg асистент

Продовження таблиці Р.1.

Харків	Доктор філософії Герман Пропах (нім. Hermann Propach), 10.12.1906, Wuppertal, Cronenberg	Інститут селекції ім. Кайзера Вільгельма, Мюнхеберг (нім. Kaiser-Wilhelm Institut für Züchtungsforschung, Müncheberg), ботанік
	Доктор Пауль Шахтшабель (нім. Paul Schachtschabel), 4.06.1904 Gumperda/Thür,	Сільськогосподарський хімічний інститут при університеті Йена (нім. Landwirtschaft-Chemikalie Institut der Universitat Jena), доцент
Кіровоград	Доктор філософії Отто Турсель (нім. Otto Tourse), 16.12.1895, St.Petersburg,	Інститут агрохімії, Мюнхен (нім. Agrikulturchemie Laboratoria der T. Hochschule München) Хімік, асистент, перекладач
Дніпропетровськ	Доктор Фрідолін Ріхтер (нім. Fridolin Richter), 28/09.1899, Rybnik O.S.	Інститут тваринництва та молочної справи Університету в Бреслау (нім. Institut für Tierzucht und Milchwirtschaft an der Universität Breslau), асистент
Миколаїв	доктор Герхард Штельцнер (нім. Gerhard Stelzner), 6/05/1907, Gröben Kr. Meissen	Інститут селекції ім. Кайзера Вільгельма, Мюнхеберг (нім. Kaiser-Wilhelm Institut für Züchtungsforschung, Müncheberg) селекціонер
Запоріжжя	Доктор Вільхельм Бройнінгер (нім. Wilhelm Breuninger), 11.01.1901, Backnang,	Інститут рослинництва та селекції рослин, Гогенхайм-Штутгарт (нім. Institut für Pflanzenbau und Pflanzenzüchtung Hohenheim-Stuttgart), спеціаліст з сільського господарства
Крим	Доктор філософії Бернард Хусфельд (нім. Bernhard Husfeld), 9.05.1900, Schöneberg,	Інститут селекції ім. Кайзера Вільгельма, Мюнхеберг (нім. Kaiser-Wilhelm Institut für Züchtungsforschung, Müncheberg), селекціонер
	Річард Леонхардт (нім. Richard Leonhardt), 20.07.1902, Leisnig/Sachs.	фахівець з сільського господарства

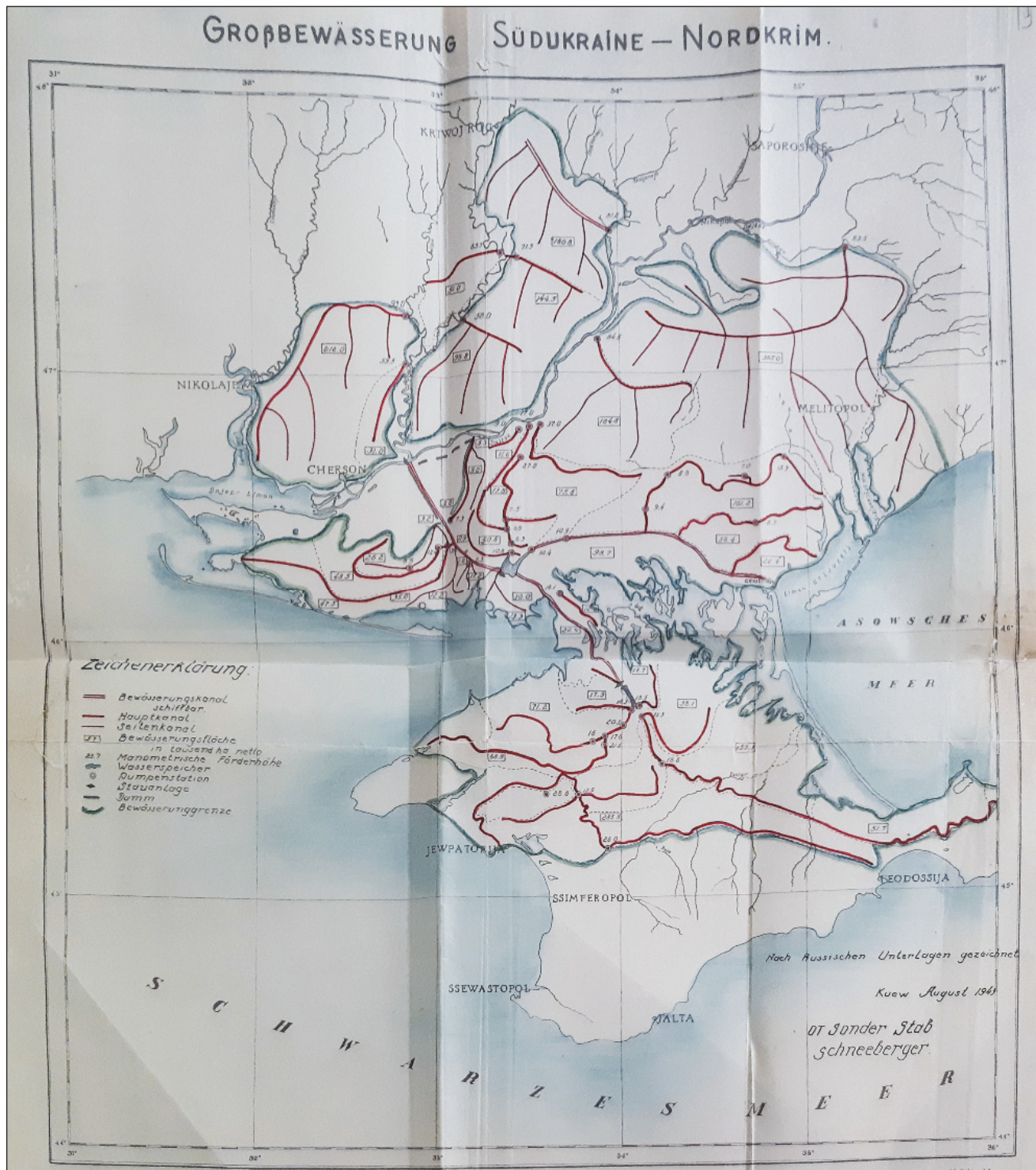
Продовження таблиці Р.1.

Сталіно	Доктор Бруно Грайф (нім. Bruno Greif), 28.10.1909, Oberkapheim, Kr. Heilsberg Ostpr.	Інститут рослинництва Університету Альбертуса, Кьонігсберг (нім. Institut für Pflanzenbau der Universität Königsberg)
Ворошиловськ	Доктор Мартін Шмідт (нім. Martin Schmidt), 22.08.1905, Forst/Laus	Інститут селекції ім. Кайзера Вільгельма, Мюнхеберг (нім. Kaiser-Wilhelm Institut für Züchtungsforschung, Müncheberg), біолог
Асканія Нова	Доктор Фрідріх Хогреве (нім. Friedrich Hogleve), 1.11.1902, Wettmar	Інститут тваринництва та зооінженерії, Берлін, (нім. Institut für Tierzüchtung und Haustiergenetik der Universität, Berlin), доцент

Цит за: BArch Berlin. R 4901/2618, Bl. 2–6, 8–12.

ДОДАТОК С

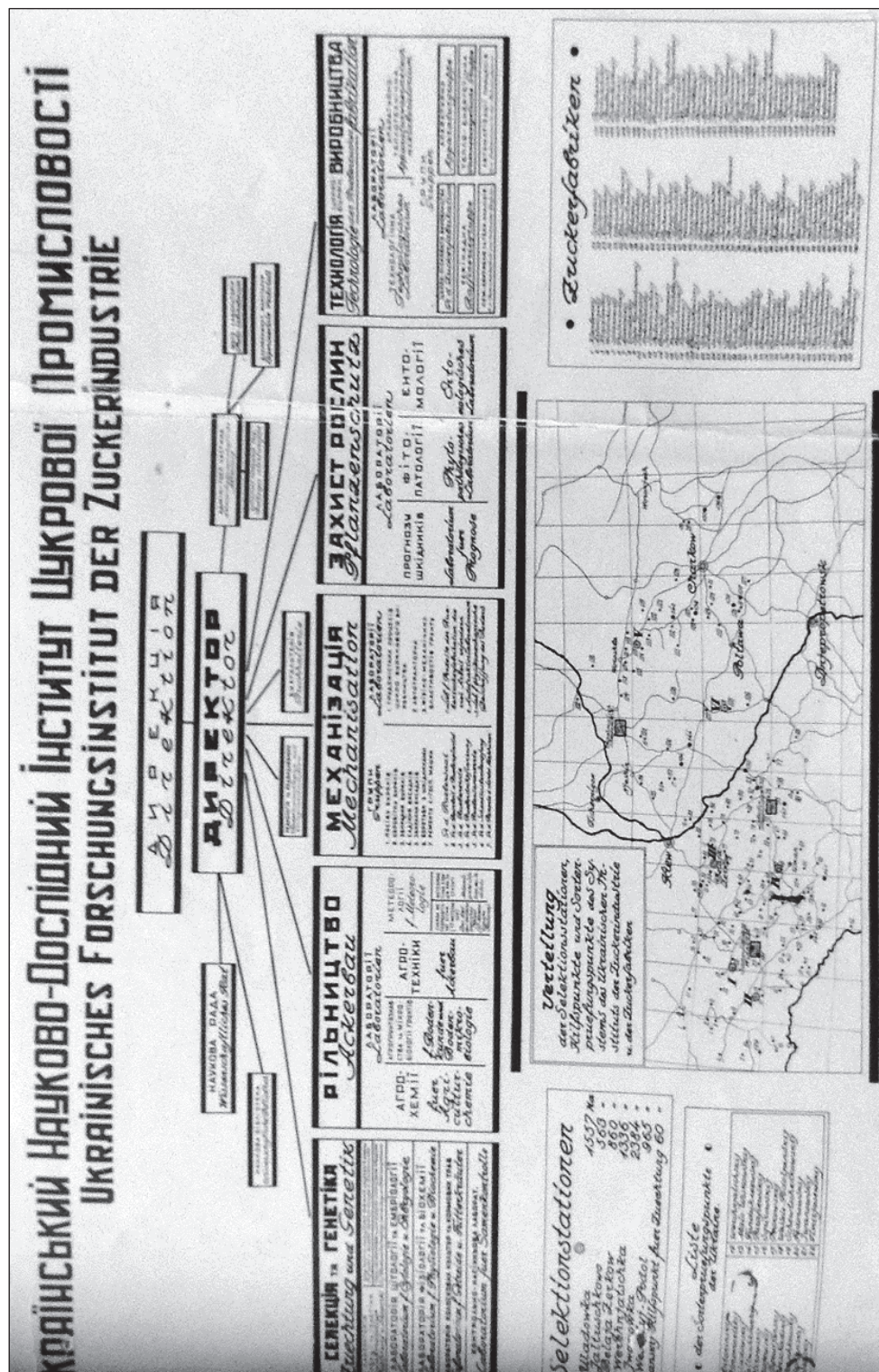
Схема іригації Півдня України - Північного Криму водами Дніпра.
1942 р.

Цит за: ЦДАВО України. Ф. 3206. Оп. 2. Спр. 131. Арк. 19

ДОДАТОК Т

Схема організації Українського науково-дослідного інституту цукрової промисловості (Інституту селекції, м. Київ), 1941 р.

Цит за: Державний архів Київської області. Ф. Р-2412. Оп. 2. Спр. 243. Арк. 1.

ДОДАТОК У

Перелік науково-дослідних установ системи НКЗ УРСР на травень-серпень 1944 р.

1) *Український науково-дослідний інститут соціалістичного землеробства* – в м. Києві та його науково-дослідна мережа:

а) Поліська науково-дослідна станція рільництва – в с. Федорівці Малинського району, Житомирської області;

б) Казаровицька науково-дослідна станція луківництва – в с. Казаровичах Димерського району, Київської області;

в) Чернівецька науково-дослідна станція рільництва – м. Чернівці, Чернівецької області;

г) Лановецька селекційно-дослідна станція – с. Борщівка, Лановецького району, Тернопільської області;

д) Сарненська науково-дослідна станція по освоєнню боліт – м. Сарни, Рівненської області;

е) Чарторийське дослідне поле – Н. Чарторія, Любарського району, Житомирської області;

є) Драбовське дослідне поле – ст. Драбово, Полтавської області

ж) Коростенське дослідне поле – в м. Коростені Житомирської області;

з) Бучанський опорний пункт – в с. Буча Київської області;

і) Святошинський опорний пункт – в м. Києві, Святошино.

2) *Український науково-дослідний інститут соціалістичного землеробства* – в м. Харкові та його науково-дослідна мережа:

а) Красноградська селекційна станція – м. Красноград, Харківської області;

б) Валковське дослідне поле – с. Литвинівка, Валковського району, Харківської області;

3) *Український науково-дослідний інститут зернового господарства ім. Куйбишева* – в м. Дніпропетровськ та його науково-дослідна мережа:

- а) Одеська науково-дослідна станція рільництва – ст. Вилгода, Одеської області;
 - б) Жеребківська науково-дослідна станція рільництва – с. Жеребкове, Ананьївського району, Одеської області;
 - в) Української науково-дослідної станції рисосіяння – м. Вознесенське, Миколаївської області;
 - г) Українська науково-дослідна станція олійних культур – с. Сазонівка, Кіровоградського району, Кіровоградської області;
 - д) Ерастівське дослідне поле – ст. Ерастівка, Дніпропетровської області;
 - е) Синельниківське дослідне поле – в с. Синельниково, Дніпропетровської області;
 - є) Люксембургське дослідне поле – ст. Розовка, Куйбишевського району, Запорізької області;
 - ж) Генічеське дослідне поле – м. Ново-Олексіївка, Херсонської області;
 - з) Старобільське дослідне поле – м. Старобільськ, Ворошиловградської області;
 - і) Олександрівська науково-дослідна овоче-бахчева експериментальна база – ст. Ігринь, с. Олександрівка, Дніпропетровської області.
- 4) *Український науково-дослідний інститут механізації сільського господарства – в м. Київ* та його науково-дослідна мережа:
- а) Харківська науково-дослідна станція механізації – м. Харків
 - б) Акимівська науково-дослідна станція механізації – с. Акимівка, Запорізької області;
 - в) експериментальна база УНДІ механізації – м. Харків;
- 5) *Український науково-дослідний інститут тваринництва – в м. Харків* та його науково-дослідна мережа:
- а) Чернігівська науково-дослідна станція тваринництва – с. Яцево, Чернігівського району, Чернігівської області;
 - б) Українська науково-дослідна станція птахівництва – ст. Борки, Харківської області;

в) Українська науково-дослідна станція бджільництва – в м. Мерефа, Харківської області.

г) Українська селекційно-дослідна станція рибництва – в селі М-Султанівка, Васильківського району, Київської області.

д) експериментальна база УНДІ тваринництва – м. Харків;

б) *Український науково-дослідний інститут експериментальної ветеринарії – в м. Харків*

7) *Український науково-дослідний інститут плодівництва – в м. Києві.* та його дослідна мережа:

а) Мліївська науково-дослідна станція плодівництва – с. Мліїво, Петровського району, Київської області;

б) Мелітопольська науково-дослідна станція плодівництва – м. Мелітопіль, Херсонської області;

в) Краснокутський розширений опорний пункт – м. Краснокутськ, Харківської області;

г) Ямський розширений опорний пункт – ст. Яма, Мар'їнський район, Сталінської області;

д) Воздвиженський розширений опорний пункт – с. Воздвиженка, Сумської області;

8) *Український науково-дослідний інститут гідротехніки і меліорації – в м. Києві* та його дослідна мережа:

а) Брилівська науково-дослідна станція зрошення – в Цюрупинському районі, Миколаївської області;

б) Сульське дослідне поле – ст. талалаївка, Талалаївського району, Сумської області;

в) Панфіловське дослідне поле – ст. Яготин, Переяславського району Київської області;

г) Бурівське дослідне поле – ст. тупичів, Тупичівського району, Чернігівської області.

д) Кам'янське на Дніпрі дослідне поле зрошування – м. Нікополь, Запорізької області;

9) *Український науково-дослідний інститут агролісомеліорації – в м. Харків* та його дослідна мережа:

а) Маріупольська агролісомеліоративна дослідна станція – с. Благодатне, в Ольгінського району, Сталінської області;

б) Володимирська агролісомеліоративна дослідна станція – с. Володимирівка, Володимирського району, Миколаївської області;

в) Партизанський агролісомеліоративний опорний пункт – в Генічеському районі, Херсонської області;

г) Придеснянський опорний пункт по боротьбі з ерозією ґрунтів – в Поборницькому районі, Чернігівської області.

10) Українського науково-дослідного інституту виноградарства ім. Таїрова (м. Одеса);

11) Київська селекційно-дослідна овоче-картопляна станція – в с. Оленівці Фастівського району, Київської області.

12) Харківська селекційно-дослідна овоче-картопляна станція – в с. Мерефа, Харківської області.

13) Сталінська селекційно-дослідна овоче-картопляна станція – в м. Сталіно;

14) Одеська селекційно-дослідна садово-овоче-картопляна станція – в м. Одеса;

15) Цюрупинська науково-дослідна станція по освоєнню пісків нижнього Дніпра – м. Цюрупинськ районі, Херсонської області.

16) Українська науково-дослідна станція бавовнику – м. Херсон;

17) Українська філія Всесоюзного інституту кормів ім. Вільямса – м. Полтава

18) Сквирське селекційно-дослідне поле – в м. Сквирі Київської області.

19) Центральна наукова сільськогосподарська бібліотека – м. Харків.

Подано за: ЦДАВО України, ф. 27, оп. 17, спр. 32, арк. 292–294; ЦДАВО України. Ф. 27. Оп. 17. Спр. 34. Арк. 141–142; ЦДАВО України, ф. 27, оп. 17, спр. 40, арк. 371–376.